

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Burcu Büyükyıldız - Bir Günah Gibi Aşkın Renkleri 2

www.CepSitesi.Net

Ücretsiz PDF E-kitap indirin: www.CepSitesi.Net / www.epitisyay.org

www.CepSitesi.Net

*İlk görüşte aşka umutla inananlara... İlk görüşte aşkın
büyüsüne kapılanlara... Ve yüzyıllardır anlatılan, yaşanan ve
sonsuzluk dek varlığını koruyacak olan 'aşk'ı bekleyenlere...*

*Bir de... Umudum, ilk görüşte aşkıma...
İlk aşkım, sonsuz aşkıma...*

1. BÖLÜM

Bir gün daha yitip giderken, yaşantısındaki sıradanlığa alıştığını hissediyordu. Yüreğine ektiği bütün umut filizlerine rağmen ağabeyleri ve babasıyla yaşadığı hayat genç kız için gitgide daha zor bir hâle geliyordu. Ağabeylerinin davranışlarına babası için katlanıyor, yalnızca o iyi olsun diye göz yumuyordu. Ancak birkaç ay önce kaybettiği babaannesinden sonra tutunduğu tek sağlam dalı da yitirdiğini hissediyordu. Babasının bazı konulardaki tepkisizliğini gördükçe canının yanmasına ise engel olamıyordu. Ancak yine de her şeyin çok güzel olacağına dair umudunu yitirmemeye çalışıyordu.

Elindeki son bulaşığı da kurularken her akşam olduğu gibi bir kez daha düşüncelerin esiri olduğunun farkındaydı. Daha özgür ve değerli olduğundan emin olacağı bir hayata özlem duyduğunu hissediyordu. Hatta bazen bununla da kalmayıp, kendisini kar suyu misali eriyerek içine sızan o düşünceyle çevrili buluyordu. “Aşk” diye fısıldıyordu ruhu sessizce... Ve Ela kendisini aşkı hayal ettiği, arzulu bir şekilde iç çektiği, bunun düşüncesiyle uykuya yattığı gecelere teslim ediyordu. Bir tarafında özgür olma hissi omzuna dokunuyor, aklını çeliyor, onu adeta kendisine çağırıyordu. Diğer tarafında ise özgür olma kavramından epey uzak olduğundan emin olduğu “Aşk”, Ela’nın adını fısıldıyor, parlaklığıyla göz alan değerli bir mücevher misali genç kızı büyülerken, kalbine dokunup dört nala çarpmasına neden oluyordu. Ancak Ela bunlardan sadece birini seçmesi gerektiğini düşünüyor, birinin var olması için diğerinden vazgeçmesi gerektiğine inanıyordu. Ve özgür olmak, aşktan ve kalbinde yarattığı bu umansız hevesandan daha çekici geliyordu. Zaman zaman

umudunu kaybetse de havalını kurduğu yaşama kavuşacağına inanıyor. Bunun için daha çok çalışması gerektiğini kendisine hatırlatıyordu. Ama yine de babasına olan sevgisi Ela'nın isyan etmesini zorlaştırıyordu. Bir yandan kendisini kurtarabilmek için çok çalışmayı sürdürüyordu.

Arkasından gelen ayak sesleriyle dalıp gittiği hayal âleminden bir la sıyrıldı ve elindeki kurulumayı bitirdiği son tabağı da rafa yerleştirdikten sonra arkasına döndü. Ağabeylerinden birinin bir şeyler istemeye geldiğini düşünürken karşısında gördüğü adam bir adım gerilemesine neden olmuştu. Kimseye, daha doğrusu ona gözükmeden odasına çıkabileceğini düşünürken, haftanın neredeyse her akşamı olduğu gibi adamı karşısında bulmak kalbinin korkuyla çarpmasına yol açmıştı.

"Bir şey mi istemiştiniz?" diye sorarken sesi kısık, kalbi ürkekti. Birkaç adım ötesinde duran bu adam onu her seferinde tedirgin etmeyi başarıyor, istekli bakışlarıyla içinde koşarak kaçma hissi uyandırıyor. Ancak Ela her seferinde ruhunda kopan fırtınayı ona göstermemeye çabalayıp duruyordu.

"Yok," dedi adam net bir şekilde. Bakışları genç kızın üzerinde milim milim gezinirken, o ürkek bedeni ne denli dehşet verici korkulara saldığından habersizdi. "Gidiyordum da... Onu haber vereyim dedim."

"Peki... Geçireyim sizi..."

Elindeki havluyu tezgâha bırakırken, ondan aldığını sandığı güç de avuçlarından kayıp gitmiş gibiydi. Ancak birkaç dakika daha bu duruma katlanması, her zaman yaptığı gibi herkese karşı güçlü görünmesi gerektiğinin bilincindeydi. Derin bir nefes alıp kapıya doğru yürüdü ve kendinden emin olduğuna dikkat ettiği adımlarla adamı takip etti. Kapıya ulaştıklarında adam hızla arkasına dönmüş, genç kızın bir nefes kadar yakınına gelmeye daha önce de defalarca olduğu gibi bir kez daha cüret etmişti. Hatta bu da yetmemiş, eli genç kızın koluna uzanarak tenini güçlü bir pençe gibi sıkıca kavramıştı.

"Bu akşam ortalıkta pek görünmedin Ela..."

Ela onun yakınlığıyla buz kesmiş ve ne diyeceğini şaşırmişti. Bu da yetmezmiş gibi tenini yalayıp geçen o iğrenç nefes mide-sini bulandırmıştı.

Saklamaya çalıştığı korkuyla karışık bir öfkeyle ondan hafifçe uzaklaşmaya çalışırken, "Evet, mutfakta işlerim vardı," dedi.

"E tabii..." Adamın kahverengi gözleri yüzünden aşağıya indi ve yudum yudum içmek ister gibi ince boynunda, üzerindeki basit bluzun az da olsa açıkta bıraktığı gerdanında gezindi. Son olarak gözleri siyah bluzunu hafifçe gerginleştiren dolgun göğüslerinde sabitlendiğinde elini genç kızın kolundan çekti ve sözlerine devam etti. "Gündüz de istesin, dengeyi tutturamaman normal..."

Genç kız çenesini hafifçe kaldırdı ve sakin olmaya çalışarak yanıtladı. Ancak adamın dokunuşunu hâlâ kolunda hissederken içini hem delicesine bir korku, hem de onu itip kendinden uzaklaştırma isteği doğuran bir öfke sarmıştı.

"Ben çalıştığım için mutluyum. Eve geldikten sonra muttak-taki işlerle uğraşmakla ilgili bir şikâyetim de yok."

"Senin şikâyetin yok ama evlendiğinde kocanın olur belki..."

Genç kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Evlenmek mi?" diye soruşu adamdan işittiği sözlere anlam veremediğini anlatan bir nida ile dudaklarından döküldü. *Bu adam kendisiyle bu şekilde konuşmaya, üstelik de bu konuları açmaya nasıl cesaret edebiliyordu?* "Öyle bir niyetim yok benim şu anda. Daha yeni başladım mesleğimi yapmaya..."

Hasan'ın dudakları yana doğru kıvrıldı. Bakışları Ela'nın yalnızca onda değil, karşılaştığı erkeklerin birçoğunda şahit olduğu bir hâle büründü. Bu bakış, bir kadına olan beğeniyi değil, onu gözleriyle adeta çıırılçıplak soyarak üzerinde hâkimiyet kurma isteğini anlatıyordu. Ancak buna rağmen duruşunu iyice dikleştirdi ve bu tavrının adamın üzerindeki etkisine anbean şahit oldu. Adamın dişlerini sıktağı kasılan çenesinden ve yüzünün aldığı şekilden belli oluyordu.

“Öyle olsun bakalım Ela... Görüşürüz yakın zamanda,” diyip hızla arkasına döndü ve Ela’ya bir kez daha bakmadan kapıyı açıp çıktı.

Ela derin ve titrek bir nefes alırken, bir ormanın uçsuz bucaksız derinliklerini andıran yemyeşil gözlerini usulca yumdu. Eli göğsünde, kalbinin hemen üzerinde durmuştu. Ancak o adamı her görüşünde sıklıkla tekrarlandığı gibi yüreği ağzında atıyordu. Dehşete sürükleyen bu korkuya eşlik eden bir de öfke vardı ki, Ela bunu tamamen adamın aşağılayan ve adeta soyan bakışlarına bağlıyordu.

Kendi kendine, “Allah’ım,” diye fısıldarken, arkasındaki duvara yaslandığının, tek elini güç alabilirmiş gibi soğuk duvara bastırdığının farkında değildi. Öfke çoktan bedenini terk etmiş, yarattığı boşluğu ürkekliğinin doldurmasına izin vermişti.

Gözlerini usulca açtı ve etrafına bakındı. Ruhuna işlemiş bu ıssızlık bir kez daha az önce mutfakta hissettiği o ufacık umudu un ufak etmeye yetmişti. Ağabeylerinin işe yaramazlığını kabul ediyordu ama babasının o adamın kendisine bu kadar yaklaşmasına nasıl izin verebildiğini anlayamıyordu. Evde genç bir kız olduğunu önemsemeden, o adamın elini kolunu sallayarak çatıları altında dolaşmasına nasıl göz yumabiliyordu? En önemlisi onun kendisine bakışlarını nasıl olup da fark edemiyordu? Yoksa gördükleri yalnızca Ela’nın kendi kuruntusu muydu? Ama hayır! Bu konuda yanıldığını düşünmüyordu. Hissettiği bu korku, adamı her görüşünde bedenini çepeçevre saran bu huzursuzluk bir hayal ürünü olamayacak kadar gerçektir. Üstelik onunla yaşadıkları bu gerginlik ilk de değildi. Başını hızla salladı ve yaslandığı yerden doğruldu. Seri adımlarla odasına doğru ilerlerken, aklında yalnızca o adamın bakışları, o bakışlar karşısında hissettiği rahatsızlık ve bundan kurtulma isteği vardı.

Dakikalar sonra kafasında dönüp duran düşüncelere son vermeye çabalayarak odasından içeri girdi ve küçük gardırobuna doğru yürüdü. Pijamalarını giyip, saçlarındaki tokayı çözünce gecenin rengini andıran saçları omuzlarından aşağıya bir ipek yığını hâlinde döküldü. Dalga dalga sırtına uzanan parlak saçları, yemyeşil gözleri ve güzeller güzeli küçük yüzüyle

birleştğinde ortaya göz kamaştırıcı bir görüntü çıkıyor, ancak Ela hiçbir zaman güzelliğinin farkına varamıyordu. Çalıştığı kreşte bile özellikle minik öğrencilerinin bekâr, hatta zaman zaman evli babalarının beğeniyle süzen bakışlarıyla karşılaşır ve bundan müthiş bir rahatsızlık duyuyordu. Ancak her seferinde bunun kendi kuruntusu olduğuna bir şekilde inanmayı başarıyordu. Daha önce kalbine dokunan biriyle karşılaşmadığı için her erkeğin aklını başından alacak kadar güzel olduğunu sanmıyordu.

Enfes bir ısıltıyla parlayan bakışları tam karşısındaki aynada sabitlendi ve belirgin elmacık kemiklerinde, pürüzsüz buğday rengi teninde milim milim gezindi. Dolgun pembe dudaklarında durduğunda parmakları istemsizce onlara doğru uzandı ve dokunuşlarını üzerine değdirdi. Gözlerini usulca yumar-ken okulda birlikte çalıştığı en yakın arkadaşı Ceylan'ın daha bugün kendisine söyledikleri aklına gelmişti. Âşık olduğu nişanlısından bahsederken, aynı mutluluğu Ela için dileyişi, aşkın ne denli güzel bir duygu olduğunu anlatışı kulaklarından gitmiyordu. Tabii Ceylan ara ara edepsizleşip nişanlısıyla olan yakınlaşmalarını da Ela'ya anlatıyor, genç kızın utançla kızarmasına neden oluyordu. Ama yine de yalnız kaldığında Ela da hayatına aşkı misafir etmesi hâlinde nasıl hissedeceğini düşünmeden yapamıyordu.

Titrek bir nefes çekip, yatağına doğru yürüdü. Yorganı kaldırıp yatağın içine girdi ve başını usulca yastığa bıraktı. Gözlerini caddenin loş ışığını içeriye yansıtan pencereye çevirdiğinde yarının yeni bir gün olacağını düşünmeden yapamamıştı. Bugünden ya da dünden farklı olup olmayacağını bilmese de umut edeceğinden, her daim yeni bir ışık, kendisini mutlu edecek bir yol bulacağından şüphe duymamıştı.

Zifiri karanlık gece boğazın berrak, göz alıcı güzelliğini bir çarşaf misali örtüyor, geriye yalnızca simsiyah, insanı içine çeken görüntüyü bırakıyordu. Ancak başını biraz yukarı kaldırduğunda, İstanbul'un parlak ışıkları, genç yılanın bakışlarıyla

buluşuyor, orada bambaşka bir hayatın başladığı haberini veriyordu. Onun da neredeyse her gece dâhil olmaktan çekinmediği, boş eğlenceler, tat vermeyen zevkler ve anlamsız birlikteliklere kucak açan, ısıltısına rağmen kirli, yankılanan kahkahalarına rağmen gerçek mutluluktan uzak bir hayat... Bu hayat artık Sarp'ın seçimi olmaktan çok, zevk almadığı bir hâle dönüşüyor, ancak genç adam istediğinin ne olduğuna bir türlü karar veremiyordu.

Parmaklarının arasında tuttuğu sigara paketinden bir tanesini çıkararak dudaklarının arasına yerleştirip sigarasını yaktı. Derin bir soluk alırken çalmaya başlayan telefonunun sesi de kulaklarına ulaştı. Ancak elini cebine atıp kim olduğuna bakmaya bile tenezzül etmedi. Bir an süren ve etrafa yayılan mesaj sesi, ne olduğunu ve kimden geldiğini Sarp'a belli eder gibiydi. Tıpkı o sırada tam arkasında hissettiği narin ayak sesleri gibi...

Yalnızca birkaç nefes aldığı sigarasını dudaklarının arasından çekti ve hemen yanındaki kül tablasında söndürdü. Bir yandan kendisine uzanan ince, bakımlı eli sımsıkı tutarken, dudakları gerçek bir mutlulukla kıvrılmış, gözleri ise eşsiz bir şefkate bürünmüştü.

"Canım... Neden uyumadın bu saate kadar?" diye sorarken kendisine küçük bir kedi gibi sokulan kadına sımsıkı sarıldı. Burnunu onun mis kokulu saçlarına bastırırken kalbi her zaman olduğu gibi ona duyduğu sevgiyle dolup taşmıştı.

"Uyku tutmadı. Camdan seni görünce yanına geleyim istedim. Tam da zamanında gelmişim, yine sigara içerken yakaladım seni..."

Sarp'm gülümsemesi genişledi.

"Yakalandım demek... O kadar da gizli içmeye çalışıyorum hâlbuki."

"Dalga mı geçiyorsun abi?" diye şakıyan kadını saran kollarını sıkılaştırdı ve bir eli onu sarmaya devam ederken diğer elini saçlarına uzatarak usulca okşadı.

"Dalga geçmiyorum güzelim. Bırakacağım, söz veriyorum."

"Bırak zaten... İçmeni istemiyorum ama bir etkim de olmuyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Etkin olmaz olur mu? Daha doğrusu senin değil ama şu anda mışıl mışıl uyuyan yumurcağın epey etkisi oluyor aslında. Artık o uyurken ya da ondan uzaktayken içiyorum sadece.”

Mira yüzünde eşsiz bir gülümsemeyle, “Tombişimin seni etkilemesine sevindim,” diye yanıtladı ve sözlerini sürdürdü. “Eee dışarı çıkmıyor musun bu akşam?”

Sarp gülümseyerek bakışlarını kardeşinin eşsiz güzellikteki yüzünde dolaştırdı. Masmavi, derin bir okyanusu andıran gözleri hâlâ küçüklüğündeki gibi ıslı ıslıldı. Zaman zaman onlardaki hüznü yakalıyor olsa da Mira, benliğine hükmeden, onu kasıp kavuran alazlı fırtınayı saklayabilecek kadar güçlü bir kadındı.

“Bilmiyorum, henüz karar vermedim. Sen de çıkmak ister misin?” diye sorduğu sırada bir kez daha çalmaya başlayan telefonu sözlerini yarıda kesmeyi başardı. Telefonunu cebinden çıkarıp kimin aradığına baktı. Kuzeni Baran’ın ismini görmesiyle fazla bekletmeden hızla yanıtladı. Açar açmaz Baran’ın sesi de kendisine ulaşmıştı.

“Neredesin Sarp? Biz Hazar’la birlikte her zamanki mekânda seni bekliyoruz.”

“Evdeyim Baran,” diye yanıtladı ancak kuzeni onu rahat bırakacak gibi gözüküyordu.

“E hadi, gelmiyor musun?”

“Canım istemiyor Baran, siz takılın bu gece...”

“Ne demek canım istemiyor? Ne oluyor sana kaç gündür? Hemen gel, yoksa kalkıp ben almaya geleceğim. Ortamı görmem lazım...”

Derin bir solukla doldurdu ciğerlerini ve kolunu Mira’nın omzundan çekip ileriye doğru yürüdü. Parmakları sıkıntıyla saçlarının arasında dolaşmış, Baran’ın sorularından yalnızca biri beyninde kahkahalar atarcasına gezinmeye başlamıştı.

“Tamam, çıkarım birazdan... Sizinle uğraşılmaz,” diye yanıtladı gülmeye çalışarak ve telefonu hızla kapatıp dikkatini yeniden Mira’ya verdi.

“Gelmek ister misin diye sormuyorum Mira. Seni ovk bu ortamda...”

Genç kadın, “Merak etme... Ben de gitmek istemem zaten. Hem Erim gece uyanıyor biliyorsun,” diyerek anlayışla yanıtladığı adamın yanına gitti ve sözlerine devam etti. “O zaman sen daha da geç olmadan git ağabeyciğim... Yarın sabah babamın isteği üzerine özel kahvaltı hazırlayacağım. Kafeye gitmem gerektiği için çok erken uyandıracağım sizi, biliyorsun.”

“Merak etme sen, o kahvaltıyı kaçırır mıyım hiç?”

Mira, “İstediğin bir şey var mı?” diye sorduğunda birlikte evin bahçeye açılan kapısına varmışlardı.

“Hmm... Şu ev poğaçalarından yapsan fena olmaz hani...”

Mira sevimli bir şekilde kıkırdadı ve evin içine girer girmez merdivenlere doğru yöneldi.

“Yaparım tabii ki... Baran Abime de haber ver istersen. Ya da diğerleri yanınızda olacaksa onlara da... Gerçi onlar o saatte hayatta uyanmazlar.”

“Duruma göre, bakarız...”

“Tamam, sabah görüşürüz o zaman abi, kendine dikkat et...”

Sarp merdivenlerin başına doğru yaklaştı ve Mira’yı sımsıkı sararak dudaklarını genç kadının alnına değdirdi.

“Tamam canım, hadi iyi uykular,” diyerek onun merdivenlerden yukarı çıkışını izledi. Birkaç saniye sonra, siyah blazer ceketini alarak evden çıktı ve kapının önüne park etmiş olduğu lüks arabasına bindi. İlk olarak Baran aramadan önce telefonuna gelen mesaja göz attı ve birkaç gün önce birlikte bir gece geçirdikleri kadının ismini görür görmez kestirip attı. Kışkırtıcı bir daveti içeren mesaja cevap bile vermeye tenezzül etmezken, birlikte oldukça ateşli birkaç saat yaşadığı kadını zerre arzulamaması onu şaşırtmıştı.

Yol boyunca İstanbul’un şaşaalı kalabalığının içinden geçip, altındaki simsiyah arabanın gazını kökleyerek ilerlerken, aslında içten içe gideceği ortamda bulunmak istemediğini düşünüyordu. Ruhunda derin bir tatminsizlik, anlamını çözemediği ya da herhangi bir duruma yoramadığı bir huzursuzluk vardı. Gece hayatı, yatağına aldığı boş bedenler artık onu mutlu etmiyor, Sarp ne olduğunu bilemediği bir şeyin özlemini çekiyordu. Ancak

hislerinin anlamını çözmeden de bu hayat ile arasına kesin bir çizgi çizemeyeceğini biliyordu. En önemlisi de her konuda giymeyi huy edindiği o mantık zırhını bir kenara bırakamıyordu. Kendisini zamanında kolayına geldiği için karşılıklı çıkarlara dayanan ilişkilere verip bunun mantığına, onu yormayacağına inanırken, şimdi o ilişkilerin yarattığı derin tatminsizlik içinde olmasını beynine kabul ettiremiyordu. Ancak şimdilik kafasını yoran tüm bu düşünceleri bir kenara bırakmaktan ve bu gecelik kendini eğlenceye vermekten başka bir yol göremiyordu.

Göz alıcı ışıklarla kaplı gece kulübünün önünde durduğunda kapıdan içeri giren şen şakrak kalabalık dikkatini çekse de yüzünü buruşturmadan edemedi. Arabasının kapısını açtı ve hızla inerek kendisini el pençe divan bir şekilde karşılayan görevliye kısa bir baş selamı verdi.

“Hoş geldiniz Sarp Bey,” diyen genç adam Sarp’ın arkasından saygıyla bakmış, hemen ardından lüks arabaya binerek dikkatle park etmeye koyulmuştu.

İstanbul’da gece hayatı fazlasıyla acımasız ve paragözdü. Nasıl oluyorsa kapıdaki korumalar insanları dış görünüşlerine göre değerlendirerek paraları olup olmadığı, içeride yapacakları masrafı ödeyip ödeyemeyecekleri ya da daha da kötüsü kulübün şaşaasına yakışıp yakışmadıkları hakkında karar verebiliyorlardı.

Sarp bir kez daha bu durumu dışa yansıtmadığı ama içini kemiren bir memnuniyetsizlikle karşıladı. Hemen ardından korumaların yüzüne bile bakmadan içeriye girdi. Kulakları sağır eden müziğin içine adım attığında keskin bakışlarını etrafında gezdirdi. Dans eden kadınlar, onları süzen erkekler, bazı köşelerde öpüşen, bazı köşelerde birbirleriyle gizliden gizliye yakınlaşan çiftler buranın olmazsa olmazlarındandı.

Tam karşıdan kendisine doğru elini kaldıran adama baktı ve kuzenlerinin hâlini gördüğünde dudakları arsızca kıvrıldı. Hızla, büyük bir kalabalığın içinden geçerek yanlarına doğru ilerledi ve nihayet oturdukları locaya ulaştığında adamlara hitaben konuştu.

“Bu hâlinize neden hiç şaşırmadım acaba?” derken başını sallayarak gülümsüyor, bir yandan Baran’a diğer yandan Hazar’a bakıyordu. Birinin yanında kumral, diğerinin yanında kızıl güzellikler varken ikisinin de keyfi fazlasıyla yerinde gibi görünüyordu.

Baran, “Şaşıрма tabii dostum. Gece bir harika... Kızlar hakkında bir şey söylememe zaten gerek yok. Bak şu elinde içkiyle bu tarafa gelen sarışın da arkadaşları,” dedi ve Sarp’ın kulağına eğilerek sözlerini sürdürdü. “Kız seni sorup durdu. Bir yerlerde görmüş mü nedir, anlamadım. Ama o kadar senden bahsedince biz de diğerlerine yöneldik,” dedikten hemen sonra kız ile Sarp’ı tanışmaları için bir köşede yalnız bıraktı.

“Hoş geldin Sarp,” diyen kız fazlasıyla şuh ve her erkeğin aklını başından alacak kadar güzeldi. Sarp delici bakışlarını onun yüzünden kıskırtıcı vücuduna indirdiğinde gördüklerinden hoşnut olduğunu aklından geçirmişti. Ancak açık saçık elbisesi Sarp’a istediğini vermeye hazır olduğunu göstermiş, bu durum adamın canını sıkmaktan öteye gidememişti. Yine de eski hâline bürünmeye çalışarak başını iki yana salladı. Kafasında beliren manasız düşünceleri bir kenara bırakıp, “Merhaba,” diyerek elini kıza uzattı ve kendisine doğru yaklaşmasını izledi.

Genç kız, “Merhaba, ben Gizem,” dedikten hemen sonra Sarp’ın bir nefes kadar yakınına geldi ve gülümseyerek bakışlarını adamdan ayırmadan devam etti. “Senin gelmeni bekliyordum.”

Sarp kızın davranışlarının bayağılığı karşısında hiçbir tepki vermedi. Oysa yıllardır onun gibilerle birlikte oluyor, ciddi ilişkilerden uzak durarak yalnızca gönlünü eğlendiriyordu. Ama hayır, eğlenen gönlü değildi. Hemen her gece karşısında duran kız gibiler yatağına giriyor, eğlendirdikleri de yalnızca genç adamın bedeni oluyordu. Sarp iş hayatında olduğu gibi kadınlarla olan yüzeysel ilişkilerinde de mantık çerçevesinden çıkmıyor, ama bu durum her geçen gün onu daha da çok yoruyordu.

"Öyle mi?" diye sordu benliğini çepeçevre saran memnuniyetsizlikten bir an önce kurtulmayı umarak, "Bu kadar beklediğimi bilseydim daha erken gelirdim."

Genç kız dudaklarının kenarını hafifçe ısırarak seksi bakışlarını adamın hafif kirli sakallı yakışıklı yüzünde, koyu renk gür saçlarında, iri ve güçlü bedeninde gezdirdi.

"Seni uzun zamandır burada ve başka mekânlarda görüyorum. Tabii bir de televizyonda ve gazetelerde," dedi ve adamın iyice yakınına girerek kulağına fısıldadı. "Dikkatini çekmek için çok bekledim diyebilirim."

Sarp'ın dudakları kıvrıldı ve kenarlarındaki çizgiler belirginleşti. İçindeki çelişkileri bir kenara bırakarak istediğini, daha doğrusu kadınların vermekte sakınca görmediklerini alan adam hâline bürünmek en iyisi gibiydi. Zira hiçbir erkeğin boylesi bir tavra kayıtsız kalamayacağından emindi.

"Dikkatimi çekmek kolay değildir Gizem," diyerek elini kızın saçına doğru uzattı ve birkaç sarı saç tutamını arkaya doğru attıktan sonra dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Ama sendeki bu istek fazlasıyla ilginç gözüküyor."

Kız, adamın yakınlığıyla ürperip titrerken sakınlığını korumaya çabaladı.

"Eğer... Yalnız kalabileceğimiz bir yerde olabilirsek, daha da ilginç olabilir. Ne dersin?"

Bir kez daha her şeyi olurluna bırakıp, bedensel hazların peşine düşerken, "Neden olmasın?" diye yanıtladı ve vakit kaybetmeden gözlerini kızinkilerle birleştirdi. Bal rengi güzel gözleri vardı ama Sarp'ı etkileyebilecek kadar değildi. Nitekim kızın gözlerinden çok daha ilgi çekici özellikleri olduğunun da bilincindeydi.

"Yeterince dans ettin mi?" Kızın elindeki içkiyi alçak masaya bıraktı ve belinden sıkıca kavrayarak kendisine doğru çekti.

"Ettim. Ama tek başıma..."

"Hm... Dans etmemizi mi istiyorsun?"

"Olabilir... Ama burada değil. Baş başa olabileceğimiz, bir yerde..."

dolaştırdı ve dudaklarını erkeksi dudaklara sürterek ne arzu ettiğini söyledi. "Hadi gidelim... Buradakinden daha çekici bir dans biliyorum."

Sarp başını arkaya atarak kahkahasını serbest bıraktı ve bir anlık duraksamanın ardından kızın bileğinden yakalayarak locadakilere bir baş hareketi yaptıktan sonra çıkışa doğru yürüdü. Kız arkasından koşturarak geliyor, ancak bu hıza ayak uydurmaktan fazlasıyla memnun görünüyordu.

Araba vale tarafından kapıya getirilir getirilmez Sarp kızı sağ taraftaki koltuğa oturttu ve ardından hızla direksiyona geçti.

"Evin nerede?" diye sorarken aslında kızı kendi evine götürmeye teşebbüs etmediği için hayal kırıklığına uğrattığını biliyor, ancak bundan zerre kadar etkilenmiyordu. Nitekim tek gecelik ilişkileri için evini değil, sıklıkla ziyaretçisi olduğu lüks oteli tercih ediyordu. Kız evini tarif ettikten hemen sonra gaza bastı ve yol boyunca tek kelime etmeden devam etti. Evin önünde durduklarında Sarp arabayı park edip indi. Kızın da onun hareketini takip ettiğini ve acele adımlarını eve yönlendirdiğini gördüğünde kaşları çatıldı. Anlaşılan fazlasıyla tutkulu, istekli ve vakit kaybetmeye tahammülü olmayan bir kızla karşı karşıyaydı.

Evden içeri girdiklerinde kız çantasını bir kenara fırlatıp kapıyı kapattı. Kollarını Sarp'ın boynuna dolayarak dudaklarını adamın erkeksi kokusunun kaynağı olan boynuna bastırdı. Bacağının tekini kaldırıp adamın kalçalarına sürttüğünde Sarp, fazlasıyla sağlıklı bir erkek olarak tahrik olmamanın imkânsız olduğunun farkında olsa da kılını bile kıpırdatmamıştı.

Bir gerçeği dile getirmekten öte gidemeyerek, "Fazla isteklisin," dedi.

"Evet... Sen de beni istemiyor musun?"

Sarp kadının boynuna dolanmış ellerini tuttu ve kendinden hafifçe uzaklaştırdı. Gözleri önce kızın gözleriyle birleşti. Ardından küçük ama sivri burnunda, profesyonel bir elden çıktığı belli olan makyajla örtülmüş yüzünde gezindi. Parlak bir rujun renk kattığı dudakları yapaylıktan başka bir şeyin belirtisi değildi.

"Bundan o kadar da emin değilim," derken diie getirdikleri gerçek hisleriydi. Ancak kız ondan uzak kalmaya dayanamıyormuşçasına adama yaklaştı ve ince bedenini yeniden ona doğru bastırdı. Ellerini adamın göğsünde dolaştırdı ve hemen ardından usul usul dokunuşlarla karnına kadar indi.

"Yapma Sarp," diye fısıldadı adamın dudaklarına doğru. "Mekândan çıkarken gayet sabırsızdın. İstiyorsun, biliyorum."

Sarp'ın bir eli kızın beline uzanırken diğer eliyle saçlarını avuçladı ve sert bir hamleyle kızın yüzünü hafifçe kaldırdı.

"Kendinden çok eminsin."

"Hayır," dedi Gizem gözlerini yumup adamın yakınlığı ve haşinliği ile inlememek için kendisini zor tutarken. "Senden eminim. Kanıtını hissediyorum."

Sıcaklığını adama doğru bastırdı ve dudaklarını adamın dudaklarının üzerine kapattı. Bundan sonrası için onun tek bir hamlesine ihtiyacı vardı.

Sarp ise kararsızlıkla dolu bir dönemecin başında bekliyordu. Bedeninde duyumsadığı arzu ve ihtiyaca direnebildiği kadar direniyor, bir kez daha böylesi bir tatminsizliğin öznesi olmamak için çabalıyordu. Bu konuda bile çizdiği sınırın dışına çıkmayıp ihtiyaçlarını her şeyin önünde tutan Sarp, bu kez hisleriyle hareket ediyor, bedeni tepki verse de ruhunun o anki tepkisizliği onu düşündürüyordu. Ancak kollarındaki kadın arzulu ve kararlıydı. İstedikini almadan bırakmayacak, belki de geri adım atmayacaktı.

Sarp daha fazla dayanmaya gücü olmadığını farkında olarak kendisini son bir kez kızın yüzüne bakmaya zorladı. Bakışları bal rengi gözlerine ve çekici yüzüne sabitlendi. Ancak istediği bu değildi. Bedeninin aç olduğu, ruhunun özlem duyduğu duygu bundan çok daha öteydi.

Onu omuzlarından hışımla kavrayarak kendinden uzaklaştırdı ve tok sesiyle, "Hayır! Canım seni istemiyor güzelim," dedi. Kızın gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını umursamadan ellerini ondan çekti ve seri adımlarla kapıya doğru yöneldi. Arkasındaki

gidiyorsun?" diye sorması zerre kadar umurunda değildi. O çoktan bir fırtına misali geldiği gibi çıkıp gitmiş, ruhundaki o boşluğun varlığını duyumsamaya devam ediyor olsa da rahatlamayı da hissedebilmişti.

20

Anahitarını usulca çevirip ağır kapıyı araladı ve sessiz bir hareketlerle içeri girip mutfağa doğru ilerledi. Susuzluğunu giderecek bir şeyler içtikten sonra yatmanın en iyisi olacağına ise çoktan karar vermişti. Mutfaka doğru yaklaştıkça içeriden gelen ayak seslerini işitti. Ve Sarp kim olduğunun merakıyla adımlarını hızlandırdı. Nitekim babasını portakal suyu içerken görmesi onu gulunsetmiş, ancak buna rağmen kaşlarının ukala bir şekilde kalkmasına da engel olamamıştı.

"Uyuyamadın mı yaşı kurt?"

Babası homurdanarak candan dışarıya, yemyeşil bahçeye odakladığı bakışlarını ona çevirdi. Kaşlarını öfkeyle çatmaya çalışsa da başarılı olamamış, nihayetinde gülüşünü serbest bırakmıştı.

"Saygısız," derken elbette ki ciddi değildi. Ancak yine de tek oğluyla didişmenin, erkekçe sohbetler içine girmenin onu fazlasıyla mutlu ettiğini inkâr edemezdi.

"İyi mısın baba?" diye sordu adam kendisine de bir bardak portakal suyu doldururken. Onun bu saatte uyanık olması hem merakını cezbetmiş hem de tedirgin olmasına neden olmuştu.

"İyiyim, merak etme... Sadece bir şeyler içmek istedim."

Sarp bunun üzerine dayanamayıp güldü.

"Annem merak etmesin seni. Nasıl oldu da karından uzaklaşabildin?"

Demir oğluna sahte olduğunu ikisinin de bildiği kınayan bir bakış fırlattı.

"Âşık olunca seni de göreceğiz beyefendi."

Sarp bir anda duruldu ve meyve suyundan bir yudum alırken dedesminikilerin tıpatıp benzeri olan açık kahverengi gözlerini dışarıya odakladı. Oğlunun düşüncelere dalışı ise elbette ki Demir'in dikkatinden kaçmamıştı.

"Sen niye dalgınsın?"

Sarp babasının sorusunu işittiği anda omzunu silkti.

"Bir sebep yok. Sadece..."

"Sadece ne?" diye sordu Demir. Ancak kaşları hafifçe çatılmış, oğlundan aldığı yanıt onu da fazlasıyla şaşırtmıştı.

"Sanırım biraz yoruldum."

"İşler mi yoğun?"

Başını iki yana sallayarak babasına döndü ve hemen ardından mutfak masasına doğru ilerledi. Sandalyeyi çekerek oturduğunda babası da karşısındaki yerini almıştı.

"Hayır," dedi Sarp sıkıntılı bir nefes çekerken ciğerlerine, "İşler yolunda... Her şey istediğim gibi yürüyor."

"E ne o hâlde?"

"Ben de bilmiyorum baba," diye yanıtlarken içindeki bu eksikliği nasıl dile getireceğini kestiremiyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum ama şimdiye kadar yaptıklarım eskisi kadar zevk vermiyor sanırım. Gece hayatı, eğlence..."

"Ve kadınlar," diye tamamladı Demir oğlunun sözlerini ve sırtını oturduğu geniş sandalyeye yaslarken dudakları kıvrıldı. Sarp'ın bu hareketi babasından aldığına şüphe yoktu. Zira ikisinin de çapkın bir biçimde güldüklerinde dudaklarının kenarında beliren çizgiler bu benzerliği inkâr etmeye olanak tanımıyordu.

"Evet... Bu zamana kadar istediğim gibi yaşamayı sürdürdüm hep. Böylesi bana hem daha uygun hem de daha çekici gelmişti. Ben ne istediğimi biliyordum ve alıyordum."

Demir hafifçe gülümseyerek elindeki bardağı kavradı ve aklından geçenleri kelimelere dökmeye çabaladı.

"Hayatta her zaman isteklerine göre hareket edemezsin," dedi adam bakışlarını oğlunun gözlerine sabitlerken. "Ben annen tanımadan önce senin gibiydim. Eğlenmek, kadınlarla isteklerim çerçevesinde bir şeyler yaşamak hoşuma giderdi. Sonuçta benim isteklerime tam da arzu ettiğim gibi cevap veren kadınları reddetmenin aptallığı diye bir şey vardı."

Sarp güldü ve laf carıymadan duramadı.

"Annem duymasın bu sözlerini..."

Demir onun şakaya vurma çabasını umursamadan sözlerini sürdürdü.

"Annenden öncesini değiştiremem. Ama hayatına aşk girmediğinde, her şeyin o denli rayında gitmediğini söyleyebilirim."

"Bu çok da güzel bir şey değil o hâlde..."

"Aksine," diye yanıtladı adam ve hafifçe durgunlaşıp ardından yeniden oğluna küçük bir tavsiye veren anlayışlı baba hâline burundu. "Sadece... Kadınlarla olan ilişkilerin her zaman mantık çerçevesinde yürümediğini söylemeye çalışıyorum. Aşkın kendisi zaten çok da mantıklı bir şey değil. Ama sen her konuda olduğu gibi bu konuda da çizdiğin görünmez çizgilerin dışına çıkmamaya çaba gösterirsen, rahatlayamazsın."

"Konumuz ne ara aşka geldi? Bir şeyler eskisi gibi tat vermiyor dedim yalnızca, abartma istersen baba. Aşk falan yok."

"Yaşadıkların eskisi gibi tat vermiyorsa aradığın, eksikliğini geçtiğin aşktır belki de..."

Demir oğlunun yanıt vermemesi, hatta daha da durgunlaşması üzerine sözlerini sürdürürken aslında onun da ne aradığını bilmediğinin farkındaydı. Ancak yine de üzerine gitmeye kararlıydı.

"Biraz oluruna bırak her şeyi. Kısa bir tatil yap, kafanı toparla... Uzun zamandır tek başına işleri sırtlamaya çalışıyorsun, farkındayım. Bu da seni yormuş, hiçbir şeyden tat almamana neden olmuş olabilir," derken aslında oğlunun boğuştuğu girdabın bu kadar basit olmadığını içten içe biliyordu.

"Neyse. Bakınız," dedi Sarp konunun daha fazla devam etmesine izin vermeden. Nedense kendisinin de anlamını bilmediği bu konu hakkında konuşmak istememişti. "Ben yatıyorum artık. İyi geceler..."

Oturduğu sandalyeden kalktı ve babasının omzuna yavaşça dokunduktan sonra odasına çıktı. Dakikalar sonra baş yastığının üzerinde, bakışları camdan içeriye süzülen ay ışığındaydı. Kalbinde ne olduğunu bilmediği bir ritim vardı. Gözlerini yumdu ve rahatlamaya çalıştı. Daha fazla düşünmek, benliğine kaplayan

bu gel-gitlere karşılık aramak istemiyordu. Babasıyla konuştuklarını ise şimdilik göz ardı etmeyi seçiyordu. Nitekim bir süre sonra yorgunluğun da etkisiyle uykuya dalmıştı. Rüyasında gördüğü o yemyeşil, uçsuz bucaksız orman ise bir daha hiç unutulmamak üzere hafızasının kuytu ama özel bir yerinde kendisine yer açmıştı.

Kulaklarına fısıldanan bir ses işitiyordu. Sıcacık dudaklar şakaklarında geziniyor, dur durak bilmeden yüzüne, daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı dudaklarına iniyordu. Dudakları bu temas karşısında aralanırken, Ela nereden geldiğini bilmediği kısık bir inleyiş duyuyordu. Kendisi miydi bu sesin sahibi, yoksa bir başkası mı, bir türlü kestiremiyordu. Gözlerini usulca aralayarak dudaklarına değen alev dudakların sahibine bakmaya çalışıyor, ancak loş ışıktaki görebildiği yalnızca kahverengi gözler oluyordu.

"Kimsin?" diye sorarken nefes nefese, adam parmaklarını kızın saçlarının arasında, boynunda, teninde gezdiriyordu.

"Hisset," diyordu adam sadece... Ela onun yüzünü göremiyor olsa da bakışlarını sabitlediği o kahverengi gözlerden bir türlü çekemiyordu. Eli adamın göğsünde usul usul geziniyor, avuçlarından yakıp kavuran kor bir alevin tüm bedenine yayıldığını hissediyordu. Adamın dudakları bir kez daha dudaklarına uzanırken, bu kez az önceki yumuşaklığı değil, korkuyla karışık bir heyecan, kalbinde daha önce eşini benzerini bilmediği haz dolu bir koşturma hissediyordu.

"Benimsin," diye devam ediyordu kahverengi gözlerin sahibi... Daha önce korktuğu, midesini bulandıran, kaçma hissi uyandıran o tanıdık bakışlara hiç benzemiyordu. Dudakları aralanıp adamın dilini ve tadını kuytularına kabul ederken titriyordu bedeni. Kulakları uğulduyor, başı dönüyor, bedenindeki kıpırtılar bayılacak gibi hissetmesine neden oluyordu.

Ancak o anda, yaşadıklarının belki de en can alıcı, en güzel, en haz dolu dakikasında bir şey oldu. Aniden tüm görüntüler değişmiş, Ela bir anda kendisini adamın sıcacık, güven veren ve adeta hiç ayrılmak istemediği kolları yerine yemyeşil bir ormanın içinde bulmuştu. Uçsuz bucaksız, toprak bir yolun ortasındaydı. Önce sol tarafına döndü.

Bomboş yolun iki kenarı kocaman, dev gibi ağaçlarla çevrilmişti. Güzeldi. Ama yeterince değil... Bir ses daha yankılandı etrafta. Hızla diğer tarafa, sağına döndü. Orada da benzer bir yol uzanıyordu. Dikkatle bakılmazsa bir fark görünemiyor, adeta bir ayna misali birbirine eş görüntüler genç kızın gözlerine yansıyor. Oysa sağındaki yolun ilerisinde bir silüet vardı tanıyamadığı... Bir adam iri bedeni ile bir eli cebinde bekliyordu. Diğer eli ise ona doğru uzanmıştı. Bir adım attı. Yine göremiyordu. Adamın yüz hatları seçilemiyor, genç kız merakla gözlerini kısmış ona bakıyordu. Ne olduğunu anlayamadan gökyüzünden düşen damlalarla ne olduğunu şaşırdı. Başını göğe çevirdi ve ellerini yukarıya doğru açtı. Üzerinde kasvetli, kapkara bulutlar vardı. Ancak biraz hareket etse ileride, adamın durmakta olduğu yolun üzerinde güneş parlaklığıyla göz alıyordu. Gözlerini yumdu ve gideceği yolu düşündü. Ama göz açıp kapayıncaya kadar bile zaman geçmeden etraf kulakları sağır eden ikinci bir gürültüyle dolmuştu.

Hızla, soluk soluğa başını kaldırdı. Etrafına baktı, odasındaydı. Yatağında yatıyor, göğsü az önce işittiği sesin içinde yarattığı korkuyla bir körük misali inip kalkıyordu. Elini sol yanına koydu ve sakinleşmeye çalıştı. Gördüklerinin rüya olduğunu anlaması çok vaktini almamıştı. Ancak dudaklarında halen hissettiği dokunuşlar, gözlerinin önündeki kahverengi gözler, bedenini saran güven kokulu kolların sıcaklığı etkisini kaybetmemiş, Ela şaşkınlıkla karışık duyduğu bir özlemle sarsıldığının farkına varmıştı.

2. BÖLÜM

—Elindeki dosyaları öfkeyle masanın üzerine fırlattı.

“Benden istediğiniz bir şey var mı Sarp Bey?” diye soran asistanına kaşlarını çatarak baktı ve derin bir soluk alıp kendisini sakinleştirmeye çalıştıktan sonra yanıtladı.

“Hayır, Özlem! İşine dönebilirsin.”

“Tabii Sarp Bey...”

Çalan telefonu, bir başka şirkete kaptırdıkları ihaleye sinirlenmeye ara vermesini sağladı. Cep telefonunu eline aldı ve ekranda Baran’ın ismini gördükten sonra hızla yanıtladı.

“Efendim Baran?”

“N’aber patron? Mesai bitmedi mi?”

“Bitmedi,” diye düz bir sesle yanıtladı, ancak kendisini tutamayarak sözlerini sürdürdü. “Sen serserilik etmeyip yanımda olsaydın bu şirketi birlikte yönetirdik. Böylece ben de ofisten erken çıkabilirdim.”

“Ben şirket için çalışsaydım sizi kim koruyacaktı? İşimi küçümseme... Ayrıca ben hiçbir zaman sizin gibi planlı programlı bir adam olmadım. Sınırlara göre yaşamak bana göre değil. biliyorsun.”

Geniş koltuğuna oturdu ve arkasına yaslanarak kuzenikle konuşmaya devam etti.

“Tamam tamam, bir şey demedik. Senin işini küçümsemediğim falan da yok...”

“Akşama ne yapıyorsun?” diye soran Baran’a hızla yanıt verdi.

“Planım yok. Biraz Mira’yla vakit geçirmek istiyorum. Fransa’ya da alır yemeğe çıkarız belki.”

"Hmm... Güzel planmış. Belki ben de Bengi'yi alırım, yanınıza geliriz."

"Olur dostum... Ben birazdan çıkıyorum o hâlde. Erim'e bir şeyler almak istiyorum buluşmadan önce. Ne zamandır adam gibi ilgilenemedim ikisiyle de," dedikten hemen sonra ayaklandı.

"Tamam, haberleşiriz..."

Baran'dan aldığı yanıtın sonra ceketini de alarak ofisten çıktı.

"Ben çıkıyorum Özlem. Sen de bugün erken çıkabilirsin. Ama önümüzdeki hafta yoğun geçecek, haberin olsun."

"Çok teşekkürler Sarp Bey. Pazartesi sabahı erkenden ofiste olurum."

Başıyla onay verdikten sonra adımlarını hızlandırdı. Çıkışa doğru ilerlerken kardeşine birkaç saate kafeye geleceğini ve onu alacağını belirten kısa bir mesaj attı. Her ne kadar sabah kahvaltıda ailece birlikte olsalar da bu, baş başa olmalarının yerini tutmazdı. Sarp kardeşinin yaşadıklarından sonra ona daha da bağlanmış, Erim'in doğumu sırasında kocası yanında olmayan Mira'yı kanatlarının altına almıştı.

Arabasına hızla bindiğinde arkadaki arabada yer alan korumalar da hareketlendi. Bu korumalar Baran'ın kendi kurup neredeyse ülkede lider konuma getirdiği güvenlik ve araştırma şirketinin çalışanlarıydı. Kuzeni planlı bir adam olmadığını söylese de tüm aileyi gece gündüz korumak gibi takıntılı bir huyu vardı. Sarp bunun kendisi için gerekli olduğunu düşünmese de Baran'a söz geçiremiyordu. Ancak özellikle ailesinin kıymetli olan kadınların her an güvende olduklarını bilmek iyi hissetmesini sağlıyordu.

Holdingden uzaklaşıp ana yola çıktı. İstanbul'un nezih semtlerinden biri olan Etiler'e doğru saptığında kalabalık azalmıştı. Hatırladığı kadarıyla da buralarda birkaç oyuncakçı olmalıydı.

Yanılmadığını anlaması yalnızca birkaç saniye sürdü. Yolun sonunda oldukça büyük bir oyuncakçının önüne ulaştığında arabayı hızla durdurup indi. Yol boyunca onu takip eden korumalar da Sarp'ın hareketlerini tekrarlamakta gecikmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sarp adımlarını hızlandırarak oyuncak mağazasının içine girdi. Yalnızca birkaç dakika sonra tek ilgi alanı yemek olan obur ve tatlı yeğenini güldürecek birkaç şey seçmiş ve kasaya doğru ilerlemişti.

Kasada görevli kız Sarp'a utangaç ama beğeni dolu bir bakış atmış, ardından oyuncakları paketlemeye koyulmuştu. Ancak o sırada büyük mağazanın içinden gelen kahkahalar ve yüksek nidalar adamın kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

Bir adım sağa giderek sesin geldiği yöne doğru baktı. Ve ferideki rafların yanında iki kadının yan yana durarak elleri kolları dolu bir şekilde kıkırdadıklarını gördü. Kendisine doğru dönük olan kumral kadın fazlasıyla yüksek sesle konuşuyor, yanındaki diğer kıza da buna alet etmeye çalışıyordu.

"Ay hadi Ela!" diyordu ikide bir, "Alt tarafı okula uygun oyuncak seçeceğiz. Çok uzadı. Hemen çıkalım da bir yerlerde kahve içelim. Bir sürü dedikodu birikti. Hani şu gençlerde işten ayrılan Özge vardı ya... Yakında evleniyormuş," diye de ekliyordu.

Diğer kız ise raflardaki oyuncakları incelemeye devam ediyor, arkadaşının söylediklerine tepki vermiyormuş gibi görünüyor. Sarp çatık kaşlarının altındaki keskin bakışlarını onun sırtına doğru döktükten uzun ve kıyıya renk saçlarında dolaşıyor. Normalde zerre ilgisini çekmeyecek olan duruma neden bu kadar dikkatle baktığını bilmiyordu. Ancak şu anladığı ve sesini de diğer gürültüleri arkadaşı gibi duyamadığı kız mutlaka anlamsız bir biçimde cezbetmişti.

O sırada kendisine seslenildiği için iştii ve dalıdığı durumundan hızla sıyrılarak kasaya baktı.

"Ödemeyi nasıl yapacaksınız?" diye soran kasa görevlisine bakarken kaşlarını çatmayı sürdürüyordu.

"Kredi kartı..." diye yanıtlıyor kartını uzatı. Şüpheli de gördükten sonra bir süre kuzun oyuncakları paketlemeyi tamamlamasını bekledi. Ancak gelen müşteriler herşey doğru kayıptan az önce kalındayken konuşup duran iki kuzun çocuğu yanı sıra bitiriyordu. Sıcaklı konuşan kız bir kez daha yüksek sesle di-

"Özge'nin evleneceği kişi o yanında sık sık gördüğümüz adammış. Mutluluktan uçuyor diyorlar. Çok güzel değil mi?"

"Mutlu olmakta haksız sayılmaz. Özge kreşten ayrılmadan önce konuşma şansımız olmuştu. Adama gerçekten çok âşıkı," diye yanıtladı Sarp'ın halen sadece saçlarını görebildiği diğer kız. Kulaklarına yumuşacık bir ses dolmuş, Sarp merakla duyduklarına dikkat kesilmişti.

"Peki, sen ne zaman mutlu olacaksın? Ne zaman gözlerini açıp seninle ilgilenenlere bakacak, aşka bir şans tanıyacaksın? Hem bak Kemal'in o bahsettiğim arkadaşı hâlâ seni sorup duruyor," diyen gürültücü kız sesinin tonunu öncekine göre azaltsa da bu sözler Sarp'ın kulaklarına çoktan ulaşmıştı.

"Mutlu olmak için illa aşka mı ihtiyaç vardır sence? Herkesin tek eksikliği aşk mıdır?"

"Bilmem," dedi kız halen arkası dönük olana, "Senin hayatında eksik bir şey var mı mesela?"

Sarp bu denli özel bir konuşmayı dinlemek istemese de kendisine engel olamıyor, yalnızca sırtını görebildiği kızın ne yanıt vereceğini içten içe merak ediyordu. "*Eksik bir şey...*" diye geçirirken içinden, daha dün akşam kapana kısıldığını hissettiren kendi düşüncelerini anımsıyor, belki de sırf bu yüzden dinlemekten kendini alamıyordu.

"Evet var... Ama o eksikğin ne olduğunu sorma Ceylan. Çünkü henüz ben de anlayabilmiş değilim. Ben... Aşkın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Hem ona sıra gelene kadar, hayatımda yoluna koymam gereken çok şey var. Eskiden koşulsuz razı geldiğim şeyler boğuyor beni artık. Aradığım çok başka bir şey, bunun farkındayım. Ama ne olduğunu çözemiyorum."

"Belki de bulmak için çaba harcamalısın."

Kızın omzunu hafifçe silktiğini gördüğünde dudakları usulca yana doğru kıvrıldı. Yüzünü göremediği bir kızla aynı düşünceleri paylaşıyor olmak onu şaşırtmış, içinde iliklerine kadar hissedebildiği bir ürpertiye, daha da önemlisi bir beklentiye neden olmuştu. O anda arzu ettiği tek şey o tatlı sesin, ortak düşün-
 Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://kranteyar.org>

hazır," demesiyle Sarp da bakışlarını ona yöneltmek durumunda kalmıştı.

"Teşekkürler," diyerek kızın elindeki büyük poşete doğru uzandı. Tam o sırada kendilerine doğru yaklaşan ayak seslerini duymasıyla başını yeniden o yöne çevirdi. Kumral olan kız önden yürüyor, diğeri onu arkadan takip ediyor ve Sarp yine istediği görüntüye ulaşamıyordu.

Tam o anda kumral olan kızın telefonu çaldı. Ve kız hızla elindekileri kasaya bırakıp arkadaşına döndükten sonra. "Ela bu telefonu açmam gerek," diyerek kendisini dışarı attı. İçinden, "Ela," diye geçirirken ismin sahibi de nihayet görüş açısına girmiş, Sarp'ın ciğerlerine kesik bir soluk çekmesine neden olmuştu.

Kahverengi, keskin bakışlarını tümüyle kızın üzerinde gezdirmek ve dış görünüşünü incelemek istese de başaramadı. Gözlerinin önünde yalnızca yüzü vardı. Pürüzsüz buğday rengi çıktı, ufacık burnu ve dolgun pembe dudakları ile çok güzeldi. Ama Sarp neden olduğunu bilmeksizin gözlerini görmek istiyor ve bu anlamsız merakı sona erdirmeyi arzu ediyordu.

Kız tam o anda başını kaldırdı, önce kasadaki kıza hançer gülümsedi ve elindeki paketleri bıraktıktan sonra bir şev dikkatini çekmiş gibi soluna döndü. Gül gongasını andıracak zariflikte kıvrılan dudaklarındaki hafif gülümseme bir anda verini ciddiyete bıraktı. Başını kaldırdı ve birkaç adım uzağında duran adama baktı. Yalnızca birkaç saniye gözleri adamın gözleriyle birleşti. Bir süre, içinde bulundukları durumu anlamlandırmaya çalışır gibi bakmayı sürdürdü ve kaşları çatılırken hemen ardından kasadaki kıza, alacaklarına odaklandı.

Bakışların birbirine değdiği ve Sarp'ın kızın gözlerini görebildiği o kısacık an bir vurgundan tarksızdı. Hissettikleri bir çöl fırtınasını andırıyordu. Derin bir nefes almayı denese de başaramıyor, boğazı bir avuç kızgın kum dokunmuşçasına kavru-
lurken yaşadığı bu saçmalığı bir an önce sonlandırmak için can atıyordu. Bir yanda yeşil gözlerin beynine mükemmel bir görüntü genç adamı büyülüyor, diğer yanda onun da ne olduğunu bilmediği bir şeylerin arayışında oluşu Sarp'ın şaşkınlığına

uğratiyordu. Bir de kalbindeki o doluluk vardı hissettiği... Sanki sihirli bir el Sarp'a doğru uzanıyor, sol yanındaki tüm boşlukları bir tüy dokunuşuyla kapatıyordu.

Başını güçlkle iki yana sallayarak kendine gelmeye çalıştı. Son bir gayretle arkasına döndü ve kendisini içine çeken bu anlamsız ama delicesine güçlü girdabı sonlandırdı. Gözlerini zorlukla açıp kapatarak dükkânın çıkışına doğru adımlarını hızlandırdı.

Ne yaptığını bilmeden arabasına bindiğinde gözlerinin önündeki görüntü, geceyi aydınlatan yıldızlar gibi gözlerini kamaştırıyordu. Elindeki poşeti yandaki koltuğa atarken nefesi yeniden sıkıştı. Direksiyonu hızlıca, iki eliyle kavradı.

"Deliriyorum galiba," diyerek bir elini direksiyonun üzerine yavaşça birkaç kez vurdu. Kendisini hem her şeyi yakıp yıkabilecek kadar güçlü, hem de tam aksi derecede güçsüz hissediyordu. Sol yanında ilk kez hissettiği bu sızı ve doluluk ne kadar derin soluklar alırsa alsın azalmıyordu.

Başı yine sağ tarafa çevrildi ve tam o anda dükkândan eli poşetlerle dolmuş kızın çıktığını gördü. Onun arkadaşının yanına gidişini ve birlikte ilerleyişlerini hayal meyal bir bakış eşliğinde takip etti.

"Eksik bir şey..."

Sarp dudaklarının arasından üç kelimedenden oluşan küçük bir fısıltının dökülmesine mâni olamazken kız gitmişti, ama o halen arabasını hareket ettirememiş, yalnızca güzel bir kız görmesiyle büründüğü bu aptal hâlini geride bırakamamıştı. Kız gitmişti gitmesine ama Sarp, yemyeşil bir ormana adım atmış, derinliklerinde kaybolurken kalbinin üzerinde gezinen o tamamlayan dokunuşa mâni olamamıştı.

"Eee gelmiyor musun Ela?"

Genç kız sıkıntılı bir soluk alırken mahcup bakışlarını arkadaşına yönlendirdi.

"Çelemem Ceylan" derken aslında istediği, ancak gerçekleştiremediği bir şeyin mahcubiyetini hissediyordu.

"Neden? Yalnızca bir - iki saat ama... Geç kalmazsın ki eve..."

"Biliyorum. Ama birkaç dakika bile geç gitsem çok zor durumda kalıyorum."

Ceylan'ın gözleri şüpheyle kısıldı ve aklına gelenler kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Ela... Doğruyu söyle bana... Evde sana karşı..."

"Sus Ceylan... Devamını getirme lütfen. Öyle bir şey yaşam anlardın. Neredeyse her gün beraberiz."

"Evet, ama..." dedi genç kız kısık bir sesle ve hislerini nasıl dile getireceğini düşündükten sonra devam etti. "Şiddet her zaman fiziksel olmaz Ela. Üzerindeki baskıyı görmediğimi mi sanıyorsun?"

Ela'nın gözleri arkadaşının dudaklarından dokülenlerle ıslak, yemyeşil birer yaprak hâline büründü.

"Ben... Yanılıyorsun Ceylan. Gerçekten bir şey yok... Sadece sorun yaşamak istemiyorum. Abilerimi biliyorsun..."

"Seni işe bile hâlâ onların getirdiğine inanamıyorum..."

"Sadece... Beni korumaya çalışıyorlar. Bu konuda biraz tutucular işte," dediğinde söylediklerine kendisi de inanmamıştı. Onların Ela'yı korumak gibi bir dertleri şimdiye dek hiç olmamıştı. Her zaman onu sindirmeye ve sesini kesmeye çalışmışlardı. Yirmi üç yaşında bir kız olarak yaşadığı evde değer görmeyişi onun fazlasıyla içine dönmesine neden olmuştu. Hatta zaman zaman kendi kıymetinin farkında olmaktan epeyce uzaklaşmıştı. Ancak yine de babasının sevgisini her şeyin üzerinde tuttuğu için ağabeylerinin saçmalıklarına katlanmayı başarmıştı.

"Anlat bana Ela... Lütfen... Eğer abilerin sana kötü davranıyorlarsa ve baban da buna müdahale etmiyorsa bunu çekmek zorunda değilsin ki... Koskocaman bir kızsın, her şeyin üstesinden gelebilirsin."

Ela gözlerini yumdu, kalbi korkudan ve heyecandan adeta ağzında atarken Ceylan'a daha önce hiç söylemediklerinin dudaklarından süzülüp gitmesine izin verdi.

Ceylan'ın gözleri şaşkınlıkla açılırken daha fazlasını duymaya hevesli bir biçimde öğretmenler odasının kapısını hızla kapattı, ardından bakışlarını Ela'nın kilerle birleştirdi.

"Nasıl yani? Ne yapacaksın?"

Ela parmaklarını sıkıntıyla ovuşturmaya başladı ve tedirginlikle sözlerine devam etti.

"Ben para biriktiriyorum Ceylan. Ayrı bir eve çıkabilmek, kendime iyi bir hayat kurabilmek için... Eğer babam da isterse, abilerimin sömürsünden ikimizin de kurtulabilmesi için..." dediğinde bunu ona anlattığına kendisi de inanmamıştı. Aslında içten içe dertleşmek, mutlu bir hayata duyduğu özlemi anlatmak istemiş, ama bir şeyler şimdiye dek onu hep durdurmayı başarmıştı. Ancak Ceylan kendisine böyle merakla karışık bir anlayışla bakarken hislerini saklamak zorlaşmıştı.

"Bu isteğini baban biliyor mu? Yani bildiğim kadarıyla onun abilerinle ilgili bir şikâyeti yok."

"Biliyorum. Onlarla ilgili her konuşma çabamda beni susturuyor. İki lafından birinde onların benim abim olduklarını ve saygı göstermem gerektiğini söylüyor. Ama artık ikisinin de beni sömürmelerine dayanamıyorum."

"Nasıl sömürmelerine?" diye sordu Ceylan ve kaşlarını kaldırarak sorusunun yanıtını bekledi.

"Ben..." dedi Ela ve Ceylan'ın bilmediği bu durumu nasıl açıklayacağını düşündü. "Mezun olduktan sonra buraya iş görüşmesine bile Erkan Abi'mle gelmiştim. Tabii sonraki süreçten de hepsinin haberi vardı. Buna ne kadar maaş alacağım da dâhil..." Bir süre durdu ve ardından kendisini rahatsız eden ama babasının sağlığını bir kenara atıp onu üzme riskini almadığı için kabul ettiği gerçeği arkadaşına tamamen anlatmaya koyuldu. "Burada ilk işe başladığım günden beri maaş kartım bile büyük abimde duruyor. Evin masrafı, Engin Abi'min borçları ve babamın ilaçları derken bana pek bir şey kalmıyor. Engin Abi'mi zaten biliyorsun, işi gücü serserilik... Erkan Abi'min maaşysa benimkinden de az..."

"Yani..." dedi Ceylan, Ela'nın sözlerini anlamlandırmaya çalışarak, "Sen maaşının tümünü eve veriyorsun. Doğru mu anladım?"

"Evet... Kendime harçlık ayırıp onlara veriyorum, doğru."

Ceylan ellerini dudaklarının üzerine kapattı ve gözleri dolu dolu olurken duyduklarına inanamayışını titreyen çenesi ile gösterdi.

"İnanamıyorum. Seni parasız mı bırakıyorlar Ela?"

"Hayır, parasız değilim. Sadece... Kazandığımdan bana çok az bir miktar kalıyor diyebilirim."

"Ama bu feci bir şey Ela... Nasıl izin verebiliyorsun buna?"

"Ceylan..." dedi Ela buruk bir şekilde gülümseyerek, "Benim ailem, seninki gibi değil. Babamı biliyorsun işte... Tansiyonu var, sağlığı çok iyi gitmiyor. Pek bir şeye karışmıyor aslında. Sadece abilerimle sürekli didişmemiz onu içten içe kızdırıyor, biliyorum. Çünkü bana bir şey söylendiğinde altta kalmıyorum. Bu da onları daha fazla kızıştırıyor. Babaannem varken her şey daha rahattı. Okulum, dışarıda geçirdiğim vakit... Hiçbirine karışmıyorlardı. Laf ettiklerinde babaannem hepsini susturuyordu. O ölünce de... Hiçbir şey aynı kalmadı işte. Babam yaşlandıkça daha da umursamaz oldu. Hani... Hayatımda eksik bir şey olup olmadığını sordun ya... Aslında var... Değer eksik hayatımda. Sevgi, saygı, şefkat... Annemi hiç tanımayışımın eksikliği var en basitinden. Bunları beklediğim bir babam var işte. O da neredeyse her şeyi boş vermiş gibi..."

"Peki, şimdi ne yapıyorsun Ela? Para biriktiriyorum diyorsun ama maaşını onlara verirken nasıl olacak bu? Sana kalan harçlığı da mı kenara koyuyorsun?"

Başını iki yana salladı ve arkadaşının elini sıkıca tutarak sakinleştirmeye çalıştı. Tüm bunları yaşayan Ela'nın kendisiyken Ceylan yalnızca dinleyerek bile panik oluyor, Ela'dan daha çok korkuyor gibi görünüyordu.

"Hayır. Sakin ol Ceylan. İzin ver de anlatayım, bir daha bu kadar cesur olabilir miyim bilmiyorum."

"Tamam..." dedi genç kız kısık bir sesle. Allah'tan okul boşalmıştı da yalnızca birkaç görevli dışında kimse kalmamıştı. Bu da onlara rahatlıkla konuşma imkânı tanıyor, iki arkadaş belki de ilk kez bu kadar yakınlaşıyordu.

"Buraya ilk başladığımda dediğim gibi ne kadar maaş aldığımdan haberleri vardı. Müdire Hanım ile tanışıp anlaştıktan sonra hemen çalışmaya başladım zaten. Ama onun da dikkatini bir şeyler çekmiş sanırım. Zaten öğle yemeklerini okulda yemem, çok fazla dışarıya çıkmamam, sabah erkenden gelip, akşam buradaki diğer öğretmen arkadaşlara takılmayışım dikkat çekmeyecek gibi değil ya neyse..." Derin bir nefes alarak sözlerini sürdürdü. "Bir gün beni odasına çağırdı ve bana deneme süresinden sonra her çalışana yaptığı zamandan söz etti. Ama bu beni o kadar da mutlu eden bir şey değildi. Çünkü o parayı da eve verecektim ve bana yine bir şey kalmayacaktı."

"Sonra ne oldu peki? Konuşsaydın Zeynep Hanım'la..."

"Öyle yaptım. Hayatımda ilk kez kendim için birinden bir şey istedim. Çok utandım ama başka çarem yoktu. Ondan..." dedi bir süre duraksayarak, "Ondan bana yapacağı zammı geri almasını ve benim için ihtiyacım olan güne kadar tutmasını istedim. Zaten bunu isteyince şüphelendi ve neler olduğunu sordu."

"Anlattın mı?"

"Anlattım. Her şeyi olmasa bile birçok şeyi. Maaşımın çok büyük bir kısmını eve vermek zorunda kaldığımı duyunca başka hiçbir şey sormadı. Benim için o parayı tutacağını ve ne zaman istersem gidip ondan alabileceğimi söyledi."

Ceylan üzgün bakışlarla arkadaşına baktı ve sitemle, "Bana neden anlatmadın?" diye sordu. "Elimden geldiğince destek olmaya çalışırdım Ela. Sözde çok yakın arkadaşız ama ben seninle ilgili hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum. Bir şeylerin yolunda olmadığını farkındaydım. Ama bunları yaşadığını bilmiyordum."

"Anlatamazdım..." diye fısıldadı genç kız yitip bir sesle, "Bu benim için kolayca dile getirebileceğim bir şey değil Ceylan. Kabullemek bile yeterince zorken sözleri dökmek..."

"Anladım... Peki, bundan sonra ne olacak Ela? İstersen o evden gidebileceğini biliyorsun değil mi? Kimse durduramaz seni. Yirmi üç yaşındasın ve kendi başına yaşayabilirsin. Hem ben de yardım ederim."

"Biliyorum. Onlara göre her şeye bir cevabı olan ukala bir tiyim. Açıkçası gitmek istesem abilerimin beni durduracaklarını da hiç sanmıyorum. Onlar için o kadar değerli olmadığımın eminim. Ama ben yine babamı düşünüyorum işte. Onu tek başına bırakırsam ilgilenmezler. Engin Abi'min zaten ne yaptığı belli değil, diğeri desen ruhsuz..."

Ceylan arkadaşının elini sıkıca tuttu ve gözlerine bakmaya çabaladı.

"Neden peki Ela? Neden böyle davranıyorlar?"

Ela omzunu sahte bir umursamazlıkla silkti.

"Bilmem... Hiç sormadım. Abilerimin tavırlarına sebep aramayı bırakalı çok oldu. Babamla ilişkimiz hep pamuk ipliğine bağlıydı zaten. Bazen evdeki kavgalarda fazla diklendiğimde ya da itiraz ettiğimde öfkeli olduğunu hissediyorum. Bazen de çok tepkisiz..." dedi ve sustu. "Ama genelde sevgi dolu..." demek istese de bu cümle dudaklarından bir türlü dökülmedi. Çünkü babası Ela'nın beklediği o sevgiyi ve şefkati ona göstermeyi bir türlü beceremiyordu. Ancak Ela yine de sabırla beklemeye devam ediyor, bir babanın evladını sevmemesi gibi bir durumun asla olamayacağına ise gönülden inanmayı tercih ediyordu.

"Ne olacak peki şimdi? Yeterince para biriktirince, baban da seninle birlikte başka bir yerde yaşamayı kabul edecek mi?"

Başını yeniden arkadaşına çevirdi ve dudaklarını hafifçe buzererek yanıtladı. Bu hâliyle küçük, masum bir kızıdan farksızdı.

"Bilmiyorum. Henüz sormadım. Ama yakında soracağım. Eğer benimle gelirse, küçük bir eve birlikte taşınabiliriz. İstemezse de... Ben her durumda evden ayrılmak istediğimi söyleyeceğim."

Ceylan derin bir nefes aldı ve daha fazla dayanamayarak Ela'yı kollarında sımsıkı sardı.

“Şimdilik düşünme bunları,” diye fısıldadı incecik elleri arkadaşının ipeksi saçlarını okşamayı sürdürürken, “Baban kabul etmezse de kendin başarabilirsin.” Hafifçe uzaklaştı ve omuzlarını tutmayı bırakmadan ikna edici ve destekleyici bakışlarını Ela’nın yeşil gözlerinde sabitledi. “Ben yanımdayım. Her ne olursa olsun... Hem... Kemal’le evlenmemize daha nereden baksan bir yıl var. Birlikte eve çıkarız hemen. Ben de babamla konuşur seninle yaşarım. Biz evlenene kadar sen de düzenini oturtmuş olursun.”

Ela’nın dudaklarında beliren hafif tebessüm kocaman, göz kamaştıran, güzelliğini daha da ortaya çıkaran bir gülüşe dönüştü.

“Biraz daha bekleyeceğim canım. Sonra neler olacağına bakacağım.”

“Pekâlâ...” diyerek arkadaşının söylediklerini kabullendi. Parayı dert etmemesini söylese Ela’nın bunu kesinlikle reddedeceğinden emindi. “Sen nasıl istersen Ela... Ama çok bunalırsan hemen anlatacağım.”

“Merak etme...” diyerek oturduğu koltuktan kalktı. Ceylan gitme zamanının geldiğini anlamıştı ama yine de bugün paylaştıkları yakınlık için mutluydu. Ela ise kendisini az da olsa hafiflemiş hissediyordu. Yakında yepyeni bir hayata başlayacağından ise anbean daha emin hâle geliyordu.

Birlikte öğretmenler odasının kapısını açtıklarında okulun temizlik görevlisi Osman Efendi’yi görmeleriyle ikisi de irkildi. Ela adamla göz göze geldiğinde onun içeride konuşulanları duyup duymadığına dair bir iz aradı. Ancak Osman Efendi gülümseyerek ikisine de selam vermiş ve işini yapmak üzere odaya girmişti. Bunun üzerine konuşulanların Ceylan ile ikisinin arasında kaldığından emin oldu ve odadan kendisiyle birlikte çıkan arkadaşına gülümseyerek baktı. Dayanamayıp kollarını uzatarak ona sımsıkı sarıldı.

“Teşekkür ederim Ceylan...” dediği sırada gözlerinden usulca kayan birkaç damlayı parmağıyla yakaladı ve hızla kuruladı. “İyi ki varsın...”

"Sen de iyi ki varsın Ela... Ben hep yanımdayım sakın unutma... Her zaman..."

"Tamam. Unutmam..."

Burnunu yavaşça çekti ve ikisi de gözleri dolu dolu olmuş bir biçimde birbirlerine baktılar. Dayanamayıp aynı anda kahkahalarını bırakırken ikisi de mutluydu. Ela'nın beklediği dolu, yarım bir mutluluk olsa da yaşamının düzene gireceğine, eksikliğini hissettiği her şeyin bir bir kapanarak tamamlanacağına duyduğu inanç varlığını koruyordu.

28

"Neyin var senin böyle? Neden dalgınsın?"

"Hiç..." dedi Sarp dudaklarında çarpık bir gulumsemeyle kardeşine ve kucağında tuttuğu yeğenine bakarken. Ardından kuzeninin sorusuna dikkatini vermeye çalıştı ve sözlerini sürdürdü. "Bugün önemli bir ihaleyi kaptırdık. Katılımcılardan biri son dakika çok iyi teklif verdi."

Mira ve Bengi kendi aralarında konuşmayı sürdürürken Baran'ın dudakları kıvrıldı ve arkasına yaslanırken aklına gelenleri sözcüklere dökmeye koyuldu.

"Demek ki o kadar önemli bir ihale değilmiş?"

Sarp'ın kaşları çatılırken, kuzeninin sözlerine anlam veremediği için merak edip sordu.

"Bu fikre nereden vardın?"

"Yeterince önemli olsaydı o teklifin üzerine çıkar, ihaleyi alırdın Sarp. Kaç yıllık kuzenimsin! İş konusunda ne kadar katı ve başarı odaklı olduğumu biliyorum, tanıyorum seni artık. Sende başka bir şeyler var..."

"Saçmalama Baran, bir şey olduğu yok. Bu ara vergünün sadece... O kadar."

"Hmm..." diye mırıldandı Baran ona ne olduğunu, ne için son zamanlarda böyle düşünceli olduğunu anlamaya çalışarak. "Yoksa konu bir kadınla mı ilgili?"

Sarp kuzeninin tahmin yürütmeve çalışmasını dayanamayıp

"Pes etmeyeceksin değil mi?" diye sordu ve hemen ardından düşünmeden yanıtladı. "Ama yanıldın Baran. Konunun herhangi bir kadınla falan alakası yok..."

Ancak son sözler dudaklarından dökülür dökülmez gözlerinin önüne yalnızca saatler önce gördüğü bir görüntü gelmiş, yine de Sarp hızla kendisini toparlamayı başarmıştı.

"Acayip sıkıcısın dostum, sen böyle değildin önceden. Dün geceki kızla ne oldu peki? Hiç öyle kadınlara karşı ilgisiz ayakları yapma bana. Kızı kolundan tuttuğun gibi götürdün. Ama haklıydın, kabul ediyorum. Sarı saçlar, bal rengi gözler, muhteşem bir vücut..."

Sarp bir anlığına duraksadı. Dün geceki kızı gözlerinin önüne getirmeye çabaladı. Yaşadıkları, onu reddedişi hatırında olsa da kızın yüzünü anımsamakta zorlanıyordu. Baran'ın bahsettiği o sarı saçlar ve bal rengi gözler yerine çok daha başka bir görüntünün hayaline kapılıp gittiğini hissediyordu. Bugün gördüğü gecenin rengini andıran parlak saçları bir kez daha hatırlıyor, yalnızca birkaç saniyelğine bakışlarını birleştirdiği orman yeşillerini gözlerinin önünden ne kadar çabalasa da kovamıyordu.

Saçmaladığını düşünerek başını iki yana salladı. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir kızı düşünmenin bu kadar vaktini alması saçmalığın dik alasıydı. "Adını biliyorsun," diye fısıldayan iç sesini bastırdı. Dudaklarının çapkın ve umursamaz bir biçimde kıvrılmasını sağlayarak kuzenine baktı. İçindeki bu manasız girdabı kimseye yansıtmayacaktı.

"Yatmadım onunla," derken sesinin sabit çıkmasına gayret etmişti. "Canım istemedi. Fazla hevesli ve istekliydi. O hâli canımı sıktı. Evine bırakıp döndüm."

"Dostum sen cidden kafayı yemişsin," diyen kuzeni duyduklarına şaşırmış gibiydi. Çünkü onların yaşamı her zaman bu şekilde devam etmişti. Hiçbiri ciddi ilişkilerin adamı olmamış, aşk denen olgunun ufacık bile olsa benzerini tecrübe etmemişlerdi. İlişkiler, ilişkilerdeki tavırlar değişiklik gösterse de Sarp için zamanla fikrinin aslındaki tipik bir değişim olmayı bilen kadınları hayatına sokmuştu. Her fırsatta da bu konudaki

standardının onu memnun ettiğinden bahsedip durmuştu. O nedenle de Sarp'ın bu hâli Baran'ı şaşırtmış, takılmamaya çalışsa da altında başka detaylar aramasına neden olmuştu.

Sarp masanın üzerindeki şarap kadehine uzandı ve bir yudum alırken umursamazlığını sürdürdü.

"Olabilir. Son zamanlarda canımın istediğinin bu olmadığına karar verdim."

"Hah! Çok biliyorsun sen dostum. Birkaç gün şöyle yumuşak, sıcacık ve ateşli bir tenden uzak dur da göreyim seni."

Cevap vermeye tenezzül bile etmeden tüm dikkatini kardeşine verdi. Minik yeğeninin ona aldığı hediyeleri beğenmiş gibi bir hâli vardı ve Sarp bu durumdan fazlasıyla mutluydu. Kardeşi ve kuzenlerinin yer aldığı yemek masasında koyu bir sohbe girişirlerken, konuşulanlara odaklanmaya çabalasa da saniyeler sonra bunun nafile olduğunu kavramıştı. Akli tek bir renge odaklanıyor ve belki de hayatı boyunca gördüğü en güzel gözlerin sahibini düşünmek ona hiç iyi gelmiyordu. Hemen ardından o oyuncakçı dükkânında işittiklerini anımsıyordu. Kızın dudaklarından dökülenler, kendi duygularının aynadaki aksi gibi yansıyarak aklını çelıyor, Sarp'a nefes alacak alan bırakmıyordu. *Neydi bu? Sarp nasıl bir güç tarafından çekiliyor, nedensiz şiddetli bir rüzgâr tarafından sarsılıyordu?*

"İyice saçmaladım," diye söylendi kendi kendine ve yeniden yapmacık bir gülümseme eşliğinde masada konuşulanlara odaklanmaya çalıştı. Birkaç güne kalmadan eski hâline döneceğinden şüphesi yoktu. Aklından çıkmayan o gözlerden bir şekilde kurtulacak, yeniden her konuda olduğu gibi kadınlarla olan ilişkilerinde de mantığıyla hareket etmeye devam edecekti. adı gibi biliyordu.

Odanın içindeki televizyondan çıkan ses kimsenin ilgisini çekmemiş gibiydi.

"Aras Holding'in CEO'su Sarp Aras, iş yaşamındaki başarılarının yanında gece hayatında ve ilişkilerinde de bir kâşif olarak bilinmektedir. <https://raptey.org>

olsa da Ela, duyduklarını başını televizyona çevirmeden kafasında tartmış, ne kadar farklı hayatlar yaşandığını düşünmeden edememişti.

İşini yapmaya tüm titizliğiyle devam eden genç kız, büyük ağabeyi Erkan'ın tabağına yemeğini doldururken kendisine söylenen cümleyle bir anlığına durdu.

“Maaşın hâlâ yatmadı.”

“Maaşının yatmasına daha on beş gün var,” derken sesi sakindi. Ağabeyinin her ay olduğu gibi yine dönüp dolaşıp konuyu aynı yere getireceğini tahmin etmişti. Ancak bu konuda onların söylediğini yapacak değildi.

“Bana bilmiş bilmiş cevap verme Ela! Sana geçen ay demedik mi o müdire ile konuş, maaşını ikiye bölerek versin diye.”

“Hiç kimseye böyle bir şey yapılmıyor. Nasıl böyle bir istekte bulunabilirim? Benim diğer çalışanlardan bir farkım yok. Hem ne değişecek ki? Eline geçen yine aynı miktar olacak.”

Erkan elindeki çatalı sert bir biçimde masaya bıraktı ve öfke tüten bakışlarını herkesin tabağına yemekleri koymayı sürdüren Ela'ya yöneltti.

“Bu para yetmiyor artık Ela Hanım. Belki de başka bir iş bakman gerek. Benim kazandığım para belli zaten.”

Ela ağabeyine umursamazca baktı. Elindeki tencereyi nihalenin üzerine bıraktı ve bedeninin duruşunu dikleştirerek başını yukarı kaldırdı. Artık onların durup dururken olay çıkarma meraklısı olduklarını düşünmeye başlamıştı. Bu konuyu defalarca konuşmalarına rağmen bir kez daha aynı noktaya varmayı başarmışlardı.

“Engin Abi'm neden çalışmıyor o hâlde? Madem benim kazandığım yetmiyor belki de artık onun da çalışmasının zamanı gelmiştir. Benim elimden bu kadarı geliyor.”

Engin ağzını yayararak yemeğini yemeye devam ederken konunun kendisine geldiğini duyduğunda elindeki kaşığı bıraktı ve ifadesiz bakışlarını kardeşine yöneltti. Onun çalışmakla hiçbir zaman işi elmanmış. Aylar önce bulduğu kumar belasından kurtulamadığı, daha doğrusu bunun için çaba harcamadığı gibi

Ela'nın maaşının bir kısmını da kumar borcunu ödemek bahanesiyle almayı sürdürmüştü. Böylesi kolayına geliyordu. Ancak son günlerde evlerinin içinde konuşulan bir konu vardı ki en çok Engin'in ilgisini çekiyor, özellikle babasını buna ikna etmek için çabalayıp duruyordu.

"Laflarına dikkat et, benim asabımı bozma Ela!" dedi ve bakışlarını Ela'dan çekerek hemen yanında oturan babasına yöneltti. "Ben sana demiştim, *bunun dili çok uzadı*, diye baba. Bak sen bunu okuttun ettin, şimdi eve para getiriyor diye afra tavra yapıyor bize."

Babası ifadesiz hallerini sürdürüp yemeğini yemeye devam etti. Ancak Ela daha fazla dayanamamış, ona içinden gelen soruyu aniden soruvermişti.

"Baba sen bir şey demeyecek misin? Engin Abi'mın aylaklığı yetmedi mi artık?"

Adam başını kaldırıp Ela'ya baktı ve yüzünde tek bir duygu geçişi bile olmadan, genç kızı bir kez daha hayal kırıklığına uğratarak sorusunu yanıtladı.

"Abilerin haklı... Seni o kadar okuttuk, o aptal okula dünyanın parasını harcadık. Şimdi sen de çalışıp bu eve katkıda bulunacaksın."

Ela dudaklarının şaşkınlıkla açılmasını umursamadan babasına cevap verdi.

"Ben devlet üniversitesinde okudum baba. Ne parası harcadık ki? Hem zaten bütün maaşımı size veriyorum."

Adam, "Neyse ne!" diyerek sesini yükseltti ve çatık kaşlarını kızına yöneltti. "Yeter car car cevap verdiğin. Dilin çok uzadı. Hepiniz akşam akşam katamı şışirdiniz. Bu konuşma burada bitmiştir."

Ela kendisine yemek koymadan tencereyi eline aldı ve babasının sözlerini yıllardır olduğu gibi bir kez daha vutmayı başararak mutfağa gitmek için arkasına döndü. Butun iştahı kalmış, yemek yiyecek takati kalmamıştı.

"Biz dün akşam konuştuğumuz şeyi bir düşüncem bence
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Ela bir anda konuşulanlara dikkat kesildi. Elindeki tence-reyi sıkıca tutmayı sürdürerek yeniden onlara doğru döndü ve neyden bahsettiklerini anlamaya çalıştı. Konuştukları şey neydi, Engin Ağabeyi onlara nasıl bir çözümden bahsediyordu, bile-miyordu. Ancak içinden bir ses bunun kendisiyle ilgili oldu-ğunu söylüyordu.

Masada oturan üç adam Ela'nın konuşulanlara dikkat kesil-diğini gördüğünde konuyu aniden kapattılar. Genç kız nefesi-nin kesildiğini hissederek yeniden mutfığa uzanan adımlarını sürdürdü. Korkuyordu. En önemlisi de artık yorulmuş, bu evin bir kızı gibi değil de hizmetçisi gibi hissetmekten sıkılmış, yıpranmıştı. Az önce konuşulanların tam da bugün Ceylan'a içini dökmesinin ardından gerçekleşmesi ciddi bir tesadüf olmuştu.

Gerçekten onlardan ayrı yaşayabilir, kendi ayakları üzerinde durabilir miydi? Peki ya babası... O bu duruma ne derdi? Az önceki gibi bir kez daha onun yanında olmayarak hayal kırıklığına mı uğrattırdı? Yoksa bir kez olsun kızının arkasında durmayı dener miydi?

Ela bıkkın bir nefes çekerken ciğerlerine, başının dehşet bir şekilde ağndığını hissetti. Bu evden ayrıldığı ve babasından destek görmediği takdirde daha zor bir hayata adım atma ihtimali onu iliklerine kadar titretmeye yetti. İçten içe yalnızca Allah'ın ona bir yol göstermesini, küçücük, Ela'ya kılavuz olacak bir ışık yakmasını diledi. Çünkü Ela, kendisinden başka ona yardım edenin olmayacağını düşündükçe tükeneceğinden, yüreğinde büyötmeye çalıştığı o umut filizlerine kibriti çakarak ortalığı ateşe vereceğinden emindi.

3. BÖLÜM

Günler önce gördüklerini kısa süreli bir etkilenme, bir duygusal boşluk sanması şüphesiz ki hataydı. Nitekim doğru olsa Sarp, bu şen şakrak aile ortamında bile düşüncelerinin apayrı bir yere kaymasına izin vermez, umursamaz tavrını takınarak o herkesin bildiği, hayattan zevk almasını bilen, ailenin kararlı ve güçlü üyesi olmayı sürdürürdü. O zaman neden halen o yeşil gözleri anımsıyordu? Ya da neden o anda kış bahçesinde bulunan ailesinin kıymetli kadınlarına bakarken bile gözlerinin önüne gelen o güzel yüzü düşünüyordu?

Başını iki yana salladı ve aklına gelenlere itiraz etti. Bu düşünceler içinde olması hoşuna gitmemiş, daha da önemlisi kabul etmek istememişti. Sarp asla böyle bir adam değildi. Bir kez gördüğü, tanımadığı bir kadına kapılmaz, onunla ilgili tüm detayları tekrar tekrar aklından geçirmezdi. Bu kafa karışıklığının tek nedeni kızın farklı olması olabilirdi. Doğallığı ve güzelliği bir yana, adamı asıl sarsan düşüncelerinin aynılığı olmuş, nasıl olduğunu kavrayamadan her anı onunla ilgili detayları düşünmekten ibaret hâle gelmişti. Ama yine de beyni ile kalbi bu kez hemfikir değildi. Beyni yaptıklarının, düşüncelerinin saçma olduğunu, mantığından sıyrılmanın akıl kârı olmadığını fısıldıyor, kalbi ise atış hızının yalnızca o yeşil gözleri düşünmekle bile artıyor olmasından memnun, ilk kez tadına vardığı o doluluğun keyfine varıyordu. Ancak bu kararsızlık Sarp'ı daha çok yoruyor, yaşadığı karmaşaya bir çözüm yolu üretememek ve eski rahatlığına kavuşamamak onu içten içe öfkeliendiriyordu.

Evlerinin, her ne kadar bahar ayında olsalar da havaların henüz yeterince ısınmaması nedeniyle kullanmaya devam ettikleri

kış bahçesinde ailece birliktelerdi. Kalabalıktan gelen seslerin aniden artmasıyla irkildi. Sarp, dikkatini etrafına vermeye çalışsa da her zamanki ruh hâlinde olmadığını istemsizce birilerine belli etmişti.

“Ne düşünüyorsun?” diye soran amcasına daha fazla bozuntuya vermemeye çalışarak gülümsedi. Ancak bu ailedeki yaşlı kurtların hepsi cin gibiydi ve gözlerinden hiçbir detayın kaçmayacağını Sarp’ın bilmesi gerekirdi.

“Hiç... Dalmışım öyle.”

“Fazla dalma, çıkaramayız. Hem neye daldın bakayım o kadar? Bu kadar derinde olduğuna göre kesin bir kadın meselesi.”

Kahkahasını serbest bırakıp amcasını yanıtlıyacaktı ki bir anda öfkeli, tiz bir ses duyuldu.

“Sen nereden biliyorsun acaba Buğra?” diyen hem annesinin kuzeni hem de amcasının eşi olan Binnur Teyze’sine bakarken gülüşünü bastırmak zorunda kalmıştı.

“Nereden bileceğim hayatım? Seni düşünürken ben hep öyle derin dalarım.”

Ailedeki her çift gibi amcasıyla teyzesi de sürekli didişip durur, ancak birbirlerine olan aşkları adeta bakışlarından taşardı. O nedenle o anda yaşadıkları bu durum hepsinin komiğine gidiyordu.

“Zaten benden başka bir şeye dal, gözlerini oyarım.”

Binnur söylediği cümlelerin gençler tarafından fesat bir biçimde algılandığından habersiz yapmacık öfkesini sürdürürken, gür, oldukça gürültülü bir kahkaha koptu. Tüm gençler, başta kendi oğlu Baran olmak üzere dudaklarından çıkan cümleyle dalga geçmeye başlamış, hatta ailenin yaşlı kurtları da dayanamayıp buna katılmıştı. Ancak o sırada yerdeki geniş, korunaklı oyun alanının içinde oyununu sürdüren minik Erim’in de konuşulanları sanki anlıyormuş gibi minicik sevimli kahkahalarıyla herkesin neşesine eşlik etmesi sevinçle karşılanmıştı.

Sarp o andaki mutluluğa şahit olurken, canının parçası kız kardeşi kucakladığı oğlunu öpücüklere boğup, “Sen neye gülüyordun umuşım? Ne anladsın ki?” diyerek kahkahalarını serbest

bırakırken bile bu önemli ana kendisini veremiyordu. Birbirinden güzel renkler görmüş, her renk göze bakışlarını değdirmiş bir adam olarak o yeşilleri aklından çıkaramıyor, bir kez daha görme isteğinin baş göstermesine mâni olamıyordu. İradesi her geçen an biraz daha azalıp yok oluyordu. Ancak başka zaman olsa bundan korkması gereken adam, hissettiklerinden bir yandan nefret ederken, diğer yandan kabul etmeyi reddetse de müt-hiş bir haz alıyordu.

Sabahın ilk ışıklarıyla kalkıp, kısa bir duş aldı ve hemen ardından hızlıca evden çıkmaya karar verdi. Gece boyu zorlukla, bölük pörçük uyuduğu yetmezmiş gibi sabah da tarif edemeyeceği hislerle uyanmış, ancak bunu kendisini dinleyebilmek adına bir fırsata çevirmeyi bilmişti.

Şık takımlarından birini giydikten hemen sonra saçlarına yüzeysel bir şekil verdi ve hızlıca odasından çıktı. Aşağıya uzanan merdivenleri seri ve sessiz adımlarla inmiş, kravatını düzeltip ceketinin düğmesini iliklediği sırada tam arkasından, merdivenlerin başından gelen sesle duraksamıştı.

“Bu kadar erkenden nereye oğlum?”

Son basamakta durup arkasına döndüğünde annesinin yukarıda meraklı bakışlarla kendisine baktığını gördü.

“Günaydın. İşe gidiyorum güzellik.”

Ellili yaşlarında olmasına rağmen güzelliğini koruyan kadın, sakın adımlarla sabahlığına sarılarak aşağıya kadar indi ve oğlunun tam karşısına geldi. Elini onun hafifçe kirli sakallı yüzüne uzatıp koklayarak kendine doğru çekti ve yanağına narin bir öpücük bıraktı.

“Neden bu kadar erken? Sen bu saatte gitmezsin...”

“Biliyorum annem,” dedi genç adam ve annesinin kendi yanağında duran elini avucunun içine alıp üzerine sevgi dolu bir öpücük kondurdu. “Uyku tutmadı bu sabah. İşleri biraz yoluna koyayım istedim.”

“Yolunda değil mi ki?”

“Yolunda, bir sorun yok. Ama yoğun bir hafta olacak. O yüzden erken başlamak iyi olacak gibi görünüyor.”

Kadın derin bir nefes aldı ve gülümseyen gözleriyle oğluna baktı.

“Tamam canım. Akşam görüşürüz o hâlde. Yemek için istediğin bir şey var mı?”

“Yok annem. Siz kafanıza göre takılın. Gelemezsem de ararım. Hadi ben kaçtım.”

Gülerek, “Görüşürüz oğlum,” deyip arkasından bakarken düşüncelere daldı. Sarp’ın özellikle bu hafta sonu takındığı ruh hâli hoşuna gitmemişti. Sanki kafasında bir düşünce girdabı dönüp dolaşıyormuş, daha da önemlisi ciddi bir sıkıntısı varmış gibiydi. Gülümseyişleri normal olsa da Erim ve Mira ile vakit geçirirken bile akıllı bambaşka bir âlemdeydi. Yakında kokusunun çıkacağını biliyor, Sarp’ın eğer bir derdi, özel hayatıyla ilgili bir sorunu varsa kendileriyle paylaşacağına inanıyordu. Artık otuz yaşına gelmiş bir yetişkin olan oğlu şimdiye dek her işin altından alnının akıyla çıkmış, her konuyla ilgili güçlü ve kararlı duruşunu ortaya koyarak başarıya ulaşmıştı. Kendisi için gücü, savaşmayı ve dayanıklılığı simgeleyen oğlu, aynen kızı gibi bir gurur kaynağı olmayı başarmış, Burcu ve Demir’in göğüslerini gererek onunla övünmesini sağlamıştı. Ama onun da çocuklarını iyi tanıyan, onlarla her şeyi konuşmaktan çekinmeyen bir anne olarak, yüreğinin fısıldadıklarına kulaklarını tıkaması imkânsızdı. Yine de yetişkin bir adam olan oğlunun boğuştuğu sıkıntı her neyse, anlatmasını beklemekten başka çaresi olmadığının da farkındaydı.

Haftaya yoğun başlamanın da etkisiyle sabahtan beri ara vermemiş olan adam, henüz öğlen olmadan boynunun ağrıdığını hissediyordu. Ancak yine de nefes almadan çalışmak ona iyi geliyor, son birkaç gündür düşünceler içerisinde boğulan aklını tek bir alana yöneltmek toparlanmasına yardımcı oluyordu. Daha doğrusu Sarp öyle olduğunu zannetse de bir anlık bir duraksamada bile kendisini aynı konunun içinde buluyor, gözlerinin

önüne gelen görüntüler ve kulaklarına dolan ses ufacak bir aralıktan bile sızarak genç adama varlıklarını hatırlatıyordu.

Yeniden, birkaç gündür aşına olduğu o girdabın içine girmek üzere olduğunu anladığında kendisine kısa bir nefes molası yaratacağı ki kapısının tıklatılmasıyla başını önündeki desyalardan kaldırdı.

"Gel..." diye seslenişiyle kapı açılmış, içeriye, istevken her gün görmeye alışkın olduğu siluet girmişti.

"Günaydın Sarp..." diyen kadının yüzünde her zamanki gülümseyişi, gözlerinde ise her zamanki anlayışlı ifadesi vardı.

"Günaydın Nil. Gelsene... Ben de kahve söyleyecektim kendime."

"Harika. Ben de içememiştim bu sabah."

Sarp hafifçe gülerek masasının üzerindeki telefonu kaldırdı ve asistanına, "Bize iki tane kahve yollar mısın Özlem" dedi. Ardından Nil'e bakarak onun kahvesini nasıl içtiğini anımsamaya çalıştı. Genç kadın, "Sade," diye hatırlatma yapınca sekreterine, "Birisi sade," deyip telefonu kapattı.

"Eee nasılsın? İhaleyle ilgili basın açıklamasını incelemişsin sanırım. Yolladığın maili gördüm," dedi Sarp ve çekmecesinde duran sigara paketlerinden birini çıkarıp Nile uzattı.

Genç kadından, "Almayayım Sarp. Bırakmaya çalışıyorum," yanıtını alınca yalnızca kendi sigarasını yaktı.

"Açıklamayı inceledim. Ancak kazanan tırmaya henüz resmi bir tebrik iletmedik. Muhtemelen bugün içinde ulaştırmış olunuz."

"Güzel..." dedi Sarp işle ilgili düşüncelere dalarken, "Herhangi bir konuda sorun olursa Özlem'le konuşabilirsin. Ben bir saat kadar sonra toplantıya gireceğim."

"Yönetim toplantısı mı?"

"Evet... Kurul toplantısı yaklaşıyor biliyorsun, onun için hazırlık... Bir de birkaç proje var, onların gidişatına bakalım. Ama henüz basınlık bir durum yok."

Nil nazık bir şekilde gülümsedi ve iş dışındaki konulara yönelmeye çabaladı.

"Hepsi gayet iyi... Annem de geçenlerde seni soruyordu."

"Bir ara uğramak istiyorum." dedi genç kadın adamın söyledikleri üzerine gülümsemesini büyüterek, "Özledim onları."

"Ne zaman istersen..."

Bir süre geçtikten sonra Nil, Sarp'ın yanından işinin başına dönmek üzere ayrıldı. Ancak adamdan uzaklaştığında Nil'in kalbi her zaman olduğu gibi delicesine bir ritim tutturmuştu. Onunla yalnızca kısacık bir sohbet etmekle bile bu hâle gelmek genç kadını ciddi anlamda yorsa da hoşuna gidiyordu. Hiçbir erkeği onu arzuladığı kadar arzulamamış, elde edebilmek uğruna bu kadar beklememişti. Her ne kadar Sarp'ın yanında yeni çalışmaya başlamış olsa da uzun zamandır hem ailesini hem de kendisini tanıyor olmak Nil'in sürekli olarak onunla iletişimde kalmasını kolaylaştırmıştı. Şimdilik Sarp için bir aile dostu olarak görülmekten öteye gidememiş olsa da Nil kararlı, güçlü ve tuttuğunu koparan bir kadındı. Ciddi bir ilişkisi olmadığını umduğu Sarp'ı elde etmek içinse her türlü fedakârlığı yapmaya fazlasıyla hazırdı.

Sarp, öğleden sonra, ofisten bu denli erken çıkmasına alışkın olmayan asistanının yanından hiçbir açıklama yapmadan geçerken, arkasından seslenilmesiyle adımlarını yavaşlattı. Baş ağrısıyla boğuşmayı sürdürürken bakışlarını arkasına çevirdi ve kendisine hafifçe gülümseyerek bakan kadınla gözlerini birleştirdi.

"Çıkıyor musun Sarp?"

"Evet, Nil..." diye yanıtladı keyifsiz bir şekilde, "Eve gidip biraz dinlenmek ve baş ağrımı bastıracak bir uyku çekmek istiyorum."

"Ah anladım... Ben de belki işten sonra bir şeyler yaparız diye düşünmüştüm. Ama başın ağrıyorsa hemen dinlen."

Sarp bir anlığına düşündü. Aslında dayanamayacağı bir baş ağrısı yoktu. Ancak nedense bugün ofisin içinde boğulduğunu hissetmiş, kendisini bir an önce dışarı atmayı arzu etmişti. Ama şimdi karşısındaki kadının teklifini düşünürken bir anlığına bile olsa onu esir eden düşüncelerden uzaklaşmayı başarmıştı.

Onun yüz hatlarında gezinen bakışları inceleyiciydi. Nil her zaman kendisine karşı nazik, iyi bir arkadaş olmuştu. Ancak sanki son zamanlarda farklı bir tavır içine girmiş, bakışları, gülüşleri bir anlamda değişmişti. Peki, onun hissettiği neydi? Sarp Nil'in de arzu ettiğini içten içe hissettiği biçimde onu hayatına dönü edebilir, onunla bir ilişki içine girebilir miydi? Günlerdir içini kemiren, ruhunda adeta bir boşluk yaratan his, birilerine bağlanma ihtiyacından ibaret miydi? Yoksa arayışında olduğu çok daha güçlü, sar-san, tüketen ve dünyayı unutturan bir şey miydi?

Nil'in kahverengi gözleri kendi gözleriyle birleşmiş, dudakları hafifçe aralanmış, her ne kadar gidip dinlenmesini söylese de bariz bir biçimde onun vereceği yanıtla kilitlenmişti. Ancak yine de... Bir şeyler eksik gibiydi. Genç kadının kahverengi gözlerine bakarken bambaşka bir rengi anımsıyordu. Ya da kumral, omuzlarından aşağıya uzanan bakımlı saçlarına dikkat etmeye çalışırken kahverengi bir ipek yığını adeta bir ilmek gibi boğazına geçiyordu. Bu ne amansız bir histi ki; her boş bulduğu fırsatta Sarp'ın bedenini, ruhunu istila etmiş, ona huzur vermiyordu. Günlerdir aynı görüntüyü ve sesi bozuk bir plak gibi hafızasında canlandırdığı yetmezmiş gibi bu durumdan hâlâ kurtulamamış olmak canını sıkıyordu.

Hafifçe gülümsemeye çalışarak yaşadığı karmaşayı yansıtmamaya çabaladı.

"Başka zaman Nil... Sözüm olsun," derken aslında o zamanın hiç gelmeyebileceğini düşünmeden edemiyordu. Daha birkaç gün öncesine kadar kadınlardan uzak kalmayı beceremeyen bir adam olan Sarp, şimdi kendisini yabancı olduğu bir durumun içinde bulmuştu.

"Nasıl istersen... İyice dinlen Sarp! Gerçekten halsiz görünüyorsun."

Başını hafifçe sallayarak gülümsedi ve elindeki ceketini hızla üzerine giyip asansöre yöneldi. Dakikalar sonra şirketin kapısının önüne gelen arabasına bindiğinde Baran'ın yanına gitmemenin belki kafasını dağıtmak için bir çözüm olabileceğine karar vermişti. Ancak arabasının gazını koklediğinde istemsiye güdük sokakların onu nereye götürdüğü barızdı. Günler önce kitiş.

oyuncakçının önüne vardığında ise artık iyiden iyiye delirdiğini düşünmeden edememişti.

Arabasını uygun bir yere park ettiğinde arkasındaki korumaların da aynı şeyi yaptığını fark etti. Neyse ki adamlara hesap verecek değildi. Ancak yine de bir sapık gibi burada durup, bir kez daha gördüğünde tanıyıp tanımayacağından bile emin olmadığı bir kızı beklemesi delilik değil de neydi?

Tek elini sertçe direksiyona vurarak kendi kendine söylendi.
"Kafayı yedin oğlum sen. Cidden yedin!"

Tam hayatında ilk kez yaşamakta olduğu bu karmaşayı bitirip arabayı çalıştırmak üzereydi ki karşıdan gelen görüntüyle hareketleri yavaşladı. Arabanın anahtarına uzanan eli öylece durmuş, bakışları tek bir noktaya odaklanmıştı. Görüntüye ilk olarak giren siyah saçlar onu olduğu yere mıhlamış, aklından bir türlü çıkarıp atmaya başaramadığı o güzel yüz kalbinin daha önce benzerine şahit olmadığı bir ritimde çarpmasına neden olmuştu.

Sırtını arabanın koltuğuna yasladı ve onu izlemeye koyuldu. Geçen gün oyuncakçıda yanında olan arkadaşıyla ayaküstü durup konuşmaları Sarp'ın onu daha detaylı incelemesi için şans tanımıştı. Fırsatları lehine çevirmek konusunda bir dâhi sayılan adam elbette ki bunu değerlendirmekte gecikmemişti.

Dışarıda esen rüzgâr kızın saçlarını oradan oraya savururken Sarp'a da seyirlik bir görüntü sunuyordu. Gülüşünü görüyordu sık sık... Gözlerini uzaktan net göremese de hafızasındaki anı kafasında canlandırmasına yardımcı oluyordu. Daha önce o denli can acıtacak kadar güzel gözler görmediğini biliyor, yeşilin ormanı andıran o tonunu düşünmeden edemiyordu.

Bakışları yeniden kızın incecik bedenine kaydı. Giydiği çok da dikkat çekmeyen kıyafetlerden bir şey belli olmasa da ince ve biçimli bir vücudu olduğunun farkındaydı. Beyninde o incecik vücutuyla ilgili türlü görüntüler dönüp dururken, Sarp bir kez daha fark ettiği gerçeğe irkildi. Onun derdi yalnızca bedensel bir arzu değildi. Kızın çok güzel olduğu su götürmez bir gerçektir. Ancak Sarp'in etkileyen gözlerindeki hüznün ve yalnızca

birkaç kelimeyle bile yansıtabildiği eksikliği idi. O sözleri anımsadıkça ikisinin de aynı durumda olduklarını anlamak zor olmuyordu. Üstelik kızın eskiden koşulsuz kabul ettiği şeylerin artık onu boğduğunu itiraf edişi Sarp'a kendi duygularını anımsatıyor ve hayatında ilk kez, fiziksel olarak da etkilendiği bir kadın ile aynı düşünceleri paylaşıyor olmak onu inanılmaz heyecanlandırıyordu. Tek gecelik ilişkilerde Sarp buna önem vermez, vakit geçirdiği kadınlarla arasındaki tek ortak paydanın aldıkları zevk olmasına özen gösterirdi. Ancak şimdi bir kez daha bunun kendisi için yeterli olmadığını farkına varıyordu.

Ne istediğini tam anlamıyla kavrayamıyor olmak genç adamı nefessiz bırakırken hızla düşüncelerinden sıyrılmaya çalıştı. Bakışlarını kızdan çekti ve sol yanındaki hissini halen orada olduğunu anladığında, "Lanet olsun!" diye adeta tıslayarak direksiyona vurdu. Arabayı bir kez daha çalıştırıp buradan defolup gitmeye yeltendiğinde ne yaptığını artık bilemiyor, kendisini tanıyamıyordu. İçinde bulunduğu bu durumdan hem nefret ediyor, hem de yaşadığı bu farklılık kabul etmeyi reddetse de inanılmaz hoşuna gidiyordu.

Arabayı çalıştırdı ve gaza basmasına ramak kalmışken kızın yanında bir adamın belirdiğini gördü. Kız gibi esmer, çok iri olmayan, sıradan sayılabilecek bir adamdı. Ancak bakışları ifade-siz, hatta tahammülsüz gibiydi. Adamın eli dikkatini çekti aniden. Kızın kolunu tutan dokunuşuna dikkat kesildi. Kesif bir öfke bedenine yayılırken Sarp yine düşüncelerinin odağını kaybetmişti. *Kimdi bu adam? Neyin nesiydi? Kızla olan ilişkisi neydi?* Tüm bu soruların yanıtlarının kendisini ilgilendirmedığı tıkrını, aklına geldiği gibi beyninin en kuytu köşesine kilitledi. İç sesinin doğru söylediğini bilse de o anda umurunda değildi. Artık bu, bir anlık beğeni olmaktan çıkmış, onu tanıma isteğine dönüşmüştü. Onu uzaktan izleyişinin ilk ve son olduğuna daha birkaç dakika önce karar vermişken, bunun henüz başlangıcı olduğundan ise emin hâle gelmişti.

Küçük, mahalle arasında yer alan evlerinin salonunda, yaşlı adam uzun bir süredir evlerinden çıkmayan Hasan'ı misafir ediyordu bir kez daha. Onu tanıdığı andan beri isteklerinin farkında olsa da henüz karşılayamamış olmak adamı mahcup ediyor, diğer yandan da acele etmemiş olmasının iyi olduğunu düşünmeden edemiyordu. Ancak elbette ki Hasan bu konuyu her fırsatta dile getirmekten ve Raşit'e hatırlatmaktan çekinmiyordu.

"Kararını verdin mi Raşit Efendi?"

Yaşlı adam oturduğu koltukta hafifçe dikleşerek adamın sorusuna nasıl yanıt vereceğini düşündü. Bir yanda Hasan'ın vaat ettikleri vardı. Oğlunun borçlarını ödeyeceğini söylüyor, üstelik buna ek olarak hayatlarında birçok şeyi yoluna koyacak yüklü bir paranın da sözünü veriyordu. Ancak durumun çekiçliği bile iki arada bir derede kalmış Raşit'in karar vermesinde yardımcı olamıyordu.

Raşit karısı öldükten sonra her şeyden uzaklaşmış, bir an bile mutlu olmadığı ama içten içe deliler gibi sevdiği kadını kaybetmesinin ardından her şeyi boş vermişti. Oysa onu ilk gördüğünde ona sahip olmak istediğine karar vermiş, küçücük mahallelerinde tanınan bir esnafın oğlu oluşunun da etkisiyle istediğini elde etmişti.

Karısı Süreyya gençliklerinde de güzelliğiyle dillere destan bir kızdı. Raşit'in de ilgisini çekmiş, adamın erken davranmasıyla görücü usulüyle de olsa onunla evlenmek zorunda kalmıştı. Süreyya'nın ailesi fakir, dört çocuğa zorlukla bakan bir aileydi ve evlerinden bir boğaz eksilmesi arayıp bulamadıkları bir şeydi. O nedenle Raşit Süreyya ile evlenmek istediğini söyler söylemez bir anlık düşünmenin ardından kızlarını ona vermişlerdi.

Oysa hiç kimsenin Süreyya'ya ne istediğini sormadığını düşünmeden edemiyordu. Bir sevdiği olup olmamasının kimsenin umurunda olmadığını hatırlıyordu. Hoş şimdi olsa Raşit yine umurunda olmayacağını, yine onunla evlenmek isteyeceğini biliyordu. Ama yine de her ne kadar bunu sonraları öğrenmiş olsa da karısının başka birine sevdalanmış olması, evlilik-
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://famey.org>

ona üç çocuk vermişti vermesine ama kalbini bir türlü teslim etmemiş, bir gün bile gülerек bakmamıştı. Ve şimdi karısının bir kopyası olan kızını görmek, adamı çileden çıkarmaya yetiyordu. Kaldı ki karısının Ela'ya hamile kaldığını öğrenmelerinden bir süre önce, bir zamanlar sevdiği adamla buluştuğunu öğrenişini anımsıyordu. Süreyya sadece yolda karşılaşmalarını iddia etse de kendisinin ona inanmadığını hatırlıyor, bu da Ela ile ilgili şüphe dolu tohumların beynine yerleşmesine neden oluyordu. Onun kendisine zerre kadar hem dış görünüş hem de davranış anlamında benzemeyişi adamı hırçınlaştırıyordu. Ancak yine de bu, Hasan'ın isteğini kabul etmek için yeterli miydi? İşte ondan emin olamıyordu.

"Bilmiyorum Hasan Oğlum," dedi adam gerçek duygularını yansıtarak, "Bu ne kadar doğru olur bilmiyorum."

"Benim doğruluğumdan şüphen mi var Raşit Efendi?"

"Hayır. Konu o değil... Benim düşündüğüm Ela..."

Hasan alaycı bir biçimde gülerек adamı yanıtladı.

"Ne zamandan beri kızına karşı sevecen baba ayakları yapıyorsun? Sen değil misin kızının maaşını çatır çatır oğullarına yedirmekte sakınca görmeyen, azıcık bile sevgi göstermekten gocunan? Peki o hâlde... Diyelim ki ben vazgeçtim istediğim şeyden? Oğlunun kumar borcunu nasıl kapatacaksın? Hadı bir kerelik kapattın diyelim, onu bu alışkanlıktan nasıl vazgeçireceksin? Ben sana hem borçlarını kapatmayı, hem de oğlunu yanımda çalıştırmayı vaat ediyorum Raşit Efendi. Erkan'ı bilmem, ama Engin benimle çalışmaya hevesli. Ama..." dedi adam bir an duraksayarak, "Ben istediğimi elde edemezsem, ne oğlunun borçlarını öderim, ne de onu yanımda çalıştırırım. Sen de ya kında, *kumar borcu namus borcudur*, diyen insanların borcunu zamanında ödeyemediği için oğlunu gebertmelerini beklersin. Bu işler böyledir Raşit Efendi."

"Bilmiyorum," dedi adam aniden. "Biraz zaman ver bana Hasan Oğlum."

"Bu son şansın olacak. İyi düşün," diyerek avaya kalktı ve başı

yaklaştığını hissediyordu. Ela'yı ilk gördüğü andan beri kendine ait kılmayı arzu etmiş, aksini düşünmek bile adamın öfke dehizlerinde kaybolmasına neden olmuştu. Bu bir saplantı mıydı, yoksa başka bir şey mi bilemiyordu. Ancak kendisini iyileştirecek bir ilaç gibi gördüğü, üstelik başka kadınlara kıyasla kendisini çok daha fazla heyecanlandıran kızı başka birine kaptırmaya hiç niyetinin olmadığından şüphesi bulunmuyordu. Kendisini arzu ettiği hedefe yaklaştıracak, Raşit'i tetikleyecek olan son hamleyi bağlantılarını kullanarak yakında yapması gerektiğinin de anbean daha net bir biçimde farkına varıyordu.

Günler, hatta haftalar bir fırtına misali geçip gidiyor, Sarp günbegün onu uzaktan izlemeye alışıyordu. Bazen işten erken çıkarak aynı yere geliyor, artık kreşte öğretmen olduğunu anladığı kızın çıkış saatine yetişiyordu. Zaman zaman da işe gitmeden önce soluğu burada alıyor, o gün gördüğü adamın onu işe getirişine şahit oluyor, adamın kim olduğuyla ilgili merakı iyice artıyordu. Ancak uzaktan da olsa aralarında herhangi bir yakınlık görememesi onu rahatlatıyordu.

Bazen onu uzaktan izlemeye tahammül edemiyor, daha da yakınına giderek arkadaşıyla ya da öğrencilerinin anne babalarıyla konuşmalarına şahit oluyordu.

Hâli artık içler acısını da geçeli çok oluyordu. Halen onunla ilgili bir şey bilmiyor, sadece her gün buraya gelip onu izleyerek ne yaptığını anlamaya, hislerini kavramaya çabalıyordu. Ama artık buna daha fazla bu şekilde devam edemeyeceğini biliyordu. Yine de buraya her gelişinde rahatlamış hissetmekten kendini alamıyor, bir şeylerin arayışında olduğu o ruh hâlimden hızla sıyrılarak aradığı şeye kavuştuğuna kanaat getiriyordu.

Telefonunun sesi arabanın içine dolduğunda bakışlarını vitresin yanındaki bölmede yer alan telefonuna yöneltti. Baran'ın ismini görmesiyle duruşunu dikleştirdi. Son günlerde yaptıklarını ona anlatmamış olması kendisini suçlu hissetmesine neden olmuştu. Ancak Sarp bunu nasıl dile getireceğini de bir türlü kestirememişti.

Telefonu açmadan arabasını çalıştırdığı sırada, artık ismini de benimsemiş olduğu kız, Ela, görüş alanından çıkmıştı. Boylulukla Sarp'ın da buradaki işi bitmiş, bir kez daha evinde yalnız başına düşüncelerinin esiri olacağı anlar yaklaşmıştı.

Elindeki viski kadehini sehpanın üzerine bıraktı ve kapının çalışını işitmesiyle oturduğu yerden usulca kalktı. Yıllar önce dedesinin kendisine hediye ettiği bu evde olduğunu kimseye söylememişti. Ama korumalardan birinin geldiğini düşünerek kapıyı açtığı anda karşısında öfkeli bakışlarıyla ateş saçan kuzenini görmeyi beklememişti.

Ciğerlerini sıkıntılı bir nefesle doldururken arkasını döndü ve Baran'ın da kendisini takip ettiğinden emin olarak yeniden salona girdi.

"Sen ne haltlar karıştırıyorsun?" diye soran adam bu kez kafasındaki soru işaretlerine yanıt almaya kararlı gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç boşuna zaman kazanmaya çalışma Sarp. Korumalardan öğrendim her şeyi. Adamlar da tırmışlar senin vuzunden."

"Ne tırması? Ne saçmalıyorsun?" diye sorarken oturduğu yerde dikleşti. Baran'ın kendisine de bir kadeh viski doldurmasını izlerken neyi öğrendiğini fazlasıyla merak etmişti.

"Haftalardır her gün aynı yere gidip ne yapıyorsun Sarp? Bir şey de söylemiyormuşsun adamlara..."

Sarp'ın bakışları öfkeyle koyulaşırken birilerinin, bu en yakınlarından biri de olsa, kendisine hesap sorması hoşuna gitmemişti.

"Ne zamandan beri korumalara hesap verir olduk? Onların görevi bizi korumak değil miydi? Derdin ağızlarından lat almak, her hareketimizi takip etmekse, sorman yeterli Baran."

"Sormama gerek kalmadan neler olduğunu anlatmalıydın." Kardeş değil miyiz biz? Ben fark etmiyor muyum sanıyorsun günlerdir kafanda bir şeyler donduğunu?"

Sarp elindeki kadehi tek seferde yuvarladı ve alkolden boğazında yarattığı o yakıcı hissin biraz olsun işe varamasını diledi.

Kadehini yeniden doldururken sanki sarhoş olup her şeyi unutmak ister gibiydi. İkinci kadehinden de bir yudum alırken başını koltuğun arkasına yasladı ve bakışlarını tavana sabitledi.

"Ne yaptığımı, neler olduğunu ben bile bilmiyorum ki... Tanıyamıyorum kendimi."

"Anlat hadi... Nedir seni bu kadar düşündüren?"

Derin, sızılı bir nefes aldı ve bir çırpıda, bir an bile düşünmeden, "Bir kız var," diye yanıtladı. Baran'ın gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını, ardından kaşlarının çatıldığını göremeden sözlerine devam etti. "Kim olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yok. Yalnızca ismini ve çalıştığı yeri biliyorum. Her gün onu gördüğüm oyuncakçının önüne gidip uzaktan izliyorum. Yaptığım tek şey bu. Artık bir sapık olduğumu düşünmeye başladım."

Baran alkolün etkisiyle kuzeninin konuşma şeklinin değişip rahatladığını hissettiğinde bu fırsatı değerlendirmeye karar verdi.

"Oyuncakçıda mı çalışıyor?"

"Hayır, oyuncakçının karşısındaki kreşte... Orada öğretmen..."

"Peki, neden onu izliyorsun? Çok mu güzel?"

"Bilmiyorum..."

"Nasıl yani? Güzel olup olmadığını bilmiyor musun? Sapık olman bir yana bir de kör olmalısın dostum."

Sarp sinirle kuzenine sert bir bakış attı.

"O lanet çeneni tutacak mısın Baran? Anlatma isteğim azalıyor."

"Tamam tamam! Sustum... Hadi devam et..."

Derin bir iç çekti Sarp.

"Aslında güzel... Hem de çok güzel. Ama benim aklımı bulanıran bu değil. Güzel kadınlara aşınayım ama o, onlardan biri değil," dedi ve biraz düşündükten sonra devam etti. "Ben... Uzun zamandır hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu düşünüyorum. Her konuda kafamda belli bir kalıp vardı şimdiye dek. Kadınlarla olan ilişkilerimde bile bana verileni alır, daha fazlasını ihtiyacım olmadığını düşündüğüm için istemez ve vaat etmezdim. Ama artık bu mantıklı olma hâli beni yormaya başladı.

Ve daha da önemlisi beni tatmin etmediğini, bir şeylerin noksanlığını çekmeme neden olduğunu anladım."

"Neyin eksikliği bu? Yaşamadığın ne kaldı ki?"

"Şimdiye kadar her şeyi bedenimizle yaşadık Baran. Tatmadığımız çok şey olduğuna eminim."

Baran nasıl soracağını bilmiyor, ama bir şekilde kendisini şaşkınlığa uğratan kuzeninin hislerini kafasında anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Peki neden bu kız? Bu kız mı tamamlayacak bu eksiklik duygusunu?"

Sarp ifadesiz bir şekilde kuzenine bakarken güldü. Baran gelene kadar içtiği yarım şişe viski, beyninin yorgunluğuyla da karışınca çabuk etki etmeye başlamıştı. Hiç düşünmeden yanıtladı.

"Oraya her gidişimde, onu uzaktan her izleyişimde bir şeylerin tamamlandığını hissediyorum Baran. Bu delilik mi, başka bir şey mi bilmiyorum," dedi ve bakışlarını elindeki içki kadehine çevirirken sözlerinin kuzeninin üzerindeki sarsıcı etkisini devam ettirdi. "Gözlerini çıkaramıyorum aklımdan... Saçlarını... Öyle sade, duru ve her şeyden öte hüzünlü bir güzelliği var ki görmen gerek," Baran'a baktı ve onun dudaklarının kıvrıldığını fark ettiğinde kendi söyledikleri hoşuna gitmedi. "Ya da görme-sen daha iyi... O ağzındaki yayvan ifadeyi de sil bir an önce..."

"Vay canına dostum. Sen kendini aşmışsın! Âşık mı oldun yoksa?"

Sarp gözlerini devirerek, umursamadan devam etti.

"Bir de... Her gün bir adam götürüyor onu işe... Akşam da aynı adam alıyor."

"Sevgilisi falan mı?"

Sarp'ın bu kısacık soruyla aniden duruşu değişti. Gözleri kısıldı ve bakışları yeniden elindeki kadehe sabitlendi. Onun bir sevgilisi olabileceği ile ilgili aklında beliren görüntüler nefesini ve kalp atışlarını damarlarında dolanmaya başlayan öfke nedeniyle hızlandırmıştı.

Kuzenini sert bir biçimde, "Bilmiyorum, ama sanmıyorum," diyerek yanıtladı. Ancak bunun fikrinden bile nefret etmiş, elinden gelen bir şeyin olmamasından ise hoşlanmamıştı.

"Kıskanıyor musun?" diye soran Baran şaşkındı. Kuzeninin yüz ifadesini ve kararan bakışlarını görmüş, sıkıldığı çenesinden onun duygu geçişlerini kavramıştı. Sarp'ı ilk defa böyle görüyor olmak ise genç adama ne yapacağını şaşırtmıştı.

"Bilmiyorum Baran," diye kükreyerek yerinden kalktı. Düşündükçe kafasında kurmuş, vardığı sonuçlar bulaştığı bu durumdan nefret etmesine yol açmıştı. "Yakın değillerdi. Sorma daha fazla."

"Öğrenelim o zaman," dedi Baran bir an bile düşünmeden. Yaptığı iş gereği insanların izini sürmekte fazla iyi olsa da bu olay bambaşkaydı. Daha önce hiç özel sebeplerle birilerinin kimliğini öğrenmeye çalışmamış, genellikle korunmaya ihtiyacı olan kişi ve kurumlara hizmet vermişti. Ancak o anda elindeki bağlantıları kuzeni için kullanmakta da bir sakınca görmemişti.

Sarp, "Nasıl yani?" diye sorarken temkinliydi. Kuzeninin ne demek istediğini anlasa da bunu yapabilecek miydi? Gerçekten onunla ilgili her şeyi öğrenmeye, daha fazlasını elde etmeye hevesli miydi?

"Araştıralım onu. Bunun benim için çocuk oyuncağı olduğunu biliyorsun."

"Bu durumun senin yaptığın işle ilgisi yok Baran. Korunmaya ihtiyacı olan birini takipten söz etmiyoruz. Keyfimize göre insanların hayatını araştıramayız."

Baran bunun yanlışlığının farkında olsa da umursamıyordu. Onun için kuzeninin iç huzuru o an için her şeyden daha fazla önem taşıyordu.

"Sen bu kızla ilgili her şeyi öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum. Ama bu şekilde olmasını arzuladığımdan emin değilim."

Baran oturduğu koltukta ayağa kalktı ve cebindeki paketten bir sigara çıkarıp hızlıca yaktıktan hemen sonra sözlerini sürdürdü.

"Tamam, o zaman. Yalnızca küçük bir araştırma olacak. Özel hayatına müdahale ettiğimizi fark ettiğimiz anda bırakacağız. Sen de bu arada kararını vermiş olacaksın."

"Nasıl olacakmış o?"

"Eğer o adamla bir ilişkisi varsa örneğin... Onu araştırmamız zaten doğru olmayacaktır."

Sarp keskin bir soluk çekti ciğerlerine ve az önce Baran'ın yaptığını yaparak bir sigara yaktı. Bunu öğrenmeye ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Eğer Sarp'ın ona yaklaşmasına bir engel varsa bunu önceden bilmek belki de iyi olacaktı. Kendi kendini günlerce bunun yalnızca bir beğeni olduğuna, her zamankilerden uzun sürse de yakında geçeceğine inandırmıştı. Ancak artık hissettiklerinin o kadar basit olmadığını kavramıştı.

"Tamam," dediğinin bile farkında değildi. O anda aklından geçen tek şey onunla ilgili daha fazla detay öğrenmek ve yanında her gün gördüğü o adamın kim olduğunu bilmektir. "Ama kısa sürecek. Yalnızca kim olduğunu, nerede yaşadığını ve o adamın neyin nesi olduğunu öğreneceksin. Daha fazlası değil... Ve bunu şüphe çekmeden yapman da önemli..."

"Merak etme," diye yanıtladı Baran sigarasını söndürürken "Bunu araştıranın kim olduğunu kimse bilmevecek."

"Beni her adımından haberdar edeceksin Baran. Kafana göre hareket etmek yok. Zaten saçma sapan bir iş bu... Razi gelmem bile hata..."

"Sonunda bana teşekkür edeceksin dostum," diyen kuzenine baktı ve ardından yeniden dikkatini içkiye verdi. Yaptığı şeyin saçmalığını düşünmeden edememişti. Ancak sonunda onun hakkında belki de bulunduğu bu ruh halinden kurtulmasını sağlayacak bilgiler edinebileceği aklına gelmişti. Tabii Sarp, umduğu şekilde onu düşünmekte vazgeçebilecek maddi işte bunu bilememiştir.

Günler Ela'nın avuçlarında tutamadığı bir hızla geçip giderken, genç kız yaşadıklarını düşünüyordu. Geçen akşam babasıyla konuşmaya çalıştığını, ancak abileri yüzünden yine olayın kaynadığını anımsıyordu. Oysa yine maaşıyla ilgili abilerinin tartışma çıkardığı akşam Ela, babasıyla Hasan konusunu konuşmayı planlamıştı. Onun bakışlarından ve tavırlarından rahatsız olduğunu söylemek istese de ne yazık ki umduğu gibi olmamıştı. Üstelik Engin Abi'sinin babasına söylediklerini, onu neye ikna etmeye çalıştıklarını anlamlandırmaya çalışsa da başaramamıştı.

Tüm bu aklını bulandıran karmaşayı düşünerek kreşin koridorundaki adımlarını hızlandırdı. Birkaç saniye sonra öğretmenler odasına girdiğinde Ceylan'ı görmesiyle hafifçe gülümsedi. Ancak arkadaşının küçük hıçkırığını işittiğinde, "Ceylan?" diye seslenen Ela, "Ne oldu?" diye sorarken bakışları onun göz yaşlarıyla ıslanmış yüzünde, kızarmış gözlerinde gezinmişti.

"Kemal'in," diye hıçkırdı Ceylan ve parmaklarıyla gözlerindeki yaşları silerek eşyalarını çantasına doldurmayı sürdürdü. "Kemal'in annesi vefat etmiş."

"Hihhh!" diye şaşkın ve acılı bir nida dökülürken Ela'nın dudaklarından, elini dudaklarının üzerine kapattı ve bir an kendine gelmeye çabaladı. "Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum Ceylan. Başınız sağ olsun..."

"Sağ ol Ela... Ben... Zeynep Hanım'dan izin aldım. Kemal birazdan beni alacak ve memleketine gideceğiz. Annem ve babam da bizimle geliyor."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Ceylan başını iki yana salladı ve ince montunu üzerine geçirmesinin ardından çantasını omzuna taktı.

"Önümüzdeki hafta da burada olmayacağım. Artık döndüğümde görüşürüz."

"Tamam canım... Kemal'e baş sağlığı dilediğimi ilet lütfen. Çok üzüldüm."

"Olur, iletirim," dedikten sonra Ela'ya sımsıkı sarıldı ve ardından telefonunun çalışıyla ayrılmak zorunda kaldı. "Kemal geldi."

"Hadi git... Kendine iyi bak Ceylan," diye fısıldadı arkadaşına ve boğazının düğümlendiğini hissetmesiyle zorlukla yutkunmaya, boğazındaki yumrudan kurtulmaya çalıştı.

"Sen de Ela... Sen de kendine iyi bak..." yanıtını iştirken, sanki onu bir daha göremeyecekmiş gibi hissetmekten kendini alamamıştı.

Erkan vardiyadan eve gelip yemeğini yedikten sonra oturduğu sandalyede hafifçe kıpırdanarak arkasına yaslandı. Yemek masasının tam karşısındaki koltukta oturan babası yine düşüncelere dalmıştı. Bazen onun kafasından geçenleri çok merak ediyordu. Daha da önemlisi hayatı boyunca bir şey hissedip hissetmediğini öğrenmeyi arzu ediyordu.

Çoğunlukla tepkisiz olsa da öfkелendiğinde çekilmez bir adam olan babası, belki de Erkan'ın bu evde benzerlik gösterdiği tek kişiydi. Maddi durumları iyi olmadığı için beğendiği, içten içe âşık olduğunu düşündüğü kadına yaklaşamamanın verdiği eziklik yıllar yılı Erkan'ı da ruhsuz bir hâle getirmişti.

"Ben gidip Ela'yı işten alayım baba," deyip oturduğu sandalyeden bıkkınlıkla ayaklanırken babası bir anlığına kendisine baktı. Tam yanıt vermek üzere dudaklarını aralamıştı ki evin kapısından gelen gümbürtü ile ikisi de biraz merak, biraz da telaşla bulundukları odadan çıkarak dış kapıya koşturmuşlardı.

Yumruklanmış kapıyı açar açmaz içeriye giren iki adam Erkan ve Raşit'in gözlerinin gördükleri nedeniyle şaşkınlıkla açılmasına neden olmuştu.

Raşit, Hasan'ın kollarında pestili çıkmış gibi eve giren, yüzü gözü kan içindeki oğluna korkuyla baktı. Kalbi kasılmış, elleri yaşlılığın da etkisiyle titremeye başlamıştı.

Hasan ve Erkan küçük oğlu Engin'i zar zor oturma odasına taşıdıklarında Raşit de onları takip etti.

"Ne oldu sana? Kim yaptı bunu?" diye sorarken alacağı yanıtı içten içe biliyor, ancak yine de oğlundan duymak istiyordu.

"O adamlar..." dedi Engin zorlukla konuşup ara ara öksürürken, "Borçlandıklarım..."

"Allah seni nasıl biliyorsa öyle yapsın Engin. Nasıl ödenecek bu borç?" diye sorarken oğlunun yığılırcasına yattığı koltuğa doğru yürüdü. Ancak aynı odada bulunan Erkan babasının kolunu tutarak ona engel olmuştu.

"Yapma baba!" der demez babası duraksamış, o ana kadar Hasan'ın sessizliğini koruduğu kimsenin dikkatini çekmemişti.

"O borcu ödememiz lazım baba. Yoksa bu herifler beni yaşatmayacak," dedi Engin ve dudağının kenarındaki derin yaradan akan kanı koluyla silerken devam etti. "Hatta yakında hepimize bulaşabilirler. Bu kadar belalı olduklarını bilmiyordum."

"Senin borcun o Allah'ın cezası, senin!"

"Ölmeme göz yumacaksın yani öyle mi? Bir kere babalık yapsan ne olur?"

"Raşit Efendi," diye seslendi Hasan ayakta durduğu köşeden, "Adamların belli ki şakası yok. O borcu ödemekten başka çareniz kalmadı."

Yaşlı adam bakışlarını Hasan'a sabitlerken düşünceliydi. Bir oğlunun hâline bakıyor, bir gerekli olan çözümü düşünüyor ama bir türlü işin içinden çıkamıyordu. Hislerini belli etmekte iyi olmasa da oğullarını her zaman önde tutmuş biri olarak elbette ki ikisine de zarar gelmesini istemiyordu.

"Ne olacak peki?"

"Hasan borcu ödeyecek. Öyle dedi."

Raşit öfkeli bakışlarını lafa karışan sersem oğluna yöneltti.

"Peki, bunun ne şartlar altında olacağını da biliyorsun değil mi?"

"Evet biliyorum. Ama Ela eninde sonunda biriyle evlenmeyecek mi zaten? Hasan'dan iyisini mi bulacağız baba?"

Raşit bitkin bir hâlde koltuklardan birine otururken artık başka çaresi olmadığının farkındaydı. Elinden geldiğince ertelediği kaçınılmaz sona yaklaşmış, Ela'yı Hasan ile evlendirmekten başka çare bulamamıştı.

"Allah kahretsin seni Engin..." derken artık pes etmişti.

"Evlilik işlemlerine tamam dediğiniz anda başlarım."

"Ela'yı ikna etmek kolay olmayacak."

Hasan'ın bakışları aniden karardı ve Raşit'e öfkeli gözlerle baktı.

"Senin lafına itiraz etmesine izin vereceksin yani? Kızına sözünü dinletemeyeceksin..."

Engin de hemen lafa karşarak, yalnızca kendisini düşünmek ve kurtarmak pahasına yakında eniştesi olacak adama hak verdi.

"Hasan doğru söylüyor baba. Bak o kızı evlendirmezsen yakında başımıza iş de açar. Eli işte gözü oynasta bir hâle gelmesi yakındır. Para da kazanıyor ya aklınca, burnu Kaf dağında..."

"Tamam," dedi Raşit çaresizce. İçinde anlamını çözemediği, hayra yoramadığı bir sıkıntı vardı. Bugüne dek evlatları için bir şey yapmasa da belki de artık zamanı gelmişti. Bu nedenle de kendisine zerre kadar benzemeyen Ela'yı feda etmekte de sakınca görmemişti.

"Önce Ela ile konuşalım," diyen Erkan'ın sözlerine onay vermeyen ise Hasan'dı.

"Hayır, önce teyzemin oğlundan rica edip bizi uğraştırmadan nikâh günü almasını isteyeceğim."

"O nasıl olacak Ela olmadan?"

"Teyzemin oğlu polis... Tanıdıkları vardır, zorluk çıkmayacaktır."

"Tamam, biz senden haber bekliyoruz o hâlde."

Hasan'ın dudakları memnuniyetle kıvrılırken odanın çıkışına yöneldi.

"Görüşürüz," dedikten hemen sonra odadan çıkmıştı. Kendisini dışarı atar atmaz ise telefonunu eline almış ve teyzesinin oğlunu aramıştı. Kısa bir konuşmanın neticesinde ise her şey Hasan'ın lehine gelişmişti. Teyzesinin oğlu, aynı zamanda birlikte gizliden gizliye aynı işin içinde olduğu kuzeni İbrahim bedeliyede tanıdıkları olduğundan bahsetmiş, oradaki bağlantıları sayesinde onlar olmadan nikâh gününü alabileceğini söylemişti. Bu, Hasan'ın arayıp da bulamadığı şeydi. Birkaç güne kalmadan Ela'nın kendi karısı olacağını ve başka kimsenin ona dokunma ihtimalinin olmayacağını düşünmek adamın içten içe yetersiz olduğunu kendisinin de bildiği sapkın ruhuna ilaç gibi gelmişti.

4. BÖLÜM

Sisli, karanlık bir hüzün bulutunun etrafını sarıp bir şeyleri boş vermesine olanak tanımadığı birkaç gün geçirmişti genç adam. Kendisini her zaman olduğu gibi işine vermeyi denemiş, ancak hiçbir eylem beynini ele geçiren karmaşayı sona erdirememişti. Şimdi ailelerinin de katıldığı bir yemek yedikten sonra, kuzeniyle birlikte çalışma odalarından birine çekilmişlerdi. Ve Sarp aklında yine aynı düşüncelerin cirrit attığını fark etmişti.

Sigarasından bir nefes çekerken gözlerini kuzeninin soru işaretleriyle dolu bakışlarına çevirdi.

“Ne oldu?” diye sorarken görünüşü rahattı. Ancak Baran durumun böyle olmadığını elbette farkındaydı.

Baran’ın dudakları kıvrıldı ve cep telefonunu eline alarak birkaç tuşa basmanın ardından yeniden Sarp’a döndü.

“Mailine bak,” derken ses tonu neşeliydi.

“Ne var ki mailimde?”

“Sen bak, hadi...”

Sarp masanın üzerinde duran tabletine uzandı ve hızlı bir şekilde mail kutusunu açtı. Baran’dan gelen mailin üzerine tıkladığında karşısına çıkan belge ve görüntüler onu düpedüz sarsmıştı.

Gördüklerinden dolayı şaşkın olduğunu gizleme ihtiyacı duymadan Baran’a baktı.

“Bu kadar bilgiyi nasıl elde ettin?” diye sorarken Baran’ın çıkardığı işe hayran kalsa da detayını merak etmişti. Günlerdir ona bu konuyla ilgili tek bir detay sormamasının nedeni her şeyi eskisi gibi devam ettireceğine yönelik kendisine açtığı savaştı. Ancak şimdi mailde gördükleriyle birkaç gündür dizginlediğini

sandığı dürtüleri yeniden harekete geçmiş, Sarp onları tutan iradesinin önüne geçememişti.

"Bağlantılarımdan birini ayarladım."

"Nasıl? Kimi ayarladın?" diye sorarken kızgındı. Baran'ın bu konuyla ilgili yabancı birilerine açık vermesi ihtimali hiç hoşuna gitmemişti.

"Merak etme... Her zaman bilgi sağlayan adamlardan biri," dedi ve devam etti. "Çalıştığı yeri onunla paylaşınca sigorta bilgilerinden aldıkları sonucu hemen iletiler. Sonuç olarak kreşte çalışan Ela adında tek bir kişi vardı. Zor olmadı."

"Burada yazanlar dışında herhangi bir şey var mı peki?"

"Adam Ela'nın okula gidip geldiği kişinin abisi olduğunu paylaştı bizimle. Zaten ben de elde ettiğim adrese bir sabah gitmiş ve Ela'nın evden birlikte çıktığı kişiyi görmüştüm. Bağlantımın bana ilettiği belgede adamın kimlik resmi de var, görebilirsin."

"Epey tutucu bir aile yani... İşe bile abisi götürdüğüne göre."

Yeniden tablete uzanıp dosyalardan birine odaklandı. "*Ela Kavaklı*," diye geçirdi içinden istemsizce. Yanında gördüğü adamın abisi olduğu gerçeği kafasında dönüp dururken gülümsediğini fark etti. Ancak içinde bulunduğu durumun hoşuna gitmeyişi nedeniyle hızla ciddileşmeye çalışarak bakışlarını Baran'a çevirdi.

"Bu kadarı yeterli Baran... Daha fazla araştırma yapmanı istemiyorum. Zaten artık o kadar da emin değilim."

"Nasıl yani? Ne yapacaksın peki?"

"Hiçbir şey sanırım."

"Hiçbir şey hissetmiyor musun yani? Yeme beni dostum, bana bari yalan söyleme. Az önce gözlerinin ışıldadığını görmediğimi mi sanıyorsun?"

Sarp kaşlarını çatarak oturduğu yerden kalktı ve Baran'ın nokta atışıyla bildiği hislerini inkâra koyuldu.

"Saçmalama Baran. Gözlerimin ışıldadığı falan yok. Güzel bir kadın, tamam... Ama ne yapabilirim Allah aşkına? Saçma sapan bir durum. Birkaç kez gördüğüm biri nihayetinde," dedi ve içsesi hemen ardından ekledi, "*Birkaç kez gördüğün ama ne görüntüsünü ne de sesinden dökülen sözcükleri kafandan atamadığın biri...*"

Sarp dikkatinin dağılmasına, aklının çelinmesine izin vermeden yeniden kuzenine odaklandı.

“Tanışmayacaksın yani.”

Yanıt vermeden önce düşündü ve ardından hızla konuştu.

“Bu benim tarzım değil Baran.”

“Senin tarzın ne Sarp? Tek gecelik ilişkiler hepimizin yaşadığı şeyler, bu bir tarz değil...”

“Hoşuna gitmediğini söyleme bana...”

“Söylemem... Çünkü benim hayatımla ilgili bir şikâyetim yok. Ama sen düne kadar bir şeylerin eksik olduğundan, tek gecelik ilişkilerin anlamsızlığından bahsetmiyor muydun? Kararını ne değiştirdi böyle?”

“Hiçbir şey... Verdiğim bir karar falan yokmuş demek ki... Uzatma daha fazla... Başka araştırma falan yapmanı istemiyorum. Bu iş burada bitti. Ben yarın sabah iş için yurtdışına çıkıyorum zaten. Eski hayatımıza kaldığımız yerden devam etmek en iyisi...”

Baran sıkıntılı, bıkkın bir nefes aldı ve onu hislerini geri plana atmamaya ikna edemeyeceğini bildiği için ısrarcı olmaya karar verdi. Sarp durumun saçmalığını kendine yedirememiş, bu nedenle kendisini geri çekmeye karar vermişti. Ancak yine de onun pişman olma ihtimali Baran’ın beyninin bir köşesinde yer etmişti. Nitekim Sarp’a onun istediği yanıtı verirken çoktan kafasındaki planını da şekillendirmişti.

“Tamam, o hâlde... Daha fazla araştırma yok,” dedi ve içinden ekledi, “En azından senin bilgin dâhilinde olmayacak...”

Başını hafifçe hareket ettirip boynundaki ağrıyı yok etmeye çalışırken, tüm günün bitkinliğini üzerinde hissediyordu. İşten geldikten sonra yemek yedikleri mutfak masasını toplamasının ardından temizlemeyi de bitirmiş, artık odasına gitmeye karar vermişti ki abisinin sesini duydu.

“Ela,” diye seslenen adam mutfakın kapısının kenarına yaslanmış kendisine bakıyordu.

"Efendim?" diye yanıtlarken genç kızın sesi ifadesiz, içi merak dolu olsa da bakışları boştu.

"Babam içeride seni bekliyor. Önemli bir şey konuşmamız gerek..."

Ela'nın kaşları çatılırken kalbi kafesinde aniden manasızca çırpındı ve aklından ne konuşacaklarını geçirdi. Bu konuşmanın onun yararına olmayacağı kesindi. Muhtemelen konu yine para olacak, anlamsız tartışmalarla gecesini zehir edeceklerdi. Ama belki de bu, babasıyla yalnız konuşması için bir fırsat olabilirdi.

"Ne konuşacak benimle?" diye sorarken abisinin bir şey söylemesini bekledi. Ancak, "Bilmiyorum, kendisine sorarsın," diyen büyük abisi Erkan'ın da konuşması her zamanki gibi bıkkındı. Ela onunla pek sorun yaşamasa da kendisine bir sıcaklık gösterdiğine şahit olmaz, onun kardeşi olduğunu bir türlü hissedemezdi.

Abisinin adımlarını takip ederek oturma odasına doğru ilerledi. Elleriyle bol pantolonunun kenarlarını sıktığının, bedeninin nedensizce buz kestiğinin farkında değildi.

Odaya girer girmez tekli koltuklardan birinde oturan babasını gördü. Bakışlarını onun yüzüne sabitlediği için diğer koltukta oturan Hasan'ı göremiyor, bu da şimdilik korkularını biraz olsun bastırmasını sağlıyordu.

"Bir şey mi oldu baba?" diye sorduğunda hemen sağ taraftaki kıpırtı dikkatini çekti. Hasan oturduğu koltukta hafifçe doğrulmuş, Ela'nın midesini bulandıran o bakışlarını genç kızın üzerine sabitlemişti.

"Evet oldu. Otur şuraya Ela, konuşacağız."

Hızla ikili koltuğa oturdu. O sırada hemen karşısında oturan küçük abisi Engin dikkatini çekmiş, yüzünün halini daha önce de görmüş olsa da ne olup bittiğini sormamıştı. Bu akşam da ne olduğunu içten içe merak etse de susmayı başarmış, tüm dikkatini babasının söyleyeceklerine odaklamıştı.

"Biliyorsun ki bu evde bir tek sen ve abin çalışıyorsunuz. Başka bir gelirimiz yok."

"Evet, biliyorum."

"Bu para bizim evi çekip çevirmemize bile zor yetiyor, herhâlde bunun da farkındasıdır."

Ela başını onaylarcasına sallasa da konunun nereye geleceğini merak ediyordu. O adamın içeride olması genç kızı tedirgin ediyor, aile içindeki bir olaya karışmasına anlam veremiyordu.

"Biz de Hasan ile konuştuk ve bir konuda anlaştık."

Ela titrek bir solukla doldurdu ciğerlerini ve istemsizce kelimelerin dudaklarından süzülüp gitmesine izin verdi.

"Neyle ilgili?"

"Hasan, Engin'in onun yanında çalışmasına yardımcı olacak ve var olan borçlarımızı kapatacak."

Ela'nın kaşları çatılırken yapılan bu iyiliğin nedenini merak etti ve konuşulanların nereye varacağını anlamaya çalıştı.

"Tabii bunun karşılığında bizden istediği bir şey var."

Ela aniden irkildi. Yemyeşil gözleri şaşkınlıkla açılmış, ardından Hasan'ın bakışlarıyla buluşarak yüzündeki ifadeden bir şey anlamaya çabalamıştı.

"Nedir o?" diye sorarken gözleri Hasan'ın kilerle birleşti. Adam ona mide bulandıran bir biçimde baktıkça Ela bakışlarını ondan çekmemiş, iliklerine kadar titrediğini hissetse de onu etkilemediğini kanıtlamaya çalışmıştı.

"Sen..." dedi babası aniden. Ela'nın başı hızla babasına doğru döndü. Az önce işittiği o tek kelimeyi anlamlandırmaya çalışırken, etrafta kulakları sağır edici bir sessizlik olmuştu.

"Nasıl yani?" diye sordu işittiklerinin bir hayal olduğunu düşünerek.

"Senin Hasan'la evlenmen şartıyla bütün borçlarımız silinecek ve Hasan da maddi olarak toparlanmamıza yardımcı olacak..."

Ela hışımla, duyduklarının sarsıcı etkisi halen üzerindeyken oturduğu yerden ayağa kalktı.

"Ne diyorsun sen baba?" diye bağırdığının farkında değildi. Onunla birlikte Engin abisinin yüzündeki yara bereye bakmadan öfkeyle ayaklandığının da...

Babası oturduğu yerden kalktı ve Ela'nın karşısına dikildi.

"Hasan ile evlenmen gerektiğini söylüyorum."

"Ben kimseyle evlenmek falan istemiyorum. Sen nasıl benim adıma karar verebilirsin?"

"Kes sesini Ela! Bu konu tartışmaya açık değil. Borçlarımız var diyorum sana. Abinin hâlini görmüyor musun?"

"Ne varmış hâlinde?" Sesi anbean yükselirken dudakları titriyor, babasının dudaklarından çıkanlara inanamıyordu. Ela her seferinde babasını anlamaya, ona karşı ılımlı olmaya çalışsa da babası onu her olayda hayal kırıklığına uğratmayı başarıyordu. "Yine birileriyle kavga etmiştir. Doğru düzgün bir şey yaptığı mı var sanki?"

"Bu sefer ki o kadar basit değil Ela. Kumar borcu var ve biz bu borcu ödemek zorundayız. Yoksa adamlar daha beterini yapacaklar."

Bu sözlerin sahibi olan büyük abisine baktı. Onun da aynı fikirde olduğuna inanamayarak canhıraş direnişine devam etti.

"Bana ne bundan? Ne yaparlarsa yapsınlar? Onun suçunun cezasını neden ben çekiyorum? Kimseyle evlenmeyeceğim. Borcu da nasıl ödeyeceğiniz umurumda değil."

"Yeter!" diye bağırarak babasının sesi ve suratında patlayan şiddetli tokat ile adeta odanın içinde savruldu. O sırada can acısıyla kimin koluna tutunduğunun farkında değildi. Ancak kaçtığı adama sığınmaya çalıştığını bilse arkasına bakmadan uzaklaşabilirdi. "Yeter artık! Susacaksın... Çenenin kapatıp söylediğimi yapacaksın. Senin kaprisin, bu dik başlılığın yüzünden Engin'in başına daha kötüsünün gelmesini beklemeyeceğim."

"Yani oğlun iyi olsun diye kızını mı satacaksın?" diye sordu Ela kendini toparlayarak. O lanet adama tutunmuş olduğunu fark ettiğinde kaçarcasına doğruldu ve bir adım geri gitti. Elini acıyan yanağından çekerek başını dikleştirdi. Ancak asıl acıyan teni değil kalbiydi. Babasının gözünde az da olsa bir değeri olabileceği ümidine sığınmaya çalışmak aptallıktan başka bir şey değildi. Çocuklarından biri iyi olsun diye bir diğerini kurban etmek Ela'nın kabul edebileceklerinin de ötesindeydi.

"Nikâh birkaç gün içinde olacak Ela. Sen kabullensen de kabullenmesen de... Her şeye çoktan karar verildi."

"Umurumda değil, evlenmeyeceğim," diye bağırarak koşar adımlarla salondan çıktı. Arkasından seslenen babasını duymaması imkânsızdı.

"Birkaç gün içinde Hasan ile evleneceksin. İşte o kadar Ela!"

Odasına girdiğinde zorlukla tuttuğu hıçkırıklarını serbest bıraktı. Kendisini bir kâbusun içinde gibi hissediyor, eli kolu bağlanmış ne yapacağını bilemiyordu. Sol yanında tarif edemeyeceği, sanki her daim orada kalacakmış gibi hissettiği şiddetli bir ağrı vardı. Korkuyor, hissettiği korkuyla tüm bedeni buz keserken tir tir titrediğinin farkına varamıyordu.

Tam o sırada odasının kapısı hızla açıldı. Kapı duvara çarpıp Ela'nın irkilmesine neden olan bir ses çıkarırken önemli olanın ses değil, içeriye giren kişi olduğunu anlaması uzun sürmedi.

"Ne işin var burada?" diye bağırırken çıldırmış gibiydi. Adamın üzerine doğru geldiğini görüyor, ancak adımlarının yavaşlığını kavrayamıyordu. "Çık bu odadan," diye bağırdı bir kez daha. Ayakları geri geri gitti ve bacakları yatağın kıyısına çarparak dengesini kaybetmesine neden oldu. Adamın üzerine doğru eğilip kollarından tutuşunu korkuyla ama buna rağmen boyun eğmeden karşılarken, kollarında çırpınmaya çoktan başlamış, onu kendinden uzaklaştırmak için debelenip durmuştu.

"Bırak beni! Evlenmeyeceğim seninle! Umurumda değil borç falan."

Hasan'ın suratında pis bir gülüş belirirken Ela'yı kendine doğru çekti ve elleri genç kızın bedenini bir mengene misali sararken kendisine doğru bastırdı.

"Evleneceksin Ela... Bu direnişin, çırpınışın, hepsi boşuna... Evlenmediğin takdirde olacaklardan sorumlu değilim çünkü."

"Ne yapabilirsin ki? Hiçbir şey... Çocuk mu var senin karşında?"

"Emin ol çocuk olmadığının farkındayım Ela," diye fısıldadı genç kızın kulağına ve onun kendinden uzaklaşmasına izin vermeden devam etti. "Direnişi şu anda bırak, ben de kafamdakilerden

vazgeçeyim. Ama yok illa ki son ana kadar direneceğim diyorsan, yalnızca bekle Ela... Bak bakalım bir kumar borcu, neiere yol açabilir hayatta?"

Ela'nın kollarını bıraktı ve bir adım geriye giderek ondan uzaklaştı. Tam o sırada odanın kapısında Ela'nın küçük ağabeyi Engin belirmiş, öfke saçan bakışlarını Ela'nın üzerine sabitlemişti. Ancak Hasan'ın odadan çıkışıyla Engin de içeri girmekten vazgeçmişti. Genç kız ise olan biteni hayal görüyormuşçasına şaşkın bakışlarla izlerken bitkin bir biçimde yatağın üzerine çökmüş, ellerini yüzüne kapatarak acı dolu, isyan tuten hıçkırıklarını salıvermişti.

Yemyeşil gözlerini berbat bir sabaha açarken bakışlarını usulca odasının içinde gezdirdi. Dün gece olan bitenin görüntüsü gözlerinin önünde dolanırken, gece boyunca birçok kez uyanıp tekrar ve tekrar farkına vardığı gibi bir kâbusun içerisinde olmadığından emindi.

Yataktan kalkıp bacaklarını aşağıya sarkıttı ve banyoya doğru ilerledi. Birkaç dakika içinde duş almış, giyinmişti. Ancak yine de yeni bir güne hazır değildi.

Saçlarını rastgele tepesinde toplarken kapısından gelen ayak seslerini işitti. Banyodan çıkıp kapıya doğru baktı ve babasının tam karşısında dikildiğini fark etti. Bir şey söylemesine fırsat tanımadan babası çoktan konuşmaya başlamış, yatağın hemen yanındaki koltuğa yerleşmişti.

"Gel Ela... Konuşalım."

"Baba..."

"Hadi... İtiraz etme de dinle beni..."

Ela boğazındaki kupkuru yumruyu yutmaya çabalarırken birkaç adım ilerleyerek babasının yanına oturdu.

"Ben..." dedi babası sanki ne diyeceğini, nasıl diyeceğini düşünür gibi, "Ben mecbur kalmasam, böyle bir şey istemezdim senden."

"Baba lütfen... Konuşmayalım bunu Ben... Anlatamıyorum."

“Evleneceksin Ela... Benim için yapacaksın bunu.”

Genç kız gözlerinden istemsizce dökülen yaşları sildi ve titreyen dudaklarını birbirine kenetleyerek dudaklarının arasından çıkacak hıçkırıkları engelledi.

“Adamların şakası yok. Abini ne hâle getirmişler görmedin mi? Daha beteri bile olabilir,” dedi ve bir an duraksadıktan sonra sözlerini sürdürdü. “Hatta bunların çamurları bize bile sıçrayabilir Ela. Hepimize zarar verebilirler, öyle pis adamlar bunlar.”

“Hiçbir şey yapamazlar,” dedi Ela zorlukla ve gözlerinden akan yaşlara daha fazla engel olamayarak konuşmaya devam etti. “Dağ başı mı burası baba? Hiçbir şey olmaz. Evlenmeyeceğim o adamlarla.”

Babası oturduğu yerden hışımla kalktı ve öfke dolu bakışlarını Ela’ya dikti.

“Evleneceksin Ela... Son sözüm budur,” diyerek geldiği gibi hızla odadan çıktığında geride yaşadığı hayal kırıklığı ile omuzları çökmüş bir Ela bırakmıştı.

Londra’nın karanlık ve kasvetli havası ruh hâlini daha da boğucu hâle getirirken, sabah şirketindeki birkaç üst düzey yönetici ile giriş yaptıkları lüks otele doğru yürüyordu. Önemli bir anlaşma yapmak için geldikleri bu şehirde Sarp biraz olsun kendisini toparlayacağını düşünüyordu. Ancak buna rağmen kalbindeki sızıdan bir türlü kurtulamıyor, gözlerinin önünde beliren yeşil gözleri beyninin ücra bir köşesine kilitlemeyi başaramıyordu. Hiç tanımadığı, hakkında birkaç detaydan fazlasını bilmediği bir kızı düşünmemesi gerektiğini bilse de beyni ile sol yanı arasında Sarp’ın yabancı olduğu müthiş bir anlaşmazlık süregeliyordu.

Otelin kapısından içeri girer girmez danışmaya doğru ilerledi ve anahtarını aldıktan sonra asansörlere yöneldi. Saat epeyce geç olmuştu. Hemen odasına çıkıp biraz dinlenmeli, ardından akşamki yemekten önce işle ilgili birkaç detaya daha göz atmalıydı. Üç akşam boyunca devam edecek toplantılar silsilesine mahkûmdu. İlk iki akşam tüm detaylar yemek boyunca

konuşulacak, üçüncü akşam ise her iki taraf da hem fikir olursa anlaşma yapılacaktı.

Tam asansöre adımını atmıştı ki kapı kapanmak üzereyken içeri saçlarını savurarak bir kadın girdi. Sarp bakışlarını kadına doğru kaldırıp yüzüne baktığında karşısındaki kişinin Nil olduğunu fark etti. Burada işle ilgili yapacakları anlaşma, şirketlerinin itibarı için fazlasıyla kritik olduğundan ve basına işle ilgili açıklama yapmak gerekeceğinden Sarp, Nil'in de buraya gelmesine karar vermişti.

"Selam Sarp... Dışarıda mıydın?"

"Evet," diye yanıtladı adam hafifçe gülümseye çalışarak, "Sen de alışverişten geliyorsun sanırım."

Genç kadın gülerek başını salladı ve bakışlarını bir an bile Sarp'ın gür, koyu renk, insanın içinde okşama isteği uyandıran, ancak o anda Londra'nın rüzgârında dağılmış saçlarından ayırmadan yanıtladı.

"Evet... Hem buradan alışveriş yapmayı seviyorum, hem de yemek sırasında fotoğraf çekilmek kaçınılmaz olduğu için güzel olayım istedim."

Sarp'ın dudakları yana doğru hafifçe kıvrıldı ve bu hâliyle Nil'in içini titretirken genç kadını mutlu edecek sözleri sıraladı.

"Çok fazla hazırlık yapmaya ihtiyacın olduğunu sanmıyorum Nil," derken o da bakışlarını Nil'den ayırmamıştı. Nihayet Nil'in odasının bulunduğu kata ulaştıklarında Sarp ellerini cebine sokup, "Yemekte görüşürüz," dedikten sonra genç kadının asansörden çıkarak otelin geniş koridorunda ilerleyişine baktı. Kapı kapanıp asansör yukarı çıkışına devam ederken Sarp'ın aklında Nil'in tavırları ve buna karşı kendisinin göstereceği, beyinde henüz şekillendirdiği tepki vardı.

İlk akşam yemeğini başarıyla atlatmanın gururuyla odasına çıktı genç adam. Kendisini fazlasıyla yorgun hissediyor, işle ilgili yoğunluğun üzerine bir de yemek boyunca Nil'in tavırları eklenince Sarp bu karmaşanın içinden çıkamaz hâle geliyordu.

Artık genç kadının kendisine kur yaptığından iyice emin olmuştu. Ancak bununla ilgili bir şey yapamamak canını sıkıyordu.

Odasına girdiğinde ilk iş olarak üzerindeki takım elbiseden kurtuldu. Otele tıkalıp kalmak istemediğine karar vermişti. Bu nedenle hızlıca üstünü değiştirip telefonunu da alarak kendisini yeniden dışarı attı. Belki bir yerlerde bir şeyler içmek, biraz yalnızlığın tadını çıkarmak kendisine iyi gelirdi.

Dakikalar sonra otele de oldukça yakın olan Covent Garden'a ulaştığında kendisine oturacak bir yer aradı. Ancak her yerin dehşet verici biçimde kalabalık olmasından nedense hoşlanmamıştı. Nihayet buranın simgelerinden olan publardan birine girdiğinde biraz olsun rahatladı. Ancak daha kuytu köşede bir masaya oturur oturmaz telefonuna gelen mesaj sesiyle irkilmiş, üstüne bir de mesajda okuduklarıyla bütün huzurunun kaçtığını duyumsamıştı.

Hızlı hareketlerle bir bira sipariş etmesinin ardından telefonunu yeniden eline aldı ve Baran'ı aramaya koyuldu. Telefon birkaç çalışta açılmış, kuzeninin sesi kulaklarına dolmuştu.

"Ne istiyorsun Baran?" diye sorarken sıkıntılıydı. Baran'ın mesajında olduğu gibi konuyu dönüp dolaştırıp Ela'ya getirmesini anlamlandıramamıştı.

"Sadece ne yaptığını merak ediyorum dostum. Mantıklı hâline geri dönüş yaptın mı? Memnun musun hayatından?"

"Evet," diye yanıtladı Sarp. İç sesi dilinden dökülenlerin aksini fısıldasa da onu duymamaya çabalamayı kendisine görev edinmişti. "Gayet memnunum... Kapat artık sen de bu konuyu."

"Eskisi gibi devam ediyorsun yani? Neredesin şu anda?"

"Covent Garden'dayım Baran... Sen bu konuyu kendine neden bu kadar dert edindin anlamadım. Bitti gitti dedim işte. Sen de açıp durma artık..."

Bir anlık bir sessizlikten sonra Baran yanıt verdi.

"Çünkü aslında kendinle savaş hâlindesin biliyorum. Neden bir kere olsun mantığından sıyrılmayı denemiyorsun?"

"Bu artık mantıkla falan alakalı değil Baran," diye öfkeyle tısladı Sarp, "Durum saçmalığın daniskası! Senin de bu işin peşini bırakmanı istiyorum. Anlattığıma pişman ediyorsun beni."

"Peki ya onun hakkında bilmen gereken şeyler varsa?" diye soran Baran'ın sözleri dikkatini çekse de aldırmamaya çalıştı.

"Bilmem gereken hiçbir şey yok. Birkaç kez gördüm, bitti. Hayatıma kaldığım yerden devam ediyorum. Tıpkı eskisi gibi... Hatta birazdan birkaç hafta önce olduğu gibi hareketli bir gece geçireceğim."

"Eminsin yani... Sen bu kızı istemiyorsun."

"Yeter Baran," diye isyan etse de dilinden onu istemediğine dair tek bir söz dökülemedi.

"Umarım pişman olan sen olmazsın Sarp," diyen Baran'la daha fazla konuşmaya katlanamadı ve kapatma tuşuna basarak bir son verdi. Ama Baran'ın sözleri çoktan aklında yer etmişti. Yapmadıklarına dair gerçekten pişmanlık hissedebilir miydi? Daha da önemlisi iradesi ve kalbinin giriştikleri bu savaştan Sarp eskisi gibi çıkabilir miydi? Düşünceleri bir kenara bıraktı ve dikkatini içkisine verdi. Dili aksini söylese de sol yanı onu inkâra devam ediyordu. Sarp'ın aklında Ela'nın öznesi olduğu düşünceler, görüntüler ve sesler dolanıp duruyor, her düşünce de mantığı bir darbe daha alarak sarsılıyordu.

Londra'da birkaç huzursuz ama iş anlamında başarılı günün ardından anlaşma yapacakları firmayla yiyecekleri son vemeğe sıra gelmişti. Bu akşam artık adamların olumlu tepkileri netleşecek, gecenin sonunda Sarp istediğini elde etmiş olarak odasına dönecekti.

Nitekim saatler sonra nihayet yemeği sonlandırdıklarında şirketin önde gelen birkaç yöneticisi odalarına çekilmiş anlaşma yaptıkları firmanın ortakları da gidince Sarp, Nite restoranında baş başa kalmıştı.

"Anlaşmayı kutlamak için bir şeyler mi yapacak"

Sarp elindeki viski kadehini dudaklarına götürürken Nil'in hevesle bakan gözlerinden bakışlarını ayırmadı ve birkaç saniye sonra hızla yanıtladı.

"Az önce kutladığımızı sanıyordum," derken aslında Nil'in niyetini ölçmeye, nasıl tepki vereceğini görmeye çabalıyordu.

"Öyle kutlama değil... Ne bileyim işte... Belki dans etmeye bir yerlere gideriz."

"Hmm..." dedi Sarp viskisinden bir yudumun daha boğazından akmasına izin verirken, "Bildğin bir yer var sanırım."

Nil'in gözleri hevesle aydınlandı ve başını sallayarak genç adamı yanıtladı.

"Aslında evet. Otelin terasında çok güzel bir kulüp olduğunu duymuştum. Belki oraya gidebiliriz. Ne dersin?"

"Olur... Gitmek istiyorsan, gideriz," dedikten sonra oturduğu yerden ayaklandı ve Nil'in de sandalyesini tutarak kalkmasına yardımcı oldu.

Dakikalar sonra otelin terasındaki kulübe vardıklarında, restoranın sakinliği ve naifliğine tezat bir ortamın hâkim olduğunu fark etti Sarp. Fazlasıyla yüksek sesli bir müzik, etrafta dans eden onlarca insan vardı.

"Çok güzelmiş burası," diyen Nil'e gülümsedi.

"Evet, gerçekten güzel..." dedikten sonra kapıdaki görevlinin gösterdiği yere geçmişler, hatta hızlıca içki siparişlerini bile vermişlerdi.

İçilen birkaç kadeh içki, dinlenen hareketli müziklerin ardından epeyce vakit geçmiş, ikisi de fazlasıyla çakırkeyif bir hâle gelmişti. Nitekim Nil artık iyiden iyiye sabırsızlanmaya, buraya neden geldiklerini Sarp'a hatırlatmaya niyetlenmişti.

"Eee hadi! Dans edelim Sarp. Böyle oturmak için gelmedik değil mi?"

Sarp'ın dudakları kıvrıldı ve elini karşısındaki kadına uzatırken gülümsemesi genişleyerek dudaklarının kenarındaki çizgileri ortaya serdi.

"Hadi o zaman," derken Nil çoktan elini Sarp'ın avuçlarına bırakmış, kendisini bu gece olacakların akışına teslim etmişti.

Dakikalar geçtikçe daha da kıskırtıcı olan müzik onlar nihayet piste ulaştıklarında artık insanın kanını kaynatan bir ritme ulaşmıştı. Sarp ağırlığını devam ettiren bir ritimde Nil'e ayak uydururken, Nil içtiği içkinin de etkisiyle kulaklarına dolan her ezgide Sarp'a biraz daha yaklaşmış, eli zaman zaman adamın sert bir kayayı andıran göğsüne uzanıp orada okşayan bir temas ile gezinirken, bakışlarını onun gözlerinden ayırmamıştı.

Sarp'ın ise hâlâ aklı başındaydı. Nil'in tavırlarının farkında olsa da müdahale etmemekte kararlıydı. Çünkü Londra'ya geldiklerinden beri onun kendisine karşı olan istekli tavırlarına şahit olmuş ve beyninde gideceği rotayı çizmişti. Günlerdir aklından bir an bile çıkaramadığı o yeşil gözlerin sahibini unutmamanın yolunun, onu ilk kez görüşünden önce yaptıklarını tekrar etmekten geçtiğinin bilincindeydi. Ancak Nil'in o sırada bir nefes uzağındaki kıskırtıcı dansını izlerken bile sol yanında kendisini hatırlatıp duran sızıya anlam verememişti. Gözlerini yumdu ve sakinleşmeyi diledi. O sırada Nil ona iyice yaklaşmış, hafifçe yavaşlayan müziğin ritmiyle bedeni adamın bedenine değerken dansına devam etmişti.

"Sarp," diye fısıldayan ses kulağının biraz ötesindeydi. Elleri boynuna dolanmış, kendisini iyice Sarp'a bastırmış bir hâldeydi. "Bu gece..." dedi kadın nefes nefese ve alkolün verdiği cesaretle sözlerine devam etti. "Bu gece böyle bitmesin..."

"Sen nasıl bitmesini istiyorsun?" diye sorduğu sırada eli kadının belini kavramış, Sarp onun kıvrımlı hatlarını parmaklarının ucunda hissetmeye başlamıştı.

"Beni buradan götürmeni istiyorum mesela," dedi genç kadın son bir çılgınlık daha yaparak. "Senin odana ya da benimkine... Neresi olursa... Sadece..." Zorlukla yutkundu ve adamın neredeyse kulağına değen dudaklarını usulca uzaklaştırarak bakışlarını birleştirdi.

"Sadece ne?"

"Bu geceyi yalnız geçirmek istemiyorum."

Sarp bir an yalnızca baktı. Kadının kahverengi gözlerini inceledi. Hayalindeki yeşil gözleri silip atmaya çalıştı ancak

başaramadı. Başaramadıkça daha da hırslandığını hissetmekten kendini alamamıştı. Kadının dansın etkisiyle dağılmış kumral saçlarını, kızarmış dudaklarını süzmeye ve bunun sonucunda bir şeyler hissetmeye çabaladı. İstedığının arzulu bir beden olduğuna kendini inandırmayı denerken, Nil çoktan, "Hadi, gidelim," diyerek onu kulübün çıkışına sürüklemeye başlamıştı.

Aşağıya, kendi odasının bulunduğu kata inen asansörde sessizlik içinde geçirdikleri süre gergindi. Sarp artık bir şeyleri kafasında tartmayı bıraksa da içindeki şüphenin orada durduğuna emindi. Buna rağmen hızını kesmedi. Odaya doğru uzanan uzun koridorda ilerlerken, "Eksik bir şey..." diye fısıldıyordu içsesi... Adımları odasına yaklaşıırken kalbinde, günler önce müt-hiş bir heyecan hissettiği yerde kocaman, Sarp'ın tarif edemeyeceği bir boşluk vardı. Umursamadı. Bu saçmalık, bir an önce son bulmalıydı.

Seri ve kendinden emin olduğunu sandığı hareketlerle odasının kapısını elindeki kartla açtı. Önce kendisi içeri girdi, hemen ardından ise Nil'in elinden tutarak peşinden içeri çekti.

"İstedığının bu olduğuna emin misin?" diye sordu Sarp. Sanki bu soruyu Nil'e değil de kendisine soruyor gibiydi. Nil yalnızca başını salladı ve elini adama doğru uzattı.

"Evet," diye fısıldarken geceyi ateşe verecek ilk hamleyi yapmaya koyulmuştu. Dudaklarını adamın dudaklarına sürttü. "Sarp," diye inledi istemsizce. Sarp bir an onu kollarına almakta tereddüt etti. Ancak Nil durmuyor, dudaklarını adamın dudaklarının kıyısında, çenesinde ve boynunda gezdirmeyi sürdürüyordu.

Sarp bir an baktı ve anlık bir tereddüdün ardından hırsla ve hışımla kadının dudaklarını ele geçirdi. Ona dokundukça içinde dağ misali bir öfkenin büyüdüğünü hissetti. Bu öfke kollarındaki kadına mıydı, yoksa kendine miydi? Önemsizdi. Elleri kalçalarında, sırtında gezindi. Onu kendisine bastırırken kadının dudaklarından dökülen iniltileri işitti. Bitmişti. Gözlerinin ardına sakladığını sandığı, arzuyla yarılacağı o yolun sonuna gelmişti. Birazdan bedenini bir tutku fırtınasına teslim edecekti.

Nil'in dudaklarından hafifçe ayrıldığında soluklarının kontrolsüzlüğü genç adamı ele geçirmişti. Ancak... Olmuyordu. Bir şeyler eksikti.

Ne olduğunu anlayabilmek için bir kez daha, can yakan bir sertlikle kapandı dudaklarına. Hislerini kapkaranlık bir yolda kaybettiğini hissediyordu. Sıcak, alev misali yakabilecek bir tene dokunurken daha önce tadına varmadığı bir teni özliyor, parmak uçları bu yoksunlukla adeta sızıyordu. Kadının, her erkeğin kanını kaynatabilecek, şevklendirebilecek kokusu burnuna dolarken Sarp, daha önce bilmediği bir kokuyu arıyor, bulamadıkça saldırganlaşıyordu.

Hızlı bir hamleyle onu kendinden uzaklaştırdı. Dudakları ayrılırken Sarp, dudaklarında kalan tattan hiç hoşlanmamıştı. Yanlış bir yola adım attığını fısıldayan içsesini köşelere itmekse artık imkânsızlaşmıştı.

Yeniden gözlerini birleştirdi kadıninkilerle. Nil'in elinin bir kez daha kendisine uzanışına hayal gören bakışlarla baktı.

"Hadi öp beni... Dokun bana..." diye fısıldadı genç kadın dudakları usulca kıvrılırken. Diliyle dudaklarının üzerindeki tadı hafifçe yaladı ve yeniden adamın dudaklarının kendi dudaklarını kavrayabilmesi için ona yaklaştı. "Dokun bana ki tamamlanabileyim," dediği anda kulaklarına doluşan sözcüklerin etkisiyle yer, adeta Sarp'ın ayaklarının altından kaydı. Kelimeler bir silahın namlusundan çıkan kurşun gibi adamın teninde onulmaz bir yara bırakmıştı.

"Tamamlanmak..." diye fısıldayan bir yapbozdan farksız ruhu eksik parçasının nerede olduğunu artık kavramıştı. Devasa bedeninin sarsıldığını hissederken zorlukla yutkunmaya, kendine gelmeye çalıştı. Ancak başaramamıştı. Son bir gayretle sesini geri kazanmaya ve konuşmaya çabaladı.

"Hayır, Nil... Yapamayız. İstedğim bu değil," dediğini farkına bile varamadan kadından uzaklaştı. Onu kapının girişinde sırtı duvara yaslanmış bir şekilde bırakmış, adımlarını kıvrıve doğru hızla atmıştı.

"Sarp..." diyen kadının sesi kulaklarına doldu.

“Odana git Nil!” dedi son bir direne, sesini yükselterek. Yatağın üzerine oturdu ve kollarını dizlerine yaslayıp başını ellerinin arasına aldı.

“İstediğim bu değıl,” diye tekrarladı. “İstediğim sen değıl-sin,” diye devam etti bir fısıltı eşliğinde.

Gözleri kapalı, nefes alışverişı hızlıydı. Kalbinde durduramadığı bir çarpıntı, bedeninde engel olamadığı bir devinim vardı. Ağzındaki tattan nefret ettiğini hissediyor, arzu ettiğı tadın nasıl olduğunu, bir kez bile burnundan içeri girip genzini sızlatmamış olan o kokunun ne hissettireceğini merak ediyordu. Sol yanındaki sızının ne olduğunu artık biliyordu. Ancak bunu dindirmek için ne yapacağını henüz kestiremiyordu.

Kaçtığı, varlığını inkâr ettiğini sandığı yeşiller yüzlerce kilometre uzaklıktan gelmiş, onu takip etmişti. Mantığına aykırı bulduğu o eksiklik, o eksikliğin tek bir kişiyle tamamlanabileceğı duygusu ona bir türlü rahat vermemişti. Karşılıklı savaşı girişen beyni ve kalbi birbirlerini canhıraş darbelerle sindirmeye çalışmış, Sarp’ı kendisine bir cephe seçmeye zorlamıştı. Ancak artık bu savaşın tek bir galibi olduğunu kabullenmişti genç adam. Günlerdir ona rahat bir nefes aldırmayan kalbi mantığını yenmiş, o kalbe uzaktan, tek bir bakışla, tek bir sözle de olsa dokunmayı başaran kadın benliği üzerindeki fethini ilan etmişti. Bu gece başka bir tende kendini kaybedeceğini, yaşadığı arbedeyi unutacağını sanmış, ama başarılı olamamıştı. Sarp bu gece yüreğinin gönüllü tutsaklığına olur vermiş, mantığını feda edip kalbinin günlerdir kulaklarına alınan, “Ela”yı fısıldayan sesine boyun eğmişti.

5. BÖLÜM

Sabaha karşı yumduğu gözlerini zorlukla açtı. İki gün ve gecedir ağlamaktan kuruyan gözleri sızlamaya, tek lokma yemeği kabul etmeyen midesi kasılmaya ve sinyal vermeye başlamıştı. Camdan içeriye süzülen boğucu havaya baktı. Göküzü de Ela'nın ruhu gibi tepetaklak olmuş, bahar havası etkisini kaybederek yerini serin ve karanlık bir güne bırakmıştı.

Yeşil gözlerinden yine istemsizce akan iki damla yaş ince parmaklarıyla kurularken son birkaç gündür olan biteni düşünüyordu. Babasıyla yaptıkları son gergin konuşmanın geçtiği gün geliyordu aklına. O gün işten eve geldiğinde, abisinin borçlu olduğu adamların evlerinin kapısının önünde babasının, abilerinin hatta kendisinin üzerine yürüyüşlerini hatırlıyordu. Abisini o hâle getirdikleri yetmezmiş gibi bir de babasını borcu ödemeleri konusunda tehdit edip hırpalavışlarını ise gözlerinin önünden atamıyordu.

O adamlar gittikten sonra evlerinde yaşanan telaşı düşündü. Babasının fenalaşması, abilerinin bağırışları, özellikle Engin Abi'sinin kendisini suçlayışları genç kıızı mahvetmişti. Babasının kendisine bakmamaya gayret ettiği, bakışlarını kaçırdığı anlarda ise gözyaşlarını tutamaz hâle gelmişti. Borç ödenmedi, takdirde olabilecekleri o iğrenç adamların direkt olarak kendilerinden duymak Ela'yı iliklerine kadar titretmişti. Ve nihayetinde yaşanan bu gerginliğe daha fazla davanamamış, babasına daha kötü duruma gelmesinden korkarak çaresizce ellerinde tek çözümü kabul etmişti.

Şimdi de bugün gerçekleşecek olanların düşünceyle karnesi kasılıyor, bu kez yalnızca kendisi için korkuyordu. Bu düşünceye

sonra hiçbir şeyin aynı kalmayacağını biliyor ve nasıl bir yol izleyeceğini henüz kestiremiyordu.

Odanın dışından, "Ela!" diye seslenen Erkan Abi'sinin sesini işittiğinde sarkıttığı ayaklarının üzerinde doğruldu.

"Buradayım," diye yanıtlarken sesi ifadesiz, kalbi buzdu. Onların bu denli umursamaz olduklarına, kendisini kurban etmeye razı olmalarına inanamıyordu.

"Salonda bekliyoruz. Hadi hazırlanıp gel..."

"Tamam," dedi genç kız ve fısıltıyla devam etti, "Geliyorum."

Haftanın bu ilk çalışma günü için Zeynep Hanım'dan izin almak zorunda kalmış, ancak yarın işe geleceğini belirterek merak etmesine engel olmuştu. Şu an için istediği tek şey o meşum anı bir an önce atlatmaktı. Bundan sonra neler olacağına daha sonra kafa yoracaktı.

Üzerine basit bir giysi geçirdi ve saçlarını da toplayıp bir kez bile aynaya bakmadan odasından çıktı. Nasıl görüldüğü önem-sizdi. Yalnızca kâğıt üzerinde ait kılınacağı bir adam için hazırlık yapmak aptallıktan başka bir şey değildi. Nitekim gözünü iyiden iyiye karartmış olan Ela da yakın zamanda bir şekilde kurtulmayı planladığı, yalnızca babasının sağlığı ve hayatı için kabul ettiği evliliği güzel hatırlamayı istememişti.

Dakikalar sonra aşağıya indiğinde her şey ışık hızıyla gerçekleşmiş gibiydi. Ela bakışlarını masanın etrafındakilere çevirdi. Babasının gözlerine bakmaya çabalasa da adam ona bakmamış, bakışlarını duvara sabitlemişti.

Diğer tarafa döndü ve bir adamla daha göz göze geldi. Hasan'ın yanında duruyor, ayaküstü onunla bir şeyler konuşuyordu. Üzerindeki üniformadan ise adamın polis olduğu anlaşılıyordu. Adam Ela'nın kendisine baktığını gördüğünde duraksadı. Ardından Hasan ile konuşmayı bırakıp kendisine doğru yürüdü.

"Merhaba Ela," derken bakışları kızın yüzünden bir an bile ayrılmamıştı. Ela yalnızca kısa bir baş selamı verdi ve adam sonrasında hızla konuşmayı sürdürdü. "Ben Hasan'ın teyzesinin oğluyum," der demez Hasan hemen lafa karıştı.

"Nikâhı onun sayesinde bu kadar erkene alabildik."

Ela onun sesini duyar duymaz midyesinden boğazına doğru yükselen safranın tadını hissettiğinde yutkunmaya çabaladı. Masaya oturup nikâh memurunun karşısında yerlerini aldıklarında hissettikleri artmış, Ela hem hicrîkırıklarını hem de kusma isteğini zor bastırır hâle gelmişti.

Kendisine yöneltilen sorunun ise farkında değildi. Tıpkı babasının bakışları kendi üzerindeyken zorlukla, adeta son nefesini verip son sözünü söyler gibi, "Evet," dediğinin bilincine varamadığı gibi...

Her şey bitmişti. Ela'nın daha günler önce içinde yeşertmeye çalıştığı o umut kokan filizler adeta sararıp solmuştu. Yalnızca babası için kabul ettiği bu evlilik bir ilmek gibi boğazına geçmişti. *Nasıl kurtulacaktı? Ya da kurtulabilecek miydi? Yoksa ömür boyu yalnızca bakışıyla bile kendisini kıyamete sürükleyen bu adam ile bir hayata mı mahkûm edilecekti?* Başını iki yana salladı. Buna asla katlanamazdı. Ela her şey biraz olsun durulduğunda kendisini kurtarmanın mutlaka bir yolunu bulacaktı.

Yolda, defalarca gördüğü hâlde yabancı olduğu adamın yanında yürürken ellerinin titreyişini bastırmaya çalıştı. Saatler önce gerçekleşen evliliği düşünmek genç kız için kapkaranlık, dipsiz bir kuyuya atılmaktan farksızdı. Tek bir tesellisi vardı aklından çıkarmamak için direndiği; o da o adamlara olan borcun ödenmiş olduğundan başkası olamazdı.

Aralarında uçsuz bucaksız, yorucu bir sessizlik olan adama, "O adamlar bir daha rahatsız etmeyecekler değil mi?" diye sorarken gözleriyle buluşan bakışlar ifadesizdi.

"Hayır, borç ödendi işte, sorup durma... Abin de yanımdaydı nikâhtan hemen sonra gidip parayı ödediğimizde. O rahat durduğu sürece bir daha buluşmazlar."

Genç kız başını salladı ve adımlarını devam ettirdi. Bir su religine de olsa kendi korkusunu unutmak ona iyi gelmiş, bu gece yaşanabileceklerin önüne geçemeyeceğini düşünmemesini sağlamıştı. Ancak dakikalar sonra nihayet bir apartmana

girdiklerinde nefesi sıklaşmış, buz kesen ellerini hissetmemeye başlamıştı.

Dairenin kapısının önünde durduklarında adam kapıyı açtı, önce kendisi içeri girdikten hemen sonra Ela'ya döndü.

"Geç içeri," derken ifadesi durağan, sesi düzdü.

Ancak Ela'nın ilk kez ayak bastığı evin kapısından içeri girerken, korkunun iliklerine kadar tüm bedenini ele geçirdiğini hissediyordu. Olacakları düşündükçe içinden hıçkırıklara boğularak ağlamak geliyor, arkasını dönüp son hızla kaçmayı her şeyden çok istiyordu. Ama bunu şimdi yapamayacağını da biliyordu. Önce sağlam bir plan yapması, hiç kimse ona yardım eli uzatmamışken aptallıklardan uzak durması gerekiyordu. Sabah-tan beri düşündüğü gibi para da ödendiğine göre kendisini burada tutan hiçbir şey kalmayacaktı. Ancak gerçekleştirmeyi planladığı şeyin ne kadar kolay olacağını zaman gösteriyor olacaktı.

Adamın seri adımlarını bilinçsizce takip ederken kendisini aniden bir odanın içinde buldu. Ela'nın ailesiyle yaşadığı evden daha kaliteli döşenmiş olsa da onun için bir şey ifade etmiyordu.

Bir odadan içeri girip adamın, "Burası yatak odamız," dediğini işittiğinde boğazına kadar yükselen kusma isteğini hızla, son gücüyle bastırdı.

"Ben... Bana biraz izin verir misin?"

Hasan genç kızın yüzüne ifadesiz bir biçimde baktı. Ardından gözleri usul usul bedeninde dolaşmaya başladı. Dudakları yana doğru Ela'nın bakmaya dayanamadığı bir şekilde kıvrılırken yanıtladı.

"Acele et... Birkaç dakika sonra burada olacağım."

Kapı kapanır kapanmaz gözlerinden damlayan tertemiz yaşları hırsıyla sildi. Eğer bu işten sıyrılabilmesi için kendinden bir şeyleri feda etmesi gerekiyorsa elinden bir şey gelmezdi. Ancak yine de Ela tüm gücüyle ona karşı koyacağını bilincindeydi.

Kapı dakikalar sonra sessiz ama Ela'nın kulaklarını sağır eden bir gürültüyle açıldığında genç kız duruşunu dikleştirdi.

Adamın kendisine yaklaşan adımları gözlerine görüşünü bulanıklaştıran yaşların birikmesine yol açsa da kendisini engelledi.

"Hazır mısın Ela?" diyen adam üzerindeki ceketten hızla kurtulmuştu.

"Hayır," diye yanıtladı genç kız korkusuzca, "Hiçbir zaman da olmayacağım. Seninle yalnızca babam iyi olsun, onun başına bir şey gelmesin diye evlenmeyi kabul ettim."

Adam başını arkaya doğru atıp, Ela'nın sözlerinden etkilenmediğini gösteren kahkahasını serbest bıraktı.

"Direneceksin öyle mi?"

"İğreneceğim," diye tısladığında genç kız, adam hızla yanına doğru gelmiş, kollarından hışımla yakalayarak kendisine doğru çekmişti.

"Demek iğreneceksin... Hakkını verelim o hâlde!" diye bağırdı. Ancak genç kızın kulaklarını tıkamak istemesine neden olan ses adamın gırtlığından gelenin aksine, parmaklarının tüm gücüyle yırttığı elbisesinden yankılandı. Kaçabilmesi imkânsızdı.

"Bırak Allah'ın cezası! Dokunma bana!" diye bağırırsa da bir faydası olmuyordu. Tenine değen dokunuşlar değdiği yerden kanatıyor, serbest bıraktığı hicrî kırıkları odanın duvarlarına çarparken adamın dudakları vücudunu talan ediyordu. Hasan'ın elleri en kuytularında dolaşüyor, göğüslerine acıtırmasına dokunurken genç kız boğazına kadar gelen safranın tadını hissedebiliyordu.

"Kes sesini," diye bağırıyordu adam Ela hicrî kırıkça ve çığlıklarını serbest bıraktıkça, "Kes ağlamayı! Seni satın aldım ben. Bir ton para ödedim. Karşılığını vereceksin"

Onun ağlayışını, isyan eden sesini ısıttığında hareketleri daha da hırçınlaşıyordu. Bir yandan kolunu tüm gücüyle sıkmayı sürdürürken bir yandan da onun kalçalarını kavramaya daha da ileri giderek iğrenç temasını genç kızın en mahrem noktalarına yöneltmeye çalışıyordu. Ela adamın davranışlarındaki aşırılığı onun iğrençliğine bağlıyor olsa da Hasan'ın durumunun farkına varamıyordu. Yalnızca olmak ve da öldürmek istiyordu. Ellerin dokunuşunu teninde hissettikçe Allah'a va'va'lıyor, bir yandan çığlık çığlığa onu kendinden itme ve kaçmasını

diğer yandan gücünü yitirmemeye çabalıyordu. Ela ağlayarak kıvrılırken dışarıda göğü delercesine bir yağmur yağıyor, or-talığa hem bir başlangıcın hem de bir bitişin haberini salıyordu.

“Geldin mi?”

Sarp’ın telefonun karşı tarafında sıkıntılı bir nefes aldığını işittiğinde vereceği yanıtı bekledi.

“Evet,” diye yanıtladı genç adam ve hızla devam etti. “Hava berbat ama... Gecenin bu saatinde bile dehşet bir trafik var.”

“Yalıya mı gidiyorsun?”

Genç adam bir an düşündü ve kararını vermiş gibi sözle-rini sürdürdü.

“Öyle yaparım sanırım. Ne oldu ki?”

“Hiç... Görüşelim diyecektim. Senin Kilyos’taki evde bulu-şalım mı?”

“Tamam, olur,” dedi Sarp kuzeninin sesinin durgunluğuna anlam veremeden. Kendi karmaşasını bir anlığına bir kenara bırakmış ve dikkatini Baran’a yöneltmişti. “Kilyos’ta görüşü-rüz o zaman.”

Telefonu kapattıktan sonra yeniden trafiğe odaklandı. Bir-kaç saat içinde zar zor da olsa Kilyos’a ulaşacağına şüphe yoktu. Biraz kafasını dinlemeyi arzu ediyor, kuzeniyle zaman geçir-dikten sonra yalnızlığın kendisine iyi geleceğini düşünüyordu.

Tabii bir de plan yapması gerektiğinin bilincindeydi. Ela ile artık bir şekilde tanışması gerektiğine karar verse de bunun he-nüz nasıl olacağını düşünebilmiş değildi. Ne olacağını kestire-mediği bir ortak payda akıl etmeli, sonrasını ise zamanın akı-şına teslim etmeliydi. Aslında aklına gelen bir fikir vardı ama bunu nasıl uygulayacağını henüz düşünmemişti. Yine de böy-lesi bir oyunun içinde henüz herhangi bir kreşin yakınından ge-çemeyecek kadar küçük olan yeğenini kullanacak olmak genç adamı arsızca gülümsetmişti.

Dudakları hafifçe yana doğru kıvrılırken göğsünü döven artık alışmış olduğu bu ritim kanının akışını hızlandırdı. Bu kez her şeyi yoluna yordamına göre yapmaya alışkın hâliinden

epeyce uzaklaşmıştı. Çünkü her şeyden önemlisi daha önceleri kendini her zorlayışında, ruhunun fısıltılarıyla olan her savaşında iradesi galip olurken, bu savaştan Ela hiçbir yara bere almadan sapa sağlam çıkmıştı. Onu gördüğü o ilk günden beri de ne kadar aksini inkâr etmeye çalışsa da onu düşünmediği, görmeyi arzulamadığı tek anı bile olmamıştı.

Elini lüks arabasının radyosuna uzattı ve dinlemeyi en çok sevdiği kanallardan birini açtı. Çalan müziğin eşsiz ezgisi arabanın içine dolarken gözleri kısılmış, dudakları yine istemsizce kıvrılmıştı. *Ne zamandan beri dinlediği her müzikte anlam arar olmuştun? Ne zamandan beridir şarkılarda tanımadığı bir kadından izler bulmuştun?* Önemsemedi. Aslında uzun zaman olmuştu. Günler, haftalar geçmişti onu görüşünün üzerinden... Yalnızca bunu içinde sindirmesi vakit almıştı. Akıl ve mantığını bir kenara bırakarak, günler boyu ertelemeye çalıştığı beklenen sonu kalbi artık kabul etmişti. Ve Sarp... Hayatında ilk kez iç hesaplaşmalarını dinlemeyi sonlandırıp ruhunun umut dolu fısıltılarına kulak vermişti.

Kilyos'taki evinin önüne vardığında arabasını hızla park etti ve indi. Bavulunu bagajından almadan eve doğru yürüyecekti ki hemen ileride motorunu park etmiş olan Baran'ı gördü. Kuzeni de kendisini fark etmiş ve ona doğru yürümeye başlamıştı.

"Erkencisin. Çok bekledin mi?"

"Yok," dedi Baran parmaklarının arasında tuttuğu sigarasından son bir nefes çekerken, "Yeni geldim sayılır."

"İyi madem. Hadi..." diye yanıtladı ve onun durgunluğuna anlam veremeden eve doğru yürüdü.

Kapıyı açıp nihayet eve girdiklerinde ikisi de üzerlerindeki ceketlerden kurtulmuş, salona girerek bedenlerini rahat koltuklara bırakmışlardı.

"Neyin var senin?" diye soran Sarp'tı. Nitekim dalgın olması gereken kendisiyken Baran'ın bu hâlde olması onu epey şaşırtmıştı.

"Hiç... Sen beni boş ver de anlat. Ne yaptın Londra'da? Nasıl geçti?"

Onun şimdilik konuşmak istemediğini kavrayarak lafı değiştirme çabasını gülerек karşıladı.

"Klasik iş güc işte... Toplantılar gayet iyiydi. Anlaşmayı yaptık, geldik."

"Eee? Kendini gece hayatına verdin mi? Görüntüde soğuk ama yatakta ateşli İngiliz kızları..."

"İğrençleşme," diye yanıtladı Sarp gülerек ve oturduğu yerden kalkarak bara doğru yürüdü. Tezgâhın üzerinden bir şişe viski ve iki kadeh alıp, kadehlere dondurucudan çıkardığı buz parçalarından attıktan sonra az önce kalktığı yere geri dönerken düşünceliydi. Olanları Baran'a anlatmakla anlatmamak arasında gidip geliyor, ama nihayetinde paylaşmak için yanıp tutuşan yanının kazanacağını biliyordu.

"Aslında," dedi derin bir nefes eşliğinde, "Bir şeyler yapmaya çalıştım..."

Baran bir anda ondan duyduklarına dikkat kesilerek oturduğu yerde doğruldu.

"Nasıl yani?" diye sorarken tedirgindi. Öğrendiği şeyleri Sarp'a bir an önce anlatmak için çıldırıyor, ancak kuzeninin hisleri sandığı kadar kuvvetli değilse diye düşünüp duruyordu.

"Oradaki üçüncü gecemizde... Anlaşma yemeğinden hemen sonra..." dedi ve Baran'a doldurduğu kadehlerden birini verirken, kendi de elindeki kadehten bir yudum aldı. "Oraya gittiğimde kafamda dönen düşüncelerden memnun değildim. Kurtulmak istiyordum daha doğrusu... Seninle yaptığımız konuşmadan sonra da iyice hırslanmıştım zaten." Koltuklardan birine oturdu ve başını arkaya doğru yaslayarak sözlerini sürdürdü. "Holdingde çalışan... Nil..."

Baran işittikleriyle irkildi ve öfkeli bakışlarla kuzenine baktı.

"Onunla mı yattın?"

Sarp bir an durdu. Gözlerini kapattı. Yakınında başka bir ten varken bile özlemini çektiği teni anımsadı.

"Hayır," diye yanıtladı Baran'ı hızla, "Yapamadım."

Baran duyduklarından memnun bir hâlde, "Neden?" diye sordu. Aslında neden olduğunu biliyordu ancak yine de Sarp'ın kendisinden duymayı arzu ediyordu.

"Bunu tarif edebilir miyim bilmiyorum. Ama... Bir kadın o denli yakınımdayken ben başka birini düşünüyordum. Bir kadını arzulamamak başka bir şey, ona yakinken bir başkasını arzulamak başka bir şey... Bu, ilk defa başıma geliyordu."

"Yani Nil'e yakındın, ama Ela'nın yanında olmasını istiyordun. Doğru mu anlamışım?"

Sarp güldü. Nasıl anlatacağını bilemiyor olsa da onların tarzı buydu. Küçüklüklerinden beri aralarında konuşulmayan, bazı mahrem ve cidden özel konular hariç pek bir şey kalmamıştı. Sarp da bu nedenle ilk kez yaşadığı bu tecrübe ve hislerini Baran'a anlatmakta sakınca görmüyordu.

"Keşke o kadar basit olsa Baran. Ama değildi. Ben... Daha önce hiç dokunmadığım bir teni özledim. Daha önce duyumsamadığım bir kokuyu... Ve kendimi Nil'e dokunmaya her zorladığımda, günler önce Ela'yı yalnızca uzaktan izlerken bile hissedebildiğim o tamamlanmışlık hissi saniyeler içinde yok oldu. Zaten farkında olduğum o eksiklik daha da arttı sanki. Yalnızca birkaç kez gördüğüm, bir kez sesini duyduğum bir kadından geriye kalanların bu kadar yoğun olması... Kabullenmesi zor olan buydu."

"Bana o yüzden diklendin demek öyle?"

"Öyle de denilebilir..."

"Eee? Son durum ne peki? Hissettiklerinin sıradan olmadığını anladın mı?"

Sarp kuzenine bakmaya devam ederken yanıtladı

"Evet, artık direnmek anlamsız... Mantıklı olmaya çalışmak da öyle... Zaten mantığım irademi çoktan salıverdi." dedi ve elindeki kadehi sehpanın üzerine koyduktan sonra kollarını bacaklarına dayadı, "Sen anlamış mıydın?"

"Elbette anlamıştım. Hayatımda seni hiç o kadar dalgın hiç o kadar kendine öfkeli görmemiştim. Sersem gibiydin. Yansıtmamaya çalışsan da o kadar belliydi ki kendinle savaş hâlinde."

olduğun," dedi ve seri hareketlerle sigarasını yakıp bir nefes çektikten sonra devam etmeye çabaladı. Nasıl söyleyeceğini bilmesine de artık erteleyemeyeceğinin farkındaydı. "Zaten ben de seni çok iyi tanıdığım ve tavırlarını anladığım için sözünü dinlemedim."

"Neyle ilgili?" diye sorarken kaşları çatıktı. Nedense bu konunun altından hoşlanmayacağı bir şeyin çıkacağını hissetmişti.

"Ela ile ilgili araştırmayı kesmemle ilgili tabii ki..."

Sarp işittikleriyle bir anlığına rahatlayarak güldü ve dudaklarının kıyısında beliren çizgiler ortaya çıktı.

"Başına buyruk davranıp devam ettin yani, bunu mu demeye çalışıyorsun? Tahmin etmem gerekirdi."

Baran başını sallayıp, "Evet," dedi, "Ama bulduklarımı duyduğunda bundan hoşlanmayacağına eminim Sarp. Son konuşmamızda onun hakkında öğrenmen gerekenler varsa derken kast ettiğim buydu."

Sarp bir anda işittiklerine dikkat kesilirken oturduğu koltukta gerildi. Duruşunu dikleştirdi ve kalbi göğsünü tüm hızıyla dövmeye başladığında yabancı olduğu bir his, *korku*, benliğini ele geçirmişti.

"Ne... Ne oldu?"

Baran sıkıntılı bir sesle, "Bir şeyler buldum. Ama henüz elimde net bir şey de yok," dese de Sarp sabırsızdı. İçini saran bu tarifsiz sıkıntının bir sebebi olduğunun farkında, bir an önce ne olup bittiğini öğrenme çabasıındaydı.

"Anlat Baran. Hemen..." dedi ve derin bir nefes alıp kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Ancak Baran'ın öğrendiklerinin basit şeyler olmadığının içten içe bilincine varmıştı.

"Aslında... Sadece evini takip altına almıştım. Amacım yalnızca onu takip etmek, nasıl bir hayat sürdüğünü öğrenmekti. Ama eve girip çıkan adamlar, ki onlardan birinin babası diğerinin de ağabeylerinden biri olduğunu öğrenmiştik bir önceki kimlik araştırmasında... Kesinlikle tekin değiller. Abilerinden birinin yüzü gözü yara bere içindeydi," dedi ve hızını kesmeden anlatacaklarını sürdürdü. "Ve geçen akşam... Evin önünde bir

arbede çıktı. Kim olduğunu bilmediğimiz birileri Ela'nın abilerinin ve babasının üzerine yürüdü."

"Ela?" diye sordu Sarp, Ela için hissettiği tedirginliğe engel olamadan, "O da orada mıydı bu sırada?"

"Evet... Ama bir şey olmadı merak etme... Müdahale edemedik olaya kendimizi açık etmemek için. Zaten kısa sürdü. Ben bizzat kendim oradaydım. Cihan'la birlikte araştırıyorduk."

"Bana neden haber vermedin?" diye sorarken gerginliği artmış, duyacaklarının bu kadar olmadığını anlamıştı. "Dahası da var değil mi? O yüzden bu kadar gerginsin..."

"Söylemeye çalıştım Sarp. Ama verdiğin tepkiyi hatırlıyordur herhâlde. Üstelik o zaman bu kadar fazla bilgi de yoktu elimde. Devamını da bilerek haber vermedim. Önce ne olup bittiğini, nasıl bir aile olduklarını anlamam ve senin dönmeni beklemem gerekiyordu. Hiçbir şey normal değil çünkü," dedi ve sözlerine devam etti. "Evde yaşayan Ela dışında herhangi bir kadın yok. Ancak eve gelen giden bu kadarla sınırlı değil..."

"Nasıl yani? Başka kim var?"

"Bir adam daha girip çıktı eve birkaç gündür izlediğimiz kadarıyla. İsmi ni öğrendik."

"Nasıl öğreniyorsunuz tüm bunları?" diye sordu Sarp aklındaki soru işaretini kelimelere dökmeye engel olamayarak.

"Burası çok küçük bir mahalle Sarp... Bakkalı, esnaf konuşmaya çok meraklı. Ev arıyoruz bahanesiyle sohbet ettik hepsiyle. Zaten aileden, özellikle abilerden tamamıyla şikâyetçi oldukları için ağızlarından laf almak zor olmadı."

"Eee ne dediler peki o bahsettiğin adamla ilgili?"

"Sadece adının Hasan olduğunu biliyoruz. Ama evdekilerle arasında bir akrabalık bağı yok. Soyadını söylemedikleri için kolay ulaşamıyoruz hiçbir şeye. Benim bağlantılarımdan birinin ilettiği o mahallenin nüfus bilgilerini kapsayan liste üzerinden gidebiliyoruz. Bir şeylerin garip olduğunu fark ettiğimizde burda Ela'nın çalıştığı kreşten birini ayarladık. Konuşturduğumuz adam okuldan kazandığı ile geçinemeyen, epeyce geveze, yaşlı bir temizlik görevlisi..."

Sarp'ın kaşları merakla kalkarken sordu.

"Bir şey anlattı mı peki size? Daha doğrusu bildiği bir şey var mı?"

"Cihan, annesiyle ilgili, aynı evde yaşadıklarına dair bir kanıt olmadığı için Ela'nın anne tarafından akrabası olduğunu söyledi... Ela'nın babasının görüşmelerine mâni olduğundan ve Ela ile ilgili endişeleri olduğundan bahsetti," diye yanıtladı Baran ve ara vermeden sözlerine devam etti. "Adam biraz yumuşamış bunu duyunca ama Ela'nın okula abisiyle gelip gittiğinden, iyi, kendi hâlinde bir kız olduğundan başka bir şey söylememiş. Tedirgin oldu belki de bilemiyorum. Cihan kendi gizli numaralarından birini bırakmış adama. Zorla da olsa biraz para vermeyi de başarmış. Gözüne çarpan bir şey olması hâlinde araması için ön hazırlık... Ama birkaç gündür bir şey çıkmadı o taraftan."

Sarp hızla ayağa kalktı ve odanın içinde kafesinde tıklılıp kalmış bir kaplan misali dolaşmaya başladı. Tüm bunlar olup biterken her şeyden bihaber olmak canını sıkıyordu. Üstelik Baran burada tüm bu araştırmaları yaparken kendisinin Londra'da Ela'yı aklından atmaya çalıştığını, hatta bunun için çözümü başka tenlerde aradığını hatırlamak pişmanlığın bir zehir gibi kanında yayılmasına neden olmuştu. Ancak her şeyin bu kadar olmadığını, Baran'ın bu hâlinin başka sebepleri olduğunu anlamalıydı. Nitekim asıl darbe Baran'ın son söyledikleriyle gelmiş, Sarp'ın benliğine çarpıp adamı tüm şiddetiyle sarsmıştı.

"Söylemem gereken bir şey daha var," dedi Baran ve bunu nasıl söyleyeceğini bilemediği için duraksadı. Ancak Sarp'ın ona durması, soluklanması için zaman tanıması olanaksızdı. Bir an önce olan bitenin tamamını işitmeli, kafasındaki parçaları yan yana koymalıydı.

"Uzatma artık Baran. Her şeyi anlat... Kelimesi kelimesine, hiçbir detayı atlamadan..."

Baran derin bir nefes aldıktan sonra Sarp'ın artmakta olan öfkesini fark etmesiyle sözlerini sürdürdü.

"Bu akşam... Senin uçağın inmeden hemen önce, Ela o adamla, Hasan'la birlikte çıkmış evden. O adamla ilgili esnaf fazlaca

ketimdi. Sadece," dedi ve bakışlarını Sarp'ın keskin gözlerine sabitledi. "Söyledikleri tek şey, adamın Ela'da gözü olduğuydu."

Sarp bir anda odanın içinde dönüp dolaşmayı kesti. İşittikleri onu adeta çıldırtmış, içinde varlığından daha önce haberdar olmadığı vahşi bir adamın ortaya çıkmasına neden olmuştu. Başka bir adamın ona beğeniyle, arzuyla baktığını duymak Sarp'ın bedenine daha önce benzerini hissetmediği bir alev topu fırlatmış, Sarp bu hisle nasıl başa çıkacağını şaşırmıştı. Elini öfkeyle saçlarının arasından geçirirken ise dudaklarından yalnızca birkaç cümle fırlamıştı.

"Nereye gitti peki o adamla? Araştırmaya devam etmiyor musunuz?"

"Ediyoruz tabii ki..." diye yanıtladı Baran odanın içinde belli etmemeye çalıştığı bir öfkeyle dolaşıp durmaya devam eden kuzeninin yanına giderken, "Birkaç sokak ötede adamın evi var."

Sarp bir anlığına yumdu gözlerini. İşittikleri yenilir yutulur cinsten şeyler değildi. *Ela'nın o adamın evinde ne işi olabilirdi?*

"Bir yandan adamı da takip ediyoruz. Ela o adamla birlikte evden çıkmadan birkaç saat önce adam Ela'nın ağabeylerinden biriyle bir yere gitti. Bir binaya girdiler. Daha çok iş hanı gibi... Yakında öğreneceğiz hepsinin ne haltlar karıştırdığını."

"Her şeyi istiyorum Baran. Her bilgiyi..." dedi Sarp kararlı bir biçimde. Kafasında Ela'nın o adamın evinde olduğu düşüncesi dolanırken bunun sebebini öğrenmeden bu işin peşini bırakmayacağından emindi.

Buraya gelirken aldığı kararı anımsadı. Sözde mutlaka bir yolunu bulup Ela ile tanışacaktı. Ancak görünen o ki hiçbir şey beklediği, olmasını istediği gibi pürüzsüz olmayacaktı. Öfke ve kıskançlık kanına karışıp müthiş bir hızla damarlarında akmaya başlamış, Sarp'ın benliği kor alevlerin ortasında kalmıştı. Nihayetinde öğrendiklerinin şimdiye dek tümüyle yabancı olduğu fazlasıyla güçlü ama yalnızca hisleriyle hareket eden o adamı ortaya çıkardığının ise farkına varamamıştı.

6. BÖLÜM

Keskin bakışlarını sabahın erken saatlerinde buluştuğu kuzeninin üzerine sabitledi.

"Adamın kimlik bilgilerine ulaştık," dediğini işittikten sonra kayda değer başka bilgiler vermesini bekledi. "Hasan Aygün... Otuz üç yaşında... Ailesini kaybetmiş, şehir dışında yaşayan bir ablası var. Burada da ailesinin birkaç akrabası... Babasından kalan bir marangoz atölyesi ve kira gelirinin olduğu birkaç dairesi var. Ancak marangoz atölyesinde başkalarını çalıştırıyor ve kendisi sadece haftada bir kez oraya uğruyor."

"Teki, zamanının geri kalanında ne haltlar karıştırıyor?"

"Aslında," dedi Baran sakalını hafifçe sıvazlayarak, "Bir halt karıştırdığına dair herhangi bir şey yok elimizde. Adamın GBT'sinin* temiz olduğunu söyledi benim emniyetteki arkadaş. Biraz daha araştıracak, bakalım, bekliyoruz." Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Ayrıca şu geçen akşam Ela'nın abisiyle birlikte girdikleri yer... Orayı da araştırıyoruz."

"Adamla ilgili edindiğiniz bilgileri bana mail olarak iletir misin? Gittikleri o iş hanının adresi de dâhil..."

Baranın kaşları çatılırken, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Yolla sen Baran," dedi ve Baran'ın güvenlik ve araştırma şirketinin önünde kuzenini indirdi. "Benim biraz işim var. Sen adamı araştırmaya devam et."

"Nereye gidiyorsun Sarp? Başına buyruk davranıp saçma sapan işler yapmayacaksın değil mi?"

* Açılımı Genel Bilgi Toplama olan uygulama, jandarma ve polis tarafından tutulan veri tabanı sistemidir. - yhn

"Merak etme... Sadece kreşi takip edeceğim. Bir şey yapmayacağım. Kendi gözlerimle görmek istiyorum Ela'yı," dedi ve ardından hızla devam etti. "Cihan orada mıydı?"

"Evet, sabahtan beri o civarda. Daha önce iletişime geçtiği kreşteki adamla bir kez daha konuşup konuşmayacağına karar vermeye çalışıyoruz."

"Oradaki adamın ağzını arasın. Ela'nın annesinin akrabaları olduğunu söylememiş miydi? Devam ettirsin bu durumu. Belki adamın gözüne çarpan bir şey olmuştur."

Baran başını salladıktan sonra arabanın kapısını açtı.

"Tamam, haberleşiriz. Maili de iletirim birazdan."

"Görüşürüz," dedikten sonra yeniden arabayı çalıştırdı ve Baran'ın inip ardından kapıyı kapatmasıyla gaza bastı.

İçinde bir yanardağ misali kaynayan ve adeta patlamayı bekleyen bir öfke vardı. Ela'nın o adamın evinde olduğunu düşündüğünde aklına gelen düşünceler onune gelen her şeyi yakıp yıkmak istemesine neden oluyordu.

Dün akşam Baran Kilyos'taki evden ayrıldıktan sonra katesine kapatılmış bir kaplandan farksızdı. Gece boyu zerre uyumadan sabahı etmiş, içinde ne olup bittiğini öğrenme isteğinin büyümesine engel olamamıştı. Baran'ın verdiği bilgiye göre hem Ela'nın ailesinin hem de o adamın sağlam ayakta olmadığı konusu kafasını karıştırmış, Sarp birkaç kez gördüğü ancak usul usul içine işleyen o kızı onlarla aynı kareye koymayı başaramamıştı.

Telefonunu eline alıp uzun süredir aramadığı bir ismi aradı ve sesi hoparlöre verdi. Sarp bu zamana kadar ne bir vasağı işe bulaşmış ne de bulaşanlarla iş yapmıştı. Ancak bu, tanıklığı, birkaç karanlık adam olmadığı anlamına gelmezdi. Sarp'in çok yakından tanıdığı bir adam vardı ki onunla uzun zamanlardan sonra iletişime geçmenin zamanı gelmişti.

"Sen beni arar mıydın Sarp Aras?" diyen adamın arkasından arabanın içine dolduğunda Sarp buruk bir şekilde gülümsekti.

"Uzun zaman oldu, haklısın," derken kulaklarına dokunmuş sin sahibini neredeyse yıllardır görmediğini anımsadı.

"Evet, çok uzun zaman oldu hem de, " diyen adamın sesindeki o tınıyı çok iyi biliyordu. Ama geçmişi konuşmanın bir yararı yoktu. Uzatmadan konuya girmenin en iyisi olacağına inanıyordu.

"Yardıma ihtiyacım var *Arhavili*," der demez adamın gür kahkahası yankılandı.

"*Arhavili* olduysak iş ciddi," dedi ve ardından sesindeki o kahkahayı yok ederek sözlerini sürdürdü. "Kırk yılda bir işin düşmüş, elimden ne gelirse yaparım, biliyorsun Sarp..."

"Biliyorum. Elinin uzun, kulağının delik, bağlantılarının epey kuvvetli olduğunu da biliyorum. Bu yüzden hiç düşünmeden seni aradım. Biriyle ilgili öğrenmem gereken şeyler var. Ama bunun olabildiğince çabuk olması gerek," dedi ve ardından sözlerine devam etti. Hiç vakit kaybetmeden tüm detayları kendisini dinleyen adama anlattı. Sarp anlattıkça adam tek bir söz söylemeden dinledi. Durumun ciddiyetinin bilincindeydi. Ela ile ilgili tek bir soru bile sormayışı hâlden anlayan biri olduğunu gösterir nitelikteydi.

"Birazdan Baran'ın elde ettiği bilgileri ileteceğim sana. Olabildiğince çabuk bu adamın neler çevirdiğini öğrenmene ihtiyacım var."

"Merak etme, eldeki tüm imkânları kullanırım," diye yanıtladı adam Sarp'ı rahatlatmaya çalışarak, "Akşama doğru arayıp haber veririm. Bizim çocuklar hızlıca toparlarlar bilgileri..."

"Sağ ol dostum... Senden haber bekliyorum," dedikten hemen sonra telefonu kapattı. Rotasını Ela'nın çalıştığı kreşe çevirirken düşünceliydi. İsteddiği bilgileri tüm detayıyla elde edeceğini biliyordu. Ancak o zamana kadar böyle eli kolu bağlı kalmayacağından anbean daha çok emin oluyordu.

Sabah erkenden, evden sıvışırçasına çıkıp geldiği okulu genç kız için geçici bir sığınak görevi görüyordu. Dün akşam olanlardan sonra hıçkırıklarını zor tutuyor, boğazındaki bu düğüm bir türlü çözülemediği gibi anbean büyüyerek Ela'ya nefes alacak

imkân tanımıyordu. Olan biteni aklından atamıyor, daha fazlasına katlanamayacağından gittikçe daha çok emin oluyordu.

Kreşin geniş tuvaletinde tam karşısında duran aynaya bakışlarını sabitledi. Gözaltıları koyulaşmış, kan çanağına dönen gözleri tüm parlaklığını yitirmişti. Çantasından çıkardığı kapatıcıyı parmağına sıktı ve boynunun kenarından gözükken ize sürmevi denedi. Uğraştığı işi bitiremeden bu sefer bileğindeki iz dikkatini çekti. Sabah bunu görmemiş olsa da fazlasıyla büyük ve kızarıklıkla morluğa dönen bir izdi. Üstelik yarım kollu bluzundan tamamıyla gözüküyordu.

Ela daha fazla sızlanmanın ona bir yardımının dokunmayacağından emin olarak işini bir an önce bitirip, Ceylan'a telefon etmek üzere hareketlerini hızlandırdı. Ancak tam o sırada tuvaletin kapısı hızla açıldı ve kreşin müdiresi Zeynep Hanım elinde çantasıyla içeri girdi. Ela bu ani girişle öylece yerinde kalakalmış, bu durum da yaşlı kadının gözünden kaçmamıştı.

"Günaydın Elacığım, erkencisin," diyen kadının gözleri istemsizce Ela'nın bileğine ve elindeki makyaj malzemesine kaymıştı. Bunu fark eden Ela elini arkasına saklayarak adeta her şeyi ele vermişti.

"Günaydın Zeynep Hanım," dese de ne yazık ki sesinin titremesine engel olamamış, yüzüne bakmaya devam eden kadının gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördüğünde kendisine lanet etmişti.

"Ne oluyor?" diye soran yaşlı kadın birkaç adımda Ela'ya doğru yaklaştı. Kolundaki çantayı lavabonun kenarına bırakırken kaşları iyice çatılmıştı.

"Yok bir şey... Ben... Sadece makyaj yapıyordum," diyen Ela'nın ise bedeni titriyordu. Durumunu ortaya sermekten utanıyor, göreceği tepkiden korkuyordu.

"Kolunu uzat," diyen kadın ise kararlıydı. Az önce gördüğü manzaranın hayal olmadığını bilecek kadar çok şev yaşamıştı. Ancak neler olduğunu Ela'nın kendisinden duymak istiyordu.

"Lütfen, yapmayın," diyen genç kız artık gözyaşlarını tutamaz hâle gelmiş, hıçkırmamak içinse dudaklarının kenarını kemirmeye başlamıştı.

"Kolunu uzat Ela... Hemen!"

Küçük bir hıçkırık dökülürken genç kızın dudaklarından, arkasına sakladığı kolunu öne doğru uzattı. Gözleri kapalıydı ve sol yanındaki ağrı artık baş edemeyeceği kadar çoğalmıştı.

"Kim yaptı bunu sana?" diye şaşkınlıkla, ses tonuna hâkim olamadan konuşan kadın ise Ela'yı daha da çaresiz bir duruma soktuğunun o anda farkında değildi. Tıpkı kapalı kapının hemen arkasında kendilerini dinleyen yaşlı adamın varlığından haberdar olmadıkları gibi...

Elini genç kızın sırtına uzattı ve odasının hafifçe aralık kapısından içeri girmesine yardım etti. Ancak arkalarından gelen ses ile ikisi de irkilse de Zeynep Hanım kendisini kolayca toparlayarak bir şey belli etmeden arkasına döndü. O sırada elinde kovalarla bayanlar tuvaletinin hemen bitişiğindeki diğer tuvaletten çıkan Osman Efendi'ye odaklanan kadın bozuntuya vermemeye çalışarak gülümsedi.

"Günaydın Osman Efendi," dedi ve Ela'nın ürkek bir şekilde kendi odasına çoktan girmiş olduğunu gördüğünde rahatlayarak dikkatini yeniden adama verdi. "Bize iki çay yollatır mısın? Bir de şu köşedeki pastaneden poğaça..."

"Tabii Zeynep Hanım," diye yanıtladı adam ve arkasına dönerek kreşin küçük mutfağına doğru ilerledi. Kendisi gibi kreşin temizliğine ve ayak işlerine bakan genç delikanlıya dönüp Zeynep Hanım'ın siparişlerini söyledi. Normalde kendisi gider alırdı ama bu kez bir şeyler Osman Efendinin dikkatini çekmişti.

Günler önce kreşin çıkışında kendisini durduran iyi görünümlü adamın söyledikleri aklında belirdi. Ela Öğretmen'in anne tarafından akrabaları olduğunu, ancak babasının annesinin akrabalarıyla kızı görüştürmediğini anlatan adamın sözleri zaten aklından çıkmış değildi. Ancak Ela'nın geleceği ile ilgili endişeleri olduğunu söylemesi, gözüne çarpan bir durum

olması durumunda kendisine haber vermesini istemesi dikkatini çekmişti. Tabii Ela'nın iyiliği için onun bunu bilmemesi gerektiğini de eklemişti. Üstelik bu olaydan önce Ela Öğretmenin diğer öğretmenlerden Ceylan ile ailesi hakkında konuşmalarını anımsamıştı. Şimdi de daha önce hiçbir saygısızlığını, kötülüğünü görmediği gencecik kızın bu hâline şahit olmuştu. Zeynep Hanım'la lavabodaki konuşmaları ise iyiden iyiyeye korkmasına neden olmuş, o adamın endişelenmekte haklı olduğunu düşünmeden duramamıştı. Daha fazlasını öğrenebilmek adına Zeynep Hanım'ın odasına doğru adımlarını hızlandırmıştı.

Genç kız derin ve titrek bir nefesle doldurdu ciğerlerini. Hemen ardından bakışlarını ellerinden kaldırarak karşısında oturan kadına çevirdi. Olan biteni anlatmasının verdiği rahatlık olsa da Zeynep Hanım'ın hâlâ bir tepki vermemiş olması onu tedirgin etmişti.

Yaşlı kadın ise üzgün ve düşünceliydi. Onun başından geçenleri daha önce öğrenemediği için pişman olmadan edememişti.

"Keşke benden izin almak için aradığında anlatsaydın kızım. Bu duruma gelmeseydi hiçbir şey..."

"Anlatsaydım da bir şey değişmezdi. Ben... Mecburdum. İçin içinde babam olmasaydı, umurumda olmazdı. Ama onun sağlığını tehlikeye atamadım işte."

"Ah be kızım! Ah be Ela! Baban seni düşünmüş mü ki? Baban senin verdiğin bu kıymeti hak etmiş mi ki?"

Ela'nın dudaklarının kıyısında buruk bir gülümseme oluşurken yanıt verdi.

"Önemi yok... O... Ne olursa olsun benim babam. Eğer borcu ödemediğimiz için ona bir şey olsaydı hissedeceğim vadedan azabı beni yaşatmazdı. Zaten artık neden olduğumun nasıl olduğunun bir önemi yok."

"Ne yapacaksın peki?" diye soran yaşlı kadın kendince ona bir yol aramaya çalışsa da önce Ela'nın isteğini öğrenmek zorundaydı.

diğer kulağında Ela'nın dudaklarından daha birkaç hafta önce dökülen sözcükler... Bir yanda neden o adamın yanında olduğu gerçeği, diğer yanda ise Ela'nın eksikliğini çektikleri, yoluna koymak istedikleri ve bu sözcüklerin Sarp'taki izleri...

"Bir şey daha var..."

Sarp alay edercesine güldü.

"Daha ne olabilir ki?"

Baran gözlerini yumdu ve bunu nasıl söyleyebileceğini bilmeden sözlerini sürdürdü.

"Ela'nın, kolunda morluklar varmış," dedi ve bir an sustuktan sonra devam etti. "Adam... Kreşteki adam öğlene doğru aradığında Cihan'a onun hırpalandığını söylemiş. Ela'nın kreşin müdiresine anlattıkları bu şekildeymiş."

Odada bir anda kulakları çınlatan bir sessizlik oldu. İşittiklerine karşı sağır olmayı dilese de bunun mümkün olmadığını biliyordu. Kalbini saran demirden pençenin tutuşu sıkılaşıyor, Sarp nefes alamadığını, damarlarındaki kanın akmayı kestiğini hissediyordu. Kızıışmış öfkesinin ise kime olduğunu kestiremiyordu. Kendisine mi kızgındı, geç kalmışlığına mı? Yoksa Ela'nın yaşadıklarına, yaşamak zorunda bırakıldıklarına mı? Bilemiyordu.

İç i ağır ağır kaynayan bir yanardağ misali ateşini püskürtecek yer arıyordu. Ancak kendisini sıkıkmaktan bedeni kaskatı kesilmiş, hareket etmesini zorlaştırıyordu. Birkaç adım atmaya çabaladı ve kendisine doğru uzanan Baran'a elini kaldırdı.

"Tamam," dedi yalnızca, "Biraz hava alacağım."

Kendisini odadan dışarı attı ve seri adımlarla çıkışa doğru ilerledi. Aklında Ela'nın artık o adamla evli olduğu gerçeği dönüp dolaşırken, Baran'ın dudaklarından dökülen cümleler bunu önemsiz kılmaya yetiyordu. Sarp bundan sadece günler önce kendi kahrolası iç hesaplaşmasına nasıl kapılıp gittiğini hatırladıkça kendisine lanet ediyordu. O bu saçmalıklarla boğuştuğunu zannederken, Ela'nın yaşadıklarını düşündükçe kendinden utanıyordu.

Arabayı kuytu bir sokakta sert bir frenle durdurduğunda nefesinin sıklaştığını hissetti. *Ne yapacaktı? Bunu nasıl kabul edecekti?*

yeşertebilmek için bir yol bulması, bu uğurda her şeyi göze alabilecek kadar yürekli olması gerekiyordu.

Arabanın içinde beklemekten sıkılmış bir halde huzursuzca kıpırdandı. Sabah buraya geldiğinde Cihan'ın gitmesine izin vermiş, kreşte çalışan yaşlı adamın ağzını aramaktansa kendi aklındaki gerçekleştirme kararı almıştı. Tüm bu olan biteni öğrenmeden önce zihninde şekillenenler ilk andaki gibi genç adamı gülümsetmese de bundan daha mantıklı bir yol bulamamıştı.

Kapıyı usulca açtı ve durmakta olan arabasından seri bir hareketle indi. Artık beklemeye niyetli değildi. Neler olup bittiğini tüm detaylarıyla öğrenmeden önce aklını işgal eden kızın o anda içinde olduğu kreşe girmekten başka bir çözüm görememişti.

Derin bir nefes aldı ve iki katlı binaya doğru ilerledi. Dün akşam kafasında bu planı düşünürken ne kadar rahat ve neşeli olduğu aklına gelmişti. Yapacağı şeyin komikliği onu gülümsetmiş, ancak yine de bir yerlere varabileceğini hissetmişti. Oysa şimdi... Benliğinde yalnızca damarlarında kol gezen öfke ve kıskançlık hâkimdi. Ve birazdan gireceği yerde ne yapacağını bilmeseydi de bir şeyler duyabilme ihtimalinin az da olsa nefes almasına olanak tanıdığını inkâr edemezdi.

Kreşin kapısından içeri girip koridorda ilerlerken tam karşısında duran silüet ile adım atmayı kesti. Adamın kim olduğunu anlaması için çok düşünmesi gerekmemiştir.

"Buyurun ne istemiştiniz?" diye soran adamı bekletmeden, bir an bile düşünmeden yanıt verdi.

"Kreşinizin müdürüyle görüşmek istiyorum," diye yanıtladı, "Kayıt işlemleriyle ilgili bilgi almam gerekiyor."

"Tabii... Buyurun," dedi yaşlı adam ona yol gösterirken, "Zeynep Hanım odasındaydı."

Başını hafifçe salladı ve iri cüssesiyle adamın arkasından ilerlemeye başladı. Müdürün kapısının önünde durduklarında içeriden gelen seslerle ikisi de duraksadı.

Yaşlı adamın kapıyı tıklatması ve usulca aralaması karşısında nefesini tuttu. İçinde tarif edemediği bir heyecan ve kabul etmeyi reddetse de anlamsız bir huzursuzluk vardı.

“Zeynep Hanım bir misafiriniz var,” diyen adamın sesini işittiğinde duruşunu dikleştirdi. Bakışlarını odanın içine çevirdiğinde kısa boylu bir kadının karşısında arkası dönük bir şekilde duran kızı fark etti. Kim olduğunu anlaması için yalnızca saçlarını görmesi yeterliydi. Ancak kızın o andaki hızlı hareketleri, yaşlı kadının paniği dikkatini çekmiş ve hemen ardından hiçbir şey söylemeden arkasını dönen kıza bakışlarını sabitlemişti.

“Buyurun beyefendi, hoş geldiniz,” diyen kadına bir an bile bakmadan kendisine doğru yaklaşan kıza dikkat kesildi. Sarp’ın kaşları çatıldı aniden ve başını kaldırıp kendisiyle göz göze gelmeyen kızın yaptığı şey karşısında sol yanında beliren o keskin hisse aldırılmamaya çalıştı. Onun incecik parmaklarıyla yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildiğini görmek, Sarp’a ne yapacağını şaşırtmış, onu adeta kor alevlerin içine atmıştı.

Arabasını park ettiği kuytu köşede hem Ela’nın çıkış saatinin gelmesini hem de arkadaşının toplayacağı bilgileri kendisine iletmesini bekliyordu. Onu gördüğü andan beri kaç tane sigara içtiğini anımsayamıyor, ancak ne yaparsa yapsın sabah gördüğü o görüntüyü beyninden atamıyordu.

Kreş binasının kapısının önüne gelen servis araçları Sarp’ın oturuşunu dikleştirmesine neden oldu. Bu Ela’nın birazdan okuldan çıkacağını kanıtıydı. Nitekim birkaç dakika daha bekledikten sonra beklediği anın geldiğinin farkına vardı. Ela binanın önünde gözükmüş, çocuklardan birinin yanındaki kadınla ayaküstü konuştuktan sonra yürümeye başlamıştı.

Sarp ise ne yapacağını bilememiş, ancak o sırada Ela’nın yanına yaklaşan, daha önce hiç görmediği adamı fark ettiğinde duruşu değişmişti. Kalp atışı hızlanmış, kanı damarlarında adeta daha deli akar hâle gelmişti.

Adam Ela’nın yanına iyice yaklaştı. Elini kaldırdı ve Ela’nın kolunu tuttu. Ancak Sarp Ela’nın bakışlarını da göremiyor,

yaşanan bu manzaraya bir anlam biçemiyordu. Ne olduğunu anlayamadan Ela kolunu tutmaya devam eden adamla birlikte, yan yana yürümeye başladı. Ama bir anda Ela kolunu adamın tutuşundan kurtarmıştı. Bu hareket Sarp'ın öfkeyle sarmalanmış benliğine adeta ilaç gibi gelmişti. Oysa yanılması uzun sürmemişti. Adam hışımla bir kez daha Ela'nın kolunu tutmuş, kızı sürüklercesine ara sokaklardan birine sokmuştu.

Sarp bir an arabadan inmek istedi. Adamın yaptığı hareketin hesabını sormak istese de durumu anlamakta güçlük çekmişti. *Neler oluyordu? Ela'nın o adamın yanında ne işi vardı, neden ağlamıştı bilmiyordu?* Delireceğini hissediyor, düşündükçe bir sonuca varamamak onu hırçınlaştırıyordu.

"Kahretsin!" diye adeta arabanın içinde hırlarken çalan telefonuyla dikkati dağıldı. Telefonunun ekranına baktığında Baran'ın aradığını gördü ve bekletmeden yanıtladı.

"Efendim Baran?" derken aklı az önceki görüntüde takılı kalmıştı.

"Hemen benim ofise gelebilir misin Sarp?"

"Ne oldu? Bir şey mi var?"

"Hemen gel... Yüz yüze konuşmamız gerek," der demez Baran telefonu kapattı. Sarp arabayı çalıştırıp gazı köklerken kalbi müthiş bir koşturmaca içine girişmişti. Nedense kötü, hoşuna gitmeyecek bir şeyler olduğunu hissetmişti. Ama Ela'nın o adamla ne işi olduğunu netleştirecek olmak ise şimdilik yetmişti. Kendince basit tahminler yapmış, ancak sabah gördüğü kızın gözyaşlarının ruhunda yarattığı tahribatı bir türlü silememişti.

Sarp, hayatı boyunca her şeyin yolunda gitmesine alışmıştı. İstediklerini her zaman elde etmiş, başarı onun için ulaşılması güç bir kavram olmaktan çıkmıştı. Ancak o anda... Yaslandığı masanın kenarını sıkıca, sanki vücudundan çekildiğini sandığı güç geri gelecekmış gibi kavrarken bunun tam tersini düşünmekten kendini alamıyordu. Az önce odanın duvarlarına çarpan sözcükler beynine darbeler vurarak yankılanıyor, gözlerinde ise Ela'nın gözlerinin hayali dolanıyordu. Bir kulağında Ela'nın yaşadıkları,

"Bir şekilde gideceğim. Borcun ödenmesi şu anda rahat olduğum tek konu... Ama yine de korkuyorum. Ya tekrar..."

"Korkma!" diyerek Ela'nın sözünü kesti. "Eğer korktuğun babana bir şey olmasıysa hiçbir şey yapamazlar. Sen kendini kurtarmaya bak Ela. Sadece kendini düşün. Her şey dün geçeden daha da kötü olmadan..."

Ela'nın bedeni birden titredi. Yalnızca dün geceyi düşünmek bile bir an önce ondan kurtulmak istemesi için yeterliydi.

"Ceylan'ın gelmesini beklemem gerek... Yardım isteyeceğim başka kimse yok."

"Hayır," diye yanıtladı yaşlı kadın, "Ceylan'a gittikten sonra da haber verebilirsin. Senin için kaç aydır maaş zammını tuttuğumu unutuyorsun. Paraya ihtiyacın yok eğer isteyeceğin yardım buysa," dedikten hemen sonra oturduğu koltuktan ayağa kalktı ve masasının kilitli çekmecelerinden birini minik bir anahtar yardımıyla açtı. İçinden çıkardığı bir kâğıt ve banka kartını Ela'ya uzatırken hafifçe gülümsedi. "Al bunları... Seninle konuştuğumuz o günden beri tutuyorum parayı. Kendi adıma ayrı bir hesap açmışım. Şifresi falan kâğıtta yazıyor. Banka kartıyla tüm parayı çekebilirsin. Ben bugün bu ayki maaşının da bu hesaba yatırılmasını sağlayacağım."

Ela mahcup ve minnettar bakışlarını kadına yönlendirirken yanıtladı.

"Bunun için size minnettarım, ama sadece para değil... Gidecek yerim de yok."

"Bir şekilde ayarlayacağız. Ben de düşüneceğim. Sen yine de istersen Ceylan'ı ara ve olan biteni anlat. Sanmıyorum ama belki oradan da yardımcı olabilir. O evde, o adamın çatısı altında daha fazla zaman geçirmemelisin Ela... Başaramadığı şeyleri gerçekleştirebilmesi için ona fırsat tanımanı istemiyorum."

Genç kız başını hafifçe salladı ve düşündü. Her gece daha kötüsü olursa diye korkuya kapılmak, daha kötülerine davetiye çıkarmak istemiyordu. Cesaretini toplamalı ve hazırlığını yapmalıydı. Ezildiğini hissettiği içindeki umut filizlerini yeniden

Üstelik durum sadece Ela'nın başka bir adamla evli olması da değildi. Sarp onun hırpalanmasını nasıl görmezden gelecek, gördüğü göz yaşlarını nasıl yok sayabilecekti? Hayatında ilk kez kalbının sesini dinlemişken, geç kalmış olmaya tahammül edemezdi. Hem olur da Ela'ya daha fazla zarar gelirse, Sarp bununla baş edebilecek miydi?

Alnını öfkeyle direksiyona yasladı. Sakin olmaya ihtiyaç duyduğunun farkındaydı. Nitekim içinde, zincirlerinden kurtulmak için bekleyen delirmiş canavarı ancak böyle durduracaktı.

Arabayı yeniden çalıştırdı. Ailesinden gelen aramaların hiçbirine yanıt vermeden yoluna devam etti. Kimseyle konuşacak durumda değildi. Üstelik daha *Arhavili*'den de haber gelmemiştir. Birden karar değiştirdi. Yaliya gitmektense, Kilyos'taki evinde tek başına kalmanın kafasını toparlamasını sağlayacağını aklından geçirmişti.

Arabanın içinde yankılanan telefon sesini duyup, ekrandaki ismi gördüğünde arabasını hızla sağa çekip cevap verdi.

"Alo Sarp?" diyen adamın sesi gergindi.

"Senin aramanı bekliyordum. Bir şeyler bulabildin mi?"

Adam bir an duraksadı. Ardından tüm ciddiyetiyle devam etti:

"Buldum. Ama bulduklarım ile ilgili sen ne düşüneceksin bilmiyorum," dedikten sonra anlatmaya başladıklarıyla Sarp içinde kaynayan öfkeyi nasıl kontrol edeceğini bilememişti.

28

Nihayet evine vardığında arkadaşının vollaadıklarına bakmak için hızla bilgisayarını açtı. Bir yandan telefonunu eline alması *Arhavili*'yi aramaya, diğer yandan mailine girmeye çalışıyordu. Telefonda adamın sesi duyulduğunda Sarp da istediği dokümanları açmayı başarmış, geriye yalnızca detayları onunla konuşmak kalmıştı.

"Evet," dedi Sarp bir yandan dikkatli bir şekilde onun tek mailine bakarken, "Seni dinliyorum."

"Sen yoldayken söylediklerimden başka bir şey yok. Hepsen sana ilettim. Mobese* kavıtları neyse ki adamın oturduğu yer-

* Mobil Elektronik Sistem Entegrasyonu, emniyet güçleri tarafından kullanılır.

de kapsıyor. Geriye dönük birkaç haftalık kayıtlarda girip çıktığı her yeri takip etmek çocuk oyuncuğu oldu. İş yaptığı kişilerle olan ilişkisini ortaya seren her şey mailde mevcut... O âlemde herkes birbirini daha güçlülere yaranmak için satmaya meyillidir. Benim adamların içeriden bağlantı bulması da zor olmadı o yüzden. Girdikleri iş hanı benzeri yer ise sözde gizli... Bir kumarhanenin paravanı gibi daha çok... Oradan çok bir şey çıkmaz. Ela'nın..." dedi ve bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Abisinin borçları varmış. Kumar borcu... Bu adam, Hasan, o borcu ödemiş. Bununla ilgili bir kanıt bulamadık ama o kumarhanenin başındaki adamlarla bile bir bağı olabilir. Ancak her ne kadar elimizde kanıt olması açısından araştırtırsam da bunun bir önemi yok gibi geliyor. Onları şahsen ben de tanıyorum çünkü. Küçük işler peşinde olan tipler. Ama bahsettiğim diğer iş... İşte o çok tehlikeli Sarp. Adamın henüz sabıkası falan yok ama bu işlerde olabildiğince derine bulaşmaya çalışıyor. Elimizdeki görüntülere göre neredeyse her gün işin başındaki adamın yanında... Zaten senin verdiğin adres sayesinde de benim adamlar bugün onu takip edip işin başındaki adamın yanına gittiğine şahit olunca, kamera görüntüleri de onaylandı."

Sarp bir an düşündükten sonra, bugün kendi öğrendiklerini de anlatmaya koyuldu. Sözleri bitip bir an duraksadıktan sonra derin bir nefes aldı. Ardından, "Baran," dedi hiç düşünmeden, "Baran'ın kreşten ayarladığı adam... Bugün Ela'nın o adamla evlendiğini haber verdikten sonra başka şeyler de söylemiş."

"Eee? Ne olmuş?"

"Adamla, evlenme nedeni ortada zaten. Ela kreşin müdürüyle paylaşmış. Zorlanmış bu yaşadıklarına söylediğim gibi..."

"Tam tahmin ettiğim gibi," dedi adam ama Sarp'ın söyleyeceklerinin henüz sonu gelmemiştir.

"En önemlisi de... O adam, Hasan... Ela'yı hırpalamış sarınırım," dedi ve daha fazla detay veremeden sustu. Onun neler yaşadığını ya da yaşayabileceğini düşündükçe delireceğini hissediyordu.

"Ne yapacaksın peki Sarp?"

"Bilmiyorum. Ne yapabilirim ki? Evliler *Arhavili*... Öyle berbat, öyle bıçak sırtı bir durum ki bu..."

"Bu durumu unutmak mı istiyorsun Sarp? O kıza hissettiklerin eğer bu olanları kolayca unutabileceğin basitlikteyse, bırak gitsin. Kimse için kendini yorduğuna, riske atıldığına değmez."

"Peki ya basit değilse?"

"İşte o zaman," dedi adam bir an bile düşünmeden, "Tüm riski almaya hazır olmalısın. Ve Ela daha fazla hırpalanmadan acele etmelisin..."

"Neredesin Cihan?" diye sordu telefonunu boynu ile omzu arasına sıkıştırıp bir yandan ceketini giymeye çalışırken. Tüm gece gram uyku uyumadığı için erkenden evden çıkmaya karar vermiş, Ela'yı yeniden yakından görme isteğiyle evin içine sığamaz olmuştu. Onun gözlerini görmeyi istemişti en çok. Sanki o gözlerin kendisine yol göstereceğine, bir işaret vereceğine inanmıştı.

"Sarp Bey... Ben..."

"Ne oldu Cihan?" diye sordu Sarp onun neden latı evelevip gevelediğine anlam veremeyerek.

"Ben... Şu anda Ela Hanım'ın mahallesinin yakınındaki sağlık ocağının oradayım."

"Neden?" diye sorarken sanki alacağı yanıt içine doğmuştu.

"Dün gece aynen konuştuğumuz gibi o adamın evinin önünde bekledim. Gece çok geç bir saatte geldi. Evin ışıkları bir kez yandı, çok vakit geçmeden kapandı," dedi ve soluklanmadan devam etti. "Sonra sabah erkenden evin kapısı açıldı. Önce Ela Hanım'ı gördüm. Giyinmişti, muhtemelen kreşe gidiyordu."

Sarp Cihan'ın söylediklerini dinlerken hızlı bir şekilde arabasına bindi ve bir an bile düşünmeden çalıştırarak gaza bastı. Ardından öfkeyle tısladı.

"Devam et Cihan... Uzatmadan anlat şunu."

"Sonra adamı gördüm kapıda. Önce Ela Hanım'a bir şeker söyledi. Kolunu falan tutmaya çalıştı. Ela Hanım direnince ses yükselmeye başladı. *İşe gitmeyeceksin* deyip duruyordu."

“Bir şey mi yaptı?” diye bağırdı Sarp kendine hâkim olamayarak, “Lanet olsun! Ne yaptı Cihan?”

“Vurdu. Ela Hanım, *gideceğim*, diye bağırdıkça vurdu. Allah-tan hemen ilerideki esnaf koşa koşa yetişti. Ela Hanım’ı aldılar hemen. Adam da basıp gitti arkasına bakmadan. Mahalledeki-lerden biri Ela Hanım’ı sağlık ocağına getirdi. Ben de hemen köşede bekliyorum.”

“Hemen geliyorum,” diye yanıtladı Sarp bir an bile düşünmeden, “Ben gelene kadar Ela çıkarsa, takipte kal...”

Ondan sonrası genç adam için ışık hızından farksız geçti. Trafik kurallarının hiçbirini önemsememiş, yalnızca varacağı yere odaklanmıştı. Aklında Cihan’ın sözleri cirit atıyor, gözle-rinin önüne Ela’nın dünkü gözyaşları ve olası görüntüsü gel-dikçe kahroluyordu. O adamın onu incittiğini düşündükçe de-lireceğini hissediyor, Ela’yı onun elinden kurtarmaktan başka bir şeye dikkatini veremiyordu. İçindeki bu benliğine sığdıra-madığı yırtıcı öfkeyle nasıl baş edeceğini ise kestiremiyordu.

Sarp hayatı boyunca hiçbir şeyin bu kadar canını yaktığını anımsayamıyordu. Onun ailesinde, çevresinde bu tarz şeyler ol-maz, kadınlara bu denli kıymetsiz davranılmazdı. İşte tam da bu nedenle Sarp, tek bir cümleyle kalbine dokunmayı başaran ve haftalardır aklından atamadığı kadının bunları yaşıyor ol-masını kendisine yediremiyordu.

“Daha fazlasına izin veremem,” diye tısladı adeta, “Asla ol-maz...”

Artık düşünmek ve hissettiği çaresizliğin artmasına fırsat tanımak istemiyordu. Bu lanet kararsızlığı sona erdirmek için fazla vakti yoktu. Ela daha kötü şeyler yaşamadan, aşağılığın teki olan adam onun canına kast etmeden bir şeyler yapması gerekiyordu.

“Artık bitti,” derken kararını vermişti. Kafasında netleştirdiği çılgınlık onun için de ilkti. Ve Sarp önce bunu nasıl gerçekleştireceğinden emin olarak hareket etmeliydi.

Ela kendisini muayene eden doktorun yüzüne bakarken canının acısından çok yüreğindeki acıyla baş etmeye çalışıyordu. Yaşlı adam, kaşındaki kanamayı durdurduktan sonra dudagındaki derin yarayı temizlemeye çalışırken hiçbir şey sormadan yalnızca işine bakıyordu.

“Başka bir yerinde bir şey var mı?” diye sorduğunda Ela oturduğu yerde irkildi. Ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Tam o sırada Ela’nın bir şey söylemesine fırsat kalmadan dudagının kıyısındaki yarayı temizlemeyi bırakmış adam bileğini tuttu.

“Bu da aynı sebepten mi?” derken sesi ifadesiz çıkıyordu. Yanıt vermedi Ela, düştüğü durumdan nefret ediyordu. Her şeyden önemlisi de utanıyor, bu yaşadıklarını kendisine yakıştıramıyordu.

“Bak kızım...” diyen yaşlı adam şefkatli bir dokunuşla Ela’nın kolunu tuttu. Ela bu temas ile merakla adamın yüzüne bakmış ve gözlerinde ayıplama ya da acıma değil, anlayış görmüştü. “Kim olduğunu bilmiyorum. Yaşadıklarının detaylarını da öyle... Eğer kurtulmayı istiyorsan, bir rapor almalısın.”

Ela’nın duyduklarıyla duruşu değişti. Bakışlarını adamın kilerle yeniden birleştirdiğinde devamını dinlemek istiyor, ne yapması gerektiğini öğrenmeyi arzu ediyordu.

“Ne raporu?” diye sordu. Her ne kadar duygusuz, bir ailesi olsa da daha önce böyle bir durumla karşı karşıya gelmemişti.

“Darp raporu... Önce bir karakola gitmelisin. Onlar seni bir hastaneye götürüp raporu almanı sağlayacaklardır. Hem dudagınla kaşını, hem de kolundaki morluğu göstermen yeterli.”

Ela yalnızca başını hafifçe sallayıp, “Teşekkür ederim,” dedi. Birkaç dakika sonra çantasını koluna takmış, sağlık ocagından dışarıya adımını atmıştı. Aklında yalnızca gitme fikri donup duruyordu. Onun, “Ben seni satın aldım. Bir mal gibi satın alıyorum. Anlıyor musun? Ben ne dersem onu yapacaksın,” deyişlerini anımsadıkça, “Bana kadınlık yapacaksın. Her şeyin sebebi sensin. Sen de senin beceriksizliğin,” deyişleri veniden kulaklarına doldukça hiç bu denli aşağılanmadığından bir kez daha emin oluyordu. Ela ile o lanet herifin bağırışlarını duyan adamlar Ela’ya zat zor da

olsa onun elinden kurtardıklarında adamın kararan gözlerini anımsıyordu. “Akşama görüşeceğiz seninle,” deyişi kulaklarından bir türlü gitmiyor, bu kez yapabilecekleri Ela’yı iliklerine kadar titretiyordu. Ancak elbette ki Ela onun tehdidini yerine getirmesini beklemeyi düşünmüyordu. Akşam olduğunda o eve girmek gibi bir niyeti olmadığını biliyordu.

Peki, ne yapacaktı? Önce doktorun bahsettiği o raporu almalıydı. İzleri geçmeden hemen o işi halletmeli, sonra da o adamdan kurtulmaya bakmalıydı. Hızla doktorun söylediklerini anımsadı. Karakola gitmesi gerektiğini düşünerek adımlarını hızlandırdı. Dakikalar sonra yaşadıkları mahalleden biraz uzaktaki karakola girdiğinde gördüğü adam adımlarını geriye atmasına ve arkasına bakmadan çıkışa yönelmesine neden olmuştu. Ancak adamın onu çoktan gördüğünün ve küçük bir kalabalığı yarıp peşine takıldığının farkına varamamıştı.

Kendi arabasını Ela’nın yaşadığı mahallenin yakınlarında bırakıp Cihan’ın, Baran’ın adamlarından ikisiyle birlikte beklediği arabaya bindiğinden beri aynı görüntü dönüp duruyordu gözlerinin önünde. Ela’nın sağlık ocağından çıkarkenki hâlini aklından atamıyordu. Dudağındaki ve kaşındaki yaralara şahit olduğunu anımsıyor, elbette bunların yalnızca görünen izler olduğunu biliyordu. *Peki ya görünmeyenler?* Sarp onlara dokunabilecek, o izleri silebilecek miydi, işte bundan emin olamıyordu. Ama artık olan biteni izleyecek takati kalmadığının farkına varıyor, planını aklında şekillendirmiş olması az da olsa rahatlamasını sağlıyordu.

“Sarp Bey sanırım karakola gidiyor,” diyen Cihan’a baktı ve hemen ardından gözlerini arkadan takip ettikleri kıza çevirdi. Ela’nın adımları hızlı olsa da duruşu ürkekti. Karakola gidiyor olması, o adamdan kurtulmaya çalıştığını gösteren belki de en önemli delildi. Sarp gideceği yolu aydınlatacak ışığın yanmış olduğunu görmesiyle duruşunu dikleştirdi. Yeniden, bir an bile düşünmeden adama baktı ve dilinin ucuna gelen ilk soruyu tereddütsüzce ona yönlendirdi.

"Bu işte benimle misin Cihan?" diye sorduğu sırada adamın bakışlarındaki kararlılığı sezmışti.

"Elbette Sarp Bey... Eğer yetkim olsaydı bu sabah o adamı gebertirdim."

Sarp aynı düşünceleri kendi içinde biriktirmiş olmasının etkisiyle hafifçe gülümsedi.

"O zaman beni sağda indir," dedi ve ardından hızla devam etti, "Ela'yı gözden kaçırmayın. Bir şey olursa bu kez müdahale etmekten çekinme Cihan. Ben seni birazdan ne yapacağını bildirmek için arayacağım."

"Emredersiniz Sarp Bey..."

Sarp başıyla ufak bir selam verdikten sonra durmuş olan arabadan hızla indi. İner inmez arabasını bıraktığı yere doğru yürümeye başlamıştı. Cebindeki telefonunu çıkardı ve seri bir hareketle en son arananlardan istediği isme ulaşarak arama tuşuna bastı. Telefon birkaç çalışta açılmış, beklediği ses kulaklarına ulaşmıştı.

"Ne yaptın Sarp?" diye soran adamın sorusuna yanıt vermeye gerek görmedi. Bir an bile beklemeden aklındaki soruyu yöneltti.

"Bana yardım edecek misin *Arhavili*?" derken, sorunun muhatabı adam derin bir nefes aldı ve ses tonundan hissedilen bir gülümsemeyle yanıt verdi.

"Hiç sormayacaksın sandım. Ne istiyorsan emrine hazır Sarp..."

Sol taraftaki dar sokağa giren adamın adımları hızlanırken aklına gelen ilk şeyi söylemeye koyuldu.

"Bir eve ihtiyacım var... Ama kimin üzerine olduğu konusunu sana bırakıyorum."

"Şehir dışında bir ev var," dedi adam tok sesle. "Polonezköy taraflarında... Ev bana ait ve sürekli bakan birileri olduğu için her an kullanıma hazır..."

"Tamam," diye yanıtladı Sarp. O sırada arabasına yaklaşmış, kapısını açarak hızla direksiyona geçmişti. "O evi istiyorum o hâlde."

"Tahmin ettiğim şeyi mi yapacaksın Sarp?"

"Evet," dedi Sarp aniden. Gözlerinin önünden atamadığı, Ela'nın son görüntüsü onu hâlâ sarsmaya devam ediyordu. "Sabah... Ela'ya vurmuş... Baran'ın adamı takipteydi. Ela sabah sağlık ocağına gitmiş... Gördüm onu *Arhavili*... Dudağı, kaşı, belki görünmeyen daha fazlası... O hayvan herifi öldürmek istedim sadece. Daha kötüsünü yapmasını bekleyemem."

"Allah'ın belası," diye söylenen adam da an bile düşünmeden Sarp'a hak verdi. Kararlı bir biçimde, "Bak Sarp," diye devam etti, "Benim sağ kolum Metin de dâhil olmak üzere birkaç adamım şu anda İstanbul'da. Bu Hasan pisliğini araştıranlar da onlardı. Metin'in en az benim kadar sözü geçer her yerde, emin olabilirsiniz. Kimse bulaşamaz, söz söyleyemez. Her şeyi onlar halletsinler. Senin ismin hiçbir yerde geçmesin."

"Benim kimseden korkum yok," diye hırlayan adam gerçekten de bu durumu umursuyor gibi gözüküyordu. "Umu- rumda bile değil bir yerlerde isminin geçmesi. O herif Ela'yı o kadar incitirken, kendimi düşünecek değilim."

"Biliyorum Sarp... Ama emin ol böylesi çok daha iyi. Eğer Metin hallederse her şeyi, kimse ne peşinize düşebilir ne de arıza çıkarabilir. Sen yalnızca planını yap, gerisini bize bırak. Sadece... Ne zaman olması gerektiğini söyle."

"Hemen bugün," diye yanıtladı Sarp öfkeyle parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, "Ela karakola gidiyordu az önce. Belli ki o da o heriften kurtulmanın derdinde. Daha fazla beklemek yok. Her şey bugün bitecek. O adamla bir gece daha geçirmesini bekleyemem."

"Tamam o hâlde... Metin'den haber bekle. Senin adamlar hâlâ takip ediyorlar mı Ela'yı?"

"Evet, hâlâ takipteler..."

"Onların telefon numaralarını yolla bana. Metin ve diğerleri yanlarına gittiğinde geri çekilecekler. Sizinle çalışan hiç kimse bu işin içinde yer almayacak."

"Evin adresi..." der demez adam lafa girdi.

"Seninle benim adamlardan biri uygun bir yerde buluşsun. Vakit kaybetmeden birlikte eve gidin. Eksik bir şeyler varsa aldırmaya vaktin olur."

"Olmaz," diye itiraz etti Sarp, "Ben de olayın içinde olmalıyım. Öylece uzaktan izleyemem."

"İşi zorlaştırma Sarp. Ela'nın kılına bile zarar gelmeyecek emin ol," dedi ve artık gizlemeye kalkmadığı gülümseyişiyle sözlerini sürdürdü. "Sen sadece bugün her şey bittiğinde yapacağın açıklamayı düşün."

Bu sözler üzerine Sarp da hafifçe güldü. Olayların artık geri alamayacağı bir yola girmesiyle yaşayacaklarını düşünmek onu hem heyecanlandırmış hem de gerilmesine neden olmuştu. Gerginliğinin tek nedeni ise şüphesiz Ela'ydı. Ona bu durumu nasıl açıklayacağını düşünmek bile başlı başına bir sorun sayılırdı. Ancak Sarp yine de çok zorlanmayacağını düşünüyordu. Olan biten her şeyi, elbette ki bazı şeyleri gizlemeyi tercih ederek anlatmak en iyisi gibi görünüyordu. Tabii Ela'dan gelecek tepkiyi beklemek ise kanının damarlarında çok daha deli akmasına neden oluyordu.

Saatler sonra olayların tüm gidişatından haberdardı. Önce ailesiyle konuşarak bir süre şehir dışında olacağını haberini vermiş, ardından holdingdeki yöneticilerine işleri emanet etmişti. Son olarak *Arhavili*'nin adamlarından ikisiyle buluşmuş, bahsedilen eve giderek tüm hazırlıklara başlamıştı. Geriye yalnızca Ela'nın gelişi kalmıştı. Tabii bir de olan bitenin tüm detaylarını Baran'a anlatmak vardı ki Sarp bu kısmı düşünmekten hiç hoşlanmamıştı. Ancak tam ona planlarından nasıl bahsedeceğini düşündüğü sırada telefonunun çalmasıyla başka bir seçenek göremeyerek hızla, bekletmeden telefonu açmıştı.

"Alo Baran?"

"Neler oluyor Sarp? Cihan'la konuştum şimdi, takibi bırak tıklarını söyledi. Başka adamlar gelmiş ve görevi devralmış. Ne işler çeviriyorsun?" diye soran kuzeninin öfkeli sesini duydığında derin bir nefes aldı.

"Evet, işi başkaları devraldı," dedi ve Baran'ın, "Neden? Kim devraldı? Anlamıyorum Sarp... Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye soruşuyla konuyu uzatamayacağını anladı. Hızla, bir an bile duraksamadan planlarını, bugün içinde olanları ve olacakları anlatırken sakındı. Ancak her kelimesinde Baran'ın öfke dolu nefes alışverişlerini duyuyor, yaptığı şeye hak vermediğini kavrayabiliyordu. Sarp da mantıklı bir hâl içerisinde olduğunu zaten iddia etmiyordu. Zira Ela'nın daha fazla incinmesini önleyebilmek için böyle hareket etmekten başka çaresi olmadığını da biliyordu.

Baran'la yaptığı konuşma genel anlamda kavgı gürültü ile geçse de nihayetinde kuzeni de artık bunun geri dönüşü olmayacağını anlamıştı. Ancak elbette Sarp'a son sözü söylemeden de duramamıştı.

"Bakalım bu durumu nasıl toparlayacaksın? Nasıl anlatmayı düşünüyorsun evdekilere, merak ediyorum doğrusu?"

"Ne yapsaydım Baran?" diye adeta kükredi Sarp, "O adamın Ela'yı daha çok hırpalamasına izin mi verseydim? Daha şimdiden zarar vermiş zaten. Hâlini görmem bu kararı vermeme yetti. Daha fazlasına izin veremezdim. Kimin ne düşündüğü, nasıl tepki göstereceği de umurumda değil. Şimdilik kimse bir şey bilmeyecek zaten. Henüz Ela ile karşılaşmadan, konuşmadan, kendimi anlatmadan kimseye bir şey söyleyecek değilim."

"Gizleyeceksin yani..."

"Bu gizlemek değil," dedi Sarp bıkkınlıkla, "İşim başımdan aşkınen kimseyle uğraşamam Baran. Bana akıl verilmesi katlanabileceğim son şey bile değil."

"Peki... Bari bir şeyler uydur."

"Merak etme," diye yanıtladı genç adam ve devam etti. "Şimdilik şehir dışında olduğumu söyledim. Gerekirse bir şeyler uydururum."

Çözüme kavuşturdukları konunun ardından Baran nihayet takıldığı diğer konuyu dile getirdi.

"*Arhanlı* demek ha! Görüşüğünüzü bilmiyordum."

"Uzun zamandır görüşmemiştik. Yıllar oldu. Yani işte, biliyorsun. En son..."

"Biliyorum biliyorum... Neyse, sonra konuşuruz bu konuyu. Beni haberdar et olan bitenden." dedi ve aklına son gelenleri sormadan edemedi. "Evin çevresinde birileri var mı? Cihan'ı ya da başkalarını yollayayım mı?"

"Sadece Cihan... Başka adam istemiyorum. *Arhavili* birilerini gönderdi."

"Tamam," diye yanıtladı Baran, "Adresi yolla, Cihan bu gece orada olur."

Sarp kuzeninin alışık olmadığı bir ses tonuyla, "Baran?" diye seslendi telefonu kapatmadan önce, "Senin yanımda olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

"Ben her zaman yanımdayım Sarp, biliyorsun. Bu olay... Her zaman yaşadığımız türde bir şey değil. Ama ben seni korumak için her şeyi yapabilirim."

"Korunmaya ihtiyacı olan ben değilim. O adamı, takip altında tutman şart. *Arhavili*'nin bulduklarını anlattım işte. Bir şekilde her an ne yaptığını, ne haltlar karıştırdığını bilmemiz gerek."

Baran bir an düşündü ve kuzenine hak vermeden edemedi. Bir işe bulaştılsa bu işte şüphesiz ki birliktelerdi.

"Sen merak etme... Attığı her adımdan haberimiz olacak."

"Tamam, tekrar haberleşiriz... Şirketle ilgili işleri de yarın sabahтан yoluna koymaya çalışacağım. İmza ya da herhangi bir şey gerekirse senin gitmen gerekebilir."

Şirket hisselerinin Sarp ile eşit payına sahip olan Baran homurdanarak konuştu.

"Amacının beni o şirkete bulaştırmak olduğunu anlamalıydım. Sadece bir süreliğine Sarp, fazla değil..."

Sarp kahkahasını serbest bıraktı ve uçsuz bucaksız bir yeşilin içindeki eve doğru adımlarını yönlendirirken bir kez daha kuzenine teşekkür etti. Telefonu kapattıktan hemen sonra aklı yine Ela ile ilgili düşünceler tarafından kuşatılmış haldeydi.

Ela derin bir nefes alarak saatlerdir gizlendiği kafede, oturduğu yerde hafifçe doğruldu. Karakolun girişinde Hasan'ın polis olan akrabasını görmek genç kızı paniğe soksa da bir şekilde

kaçıp saklanmayı başarmış, epeyce uzakta bir kafeye girerek kuytu köşedeki masalardan birinde saatlerce oturmuştu. Telefonunu kapatmış, kafeden Zeynep Hanım'ı arayarak olan biteni haber vermişti. Kadın da eski bir arkadaşının adresini genç kızla paylaşmış, en azından birkaç gün orada idare edebileceğini söylemişti. Buna rağmen Ela yine de kararsızdı. Yanına hiçbir şey almadan çıkmak aptallık olsa da geri dönmeyi tabii ki düşünmüyordu. Ve dakikalar geçtikçe buradan çıktığı gibi otogara gidip, uzak bir şehre bilet almayı ve yola koyulmayı içinden geçiriyordu. Ancak doktorun bahsettiği o raporu alamamış olmasının tedirginliğini de üzerinden bir türlü atamıyordu. Ama o raporu gittiği herhangi bir yere yakın karakolda da almayı deneyeceğini düşünüyor, şimdilik kendi kendini rahatlatmaya çalışıyordu.

"Bir arzunuz var mıydı?"

Yanına kadar gelen garsonun sesini duyduğunda oturduğu yerde hafifçe irkildi.

"Hayır teşekkürler... Hesabı alabilir miyim?"

"Tabii... Hemen getiriyorum," diyen garson Allah'tan kendisine garip bakışlar atmıyordu. Kaşını görmese bile dudağındaki yarayı görmemiş olmasının imkânsız olduğunu biliyordu.

Birkaç dakikanın ardından hesabı ödeyerek oturduğu masadan hızla kalktı. Havanın dışarıda iyiden iyiye karardığını görmek genç kızı şaşırttı. Hızlı adımlarla kafeden çıktı ve bulunduğu ara sokaktan ana caddeye uzanan yola doğru yürümeye başladı. Fazlasıyla ıssız ve tedirgin edici bir sokak olsa da Ela kendi kendisini telkin ederek üzerindeki monta sarınmış, çantasını da sıkıca tutarak yürümeye devam etmişti.

Ancak yürüdükçe yol uzuyordu sanki... Etraftaki sessizlik genç kızı gittikçe daha çok korkutuyor, bakışlarını arada bir sağında solunda dolaştırmasına ve çevresini kontrol etmesine neden oluyordu. Tam o sırada arkasında bir adım sesi duyuldu. Ela başını arkaya çevirip ne olduğuna bakmak üzereyken de kendi ismi kulaklarına doldu.

"Ela!" diye seslenen üniformalı adamı gördüğündeyse korkunun yarattığı adrenalın damarlarında hızla yayılmaya başladı.

Ela, yanıt vermeden, bir daha arkasına bile bakmadan karşıdaki bir başka ara sokağa girdi. Adımları yürümeden koşmaya dönüşmüş, kalbi adeta ağzında atarken tüm bedeni korkuyla buz kesmişti. Tek tesellisi ise adam ile aralarında metrelerce uzaklık olması olmuştu. Ancak yine de Ela ne kadar hızlı koşarsa koşsun arkasındaki adım seslerini duymaya devam ediyordu. Bir kez dayanamayarak arkasına baktı. "*Allah kahretsin!*" diye tıslarken adamın iyice yaklaştığını görmesiyle panik oldu. Daha hızlı koşmaya, aralarındaki mesafeyi elinden geldiğince açmaya çabaladı. O esnada bir arabanın sokakta yankılanan motor sesi Ela'nın zaten titreyen bedenini daha da sarsmıştı.

Tam köşeyi dönecekken bir kez daha arkasına baktı. Adam hâlâ koşmaya devam ediyor, bir an bile hızını yavaşlatmıyordu. Tam o sırada birkaç saniye geçmiş, Ela köşeyi henüz dönüp adamın görüş alanından çıkmışken motor ve yoldaki lastik sesini duyduğu araba acı bir fren sesiyle önünde durmuştu. Ela bir an arabanın şoförüne onu yavaşlattığı için ağzına geleni sayacakken, arabanın açılan kapılarıyla öylece olduğu yerde kalmıştı. Arabanın içinden inen iki iri yarı adamın yüzüne bakma fırsatını bile yakalayamamıştı.

"Ne oluyor?" demesine kalmadan kendisine uzanan eller tarafından tutuldu. Biri kollarını tutmaya devam ederken genç kız ayaklarıyla diğerine vurmaya ve bu saçmalığa direnmeye çabaladı. "Bırakın beni!" diye bağırması boşunaydı. Kollarını tutan eller demirden bir pençe gibi tenini sarıyor, sesini yükseltmesiyle ağzına kapanan el genç kızı çaresiz bırakıyordu. Son bir gayretle onlardan kurtulmaya çalıştı. Ancak gücünü yitirişiyle arabadan içeri yaka paça sokulması ve burnuna koyulan bez parçasıyla kendinden geçmesi bir olmuş, Ela daha başındaki bir beladan kurtulmadan bir diğerine adımını atmıştı.

7. BÖLÜM

Geniş bahçede dolanırken soluk almakta zorluk çekiyordu. Eli durmadan son günlerde neredeyse cebinden çıkarmadığı sigara paketine gidiyordu. Ancak birkaç saat içinde buraya gelecek olan, nihayet karşı karşıya geleceği kişiyi düşündükçe bu alışkanlığını şimdilik bir kenara itiyor, üstüne başına sinecek sigara kokusunun varlığını duyumsamak istemiyordu.

Önünde uzanan uçsuz bucaksız yeşile çevirdi yeniden bakışlarını. Gözlerini kamaştıran bu manzara ona haftalar önce gördüğü o rüyayı anımsatıyor, ancak rüyasında gördüğü yeşil kavramının burayı simgelemediğinin artık anbean daha net bir şekilde farkına varıyordu. Tek bir yeşil vardı artık aşına olduğu... Sarp çok yakında arada hiçbir engel olmadan o yeşillere bakabileceğini düşündükçe yabancı olduğu bu heyecana da zaman geçtikçe alışır hâle geliyordu.

Arkasını döndü ve havanın her ne kadar Nisan ayında olsalar da İstanbul'un epey dışında olan bu yerde daha serin olduğuna kanaat getirdi. Daha çok kulübe tarzındaki küçük yapının yanından geçip ana, daha büyük ve şık olan eve doğru ilerledi.

Adımlarını hızlandırırken düşünceliydi. Yaptığı çılgınlığın farkında olsa da pişmanlık, hissedeceği son şey bile değildi. Ela'nın içine çekildiği durumu, yalnızca ruhsal değil fiziksel olarak da zarar gördüğünün kanıtlarını hatırlamak kararının doğruluğundan emin olması için yeterliydi. Üstelik onun gerçekten yardıma ihtiyacı olduğundan emin olmasa belki de bu işe hiç bulaşmaz, Ela'nın isteği dışında böylesi bir davranışa girişmezdi.

İçeri girip kapıyı kapattığında evin sıcaklığından hoşlanmıştı. Büyük ev de diğer, daha küçük olan ve Sarp'ın korumalarının nöbetleşe kalmasının doğru olacağını düşündüğü küçük yapı gibi tek kattan oluşuyordu. Ahşabın ağırlıkta olduğu bu güzel yer doğayla iç içe bir atmosfer yaratıyordu.

Arhavili'nin her detayı fazlasıyla düşüneceği konusunda şüphe duymamakta her zamanki gibi haklı çıktığını bilmek adamı sevindirmişti. Son bir kez her şeyi gözden geçireceği sırada evin dışından gelen araba sesiyle birkaç saniyeliğine hareket etmeye son verdi. Beklediği an nihayet gelmişti.

Evin girişinde dikilmeye devam ederek derin bir nefes aldı ve bir anlığına bu ilk karşılaşmaya hazır olup olmadığını düşündü. Alacağı tepkiyi bir türlü kestiremiyor olsa da Ela'nın verebileceği her karşılığa kendini hazırlamış, en kötüsünü düşündüğünde bile dudaklarının arsızca kıvrılmasına engel olamamıştı.

Daha fazla bekleyemeyeceğinden emin olarak usulca kapıyı açtı. Ancak karşısında gördüğü manzara onu şoka uğratmıştı. Öfke tüten bakışlarını adamlara yönlendirirken koşar adımlarla yanlarına doğru ilerlemişti.

"Ne yaptınız?" diye bağırırken sesinin ne denli yüksek çıktığının, adamların büyük bir suç işlemiş gibi kasılıp kaldıklarının farkında değildi.

"Sarp Bey biz..."

"Kim verdi size bu yetkiyi Allah'ın cezaları?" dediği anda adamlardan birinin, Metin olduğunu tahmin ettiği kişinin kucığında baygın hâlde yatan Ela'yı kucakladı. İnsan bakışlarıyla karşısındakini öldürebilse, şüphesiz Sarp'ın adamlar üzerinde böyle bir etkisi olacaktı.

"Başka türlü maalesef başa çıkamadık."

"Başa çıkmaktan anladığınız bu mu?" diye tıslarken, adamlardan biri öne çıkarak Sarp'ın evden içeriye kucığında Ela ile birlikte girmesine yardımcı oldu.

"Kusura bakmayın Sarp Bey. Bir şeye ihtiyacınız olursa bu radayız," deyışı Sarp tarafından umursanmamıştı.

Eyden içeriye adımını atar atmaz ayağıyla kapıyı kapattı, küçük salonun içine doğru ilerledi. Bakışlarını bir an bile Ela'nın yüzünden çekmiyordu. Eğer tahmin ettiği gibi olduysa Ela'nın adamları zorladığını düşünüyordu. Onun bu savaşı yönüne elbette ki daha önce şahit olmamış bir adam olarak hoşuna gittiğini de inkâr edemiyor, bu özelliğini Sarp'a karşı da kullanacağından şüphe duymuyordu.

"Bakalım ne yapacaksın?" diye fısıldarken bakışlarını yeniden onun yüzüne sabitledi ve gözlerini o tende milim milim dolaştırdı. Geniş koltuğun üzerine Ela'yı yatırıp başının altına yastığı koyduğunda kendisi de koltuğun kenarına usulca oturdu. Onun yüzüne dökülüp, tenini kapatan gece karası saçlarına uzandı. Parmak uçlarının küçük bir dokunuşuyla tüm saç tellerini geriye doğru atmış, o pürüzsüz, küçük yüzü açığa çıkarmıştı. Bakışları kaşının kenarındaki yarada gezindi önce... Ardından daha aşağıya inerek dudağının kıyısında sabitlendi. Benliğini çepeçevre saran öfke ile yeniden baş başa kalırken, o adamı eline geçirip nefesini kesmeyi diledi. Ama elbet onun da sırası gelecekti. Elbet o da bu yaptıklarının hesabını günün birinde Sarp'a verecekti. Önemli olan Ela'nın ne karar vereceğiydi. Sarp onun düşüncelerinin her şeyden daha önemli olduğunun bilincindeydi.

Oturduğu yerden kalktı ve evin bahçeye açılan kapısına doğru ilerledi. Önce adamlardan neler olup bittiğinin tüm detaylarını öğrenmeyi, ardından yeniden buraya gelerek onu uyanana kadar izlemeye devam etmeyi kafasına koymuştu. Sol yanını çepeçevre saran, kalbini kafesinde dört döndüren, ilk kez baş etmeye çalıştığı bu heyecanı bastırmak için aklına başka bir yol gelmemiş, Sarp kendisini adeta koşar adımlarla, ciğerlerini biraz olsun taze nefesle doldurabilmek üzere Ela'nın aurasından uzakta bulmuştu.

Kendisini bir türlü çekip kurtarmayı başaramadığı o derin uykudan nihayet uyandığında gözleri usulca aralandı. Yattığı yerde bedenini hafifçe oynatmaya çabaladığında nerede olduğunu

kavramaya çalışmıştı. Ancak aniden hatırladıkları, yattığı yerden hızla kalkmasına neden olmuş, Ela nerede olduğunu bir türlü anlayamayan ürkek bir ceylan misali öylece kalakalmıştı.

Gözlerinin önüne en son hangi hâlde olduğu gelmişti. Peşindeki üniformalı adam... Hasan'ın teyzesinin oğlu... Önünü kesen büyük, siyah araba... Arabadan inen iri yarı görümlü adamlar... Peşindeki adamdan kaçarken nasıl olduğunu anlamadan arabadan inen adamların kollarında çırpınışı... Ve nihayetinde yaka paça arabaya bindirilmesi... Sonrasında kopkoyu, zifiri bir karanlık baş göstermiş, Ela o sırada kendinden geçtiğini ve buraya getirilene kadar da bilincinin yerinde olmadığını kavrayabilmişti. *Peki, ne oluyordu? Ela'ya bunu kim, neden yapıyordu?* Hem bugün zaten o adamdan kurtulmasına ramak kalmıştı. Yoksa o, kocası planlarını bir şekilde anlayıp önceden tedbirini alarak Ela'yı buraya mı kapatmıştı? Ama hayır! Peşinde zaten onun tanıdığı biri varken Hasan'ın böyle bir harekette bulunması mantıksızlığın dik âlâsıydı.

Evin içindeki sessizlik dikkatini çektiğinde sabit bir şekilde durduğu yerde kıpırdandı. Ayağa kalkarak sessiz bir adım attı ve hemen ardından yeniden durdu. Bir anda gördüğü o ahşap kapı fazlaca çekici gelmiş, farkında olmadan Ela'nın da adımları hızlanmıştı. Ancak oraya yaklaştığında dışarıdan gelen sesler genç kızı durdurmuş, tam elini kapıya uzatmak üzereyken geriye doğru adımlar atmasına neden olmuştu.

Kalbi kafesini delip vücudunu terk etmek ister gibi atıyor. Ela yaşadığı o heyecanla oracıkta yığılıp kalmaktan korkuyordu. Dışarıdan gelen ses Ela'ya doğru yaklaşıyor, Ela geriye doğru gitmekten başka bir şey yapamıyordu. Aniden etrafına bakındı. Gözü masaya iliştiğinde eline geçirebileceği bir şeyler aradı. Nitekim bu çok vaktini almamış, masanın üzerinde bulduğu ilk cismi seri bir hamleyle kavramıştı.

Kapı usulca açılırken Ela elindeki kul tablasına daha da yapıştı. Çok ağır bir şey değildi ama yine de işini görürdü. Sımsıkı bir hâlde elindeki cam cismi tuttu, kapıyı açan kişi her kimsenin tüm gücüyle kafasına fırlatmayı planladı. Kapı sonuna kadar açılıp devasa bir silüet ortaya çıktığında, Ela karşısındaki kişiyi

bakmaya bile gerek duymadan, önce "İmdat!" diye çığlık çığlığa bağırdı, ardından elindeki kül tablasını adama doğru fırlattı. Az önce ağır bir cisim olmadığı için burun kıvrıdıysa da tam isabet olacağını, nokta atışı misali adamın alnını yaracağını anlayamamıştı.

Sarp'ın ise bir anlığına gözleri kapandı ve kafasındaki sarsıntıyı anlamlandırmaya çalıştı. Hemen ardından hızla gözlerini açıp masanın arkasında duran ve sandalyelerden birini önünde tutan Ela ile göz göze geldi. Elini hafifçe kaldırıp alnına götürdü. Kaşının kenarından sızan kan parmağına bulaşırken Sarp'ın dudakları bunu beklemediğini gösterir gibi biraz şaşkınlık ama çokça arsız bir biçimde kıvrılmıştı.

Ancak Ela adamın konuşmasına fırsat tanımadan bir kez daha bağırdı.

"Yaklaşma bana!" dedi ve adam kendisine doğru adımlarını hızlandırmaya başlayınca etrafında yeniden adama fırlatacak bir şey aradı.

Sarp onun bir şeyler aradığını fark ettiğinde gülüşünü zar zor bastırabilmiş, ancak içinden gösterdiği direnci takdir etmeden yapamamıştı.

"Bu sefer eline geçireceğin şeyi dudağıma doğru fırlatman gerekecek," dedi ve ardından ekledi, "Yaralarımızın eşit olabilmesi için..."

Sözlerini bitirdiğinde genç kızın irkildiği gözünden kaçmamıştı. Nitekim Sarp da onun korkusunu, yabancı bir yerde uyanıp karşısında tanımadığı birini görmesinin etkisiyle hırçınlaşmasını anlayabilmiş, ancak onu sakinleştirebilmek için söyleyebileceği ya da yapabileceği bir şey aklına gelmemişti.

"Kımsın sen?" diye bağırان kız adamın ona doğru bir adım daha attığını gördüğünde masanın etrafında bir adım ilerledi.

Adam, "Sana zarar vermeyeceğim," diye onu telkin etmeye çalışsa da umurunda değildi.

"Yaklaşma bana! Uzak dur!" diye bağırdı bir kez daha ama adamın üzerinde pek etkisi olmadığını gördüğünde ısrarını yitilemedi. "Bırak gideyim. Kimseye bir şey söylemem."

"Amacım sana zarar vermek değil Ela," dediğinde genç kız aniden duraksadı. İsmi adamdan duymak onu şaşırtmış ama en çok da korkutmuştu.

"Sen... Nereden tanıyorsun beni?" dedi ve ardından aklına gelenlerle hızla konuşmaya devam etti. "O mu tuttu seni? Beni buraya kapat diye? Hani o nerede?"

Sarp onun kimden bahsettiğini anladığında bakışlarındaki rahatlık geldiği gibi gitti. Bir adım daha atarak masaya ulaştı ve ellerini masanın iki yanına dayayarak gözlerini Ela'ya doğru dikti.

"Hayır, o tutmadı beni..."

"Yalan söyleme... O tuttu değil mi? Sabah ona karşı gelmemi mi yediremedi? Umurumda değil tamam mı? Söyle ona, beni öldürse de umurumda değil!"

Sarp yanıt vermeden masanın sağ tarafına doğru dolandı. Ancak bunu fırsat bilen Ela sol taraftan hızla koşmaya başlamış, hedefi de evin dış kapısı olmuştu. Ama ne yazık ki adamın ondan hızlı olduğunu kestirememiş, kapıya ulaşır ulaşmaz kolları bir mengene gibi sıkıştırılmıştı.

Sarp zorlanmadan ona yetişip, kaçmaya çalışan kızın kollarını kavradığında incitmemeye çalışarak kendisine doğru çevirdi ve kollarından tutmaya devam etti. Ancak Ela bir türlü sakinleşmiyor, Sarp'ın kollarından kurtulmak için debelenip duruyordu.

"Bırak beni Allah'ın cezası!" diye bağırdığında Sarp sakin olmaya çalışarak konuştu.

"Sakin ol ve beni dinle!"

Ama bu elbette ki Ela için yeterli değildi.

"Sakin falan olamam! Bırak beni!"

"Yeter!" diye bağırarak ve kızı hemen birkaç santim arkasındaki kapıya doğru yaslayan Sarp'ın bakışları adeta kararmıştı. "Yeter artık! Dinle beni," dediğinde Ela adamın gür sesiyle irkilmiş, arkasında hissettiği kapı ile gidecek bir yeri kalmadığını anlamıştı.

"Sakin olup dinleyecek misin?" diye soran adam bir nefes yakınında duruyor, gözleri Ela'nın yüzünde dolanıyor ve

kaşından ince ince süzölmeye devam eden kanı umursuyor gibi görünmüyordu.

Ela zorlukla başını salladı. Adamı atlatabilmek ve oyalayabilmek için sakın görünmesi gerektiğini düşünüyor ama içten içe de ne söyleyeceğini merak ediyordu.

"Beni hiç kimse tutmadı Ela," dedi adam onu korkutmamak için hafifçe alçalttığı sesiyle, "Buna bahsettiğin adam da dâhil."

"O zaman yanlış kişiyi kaçırdın. Beni kaçırmak istememiştin aslında, değil mi? Başka bir Ela'yı mı arıyordun? Tamam... Öyleyse hemen bırak beni, doğru kişiyi bul. Yemin ederim kimseye bir şey söylemem."

Sarp kızın sözleriyle aniden güldü. Dudakları hızla yana doğru kıvrılmış, onun nefes bile almadan konuşması karşısında ne söyleyeceğini şaşırmıştı. Ve nihayet kendisini toparlayıp, "Ortada yanlış falan yok. Aradığım kişi tam olarak sensin Ela," dediğinde Ela artık kendisini tutmayı ne yazık ki bırakmıştı. Ancak genç kıızı çıldırtan tam olarak bu sözler olmamıştı. Adamın o kendinden emin gülümsemesini, daha doğrusu dudaklarının yana doğru kıvrıldığını gördüğünde korkusu, tedirginliği ve buna rağmen sakın kalma çabası yerini bir anda öfkeye bırakmıştı. Günlerdir yaşamakta olduklarının, sürekli birileri tarafından ezilmeye, bastırılmaya, bir şeylere zorlanmaya mahkûm olmasının da etkisiyle içinde biriktirdiği tüm öfke zincirlerinden salınmış, genç kız tüm hiddetini karşısındaki adama kusmaya başlamıştı.

"Sen kimsin ya? Nereden tanıyorsun beni? Nasıl zorla getirsin beni buraya?" diye bağırırken bir yandan adamı itmeye çalışıyordu. Ancak adamın devasa bedeni bulunduğu yerde milim oynamıyor, Ela zorla evlendirildiği bir kocası varken, bir de kendisini kaçıran bir sapıkla karşı karşıya kalışına inanamıyordu.

"İsmim Sarp..."

Bir anda kulaklarına ulaşan kelimelere bir anlam veremedi. Böylece baktı. Adam kendisinden bir adım uzaklaşmış, Ela'ya nefes alacağı bir alan yaratmıştı. Ancak genç kız öylece

kalakalmış, ardından aniden sinir küpüne dönmüş gibi konuşmaya devam etmişti.

"Manyak mısın sen ya? Sakin sakin adını söylüyorsun bir de!"

"Bak Ela," dedi adam derin bir soluk alıp tane tane konuşmaya devam ederken, "Sana zarar vermek gibi bir amacım yok. Önce sakin ol ve beni dinle... Kötü biri olmadığımı anlayacaksın."

Ela aniden aklına gelenleri koz olarak kullanmaya çalıştı.

"Ne sakin olması ya?" diye bağırırken söyleyeceklerini çoktan planlamıştı. "Evliyim ben, bir kocam var. Şu anda evde beni bekliyordur. Belki de beni arıyordur. Bu yaptığın adam kaçırmak!" derken daha birkaç dakika önce söylediklerini unutmuş gibi sözlerini hışımla sürdürüyordu.

Sarp ise onun yapmaya çalıştığı şeyi her ne kadar anlasa da genç kızın dudaklarından dökülen kelimeler, içindeki sönmeye yüz tutmuş öfkeyi yeniden canlandırmaya yetti. Onun o lanet herife, *kocam*, diye hitap etmesi genç adamı delirtmiş, genç kızın kolunu sıkıca kavrayarak kendisine doğru çekmesine neden olmuştu.

"Kocan var, öyle mi?" diye adeta kükrerken bu sözcüğün halen onun dudaklarından çıktığına inanamıyordu. Kendisini sindirmek için yaptığından emin olsa da damarlarında dolaşan öfke ve kıskançlığa engel olamıyor, Ela'yı o adamla düşüncelerinde bile yan yana getirmek genç adamı çıldırtıyordu. "Daha az önce öldürse de umurumda değil dediğin kocadan mı bahsediyoruz?" dedikten sonra acımasızca devam etti. Ela'nın vuz itadesinin büründüğü şeklin de, kızın kolunu demirden bir pençe gibi sardığının da farkında değildi. "Yoksa daha bu sabah yüzünün bu hâle gelmesine neden olan kocadan mı? Hangisinden?"

Ela, "Bırak beni," dese de bir işe yaramamıştı. Sarp iki elyle kızın kollarını tutmuş ve onu kendisine bakmaya zorlamıştı. Ancak adamın gözlerindeki kopkoyu öfkeyi koruyor olsa da Ela'yı şaşkına çeviren bu olmamıştı. O kahverengi gözleri bakmak Ela'nın benliğine bir şeylerin tanıdık olduğu hissini salmıştı. Genç kız bunun ve nereden geldiğini bilmediği ancak

burnundan genzine doğru yakıcı bir biçimde doluşan kokunun etkisiyle baştan ayağa sarsılmıştı.

"Bırakmayacağım," dedi adam ve onu kolundan tutarak koltuğa doğru birlikte ilerledi. "Sen beni dinleyene kadar böyle bir şey söz konusu bile değil." Ve içinden devam ettirdi sözlerini... *"Dinlesen ve her şeyi öğrensen bile seni bırakmam bu dünya üzerinde söz konusu değil Ela..."*

Ela zorlukla oturtulduğu koltukta kendisini adamın tutuşundan kurtardı ve hızla koltuğun köşesine doğru giderek kendisini korumaya aldı. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş ve kollarını da bacaklarına dolayarak bakışlarını adamın üzerine sabitlemişti. Az önce bakmaya zorlandığı kahverengiler kafasını karıştırmış, adamı daha önce görüp görmediğini hatırlamayı denemişti.

Ancak buna rağmen kendisini toparlayarak devam eden genç kız, "Tamam," dedi direnişini sürdürürken, "Dinleyeceğim. Anlatacakların bitince de gideceğim. Hadi çabuk anlat..."

Sarp onun içinde taşıdığı savaşçı ruha inanamayarak başını iki yana salladı. Ve az önceki deli öfkeden sıyrıldığını hissederek hafifçe gülümsedi.

"Ne yapacağına birazdan karar verirsin Ela," dedi ve hızla, her şeyi en başından anlatmaya başladı.

"Öncelikle," dedi derin bir nefes alarak. Elini gür saçlarının arasından geçirmiş, ardından kaşının kenarındaki açılmış yaradan ince ince sızan kanı parmaklarıyla silmişti. Yanında oturan kızsınca bu harekete dikkatle baktığını fark edememişti. "Senin hakkında her şeyi biliyorum Ela. Kimsin, ne yaparsın, nasıl bir hayat yaşarsın, aklına gelebilecek her şeyi," dedi ve ara vermeden ekledi. "O adamla ailenin borçlarını ödemek için evlenmeye zorlandığını da biliyorum. Ve elbette ondan şiddet gördüğünü de..."

"Bundan sana ne?" dediğinde Sarp ne yanıt vereceğini bilmiyordu. "Madem her şeyi biliyorsun, benim bugün o lanet adamlar beni buraya getirmeden önce ondan kurtulmaya çalıştığımı da biliyor olmalısın. Sana ne be adam, sana ne? Ben zaten kaçmak üzereydim."

"Öylece elini kolunu sallayarak onun gibi bir adamdan kaçabileceğini düşündün mü gerçekten Ela?" diye soruşu genç kıızı şaşırtmıştı. Tamam, Hasan'ın pisliğin teki olduğunu biliyordu ama bundan daha fazlası olduğunu da sanmamıştı.

"Evet, gitmek üzereydim... Tabii sen zorba bir sapık gibi karşıma çıkmamış olsaydın..."

Sarp onun kendisine yönelttiği tabire güldü. Ve bakışlarını onun öfkeli yüzünde milim milim dolaştırmaktan kendisini alamadı.

"Ben sadece seni koruma altına almaya çalışıyorum. O adamın nasıl bir iş yaptığını duyduğunda hiçbir şeyi tek başına yapamayacağını sen de fark edeceksin Ela," diye yanıtladı ve adamla ilgili tüm bildiklerini anlatmaya başladı. Bazı detayları atlayarak kıza Hasan'ın yaptığı yasadışı iş ile ilgili bilgi vermiş, ancak bunun ispatlanmamış bir durum olduğunu da eklemeyi unutmamıştı.

"Sen nereden biliyorsun tüm bunları? Sen de mi o işlerle meşgulsün?"

Sarp gülüşüne bir kez daha engel olamadı.

"Şimdiye dek yasadışı herhangi bir iş yapmadım."

"Tabii beni buraya getirmek hariç... Şu anda yaptığın şey bir suç..."

Sarp'ın kaşları ukala bir biçimde kalktı ve kendisiyle laf yaşıtırmaya çalışan kıza baktı.

"Bir kadına şiddet uygulamak daha büyük bir suç bana göre..."

"Hah! Söyleyene bak! Senin yaptığın ne? Beni buraya zorla getirttin. Birine zorla bir şeyler yaptırmak da şiddet değil mi?" diye bağırırken adamın kaşının kenarından sızan kana takılıp kalmıştı. Adam kazağıyla silmeye çalışsa da kan durmamış, Ela içten içe pişman olmuştu.

Düşündükleriyle kendini hızla toparladı. Pişman talan olması ise yalandı. Kendisini zorla buraya getiren, ustalık hakkında her şeyi bildiğini iddia eden bu adam o kul tablasını kafasına yemeyi hak etmişti. Ancak adamın ikide bir kıvrılan

dudakları onu daha da çileden çıkarmış, Ela tepkilerinin önüne bir ket vuramaz hâle gelmişti.

"Ben sana şiddet falan uygulamıyorum Ela. Seni korumaya çalışıyorum."

"Kimden ya lanet olsun, kimden? Ben zaten kaçıyordum diyorum sana anlamıyor musun? Sen benim yoluma taş koydun! O aptal adamların karşıma çıkmasaydı ben şu anda kendi yolumda gidiyordum."

Sarp'ın tek kaşı alaycı bir şekilde kalktı ve merakla sordu.

"Nereye gitmeyi planlıyordun Ela? Merak ediyorum gidecek, daha doğrusu kaçacak bir yerin var mıydı?"

"Sana ne! Bunu sana söyleyecek değilim herhalde!" dedikten hemen sonra kollarını göğsünde bağladı. Kaşları çatılmış, bedeni öfkeden kasılıp kalmıştı.

"İyi madem! Ben de sana seni o adamdan koruduğumu söylüyorum. Şu anda seni aradığından ikimizin de kuşkusu yoktur sanırım. Yaptığı yasadışı işi ve iletişimde olabileceği adamları bir düşün istersen. Sen tek başına nereye gidersen git, eliyle koymuş gibi bulacağına şüphe yok."

"Burada bulmayacağı ne malum?"

"Ben buradayken kimse senin kılına bile zarar veremez Ela," diyen adamın gözlerine çevirdi bakışlarını. Bir anlığına az önce Ela'nın yabancı olduğu hisler tarafından istila edilmesine neden olan o gülüşe takılıp kalsa da kendisini toparlaması kısa sürdü.

"Daha nerede olduğumu bile bilmiyorum. Zorba, odun ve muhtemelen sapığın tekiyle tıklılıp kaldım buraya," diye çılgık çığlığa bağırды.

Sarp dışarıdaki adamların Ela'nın dudaklarından çıkan her sözcüğü duyduklarına emin olsa da umursamadı. Oturduğu koltuktan seri bir hareketle kalktı ve bakışlarını Ela'nın öfkeyle daha da güzel gözükken yüzüne sabitledi.

"Aç mısın?" diye sorarken Ela'nın gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını, dudaklarının hafifçe aralandığını gördü. Ancak bu belirtiler kısa sürede çıldırmış, bir yanardağ misali taşmış bir öfkeye dönüşmüştü.

"Sen cidden manyaksın!" dedi Ela adeta dünyadaki en önemli keşfi yapmış gibi... "Senin yemeğini falan yiyeceğimi sanmıyorsun değil mi?" diye bağırdı ve adamın içeri doğru gittiğini gördüğünde o da oturduğu koltuktan ayaklandı. Tam adamın mutfağa girdiğini görüp dış kapıya doğru yönelmişti ki birden arkasından gelen sesle durmak zorunda kaldı.

"Çok yanlış bir hareket," diyen adama dönüp öfkeyle baktığında onun kapının pervazına yaslandığını ve bir elini cebine sokarak rahat bir biçimde durduğunu gördü. "Dışarıda bekleyen adamlar olduğunu söylemeyi unuttum tabii sana... İstesen de buradan hiçbir yere kaçamazsın Ela."

Ela ellerini vücudunun iki yanında yumruk yaptı. Tıpkı kreşteki minikler gibi ayaklarını yere vurmak, hatta daha da ileri gidip onun üzerine atlamamak için kendisini zor tuttuğunu fark ettiğinde sakinleşebilmek için derin derin nefesler aldı. Bu hâliyle adama seyirlik bir görüntü bahsettiğinin, Sarp'ın hissettiklerinin yoğunluğuyla anbean ne kadar doğru bir karar verdiğini kavradığının farkında değildi. Oysa Sarp, Ela gözlerini açtıktan beri bu doğrulukla sarsılan bedenini biraz olsun sakinleştirmeye çalışıyor, onun her konuşmasında, kendisine gösterdiği her dirençte hislerinin gücünden emin oluyordu. Onun kendisine göre oldukça zayıf olan diklenişleri Sarp'ın kanını kaynatarak benliğinin Ela'ya yakın olma isteğiyle sızlamasına neden oluyordu. Ancak genç adam hayatında ilk kez "sabır" kavramını kendisine dikte etmeye çabalıyordu.

"Sen... Sen," diye tekrarlayıp ne diyeceğini bilemediğinde genç kız, adamın dudakları yine hafifçe yana doğru kıvrıldı. Ela bunun hıncıyla tek ayağını hırsla yere vurdu ve sözlerini devam ettirdi. "Beni burada zorla tutamazsın. Kimsenin korumasına falan ihtiyacım yok benim. Hem sana ne ki benim durumdan ya? Seni ne ilgilendiriyor?" dediğinde Sarp'ın dudaklarındaki gülüş geldiği gibi yok oldu. Ancak o anda bulunduğu hâl olumsuz olmaktan da çok uzaktı. Sarp ona olan hislerinden henüz söz edemeyeceğinin farkında, nasıl geçiştirebileceğinin derdindeyken, genç kızın da bunu merak ediyor olması adamı

duraksatmıştı. Nitekim çareyi onu duymamış gibi davranmakta bulmuş, bir eli cebindeyken diğer elini Ela'ya doğru uzatmıştı.

"Hazır olduğunda öğreneceksin. Hadi," dedi bakışlarını bir an bile Ela'nın yemyeşil gözlerinden ayırmadan, "Gel de bir şeyler ye... Güç topladıktan sonra savaşımaya devam edersin."

Ela bir an duraksadı. Kaşları karşısındaki görüntüyle çatılmış, kalbinde dur durak bilmeyen başlamıştı. Bakışları bir adamın kahverengi gözlerinde dolaşmış, hemen ardından bir eli cebinde diğer eli kendisine uzanmış bir şekilde duruşuna odaklanmıştı. Ela zorlukla yutkundu ve hissettiği şaşkınlıkla araladığının farkına varmadığı dudaklarını kapattı. Ancak adam onun kendisine doğru bir adım atmadığını gördüğünde çoktan gülümseyip arkasını dönerek kapıdan mutfak olduğunu tahmin ettiği yere geçmiş, Ela'yı orada öylece bırakmıştı.

Genç kız gözlerini usulca yumdu ve ciğerlerine taze nefesler doldurmaya çabaladı. Az önce gördüğü görüntü... Adamın bir eli cebinde, diğer eli kendisine uzanmış hâli gözlerinin önünden gitmiyordu. Nereden tanıdık geldiğini anımsamaya çalışıyor, ancak bir türlü istediği sonucu elde edemediği yetmezmiş gibi kalbindeki bu deli çarpıntı ile boğuşmak zorunda kalıyordu. Yumduğu gözlerini araladı ve etrafına bakındı. Adamın girdiği yerden sesler geliyordu. Ancak elbette ki Ela'nın onun hazırladığı herhangi bir şeyi yemeye niyeti yoktu.

Öfkeyle, az önceki iç çatışmasından sıyrılarak arkasına döndü ve kapının hemen yanındaki minik pencerenin perdesini hafifçe aralayarak dışarıya baktı. Ancak bakışları evin önündeki bahçeye sabitlenir sabitlenmez, "Allah kahretsin ya!" deyip inleyerek perdeyi kapattı. *Dışarıdaki adamlar eğer hep orada öylece duracaklarsa Ela buradan nasıl kaçacaktı?*

Ayaklarını yere vura vura az önce oturmakta olduğu koltuğa doğru yürüdü. O zorba sapığı atlatmanın bir yolunu bulmalı, buradan nihayet çıktıktan sonra gideceği yeri iyice tasarlamalıydı. O adam, Hasan, gerçekten yasadışı işlere bulaştıysa Ela kesinlikle ona yakalanmamalıydı. *Ama bu nasıl olacaktı?*

Bacaklarını yeniden göğsüne doğru çekti ve kollarını etrafına doladı. Başını dizlerine koyup gözlerini yumduğunda derin bir ormanı andıran yeşilleri ıslanmış, Ela içindeki öfkenin ama en çok çaresizliğin ruhunu örselediğine inanmıştı. Gözlerinden kayıp giden birkaç damla yaşa engel olamazken hayatındaki zorbalığa lanet etmeden duramamıştı.

Bedeninde hissettiği bitkinlikle oturduğu yerde iyice mayışırken aklında buradan kurtulmanın yolları dolanıyordu. Ancak Ela kendisine bir çözüm bulamıyor ve bu durum onu daha da yormaktan öteye gidemiyordu. Usul usul, uykunun güvenli kollarına çekilirken artık iyiden iyiye tükendiğini hissediyordu. Ve nihayet uykuya yenik düştüğündeyse aklında bir çare bulamamanın telaşı kol geziyor, adamın bir yerlerden tanıdık gelen duruşuyla bakışı ve ne hissettirdiğini çözemediği o değişik kokusu aklında yer ediyordu.

Önüne çıkan her şeyi ve herkesi dağıtıp geçecek kadar şiddetli öfkesiyle evin kapısını adeta yumrukladı. Hasan resmen burnundan soluduğunu hissediyor, o küçük sürtüğün kendisini bu kadar uğraştırmasına inanamıyordu.

Kapı nihayet açılıp iğrendiği yüzlerden biri karşısında belirdiğinde dışarı taşan öfkesini etrafına yaymaya devam ediyordu.

"Nerede o?" diye sorarken Engin şaşkınlıkla adama bakıyor, ne dediğini, kimi sorduğunu anlamlandırmaya çabalıyordu.

"Kim nerede?"

"Kardeşin olacak o küçük sürtük tabii ki..."

Engin bir anda daha önce zerre umursamadığı kardeşine karşı saçma bir şövalyelik girişiminde bulundu.

"Düzgün konuş Hasan," diye esip güldüğünü zannederken Hasan'ın onu yakalarından tutup arkasındaki duvara yapıştırması bir olmuştu.

"Ne düzgünü lan? Abi mi oldun başımıza? Kardeşin olacak o sürtük yok! Eve gelmedi," diye bağırırken Erkan ve Raşit Frenchi de koridordan gelen sesler üzerine kapıya çıkmışlardı. Hasan bir

an duraksayarak Engin'in sıkıca tuttuğu yakalarını bıraktı. Bakışlarını yaşlı adamın üzerine sabitlerken sakinleşmeye çalıştı.

"Kızın eve gelmedi Raşit Efendi..." dediği sırada adamın gözleri bu kez şaşkınlıkla açıldı.

"Nasıl yani?" diye sorarken Hasan'ı daha da sinirlendirdiğinin ise farkında değildi.

"Gelmedi işte... Nedeni, nasılı yok..."

"Belki okulda işi uzamıştır."

"Ne okulu?" diye bağırdı Hasan karşısındaki yaşlı adama, "Saat akşamın on biri Raşit Efendi. Bu saatte okul mu kalır?"

"Başına bir şey gelmiştir belki Hasan Oğlum. Yoksa nerede olacak? Buraya hiç gelmedi zaten..."

Hasan öfkeyle elini saçlarına götürdü ve hırsla çekiştirdi. Bu işin bu kadar basit olmadığından adı gibi emindi. Sabahki kavgadan sonra o sürtüğün böyle bir şeye teşebbüs edeceğini daha önce öngörebilmeliydi.

"Göreceğiz Raşit Efendi," diye bağırdı Hasan bir kez daha, "Eğer söylediğin gibi değilse, kızın için sana ödediğim paralar, sizin adınıza ödediğim borç... Hepsi boşa gitmiş demektir. İşte o zaman görüreceğiz," diyerek geldiği gibi hışımla evden çıktı. Arkasından bakan ve Ela'yla ilgili değil de aldıkları borç konusunda içten içe tedirgin olan adamlar zerre kadar umurunda değildi. Hasan sadece onun nerede olduğuyla ilgileniyordu.

Sabahki arbedede onu hırpaladığı bir gerçektir. Hasan onun kendisine diklendiğini görüp işittikçe öfkesine engel olamamıştı. Ama ne yaparsa yapsın Ela ona diklenmeye devam etmiş, Hasan onun davranışları karşısında gözünün döndüğünü hissetmişti.

Hasan bir erkek olarak eksiklerini şiddete başvurarak göstermeye çalışan, gücü olduğunu iddia etse de aslında zayıf bir adamdı. Ancak ne olursa olsun bunu kabul etmemekte direniyor, olmayacak işlerde ve ortamlarda gücüne güç kattığını düşünerek çözüm arayışına girişiyordu. Oysa yaptıklarının nafile olduğunu fısıldayan içsesini dinlemenin kendisi için en iyisi olacağını tüm gücüyle reddediyordu. Özellikle son zamanlarda içlerinde yer almasına ramak kaldığı iş anlamsız bir

tatmin yaratıyor, Hasan da bu oyunun içinde olmaktan müthiş bir zevk duyuyordu.

Kendisine verilen sözleri düşündü. Çok çalışıp çabalarsa, bu âlemde istediği seviyeye ulaşabileceğinin vaatleri gözlerini kamaştırıyordu. Ancak ne yaparsa yapsın eksikliğini hissettiği, onu vahşileştiren şeyin bambaşka olduğunu o da biliyordu.

Çalan telefonuyla evine doğru yürüyüşünün hızını kesmeden elini cebine attı.

"Efendim İbrahim?" diyen adamın sesinden halen öfke tutuyordu.

"Ne diyorsun sen?" diye bağırdı işittikleriyle sokak ortasında ve ardından etrafına bakınarak kimsenin onu izlemediğinden emin oldu. "Tamam, neredesin?" diye sorarken tekrar Ela'nın ismini duymak, bugün olanların bir kısmını işitmek onu çıldırtmak için yeterliydi.

"Bana neden haber vermedin lan o zaman? Kendi başına ne iş yapıyorsun?" dediğinde aldığı aptalca yanıt parmaklarıyla burun kemerini hırsla sıkıştırmasına neden oldu. "Hemen geliyorum. Bekle beni," diyerek telefonu kapadı ve hıncını İbrahim'den alıp almaması gerektiğini düşündü. Ancak görevi olduğunu ve daha yeni dönüp haber verebildiğini söylemesi Hasan için yeterli olmuştu. Nihayetinde Hasan'ın yaptığı işler nedeniyle emniyette tanıdığı birinin olması adam için bir avantajdı. Ancak şimdilik Ela'nın akıbetini bulmaya yoğunlaşmalı, işleri daha sonra düşünüp yoluna koymalıydı.

Evin içindeki sessizliğe dikkatini verdiğinde hazırladığı sandviçlerin bulunduğu tepsiyi tek eline aldı. Kılıvosta, valnıca kendisine ait olan evinde aralıklarla vakit geçiriyor olmak genç adama yemek konusunda kabiliyet kazandırmıştı.

Elinde tuttuğu tepsiye son bir kez daha göz gezdirdikten sonra seri adımlarla mutfaktan çıktı. Ela'ı bıraktığı odaya nihayet adım attığında ise onu büyük kanepenin köşesinde taccaklarını toplamış bir şekilde buldu. Başı ise dizlerinin üzerine

olduğundan Sarp onun yüzünü görememiş, ne durumda olduğunu anlayamamıştı.

“Ela,” diye biraz merak, biraz da endişeyle seslenerek ilerledi ve tepsiyi masanın üzerine bıraktı. Ancak birkaç santim uzağında durduğunda karşılaştığı manzara onu baştan ayağa sarsmıştı.

Bakışlarını onun artık yakından da görüp ne denli büyüleyici olduklarından emin olduğu yeşillerini örten kirpiklerinde dolaştırdı. Saçlarının rengini almış uzun, kıvrık kirpikleri gözlerini gizemli bir şekilde saklamış, ancak Sarp o kirpiklerdeki ıslaklıktan Ela'nın gözyaşlarını akıttığını anlamıştı. Ona dokunmak için sızlayan parmak uçlarına daha fazla engel olamadan eli genç kızın yüzüne doğru ilerledi. Küçük bir dokunuşla pürüzsüz yüzüne düşen ipek saç tellerini kenara doğru çektiğinde Sarp onu ağlatan nedenlerden biri olduğuna inandığı için kendisine de kızmadan edemedi. Ancak yine de... Başka çaresi olmadığından emindi.

Genç kıza doyasya bakmayı sürdürürken onun kadar güzelini görmediğini biliyordu. Ancak bunun yalnızca dış görünüşten ibaret olmadığından da anbean emin oluyordu. Ela'nın şimdi fazlasıyla masum ve mağrur gözüken güzel yüzünün az önce ne denli hırçın bir maske altında olduğunu anımsamak ise genç adamı gülümsetiyordu. Onun kendisine verdiği yanıtlar, gösterdiği direniş adamı memnun ediyor, ancak istemsizce daha fazlasını arzulamasına neden oluyordu.

Keskin bir solukla doldururken ciğerlerini, usulca yerinden doğruldu. Onun kanepenin bir köşesinde iki büküm uyuyuşuna razı olamayacağını elbette biliyordu.

Yavaşça Ela'ya doğru uzanarak tek hamlede kucağına aldı. Onun bedenini sıkıca ama incitmeden kavradığında Ela incecik, narin elini adamın göğsüne doğru bıraktı. Kızın yüzü adamın boynuna yaslandı ve Sarp onun tenine değen sıcaklığıyla gözlerini istemsizce kapattı. Hissettiği işkenceden farksızken bu yakınlık genç adamın sabır kuşanan benliğinde bir deprem etkisi yaratmıştı.

Kucağında Ela ile birlikte yatak odalarından birine doğru ilerlerken düşünceliydi. Tenine değen nefes kafasını karıştırıyor, yabancı olmadığı ancak ilk kez bu denli yoğununu duyumsadığı arzu aklını çelebilmek için fırsat kolluyordu. Ancak Sarp şimdilik iradesini her şeyin önünde tutmayı başarıyordu.

Birkaç saniyenin ardından büyük yatağa ulaştığında bir an bile tereddüt etmeden Ela'yı yatırdı. Parmak uçları iradesi dışında genç kızın dolgun, pembe ve o yaranın bile çirkinleştiremediği dudaklarına uzandığında kesik bir solukla doldu ciğerleri... Yüzü usul usul genç kızın yüzüne doğru ulaştığında Sarp gözlerini yumdu. Tatlı nefesini kokladı, teninin sıcaklığını dokunmadan duyumsadı. Anbean ona daha şiddetli ve geri dönülemez bir şekilde çekildiğinin farkındaydı. Yaşadıkları ve hissettikleri, bildiklerinden ve tecrübelerinden farklıydı. Ve Sarp ona her baktığında yüreğinin Ela'ya doğru aktığının, içinde büyümesine engel olamadığı bu doludizgin duyguların önüne geçemediğinin bilincine varmıştı.

Onun yaralarını sarmayı, içine çekildiği şartlardan kurtarmayı her şeyden çok istediğini inkâr edemezdi. Ancak Sarpın delicesine, ket vuramadığı bir biçimde istediği bir şev varsa o da kuşkusuz ki Ela'nın kendisiydi. Gülümseyerek elini avuçlarının arasına aldı. Henüz ondan saklamanın doğruluğuna inansa da kendisinden, benliğinden saklayamayacağı kadar yoğun hislerle sarılmıştı.

"Sana uzattım elimi Ela..." diye fısıldadı kendisine mâni olmayarak. Dudaklarını avucunda tuttuğu ele bastırırken gözlerini kapatmıştı. Bunun onun tenine ilk teması olduğunu ise aklının kuytusuna saklamıştı. "Bana izin ver. Seni..." dese de devam edemeden dudakları mühürlenmiş. Sarp dudaklarından dokulmek için can atan bu çıldırtan hisleri zamanın akışına bırakmıştı.

Saatler sonra salondaki geniş kanepeye uzandığında Baran la konuşup olan biten konusunda bilgi vermiş ve herhangi bir gelişme olması hâlinde kendisine haber vermesini istemişti. Ancak

bu konuşma sonrasında uykusuzluk, beynine sığdıramadığı düşünceler ile ne yapacağını şaşırmıştı.

Son anda aklına gelenlerle yere bıraktığı telefonunu eline aldı. Mira'ya, "Uyanık mısın ufaklık?" diye mesaj yazmasının üzerinden yalnızca birkaç saniye geçmişken telefonu çaldı. Ekranında gördüğü isim ve resimle Sarp, Mira'ya durumun ne kadarını açıklayıp açıklamayacağını bir anlığına düşündü. Ancak gecenin bu vaktinde, üstelik de telefonda bu konudan söz etmek istememesinin de etkisiyle hızla yanıtladı.

"Canım?" diye açtığında telefonunu Mira'nın endişeli sesi kulaklarına doldu.

"Abi? İyi misin? Bir şey mi oldu?"

"Sakin ol Mira, iyiyim," dedi genç adam hafifçe gülümseyerek ve hızla yattığı kanepeden kalkarak birkaç adımda kapıya ulaştı. Kapıyı yavaşça, ses çıkmamasına özen göstererek açıp kendisini dışarı attığında artık rahat bir şekilde kardeşiyle konuşabilirdi. "Senden bir şey isteyeceğim," derken sesi düzdü. Ancak birazdan söyleyeceklerinin Mira'yı fazlasıyla şaşırtacağından da şüphesi yoktu.

"Nedir? Meraklandırıyorsun beni bu saatte abi..."

"Yarın sabah ilk iş birkaç parça kıyafete ihtiyacım var."

"Tamam... Ben sabah erkenden odandan birkaç parça bir şey ayarlarım."

"Hayır, Mira," dedi ve ardından kendisini tutamayarak gülümsedi. "Benim birkaç parça kadın kıyafetine ihtiyacım var."

"Na-Nasıl yani?" diye soran kardeşinin hafifçe kekeleyişini duyduğunda dudakları iyice kıvrıldı ve gülümsemesi genişledi.

"Hiçbir şey sorma Mira... Uygun bir zamanda her şeyi anlatacağım. Şimdilik sadece sorgulamadan söylediklerimi yapmana ihtiyacım var."

"Tamam, ama bu durumda nasıl bir şey sormadan durabilirim sence? Şoka girdim neredeyse."

Sarp dayanamayıp kahkahasını serbest bıraktı ve hemen ardından sözlerini sürdürdü.

"Neden şoka giriyorsun? Ben kadınlarla arası kötü bir adam mıyım?"

"Hayır işte, sorun da bu... Senin kadınlarla aranın iyi olduğunu bilmek için müneccim olmaya gerek yok. Ama sen onlarla olan herhangi bir konuya bizi dâhil etmezsin ki..."

Sarp kardeşinin zekâsı ve kendisini bu denli iyi tanıyışı karşısında memnun olarak yanıtladı.

"Her şeyi anlatacağım," dedi ve gülerek devam etti, "Zamanı geldiğinde... O zamana kadar çok önemli bir konu olduğunu bilsen yeterli. Ben bir süre evde olmayacağım. Şirkete de kritik bir durum olduğunda giderim diye düşünüyorum."

"Hmm... Evdekilere bir şeyler uydurmak gerekecek o hâlde."

"Şimdilik şehir dışında olacağımı söyleyip hallettim," derken hâlinde memnundu. Kardeşinin onun için bir şeyleri yoluna koymak istediğini bilmek iyi hissetmesini sağlamıştı. "Yarın kafeye adamlardan birini yollarım. Aldıklarını ona verirsin. Her türlü şeye ihtiyacım var."

"Sadece kıyafet mi?"

"Hayır," dedi Sarp net bir biçimde, "Bir kadının ihtiyaç duyabileceği her şeye... Kalın birkaç şey de almanı istiyorum. Kazak, hırka, mont..."

"Peki bedeni?"

Sarp bir anlığına Ela'nın bedeninin kışkırtan görüntüsünü düşündü. Ardından aklından tahrik edici görüntüleri atarak ölçülerine odaklandı ve gülümseyerek yanıtladı.

"Sana olabilecek şekilde seçersin..."

"Tamam abi... Öğlene doğru birilerini gönderirsen halletmiş olurum."

"Tamam canım," dedi ve hemen ardından ekledi. "Mıra Çok teşekkür ederim ufaklık. Olan biteni anlattığımda her şeyi öğreneceksin."

"Sen sadece iyi ol abi... Durum her neyse, ben her zaman senin yanıdayım, biliyorsun."

"Erim'i öp benim için," dedikten birkaç saniye sonra telefonu kapattı. Bahçede adamların oluşturduğu kalabalığa doğru

ilerlediğinde Cihan'ın da orada olduğunu fark etti. Birkaç dakika boyunca yarın Mira'dan alınması gereken şeyler olduğu bilgisini verdikten sonra seri adımlarını eve doğru yönlendirdi. Artık nihayet başını yastığa koyabilirdi. Yarının da zor bir gün olacağından, Ela'nın bugünün benzeri biçimde davranacağından adı gibi emindi.

“Arabanın plakasından nasıl bir şey çıkmaz İbrahim?”

Hasan tüm vücudunun kaskatı kesildiğini hissediyordu. İbrahim'in Ela'nın bindiği arabayla ilgili bir şey bulamayışı adamı daha da sinirlendiriyor, o küçük sürtüğün bu kadar gizli kapaklı kimleri tanıdığıyla ilgili düşünceler beynini adeta istila ediyordu.

“Yok Hasan... Kayıtlarda öyle bir araba yok, bulamıyorum. Zaten gizliden böyle bir araştırma yaptığımı duysalar işimden olurum.”

“Karım kayıp diye gelsem emniyete, bana yardımcı olmayacaklar mı yani?”

“Elbette olacaklardır,” diye yanıtladı İbrahim ardından yeniden düşüncelere daldı.

“Eee daha ne o zaman? İşini yapıp vatandaşa yardımcı oluyorsun işte.”

“Saçmalama Hasan,” dedi adam kaşlarını çatarak, “Sen böyle bir kayıp bildirisiyle emniyete gelsen nasıl bir prosedür başlayacağını ben sana söyleyeyim. Önce karını araştıracaklar. Mahalleye sorup soruşturacaklar. Ve senin daha bu sabah yaptıkların çıkacak ortaya. Sen söylemedin mi mahalleli elimden aldı Ela'yı diye.”

Hasan işittikleriyle onun kendisini bu kadar uğraştırmasına lanet ediyordu. Nereye gittiğini bilememek adamın elini kolunu bağlıyor, onu eline geçirdiğinde yapacaklarını hayal etmek kendisini az da olsa sakinleştirmesini sağlıyordu.

“Ne olacak peki? Öylece bekleyecek miyiz?”

“Ben gizliden devam edeceğim araştırmaya. Ama arabayla ilgili hiçbir şey yok. Yarın bir de o sokakta kamera olup olmadığına bakmaya çalışacağım. Dediğim gibi araba hızla geldi ve

uzaktan görebildiğim kadarıyla Ela o arabaya bindi. Görüntüler bunun zorla olup olmadığını anlamaya yardımcı olur. Bir şey çıkar mı emin değilim. He dersen ki ben araştırmaları göze alıyorum. O zaman hemen bildirelim kayıp ilanını.”

“Dur bakalım şimdilik,” diye yanıtladı adam usul usul kendisini sakinleştirmeye çalışarak, “Ben de bir yandan neler yapabileceğime bakacağım.”

“Sen şu patrona bir söyle bakalım. Onun eli kolu uzundur.”

“Bilmiyorum,” dedi ve derin bir nefes aldıktan sonra devam etti, “Henüz tam içlerine giremedim. Sağlam işler vermiyorlar daha. Biliyorsun onların kurallarına göre daha önemli işlere girebilmem için daha fazla sermaye biriktirmem gerek. Bir yardımı dokunur mu, bilemiyorum.”

“Sen bir dene Hasan, denemekten zarar gelmez.”

Hasan cebinden çıkardığı paketten bir dal sigarayı aldı ve dudaklarının arasına bıraktı. Ela’nın nerede olduğunu merak ediyordu. Kaçmış olduğunu varsaysa bu sefer bugün İbrahim’in Ela’nın bindiğini söylediği araba aklına geliyordu. Birisiyle mi kaçmıştı yoksa kaçırılmış mıydı bilemiyor, ikinci ihtimalin saçmalığı kafasına düşündükçe dank ediyordu. Ela’yı kimin neden kaçırabileceğini aklına getiriyor ve bunun olamayacağına inanıyordu. Onu bulacağı anı dört gözle bekliyor, daha şimdiden gururunu nasıl kurtaracağını acımasız hesabını yapıyordu.

8. BÖLÜM

Gecenin karanlığı yerini günün göz alıcı ışıklarına bırakırken, genç kız uykunun insanı etraftan soyutlayan bilinçsizliğinden sıyrılmaya çalıştı. Hafifçe gerindi, uzun kirpiklerinin örttüğü yeşillerini ise ancak sonrasında araladı. Ama bulunduğu durumun farklılığını hızla kavramıştı. Yattığı yatakta doğrulup etrafına bakınırken son yaşadıkları gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçmiş, Ela şaşkınlığını üzerinden atmaya çabalamıştı.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini yumup tekrar açtı. Evinde olmadığını biliyordu. Nitekim babası ve ağabeyleriyle birlikte yaşadıkları evden ayrılmış, o adamın lanet evine adım atalı çok olmuştu. Ancak orada da değildi. Kaşlarını çatmaya çalıştığında kaşının kenarındaki sızı ile boğuşmak zorunda kaldı. İşte tam da o anda dünden beri içine itildiği durumun farkına varmıştı.

Parmaklarını kaşının kenarına ve dudağına değdirirken bu yaraların oluşmasına neden olan o darbeleri bir kez daha anımsadı. Ancak sonrasında o anda bulunduğu odada olmasına neden olan olaylar art arda aklında sıralandı. Ama yine de... Akılma adeta özellikle kazınmış olan birkaç detay vardı. Arabaya zorla bindirilişi, gözlerini yabancı bir evde yani burada açışı... Eh bir de karşısında beliriveren o devasa adam... Aslında Ela aklındakilerin bu kadar olmadığını biliyordu. Ancak kendisini adamın üzerine sabitlediği o kahverengi gözlerini, elini Ela'ya uzattığı o görüntüyü ve burnuna dolan yabancısu olduğu o kokuyu anımsamaya hazır hissetmiyordu.

Yataktan seri bir hareketle kalkarak ayaklandı. Hızlı adımlarla, odanın içine bakmaya ve incelemeye gerek duymadan dışarı çıktı. Salona girdiğinde içeride kimsenin olmaması üzerine

etrafına bakındı. Mutfaktan gelen sesler üzerine kaşları çatılmış, bir an kapıyı açtığı gibi kendisini dışarı atmayı düşünen Ela, adamların dışarıda beklediklerinden emin olduğundan buna teşebbüs bile etmemişti. Buradan kurtulmak için önce o adamla savaşıması gerektiğinin bilincindeydi. *Neydi adı? Sarp mı demişti?*

"Duruşu da gerçekten sarp bir kaya gibi," diye fısıldayan iç sesini ücra köşelere kilitledi ve çenesini havaya kaldırarak ilerledi. Adamla ilgili fikir üretmenin sırası değildi.

Mutfağın kapısından içeriye henüz adımını atmıştı ki kendisine arkasını bile dönmemiş olan adamın, "Günaydın Ela," deyişini işitti. Nihayet adam arkasını döndüğünde ve bakışları buluştuğundaysa genç kız zorlukla yutkunabildi.

"Günaydın mı?" diye sorarken dün akşam yalnızca uyuya kaldığı için soğumaya yüz tutmuş öfkesi yeniden kendisini gösterdi. "Sence bu, aydın bir gün mü?" diye sorduğunda adamın umursamadan yaptığı işe devam etmesi genç kıza daha da sinirlendirdi. Ve bakışları adamın üzerinde istemsizce dolaştığında, elbette ki Ela ona bakmayı falan istediğinden değil, giymiş olduğu düşük bel yıpranmış kot, çıplak ayakları, üzerindeki siyah kısa kollu tişörtünün sardığı vücudu dikkatini çekti. Gördüklerini hiç mi hiç beğenmemişti. Hele tişörtünün açıkta bıraktığı kollarında gördüğü kaslar hiç hoşuna gitmemiş, Ela adamın kesin işsiz güçsüz ya da tehlikeli bir hayata sahip olduğunu aklından geçirmişti.

"Bence kesinlikle aydın bir gün... Hava harika... En önemlisi de kahvaltı tabii ki... Sen acıkmadın mı? Dün akşam da bir şey yememiştin."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sorarken duyduklarına inanamıyor gibi bir hâli vardı. Adamın karşısına geçip, sanki her şey çok normalmiş gibi konuşması sinirini bozmaya yetmişti. *Hem o elindeki menemen miydi? Lanet olsun!*

"Hayır Ela... Çok ciddiylim. Bence sen de buradan gitme fikrini kafandan atsan iyi olur."

"Nedenmiş o?" diye bağırdı genç kız adamın elindeki tavada tutmaya devam ettiği menemene gözünün kaymasından

hiç memnun olmayarak, "Elbette gideceğim. Hem de hemen! Sen de dışarıdaki fedailerine söyleyeceksin, ben önlerinden geçip giderken kıllarını bile kıpırdatmayacaklar."

Sarp elindeki tavayı masanın üzerine bırakırken bakışlarını bir an bile genç kızın üzerinden ayırmadı. Onun daha odasından çıktığı anda kulaklarına ulaşan tıkırtılarını işitmiş, mutfakın kapısına geldiğindeyse onun yalnızca birkaç santim uzaklığında olduğunu kavrayabilmişti. Bunun nasıl bu kadar güçlü bir his olduğunu halen anlayamamış olsa da Ela'nın varlığının fazlasıyla farkında olduğunu, onunla aynı havayı solurken bunu hissedebildiğini kabul edebilmişti.

Şimdi ise karşısında bir öfke tanrıçası gibi duran kadına bakarken gözleri gördükleriyle kamaşıyor, onun iki yanında sıkarak yumruk yaptığı narin elleri, çatılan kaşları, uyku mahmurluğuyla yeşilin eşsiz bir tonuna bürünen gözleri seyirlik bir görüntü sunuyordu. Sarp bedeninin ona yakın olmak için sızladığını iliklerine kadar hissederken, ilk kez yaşadığı bu duygunun etkisiyle sarsılıyor, ancak sol yanındaki bu koşturmaca içten içe feci bir biçimde hoşuna gidiyordu.

"Önerinden hoşlandığımı söyleyemem Ela," derken aslında onun gösterdiği direnç genç adamı fazlasıyla eğlendiriyordu. Nitekim Sarp da bunu yansıtmakta sakınca görmüyor, belki de ilk kez duygusal bir çekim ve fiziksel olarak da inanılmaz arzu duyduğu bir kadınla böylesi bir savaş hâline girişiyordu.

"Hoşlanman gerekmiyor zaten. Çünkü ben de senin beni burada zorla tutmandan hoşlanmıyorum."

"Hoşlanmadığını biliyorum. Ancak başka bir yol ne yazık ki yok Ela. Şimdilik tek söz konusu olan senin güvende olman... Dolayısıyla buna alışsan iyi edersin."

"Neden alışıyorum ya? Seni neden ilgilendirdiğini bile söylemiyorsun. Sapık mısın, pis işler mi çeviriyorsun belli değil. Sana neden güvenecekmişim? Onun yanında güvende değilim de senin yanında mı güvendeyim yani? Kimsin ki sen?"

Sarp mutfaktaki küçük yuvarlak masanın etrafındaki sandalyelerden birini çekti ve seri bir hareketle oturdu. Bir yandan elindeki tavadan tabaklara menemen servisi yapmaya çalışıyordu.

"Hadi soğumadan kahvaltını et... Menemen soğukken hiçbir şeye benzemez."

"Sen... Sen..." diye bağırdı Ela ve ayaklarından birini hırsla yere vurdu. Bu çocuksu hareketi buraya geldiğinden beri kaç kez yaptığını kesinlikle hatırlamıyordu. Ancak karşısındaki bu adam akşamdan beri her lafında onu çileden çıkarmayı başarıyordu.

Kaşlarını çatarak ona bakmayı sürdürdü. Adamın gülüşünün dudaklarında öylece durduğunu gördüğünde elindeki o menemen tavasını kafasına geçirmemek için kendisini zor tuttuğunu hissetti. Ancak böylesi bir hareketle kuşkusuz o güzelim menemene yazık ederdi. *Kahretsin!* O kadar uzun bir süredir midesine tek lokma yemek girmemişti ki Ela açlıktan neredeyse tansiyonunun düştüğünü hissetmişti.

"Hadi Ela... Merak etme yemek yediğinde beyaz bayrağı çektiğini ya da bana zeytin dalı uzattığını düşünmeyeceğim. Artık bir şeyler yemen gerek... En son ne zaman midene yemek girdi?"

"Sana ne?" diye bağıırırken çoktan pes ettiğini biliyordu. En azından yemek konusunda... Biraz daha direnirse düşüp bayılmasına kimsenin engel olamayacağını düşünüyordu. Üstelik adamın onun en sevdiği şeylerden biri olan menemeni sanki biliyormuşçasına yapmış olması Ela'yı bir çıkmaza sürüklüyordu.

Hırsla, oflayıp puflayarak sandalyelerden birini çekip oturdu. Adamın yüzüne bir kez bile bakmadan yalnızca önündeki yemeğe odaklandı. Dakikalar boyunca adamın sohbet girişimlerinin tümünü karşılıksız bırakmıştı. Ancak karnı nihayet tıka basa doyduğunda oturduğu sandalyede geri yaslanabilmişti. İşte tam da o anda adamın elinde tuttuğu çayı yudumladığını ve kendisine baktığını fark etmişti.

"Kimsin sen?" diye sordu Ela aklından geçen bu kısacık soruya engel olamayarak, "Ne istiyorsun benden?"

Sarp hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı ve elindeki bardağı bırakıp hafifçe öne çıktı.

"İsmimin Sarp olduğunu söylemiştim."

"Sarp ne?"

"Sarp Aras," diye yanıtladı adam tereddütsüz bir biçimde, "Sandığın gibi tehlikeli, pis işler peşinde olan biri değilim. İşim gücüm, hâlim vaktim yerinde yani..."

Genç kız bu ismi nereden hatırladığını düşünmeye çabalar-ken yüz ifadesi meraklı bir hâl aldı.

"Benden ne istiyorsun peki?"

"Sen ne olmasını isterdin Ela?"

Ela'nın kaşları çatılırken bakışlarını adamın yüzünden ayır-
madı.

"Bir şey istediğim falan yok benim. Sadece beni neden bu-
rada tutmakta ısrarcı olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ama ma-
alesef bir mantık bulamıyorum."

Gülümsemi Sarp ve dudakları genç kızın dikkatini çekmeye
yetecek kadar kıvrıldı. Ela bakışlarını onun yüzünde dolaştır-
maya ve en azından ifadesinde kötü bir adam olduğuna dair iz-
ler bulmaya çalışırken gülüşüne takılıp kaldı. Adam güldüğünde
dudaklarının kıyısında beliren çizgiler kaşlarını daha çok çat-
masına neden olmuş, Ela sol yanındaki bu ürpertici hissi o gü-
lüşten hoşlanmayışına bağlamıştı.

"Son zamanlarda ben de mantığımdan arındığımı söyleye-
bilirim Ela... Her şeyde mantık arama o nedenle."

"Ne yani bu kadar basit mi? *Her şeyde mantık arama ama ben
seni burada zorla tutacağım. Bahane olarak da senin güvende olmanı
öne süreceğim.* Bu mu?"

"Elbette değil... O adamın ne kadar tehlikeli olduğunu sen
de biliyorsun. Yüzündeki izlerden haberin olduğunu düşünü-
yorum Ela..."

Ela aniden gözlerini yumdu ve elinin istemsizce dudağı-
nın kenarındaki yaraya gittiğinin farkına varamadı. Yeşil göz-
leri hüzne bulanmış, yaşadığı o anı gözlerinin önüne getirmek
genç kızı tahmin etmediği kadar zorlamıştı.

"Biliyorum," dedi sesinin sakin çıkmasına özen göstererek.
Sesini yükselterek bir yere varamayacağını anlamıştı. "Ama ben

kendimi koruyabilirim. Dün zaten eve dönmek gibi bir niyetim yoktu benim. Gidiyordum. Ve eğer şimdi burada tıklıp kalmamış olmasam emniyetten rapor da alıyor olacaktım."

"Ne raporu?"

"Darp raporu... Ama sen benim yoluma taş koydun. Benim güvenliğimle neden ilgilendiğini anlayamıyorum. Yoldan geçen herkesin iyi ve güvende olması seni neden ilgilendiriyor? Polis misin, ajan mısın, mafya mısın?" dedi ve son anda aklına gelenlerle kaşları çatıldı. "Hasan," dedi Ela düşünceler içinde boğulmuşken, "Onun sana bir kötülüğü falan mı dokundu? Ya da onunla mı bir alıp veremediğin var?"

"Öyle de diyebiliriz," diye yanıtladı Sarp dudaklarından dökülenlerin çok da gerçeği yansıtmadığının farkında olarak, "Onun yaptığı işleri en ince ayrıntısına kadar biliyorum ve sana zarar vermesini istemiyorum. Bunun için, seni ondan kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapabilirim."

Hızla oturduğu sandalyeden kalktı ve içeri doğru yürüdü. Salondaki masanın üzerinde duran tablet bilgisayarı alıp mutfaka geri döndü.

"Al bunu," dedi Sarp bir an bile tereddüt etmeden, "Dediğim gibi ismim Sarp Aras... Benimle ilgili internetten istediğin araştırmayı yap. Tehlikeli işler çeviren biri olduğuma dair tek bir kanıt bile bulamayacağına eminim. Ondan sonra tekrar konuşalım Ela," dedikten sonra mutfak tezgâhına doğru yürüdü. Göz ucuyla Ela'nın çoktan araştırmaya koyulduğunu gördü. Gülmüsedti ve rahat bir biçimde kahve yapmaya koyuldu.

"Türk kahvesi sever misin?"

"Hı hı," diye yanıtladı genç kız ve ne söylediğinin farkına varamayarak, elindeki tabletin ekranında gördüklerine odaklanmış bir biçimde devam etti. "Az şekerli..."

Ela o anda adamla ilgili her şeyi öğrenmeye niyetliymişçesine dikkatliydi. Nitekim genç kızın karşısına çıkan her bilgi onu şaşırtmış, bulundukları durumu daha da anlamsızlaştırmaya yetmişti. Ayrıca adamın ismini nereden hatırladığını da

artık biliyordu. Zaman zaman haberlerde işittiği Aras Holding'in sahibi tam karşısında duran adam oluyordu.

Birkaç dakikanın ardından tabletin ekranını kapattı. Öğrendikleri şimdilik onun için yeterliydi. Zira koskoca bir holdingi olan bir adamın burada kendisini güvende tutmaya neden bu kadar odaklandığı da ciddi bir soru işaretiydi.

Adam o sırada elinde bir kahve fincanıyla kendisine doğru döndü. Ela'nın çatık kaşları Sarp'ın üzerine sabitlenmiş, genç kız öğrendiği yüzeysel bilgilerin ardından hesap sormaya niyetlenmişti.

Elindeki tableti masanın üzerine koydu. Ancak tam o sırada adam elindeki fincanı kendisine doğru uzatmış, Ela'nın almasını beklemişti. Ela tek eliyle fincana doğru uzanarak kavradı. Bu sırada adama bakmamaya elinden geldiğince gayret ediyordu. Ama kendi eline değen parmaklara engel olamadığı gibi, içindeki bu kıpırtıları da anlayamıyordu. Burnuna dolan kokudan ölesiye rahatsızdı. Kahve kokusu değildi bu... *Az önce afiyetle yediği menemen mi bu kadar güzel kokmaya devam ediyordu?*

"Yemek kokusu diye kendini kandır bakalım," diye söylenen iç sesini hızla susturdu ve duruşunu dikleştirerek adama baktı.

"Koskoca holdingin var. Ve sen burada benim güvenliğimle ilgileniyorsun. Bu fazlasıyla saçma..."

"Olabilir," dedi adam omzunu hafifçe silkerken, "Sen bu adamdan kurtulmak istemiyor muydun?"

"Evet istiyorum. Ama bunun için senin yardımına ihtiyacım yok."

"Öyle mi dersin Ela?" derken kaşları hafifçe yukarı kalktı.

"Evet, öyle diyorum. Şu anda beni burada tutarak, o adamdan kurtulmak için sahip olacağım tek delilin de yok olmasına sebep oluyorsun."

"Neymiş o?" diye sordu Sarp onun söylediklerine anlam veremeyerek.

"Darp raporu elbette... Ne olacak başka?"

Sarp onun sözlerini aklının bir köşesinde tutarak oturduğu yerden kalktı. Tam o anda evin kapısı çalmış, Ela merak etse

de dışarıda bekleyen adamların geldiğini düşünerek oturmaya devam etmişti.

“Merak etme, rapor işi hallolacak... Tek istediğim bana güvenmen,” dedi ve çalan kapıya bakmak üzere mutfaktan çıktı. Arkasında adamdan duyduğu son sözlerle sarsılmış ve içten içe öfkeli bir Ela bırakmıştı.

Güven... Ela bu duygunun tadına daha önceleri varıp varmadığını bilmiyordu. Hayatı boyunca sırtını dayayacağı, güveneneceği bir liman olup olmadığını anımsayamıyor, birine güvenmenin, bir şeyleri teslim etmenin nasıl bir his olduğunu kavrayamıyordu.

Ayrıca halen onun nedenlerini de sağlam bulmamış, direnme ve buradan kurtulma fikrini rafa kaldırmamıştı. Ancak yine de güven sözcüğü onu sarsmış, yaşamında eksikliğini çektiği en önemli kavramlardan biri olduğunu hatırlatmıştı. Buna rağmen babası ve abileri bu duygunun zerresini bile kendisinde yeşertememişken bir yabancıнын bunu istemesine öfkelenmeden duramamıştı.

Oturduğu yerden kalktı ve adamın peşinden yürümeye başladı. Tam o sırada Sarp adamlardan birinin içeriye bıraktığı poşetleri ve paketleri içeriye almaya odaklanmıştı. Ela adamın tam arkasında durdu. Etrafa yayılmış paketler zerre kadar ilgisini çekmiyordu.

“Sana güveneyim öyle mi?” diye hırçın bir şekilde bağırdı genç kız, “Sen kimsin ki ben sana güveneceğim ya? Hayatım boyunca kimseye güvenmemişken sen istisna mı olacaksın?” Dudaklarının titrediğini fark etmedi. “Bırak beni gideyim,” diye sözlerini sürdürdü. Sesi az öncekinden daha kısık, daha bitkin çıkıyordu. “O adamla ne işin varsa ben olmadan da halledebilirsin.”

Adamın suratına baktı ve onun bakışlarının da kendi yüzünde sabitlendiğini fark etti. Ancak az önce kahvaltıda olduğu gibi değildi. Daha başka, Ela’nın anlam veremediği, içini ürperten bir şeylerle yüklenmişti.

O bakışlardaki yoğunluğu inkâr edip hiçe sayarak, "Sana ne zararı dokundu onun bilmiyorum," dedi ve aniden aklına gelenlerle boğazına kocaman, kupkuru bir yumru oturdu. "Eğer... Beni ondan hıncını almak için falan kaçırdıysan... Ben işine yaramam."

"Bu fikre nereden vardın Ela?"

"Başka ne olabilir Allah aşkına? Sana bir kötülüğü dokunup dokunmadığını sorduğumda kabul etmedin mi az önce? Ne çıkmalıyım sözlerinden?"

"Amacımın intikam almak olduğunu falan mı sanıyorsun sen? Böyle bir şey yok... Çıkar aklından bu düşünceyi..."

"Hah! Sen onu benim külahıma anlat!" diye bağırarak arkasına döndü. Tam gece uyuduğu odaya doğru ilerleyecekti ki yeniden adama bakarak sözlerini sürdürdü. "Eğer ona bir şeyleri ödetmek istiyorsan, ben önemli bir koz değilim. Ona ne yapacağın, onunla ilgili ne planladığın umurumda değil. Ama bunu senin için kolaylaştıracağımı sanıyorsan, çok yanılıyorsun."

Sarp onun arkasından bakarken dudaklarından çıkan sözlerle kendisinin neden olduğunu farkındaydı. Ama yine de bir süre böyle devam etmesi gerektiğine, neden bu işe bulaştığını Ela'ya tüm çıplaklığıyla anlatmanın imkânsızlığına inanmıştı.

Yerdeki poşetleri tek hamlede eline aldı. Ela'nın odasına geldiğinde zaten aralık olan kapıyı iyice açtı ve onun odanın geniş camının önünde dikilip dışarıyı izleyişine baktı. Poşetleri kapının hemen kenarına doğru bırakırken çıkardığı ses Ela'nın kulaklarına dolmuş, genç kız hırçın bakışlarını adamın üzerine odaklamıştı.

"Ne istiyorsun?"

"Giyecek hiçbir şeyin olmadığının farkındasındır," dedi adam yerdeki poşetleri göstererek, "Burada ihtiyacın olacak her şey var. Odanın içinde de bir banyo... Sadece senin kullanabilmen için..."

"Senin aldığın kıyafetleri giyeceğimi de nereden çıkardın?"

"Başka seçeneğin var mı Ela?" diye sordu Sarp kaşları ukala bir şekilde havaya kalkarken, "Önündeki günleri üzerindeki-lerle mi geçirmeyi planlıyorsun?"

"Evet, beğenemedin mi? Günlerce aynı kıyafeti giymeyi düşünüyorum."

"Beğenmemek mi?" dedi ve bir yanıt beklemeden sözlerine devam etti. Onu beğenmiyor olmasının imkânsızlığına gülümsemeyi sürdürürken direncine hak vermeden edemedi. "İstediğin zaman istediğini giyebilirsin Ela. Senden sadece biraz süre istiyorum. Bir şeyleri netleştirmem ve yoluna koyabilmem için... Sonrasında sen ne istiyorsan öyle olacak."

"Sana süre falan vermiyorum," diye bağırdı genç kız, "Gözünü dört aç Sarp Aras! Çünkü ilk dikkatsiz anında buradan kurtulacağım. O zamana kadar da benden uzak dur! Bu odaya da aklına her estiğinde girebileceğini düşünme! Onunla alıp veremediğin bir şeyler olsa da evli bir kadını kaçıracak senin de suç işlediğini sakın unutma!"

Sarp birkaç adımda Ela'nın yanına yaklaştı. Genç kızın gözleri korkuyla açılmış olsa da duruşu dik, çenesi yukarıdaydı. İçten içe kalbi dörtlüğe koşturmaya başlamış, adama fazla diklenerek sinirlendiğini sanmıştı.

"Elinden geleni ardına koyma Ela," diyen adam hemen dibine kadar ulaşmış, eli de Ela'nın kolunu sıkıca kavramıştı. "Sadece birkaç gün buradan hiçbir yere gidemeyeceğini kafana sok! Bu bir oyun değil... Ve sen... Ben ne zaman istersem, ne zaman her şeyi hallettiğime inanırsam, o zaman gitmekte özgür olabilirsin."

Derin bir nefes alarak az önce Ela'nın sözlerini sindirmeye çabaladı. Soluklarını nihayet düzene sokabildiğinde kızın diğer kolunu tuttu ve onu kendisine bakmaya zorladı.

"Şu anda o adamla evli olabilirsin. Ama çok yakında Ela... Onunla bir bağının kalmaması için her şeyi yapacağım. İşte o zaman, seninle konuşacağız," dedikten sonra kızın başını sağa çevirerek kendisine bakmayı reddettiğini fark etti. Gözlerini kapattı ve burnunu onun gece karası saçlarına yaklaştırdı. Ela'nın kokusu burnuna doluyor ve o kadınsı koku genç adamın devasa bedenini sarsıyordu. Kızın bedeninden yayılan sıcaklık aklını çeliyor ve parmaklarının ucunda hissettiği teni

adamı kıskırtıyordu. Sarp ona yakın olmanın etkisiyle ne yapacağını bilmiyor, daha fazlasını isteyen bedenine ve ruhuna nasıl söz geçireceğini kestiremiyordu. "Ne konuşacağımızı öğrenebilmek içinse..." dedi yüzünü kızın yüzüne hafifçe yaklaştırarak. Onun titrediğini, nefesinin sıklaştığını yakınlıklarının da etkisiyle anlayabiliyordu. Ancak kendi sabrı da sınırına ulaşmadan uzaklaşması gerektiğini anbean daha net fark ediyordu. "Biraz beklemen gerekecek..." diye sözlerini sonlandırdığında kızın kollarını tutmayı bıraktı ve bir adım geri giderek yakınlıklarına son verdi.

Ela'nın aralanmış dudaklarına, sıklaşan nefesinin de etkisiyle bir körük misali yükselip alçalan göğüslerine ve hafifçe kıstığı yemyeşil gözlerine bakmamaya direndi. Arkasını dönerek kapıya doğru yürümeye başladığında onun serbest bıraktığı soluğu kulaklarına çalınmış, rahatlamış olduğunu düşünmeden edememişti.

Oysa Sarp gözlerini kapatsa da nafileydi. Aklında Ela'nın son görüntüsü varken, Sarp o aralanmış dudaklara kapanıp varlığının bile farkında olmadığı susuzluğunu gidermeyi dilerken tüm çabası boşunaydı. Yalnızca birkaç gün önce aynı düşünceleri paylaşmaktan mutluluk duyduğu, benliğinde ve ruhunda yer alan eksikleri doldurduğunu hissettiği kız şimdi eksikliğinin adı, ta kendisi olmuştu. Bir süre önce mantığını göz ardı edip, kalbinin sesine kulak veren Sarp, şimdi onun yalnızca Ela'ya sahip olmak isteyen fısıltılarını işitebiliyordu. Henüz yaşananlar bu denli yeniyken Sarp sabırsızlandığını biliyor, ancak her şeye rağmen iradesini öne koymayı ve zincirlerinden boşalmak için fırsat kollayan arzularını dizginlemeyi başara bildiğini düşünüyordu.

Bedenini delip geçmek istercesine deli gibi atan bir kalbi vardı. Cığerleri soluklarının hızına yetişemiyor, genç kız iki elini de göğsünün üzerinden çekemiyordu. Ancak daha önemli, Ela'nın hoşuna gitmeyen, kurtulmak için can attığı bir şey vardı. Bunlar şüphesiz burnuna dolan o lanet koku ve adamın Ela'yı

olduğu yere adeta mihlayan kahverengi bakışlarıydı. Genç kız bu iki detayın yanında bir de az önce adamın kendisine nedenli yaklaştığını düşündükçe sıtmalara tutulmuşçasına titredigini hissediyordu.

Tüm bu hislerinin sebebi ise kesinlikle adama karşı duyduğu öfkeden başka bir şey olamazdı. Ela onun kendisini zorlamasına katlanamıyordu. Mazeretleri sağlam gelmediği gibi arkasından çıkabilecek gerçekler genç kızı içten içe korkutuyordu.

Sinirli adımlarla odanın ortasında yer alan devasa yatağa doğru yürüdü. Tıpkı adamın kendisi gibi dev bir yatak olduğuna ise şimdi fark ediyordu. Nedense etrafında gördüğü her detayı adamla özdeşleştiriyordu. Ancak yine de Ela, buradan kurtulmak için planlar yapmaya devam ediyordu.

Yatağın kenarına oturduğunda gözü kapının kenarında duran poşetlere ilişti. Oturduğu yerden hızla kalktı ve önce odanın kapısını iyice kapattı. Birkaçına uzandı ve incelemeye koyuldu. Poşetlerin içinden çıkan her şık, kaliteli ve gerçekten muhteşem gözüken kıyafetlerle gözleri şaşkınlıkla açılıyor, o adamın bunları kime aldırıldığını merak ediyordu. Şık pantolonlar, bluzlar, kazaklar, gömlekler Ela'nın gözlerini kamaştırarak parmaklarının dokunma isteğiyle can atmasına neden oluyordu.

Bir diğer poşette iç çamaşırlarını görmek genç kızın bednine ateş basmasına yetmişti. Dantel kumaşlardan rengârenk çamaşırlar Ela'nın çok da alışık olduğu bir tarz değildi. Çok açık saçık şeyler sayılmazlardı ancak yine de üzerlerindeki dantel doku onlara kışkırtıcı bir görünüm vermişti. *Peki, bunları atan kimdi?* Adamın kendisinin olmadığı bir gerçektir. Kesinlikle bu kadar zevkli olabileceğini düşünmemiştir. Ela'ya göre hiçbir erkek bu tarz şeylerden anlamaz, alışveriş gibi bir sıkıntının içine girmezdi. O zaman geriye tek bir hedef kalıyordu Ela'yı düşündürün... O da tüm bunların alışverişinin bir kadının becerisi olduğundan başkası değildi.

Bir anlığına düşündü. Evli olmadığını, az önce adamla ilgili internette yaptığı araştırmada bununla ilgili bir şey görmediğini biliyordu. Belki de sevgilisine aldırmaştı. "Yok canım!" diye

itiraz etti kendi kendine. Nedense bu fikir hoşuna gitmemişti. Daha doğrusu çok doğru gelmemişti. *Hangi kadın seçilisine bir başka kadına kıyafet alması için yardım edebilirdi? "Eğer sebep intikamısa neden olmasın?"* diye soran içsesini bu kez yalnızca bir anlığına dinledi. Nedense onun fısıldadıkları da hoşuna gitmemiş, ama yine de Ela intikam fikrini bir kadının varlığına yeglediğini fark edememişti.

Düşüncelerinden memnun olmayarak oturduğu yerden kalktı. Salona doğru yürümeye başladığında bunu neden yaptığını anlamamıştı. Ancak nedense kendisine mâni olamamış, yeniden ötker maskesini yüzüne takarak adamın olduğu tarafa doğru gitmekten kendisini alamamıştı. Niyetinin ise yalnızca dışarıda biraz temiz hava almak olduğuna kendisini bile inandırmıştı.

Salonun girişine geldiğinde mutfaktan sesler geldiğini duydu. Adımlarını yavaşlatıp dinlemeye koyulduğunda onun birisiyle konuştuğunu işitmişti. Adamın, "Tamam Nil," deyişi ise tamamen tesadüf eseri genç kıza ulaşmış, Ela'nın biraz merak, biraz da hissettiği memnuniyetsizliğin etkisiyle kaşları çatılmıştı. "Ben akşamüzeri geleceğim, görüşürüz."

Duyduklarını kavramaya, kafasındaki fikirlerle birleştirmeye çalışarak ayaklarının istemsizce onu mutfığa doğru sürüklemesine izin verdi. Nitekim içeri girdiğinde adam telefonunu kapatmış, Ela onu elindeki fincanı dudaklarına götürmüş camdan dışarı bakarken yakalamıştı. Bunun üzerine genç kız dudaklarından dökülen kelimelere mâni olamazken bakışlarını duyacaklarına karşı hissettiği müthiş bir merakla adamın üzerine çevirmişti.

"O kıyafetleri sen mi aldın?"

Sarp aniden kapının girişine doğru döndü ve Ela'yı gördüğünde bakışları hızla kızın üzerinde dolaştı.

"Hayır, ben almadım," derken sesi düz olsa da dudakları hafifçe yana doğru kıvrılmıştı.

"Kim aldı peki? Adamlara aldırmadığın kesin... Seçimlerin erkek işi olmadığı belli..."

Sarp başını iki yana sallayarak güldü.

"Hayır Ela... Adamlara da aldırmadım."

Ela'nın kaşları memnuniyetsiz bir biçimde çatıldı. Duymak istedikleri işittiklerinden çok daha farklıydı.

"Kim aldı peki?"

"Neden merak ediyorsun? Bu neyi değiştirecek kı? Zaten giymeyeceğini söylememiş miydin?"

Ela ellerini iki yanında sıkı ve öfkesine engel olmaya çalıştı. Adamın verdiği yanıtlar, hazırcı cevap hâli ve o lanet olası çizgileri ortaya seren gülüşü fazlasıyla sinir bozucuydu.

"Merak falan etmiyorum. Seninle ilgili düşüncelerimi pekiştirmeye çalışıyorum sadece," dedi ve çenesini ukala bir tavırla havaya kaldırarak sözlerini sürdürdü. "Sonuçta sevgiline talan aldırdıysan bu senin ne denli berbat bir adam olduğunu gösterir."

Sarp'ın kaşları umursamazca kalktı ve birkaç adımda kıza doğru yaklaştı.

"Nedenmiş? Olamaz mı?"

"Olabilir elbette. Beni hiç ilgilendirmez. Senin zorbanın teki olmanın yanında zampara olduğuna da şüphem yok. Ama burada bir başka kadını zorla alıkovuyorsun. Üstelik bir de onun için bir başka kadına kıyafet aldırıyorsun. Bu, bir kadın için çok aşağılayıcı bir durum bence... Bu da senin nasıl biri olduğunu gösterir."

Sarp gülererek bir adım daha attı. Ela onun kendisine daha çok yaklaştığını gördüğünde geriye doğru gitmeye çalışmış, ancak kalçalarının masanın kenarına dayandığını hissettiğinde durmak zorunda kalmıştı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım Ela?" dedi Sarp dik duruşunu bir an bile bozmadan. Ela'ya dokunmuyor, ama aralarının da o bir neteslik mesafeyi de kesinlikle azaltmıyordu. Adamın kokusu kızın burnuna doldukça Ela kaçacak yer arıyor, ancak adam ısrarcı konuşmalarını sürdürüyordu. "Seni burada alıkovuyup, bir de hayatındaki kadına senin için elbise aldırdiğim için berbat bir adamım, öyle mi?"

Genç kız onun yakınlığının üzerinde yarattığı baskıyı germezden gelmeye çalışarak çenesini kaldırdı.

"Aynen öyle... İlgrenç bir durum."

"Anlıyorum," diye yanıtladı adam net ve sakın bir tavırla, "Ama senin anlamadığın bir şey var Ela... Ben hayatımda değer verdiğim bir kadın olduğu takdirde, ona bir başka kadın için kıyafet seçtirecek bir adam değilim. Ancak ben ona kıyafet seçebilirim. Ve elbette vaktimi de o kadınla aynı çatı altında geçirmeyi tercih ederim."

Elini genç kızın çenesine uzattı ve okşayan bir temas ile tutarak başını hafifçe yukarı kaldırdı. Ela'nın tıpkı az önce odada olduğu gibi nefesi hızlanmış, ancak aynı zamanda adamın söylediklerinden de hoşlanmamıştı.

"Yani... Kıyafetleri kimin aldığının bir önemi yok. İsteddiğin takdirde giymen yeterli," dedikten sonra seri adımlarla mutfaktan çıkmış ve arkasında nefes nefese kalmış bir kız bırakmıştı.

Ela ise adamın söyledikleriyle serseme döndüğünü hissediyor, ona cevap verememiş olmasının pişmanlığını yaşıyordu. Adamın hayatındaki kadınla ilgili söylediklerinden ise ne çıkaracağını bilmiyordu. "Sana ne!" diyen içsesine katılmamak gibi bir lüksü yoktu ve Ela o zorba zampananın hayatıyla zerre kadar bile ilgilenmiyor, yalnızca kendisini korumaya çalışıyordu.

Adımlarını salona doğru yönlendirdiğinde tam ağzını açıp hava almak istediğini söyleyecekti ki ceketini giymiş adamlarla karşılaştı.

"Benim birkaç saatlik işim var Ela," dedi ve kızın bir şey söylemesini beklemeden devam etti. "Adamların tümü dışarıda olacak. Dolayısıyla saçma bir hareket yapmayacağını düşünüyorum."

"Ne yani ben burada tek başıma mı kalacağım?"

"Benimle kalmaya bayıldığını bilmiyordum."

"Elbette ki bayılmışıyordum! Senin gibi zorba bir adamdan uzak durmak için her şeyi yaparım," diye hırçın bir şekilde söylendi. Ancak onun gülerek başını salladığını gördüğünde daha da sinirlenmişti. "Ya burada başıma bir şey gelirse? Ya dışarıdaki adamlar bana bir şey yaparsa?"

"Saçmalama," diyen adamın yüz ifadesi aniden değişti. Ela'nın söylediklerinden hoşlanmadığını anlamak için müneccim

olmaya gerek yoktu. "O adamlar senin kılına zarar geldiğinde başlarına geleceklerden haberdarlar, merak etme... Onlara güvenilebilirsin."

Ela gerçekten saçma bir laf ettiğinin farkına vararak olayı toparlamaya çalıştı. Ne olursa olsun burada yalnız kalmak istememişti.

İşi hırçınlığa vurup, "Ah doğru ya! Asıl tehlike sensin." dedi ve "Peki ya acıkırsam?" diyerek elindeki son çareye sarılmak istedi.

"Buzdolabı ağzına kadar dolu... İsteddiğin başka bir şey olursa adamlara söyle, gidip alırlar Ela. Yalnızca iki üç saat burada olmayacağım," dedi adam ve gülerek ekledi. "Ama beni özleyeceksen kalabilirim."

Ela'nın başı gururla havaya dikildi. Adamdan kurtulmak için fırsat kollarken şimdi kendi davranışlarına anlam verememişti. İsteddiği zaten adamın gitmesi ve buradan bir an önce dışarıya çıkabilmekten başkası değildi.

"Ne özlemesinden bahsediyorsun sen? Gitsen ve hiç gelmesen keşke... Seni görmeye meraklı falan değilim. Sadece burada böyle tıklılıp kaldığım için daha çok sinirleniyorum."

"Sorun yok o hâlde... Geldiğinden beri sinirlisin zaten. Bu bana bir şey kaybettirmez," dedi ve kapıya doğru yaklaştıktan sonra arkasına dönüp baktı. "İsteddiğin bir şey var mı? Yemek, tatlı ya da kıyafetler arasında eksik olan bir şey?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum," dedikten sonra arkasını dönerek odasına doğru ilerlerken içinden homurdanmaya devam etti, "Pis zorba..."

Kapının kapanışını işittiği sırada yatağının üzerine oturmuş, öfkeli bakışlarını yeniden poşetlerin üzerine sabitlemişti. Tam gidip içlerindekiyle yeniden bakacakken adamın Ela mutfığa girmeden önceki telefon konuşması gelmişti aklına. "Nil," demişti adam telefonda konuştuğu kişiye ve Ela karşısında duran kıyafetleri alan kişinin o olup olmadığını merak etmişti.

Acaba neyi oluyordu? Karısı olmadığını biliyordu, ama yine de sevgilisi olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Ancak adamın, "*Hayatımda değer verdiğim bir kadın olduğu takdirde,*" gibi bir

lat ettiğini anımsıyor, bu da hayatındaki kadına değer vermediğini Ela'nın aklına getirirken, bu düşünceyle daha da öfkelenmesine neden oluyordu.

Şimdi düşününce adamın fena bir tipi olmadığını fark ediyordu. Ancak bunun, onu anlatmak için yeterli olmadığını fısıldayan içsesi genç kızı çileden çıkarmayı başarıyor, Ela zor da olsa adamın gerçekten fazlasıyla yakışıklı ve göz alıcı olduğunu kabul etmek zorunda kalıyordu. Bununla elbette ki ilgilenmiyordu ama kadınlar konusunda da fazlasıyla tecrübeli olduğunu düşündüğü adamın yaptıklarına anlam veremiyordu. *Bu adamın burada kendisiyle işi neydi? Hasan'la ne gibi bir husumeti vardı da böylesi bir işe bulaşmıştı?* Bunların yanıtlarını ancak adamdan alabileceğini elbette biliyordu. Ancak bunu bilmek, her şeyi kabullenmesini sağlamıyordu.

Başını yastığının üzerine koydu ve gözlerini usulca kapattı. Kafasında bir girdap misali dönüp duran düşüncelerin onu yordüğünü hissetti. Dışarı çıkıp hava almayı düşünürken bu fikir beynini terk etmiş, Ela çoktan kendisini uykunun huzurlu kollarına teslim etmişti.

Haliç'i boydan boya, büyüleyici bir biçimde gözler önüne seren bir manzaraya bakıyordu. Gözlerini bir an bile gördüklerinden ayırmıyor, ancak aklını meşgul edenin çok daha başka bir şey olduğunu da biliyordu. Kuzeni Hazar'ın bu eşsiz manzaraya hâkim evinde gündüz vakti toplanmalarının saçmalık olduğunun farkında olsa da birazdan konuşacakları konu ona başka çare bırakmıyordu. Bu işten Ela'nın hiçbir şekilde yara almadan kurtulabilmesi içinse bütün bağlantılarını devreye sokmanın gerekliliğine inanıyordu.

Arkasından gelen ayak sesleriyle döndü ve Kuzey'in de gelmesiyle tüm kadronun tamamlandığını gördü. Birazdan anlatacaklarına en çok sinirlenen kişinin avukat olan kuzeni Kuzey olacağına ise şüphesi yoktu.

"Sarp?" diyerek soru işaretleriyle yüklü bakışlarını kendisine yöneltmiş olan kuzenine hafifçe gülümseyerek baktı.

"Hoş geldin," dedikten sonra koltuklardan birine oturdu. Telefon görüşmesini bitirmiş olan Baran da çoktan koltuklardan birine oturmuş, olan biten her şeyi biliyor olmasının rahatlığıyla alaycı sırıtişlarını Sarp'ın üzerine sabitlemişti.

"Eee? Neden toplandık? Kutlama mı var?" diye soran hiç kuşkusuz ki Hazar'dı. Annesinin ikizi olan Beliz teyzesinin oğlu Hazar, eğlence olan her yerde bulunmaktan hoşlanır, gece hayatının her alanında yer almasıyla tanınırdı. Babasına ait yatırım şirketini yönetiyor olsa da gece kulüplerinden birine ortaklığı bile bulunan kuzeni, hayatını en güzel ve eğlenceli hâliyle yaşamaktan da geri kalmazdı.

Sarp, "Siz karar verirsiniz artık kutlama yapıp yapmayacağımıza," diyen Baran'ın suratına öfkeyle baktı ve yeniden Hazar ve Kuzey'e verdi tüm dikkatini.

"Eee hanginiz başlayacak?" diye soran Kuzey'e ve yanındaki Hazar'a baktı. Ve vakit kaybetmeye gerek duymadan, "Ben başlayacağım. Konu tamamen benimle ilgili," dedikten sonra hiçbir detayı atlamadan anlatmaya başladı. Ela'yı gördüğü günden başlayıp, içindeki tüm çelişkilerden de bahsetmeyi atlamamıştı. Ancak nihayet yaptığı çılgınlık da dâhil her şeyi anlatmayı bırktığında Kuzey hışımla oturduğu yerden kalkmıştı.

"Sana inanamıyorum Sarp!" diye bağırken elleri saçlarından öfkeyle geçmiş, kuzeninin böyle bir suçla bulaşmasını hazmedememişti, "Sen bunun bir suç olduğunun farkında değ il mısın?"

"Farkındayım," diye yanıtladı Sarp net ve ifadesiz bir şekilde, "Ama umurumda değ il."

"Ne demek umurunda değ il? Evli bir kadın Sarp, evli..."

Sarp da oturduğu yerden kalktı ve camın önüne doğru yürüdü. Bu sırada Baran'ın uzattığı içki kadehimı geri çevirmişti.

"Evet... Ama ondan kurtulmaya çalışan bir kadından söz ediyoruz Kuzey. Ona şiddet gösteren bir adamdan kurtulmaya çalışıyor."

"Bununla ilgili bir kanıt var mı elimizde? Nasıl kurtulmaya çalışıyor?"

"Darp raporu almaya çalışmış. Ama o gün adamlar onu

"Anladık." diye oturduğu yerden lafa atladı Hazar, "Kaçırınca demek istiyorsun. Kız kaçırana çıkacak adın kuzen..."

Sarp gözlerini devirerek devam etti.

"Neyse işte... O yüzden alamamış. Ama bunu bir şekilde halletmemiz gerekecek. Ayrıca adamın çevirdiği yasadışı işler var. Onlarla ilgili de kesin kanıta ulaştığımızda Ela'nın o adamdan kurtulmak için önünde hiçbir engel kalmayacak."

Kuzey derin bir nefes aldı ve kardeş gibi büyüdüğü Sarp'ın üzerinden bakışlarını bir an bile ayırmadı.

"Gerçekten dâhil olmak istiyor musun bu olaya?"

"Dâhil oldum bile çoktan Kuzey... Bunun geri dönüşü yok. Kaldı ki geri dönmek istediğim de yok," dedi ve hepsinin zayıf noktasından vurmak üzere son hamlesini yaptı. Aralarında belki de en stratejik düşünen gerçek bir iş adamı varsa o da Sarp'tan başkası değildi. Nitekim karşısındaki insanın zayıf noktalarına saldırmada ondan daha iyisi görülemezdi. "Siz benim yerimde olsaydınız... Kuzey sen aynı şeyleri Selin'le yaşasaydın ne yapardın? Eminim ki bu durum seni durdurmazdı," dedi ve onun bu sözlerle çenesinin öfkeyle kasıldığını gördüğünde istediğini elde etmiş olmanın tatminıyla diğerlerine döndü. "Ya siz ne yapardınız? Bir kadının bu denli incitilmesine izin verir miydiniz?"

Onların da duruşlarının değiştiğini fark ettiğinde derin bir neresi aıldıktan sonra sözlerini sürdürdü.

"Siz yanımda olsanız da olmasanız da ben bu işin içindeyim, tam merkezinde... Geri dönüşü yok. Vazgeçmek ihtimal dâhilinde bile değil. Bir kez daha o adamın onu incitmesine izin vermem söz konusu olamaz."

Baran gülererek oturduğu yerde doğrulup sehpayı doğru uzandı ve kendisine bir kadeh içki daha doldurdu.

"Zayıf noktaya saldırma yeteneğini Ela'nın üzerinde kullanmanı öneririm kuzen. İhtiyacın olacak..."

"İşte bu yüzden elimde her türlü belge ve delil olmalı... Eksik olmamalı... Sarp raporunu halletmenin bir yolunu bulmalıyız öncelikle."

Kuzey içinden homurdanıp küfürü basarak kuzenine öfkeyle baktı.

"Ben halledeceğim onu elbette, başka kim halledecek Allah aşkına? Ela'nın kimlik bilgilerine ihtiyacım olacak," dedi ve tekrar homurdanmaya devam etti, "Beni ne işlere bulaştırdın Sarp! Bu borcunu fitil fitil burnundan getireceğim."

Sarp onun söylenmesini umursamayarak, "Ela'nın kimlik bilgilerini Baran'dan alırsın. Hepsi var onda," diye yanıtladı.

"Tamam... Raporda neler yazacağını bir şekilde ayarlarız. Adli tiptaki bağlantımla görüştükten sonra sana haber veririm."

"Bir de," dedi Sarp parmaklarıyla sakallarını hafifçe ovuştururken, "O adamın ne yaptığını, Ela'yı arayıp aramadığını bir şekilde öğrenmeliyim."

"Ne yapacağız? Adamın evine böcek yerleştirelim deme, o kadarını yapamam."

Hepsi birlikte Baran'a gülerken Sarp sakindi. Aklından geçen fikri biliyor ama bunu gerçekleştirebileceklerinden emin olamıyordu.

"Telefonunu falan dinletebiliriz belki?"

"Yuh!" dedi Baran oturduğu yerden kalkarken, "O kadar da değil artık. Nasıl yapalım onu dostum? O kadar bağlantım yok benim."

"Benim de yasadışı dinleme konusunda yardımcı olabilecek tanıdığım yok," diyen Kuzey'e bakarken düşünceliydi.

"O zaman ben kendi bağlantımlı kullanacağım."

"Kimmiş o?" diye soran Kuzey'e baktı ve bakışlarını kasıtlı olarak Hazar'a bir an bile çevirmeden yanıtladı.

"Bu işte bana başından beri yardımcı olan kişi," dedi ve derin bir nefes alarak gözlerini Hazar'ın üzerine dikti. "Arhavili..."

İşittiği isimden sonra, "Onunla görüştüğünü bilmiyordum Sarp," diyen Hazar'ın bakışlarının kararmasından aslında daha büyük bir tepki vermek istediğini anlamak güç değildi. Ancak Sarp bunu umursamamayı tercih etmiş, yalnızca hedefine odaklanmıştı. "Onun gibi bir heriften de böyle yasadışı şeyler beklenirdi."

Sarp, *Arhavi*'yi mafya gibi gören kuzenlerini kafasına takmadan ve onu aklamaya çalışmadan konuşmasını sürdürdü. Onun gerçek kimliğini kimseye açıklayacak değildi.

"Neyse işte... Ondan yardım isteyeceğim bu konuda," dedi ve konuyu kapatmak üzere yeniden Kuzey'e döndü. "Ela'yı ikna ettikten sonra daha fazla yardımına ihtiyacım olacak."

"Neye ikna edeceksin?" diye soran Baran'dı.

"O adamla ilgili her türlü delile sahip olduktan sonra... Ela'yı ondan boşanmaya ikna edeceğim."

Odanın içinde gergin bir sessizlik hâkimdi. Kuzenlerinin bu kıza karşı hissettiklerinin zaafından çok daha fazlası olduğunu ve hedefine ulaşabilmesi için kendilerinin de ellerindeki imkânları kullanmaları gerektiğini net bir biçimde fark edebilmişlerdi.

Ela'nın hırçınlıklarını devam ettirdiği, Sarp'ı görmezden gelmeye çalışıp başaramadığı ve adamın kendisini evde her yalnız bırakışında sinir harbi yaşadığı sayamadığı günler geçip gitmişti. Adam günlerdir birkaç saat ortalıktan kaybolursa da akşamları varlığıyla evi doldurmuş, Ela ise onun her cümlesine, her sohbet girişimine ters yanıtlar vererek tahammülsüzlüğünü dile getirmişti.

O anda ise salonda oturmuş, bakışlarını camdan dışarıya, eşsiz bir yeşilin yer aldığı o manzaraya çevirmişti. Elindeki sıcak çaydan bir yudum alarak üzerindeki hırkaya sarındı. Evin içi sıcak olsa da camın önünde hafif bir ürperti hissetmişti. O devasa zorba sabah kahvaltıdan sonra yine çıkmış, Ela'yı burada tek başına bırakmıştı.

Genç kız öfkesinin öznesi olan bu adamın sözlerini düşünmek istemese de aklından çıkaramıyordu. Özellikle her sabah adamın hazırladığı kahvaltılar ve akşam pişirdiği yemeklerle Ela şaşkına dönüyor, bıkmadan usanmadan kendisiyle sohbet etmeye çalışması düşündürüyordu. Oysa Ela adama gerçekten kötü davranıyor, sadece buradan kurtulmak için yapacağı plana odaklanmaya çalışıyordu.

Ancak şimdiye dek bir yolunu bulabilmiş değildi. Günlerdir her öğlen dışarıya hava almaya çıkıyor, ama adamlar gözlerini Ela'nın üzerinden ayırmıyorlardı. Sürekli sabit olan iki adam dışında Ela'nın anladığı kadarıyla nöbet değiştirenler vardı ki onların değişim saatini ne kadar dikkat etse de çözemiyordu.

Eli kolu bağlı hâlde kalışı için adamı suçlasa da içsesi bunun doğru olmadığını biliyor, adamın kendisine karşı olan davranışlarını göz ardı edemeyen benliği Ela'yı çelişkiler içinde bırakıyordu.

Bir de bakışları vardı Ela'yı çıkmaza sürükleyen... Ela kendisine tanıdık gelen o bakışlar karşısında sol yanının dötrnala koşturmasına engel olamıyor, bunu da adama karşı hissettiği tedirginliğe bağlıyordu. Ancak günlerdir adam evden her çıktığında yalnızlık bir ilmek gibi boynuna dolanıyor, geri gelişinde ise boynunu saran o kalın ip gevşeyerek Ela'nın nefes alabilmesine olanak tanıyordu.

Kapının kilidinin çevrildiğini işittiğinde oturuşunu bozmadan camdan dışarıya bakmaya devam etti. Onu dört gözle bekliyormuş gibi gözükmek istememişti. Adamın adımları kendisine doğru yöneldiğinde koltuğun köşesine yasladığı başını hafifçe kaldırdı. Her zaman alaycı bir biçimde kendisini süzen bakışlar ve yana doğru kıvrılıp yanağındaki çizgileri belirginleştiren o gülüşün yerinde, bu kez merak hâkimdi.

"Selam," deyişini işitmemiş gibi davranarak aynı yerde oturmaya devam etti. Ancak adamın pes etmeye niyeti yok gibiydi. "Sıkıldın mı?"

Ela'nın bakışları adamın sorusuyla öfke tüterken duruşunu dikleştirdi.

"Yok, çok eğlendim. Sen gittikten sonra parti verdim hatta."

"Tamam... Bunları bu sefer hak ettiğimi biliyorum."

"Sen, sana söylediğim her kelimeyi hak ediyorsun zaten."

"Evet, evet. Biliyorum. Sapık, kaba, zampara... Bir de neydi?"

"Zorba... En önemlisini unutmamalısın. Asıl sıfatın bu senin," dedikten hemen sonra adamlar arasındaki bu didişmeden hoşlandığını fark etmesiyle yeniden ciddiyetini takındı. Beni

ne zaman bırakacaksın?" diye sorarken ses tonu sakindi. Kendisini çaresiz gibi göstermeye çalışması ise kesinlikle bir oyundan ibaretti. Çünkü artık çok bile beklediğinin bilincindeydi.

"Bana birkaç gün daha vermeni istiyorum. Birkaç gün sonra sana elimde delillerle geleceğim Ela..."

Ela hışımla oturduğu yerden kalktı ve elindeki fincanı kenardaki sehpa çarparak koydu.

Hırçın bir tavırla, "Senin delillerin umurumda bile değil," dedi ve odasına doğru yürüdü. Ardından yeniden öfkeyle bağırды. "Erken uyuyacağım. Seni görmek, zorbalıklarına katlanmak istemiyorum," derken adamın ne gibi bir zorbalığını gördüğünü kendisine hatırlatamamıştı.

"Yemek yemeyecek misin?"

"Hayır! Açlıktan ölmeyi tercih edeceğim."

Adamın arkasından derin bir soluk çektiğini duyduğunda onu bıktırdığına kanaat getirdi. Ama bunu düşünecek durumda değildi. Gece yarısı olduğunda buradan gidebilmek için bir şeyler yapmalıydı. Günler boyu adamın hareketlerini izlemiş ve her gece kapının anahtarlarını yanında tuttuğunu hafızasının bir köşesine iliştiirmişti. İlk yapması gereken şeyin o anahtarları ele geçirmek olduğunun bilincindeydi. Anahtarları alıp kapıyı açmayı başarsa da dışarıda adamların olacağını elbette biliyordu. Ama gece nasıl bir ortam olduğunu henüz kestiremediğinden denemekte bir sakınca görmüyor, ne olursa olsun planına sadık kalmak istiyordu.

Gidecek bir yerinin olmaması ise bir başka konuydu.

Onun kötü bir adam olmadığı konusunda kendisini ikna etmeye çalışan içsesini yok saymayı tercih ediyordu. Ama iki şey vardı ki Ela bunlardan kendisini bir türlü kurtaramıyordu. Adamın bakışlarıyla kokusu genç kıızı rahat bırakmıyor, Ela kabul etmese de bu iki kavramın bir kar suyu misali usul usul içine sızmasına engel olamıyordu.

Başını hızla iki yana salladı ve silkindi. Artık bu mantıksızlığa tahammul edecek değildi. Ela buradan kurtulacak ve ailesinin tek bir güzellik bile katmadığı hayatını baştan yaratarak

sürdürecekti. Sarp denen o zorba zamparayı da bir daha asla aklına getirmeyecekti.

Etrafı fazlasıyla tehlikeli ve karanlık gözükken korumalarla çevrili evden çıktığında elindeki sigarayı hızla yaktı. İçeriden istediğini alamadan çıkmış olması Hasan'ı fazlasıyla öfkelen-dirmiş, adam Ela'nın kendisini düşürdüğü bu duruma içten içe daha da bilenmişti. Büyük patronun daha kendisi bir şey-leri kanıtlayamadan bu olayda yardım etmeye yanaşmaması beklediği bir şeydi. Hasan, olan bitenden ona bahsettiğine çok-tan pişman olmuştu.

Çalan telefonuyla sigarasından bir nefes daha çekip hızla kaldırım taşlarının üzerine fırlattı. Telefonunu vakit kaybetme-den yanıtladığında kuzeni İbrahim'in sesi kulaklarına dolmuştu.

"Ne oldu Hasan? Bir gelişme var mı?"

"Hayır... Tabii ki yardım etmeye yanaşmadılar. Gerçi ya-naşsalar nerede arayacağımız bile belli değil. Ama belki o pla-kanın kime ait olduğunu bulabilirlerdi. Onlara bu işte sağlam adımlar attığımı henüz kanıtlayamadan bu konuda yardım bek-lemek saçmalıktı."

"Ne yapacaksın peki?"

"Yarın Ela'nın çalıştığı kreşe uğrayacağım. O şerefsiz abi-leri orada yakın bir arkadaşı olduğundan bahsettiler. Onunla bir konuşup takip edeceğim. Belki onda falan kalıyordur çak-tırmadan... Bakacağım duruma artık."

"Tamam," dedi İbrahim bir çare bulamamış olmanın dur-gunluğuyla, "Haberleşiriz yine."

Hasan seri hareketlerle arabasına bindi. İçeride konuşulan cümle tek tek beyninde yankılanırken, bir yandan da Ela'yı nasıl bulacağını düşünmesi gerektiğinin bilincindeydi. Günlerdir tek bir ses çıkmamış, Hasan iyiden iyiye sinirlenmeye başlamıştı. Kreşten bir şey çıkıp çıkmayacağı konusunda bir tahmini ol-masa da Ela'nın en azından arkadaşına bir şeyler söylemiş ola-bileceğini düşünmeden yapamamıştı.

Geceyi döven bir sessizlik yankılanıyordu kulaklarında. Dışarıdaki ağaçlardan gelen ürpertici sesleri işitiyor, ancak tüm dikkatini beynini istila eden Ela'lı düşüncelere veriyordu. Kollarını başının altında birleştirmiş, gözlerini tavana dikmişti. Ela'nın öznesi olduğu tüm düşüncelerin yanı sıra bir de *Arhavili* ile yaptıkları konuşmayı aklından geçirmişti. Geçen gün kuzenleriyle olan buluşmasından sonra vakit kaybetmeden onunla görüşmüş ve her türlü takibi sağlamasını rica etmişti. *Arhavili* de nihayet bugün aradığında telefon dinlenmesi olayını hallettiğini ve çok yakında ciddi kayıtlar elde etmiş olacaklarını söylemişti. Ancak bunu duymak Sarp'ın sabırsızlanmasına ve hemen her şeyi bilmek istemesine yetmişti. Çünkü her ne kadar beklemesi gerektiğine kendisini ikna etmeye çalışsa da Ela'nın kendisine güvenmesini sağlayabilmek için kanutlarla gitmesi gerektiğinin de bilincindeydi.

Ela'nın odasının kapısından gelen gıcırıtlarla dikkatini iştitiği seslere verdi. Tam yerinden kalkıp bakacaktı ki Ela'nın ayak seslerini duymasıyla dudakları yana doğru kıvrıldı ve Sarp gözlerini usulca yumdu. Onun öylece arkasına yaslanıp Sarp'ın hamlelerini bekleyeceğini düşünmenin aptallık olduğunu elbette biliyordu. Ancak hanımefendinin gecenin bir vakti buradan kaçacağını düşünmesine de bir yandan gülüp, diğer yandan öfkelenmeden edemiyordu.

Ayak seslerinin kendisine doğru yaklaştığını duyduğunda nefesini sabitledi ve uyuduğunu sanması için hareketsiz kalmaya çabaladı. Ne yapacağını merak ediyor, kilitli olduğunu bildiği kapıdan nasıl çıkmayı planladığını görmeyi dört gözle bekliyordu. Ancak o anda Ela'nın kapıya yaklaşıp açmayı deneyeceğini zannederken beklemediği bir şey oldu. Sarp nefesini iyice tuttu. Ela'nın varlığını yanı başında hissetmesi adamı şaşkınlığa sürüklerken, onun kendi yüzüne çarpan ılık nefesini duyumsamanın işkenceden farkı yoktu.

"Ne yapmaya çalışıyor bu kız?" diye içinden geçirmişti ki Ela'nın eli usulca yastığının altına doğru uzandı. İşte o anda onun ne yapmaya çalıştığını anladı. Yastığın altındaki anahtarlardan gelen şangırtı ile Sarp, aklından geçen tek şeyi yaptı. Onu incecik

bileğinden tuttuğu gibi kendisine doğru çekti ve Ela henüz ne olduğunu anlayamadan geniş kanepede belinden sıkıca kavrayarak narin bedenini altına almayı başardı. Genç kızın dudaklarından firar eden korku dolu çığlık Sarp'ı güldürmüştü ve eğlendirmiş olsa da ifadesini sabit tutmaya çalışmak zorundaydı.

Ela, "Bırak beni, bırak!" diye bağırıp güçsüz yumruklarını Sarp'ın bir kayayı andıran geniş göğsüne indirmeye çalışsa da nafiyleydi. Nitekim adam çoktan her iki bileğini de bir mengene gibi sıkıştı ve genç kızın başının üzerinde birleştirmişti.

"Demek kaçmaya çalışıyorsun zekâ küpü?"

Ela korkuyla göğsünü döven kalbi henüz sakinleşmeden, öfke tüten bakışlarını adamın üzerinde sabitledi ve hareket ettiremediği ellerinden ümidi keserek tüm gücünü kıpırdatıp durduğu bacaklarına verdi. Bacakları oradan oraya savruluyor, Ela adamı üzerinden atmaya çalışıyordu. Ancak Sarp ağırlığını vermemeye çalışarak durduğu hâlde genç kızın üzerinde adeta bir kates vazifesi görüyordu.

"Tabii ki kaçmaya çalışıyordum zorba herif," diye bağırdı genç kız bir an bile tereddüt etmeden ve hareketlerini artırarak adamı uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak ne yaparsa yapsın adamı yerinden oynatamıyor, onun gücü karşısında çaresiz hissetmekten kendisini alamıyordu.

"Nasıl başaracaktın bunu? O anahtarları oradan almakla işinin biteceğini düşündün mü gerçekten?"

"Sana ne?" diye yanıtladı genç kız bu kez. Bulundukları yakınlıktan ölesiye rahatsızken, adamın burnuna dolan kokusunun içinde yarattığı sarsıntı tarifsizdi. "Bırak beni!" diye inledi. Sesinin titrek çıktığının elbette ki bilincindeydi. Bakışlarını hafifçe kaldırdı ve adamın gözleriyle birleştirdi.

"Hayır," diye yanıtlayan adamın kahverengi gözlerinde görüldüğü kıvılcım genç kıza titretmiş, gırtlığından çıkan boğuk ses büyümüştü. Bulundukları odanın gereğinden fazla sıcak olduğunu aklından geçirmişti. Ancak başının üzerinde bileklerini tutan ellerden biri tutuşunu gevşetip, dokunuşunu genç kıza vanağına uzattığında Ela iliklerine kadar ısırmıştı. Sıcak mıydı,

yoksa soğuk mu, karar verememişti. Adamın başparmağının elmacık kemiklerinde ve yanağında hafifçe gezinmesi üzerine genç kızın boğazı düğümlenmiş, nefesi adeta ciğerlerinde tıkanıp kalmıştı. "Bırakamam," deyişini ise zar zor işitmiş, ancak anlam vermekte zorlanmıştı.

Adamın başparmağı kızın durumuna aldırmadan dudağının kıyısında, alt dudağı ile çenesi arasında kalan o kışkırtıcı kıvrımda hafifçe dolastığında Ela, bu kez korkuyla irkildi. O ana kadar hissettiğinin heyecana benzer bir duygu olduğunu kavramak ise genç kıza hiç iyi gelmemişti.

"Dokunma bana!" dedi son bir gayretle, "Lütfen..."

"Korkma benden... Sana," dedi adam tok ve gür bir sesle, hemen ardından genç kızın çenesini hafifçe yukarı kaldırarak kendisine bakmaya zorladı. Ancak onun dolu dolu olmuş yeşillerini görmek kalbini sıkıştırmış, bu durumda olmasının sebebi olduğu için kendisine müthiş bir öfke duymasına neden olmuştu. "Sana asla zarar vermem Ela... Asla..."

Ela o kahverengi gözlerdeki kıvılcıma bakarken adamın boğuk ses tonu yine bir yerlerden tanıdık geldi ve genç kız bu sesin bir süre önce bambaşka bir şekilde kulağına çalınmış olup olmayacağını düşünmekten kendini alamadı. Ancak o durumda olmaya daha fazla izin vermeyerek son bir güçle kendisini hipnoz eder gibi bakan o gözlerden koparmayı başardı. Bir kez daha adamın altında tepinip onu az da olsa uzaklaştırabildiğinde elde ettiği zaferle kalbinin üzerinde hissettiği ağırlık etkisini azalttı. Konuşamıyor, tepki veremiyordu. Kalbi adeta ağzında atmaya devam ediyor, az önce adama ne denli yakın durduğunu düşündükçe yanaklarının pembeye boyandığından emin oluyordu.

Kendisini hızla adamın etkisinden sıyrıp toplardı. Gece- nin odanın içinde yarattığı, yalnızca bahçenin ışığının aydınlattığı loş karanlıkta, "Bir daha bana sakın yaklaşma! Sakın!" diye tısladı ve adamın boşluğundan yararlanarak aralarındaki mesafeyi açtı. Kanepeden hışımla kalktığında adamın da onun hareketini tekrarladığını ancak kolu o güçlü el tarafından sıkıca kavrandığında anlamıştı.

Genç kızın saçları adamın yüzüne doğru savruldu ve Sarp onun omuzlarından sıkıca tutarak kendisine yaklaştırdı. Gözleri az önceki koyu kıvılcımları yitirmemiş olsa da bu kez hissettiklerine tehlikeli bir şeyler de karışmıştı.

"Buradan ben ne zaman istersem o zaman ayrılabileceğini bir kez daha söylemeyeceğim Ela."

"Ben de ilk fırsatta tekrar deneyeceğim," diye diklenen kıza bakarken derin, kendisini sakinleştirmeye çalışan bir soluk aldı. Bakışları o sırada Ela'nın üzerinde dolanmış, buraya geldiğinde giymekte olduğu kıyafetleri görmesiyle damarlarındaki kanın akışı bu kez öfkeden alazlanmıştı.

"Elinden geleni yap Ela," dedi adam sesini onu korkutmak için sakın tutmaya adeta zorlayarak, "Ama bir dahakine buradan kaçmaya çalıştığında nerede olduğumuzu da öğrenmeyi atlama. Böylelikle hangi yöne gideceğini kestirebilirsin." Öfkesini usul usul bir kenara bırakmaya çalışırken dudakları aniden kıvrıldı. "Ve elbette daha sıkı giyinmeyi de akıl edersen iyi olur. Soğuktan donmanı kesinlikle istemem."

"Sen," diye tısladı genç kız kollarını onun tutuşundan kurtarmaya çalışarak. Bakışları adamın gözleriyle birleşti. İkisinin de az önce kanepedeki yakınlığı hatırlamalarının da etkisiyle ortamdaki gerginlik belirginleşerek aralarındaki alevleri artırmıştı. Ancak tüm hissettiklerine rağmen Ela, hırçınlığını kendisini korumasına güvendiği bir kalkan gibi giymeyi atlamamıştı. "Senden nefret ediyorum. Yolumuzun kesiştiği güne lanet olsun."

Sarp'ın dudakları yana doğru kıvrıldı ve kızın kollarındaki tutuşunu gevşetirken yanıt verdi.

"Nefret de bir duygudur güzelim... Şimdilik idare eder," deyişle genç kız ona bakmadan odasına doğru koşar adımlarla ilerledi.

Ela'nın arkasından gülerek bakan Sarp ise genç kızın odasının kapısının gürültüyle kapanmasıyla, az önce aralarında oluşan o sıcaklığı bir kez daha aklına getirdi. Aklına gelen ilk hareketi yapmak, adamın günlerdir ona her baktığında arzuyla

boğuşan benliğine hiç iyi gelmemiştir. Sarp belki de ilk kez bu denli hızlı tahrik olduğunu hissetmişti.

Işının gittikçe daha da zorlaştığı, genç adamın sabrının sınırdığı su götürmez bir gerçektir. Ancak Sarp, Ela ile aralarında gelecek her şeyiilmek ilmek işlemesi gerektiğinin de bilincindeydi.

Yeniden kanepeye doğru uzandı ve başını yastığa yasladı. Bedenindeki sertlik Sarp'ı çileden çıkarmaya devam ederken gözlerini yumdu. Ancak çok zordu. Zira Sarp'ı hâlâ vücudunda hissettiği. Ela'nın bedeninin yumuşaklığı ve sıcaklığı zorluyordu.

Homurdanarak bir kolunu yüzünün üzerine kapattı. Bu düşünceler girdabında kendisini özgür bırakabilmek için Ela'nın içinde bulunduğu esareti bitirmesi gerektiğinin farkındaydı.

9. BÖLÜM

Yeşil, buğulu ama can yakacak kadar eşsiz bakışlarını, odanın içinde bulunan aynaya sabitledi. Üzerine giydiği ince gömleğe, altındaki şık, bol pantolona baktı. Seçimlerin kusursuz olduğunu ve tam bedenine göre alındığını kabul etmek zorundaydı. Ve şimdi dün gecedен beri gözünü kırpmadan düşündüğü ve nihayetinde vermiş olduğu kararı hatırlamanın zamanıydı.

Halen buradan kurtulma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Ancak bunun adama diklenerek, onunla savaşarak olamayacağını artık anlamıştı. Bu nedenle de daha uysal olma kararı almıştı. Onun sohbet girişimlerini geri çevirmeyeceğine, bulundukları yer ile ilgili öğrenebileceği kadar şey öğrenmek için çabalayacağına kendine söz vermeden de duramamıştı.

Saçlarını tepede topladıktan sonra, hazır olduğuna kanaat getirip odadan dışarı çıktı. Saatin kaç olduğunu bilmesine de evin içinde tek bir ses bile duymamıştı. *Acaba etde yok muydu? Belki de yine gitmişti?* Bu düşüncenin onu neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmeden salona doğru yürüdü. Adam her gün mutlaka kahvaltı ettikten sonra çıkıyor ve birkaç saat boyunca da dönmüyordu. Ancak bugün kahvaltıyı bile beklemeyerek bu davranışından sanki vazgeçmiş gibi görünüyordu.

Ela düşündükleriyle suratının asıldığının farkına varamadan mutfağa doğru yürüdü. Nedense sol yanına anlamını bilmediği bir yük oturmuş, boğazında yutamadığı kupkuru bir yumru belirmişti. Ancak tam o sırada dış kapının hafifçe gıcırdayarak açılmasıyla hızla arkasına donmuş ve tam karşısında adamın devasa bedenini görmüştü.

"Günaydın... Uyanmışsın," diyen adam bakışlarını bir an bile üzerinden ayırmadan öylece baktı. Gözleri önce Ela'nın bedeninde kıyafetlerinde gezinirken yüzünde beğenisini ya da en azından Ela o kıyafetleri giydiği için hissettiği zaferi ortaya seren tek bir ifade bile yoktu.

"Günaydın... Evet, uyandım. Gittiğini düşünmüştüm evde ses duymayınca."

Sarp cebinden çıkardığı sigara paketini birkaç adım ilerleyerek masanın üzerine koydu. Ardından Ela'ya bakmadan konuştu.

"Kahvaltıdan sonra gideceğim, sen de rahat edersin," dedikten sonra koridorun sonundaki banyoya doğru ilerledi. Ancak Ela işittiklerinden dolayı hiç memnun değildi. Burada yalnız kalmayı istemiyor, sıkıntıdan patladığı bu evde bir süre daha eli mahkûm kalacaksa onun da kendisine eşlik etmesini arzu ediyordu. Hem böylelikle planlarını da gerçekleştirebileceğini, uysal bir kız olduğunu gösterirse istediği bilgileri de elde edebileceğini düşünüyordu.

Ela'nın bakışları bir anda masanın üzerindeki sigara paketinde sabitlendi. Gördükleriyle kaşları çatılırken, dudaklarından dokulen soruyu engelleyememişti.

"Sigara mı içiyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı Sarp onu ve seri adımlarını mutfığa doğru yönlendirdi. Ela da onu takip ettiğinde çay suyunu koyduğunu ve buzdolabından kahvaltılıkleri çıkarmaya başladığını fark etti.

"Ama neden?" diye sorarken bunu neden sorduğunu kendisi de bilmiyordu.

"Ne neden?" dedi adam Ela'ya bakarak.

"Neden sigara içiyorsun?"

Adam omzunu hafifçe silkeli ve umursamazca yanıtladı. "Alışkanlık..."

"Ama buradayken içtiğini hiç görmemiştim."

"Evin içinde içmemeyi tercih ediyorum."

"Anladım," diye yanıtladı Ela ve kettle'da çabucak kaynayan suya doğru yöneldi. Demlikteki çayın üzerine fokurdayan

suyu dökerken, Sarp'ın bakışlarını onun üzerine sabitlediğini görememişti.

Tezgâha doğru döndüğünde Sarp'ın domates ve salatalıkları oraya dizdiğini ve kesmek için hazırlandığını fark etti.

"Ben yaparım," dedi adamın yanına doğru yaklaşırken, "Sen tabakları çıkar."

Sarp'ın şaşkın bakışları eşliğinde domates ve salatalıkları dilimlemeye başladığında aklında planlarından zerre kadar bile iz kalmamıştı. O anda bulundukları durum içten içe Ela'nın da hoşuna gitmiş, yalnızca o anı devam ettirmek istemişti.

Nihayet kahvaltıya oturduklarında ise çayları bu sabah ilk kez Ela doldurmuştu. Yerine oturduktan sonraysa adamın kendisine yaptıklarına anlam vermeye çalışır gibi baktığını görmüştü.

"Neden bu kadar uysalsın?" diye soran adamın ses tonu sakin. Çayından bir yudum alırken gözleri kısılmış ve Ela'nın üzerine sabitlenmişti.

"Sana da iyilik yaramıyor," diyen genç kıza gülümsemeden edemedi. Aslında onun yapmaya çalıştığı şeyi elbette anlamıştı. Akli sıra dün gecekinden farklı davranıp Sarp'ın kafasını karıştıracaktı. Ancak Ela'nın anlayamadığı şey, karşısında kaçın kurasının yer aldığıydı.

"Hangi hâlinin daha çok hoşuma gittiğine karar veremiyorum. Hırçın hâlinin mi, yoksa bu kedi gibi uysal hâlinin mi?"

"Alt tarafı kahvaltı hazırlamana yardım ettim," diye diklendi genç kız kendisine mâni olamayarak. Çenesini havaya kaldırdı ve saf bir öfke saçan ateşli bakışlarını adamın üzerine sabitledi. O bakışların Sarp'ı daha da çıldırttığını ve kanını kaynattığını bilemezdi. "Sen yine de o uysal kediye çok güvenme..."

"Tırnaklarımı her an çıkarabilirim diyorsun yanı?"

"Aynen öyle diyorum," dedi ve tüm dikkatini adamın içine doğru işlercesine bakan gözlerinden çekerek kahvaltısına sabitledi. Kalp ritminin hızlandığını hissettiğinde ise derin ama sessiz bir soluk alarak kendisini sakinleştirmeyi denedi.

Kısa sohbetlerin eşlik ettiği, zaman zaman uzun, bazen de kısa ve ürkek bakışların araya girdiği kahvaltıdan masaya

toparlayıp temizleyerek kalktıklarında Ela, Sarp'ın gitmek için hazırlanmaya başladığını fark etti. Parmaklarını gergin bir şekilde ovuştururken içten içe gitmesini istemediğini düşünmeden edememişti.

"Şey," dedi kendisine daha fazla engel olamadan, "Gidiyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı Sarp ve iki elini de cebine sokup, omzunu tam koridorun köşesindeki duvara yasladı. Bakışları inceler gibi Ela'nın üzerinde geziniyor, bir şey söylemek ister gibi duruşuna bir anlam vermeye çalışıyordu. "Dışarıdan istediğin bir şey mi var?"

Ela başını iki yana salladı ve yanaklarının pembeye boyanmasına engel olamadan adamın gözlerine baktı.

"Gitmesen olmaz mı?" derken bunu söyleyebildiğine inanmıyordu. Her ne kadar planı için bunun gerekli olduğuna kendisini ikna etmeye çalışıyorsa da kalbi dörtlüğe koşturuyor ve bu deli ritme heyecandan kuruyan dili dudağı eşlik ediyordu.

"Benimle vakit geçirmek mi istiyorsun yani?" diye soran adamın kaşları alay edercesine yukarı kalktı.

"Offf!" diyerek tek ayağını hırsıyla yere vurdu genç kız, "Sana da bir şey söylenmiyor ya! Canım sıkılıyor burada tek başıma..."

Sarp gülerek kızın yüzüne baktı. Ardından gülüşü yavaşça silinip giderken, bakışları milim milim Ela'nın üzerinde gezindi. Dün gece birkaç saat bile uyuyamadığı yetmiyormuş gibi, nihayet uyuyabildiğinde de o kısacık yakınlaşma anını rüyalarına misafir etmişti. Nefes nefese gözlerini karanlığa açmış, bedeninde hâlâ onun yumuşaklığını hissettiğini fark ettiğinde arsızca daha fazlasını istemişti.

Şimdiyse... Karşısındaki yalnızca birkaç saniye hissettiği ama adeta bir damga gibi bedenine mihlanmış sıcaklığın sahibi kalmasını istiyordu. Sarp ona uzanmak için sızlayan ellerini ceplerinde yumruk hâline getirerek sıkıyordu. Kalbindeki hisleri, onu buraya getirişinin ardında yatan tüm gerçekleri sözcüklere dökmek için can atan dudaklarını kapatarak engelliyor, şimdi bunları konuşmanın sırası olmadığını biliyordu. Ancak

Ela onun kafasını karıştırmak, uysal bir maskenin altında hırçınlığını saklamak ve açığını yakalamak için can atıyorsa, Sarp da bu fırsatı değerlendirmekte, onun blöfünü görmezden gelmekte sakınca görmüyordu.

"Pekâlâ!" dedi genç adam omzunu yasladığı duvardan hafifçe doğrulurken, "Madem canın sıkılıyor, o zaman gitmeyeyim bugün. İşlerimi buradan da halledebilirim." Genç kızın ısı ısı parlayan gözlerine, hafifçe kıvrılan dudaklarına baktığında gülmeden edemedi. "Ama önce birkaç telefon görüşmesi yapmalıyım."

"Tamam," diyerek başını salladı Ela. Terleyen avuçlarını pantolonunun kenarına sildiğini adamın görmediğini zannederek sözlerini sürdürdü. "Ben kahve yapayım o hâlde," dedi ve bir an duraksadıktan sonra sorusuna engel olamadı. "Yapayım mı?"

"Olur... On dakika kadar işim var. Birazdan gelirim."

Genç kız arkasını dönerek mutfığa doğru ilerledi. O sırada Sarp onun arkasından gülererek bakmış, onun bu inadını ve çabasını takdir etmişti.

Odalardan birine girip aklındaki telefon görüşmelerini yapmaya koyuldu. İlk iş olarak Kuzey'i aramış ve darp raporunu hallettiğini duyduğunda rahat bir nefes almadan duramamıştı. Ancak kuzeninin tek başına darp raporunun bu süreci hızlandırmayabileceği, Ela'nın isteği dâhilinde bir boşanma davası açılrsa bile adamın zorluk çıkarabileceği ile ilgili uyarısına da aklının bir köşesine kazımişti.

İkinci rotası ise Baran olmuş ve olan bitenden haberdar olmak adına birkaç soru sormuştu. Baran'ın söylediğine göre Hasan birkaç gece önce büyük ve fazlasıyla lüks bir eve gitmiş, birkaç saat durduktan sonra çıkmış ve evine dönmüştü. Evin adresini mesajla ileteceğini ve sahibiyile ilgili elinde bir bilgi olmadığını söyleyen Baran da artık bu tarz gizli kapaklı işleri *Arhavili*'nin çözebileceğini kabullenmişti.

Ardından Baran, Hasan'ın bir de Ela'nın çalıştığı kreşe uğradığından söz etti. Hatta neredeyse her gün bıkmadan usanmadan geldiğini ve Ela'nın arkadaşı olduğunu tahmin ettikleri bir kızla kısa konuşmalar yaptığını söyledi. Bu durum Sarp'ın kafasında

soru işaretleri oluşturmuş, o arkadaşının durumunu Ela'ya sormak konusunu düşünmesine neden olmuştu. Baran'la yaptığı konuşma bittikten hemen sonra vakit kaybetmeden *Arhavi*'yi aradı. Telefonu birkaç çalışta açılmış, arkadaşının tok sesi hızlı bir biçimde kulaklarına dolmuştu.

"Sarp? Nasılsın?"

"İyiyim *Arhavi*, sağ ol... Seninle konuşmam gereken birkaç konu vardı. Müsait misin?"

"Evet, müsaidim. Ben de seni arayıp, adamın telefon kayıtlarıyla ilgili birkaç bilgi verecektim."

"Bir şeyler yakalayabildik mi?"

"Aslında evet," dedi adam bir an bile tereddüt etmeden, "Önce sen anlat. Bir şey mi oldu?"

"Hasan," dedikten sonra derin bir nefes aldı Sarp ve bakışlarını arkasındaki kapalı kapıya çevirip yeniden camdan dışarıya doğru döndü. "Geçen gece lüks bir evde birkaç saat kalmış. Baran adresini yollayacak. Ayrıca Ela'nın çalıştığı kreşe gidip arkadaşıyla konuşuyormuş. Sanırım bir şey bildiğini falan düşünüyor."

"Geçen gece çıktığı evden haberimiz var sanırım," dedi *Arhavi* hızla, "Evden çıktıktan sonra bir telefon görüşmesi yaptı. Görüşme yaptığı kişinin teyzesinin oğlu olduğunu öğrendi bizim çocuklar. Ayrıca polis... Ela'yı bulabilmek için akıllarına gelen her fırsatı kullanmaya çalışıyorlar. Ela'nın çalıştığı kreşe gidip oradaki bir arkadaşından bir şeyler öğrenmeye çalışacaklarmış."

"Peki ev?"

"Ev bulaşmaya çalıştığı işlerin başındaki patrona ait... Akrabasına söylediğine göre Ela'yı bulmakla ilgili yardım istemiş."

"Kabul etmişler mi?"

"Hayır," dedi *Arhavi* ve hemen ardından ara vermeden devam etti, "Hiçbir zaman da kabul etmeyecekler."

"Bu işte senin bir parmağın olabilir mi?"

"Olabilir," dedikten sonra gülmeye başladı, "Büyük patron-
dan da büyükleri var Sarp. Bu işler piyonların istekleri ve emir-
leriyle yürümez. Herkesin emir aldığı bir üstü mutlaka vardır."

"Yani büyük patronun da patronu var ve sen onunla iletişim hâlinesin öyle mi?"

"Öyle de denilebilir. Hasan onlar için çok küçük bir piyon anladığım kadarıyla. Bu adamlar yaptıkları pis işlerin yoluna kimse taş koymasın diye herkesi satarlar. Hele benimle ve içinde bulunduğum toplulukla ters düşmeleri demek, işlerinin berbat olması demek... Kim yasadışı işlerde devletin dikkatini çekmek ister ki?"

"Anladım. Bu epey işimize yarayacak gibi görünüyor. Ayrıca hani şu küçük kumarhane vardı ya... Onun Hasan ile bir bağlantısı çıktı mı?"

Arhavili bir an düşündü ve hemen ardından hızla yanıtladı.

"Oraya Metin'i yollamamız gerekecek. Adamların ötmesini ancak sağlayabilir. Her ne kadar küçük ve önemsiz bir kumarhane olsa da Hasan ile ilgili her delil işine yarayabilir."

"Kesinlikle, gözden kaçırdığımız hiçbir şey olmamalı..."

"Tamam Sarp... O zaman ben Metin ile konuşup ne yapacağımıza bakarım. Her şeyi de olabildiğince kayıt altında tutmalarını sağlayırım. Özellikle ses ve görüntü olacak şekilde..."

"Güzel... Bu telefon konuşmalarının ve elde edilecek diğer şeylerin kayıtlarını bana da yollarsın o hâlde."

"Dinletecek misin?"

Sarp onun neyden bahsettiğini anladığında bir anlığına düşündü.

"Sanırım evet... Her türlü kanıtı sunmam gerek *Arhavili*. Sarp raporu almak istediğini biliyorum. Bu da o adamdan kurtulmak istediğini yeterince ortaya koyuyor. Ancak bilmesini istediğim şey bunu benim yardımım olmadan yapamayacağı. O nedenle o adamın pisliklerini tek tek ortaya dökmeliyim."

Adam güldü ve Sarp'ın davranışını takdir ettiğini gösterir şekilde sözlerini sürdürdü.

"Bulduğun her boşluktan saldıracaksın yani... Tam bir strateji adamı olduğunu biliyordum."

"Başka çarem yok," diyen adamın sesi yavaşça azaldı. Bir anlığına düşünceli bakışlarını camdan dışarıya, evin önünde

uzanan yeşile çevirdiğinde gözlerini yumdu. Ela'nın yemyeşil, uçsuz bucaksız bir ormanı andıran gözlerini aklına getirdi ve sol yanındaki sızı eşliğinde dudaklarından dökülen sözcüklere izin verdi. "Eğer bulduğum boşluklardan Ela'nın kalbine sızmanın bir yolu varsa, bu uğurda her şeyi göze alabilirim. Buna, onun zayıf noktalarına saldırmak da dâhil..."

Kahve makinesinin nasıl çalıştığını nihayet çözebildiğinde, kahveyi, şekeri ve suyu ekleyerek başlatma düğmesine bastı. Tezgâhın üzerine fincanları hazırlamış, yanına birer bardak da su çıkarmıştı. Ancak kabul etmesi gerekirse alışkın olmadığı kadar lüks cihazları kullanmak genç kızı zorlamıştı.

Bakışlarını mutfağın camından dışarıya çevirdi, ancak kafasındaki düşünceleri bir türlü boşaltamadığını, hatta içindeki bu kıpırtıların, bu heyecanın geçmesi için bir çare bulamadığını anladığında yeniden önüne döndü. Titreyen ellerini durdurabilmek için parmaklarını birbirine kenetledi. Tüm bu gerginlik ve içine sığmayan heyecanın sebebi neydi? Adamın karşısında uysal rolüne bürünmek, sırf buradan kurtulabilmek için olmadığı biri gibi görünmeyi denemek miydi? Tabii canım! Bundan başka ne olabilirdi? Ela hislerinin tüm yoğunluğunu buna bağlamış, kalbinin kafesinden çıkmak istercesine atışının adamları hiçbir ilgisi olmadığına kendisini ikna etmişti.

Makinenin kahvelerin piştiğini belli eden sesi mutfağın içinde yankılandığında cezveyi hızla aldı ve dikkatli bir şekilde köpüklerini paylaştırarak kahveleri fincanlara döktü. Tepsiyi alıp masanın üzerine koyduğunda adam halen ortalıkta gözükmemişti. Ela biraz beklemeye karar verse de kahvelerin soğumasına içi el vermedi ve mutfaktan çıkarak adamın telefonla konuştuğunu bildiği odaya doğru ilerledi.

Birkaç saniye sonra odanın kapısına yaklaştığında adamın sesi kulaklarına doluyor ve nihayet kapının önüne geldiğinde Ela kelimeleri de tüm açıklığıyla seçebiliyordu.

"O geceyi unut," diyordu adam. Sesi bozuk çıkıyor, sanki bir an önce konuşmayı bitirmek ister gibi sıkıntılı nefesler alıyordu.

Ela zaten aralık olan kapıyı biraz itekleyerek daha çok açtı. Şimdi bakışlarını camdan dışarıya sabitlemiş olan adamın sırtını tüm açıklığıyla görebiliyordu.

"O gece, koca bir hataydı. Olmaması gerekiyordu," diyen adam elini gür, koyu kahverengi saçlarının arasından geçirdi. Ela arkadan geniş sırtını ve omuzlarını görebiliyor, aşağıya doğru incelen ve tişörtünün üzerinden bile kusursuz bir üçgen şekli çizen belinden gözlerini alamıyordu. Bir de kulaklarına dolan kelimeleri düşünüyor, adamın neyden bahsettiğini anlamaya çalışıyordu. "Uzatmayalım istersen. Ben unuttum. Hiçbir önemi yoktu ve yaşanmaması gerekiyordu. Sana da aynı şeyi yapmanı tavsiye ederim," dedi ve derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Kapatmam gerek Nil. Hoşça kal..."

Arkasını döndü ve kapının önünde dikilmekte olan Ela'yı gördü. Ela az önce duyduğu isme takılıp kaldığını hissediyor, beyninin birleştirdiği parçalar bir araya gelerek tek bir durumu ortaya koyuyordu. Ela bu ismin daha önce de adam tarafından söylendiğini anımsıyor, hedefe ulaşması çok da zor oluyordu.

"Ela," diye kendisine seslenen adamın kaşlarının çatıldığını fark etti. Anlaşılan Ela'nın az önceki sözlerini duymasından pek de hoşlanmamıştı. Ama neden? Evet, adamın elbette neyden bahsettiğini anlamıştı. Ancak bu zerre kadar bile Ela tarafından önemsenen bir konu olmamıştı.

"*Külâhuma anlat,*" diyen içsesini hızlı bir şekilde susturdu ve rahat bir tavır takınmaya, duyduklarından sonra beliren sol yanındaki boğucu sıkıntıyı yok saymaya çalışarak konuştu.

"Şey... Kahveler pişmişti de... Soğumasın diye haber veriyim dedim."

"Tamam," diye yanıtladı adam hafifçe gülümsemeye çalışarak. Aslında içten içe Nil'in telefonunu açtığı ve bu konuşmayı evin içinde yaptığı için kendisine lanet ediyordu. Ela'nın konuştuklarını duymuş olması ihtimali onu öfkeliyor, o sözlerin onun gözünde çizeceği imaj hoşuna gitmiyordu. Oysa Sarp yalnızca bir süre öncesine kadar tam da o imajın ortaya koyduğu gibi bir adam olduğunu biliyordu. Ancak şimdi Ela'nın

yanındayken, ona ulaşabilmek, içine sızabilmek için fırsat kollarken eskiden yaşadıkları pişmanlık duymasına neden oluyordu.

Başını iki yana sallayarak mutfığa doğru ilerleyen kızı takip etti ve düşüncelerinden kurtulmayı denedi. Bundan önce ne yaşadığı artık önemsizdi. Sarp geçmişinde her ne varsa geride bırakmış, Ela'yı ilk kez gördüğü o yerde yaşanmışlıklarını rüzgâra teslim etmişti. Şimdi yalnızca Ela vardı genç adam için... İçine nasıl bu denli yerleştiğini bilmediği, bundan sonra bu hayatta yaşayacağı her anında yanında olmasını arzu ettiği ve artık bilerek, isteyerek yaşamının her köşesine hayalini yerleştirdiği bir kadınla dolu hâle gelmişti. Ela tüm zenginliğinin içinde bile kocaman eksiklerle, boşluklarla dolu kalbine birkaç cümle ve tek bir bakışla dokunmuş, Sarp'ın bunun hazzıyla sarsılmasına neden olmuştu. Ve onun aşkına kavuşabilmek, tıpkı Ela'nın kendisine yaptığı gibi onun eksiklerini hisleri, yapabilecekleri ve hissettirebilecekleri ile kapatabilmek, Sarp'ın en büyük hedefi, gerçeğe dönmesini delicesine arzu ettiği tek hayali oluvermişti.

Demir Aras'ın aile reisi olduğu evin sıcak atmosferinde yine kusursuz bir masanın etrafında toplanılmıştı. Yaşma rağmen dinç ve karizmatik görüntüsünü koruyan adam bakışlarını bir sağında oturan karısında, bir de solunda oturan kızında keyifle dolaştırdı. Ve nihayetinde gözleri kızının hemen yanı başında, yüksek, beyaz bir mama sandalyesinde kollarını bacaklarını oynatarak etrafa güzellik saçan minik torununda sabitlendiğinde, adamın bakışları tarifsiz bir şefkatle yüklendi ve hemen ardından gülümseyerek dile geldi.

"Erim Paşa... Sen yemek yemiyor musun?" diye seslendiği torunu yemek lafını duyunca ufacak, tombul yumruklarından birini ağzına soktu ve tertemiz tükürükleri yumuk ellerine buluşturarak masadakiler kahkahalarını serbest bıraktı.

"O yedi babacığım yemeğini... Oburluk yapıyor şu anda..."

Demir gülerek kızına baktı ve her akşam yaptıkları rutin sohbetlerden birine girdi.

"Hayırsız oğlun aradı mı?" diye sorduğu, sabahtan beri kendisine bozuk atan karısı kaşlarını çatı.

"Hayır, aramadı Demir. Araması mı gerekiyordu? Ayrıca sadece benim oğlum mu?"

Demir pot kırmanın verdiği mahcubiyetle, birkaç gündür buralardan uzaklaşmak ve baş başa kalmak için ikna edemediği, fazla ısrarcı olduğu için de kendisine trip atan karısına gülümseyerek baktı. Tam da Burcu'nun sevdiği o çapkın gülüşü takınmış, bunca yıldan sonra bile kadının kalbini hızlandırmayı başarmıştı.

Adam, karısının eline uzandı ve dudaklarına doğru götürürken göz kırpmayı da ihmal etmedi.

"Aradı mı küçüğüm? Sesi soluğu çıkmıyor ne zamandır."

Kadın kocasından halen işitmekte olduğu o kelimeyle yanaklarının pembeye boyandığını hissederken kızına gülümseyerek baktı ve ardından dikkatini kocasına yönelterek yanıt verdi.

"Koskocaman adam... İşleri, planları olabilir. Zaten bir süre buralarda olmayacağını söylememiş miydi?"

"Evet, elbette öyle... Ama bu kadar uzayınca merak ettim. Gerçi holdingdeki yöneticiler zaten çok iyi işler çıkarıyor, sorun olacağını sanmıyorum ama..." dedi ve başını kızına çevirdi. Mira da o sırada babasının bakışıyla duruşunu dikleştirilmiş ve pot kırmamak için kendisini kasar hâle gelmişti. Her ne kadar abisinin neler çevirdiğiyle ilgili bir bilgisi olmasa da geçen gün aralarında geçen telefon konuşması genç kadını şaşırtmaya yetmiş, ancak şimdi bunu ailesinden saklamak zorunda kalmak tedirgin etmişti.

"Senin haberin var mı Mira?"

"Neyle ilgili?"

"Abinle ilgili elbette..."

"Şey..." dedi genç kadın bakışlarını babasının gözlerinden ayırmadan, "Haberim yok. Bir şey söylemedi bana."

Tam o sırada Erim'in masada yankılanan huzursuz çığlığı Mira'yı kurtardı. Genç kadın masadan hızla kalkıp oğlunu mama

sandalyesinden alırken tuttuğunun farkında olmadığı nefesini yavaşça serbest bıraktı.

"Tamam oğlum," dedi oğlunun tombul yanaklarına dudaklarını ve burnunu sürtüp onu avutmaya ve sakinleştirmeye çalışırken, "Ne oldu tombişim? Ne istiyorsun? Gel biraz dolaşalım seninle," diyerek kucağında Erim'le adeta koşar adımlarla salondan çıktı. Arkasında gözlerini kısmış ve dikkatli bakışlarını kendisine yönlendirmiş annesini, kaşları merakla, biraz da kurnaz bir şekilde kalkmış babasını bırakmıştı.

"Hmm," dedi Demir bilmiş bir şekilde, yemeğinden bir çatal daha alırken, "Bunlar kesin bir şeyler karıştırıyor."

"Bana da öyle geldi," diye yanıtlayan kadının ise gözleri hâlâ kısık, aklı neler döndüğünü düşünmekle meşguldü, "Ne olabilir sence?"

"Bilmem... Hiçbir fikrim yok. Ama Mira da dâhil olduğuna göre önemli bir konu olmalı."

"Sıkıntılı bir durum mu acaba?" diye telaşla kocasına baktığında onun gülen, çapkın bakışlarıyla karşılaşmayı beklememişti. Nitekim adam yüzünü karısınıninkine yaklaştırdı ve elini uzatarak omzundan dökülmüş birkaç saç tutamını arkaya attı.

"Seni buralardan uzak bir yerlere götürme önerimi kabul etseydin, bunların hiçbirini düşünmeyecektin," diye fısıldadı ve dudaklarını karısının alnına yasladı, "Tek derdin ben olurum."

Burcu, görevlilerden birinin masaya bakmak üzere içeriye geldiğini gördüğünde kocasını kendinden hızla uzaklaştırdı.

"Terbiyesizsin. Yaşına başına bakmadan," diye fısıldarken adamın kulağına, onun arsız kahkahasını serbest bırakmasıyla öfkeli mavilerini kocasının ısıltılı bakışlarıyla birleştirdi. O sırada kızı ve torunu da geri dönmüş, Hasret Ablanın da salona girmesiyle ortam kalabalıklaşmıştı. Nitekim Burcu da etraftaki kalabalıktan rahatsız olup, homurdanan kocasına bakarken kırdamaktan kendisini alamamış, yaşına rağmen hâlâ kocasına âşık ve onun tarafından da aynı derecede sevilen bir kadının mutluluğuyla etrafa güzellik saçmaya devam etmişti. Ancak yine de... Aklında oğlunun ne yaptığı, zor bir şeyler yaşayıp

yaşamadığı varken ve kendisi de bunun tedirginliğini hissediyorken, etkisi çok da uzun sürmemiştir.

Bakışlarını camdan dışarıdaki karanlığa sabitlemiş olan kıza gülümseyerek baktı. Günler önce buraya geldiğinde Sarp'a savaşı baltalarıyla saldırmaya hazır olan sanki o değil gibiydi. Bakışları sakin ve buğulu, yüzündeki ifade düz olsa da dudakları hafifçe yana doğru kıvrıktı. Gülümsedi Sarp ve az önceki sohbeti kaldığı yerden devam ettirdi.

"Peki, okuldan hemen sonra işe mi başladın?" diye sordu onun üniversite yaşamından daha birkaç dakika önce bahsetmişken.

"Evet... Okul biter bitmez kreşte başladım."

"Neden öğretmenlik? Bir sebebi var mıydı?"

"Aslında yoktu," dedi genç kız hafifçe gülümseyerek. "Çocuklara bir şeyler öğretmek, onlarla iç içe olmak hoşuma gidiyor. Ama nasıl karar verdiğimi bilmiyorum."

"Ailen peki? Onlar..."

Genç kızın aniden bakışları değişti ve buğulu veşilleri hüznle koyulaşırken zorlukla gülümsemeye çalıştı.

"Sen peki? Sen neden holding sahibi oldun?" dedi ve ardından gülmeye başladı. "Bu çok saçma bir soru oldu. Holding sahibi diye bir meslek olduğundan emin değilim."

Sarp onun konuyu değiştirme çabasına gülerek sorusunu yanıtladı.

"Benimki baba mesleği..."

"Başka bir mesleğin olsun istemedin mi hiç?"

"Aslında hayır," derken ses tonu netti. "Hiç düşünmedim. Küçüklüğümden beri babamın koltuğuna merakım vardı sanırım."

Ela sebebinin ne olduğunu kestiremediği ılıkları kadar hissettiği ateşle iyice mayışmış bir şekilde kıkırdadı. Başını koltuğun kenarına yasladı ve kıkırdamaya devam ederek bakışlarını adamın kilere odakladı.

"Ne oldu? Neden gülüyorsun?"

"Hiç," dedi genç kız narin omzunu hafifçe silkerken, "Seni küçük bir çocuk olarak düşünemedim."

Sarp da onun bu rahatlamış hâline, kıvrılmış dudaklarına ve hafifçe pembeye boyanmış pürüzsüz yanaklarına gülerek baktı. Ve güzelliğini adeta yudum yudum içtikten sonra hızla yanıtladı.

"Emin ol bu şekilde doğmadım."

"Biliyorum. Ama yine de düşünmek komik oluyor. Sen," dedi genç kız adamın sıcacık bakan kahverengi gözlerine öylece dalıp giderken, "O kadar kocaman bir adamsın ki bir zamanlar küçük olduğunu hayal etmek zor."

"Sense tam tersi," dedi Sarp yüreğinden taşan bir şefkatle onun kaşının ve dudağının kenarındaki birkaç gün içinde neredeyse geçmiş izlere bakarken, "Yaşadıklarına rağmen çok küçük ve tecrübesizsin."

"O kadar da küçük sayılmam. Yirmi üç yaşındayım. Çocukmuşum gibi konuşuyorsun. Hem sen kaç yaşındasın ki?"

"Otuz yaşındayım," dedi ve hemen ardından gülerek devam etti, "Ayrıca emin ol çocuk olmadığının farkındayım Ela. Bundan şüphen olmasın," derken bakışları arsızca kızın üzerinde gezindi, ancak kendisini, daha da önemlisi Ela'nın yanındayken sakinleştirmeyi zorlukla başardığı bedenini güç duruma sokmamak için bu hareketine hızla bir son verdi. Nitekim Ela tarafından da konu aynı hızla değiştirilmiş ve yine dönüp dolaşıp aynı yere gelinmişti.

"Neden başına böyle bir bela aldığını anlayamıyorum."

"Senin gibi mi?" derken gülmekten kendini alamadı. Ancak kızın çatılan kaşlarını gördüğünde gülüşünü bastırmaya çabaladı. "Haklısın... Son günlerde ben de bunu sıkça düşünüyorum," deyşi elbette ki ciddi değildi. Ancak Ela çoktan buna bir çözümüşçesine sarılmış ve cevabını vermişti.

"İstedğin zaman beni bırakabilirsin. Seni daha fazla bu pişmanlıkla yaşamak zorunda bırakmak istemem."

"Eminim buna Ela... Dört gözle gitmeyi beklediğine hiç şüphem yok. Ancak çok yakında her şeyi öğreneceksin," dedikten sonra oturduğu koltuktan kalktı ve mutfığa gidip bir

çay daha almak üzereyken yeniden Ela'ya döndü. "Film izlemek ister misin?"

"Olur... Ne izleyeceğimize ben karar vereceksem neden olmasın?"

"O zaman oradaki bilgisayarda masaüstündeki film dosyasından istediğini seçebilirsin," diye yumuşak bir sesle yanıtladığında Ela'yı baştan ayağa titrettiğinden haberdar değildi. Nitekim adam mutfığa doğru ilerlerken genç kız adamın bahsettiği bilgisayara titreyen elleriyle zorlukla uzandı ve ekranını açarak bahsettiği dosyayı aramaya koyuldu. Ama asıl gözüne çarpan bambaşka bir dosya olmuştu. İstemsizce, kendisine engel olamayarak, "*Kişisel*" yazan dosyaya tıkladığında yaptığı hareketten, daha da önemlisi az önce adamla girdiği sohbetten hiç memnun değildi. Kendisini tanıyamıyordu. Planlarını özellikle adamla konuşurken aklına bile getirmiyor olması, hatta daha da ileri giderek ona takılıp kalması genç kızı şaşırtıyordu. Ancak o sırada onu şaşırtan başka bir şey vardı ki o da dosyanın içinde karşısına çıkan birkaç fotoğraftan başkası olamazdı.

Adamın kumral, mavi gözlü, göz kamaştırarak kadar güzel bir kadınla ve kucağındaki bebekle olan ışıltılı fotoğrafları gözlerinin şaşkınlıkla açılmasına neden olurken, Ela neden bunu önemsedini bilmiyordu. Karşısında gördüğü fotoğraf onu bir depresyon misali sarsıyor, kalbi önüne geçemediği, dur durak bilmeyen bir ritme bürünüyordu.

Tam o sırada mutfaktan gelen ayak sesleriyle önünde açık duran fotoğrafı ve dosyayı hızla kapattı. Adamın dediği filmlerle ilgili dosyanın ise gözüne çarpması yalnızca birkaç saniyesini almıştı. Nihayetinde tüm filmler sırasıyla önüne dizildiğinde adam elinde fincanla yanma yaklaşmış ve koltuktaki yerine oturmuştu.

"Seçemedin mi?" diye sorarken ise Ela'nın yerinden korkuyla sıçramasına neden oldu.

"Henüz değil... Dalmışım," dedi ve "Şu olsun..." diyerek ilk önüne gelen, ismini bile okumadığı bir film seçti. Az önce gördüğü manzarayı gözlerinin önünden atmaya çalışarak

düşüncelerini hızla topladı. Tüm bunların onu hiç ilgilendirmediğini bir kez daha içinden geçirdi. Adamın bedeninin etrafına yaydığı ısıyı hissetmekten ve bu sebeple kalbinde oluşan çarpıntının ritminden yorulup koltukta biraz sağ tarafa doğru ilerledi. Nitekim bu, Sarp'ın gözünden kaçmamış, bakışları genç kızın üzerinde incelercesine gezinmişti.

Film başladıktan sonra dakikalar boyunca aralarında tek bir diyalog bile geçmedi. Sarp onun neden durgunlaştığını az çok anlıyor, günlerdir neredeyse her akşam aynı şeyi yaşıyor olsa da kabul edemiyordu. Onun kendiyle olan savaşını fark edebiliyor, ancak gerçekleri henüz dile getiremiyor olmak genç adamın da elini kolunu bağlıyordu. Ela'nın kendisini onu kaçıran kişi, hatta düşman imajından çıkarmamak için çabalayıp durduğunu gözleriyle görebiliyor ve sabırsızlıkla bu direnişi bitirip teslim olacağı günü bekliyordu. Çünkü o ne kadar inkâr ederse etsin burada bulunduğu bir haftayı aşkın süredir aralarında gelişen şeylerin, Ela elinden geldiğince sağlam örmeye çalışsa da anbean incelmekte olan duvarların apaçık bilincine varıyordu.

Filmin ortalarına geldiklerini fark ettiğinde genç adam filmin konusunu bile kavrayabilmiş değildi. Bakışlarını hâlâ filmi izlediğini sandığı kıza çevirdiğinde onun başını koltuğun kenarına yaslayarak uyuyakalmış olduğunu gördü.

Ayağa kalkarak Ela'nın yanına geldi ve önce yüzüne doğru dökülmüş saç tellerini kenara doğru itti. Acaba bu hâliyle Sarp'ın içerisine nasıl deli alevler saldıgının bilincinde miydi? Masum güzelliği karşısında başını iki yana sallayarak gülümsedi. Bunun genç kıızı kaçınıcı kucağına alışı olacağını bilememiştir. Ama tüm kalbiyle son olmamasını dilemiş, hatta daha da ileri giderek tüm ömrünü Ela ile yalnızca bir nefes uzaklıkta geçirmek istemiştir.

Nazik bir şekilde onu kucağına aldığı anda genç kızın bir eli boynuna doğru uzandı. Yüzü genç adamın göğsüne gömülmüş, Sarp kalbinin, kollarında ufacık kalan bu kıza doğru akmasını engelleyememiştir. Kızın odasına doğru yürürken ise bakışlarını bir an bile onun yüzünden çekememiş, uykusunda mırıldandığını iştirmeşi genç adamı istemsizce gülümsetmiştir.

Yavaşça narin bedenini yatağa oturacak şekilde bıraktı. Biryandan yatağın üzerindeki örtüyü açmaya çalışıyor, diğer yandan Ela'nın bedenini sabit tutmaya çabalıyordu. Ancak başını adamın omzuna yaslamakta ısrarcı olan genç kız Sarp'ın işini pek de kolaylaştırmıyordu. Bir kez daha denediğinde, kızın adamın omzunda duran başı hafifçe kalktı. Ela'nın yemyeşil gözleri aralanmış, mahmur bakışlarıyla hâlâ uykunun kollarında olduğunu karutlamıştı. Ancak dudaklarından dökülen o ufacık sözcük adamı olduğu yere mıhlamıştı.

"Sarp," diye fısıldıyordu genç kız ilk kez... "Kimsin? Ne istiyorsun benden?" diye soruyordu. Adamın adı ilk defa dudaklarından dökülüyor ve Sarp'ı şaşkına çevirirken, aynı zamanda dünyanın en klişe olayını yaşıyordu. Hayatı boyunca kimsenin ismini böyle güzel söylemediğini biliyordu. Ama bunu bilmek genç adamın kanını alazlandıran aşkla yoğrulmuş ruhunu zora sokuyordu. Ela'yı arzuluyordu her şeyden öte... Onu seviyor, her hareketine âşık oluyor, hırçınlığıyla kanı kaynarken, masumiyetiyle ruhuna eşsiz yoğunlukta bir şefkati misafir ediyordu. O sırada başını dik tutmakta zorlanan, ara ara adamın göğsüne, tam kalbine yaslayarak derin nefesler alan genç kızın yeri hep orası olsun istiyordu.

"Ah Ela," diye inledi adeta. Parmakları onun saçlarının arasına doğru uzanıp, yumuşacık ipeksi telleri nazık bir biçimde kavradı. Başını göğsüne, delice atan kalbinin üzerine vasladığında genzinden içeri dolan kadınsı kokunun da etkisiyle gözleri usulca kapandı. "Yakında her şeyi öğreneceksin güzelim" derken kendisini duyamadığını biliyor, ama yine de dile getirmeden edemiyordu. İçten içe başını sonunu düşünmeden gittiği bu çılgınlığın boşa çıkmamasını ümit ederken, Ela'ya uzanan engebeli yolların varlığını çok da umursamıyordu. Tek bir arzusu olduğunu biliyordu genç adam... Göğsünün üzerindeki başın, parmaklarının arasındaki saçların, aklından çıkaramadığı yeşillerin sahibiyile her ne olursa olsun tam bulundukları yerde aşkı yakalamayı istiyordu. Ve çok yakında kalbini ele geçiren bu hisleri Ela'nın gözlerine bakarak dile getirmeyi diliyordu.

10. BÖLÜM

Fazlasıyla uykusuz ve düşünceli bakışlarla bakıyordu etrafına. Kemal'in annesinin cenazesi için gittikleri şehirden döndüğünden beri her şeyi bu denli değişmiş bulduğuna inanamıyordu. İlk geldiği gün, Ela'nın yokluğuyla karşılaşmasını ve Zeynep Hanım'ın kendisine anlattıklarını anımsıyor, ancak olan biteni bir türlü anlamlandıramıyordu. Ela'ya yardımcı olamadığı, onun yanında bulunamadığı içinse kendisini suçluyordu.

"Neredesin Ela?" diye fısıldadı sabahın ıssızlığına doğru, "Nereye kayboldun?"

O adamla karşılaştığı günden beri yalnızca Ela'nın nerede olabileceğini düşünüyordu Ceylan. Hasan olacak o herifin okulun önüne gelip Ceylan'ı aklınca sorgulamaya çalıştığı ama hiçbir şey elde edemediği o birkaç gün gözlerinin önünden gitmiyordu. O adamın gözlerinde gördüğü deliliği, o tehlikeli ifadeyi unutamıyordu. Eğer Ela gerçekten ondan kaçmayı başardıysa ortaya çıkmaması için dua ediyordu.

"Merhaba Ceylan Hanım," diyen o sesi işittiğinde tam kreşin kapısından girmek üzereyken irkildi. Duruşunu dikleştirdi ve hızla arkasına döndü. Kaşları çatık, bakışları öfkeliydi.

"Yine mi siz?" derken adamı bir kez daha karşısında buluyor olmasının onu rahatsız ettiği su götürmez bir gerçektir.

"Evet, yine ben... Sanırım daha birçok defa görüşeceğiz. Siz bana Ela'nın nerede olduğuyla ilgili bir şey söylememekte ısrarcı olduğunuz sürece..."

"Bilmiyorum diyorum. Anlamıyor musunuz?"

Hasan'ın dudaklarında alaycı ama en çok da tiksindirici bir gülüş peyda olurken, Ceylan midesinin bulandığını hissetti:

"Bilmediğinize inanacağımı mı sanıyorsunuz? Ela ortadan kaybolacak ve tek arkadaşına haber vermeyecek..."

"Kocasına haber vermediğine göre," diye yanıtladı Ceylan onu ukala bir biçimde, "Siz kocası olduğunuz hâlde bilmiyorsanız ben nasıl bilebilirim? Bir erkek olarak karınızın nerede olduğunu sizin bilmeniz gerekir."

"Haddini bil Ceylan Hanım!" Hasan diklenerek öfkeli bakışlarını kızın üzerine sabitledi.

"Bilmezsem ne olur?" diye tısladı ve kendisine anlatılanları anımsayınca hızını alamayıp tüm resmiyet çabasını bir kenara bırakarak devam etti. "Ela'ya yaptığın gibi beni de mi doveceksin? Bana bak Hasan mısın nesin! Birkaç gündür buraya gelip gittiğini nişanlıma söylememi istemiyorsan, bir daha beni rahatsız etmezsin. Bir dahaki gelişinde bu kadar sakın karşılanmayacaksın." dedikten sonra Hasan ona doğru bir adım atmıştı ki okulun içinden gelen sesle durmak zorunda kaldı.

"Bir sorun mu vardı Ceylan Kızım?" diyen yaşlı adam çatık kaşları ve uyaran bakışlarıyla Hasan'a bakıyordu.

"Yok bir şey Osman Amca... Hasan Bey de şimdi gidiyordu."

Hasan sinirle başını aşağı yukarı sallayıp, "Görüşeceğiz Ceylan Hanım... Ama o Ela'ya söyle, onu bulduğumda çok kötü olacak," dedikten hemen sonra hızlı adımlarla kreşin onunden uzaklaştı.

Kızın söyledikleri onu sinirlendirmişti. *O küçük sırtuk Hasan ile ilgili herhangi bir şeyi bu kıza anlatmış olabilir miydi? Evlentikleri gecenin ayrıntılarından bahsetmiş ve Hasan'ın eline onu bulduğunda yaptıklarını ödetmesi için bir koz vermiş olabilir miydi?* Elanı sinirle yüzüne götürdü ve ovuşturdu. En zavut noktası yine su yüzüne çıkmış ve Hasan'ı delirtmeyi başarmıştı. Ancak o gece Ela'nın herhangi bir şey anladığını sanmıyordu. İçinden okkahlı bu kutur savururken gerçekten öyle olmasını umdu. Elinden kurtuktuğunda giyotinden son anda yırtmış bir mahkûmun ruh hâline

bürünen, yalnızca iki gün yanında tutabildiği karısı, şansını bundan daha fazla zorlamasa iyi olurdu.

“Ne oldu Ceylan?” diye biraz merak, biraz da telaşla soran kadına doğru attığı adımlarını hızlandırdı.

“O adam yine buradaydı... Ela’yı sordu,” diye yanıtlayışı üzerine kadının gözleri şaşkınlıkla açılırken hemen ardından bakışları öfkeye büründü.

“Ne laf anlamaz adammış? Polis çağırmak zorunda kalacağım en sonunda.”

“Ela sizi de aramadı değil mi? Artık iyice merak etmeye başladım ben. Kaç gün oldu ortada yok. En azından bir telefon ederdi...”

Kadın aynı merak ve aynı üzüntüyle yüklenmiş bakışlarını Ceylan’ın üzerine sabitlemişti ki birkaç adım ötede kendilerini izleyen yaşlı adam dikkatini çekti.

“Bir şey mi oldu Osman Efendi?” diye sorarken adamın telaşlı ve mahcup hâli gözlerinden kaçmamıştı.

“Aslında evet, Zeynep Hanım. Benim size söylemek istediğim bir şey var...”

İki kadın da dikkatli bakışlarını yaşlı adama çevirdi. Nitekim Osman Efendi konuşmaya başlayıp bildiklerini ve günler önce kendisinden istenen şeyi, Ela’nın anne tarafından akrabaları olduğunu sandığı kişilere verdiği bilgiyi anlatırken ikisinin de ağzını bıçak açmamıştı. Ancak adamın anlatacakları nihayet bittiğinde Ceylan’ın gözleri korkuyla kocaman olmuştu.

“İyi de Ela’nın anne tarafından akrabası var mı kı? Bundan hiç bahsetmedi bana daha önce,” dedi ve hızla devam etti. “Osman Amca aradığın o numara sende duruyor değil mi?” diye sorduğunda adam başını salladı. Birkaç saniye sonra Zeynep Hanım’ın odasında birlikte oturup Ceylan’ın telefonundan elleindeki numarayı aramaya koyulmuşlardı.

Hepsi en azından bir iz bulmanın ümidiyle birbirlerine bakarken Ceylan’ın duyduğu ses ile suratı asıldı.

"Bu," dedi genç kız zorlukla. Boğazındaki kupkuru yumruyu yutkunarak yok etmeye çalıştı. Ancak nafiyleydi. "Bu numara kullanılmıyor," diyebildiğinde Ceylan, gözlerinden süzülen birkaç damla yaşa engel olamamıştı. Arkadaşının nerede olduğunu bilememek zaten suçlu hissedene genç kızı fazlasıyla yıpratmış, elinden bir şeyin gelmeyişi ise çaresiz bırakmıştı.

"Ne olacak şimdi?" diye soran yaşlı kadın da Ceylan'dan farklı değildi. Ela'nın kendi verdiği adrese gitmemiş olduğunu biliyor, nerede olduğunu artık fazlasıyla merak ediyordu. Birkaç gün önce bankayı arayıp Ela için açtığı hesapta herhangi bir hareket olmadığını öğrendiğinde iyice ümitsizliğe düşmüştü. *Neredeydi, ne yiyor, ne içiyordu? Daha da önemlisi güvende miydi?* Yaşlı kadın tüm bu soruların yanıtlarını bulamadıkça ümitsizliği artıyor, ellerinden gelen hiçbir şey olmadığını bilmek onu adeta nefessiz bırakıyordu.

Şaşkınlık ama en çok da kızgınlık... Ela'nın o anda hissedebildiği en önemli iki duyguydu. Geldiğinden beri evin içinde ilk kez karşılaştığı bu ıssızlık onu memnun etmiyor, ama buna takılmak genç kızı daha da hırçın hâle getiriyordu. Ne zamandan beri burada yaşamaya bu kadar alıştığını bilemiyor, bir hastalık gibi kendisini ele geçiren bu hislerden nasıl kurtulacağını kestiremiyordu.

"*Alıştığın burada olmak mı yoksa onunla olmak mı?*" diye soran içsesine okkalı bir küfür etmek istese de bunu kendisine vakıftıramadı. Kapıya doğru yürüdü. Elbette adamlar her daim notebook oldukları için dışarıya çıkmasına izin veriliyordu. Ela da hemen her gün biraz temiz hava almaktan kendisini mahrum bırakmıyor, bunun da Sarp'ın evde olmadığı zamanlarda olmasına özen gösteriyordu. Böyle yaparak belki adamlardan ne eksik olduklarını bir şekilde öğrenebileceğini düşünüyor, ancak hala bir arpa boyu bile yol kat edemediğini hissediyordu.

Kapının kolunu seri ama sessiz bir hamleyle gevirecek açtı. Hafifçe aralık bırakarak dışarı çıktı. İki adam arkaları dönük bir şekilde arabaya doğru bakıyorlardı. Birbirleri ile konuşuyor-

sürdürüyor, ancak Ela'nın varlığından da halen habersiz gibi görünüyorlardı.

Ela birkaç adım daha ilerleyerek onları duyabilecek kadar yaklaştı.

"Daha ne kadar kalacağız acaba burada?" deyişini ise tam bu sırada işitmiş, diğer adamın ne cevap vereceğini delicesine merak etmişti. Dikkat kesilip konuşulan kelimeleri eksiksiz anlamaya çalışması ise tam da bu yüzdendi.

"Bilmiyorum valla... Sarp Bey ne zaman sıkılırsa herhalde... Metin Abi bir şey söylemedi bu konuyla ilgili..."

Ela'nın duyduklarıyla kaşları çatılırken adımlarının durduğunu fark edemedi.

"Kadın evliymiş. Geçen gün Metin Abi'yle Cihan konuşurlarken duydum."

"Belliydi zaten böyle bir şey çıkacağı... Yoksa neden kadını bize kaçırıp buraya getirtsin ki?"

Ela bu sözlerin hiçbirine bir anlam veremiyordu. Tam bir adım atıp daha onlara yaklaşıp ve neyden bahsettiklerini soracaktı ki kulaklarına doluşan son cümlelerle öylece kalakaldı.

"Eh zaten burada, aynı evde tek başlarına kaldıkları öğrenilirse, kadının kocasından boşanması çok vakit almaz. Adam sebep olarak zinayı bile gösterebilir. Ama Sarp Bey gibi bir adamın etrafında yüzlerce kadın vardır zaten, neden bu kadar zahmete giriyor ki?"

"Ne bileyim oğlum? Onları anlamak zor... Uğraştıran kadınlardan hoşlanıyorlar herhalde. Bizim *Arhavili* de onun gibi değil mi? Sen onu çözebildin mi ki? Boş ver sorgulama, işini yap..."

Bir an yalnızca durdu. Ayaklarının altındaki yerin bir deprem misali sarsıldığının farkında değildi. Tenindeki tüm renk, tüm canlılık çekilmiş, midesi gerginlik ve tiksintiyle burulmuştu. Gerçekten böyle mi düşünüyorlardı? Sarp'la aralarında bir şey olduğu için mi aynı evde olduklarını zannediyorlardı? Peki ya Sarp? O neden Ela'ya anlatmadığı tüm gerçekleri adamlarına anlatarak bir şeyleri açıklığa kavuşturmuyordu?

Ne ağzını açıp tek kelime edebiliyor, ne de boğazında kendisine nefes alma olanağı tanımayan o yumruyu yutabiliyordu. Son bir güçle arkasına döndü. Eve doğru yürümek üzere ilk adımını atmış ilerlerken, artık adlarının Metin ve Cihan olduklarını öğrendiği ve diğerlerinin başlarında olduğunu bildiği iki adamın evin arka köşesinden dönerek tam karşısında durduklarını haval meval gördü.

"Bir şey mi oldu Ela Hanım?" diye soranın hangisi olduğunu bilmiyordu. Nitekim zerre kadar umursamıyor, yalnızca bir an önce içeri girmek istiyordu.

"Yok bir şey... Hava almak istedim sadece," diyerek kollarını kendini korumak istercesine vücudunun etrafına sardı.

"Ela Hanım!" dedi içlerinden nispeten daha ılımlı bakan, "Sarp Bey'in sabah erkenden şirkete gitmesi gerekti. Ancak öğlen gibi döneceğini söyledi."

Bu sözleri söylerken Ela'nın duymak istediklerinin bunlar olduğunu sandığı aşikârdı. Ancak Ela o adamın ne zaman geleceğiyle ilgilenmediğini belli etmek istercesine çenesini havaya kaldırdı.

"Ne zaman gelirse gelsin. Umurumda değil," diye dişlerinin arasından adeta tıslayarak adamı yanıtladı ve hızlı adımlarla yürüdü. Birkaç saniye sonra kapıyı adeta menteşelerinden oynatacak bir güçle çarpıp içeri girdiğinde gözünün öfkeden karardığını hissediyordu.

"Yeter artık burada durup, o lanet zorbanın bir açıklama yapmasını beklediğim," diye kendi kendine söylenerek odasına doğru yürüdü. Artık sağlam bir plan yapmalı ve burada böyle sanki kendi evindeymişçesine rahat oturmayı bırakmalıydı.

"Kendi evinde burada olduğundan daha mı rahattın?"

Artık iyice arsızlığı ele alan içsesini susturdu. O adamın yanında kendisini rahat hissetmek istemiyordu. Kim olduğunu bilmediği, kendisini sağlam bir sebep bile göstermeden kaçırmış birinin yanında güvende hissetmesinin nasıl mümkün olabileceğini aklı almıyordu. Ela bir an önce buradan gitmenin bir

yolunu bulması, kendisine, hayatına bir yön çizmesi gerektiğinin bir kez daha bilincine varıyordu.

Üstelik az önce adamların söylediklerini aklından çıkarmıyordu. Onların düşüncelerini, aklında Ela ile ilgili beliren fikirleri duymak canını yakıyordu. Sarp'ın kendisinden ne istediğini hâlâ bilemiyordu. Ancak adamların düşündüğü gibi bir amacı varsa, Hasan ile aralarında her ne geçtiyse ve Sarp bu şekilde, Ela'yı kullanarak bunun acısını çıkarmayı düşünüyorsa genç kız ona bu zaferi yaşatmayacağını biliyordu. İçinde bir ses ise Sarp'ın böyle bir şey yapmayacağını fısıldıyordu. Ela o sesi duymak, kızgınlığının azalmasına olanak tanımak istemiyordu.

"Bu, burada geçireceğim son gece!" dedi kendinden emin bir şekilde, "Yarın mutlaka buradan gitmenin bir yolunu bulacağım."

Bakışlarını camdan dışarı çevirdi ve kapının önünde konuşmaya devam eden adamları gördü. Bu koca adamlara gözükmeden buradan nasıl kaçacağını kestiremiyordu. Camlardaki daha ilk gün farkına varıp ümidi kestiği parmaklıklar ise genç kıza kesinlikle kolaylık sağlamıyordu.

Tam o sırada şiddetli bir gök gürültüsü eşliğinde başlayan yağmur durduğu yerde sıçramasına neden oldu. Ellerini kollarına sarıp tenini hafifçe ovuştururken bakışlarını dışarıdan bir an bile ayırmadı. Artık kararını vermişti. Bu yolda atacağı son adımda Sarp denilen o adamı geride bırakacağına dair yemin etmiş, ancak bunun düşüncesiyle bile üzerinde nefesini kesen bir yük varmışçasına ağırlaşan kalbine bir anlam verememişti.

Tüm şiddetiyle bastıran yağmurdan korunmak için çaba göstermeden, üzerinden su damlaları süzülen lüks arabasının kapısını kapattı.

"Hoş geldiniz Sarp Bey," diyen ve kocaman bir şemsiyeyle yanına doğru gelen adama kısa bir baş selamı verdi. Yalnızca birkaç saniye içinde üzerindeki gömlek sırsıklam olmuş, Cihan'ın getirdiği şemsiyenin altına girmiş olsa da ıslanmaktan kurtulamamıştı. Nitekim umurunda da değildi. Her zaman dört mevsimi seven bir adam olmuştu. Ancak Ela'yı tanıdığından beri

toprağın filizlendiği, çiçeklerin adeta yeniden doğduğu içinde bulundukları bahar ayını daha bir sever hâle geldiğini biliyordu.

"Ne yaptınız Cihan?" diye sorarken elindeki çantayı diğer tarafına geçirdi ve tüm dikkatini Cihan'a verdi.

"Ters bir şey yok Sarp Bey, sürekli buradaydık."

"Ela ne yaptı?"

"Bir ara dışarı çıktı," dedi genç adam ve bir an durup düşündükten sonra sözlerini sürdürdü. "Ancak biraz öfkeli gibiydi."

"Öyle mi?" Dudakları arsız bir şekilde kıvrılırken neden sinirli olabileceğini düşünmeye başladı. Ancak o öfkeli tanrıçanın çok fazla sebebe ihtiyacı olmadığını da farkındaydı. "Sen nereden anladın bunu peki?"

Cihan huzursuz bir şekilde etrafına bakındı.

"Şey," dedi nasıl söyleyeceğini bilemeyerek. "Bakışları talan biraz öfkeliydi Sarp Bey."

"Ne söyledi Cihan? Eminim bir şey olmuştur," dedi Sarp gülerek. Ela'nın kesinlikle Cihan'ın böyle düşünmesini sağlayacak bir şeyler söylediğinden anbean emin oluyor, neler olduğunu işitmek için sabırsızlanıyordu.

"Sarp Bey... Sizin işinizin olduğunu ama hemen doneceğinizi söylediğimde, 'Ne zaman gelirse gelsin. Umurumda değil' dedi ve kapıyı çarpıp içeri girdi."

Sarp gülüşünü saklamayarak adamına baktı. Ela'nın elinde olsa onlara da kök söktüreceğinin farkındaydı.

"Anladım Cihan. Kızdırmışız anlaşılan Ela'yı. Ben bir bakayım sorun neymiş," diyerek eve doğru ilerledi.

Neler olduğunu içten içe merak ediyordu ve bir an önce Ela'ya yüz yüze gelmek istiyordu. İçinden bir ses ona durmadan fısıldıyor, Ela'nın Sarp orada olmadığı, saatlerce ortalıkta gezemediği için öfkelenmiş olabileceğini hatırlatarak umutlenmesine neden oluyordu. Bir de bugün eline geçen telefon kayıtları ve bazı fotoğraflar vardı genç adamı ıyiden ıyive heyecanlandıran... Onları Ela ile paylaşmak için can atması bir yana en azından varına kadar beklemesi gerektiğini biliyordu. Hükümetin lamda Kuzey'den gelecek olan oneriler doğrultusunda...

yol izleyeceklerine karar verebileceğini aklından çıkarmıyor, her şeyden önce de kafasında planladıklarını gerçekleştirebilmek için Ela'nın rızasına ve güvenine ihtiyaç duyduğunu kendisine durmadan hatırlatıyordu.

Seri adımlarını evin kapısına doğru yönlendirdi ve kapı gündüzleri kilitli olmadığından anahtarıyla tek seferde açtı. İçeri girer girmez adım attığı geniş salonda karşılaştığı sessizlik genç adamı gülümsetirken, elindeki çantayı koltuğun üzerine bıraktıktan sonra adımlarının kendisini istemsizce Ela'nın odasına doğru götürmesine izin verdi. İçeriden gelen ve kulağına çalınan hafif tıkırtılar Ela'nın bir şeylerle uğraştığının göstergesiydi. Bir anlık boşluğuna gelerek kapıya hafifçe vurma ve geldiğini belli etme aşamasını es geçti. Ancak bu, bilinçsizce yapılmış bir hareketti. Kapıyı seri ama sessiz bir hamleyle itti. İlk adımını içeriye yönlendirdi. Birkaç saniye sonra devasa bedeniyle odayı doldurduğunda, karşısında beliren manzaraya kesinlikle hazırlıklı değildi. Nitekim ciğerlerinde takılı kalan nefesi, göğüs kafesini sert bir ritimle dövüp duran sol yanındaki bu baskı gördüklerinin bedeninde yarattığı yalnızca birkaç küçük belirtiydi.

Kararan bakışlarını tam karşısındaki silüete sabitledi. Genç kızın şaşkın ve ürkek ifadesi, pembeye boyanan yanakları, aralanmış pembe dolgun dudakları tuttuğunun bile farkında olmadığı soluğunu dişlerinin arasından keskin bir şekilde bırakmasına neden oldu.

Genç adam, "Ben," derken hayatı boyunca belki de ilk kez ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kahverengi gözleri kendi özgürlüğünü ilan etmiş gibi genç kızın bedeninde gezinip duruyor, ancak cümlesinin devamını getiremediği gibi hayatında ilk kez kadın teni gören bir yeni yetme misali dilinin dudağının kuruduğunu hissediyordu. "Ela ben," diye tekrarlardı bir kez daha... Genç kızın da şoka girdiğini görebiliyor, ancak bastığı yere yapışmış ayaklarını ne ileri ne de geri oynatabiliyordu.

Ellerini iki yanında önce yumruk yaptı, ardından parmaklarını hızla açtı. Gördüğü görüntüye kapılmak ister gibi kıvranan benliğini susturmaya, ona uzanmak için sızlayan parmaklarına engel olmaya çabaladı. Ancak ne yaparsa yapsın boşunaydı.

Ela'nın ıslak, gecenin karanlığı kadar çekici uzun saçlarından gözlerini alamıyordu. Su damlalarının, pürüzsüz buğday rengi teninde süzülüşünü zorlukla yutkunarak takip ediyor, o berrak damlaların yerinde ellerinin, dudaklarının ve daha da ileri giderek kendi teninin olmasını düşünüyordu.

"Allah'ım!" diye içinden sessizce inledi adeta...

Düşüncelerinin kendisini zorlayan noktalara uzandığını fark ettiğinde bir adım geriye gitti. Gözlerini sıkıca yumdu ve bir elini gür saçlarının arasından geçirdi. Ancak tam o sırada, "Sen... Ne hakla bu odaya böyle girebiliyorsun?" diye bağırان genç kız kendisini Sarp'tan daha hızlı toparlamış gibiydi. Yeşil bir orman olan gözleri öfke dolu kıvılcımlar saçarken, titrediğini belli etmemeye çalıştığı ellerini sıkıca, bedenini zar zor örten beyaz havlunun düğümünde birleştirmişti.

Genç adam içindeki tutku dolu alevlerin kendisini içine çekebileceğini hissettiğinde, "Kusura bakma Ela. Kapıyı çalmam gerekirdi," deyip bir adım daha attı. Ancak bu adım arzu ettiği yöne, o kusursuz tenin sahibine doğru olmamıştı.

Ela ise, "Evet, kapıyı çalman gerekirdi. Çık buradan, hemen!" diye bağırmayı sürdürerek adamın peşinden adımlarını ilerletti.

Kapının aralığında bir anlığına duraksayan adam aniden arkasına döndü. Genç kız onun duruşuyla adım atmayı kesti ve öfkeli bakışlarını adamın üzerine sabitledi.

"Hâlâ ne duruyorsun ya? Çıksana!" dedi, ancak Sarp'ın kendisine bakmayı sürdürdüğünü fark ettiğinde hırçın sesini yükseltti. "Sapıksın işte! Hem sapık hem de zorba! Fırsat mı kolluyordun ha söylesene?"

"Sakin ol... Senin müsait olmadığını düşünmedim," dedi ve kaşları hafifçe çatılırken sözlerini sürdürdü. "Hem hadi ben kapıyı çalmayı atlardım ama sen de kapıyı kilitleyebilirdin."

Adam sesini yükseltmiş olsa da Ela onu duymuyordu. Bedenini zar zor örten havluyu elleri titreyerek tutmaya devam ediyor, onun kendisine sabitlenen koyu bakışlarını hissetmek genç kıza hiç yardımcı olmuyordu. Bir yandan korkudan ve utançtan ne yapacağını bilemezken, diğer yandan adamın bakışları

Karşısında bambaşka, adeta tenini alazlandıran bir hisle dolan benliğini tanıyamıyordu.

"Sakin falan olamam Allah'ın cezası! Daha ne istiyorsun benden? Ne? Buraya tııldım kaldım. Dışarıdaki adamlar kim bilir neden burada olduğumu düşünüyorlar? Beni ne duruma soktuğunun farkında mısın sen?"

Sarp'ın duyduklarıyla kaşları çatılırken çenesi sinirle kasıldı. Karşısında hem bir öfke tanrıçası, hem de ürkek bir kuş gibi duran kıza doğru bir adım attı. Onu kollarından sıkıca kavrayarak sol tarafa doğru çevirdi ve sırtını arkasında kalan duvara yasladı. O anda Ela'nın korkuları Sarp için önemini yitirmiş, yalnızca genç kızın dudaklarından çıkan sözlerle odaklanmıştı.

"Hiç kimsenin bir şey düşündüğü yok," derken kızın ıslak saçlarından yayılan kadınsı koku adamı sarstı. Buna rağmen tüm dikkatini onun sözlerine vermeye çalıştı.

"Sen öyle san," diye direndi genç kız o anda avantajlı durumda olanın Sarp olduğunu unutarak, "Kim bilir neler düşünüyorlar ya da konuşuyorlar? Evli bir kadını kaçırıp buraya getiren bir adam... Benimle bir ilgin olmadığını anlattın mı onlara? Derdinin ben olmadığını biliyorlar mı? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Sarp işittiklerine daha fazla dayanamayarak bir eliyle genç kızın çıplak kolunu tutmayı sürdürdü. Ancak diğer elini Ela'nın alev gibi yakan teninden hızla çekerek o minik, çok konuşan çenesini kavradı.

"Hiç kimse seninle ilgili kötü bir şey düşünemez ya da konuşamaz," diye yineledi sözlerini. Ama Ela'nın umurunda değil gibiydi. Durmadan adamı kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor, ne olursa olsun kendi bildiklerinin doğru olduğunu savunmayı sürdürüyordu.

"Bırak gideyim. Ne istiyorsun benden? Günlerdir buradayım, yetmedi mi artık?"

"Sana bir zarar vermediğimin farkında değil misin Ela?" diye kontrol edemediği bir öfkeyle bağırdı. Daha fazla onun hırçınlığına, kollarından sıyrılıp gitmek için harcadığı çabaya

dayanamamıştı. "Seni güvende tutmaktan, o adamdan kurtulman için çareler aramaktan başka hiçbir şey yapmıyorum, görmüyor musun?"

Ela onun son cümlesine anlam veremeden yalnızca ilk söylediklerine odaklandı. Sesi yüksek olsa da hırçınlığını yitirmiş, diğer yandan bakışları hüznü yüklenmişti.

"Zarar veriyorsun işte. Sana güvenmiyorum. Seni tanıyorum. Burada kendimi kafeste gibi hissediyorum. Beni koruduğunu söylemen yeterli değil anlamıyor musun? Sen bana bir neden veremiyorsun ki... Neden burada olduğumu bilmiyorum. Kendi hayatını yaşamak varken neden benimle uğraştığını anlayamıyorum."

Sarp onu tutan ellerini hızla serbest bıraktı. Geriye doğru bir adım attı. İçindeki vahşi, arzularına yenilmek için çabalayan erkeği susturdu. Aşkı ilk kez kendisine meşale yapan ve bu duygunun yolunu aydınlatmasına izin veren kalbinin fısıldayışlarına bir anlığına sağır oldu. Yeniden mantığıyla sapa sağlam hâle getirdiği kontrol ve iradesini takındı.

"Yarın sana sağlam sebepler ve kanıtlarla geleceğim Ela," derken sesi tok ve kararlıydı. Bedeninin iki yanında yumruk yaptığı elleri istekle sızlasa da umursamadı. "Yarından sonra hangi esareti, hangi kafesi tercih edeceğine sen karar vereceksin."

Öfkeyi tüm şiddetiyle misafir eden bakışlarını Ela'nın üzerinden çekti. Ve bir kez daha düşüncelerinin öznesi olan kıza bakmadan odadan çıktı. Saniyeler sonra kendisini salondaki geniş koltuğa bıraktığında gözleri kapanmıştı. Birkaç dakika içinde tüm ruhu bitkin düşmüş, bedeni gördüklerinin etkisiyle kaskatı kesilerek Sarp'ı zor durumda bırakmıştı.

"Allah'ımı!" diye fısıldadı bir kez daha... Başı ellerinin arasında dururken, kollarını dizlerine dayadı. Kendi kendine, "Eğer bu bir sınavsa," dedi dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılırken, "Dayanacak güce ihtiyacım olacak. Çünkü daha şimdiden... Ona karşı hissettiğim arzuyla canım yanıyor"

Gözlerinin önüne doluşan görüntüleri görmemek adına direnerek bir kez daha gözlerini kapattı. Ancak ne vaparı vaparı

az önce gördüğü teni aklından çıkaramayacağını farkındaydı. Parmağını artık tamamen ivileşmiş ancak birkaç gün önce Fla taratından varılan kaşının kenarına götürdü. Oradaki hafif pürüz ve geriye kalan küçük iz Fla'nın kendisinde bıraktığı sevimli bir hatıraydı. Ancak Sarp'in asıl amacı Fla ile dolu yeni anılar yaratmak ve artık dönüşü olmayan bu yolda onun kalbini ellerinde tutabilmek için her açığı sorgusuzca kullanmaktı.

Kazağı tutan elleri titriyordu. Dolu dolu olan yemyeşil bakışları tam karşısındaki aynayı buluyor, kendi silüetine odaklanıyordu. Sivah sütyeninin üzerine ince kazağı giyerken bedeninin takati kalmamıştı. Gözlerinin önünden adamın bakışlarının bir türlü silip atamadığı yetmezmiş gibi o kahverengi bakışların onu nasıl olup da korkutmadığını bir türlü anlayamamıştı. Hasan'ın benzer renkteki bakışlarının da kendi üzerinde gezindiğini hatırlıyor, hatta daha da ileri giderek onun dokunuşlarının teninde oluşturduğu gizli yaraları aklından sökemiyordu. Ancak şimdi Sarp'in kendi üzerinde istekle dolaştığından artık emin olduğu bakışlarından korkmayışını, kalbinin heyecanla çırpıp durmasını kendisine kabul ettiremiyordu.

"Neler oluyor böyle bana?" diye fısıldadı kendi kendine. Ancak bu olanlara inanamıyormuş gibi başını hızla iki yana salladı.

O adamın zorbanın teki ve kendisine zararı dokunan biri olduğundan kuşkusu yoktu. Şimdiye dek Ela'ya elle tutulur bir sebep gösteremediği gibi buraya tıkalıp kaldığı sürede her fırsatta ona yakın durarak genç kızın aklının karışmasına neden olmuştu.

"Bunlar kötü şeyler mi?" diye soran içsesini duyduğunda bir anlığına hareket etmeyi kesti. Bakışlarını kapıya ve az önce Sarp'in onu kollarından tuttuğu, kendisine bakmaya zorladığı o duvara çevirdi. *Sahn, orada yaşananlar, daha da önemlisi şu birkaç günde olan bitenle ilgili kötü olanı tam olarak neydi?* "Allah'ım sen bana yardım et..." diye fısıldarken neyle ilgili yardım istediğinin bilincinde değildi. Ela'nın doğruları ile yanlışları adeta yer değiştirmişti. Ama yine de daha fazla bu durumun hayatına

etki etmesine izin verecek değildi. Üstelik dışarıdaki adamların düşünceleri Ela'nın kabullenebileceğinden de öteydi. Bu nedenle de buradan bir an önce kurtulmayı denemeli, kendisine gidecek bir yol çizmeliydi. Kalbini kafesinde dört döndüren bu hisleri bir kenara itmeli, yolunun bir şekilde kesiştiği o zorba adamı, Sarp'ı, bir daha görmemek üzere gerekli olan ilk adıma aklını vermeliydi. Ancak ne gariptir ki mantığının doğru olduğunu savunduğu bu hareket, kalbi tarafından reddedilmiş, Ela'nın beyninin her bir köşesinde cevaplarının kendisinde olmadığı soru işaretleri belirmişti.

"Alo? Erim? Oğlum? Sen özledin mi beni?"

Genç adam yeğeninin kulağına çalınan sevimli agularını duyduğunda gülümsedi. Birkaç dakika önce yaşadığı canhıraş iç savaşı nihayet sona erdirmiş, kardeşi ve yeğeni sayesinde az da olsa taze nefesler alabilmişti. Erim'in telefonun diğer ucundan gelen şapur şupur seslerinin hemen ardından Mira konuşmaya başlamış, ancak kardeşinin söyledikleriyle Sarp kahkahasını koyvermişti.

"Yine yumruklar ağızda... Doyuramadım ki ben bu tombişi."

"Çok özledim onu Mira. Seni de öyle... Nasılsınız canım? Her şey yolunda mı?"

"Merak etme abicim," diye yanıtladı genç kadın, "Her şey yolunda... Sadece annemler içten içe bir şeyler olduğunu seziyorlar sanırım."

Sarp derin bir nefes aldıktan hemen sonra bir süre düşündü. Ve boşta kalan elini saçlarının arasından geçirirken cevap verdi.

"Çok normal... Neyse ki yakında geleceğim. Her şeyi detaylı konuşuruz."

Tam konuşmasını sürdürecekti ki arkasından gelen adım seslerine bir anlığına dikkat kesildi. Bakışlarını arkasına çevirdi ve salona girmek üzere olan genç kızla göz göze geldi. Ancak tek kelime etmeden yeniden önüne dönmesi, durduğu camın önünden ayrılarak dış kapıyı açması ve dışarı çıkması Ela'yı adeta şaşkına çevirmişti.

Genç kız adam dışarı çıkıp kapıyı kapatır kapatmaz adımıyla o tarafa doğru yönlendirdi. Az önce duyduğu o tek kelime beynine bir balyoz misali çakılıp duruyordu.

"Oğlum..." diyordu adam... Ela bu sözcükle nefesinin keşildiğini, az önce heyecanla titreyen ellerinin bu kez tedirginlik ve anlamını bilmediği bir hisler karmaşasıyla buz keserek zangırdadığını hissediyordu. Adamın sanki yaptığı konuşmayı Ela'dan gizlemek ister gibi dışarı çıkışı ise kafasındaki soru işaretlerinden birkaçının yanıtını hızla veriyordu.

"Ama evli değildi ki," diye fısıldarken kendi kendine, tek başına vardığı sonuçlarla öfke kuşanan benliğine mâni olamıyordu. Adamın evli olmadığını biliyordu. Ama internette onun bir oğlu olup olmadığını gördüğünü de hatırlamıyordu.

Aniden aklına ve gözlerinin önüne gelenlerle kaskatı kesildi. Daha geçen akşam gördüğü fotoğrafı anımsamış ve orada gördüğü bebeği az önce duyduklarıyla eşleştirmişti. İçinde inkâr ettiği hisler kendini belli ettiğinde, "Beni hiç ilgilendirmiyor zaten," dedi ve sözlerini kimsenin duymadığını unutarak devam etti. "Ben buradan bir şekilde kaçıp kendimi bu iğrenç durumun içinden çekip alacağım."

Bedenini seri bir şekilde koltuğa bıraktı. Ellerini yüzüne kapattırken içindeki dengesini bulamayan terazi bir sağa bir sola savruluyor, genç kıza sersemleterek doğru kararlar verip vermediği konusunda şüpheyi düşürüyordu. Ancak Ela mantığının sesine kulak verdiğini düşünürken, Sarp'ın dudaklarından çıkan kelimeler, onun hayatında Ela'nın sandığı şekilde var olan bir kadın ve bebek aslında hisleriyle hareket etmesine sebep oluyordu.

Kapının önündeki ayak seslerini duyduğunda oturduğu yerden kalktı ve odasına doğru yürümeye başladı. Onunla tek bir kelime dahi konuşmak istemiyordu. Tek dileğinin yarın sabah uyandığında adamın burada bulunmaması olduğunu düşünüyordu.

Odasına girdi ve kapısını kapatarak yatağına doğru yürüdü. Bakışları dışarıdaki manzaraya takıldığında havanın iyiden iyiye bozduğunu fark etti. Nisan ayının sonlarına yaklaşmış oldukları

hâlde yağmurun bu kadar şiddetli bir şekilde bastırması genç kızı şaşırtmıştı. Ama yağmur, çamur ya da genç kızı daha da zora sokacak herhangi bir dış etkenin hiçbir önemi yoktu. Ela bu denli berbat bir durumun içindeyken bunları önemsememesi gerektiğini biliyordu.

“Tamam Mira... Ben yarın sabah kafeye gelip sana her şeyi anlatacağım. Zaten yakında annemle babamın da öğrenmesi gerekecek.”

Kız kardeşi bir anlığına duraksadı ve birkaç saniyenin ardından Sarp'ın onun sesinin tonundan hissedebildiği bir gülümsemeyle yanıt verdi.

“Âşık mı oldun abi? O yüzden mi bu gizem, karmaşa, geçen gün aldırдың kıyafetler?”

Aslında Sarp da Mira'nın sesinden anlaşılabilen o gülümseme ifadesini takınmak ve bu haberi kardeşine içindeki olumlu hisler, aklındaki rahat ettiren düşüncelerle vermek isterdi.

“Keşke o kadar basit olsa,” derken aklından geçenler de tam olarak bunlardan ibaretti. İçinde bulunduğu durumun çocuk oyuncuğu olmadığını, hem Ela'nın kalbini kazanabilmek hem de onu o lanet heriften kurtarabilmek için çaba sarf etmesi gerektiğinin de elbette ki fazlasıyla bilincindeydi.

“Demek daha karmaşık, hımm... O zaman yarın sabah bekliyorum seni. Kahvaltı ederiz birlikte. Meraktan çatlamama ramak kaldı artık. Daha fazla bekletme abi olur mu?”

Sarp onun sabırsızlığına gülümseyerek, “Tamam ufaklık,” diye cevap verdi. Mira'nın ses tonunda, konuşmasında hüznün hissetmeyişinin de etkisiyle az da olsa keyfi yerine gelmişti. Günlerdir içten içe aslında onların yanında olamadığı için kendisini suçlu hissetmiş, kocası Yağz'ın sebepsiz gidişinden sonra kendisini sığınacak bir liman gibi gören kardeşini aslında bir an bile yalnız bırakmak istememişti.

“Yarın görüşürüz o hâlde,” diye sözlerini sürdürüp, ardından telefonu kapatırken bakışları, tüm dikkati o sırada yağmakta olan yağmurun şiddetine çevrildi. Evin etrafındaki ve ilerideki

yolun kenarındaki ağaçların rüzgâr nedeniyle oradan oraya savrulduğunu fark etti. Kapının önündeki jiplerin içinde bekleyen adamlara doğru ilerledi. O sırada Cihan çoktan arabadan çıkmış, bir yandan elindeki büyük şemsiyeyi açarken diğer yandan koşar adımlarla Sarp'ın yanına gelmişti.

"Sorun var mı Cihan?" diye sorarken Cihan onun evin önüne doğru yürümesine eşlik etmeye başladı.

"Her şey yolunda Sarp Bey... Arabalara binmek zorunda kaldık. Yağmur çok fena..."

"İyi etmişsiniz. Nöbet değişimi ne zaman?"

"Normalde gece yapıyoruz burayı aksatmamak için biliyorsunuz. Ama bu yağmurda yola çıkmaları zor. Muhtemelen sabaha kalacak."

Sarp başını salladı ve Cihan'ın sözlerini onayladığını gösterdi.

"Şimdi çıkmasınlar zaten. Yağmur dinince, aydınlıkta giderler. Siz de Metin'le dikkat edin."

"Merak etmeyin Sarp Bey. Her şey kontrol altında..."

"Tamam Cihan. Ben sabah erkenden gideceğim. Size iyi akşamlar."

"Sağ olun Sarp Bey. Size de..."

Sarp seri adımlarla evin içine girdiğinde fark ettiği sessizlik onu az da olsa gülümsetti. Salondaki koltuğa oturup düşüncelerini toparlamaya çalıştığı sırada çalan telefonuyla duruşunu dikleştirdi. Ekranda umduğu ismi görmesiyle ise vakit kaybetmedi.

"Efendim *Arhavili*?" derken her şeyi birlikte planladıkları adamın, kendisini yine işine yarayacak bilgileri iletmek üzere araması genç adamı sevindirmişti.

"Selam Sarp... Nasılsın?"

"İyi diyelim iyi olsun. Sende ne var ne yok?"

"İyiyim. Aslında epey iyiyim, çünkü elimize gerçekten çok işimize yarayacak şeyler geçecek gibi."

"Öyle mi?" derken oturduğu yerden kalktı ve mutfığa doğru yürüdü. Ela'nın konuşmalarını duymasını istemiyor, en azından

her şey netleşene kadar gizli tutmaya çabalıyordu. "Ne oldu peki? Ne bulduk?"

"Yarın Metin o küçük kumarhaneye gidecek. Hani şu iş hanının paravan olduğu kumarhane... Hasan'ın onlarla ne bağlantısı var ya da bir bağlantısı var mı öğreneceğiz. Ayrıca şu büyük patronla konuştum."

"İşe yarar bir şey var mı peki?" dedikten hemen sonra *Arhavili*'nin yanıt vermesine fırsat vermeden konuşmasını sürdürdü. "Aslında bu büyük patron mudur her kimse, Hasan'ın bu işlere bulaştığını gösteren bir kanıt verse bize işimiz çok kolaylaşır. Ela'nın ondan boşanması konusu pürüzsüz bir şekilde gerçekleşebilir böylece..."

Adam Sarp'ı dinledikten sonra gülerek cevap verdi.

"Keşke o kadar kolay olsa Sarp. Ama bize böyle bir kanıt vermeleri hâlinde kendi yaptıkları işleri de ortaya sermiş olurlar. Normalde bu zerre umurunda olmazdı. Zaten yaptıkları şey yasadışı ve her anlamda organize bir suç... Her ne kadar sonrasında bunun icabına bakacak olsam da bir süre beklemeliyim. Bu sefer bizim çıkarlarımız söz konusu... O nedenle de huylarına gitmemiz şart. Ancak işimize yarayacak bir şey öğrendim. O da Hasan'ın bunlarla büyük bir işe girerek bu ortamdaki konumunu sağlama almak istemesinden başka bir şey değil. Ancak burada işler sadece istekle dönmüyor."

Sarp her türlü usulsüzlüğe yabancı bir adam olarak anılmayı denedi. Nitekim *Arhavili* ara vermeden sözlerine devam ettiğinde taşlar yerine oturmuş gibiydi.

"Hasan'ın çok büyük bir işe girip kendisini kanıtlaması için yüklü bir sermaye yatırması gerekiyor. Patronun anlattığına göre aylar önce yaptıkları görüşmede bu sermayeyi elde edebilmesi için biraz zaman istemiş. Ve o zamana kadar da küçük işlerle idare etmiş. Anladığımız kadıyla adamımızın bu kadar parası yok ve bir şekilde toparlamaya çalışıyor"

Sarp aklında beliren düşüncelerin hoşuna gitmesiyle gülümsedi. Ve hemen ardından sorusunu telefonun diğer ucunda ona yardım etmekten memnuniyet duyan, bir zamanlar kendi

yakalayamadığı mutluluğu Sarp'ın vakit kaybetmeden yakalamasını arzulayan adama yöneltti.

"Peki, ne kadar bir zaman istemiş Hasan bu parayı toplayabilmek için?"

"Bunun bir önemi yok," dedi *Arhavili* kendinden emin bir şekilde, "Patronu bu konuda ona esneklik tanımaktan vazgeçecek. Yakında görüşecek Hasan'la..."

Sarp'ın dudakları memnuniyetle kıvrıldı ve sol yanında Ela'yı tanıdığı andan beri taşımakta olduğu yükün biraz olsun hafiflediğinin farkına vardı. Sarp o yükü ömrünün sonuna kadar taşırdı taşımasına ama tek kabul edemediği Ela'nın yalnızca kâğıt üzerinde de olsa o adamın karısı olmasıydı.

"Hemen mi?" diye sordu öyle olmasını umarak. Ela boşanma konusuna olumlu baktığında önündeki pürüzleri daha kolay kaldırmayı arzu ediyordu.

"Evet, hemen. Hiç vakit kaybetmeden... Böylece onu köşeye sıkıştırabilmek için fırsatımız olacak."

"Anlıyorum *Arhavili*... Umarım buna gerek kalmaz ve Hasan direnç göstermeden, elbette Ela kabul ettiği ve istediği takdirde boşanmaya razı gelir."

"Nasıl yani? Ela'nın istememe durumu da mı var?"

Sarp buruk bir şekilde gülümserken cebindeki sigaradan bir tanesini yaktı. Derin bir nefes çektikten sonra *Arhavili*'nin sorusunu nasıl yanıtlayacağını düşünmeye çalıştı.

"Bilmiyorum," dedi aklına ilk gelenin dudaklarından dökülmesine izin vererek, "Sırf bana inat olsun diye bile boşanmak istemediğini söyleyebilir."

"Sanmıyorum," diyen *Arhavili*'nin sözlerine dikkat kesildi, "Hangi kadın bu kadar tehlikeli olduğu bariz bir şekilde ortada olan bir adamla hayatını sürdürmek, onun karısı olarak yaşamını devam ettirmek isteyebilir ki?"

Sarp onun sesindeki ifadesizliğin, duygusuzluğun ve hatta saf öfkenin farkına varmış, sözlerinin aslında kendi yaşamından yaptığı çıkarımlar olduğunu kavramıştı. Kaldı ki Sarp da bir

zamanlar olan bitenin en yakın şahitlerinden biri olarak konu hakkında tek kelime etmemiştir.

Son birkaç dakikalık konuşmanın ardından telefonu kapattı ve mutfaktaki sandalyelerden birine oturdu. Artık her şeyi hızlandırması gerektiğinin farkındaydı. Yarından tezi yok hem Ela'ya kanıtlarla gitmeli, hem de ailesine olup bitenden bahsederek haberlerinin olmasını sağlamalıydı. Çünkü çok yakında yaşananlar gizli kapaklı olmaktan çıkarak ortalığa serilecek ve bundan etkilenen tek insan da kuşkusuz yalnızca Sarp'ın kendisi olmayacaktı.

11. BÖLÜM

Gecenin karanlığının, yerini güneşin berrak ve yakıcı aydınlığına bırakması gerekirken, havanın boğucu ve kapalı oluşu tüm günün böyle devam edeceğinin kanıtı gibiydi. Güneş çoktan doğmuş olsa da gri yağmur bulutları tarafından önü kapatılmış, doğa ana yeni bir fırtınaya hazırlandığını ortaya sermişti.

"Günaydın Sarp Bey," diyen Cihan'ın sesini duyduğunda bakışlarını gri, sanki bir şeylerin başlangıcını haber veren gökyüzünden adamın yüzüne çevirdi. Birkaç dakika önce çıktığı evde derin bir sessizliğin hâkim olduğundan emindi. Sabahın çok erken bir saati oluşu elbette ki bunda etkiliydi. Ancak Sarp yine de giyinip evden çıkmadan önce Ela'yı kontrol etmiş ve halen uyuduğundan emin olduktan sonra adımlarını dışarıya yönlendirmişti.

"Günaydın Cihan... Geldi mi diğerleri?"

"Ben de size onu haber verecektim Sarp Bey... Ne yazık ki gelemediler... Hava dolayısıyla onların kaldıkları yerde yol kapanmış. Bulunduğumuz yerin daha ilerisinde kalıyorlardı. Orada yağmur devam ediyormuş."

"Ne olacak peki?" diye sorarken bir yandan ceketinin önünü kapattı. Ardından bakışlarını arabalara çevirdi. Kendi arabası yerine belki de araziye ve hava koşullarına uygun jiplerden biriyle gitmesi doğru olacaktı.

"Bir saat sonra çıkacaklar Sarp Bey. Bir sorun olmaz da bu sefer gelebilirler diye umuyorum. Bu ayda böylesi bir hava inanılır gibi değil..."

"Peki, benim gideceğim yol... Onunla ilgili bir bulgı var mı? O kadar da kapanmamıştır herhalde, dağ başında değiliz."

Cihan gülümseyerek yanıtladı.

"Hayır, Sarp Bey... O taraflarda bir sıkıntı olmaz. Radyo-
dan da herhangi bir anons geçmedi. Hatta Metin de birazdan
çıkacaktı."

Sarp onun sözlerini onayladığını gösterircesine başını salladı
ve ardından ileriden kendilerine doğru yaklaşan Metin'e baktı.

"*Arhavili*'yle şu araştırma işini konuştun sanırım," derken adam
çoktan yanlarına yaklaşmış, dikkatli bakışlarla Sarp'a bakmıştı.

"Evet, konuştuk Sarp," dedi ve günler önce aralarındaki res-
miyeti atmış olmalarının rahatlığıyla devam etti. Bunda Metin'in
Arhavili'nin hem en yakın dostu hem de sağ kolu olmasının et-
kisi inkâr edilemezdi. "Ben de şimdi oraya gidiyorum. Bugün
içinde halletmiş olacağım."

"Tamam Metin. Birlikte gidelim o hâlde. Tek araba gitmek
bu havada daha mantıklı... Benim de birkaç saatlik ışıım var
sonrasında birlikte döneriz."

"Tamam, daha iyi olur," dedikten ve konuyla ilgili hemtıkır
olduktan sonra büyük jiplerden birine yöneldiler. Metin direk
siyona geçerken Sarp da sağ taraftaki kapıyı açtı ve tüm dikka-
tini hızla hemen yanlarına gelen Cihan'a verdi.

"Buralar sana emanet Cihan," derken adamdan alacağı ikna
edici yanıtı içten içe ihtiyacı olduğunu hissetmişti.

"Merak etmeyin Sarp Bey... Çocuklardan ikisi hâlâ burada.
Diğerleri gelince gidecekler. Gözümüzü dort açarız."

"Bir problem olursa ararsınız," dedi ve Cihan'ın başıyla onay
vermesiyle arabaya bindi. Mira'ya her şeyi anlattıktan sonra ba-
basıyla da konuşmayı planlıyordu.

Babasının numarasını çevirdi ve açılmasını bekledi. Onların
çok erken kalkıp kahvaltı ettiklerini bildiğinden uyanık oldukları-
ndan emindi. Nitekim birkaç çalışta beklediği ses karşı tarafa du-
yulmuş, Sarp gülümseyerek, "Selam baba, gunaydın" demişti.

"Selam hayırsız evlat... Nerelerdesin sen?"

"Annem yanında mı?"

"Hayır, kahvaltının hazır olup olmadığına bakmaya gitti. Ne oldu, bir sorun mu var?"

Sarp derin bir nefes aldı ve onu telaşlandırmamaya çalıştı.

"Hayır, merak edecek, endişelenecek bir şey yok... Sadece bugün seninle buluşmamız gerek... Ev dışında bir yerde... Çıkabilir misin?"

"Çıkarım elbette," diye yanıtladı Demir ve sesine sinen endişeye engel olamadan tekrar sordu, "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin Sarp?"

"Benim için yolunda... Ama sen duyduğunda ne dersin bilemiyorum baba. Lütfen şimdi daha fazla soru sorma. İnan telefonda konuşacak kadar yüzeysel bir konu değil."

"Peki, tamam," dedi Demir ve plan yapabilmek adına devam etti, "Nerede buluşalım? Saat kaçta?"

Sarp bir an duraksayıp ardından, "Ben şimdi Mira'nın kafesine gidiyorum," derken orada buluşmalarının ve ikisiyle aynı anda konuşmasının vakit kaybetmesine engel olacağını düşündü. "Aslında sen de oraya gelebilirsin bir saat kadar sonra... Mira'yla da konuşacaktım."

"Olur, öyle yapalım o zaman. Ben bir saat sonra kafede olurum."

Sarp gülümsedi ve onun annesiyle herhangi bir şey paylaşmayacağından emin olmak istedi.

"Anneme bir şey belli etme baba. Yakında ona da anlatacağım. Ama öncesinde sana danışmam gereken şeyler var."

Babasından, "Tamam merak etme sen, belli etmem," yanıtını aldıktan birkaç saniye sonra telefonu kapattı. Arkasına yaslanıp tüm odağını akan trafiğe ve az önce tekrar tüm şiddetiyle başlayan yağmura çevirirken az da olsa rahatladığını düşünmek istedi. Sabahtan beri Sarp'ın sol yanında herhangi bir şeye yoramadığı, anlamını bilmediği bir hareket hâkimdi. Bunun endişe mi, heyecan mı, yoksa korku mu olduğunu çözemiyordu. Ela'yı ilk görüşünden önce de aynı hisler içerisinde olduğunu anımsıyor ve sonuç olarak bu devinimin bir şeylerin habercisi olabileceğini düşünüyordu.

Gülümsedi. Onu tanıdığından beri yalnızca hayatı değil, sanki huyu suyu da baştan sona değişmiş gibiydi. Zira Sarp, daha öncesinde kendisini dinleyen ve hislerine kulak veren bir adam değildi. Ancak her şeyde olduğu gibi Ela'yla birlikte geldiğine inandığı bu yeni alışkanlığı da koşulsuzca kabul etmişti. Her ne kadar bunun için epeyce savaşıması ve zaman zaman hırçın bir cadı olan kıza severek katlanması gerekse de, bundan sonra onu bekleyen her şeye ve hayatının her anına Ela'nın etkisinin sinmesi Sarp'ın en büyük dileği idi.

Mira'ya ait küçük, *Toz Pembe* adlı şirin kafenin önünde durduklarında Sarp arabadan inmeye hazırlandı. Birazdan kardeşi ve babasıyla konuşacaklarını, daha da önemlisi onların vereceklerini tahmin ettiği tepkileri düşündükçe gülüşüne engel olamadı. Ardından bakışlarını ve dikkatini Metin'in üzerine odakladı. Bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki onun konuşmaya başlamasıyla duraksadı.

"Araba sende kalsın istersen Sarp. Ben şuradan bir taksi çevirip, öyle gidebilirim."

Başını iki yana sallayarak, kendisi için onlarca zahmete giren adamın teklifini reddetti.

"Gerek yok... Burada olacağım zaten. Bir saat kadar bir işim var. Sonra sen beni alırsın."

"Tamam o zaman... Benim işim de çok uzun sürmez," diye yanıtladı ve Sarp'ın yüzüne baktı. Adamın keskin ve en önemlisi de zeki bakışları ona en yakın dostunu hatırlatmıştı. "Her şeyi kaydedeceğim. Tüm konuşmayı... Tabii umduğumuz gibi bir şey çıkarsa..."

"Çok sağ ol Metin," diyen adam gerçekten de onun kendisi için bu kadar uğraşmasına minnettardı, "Çok uğraştınız siz de. Umarım bir an önce çözülür, siz de işinize bakarsınız."

"Merak etme Sarp... Adamlarımın şikâyetçi olmak gibi bir lüksü yok zaten. Ben de sana yardımcı olabildiğim için memnunum. *Arhavili*'nin dostu benim de dostumdur. Umarım işe yarar bir şeyler bulabiliriz."

"Umarım..." dedi ve kafenin bahçesindeki hareketi fark ettiğinde, "Hadi görüşürüz o zaman," diye devam ederek arabanın kapısını açtı ve bakışları kapının önüne çıkmış olan Mira ile kesişti. Arabanın kapısını kapatıp kardeşine doğru yürürken gülümsemesi genişledi. Ve nihayet onu kollarına aldığı anda mis kokusunu içine çekti.

"Hoş geldin abi," diyen genç kadının iyi olduğunu görmek Sarp'ı da mutlu etmeye yetmişti.

"Hoş buldum ufaklık... İyi misin?"

Genç kadın, "İyiyim..." diyerek başını salladı. Birlikte kafenin iç kısmına doğru yürürlerken Sarp, ıslak zemin ve masalar nedeniyle bahçe kısmının boş olduğunu fark etti.

"Babam içeride," diyen Mira'yı işittiğinde ise derin, keskin bir solukla doldurdu ciğerlerini.

"Hadi, başlayalım o zaman," diye geçirirken içinden kafeye çoktan girmişler ve adımlarını köşedeki masalardan birinde Erim'le birlikte oturan babasına doğru yönlendirmişlerdi.

Mira normalde kafede kahvaltı servisi yapılmadığı için, bugüne özel bir şeyler satın almayı ve hızlıca hazırlamayı tercih etmişti. Nitekim Sarp, babasının yanına gittiğinde masayı dolu görmüş ve acıktığının da ancak o zaman farkına varabilmişti.

Bir müddet kahvaltı edilip, havadan sudan ve evde olup bitenlerden söz edilmesinin ardından Demir tüm dikkatini en son gördüğünden epey farklı gözüken oğluna verdi. Demir, onun bakışlarını gördüğü ilk anda bir şeylerin yolunda gitmediği, Sarp'ın alışkın olmadığı bir şeylerle boğuşmak zorunda kaldığı fikrine varmakta gecikmemişti.

"Eee anlat bakalım... Neler oluyor? Neden toplandık böyle gizli kapaklı?"

Bakışlarını babasının mavi, keskin gözlerine sabitledi. Sarp'ın gözlerini dedesinden aldığı barizdi. Ancak babasıyla yan yana geldiklerinde, üstelik bir de güldüklerinde benzerliğin boyutu inkâr edilemezdi.

"Bir süre gizli kapaklı olması gerekiyordu," diye yanıtladı Sarp ve babasının anlam veremez bakışlarla kendisine baktığını

gördüğünde derin bir nefes aldı. "Her şeyi en başından anlatacağım. Bölmeden dinleyin lütfen beni," dediğinde Mira'nın merakla açılmış masmavi gözleri adamı şaşırtmamıştı.

Sarp haftalar önce başlayan ve o güne dek süregelmiş olan tüm olayları anlatmaya başladı. Dur durak bilmeden, hiçbir detayı atlamadan, işin içine hislerini de katarak her şeyi anlamalarını sağladı. Ela'nın durumundan bahsederken yine onların zayıf noktalarından vurmayı unutmamıştı.

Mira'nın şok olduğu, ancak anlayışla yaklaştığı tavırlarından ve bakışlarından belliydi. Ancak Sarp, asıl şoka babasının girdiğinin de bilincindeydi. Nitekim ağzını bıçak açmayan adam öylece kendisine bakıyor ve tek bir yorumda bile bulunmuyordu. Ancak bu sessizlik Sarp için tahammül edilemezdi. En çok onun desteğine ihtiyaç duyduğu böylesi bir zamanda Demir'in tepkisizliği Sarp'ın benliği tarafından mümkün değil kabul göremezdi.

"Bir şey söylemeyecek misin baba?" diye sorarken tek istediği bir yorum işitebilmektir. İyi ya da kötü kendini her türlü davranışa zaten hazırladığından emindi.

"Ne dememi bekliyorsun ki? Sen her şeyi tek başına yapmış, kararını çoktan vermişsin."

Sarp'ın işittiği bu iki yüzeysel cümleyle çenesi kasıldı. Bakışlarını babasının tavrı karşısında şaşırdığı belli olan kardeşine çevirmeden yalnızca tam karşısındaki adama baktı. İçinde kaynamakta olan bir öfkenin varlığını hissediyor, babasının böyle umursamaz bir biçimde durmasını ve konuşmasını kabul edemiyordu.

"Bundan sonra da tek başınayım o hâlde," dedi Sarp Demir'in bir yanıt vermesini beklemeden. Oturduğu sandalyeden ayaklandı ve Mira'nın saçlarının arasına küçük bir öpücük bırakırken bir an bile babasına bakmadı.

"Nereye gidiyorsun?" diye soran adama arkasını döndü ve duruşunu bozmadan bir süre öylece sabit kalmaya çalıştı. Ardından yeniden ona baktı ve babasının da kaşlarının çatıldığını, mavi gözlerinin koyulaştığını fark etti.

"Bir önemi var mı? Tek başına başladığım işi, tek başına bitireceğim."

"Bu kız senin için bu kadar mı önemli? Aileni ardında bırakabilecek kadar mı?"

Mira'nın dudaklarından firar eden, "Hih!" nidasını işittiğinde yüzünü ifadesiz tutmaya çabaladı.

"Kimseyi ardında bırakmıyorum. Tıpkı Ela'yı da ardında, o herifin insafına bırakmayacağım gibi..."

Demir bir an duraksadı. Ardından oğlunun bu kendinden emin, dik duruşuna, gözlerinin öfkeyle kararışına baktı. Ama en çok dikkatini çeken şüphesiz hayal kırıklığı yüklenmiş bakışlarıydı. Dudakları usulca kıvrıldı. Ancak tepkilerini şimdilik frenlemesi gerektiğinin farkındaydı.

"İşinin çok zor olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Umurumda değil... Kolay olacağını hayal ederek yapmadım bunu... Her türlü zorluğu göze almıştım. Buna Ela'nın davranışları da dâhil..."

Demir birkaç adımda oğlunun yanına geldi ve tam karşısında durdu.

"Her şeye hazırsın yani? Annenin tepkilerine... Basının yazıp çeceklerine... O kızın kocasının..."

"O kızın bir adı var baba! Ela onun adı," dedi ve kendisini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Babasının bu tavrından hiç hoşlanmamıştı. "Bence bu konuşmayı sürdürmenin bir anlamı yok... En başından beri olduğum gibi tek başıma her şeyi çözüme ulaştırırım."

Demir'in kıvrılan dudaklarındaki gülüş genişledi. Mira'ya baktığında onun bakışlarının da korku ve endişeyle bir abisinin üzerinde sabitlendiğini, diğer yandan hafif bir öfkeyle karışık yalvaran bakışlarının kendi üzerine çevrildiğini fark etti. Ardından daha fazla tutamayacağından emin olduğu kahkahasını serbest bıraktı. Sarp'ın babasının bu hâline anlam veremediği ortadaydı.

"Annen bu olanları duyduğunda şoka girecek," diyen babası fazlasıyla rahat görünüyordu. Az önceki tavrıyla o anki hâlini

Sarp kafasında bir türlü örtüştüremiyor, ne söylemeye ve yapmaya çalıştığını anlayamıyordu.

Sonra Demir aniden durgunlaştı. Elini oğlunun omzuna koydu ve destekleyen bir dokunuşla hafifçe sıktı.

"Seninle bu davranışın ve yaptıkların çerçevesinde gurur duyduğumu söyleyemem. Yaptığın doğru bir şey değil... Ama benim başıma böyle bir şey gelmediği için de fikir yürütebilmemin olanağı yok..."

"Sen olsan eminim aynı şeyi yapardın baba. Annemle ilk tanıştığınızda bir başkasıyla evli olduğunu..."

"Şşşt... Sus! Bu, karşılaştırma yapabileceğin bir örnek değil," diye uyardı onu Demir. Duydukları hoşuna gitmemiş, oğlunun haddini aşmasına izin vermemişti. "Dediğim gibi kendimi yerine koymam mümkün değil... Birini kaçırmak, kaldı ki evli bir kadını kaçırmak çok akıl kârı gibi gözükmüyor. Ama... Onun şiddet görmesi, kendi isteği dışında evlenmiş olması, üstelik adamın tehlikeli oluşu kafamda elbette ki soru işaretleri oluşturuyor. Bu durumda tepkisiz kalmak çok insani olmazdı."

"Yalnızca insani davranmak değildi amacım," dedi Sarp ve derin bir nefes alarak içindekileri nasıl anlatabileceğini düşündü. "Ben... Direndim. Sıradan olduğunu, gelip geçeceğini düşündüm başlarda. Boş vermeye çalıştım. Ama öyle olmadığını nihayet anlayabildiğimde de evlendiğini öğrendim. Bunun benim için ne demek olduğunu bilemezsin. Ve bunun üzerine bir de yüzündeki yaraları görmek, hırpalandığını bilmek.. Onu öylece bırakamazdım. Beni tanımaması umurumda bile olmadı. Tek aklımdan geçen onu korumak ve daha fazla zarar görmesine engel olmaktı."

Demir her ne kadar oğlunun bir kadını kaçırması doğru bulmasa da onun duygularının arkasında duruşuyla gurur duyuyordu. Bu durum hayatlarında iyi ya da kötü nasıl bir etki yaratırsa yaratsın, her daim oğlunun yanında olacağını biliyordu.

"Peki," dedi Demir hafifçe gülümseyerek. "Ela nasıl karşıladı bu durumu? Ne tepki veriyor?"

Sarp babasının sorusu karşısında kendisini tutamadı ve güldü.

“Şimdilik kurtulmak için fırsat kolluyor. Kendi başına o adamı alt edebileceğini düşünüyor çünkü. Ama o kadar kolay olmadığını yakında öğrenecek.”

“Ne yapacaksın?”

“Henüz bilmiyorum... Adamın tehlikeli bir tip olduğunu zaten söylemiştim ona. Daha fazla kanıta ihtiyacım olacak. Bir şeyler elde edebilmeyi umuyorum. Olmazsa da bakacağım bir çaresine,” diye yanıtladı ve bundan sonra neler olacağını anlatmaya koyuldu. Demir eninde sonunda kaldıkları o evden ayrılmaları gerekeceğini ve elbette ki Ela’ya hiçbir konuda zor kullanmaması gerektiğini oğluna hatırlatırken açık bir kapı bırakmayı da atlamamıştı. Her ne kadar Sarp annesini de ikna etmesi gerektiğini biliyorsa da babasının yanında oluşu rahat bir nefes almasını sağlamıştı. O destek vermeseydi de kararından dönmeyeceğinin farkındaydı. Ela’dan hiçbir koşulda vazgeçmesi mümkün olamazdı. Bu yola tek başına çıkmıştı belki, ama yolun sonunda Ela’nın elleri ellerinde, teni teninde, kalbi avuçlarında olacak, Sarp yılmasına engel olan, onu ayakta tutmayı başaran bu aşk dolu fotoğrafı gerçek kılabilmek için var gücüyle savaşıyordu.

Karşısında duran kıyafetlere bakarken kalbi dur durak bilmeyen bir hızla atıyordu. Ne giyeceğini bilemiyordu. Dışarıdaki havayı gördükçe, yağmur bu denli hızla yağarken buradan kaçmasının neredeyse imkânsız olduğunu düşünüyor, ancak birkaç saat önce kapının dışından işittikleri bundan daha iyi bir fırsat yakalayamayacağından emin olmasını sağlıyordu.

Sabah epey erken olduğunu tahmin ettiği saatlerde Sarp’ın evin içindeki tıkırtılarını işitmiş ve aslında kendisi de uyanmıştı. Hatta onun kendi odasının kapısını aralayışını hissetmiş, uyuma numarası yapamayacağından emin olduğu için de yanına kadar gelmemesini dilemişti. Nitekim tam da istediği olmuş, Sarp muhtemelen onu yatarken gördüğü için içeri girmekten vazgeçmişti. Sonrasında ise onun evden çıkmış olduğunu belli eden kapı sesini duyduğunda yataktan hızla fırlamış, salona giderek dışarıda neler olup bittiğini görmeye çabalamıştı.

Ancak gördükleri değil işittikleri Ela'ya istediğini vermiş, genç kız adamların gün içinde değişeceğini, hatta Metin denilen o ın yarı olanın da Sarp'la birlikte gideceğini duyduğunda nihayet o günün geldiğini kavramıştı. Şimdi ise odasında Sarp'ın aklardığı kıyafetlerin karşısına geçmiş, dışarda onu soğuktan koruyacak bir şeyler aramaya koyulmuştu. Onun tarafından getirtilen kıyafetleri giymeyecek kadar gururlu olmaya gerek yoktu. Zira kaçarken ince giyinerek Sarp'ın geçen gün tembihlediğini boşa çıkarmak, istediği son şey olurdu.

Nihayet kalın yeşil bir kazak bulduğunda dudakları yana doğru kıvrıldı.

"Bunu giysem iyi olacak," derken elleri titriyor, aslında sevinçli olduğunu kendisine telkin etmeye çalıştığı hâlde yüreğinde anlamını bilmediği bir yük misafir ediyordu. Kendisine neler olduğunu çözemiyordu. Daha düne kadar buradan kaçmak, o adamdan uzaklaşmak, istediğini sandığı en önemli şeyken, şimdi iliklerine kadar korktuğunu hissediyordu. Ancak korkunun ecele faydası olmadığını bildiğinden, daha farklı davranamayacağını farkına varıyor, içindeki fısıltıları, korkuları bastırarak bunun kurtuluşun verdiği heyecan olduğunu düşünup kendisini avutuyordu.

Yeşil kazağı giydiğinde bakışlarını bir kez daha kıyafetlere odakladı. En altta kaldığını fark ettiği kalın montun varlığına ise minnettardı. Ela daha dışarıya adım atmadan ılıklerine kadar üşüdüğünü hissediyordu.

Montu kaptığı gibi oturduğu yerden ayaklandı. Derin bir nefes aldı ve duruşunu dikleştirmeye çalıştı.

"Artık bitecek," derken sabırsızdı. Göğsü bir koruk misali inip kalkıyor, nefesindeki bu koşturmaca Ela'nın daha şimdiden yorulmasına neden oluyordu. Gözlerini usulca yumdu ve içinden Allah'a yakarmaya başladı.

"Allah'ım... Lütfen doğru bir şey yapıyor olayım. derken aslında aklından ilk geçen duanın bu olmadığını, beyninin başka, kalbinin başka konuştuğunun farkındaydı. Hızlı adımlarını odanın kapısına yönlendirdiğinde kalbindeki ağırlık artmış

Ela bu hissettiklerinin yalnızca korkudan olduğunu kendi kendine fısıldamıştı.

Salonun kapısına doğru ilerledi ve tekrar arkasına dönüp etrafa baktı. Gözlerinin önünde beliren kahverengi gözler varken, boğazında aniden beliren kocaman, kupkuru yumruyu yutmaya çabaladı, ancak başaramadı. Bu boğucu hissin ne olduğunu anlayamamıştı.

Elini kapıya doğru uzattı ve tek hamlede kulpunu çevirerek açtı. Yeniden başlayan yağmur nedeniyle havayı etkisi altına alan rüzgâr yüzüne çarpmış, genç kızın titremesine yol açmıştı. Elindeki montu hemen giyip şüphe uyandırmak istememiş, dışarı çıktığında giymenin mantıklı olacağını sanmıştı. Ancak şimdi düşününce asıl bu şekilde çıkmanın adamların dikkatini çekeceği kanısına varmış, nitekim kapıyı kapatmayıp aralık bırakırken adının artık Cihan olduğundan emin olduğu adamla karşılaşmıştı.

"Ela Hanım hava çok kötü. Yağmur çok fazla yağıyor," diye seslenen ve ilerideki arabanın yanından kendisine doğru yürüyen adamın karşısında duruşunu dikleştirdi. Montunu hızla giydikten sonra adama cevap verdi.

"İçeride çok bunaldım. Birkaç dakika hava alıp gireceğim."

Adam çaresiz bir şekilde, bunun üzerine bir şey söyleyemeyeceğini, tavsiye vermenin haddi olmadığını düşünerek başını hafifçe salladı. Ancak o sırada telefonu çalmış ve adam Ela'nın yanından uzaklaşarak yanıtlamıştı.

"*Hadi artık! Biraz daha uzaklaş,*" diye yalvaran genç kız önce dikkatle etrafına bakındı. Diğer iki adam ortalıkta görünmüyordu. Sarp gittikten sonra uzun bir süre hepsi kapının önünde adeta nöbet tuttukları için eli kolu bağlanan Ela her geçen an vakit kaybediyordu. Gideli epey olmuştu ve genç kız o dönmeden harekete geçmeyi arzuluyordu.

Bakışlarını yeniden Cihan'a çevirdiğinde onun hararetle telefonla konuşmaya devam ettiğini fark etti.

"Ne?" diye bağırışını işittiğinde kulak kabartmaya ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Ancak "*lastikler*" ve "*çamur*"

kelimelerinden başka bir şey duyamamış, adamın yeniden kendisine dönmesiyle arkasına dönüp evin kapısından içeri girer gibi yapmıştı.

Derin bir nefes aldı ve eğer gitmezse ne yapabileceğini düşünerek bir anlığına eli kapının kolunda duraksadı. Ve yalnızca birkaç saniye sonra arkasına döndüğünde Cihan'ın orada olmadığını anladı. Kalbi bedenini terk etmek ister gibi hızla atıyor, Ela hissettiği heyecanla oracıkta bayılabileceğini düşünüyordu. Hızlı, adeta koşar adımlarla evin önünden uzaklaştı ve camların önünden geçerek sağ duvarı döndükten sonra beliren onu gizleyebilecek köşeye saklandı. Yeniden etrafı kolaçan ederken ellerinin korkudan mı yoksa soğuktan mı titrediğini anlayamamıştı.

Etrafta kimse yoktu. Ela'yı fark edebilecek, onun kaçmakta olduğunu görebilecek kimseyi seçemiyordu. *Peki, bu lanet bacakları neden bir türlü yerinden kılmılamıyordu?* Zorlukla bir adım attı geriye doğru. Evin arka tarafında geniş, yemyeşil, yüksek ağaçlarla çevrili bir arazi bulunuyordu. O düzlüğü geçtiği durumda nereye ulaşabileceğini bilmiyor ve kötü bir durumla karşılaşmaktan da deliler gibi korkuyordu. Ancak başka bir seçeneği olmadığını da biliyordu.

Tam bir kez daha etrafı kolaçan edecekti ki evin yakınından güçlü bir motor sesi duyuldu. Lastiklerin yol üzerinde çıkardığı gürültüyü ise kulaklarında bir uğultu şeklinde işitiyordu. Bir anda kocaman araba görüş alanına girdi. Tıpkı Ela'nın da o arabanın tam görüş açısında kaldığı gibi... Kalp atışı hızlandı. Bakışları arabadan henüz hareket hâlindeyken inen devasa adama sabitlendiğinde ciğerlerinden içeri titretek bir soluk aldı. Görüşü yağmur damlalarının etkisiyle bulanıklaşsa da karşısından kendisine doğru koşan adamın kim olduğunun farkındaydı.

"Ela!" diye bağırışını duyduğunda ise arkasını hızla dönerek ayaklarına koşması için gerekli komutu verdi. Ve nihayet tüm gücüyle, sıırıslıklam bir hâlde koşmaya başladığında hissettiği bu sıkıntının ne olduğuna anlam veremedi. Arkasına bakmadan koşmaya devam etti. Ancak kulaklarında adamın da kendisine doğru koşmakta olduğunun kanıtı olan ayak seslerini işittiğinde nefesi kesildi. İlerisi, tam Ela'nın gittiği, her iki tarafında

yemyeşil, kocaman ağaçların sıralandığı yolun üzeri gri, hatta kapkara bulutlarla çevriliydi. Bir anda kulakları uğuldamaya, beyni uyuşmaya başladı. Ancak sırası değildi. Umursamamaya, içindeki bu savaşı bir kenara itmeye çabalayarak koşmaya devam etti. Ama o anda hissettiklerinin, kalbini demirden bir pençe gibi saran, canını acıtan bu duygunun özgürlüğün verdiği haz olmadığını bilincindeydi. Aksine kapana kısılmış gibiydi. Yol bir türlü bitmiyor, önündeki tünelin sonunda bir ışık, bir aydınlık göremiyordu. Gri bulutlar, üzerine dur durak bilmeyen yağmuru yağdırmaya devam ederken bir kez daha adamın dudaklarından adının döküldüğünü duydu.

“Ela, dur! Bekle!” diye bağıışı ise genç kızın önüne görünmez bir çelme takarak, hızını kesen en önemli etken olmuştu.

Durdu. Ancak bunu neden yaptığını kendisi de biliyordu.

Ciğerleri patlayacak gibi ağrıyor ve dizleri titriyorken, önce tam karşısına, bir türlü sonu gelmeyen yola baktı. Gökyüzüne sabitlediğinde bakışlarını, iyiden iyiye kararmış bulutlar tüm kasvetiyle ruhunu sardı. Arkasına döndü bu kez... Saçlarından, alnından ve yüzünden berrak su damlaları süzülürken tam karşısında gördüğü adamın da hızını yavaşlattığının, ancak kendisine doğru yürümeye devam ettiğinin farkındaydı.

“Bırak beni gideyim,” diye bağırdı adama doğru. Yağmurun yarattığı uğultudan kendi sesini bile zor duyuyordu.

“Nereye gideceksin? Tek başına, korunmasız nereye gideceksin Ela?” diye soruyla yanıtladı adam onu. Ela aralarında bulunan mesafeye rağmen onun gözlerindeki ve sesindeki öfkeyi sezebiliyordu. Bakışlarını ileriye doğru sabitledi. Adamın geldiği yolun, az önce kendi önünde uzanan düzlüğün aynadaki aksi olduğunu seçebilmişti.

Gözlerini kapattı. Ardından tekrar açtı. Kalbi kafesini delip, dışarı çıkmak ister gibi delibozuk bir ritimde atıyordu. Gözleri önce adama değişiyor, onun, “Gel konuşalım,” diyerek elini kendisine uzattığını ama buna rağmen bakışlarının kızgınlıkla yüklediğini görüyordu. Ardından ileride, adamın geldiği yolun üzerinde gri bulutlardan kurtulmakta ve usul usul aydınlanmakta

olan gökyüzü dikkatini çekiyordu. Ela yağan yağmurun mu, yoksa özgürlüğünü ilan ederek boşalan gözyaşlarının mı yanaklarını ıslattığını bilmiyordu. Delirdiğini, aklını yitirip her şeyi birbirine karıştırdığını düşünüyordu. Çünkü o anda gözlerinin önünde belirenler... Haftalar önce, daha onu, karşısındaki devasa zorbayı tanımadan önce görüp, gecesine misafir ettiği yeşil rüyaya benziyordu.

Adamın kendisine doğru attığı adımlarını hızlandırdığını gördüğünde başını itiraz edercesine iki yana salladı. Etrafına bakınıp gideceği güvenli bir yer olmadığını anlayınca arkaya doğru adım attı.

"Savaşma artık Ela," diye bağırان adamı umursamadı. Tam arkasını dönüp ileriye doğru yeniden koşmaya başlamıştı ki ayağının altına denk gelen girintili çıkıntılı iri taşa takılmış, tüm hızı ve şiddetiyle ıslanmış toprak zeminde ayağının kaymasının da etkisiyle yere doğru kapaklanmıştı. Ancak ayağında hissettiği sızı o denli şiddetli olmuştu ki, kendisine doğru telaşla koşan adamı fark edemediği gibi, düştüğü sırada kendi dudaklarından çıkan acı dolu çığlığın adamı ne hâle getirdiğini kavrayamamıştı.

Sarp onun dudaklarından firar eden çığlığı işittiğinde son hızıyla, delirmiş gibi koşmaya başladı. Genç kızın yerde ayağını tutarak acı içinde inlediğini gördüğünde hızını iyiden iyiye artırdı. Nihayet yanına ulaşabildiğinde bir an bile düşünmeden, yerlerin çamuruna ve ıslaklığına aldırmadan dizlerinin üzerine çöktü.

"İyi misin?" diye sorarken onun yüzünü görmeye çabalıyor, genç kızın sırlıslıkla olmuş yüzünü tutarak bakışlarını onun yeşilleriyle birleştirmeye çalışıyordu. Cevap alamayınca bir kez daha, "Nereni incittin Ela?" diye sesini yükselterek bağırdı. Ancak birbirine geçmiş karmaşık hislerine rağmen ses tonundaki endişe açık bir kitap gibi okunabiliyordu.

Oysa Ela inatçıydı. Adamı sürekli olarak kendinden iterek uzaklaştırmaya çalışıyor, yağmura karışan gözyaşları seli andıran bir hızla akıyordu.

“Senin yüzünden,” diyordu durmadan. Ayağındaki acıya rağmen küçük, güçsüz yumrukları adamın omuzlarını, sert göğsünü buluyor, ancak bu darbelerin Sarp’ın üzerinde hiçbir etkisi olmuyordu. “Hepsi senin yüzünden... Beni buraya kapat-tın. Lanet olsun sana!”

Sarp onun kendisini itmeye çalışan ellerini, dudaklarından çıkan sözlerini umursamadan kollarına almaya çalışıyor, ancak Ela tüm hırçınlığıyla karşı gelmeyi sürdürdükçe başarılı olamıyordu.

“Gel buraya... Eve gidelim ve nereni incittiğine bakalım. Sonra her şeyi konuşacağız,” dediğinde ses tonunu sakın tutmaya çalışsa da Ela’nın gözlerinden akan yaşları, hızını artıran sesli hıçkırıkları ruhunu paramparça ediyordu. Aslında onu tek hamlede kucığına alıp eve taşıyabileceğini biliyordu. Ama genç kıza toparlanması için zaman tanımının en iyisi olacağını da düşünmeden edemiyordu.

“Hayır!” diye bağırdı genç kız canhıraş verdiği bir savaşın hangi cephesinde olduğunu bilemeden, “Seninle hiçbir yere gelmiyorum. Bana bir sebep bile göstermeden yeniden bir katse tıkmama izin vermiyorum. Senin kim olduğunu, benden ne istediğini bile bilmiyorum ben.” Bir an durdu ve öfke tütse de hüznü de misafir eden bakışlarını adamın kahverengi gözleriyle birleştirdi. “Bana yaptıklarından, senden ve zorbalığından nefret ediyorum,” diye devam edip, içinden, “*Sol yanımdaki beni sarsan bu histen de öyle,*” diyerek sözlerini tamamladığında Sarp’ın kahverengi gözlerinin her şeyi yakıp yıkabilecek kadar güçlü bir öfkeyle dolup taşıdığını fark etti.

“Sana yaptıklarından nefret ediyorsun öyle mi?” diye adeta tısladı eliyle genç kızın çenesini tutup kendisine bakmaya zor-larken, “Ne yapıyorum sana Ela, söyle? Senin o lanet heriften kurtulabilmen için uğraşmaktan, onun aleyhinde kanıt toplama-tan başka ne yapıyorum?”

“Benim hakkımda konuşmalarına izin veriyorsun,” diye ba-gırıp adamın çenesini tutan elini iterken artık kendisine hâkim olamıyordu. Sarp’ın göğsüne inen yumruklarının şiddeti artıyor,

sözcüklerin arasında hıçkırıklarına engel olamazken, gözleri üzerlerine çiy düşmüş yemyeşil yaprakları andırıyordu.

"Kim konuşuyor senin hakkında? Kim?"

"Adamlar," diye haykırdı Ela. Sarp'ın öfkeden kararan bakışlarını görse de korkmadan, ıslanmakta olduklarına aldırmadan devam etti. "Seninle aynı evde kaldığımızı konuşuyorlar. Kendi kulaklarımla duydum. Beni... Kendin için buraya getirdiğini sanıyorlar. Evli olduğumu bile biliyorlar üstelik. Sen de buna, hakkımda böyle konuşmalarına izin veriyorsun. Üstelik boşanabilmem için kendilerince sebep bile üretmelerine neden oluyorsun. Sen beni, ait olmadığım bir günahın içine bırakıyorsun. Seninle aynı evde kim bilir neler yapıyor olduğum için kolaylıkla boşanabileceğimi düşünüyorlar. Bunun ne kadar iğrenç bir şey olduğunun farkında mısın?"

"Yeter!" diye bağırdı Sarp, "Yeter artık! Ne saçmalıyorsun sen? Ben seni böyle görmelerine izin verir miyim sanıyorsun?"

"Peki, o duyduklarım ne o zaman lanet olası? Beni buraya getirdin. Ama adamlarına bile bunu intikam için yaptığını söylememişsin. Beni senin... Senin kapatman sanıyorlar ya!"

"Ne intikamı, ne kapatması Ela? Sus artık, sus!" diye tüm nefesiyle bağırdı. Onun ince omuzlarını sıkıca kavradı ve adeta sarsarak kendine doğru sertçe çekti. "Her şeyi sadece senin için, sen incinme, zarar görme diye yaptığımı göremiyor musun? Intikam falan yok. Buna sen inanmak istedin ve kendi kafanda kurdun. O herifle aramdaki tek düşmanlık sana dokunmuş olmasından doğuyor anlamıyor musun?"

"Be-Benim için mi?" diye sordu genç kız adamın dudaklarından firar eden cümleler arasından seçip çıkardığı sözcüklere anlam vermeye çalışarak.

"Evet, senin için... Sırf sen iyi ol, mutlu hisset ve o heritten kurtul diye..." diyerek yanıtladı şimdilik ve hemen ardından içinden ekledi. "*Sadece benim ol diye...*"

İkisinin de sesi açıklık arazide yankılanırken, yüzleri birbirine bakıyordu. İkisinin de saçlarından, tenlerinden yağmur suları süzülüyor, ancak umurlarındaymış gibi gözüküyordu.

Ela adamın öfkesi usul usul durulan gözlerine bakışlarını sabitlemişti ve bir türlü uzaklaşmıyordu. Onun dudaklarından dökülen kelimeler beyninde yankı bulurken anlam vermeye çalışıyor, bir tarafı bunların gerçek olamayacağını fısıldıyordu.

Her zaman her şeyin en kötü tarafını görmeye alışkın yanı ağır bastı ve Ela kendini hızla topladı. Gözlerini adamın yoğun bakışlarının esaretinden çekip alarak, onun kendi üzerindeki iliklerine kadar titreten etkisinden sıyrıldı.

"Yalan söylüyorsun!" dedi ve adamın yanıt vermesini beklemeyen, onu kendinden iterek uzaklaştırdı. Adamın göğsüne değen avucunun içi hafifçe sızlamış, ancak Ela bunu umursamamıştı. "Neden benim için yapasın ki bunları? Başka bir şey gizliyorsun benden. Başka bir şeyler çeviriyorsun. Benimle ne ilgin olabilir senin?" dedi sesini yükseltip çatık kaşlarının altından adama bakarken.

Sarp genç kızın bu saçma ve temelsiz direncine daha fazla katlanamadı. Elini onun ıslak saçlarının arasından geçirerek başını sınıksı kavrıdı. Diğer elini sıkıca tuttuğu omzundan çekti ve ıslak boynuna, soğumuş tenine uzandı. Dokunuşları sert ve cüretkardı. Yüzünü Ela'nın yüzüne yaklaştırdı ve sıcak nefesi genç kızın tenini yalayıp geçerken, kendisini bir an bile sakinleştirmeye çalışmadan adeta öfkeyle hırladı.

Yalnızca hisleri ve öfkesine karışan arzularıyla hareket edip sertçe, "Sana... Buraya geldiğinden beri tek bir konuda bile yalan söylemedim," dediği sırada Ela bakışlarını kendisinininkilerle birleştirdi. Kızın titreyen yeşillerinde dönüp duran soru işaretleri değil, hızlanan solukları, bunun etkisiyle bir körük misali inip kalkan göğüsleri ve soğuktan kızarmış dudaklarının arasından firar eden tatlı nefesi Sarp'ın iradesini zorluyor gibiydi. "Yaptığım her şeyin nedeni sendin. Sen ve benim sana geç kalmışlığım, anlıyor musun?"

Sesi dişlerinin arasından, itiraz kabul etmeyen bir tonda çıkarken Ela'dan cevap gelmediğini fark etti. Parmaklarının arasındaki gece rengi saçları daha sıkı kavrıdı. Boynunu tutan eli bir anlığına sıkılaşırsa da Sarp, Ela'yı titreten, havanın ayaza

kesen soğuşunda bile benliğini kor alevlerin içine atan dokuşunu, kızın boynundan aşığılara doğru sürükledi. Parmakları omuzlarında, kollarında gezinirken, kalın montun üzerinden bile onu hissedebiliyor gibiydi. Ela'nın sağ elini avucunun içine aldı. Saçlarının arasını kendisine yuva bilmiş diğer eli, kızın yüzünü kendisine biraz daha yaklaştırdı. Hissettiği bu yakınlıkla Sarp alnını Ela'nın alnına dayadı. Avucundaki eli göğsünün sol tarafına koydu ve bırakmadı.

"Seninle ne ilgim olduğunu soruyorsun ya hani?" dedi ve aralarındaki yakınlık nedeniyle tıpkı kendi nefesi gibi Ela'nın kesik soluklarının da hızlandığını fark etti. Bakışlarını onun yeşillerinden an bile ayırmadan, Ela'nın eli göğsünde, kalbinin tam üzerindeyken sözlerine devam etti. "İşte bak... Hisset," derken genç kızın gürültülü nefeslerini işitse de ara vermedi. "Tam şurasının seninle bir ilgisi var. Her şeyin nedeni bu, anlıyor musun Ela?"

Genç kız başını iki yana salladı. Elinin altında adamın göğsünün bir kayayı andıran sertliğini ve gömleğinin ince dokusundan sıcaklığını iliklerine kadar hissederken gözlerini kapattı. Titrediğinin farkındaydı. "Hisset," sözcüğü beyninde dolanıp dururken, elinin adamın kalbinin üzerindeki hâli onu bir deprem misali sarsıp geçerken, bir kez daha rüyasını anımsadı. Birbirinin aynısı görüntüler, etrafı saran toprakla bütünleşmiş yeşiller, adamın dudaklarından çıkan sesler ve sözcükler... Hepsi birer birer akın ederek ruhunda bir girdap yarattı. Ela o girdabın gücünün kendisini alt edeceğinin farkındaydı.

"Hayır," diye fısıldarken bu cevabı neye karşılık verdiğini bile çözemiyordu. Adamın ne demek istediğini anlamıyor muydu, yoksa anlamak mı istemiyordu, işte bunu bilemiyordu.

"Anlayacaksın," dedi adam ve kollarındaki kızın gözlerini kapattığını fark ettiğinde dudakları hafifçe yana doğru kıvrıldı. Küçük bir amazon gibi direnmeyi sürdürse de onun da içten içe etkilendiğinin farkındaydı. "Çok yakında anlayacaksın Ela. Ama önce o adamdan kurtaracağım seni. Sonra... Sonra konuşacağız. Ve sen o zaman benden uzaklaşamayacağını, seni asla ama asla bırakmayacağımı kavrayacaksın."

Ela yumduğunun bile farkında olmadığı göz kapaklarını araladığında adamın kahverengi gözlerinin kendisine sabitlendiğini gördü. O bakışlardaki sıcaklık içini ısıtırken rüyasının bir kısmını hatırladı. Rüyasına misafir ettiği o adamın kendisine hissettirdikleri, dokunuşları, öpüşleri gerçek bir an gibi taze ve akındaydı. Peki, bu rüyanın büyük bir kısmının o anda gerçekten yaşanmasının bir anlamı var mıydı?

Saçmaladığını düşünerek adamdan uzaklaştı. Eliyle onu iterek aralarına mesafe koymaya çabalasa da avucunun içi bir kez daha, canını epey acıtacak kadar sızladı. Nitekim Ela'nın acıyla yüzünü buruşturması Sarp'ın gözlerinden kaçmamıştı.

"Elini mi incittin?" diye sorarak avucuna baktığında kaşları çatıldı. Ela'nın avucunun içindeki deri kalkmış ve kanayacak kadar sıyrılmıştı. Muhtemelen takılıp düştüğü sırada kendini korumak için elini kullanmıştı.

Ela onun, içinde bilmediği bir şeylerin kıpırdamasına neden olan yakınlığına daha fazla dayanamayarak, "Yok bir şeyim. İyiyim ben," dedi ve adamın dokunuşlarından kendini kurtardı. Yerdeki çamura aldırmadan tutunup kalkmaya çalıştığında adam, "Yardım etmeme izin vermek zayıflık değil Ela," dese de onu kendi hâline bıraktı. Sarp'a bir kez bile bakmadan, üstelik de ondan yardım almadan kalkmış olmasının da etkisiyle çenesini ukala bir biçimde havaya kaldırdı.

"Senin yardımını falan istemiyorum," diye öfkeyle, burnundan soluyarak yanıtladı.

Artık buradan kaçışının mümkün olmadığını farkında olarak adımını eve doğru attığındaysa ayak bileğinde dehşete düşüren bir acı hissetti.

"Ah! Bileğim," diye inleyerek ayağının onu taşımadığını fark ettiğinde, dengesini kaybeder gibi oldu. Ancak tam kalktığı yere yeniden düşmek üzereyken adamın güçlü kolları tarafından sıkıca tutuldu.

"Gel buraya inatçı keçi," diye söylenirken adam, Ela bir anda kendisini adamın kollarının arasında buldu. Kaşlarını çatıp

adama sinirle bakmaya çabalasa da onun güven veren, sıcacık kucagını da inkâr edemiyordu.

"Sensin keçi! Beni bir türlü bırakmadığın için asıl inatçı olan sensin... İndir beni, kendim gidebilirim."

Sarp onun söylenmelerini sevimli bularak gülümsedi. Dudakları arsız ve saatlerdir ilk kez rahatlamış bir şekilde kıvrılırken adımlarını eve doğru yönlendirdi. Kucagında kanını kaynatan kadınla birlikte yürümeyi sürdürürken bakışlarını Ela'nın yağmur damlalarının yarattığı yansımayla büyüleyici bir renge bürünen gözleriyle birleştirdi.

"Seni asla bırakmayacağımı yakında kendi gözlerinle göreceksin Ela. Seni benden almaya, senin bile gücün yetmeyecek," diye fısıldarken genç kız adamın dudaklarından dökülenlerin anlamıyla ve ses tonundaki o karşı konulmazlıkla rüzgâra tutulmuş gibi titredi. İnanmak istememiş, adamla ilgili vardıgı yargıları aklına getirince sözlerinin yalan olduğuna kanaat getirmişti. Üstelik doğru bile olsa bunu istemediğine ve önceliğinin bağlı olduğu prangalardan kurtularak özgür kalmak olduğuna kendisini ikna etmişti. Ancak o anda adamın güven veren kollarındayken, bakışları birbirine mühürlenmişken, üstelik boyle başı göğsünde kendini hayatında hiç olmadığı kadar huzurlu hissediyorken savunduğu her şey birbirine geçmişti. Bugün Ela uzun zaman önce gecesine büyüsunü bırakan rüyanın gerçeğe döndüğünü hissetmiş, baharın umudu olan yemyeşil yapraklar, kahverengi toprağın güçlü elleriyle birleşmişti.

12. BÖLÜM

Kucağında Ela ile birlikte evin önüne geldiklerinde adamların tümünün arabaların yanında beklediklerinin farkındaydı. Yalnızca dakikalar önce, geldiği yolun üzerinde onların hepsini birden evden uzaklaşmış, lastikleri çamura batan diğer koruma arabasını kurtarmaya çalışır hâlde bulduğunu hatırladı. Ela'yı burada tek başlarına bıraktıklarını anladığında esip gürlemiş, buraya Metin'in kullandığı arabanın hızı sayesinde adeta ısınlanmıştı. Şimdi karşısında hepsinin fazlasıyla korku dolu bakışlarla kendisine ve kucağındaki kıza odaklandığını gördüğünde hızını bozmadı. Cihan'ın birkaç adım öne çıktığını ve kendisine doğru gelmeye çalıştığını fark ettiğinde çatık kaşlarının altından ona baktı.

"Sarp Bey ben..." diyerek yaptığı hatayı açıklamaya çalışacağı apaçık ortada olan adamın birkaç adım daha ilerlemesine, verdiği kısa yanıtla engel oldu.

"Sonra Cihan!" diye adeta kükredi. "Sonra konuşacağız," dedikten sonra gözlerini Metin'in yanındaki diğer adamların üzerinde sabitleyerek, "Sizinle de," dedi ve sözlerini bitirdi. Ancak tam kapıdan girmek üzereyken Ela'nın elindeki yarayı sarması, bileğine bakması gerektiği aklına gelmişti.

"Metin arabalarda ilk yardım çantası var mı?" diye diğer adamlara olan siniri yüzünden sert bir tonlamayla sorduğunda adam Sarp'ı bekletmeden cevap verdi.

"Evin içinde var Sarp. Koridordaki banyonun hemen yanındaki dolapta," dedi ve endişeyle devam etti, "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, yok... Siz bekleyin, birazdan geleceğim," dedikten hemen sonra çamur içinde olan ayakkabılarını çıkarıp Ela ile birlikte evin içine adımlarını attı. Duraksamadan onun odasına doğru yürürken üzerlerindeki kıyafetlerin de berbat bir hâlde olduğunun farkındaydı. Nihayet odaya girdiklerinde banyoya doğru yürüdü.

"Önce yıkanman gerek Ela. Sonra da yaralarına bakalım... Elin çok kötü olmuş," dediğinde Ela kollarında rahatsız bir biçimde kıpırdansa da umursamadı.

"Ben hallederim," diyen, kucağında sıkıca tuttuğu, yağmura karışmış kokusu burnuna dolan genç kıızı hızlı bir hamleyle banyonun içindeki geniş tabureye bıraktı ve yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Kendi başına halledemeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Bileğini burkmuşsun, avucunun içi yara içinde... Ne yapmayı düşündüğünü merak ediyorum doğrusu..."

"Sana ne? Kendi yaralarımı kendim sararım ben... Sana ihtiyacım yok! Hem banyo yapıp üzerimdeki çamurdan kurtulmam gerekiyor senin de dediğin gibi... Beni yalnız bırakırsan ve haber vermeden içeri girmezsen sevinirim."

Sarp onun kendini geri çekme çabalarını gülerek karşıladı ve dudakları arsızca kıvrılıp Ela'nın o durumda bile kalbini dört-nala koşturan çizgilerini ortaya çıkardı. Genç kızın minik, çok-bilmiş çenesinden tuttu ve yüzünü hafifçe kendisine doğru kaldırdı. İri bedeniyle Ela'nın üzerine doğru eğildiğinde genç kızın nefesinin sıklaştığını, dudaklarının hafifçe aralanarak yanaklarının pembeye boyandığını fark etti. Ela'nın utangaç ama etkilenildiğini Sarp gibi tecrübeli bir adamın anlamamasının imkânsız olduğu tepkileri sabrını zorluyor olsa da aralarında olan biten her şeyi ilmek ilmek işlemesi gerektiğinin farkındaydı.

"Bir konuda anlaşalım Ela," dedi adam, "Az önce evden kaçmaya çalışıyordun. Ve bunu yaparken sırf kendi hırçınlığın yüzünden elini ve ayağını incittin. Tek başına banyo yapman bile imkânsızken seni burada yalnız bırakmamı beklemiyorsun değil mi?"

Ela'nın yeşil gözleri duyduklarının etkisiyle şaşkınlıkla açıldı ve oturduğu yerden hızla kalkmaya çalıştı. Ancak başarılı olmadı, tekrar oturmak zorunda kalışından anlaşılmıştı.

"Sapıksın işte, sapık!" dedi bir kez daha adamın karşısında dik duruşunu korumaya çalışarak, "Hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun. Sen buradayken banyo yapacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun Sarp Efendi."

Sarp onun çatık kaşlarıyla bile muhteşem gözüksüğünü düşünürken, ona henüz hiç dokunmadan bile günbegün artan tutkusuna nasıl ket vuracağını bilemiyordu.

"Sen de benim seni yalnız bırakacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun. Bileğini burktun. Kayıp düşebilir, başını bir yere çarpabilirsin."

"Sen de hemen değerlendir bunu değil mi? Pis zampara! Kafayı yemişsin sen! Senin yanında banyo yapmam için ancak ölü olmam gerek..."

Sarp genç kızın dudaklarından dökülen sözcüklerin ardından gözlerinin önüne gelen görüntülerin hayaliyle ona doğru biraz daha yaklaştı. Bir gün bu görüntülerin gerçek olmasını düşlerken kanı adeta alev almaya başladı ve arzularının, erkeksi tutkularının yönettiği bedeni müthiş bir sızlayış eşliğinde Sarp'a varlığını hatırlattı.

"Çok büyük konuşuyorsun güzelim," diye fısıldarken genç kızın kulağına, onun da bir nefes uzağında titrediğinin ve soluklarının hızlandığının farkındaydı.

"Niye büyük konuşayım?" dedi Ela zar zor ve onun bu kirpas içindeyken bile burnundan içeri doluşan erkeksi kokusunun üzerindeki etkisini yok saymaya çalıştı. "Doğruları söylüyorum."

"Doğruları henüz konuşmadık Ela," diye yanıtladığını işittiğinde genç adamın bir anda ciddileşmiş oluşu dikkatinden kaçmadı. Başını kaldırıp yüzüne baktığında Sarp da genç kızdan uzaklaştı. Ve eli usulca ıslak, uzun saçlarına gitmek üzereyken Ela'nın kendisini geri çekişiyle ciğerlerini derin, sıkıntılı bir nefesle doldurup yalnızca o an için duraksadı. "Şimdi adamlarla

konuşmam gerek... Seninle ilgili söyledikleri neymiş, ne saçma-
lıyorlarmış bir de onlardan duyayım."

Ela'nın bakışları korku ve çokça utançla dolarken elini ada-
mın koluna doğru dokundurduğunu fark etmedi.

"Hayır," diye itiraz ederken Sarp'ın bakışları da kolundaki
tüy misali dokunuşta gezindi ama Ela'nın bunu bilinçsizce yap-
tığını düşündüğünden tek kelime etmedi. Nitekim Ela da sözle-
rine devam etmiş ve Sarp'ı engellemek için aklındakileri bir bir
dile getirmişti. "Böyle bir şey yapma lütfen Sarp. Bu beni daha
çok utandırır sadece... Yeterince utanç verici bir durum zaten...
Bir kez daha dile getirmenin manası yok."

Sarp'ın kaşlarının çatıldığını ve kahverengi bakışlarının buz
kestiğini fark ettiğinde yanlış bir şey söylediğini düşünmeden
edemedi.

"Utanç verici öyle mi? Merak etme Ela, seni utandıracak hiç-
bir şey olmayacak. Şimdiye kadar buna nasıl dikkat edip özen
gösterdiysem, bundan sonra da böyle devam edecek. Ama eğer
adamlar saçma sapan konuşmalar içine girdilerse bunun da el-
bette bir bedeli olacak," dedi ve bakışlarını bir an bile Ela'dan
ayırmadan devam etti, "Hiç kimsenin... Yanımdaki kadına say-
gısızlık etmesine izin vermedim şimdiye dek... Konu sen ol-
duğunda da daha azına razı gelmem. Bunu kafana sok! Sen az
önce, dışarıda, o yağmurun altında sana anlatmaya çalıştığım
şeyi anlamamak için savaşıyor olabilirsin. İstedğin kadar di-
ren Ela... Zamanı geldiğinde bunları en başından, bu kez apa-
çık konuşacağız. Kaçışın yok, benden uzakta olman söz konusu
bile değil... Ancak şimdilik... Önceliğimizi senin o adamla il-
gili gerçekleri tamamen öğrenmene ve sonrasında neler yapa-
cağına vereceğiz."

"Ben," dedi ve ne söyleyeceğini, adamın bu sözlerine ne ya-
nıt vereceğini bilemeyerek bakışlarını öylece yüzüne sabitledi
Onun bu kararlı ve kendinden emin erkeksi duruşu dilini da-
mağını kurutmuş, sol yanındaki dakikalardır kendi iradesi dı-
şında koşturup duran kalbi adeta atmaya kesmişti. Sonra aniden
adamın telefon konuşmalarını aklına getirdi. Gördüğü fotoğraflar,

duyduğu sözcükler bir geçit töreni misali beyninde dolanıp dururken ona inanmaması gerektiğinin, yalan söylemesinin sebebini kavrayamasa da bunun gerçek olamayacağını bilincindeydi. Bildiğini sandıklarının etkisiyle hışımla yanıt verdi. "Bizim seninle konuşacak bir şeyimiz yok. Hiçbir zaman da olamaz. Bana onunla ilgili anlatacaklarını dinleyeceğim. Sonrasında umarım sen de benim isteklerime biraz olsun saygı duyarsın."

Sarp onun içindeki savaşçının gücüne hayran kalarak başını iki yana salladı ve buruk bir gülümseme peyda olurken dudaklarında, banyonun kapısına doğru yürümeye başladı.

"Banyonu yap Ela... Sonrasında yaralarına bakacağız, ardından konuşacağız."

Ela zorlukla, adamın ona yardım etmeyeceğini anlayıp elbette bu nedenle rahatladığında ayağa kalkmayı başardı. Bir yanının aslında tam tersini beklediğini ve istediğini ise umursamadı.

"Odanın kapısını kilitleyeceğim. Kendi kafana göre pat diye içeriye giriyorsun."

Sarp arkasına dönüp ona baktığında gerçekten de banyodan topallayarak çıkmaya çalıştığını gördü.

"Saçmalama Ela! Tamam, içeri girmeyeceğim. En azından senden onay almadan... Banyonu yap ama bana bir kez daha çıplak yakalanmamak için de acele edip bir yerini incitme! Topallıyorsun resmen..."

"Sana çıplak falan yakalanmadım ben," deyip ayağını öfkeyle yere vurduğunda acıyla, kısık bir sesle inledi. "Üzerimde havlu vardı bir kere..."

Sarp'ın işittikleriyle bir kez daha dudakları kıvrılırken yüzünü ona doğru eğdi ve çenesinden tutup başını kaldırarak bakışlarını birleştirdi. Az önce onun dudaklarından dökülen utançla ilgili cümleleri beyninden bir süreliğine sildi. Dikkatini sadece çıplak yakalanmakla ilgili sözcüklere verdi.

"O havlunun... Hayal gücüne pek yer bıraktığını söyleyemeyiz Ela," dedi ve sertleşen bedenini yok saymaya çalışarak, genç kızın bedenini arsızca süzmeyi atlamadan devam etti. "Varla yok arası bir şeyin, seni benden saklayamayacağını bilmen

gerekirdi," deyip yanıt vermesine olanak tanımadan genç kıızı serbest bıraktı ve yeniden arkasını dönüp hızlı adımlarda kapıya ilerledi. Arkasında kalan kızın dudaklarının şaşkınlıkla aralandığını, adama olan güvensizliğini unutup kulaklarına çalman cüretkâr sözlerle takıldığını, korkudan olduğunu sandığı çarpıntılar ve inkâr etmeyi sürdürdüğü kanını hızlandıran bir heyecanla tutulup kaldığını görememişti.

Sargının düğümünü hafifçe gevşek bıraktıktan sonra, "İşte... Oldu sayılır... Canın yanıyor mu?" diye sordu ve Ela'nın yanıt vermesini bekledi.

"Dayanılmayacak gibi değil... Ayağıma buz koyunca daha iyi geldi. Elim sızlıyor sadece birazcık..."

Sarp başını salladı ve avuçlarının arasındaki sargılı eli her ne kadar dudaklarına götürüp, öpüşleriyle iyileştirmeyi arzulasa da genç kızın kendi kucığına bırakarak ayağa kalktı.

"İçecek sıcak bir şeyler getireceğim. Dışarıda çok üşüdün."

Ela onun gösterdiği ilgiyle, kendisine değen her bakışında gördükleriyle ne yapacağını şaşırır bir hâlde başını kaldırdı ve ayakta dikilen adama baktı.

"Sen de üşüdün. Ben dışarıda tek başıma değildim," diye yanıtladığında sözlerinden anlaşılabilecek çıkarımlarla yanakları kızardı.

"Bu sözlerden senin de benim için endişelendiğini mi anlamalıyım yani?"

Adamın tam da beklediği gibi sorduğu imalı sorudan sonra suratının aldığı o ukala şekli gördü ve kaşları çatıldı. Nasıl oluyorsa her seferinde bir açığını bulduğunun ve o açıktan saldırarak kendisini utandırdığının farkındaydı.

"Hiç de bile... Seni düşündüğüm falan yok! Kocamansın zaten. Azıcık yağmur yedin diye hasta olacak hâlin yok ya..."

Sarp bu kez kendini tutamadı ve başını arkaya atarak kahkahasını serbest bıraktı.

"Bu durumda yatak döşek yattığımda sevineceğini de anlamış oldum. Çok sağ ol Ela," diyerek her ne kadar şakayla karışık

da olsa genç kıza iğneleyici yanıt verdiğinde Ela oturduğu koltukta bir anda irkildi. Nedense onun hasta olmasını istememişti. Ancak istemediği bir başka şey vardı ki Ela, onun artık yalnızca kalbinde değil tüm benliğinde duyumsadığı hislerden başkası olmadığını sezebilmişti.

“Umurumda bile değil,” dedi içindeki ucu bucağı olmayan fırtınayı bir kez daha inkâr ederek, “Zaten ben niye bakacağım ki sana? Sen kendine bakacak birilerini bulursun eminim. Zamparanın tekisin ne de olsa...”

Dilin ucuna kadar gelmiş sözcükler dudaklardan çıkar çıkmaz bunun maalesef ki geri dönüşü olmazdı. Söylediklerini geri alamayacağı gibi adamın kafasında yarattığı algıyı da geriye döndürmesi mümkün olmayacaktı.

“Neredeyse kışkandığını düşüneceğim Ela,” dedi Sarp ve onun öfkeyle kendisine döndüğünü gördüğünde hızla gülerek devam etti, “Ama neyse ki umurunda olmadığını biliyorum da bu tarz düşüncelere kapılmıyorum.”

Ela’nın aralarındaki bu laf dalaşına bir yanıt daha vermesini beklemeden mutfaka doğru ilerledi. Nedense içinde bir yerlerde Ela’nın hisleriyle ilgili de bir umut ışığı belirmişti. Onun kızgın ve inatçı olmadığı zamanlarda, ki bu zamanlar fazlasıyla nadirdi, kendisine bakışlarında ve ona her yaklaştığında sıklaşan soluklarında Sarp gibi tecrübeli bir adamın dikkatinden kaçmayacak detaylar hâkimdi. Ve bundan böyle onu zorlamamak adına aldığı kararlardan vazgeçip her fırsatta yaklaşarak Ela’yı elde edebilmeyi dileyecekti.

Ela’ya ve kendisine hazırladığı çayı koltuğun önündeki geniş sehpaye bıraktı ve genç kızın yanına oturmadan adımlarını evin dış kapısına yönlendirdi. Kapıyı açar açmaz, bir saat kadar önce Ela banyodayken sağlam bir nutuk çektiği, bir dahaki hatalarının affedilmeyeceğini anlayan adamlarla göz göze geldi. Ela ile ilgili konuşmaları nedeniyle Sarp’ın esip gürlemesine maruz kalan adamları hızla geçti. Cihan’ın mahcup bakışlarıyla

karşılaştığındaysa kapıyı hafifçe aralık bıraktı ve gözlerini etrafta gezdirdi.

"Metin nerede?"

"Telefonla konuşuyor Sarp Bey..."

"Arabadaki dosyaları buraya getirin. Bir de Metin'de bana ait bir şey var, onu da alın... Bekliyorum."

"Hemen Sarp Bey," diye yanıt verdi Cihan ve Sarp'ın eve geldiği büyük jipe doğru ilerlerken, adamlardan bir diğeri de Metin'in yanına doğru gitti. Yağmurun tamamen dinmesi ve geride daha ılık bir hava bırakması adamların da işine gelmiş gibiydi. Metin'in ileride yanına gelen adamı görür görmez konuşmasını sonlandırdığını gördüğünde elini saçlarının arasından geçirdi. Neyse ki Ela'nın banyosunun uzun süreceğinden emin olduğu için hem hızlıca duş alarak üzerindeki çamurdan ve ıslaklıktan kurtulabilmiş, hemen ardından da adamlarla konuşacak kadar vakit bulabilmişti.

Metin yanına geldiğinde cebindeki telefonu hiçbir şey söylemeden Sarp'a uzattı. Nitekim Sarp zaten istediği şeyin o telefonda kayıtlı olduğunun farkındaydı.

"Bu telefon güvenli mi Metin?" diye sorduğunda Sarp, adam onun neyi kast ettiğini anladı.

"Evet güvenli... İhtiyacın olursa kullanmaktan çekinme..."

"Tamam, aklımda bulunsun. Belki gerekebilir," dedi ve koşar adım kendilerine gelen Cihan'a dikti gözlerini. Adamın dosyaların bulunduğu çantayı kendisine uzattığını fark ettiğinde hemen ona doğru uzandı ve çantayı tutarak kendine doğru çekti.

"Bir yere kaybolmayın," dedi Cihan'a bakarak ve ara vermeden devam etti, "Şimdilik sanmıyorum ama Ela'nın ağrısı olursa ihtiyaç olabilir."

"Emredersiniz Sarp Bey," diye yanıtlayan adamlara ve adamların hatalarını anlamış olmalarından memnun olan Metin'e baktı.

"Hadi konuşuruz yine," dedikten sonra aralık kapıyı hafifçe açtı ve adımlarını içeri attı. Kapıyı kapatıp salona girdiğinde Ela'nun incinmiş olan bacağına hafifçe koltuğa uzattığını

ve elindeki çay dolu kupayı sanki ısınmak ister gibi kavradığını gördüğünde sormadan duramadı.

“Üşüyor musun Ela?” der demez kız ona doğru dönmüş, kı-zarmış ve mahmurlaşmış gözleriyle Sarp’a bakmıştı.

“Biraz... Ama çayı içince ısınırım,” dese de Sarp’ı ikna edememişti. Elindeki telefonu ve dosyaları koltuğun üzerine bıraktı ve seri bir hareketle elini Ela’nın alnına değdirdi. Genç kız bu temasla irkilmiş, ancak adamın sıcak elini yüzünde hissetmek yabancı olduğu duyguları da beraberinde getirmişti.

“Ateşim falan yok,” deyip iyi olduğuna onu inandırmayı bir kez daha denedi. Ama adamın endişe tüten bakışları yüzünde tavaf eder gibi gezinmişti.

“Şimdilik... Kötü hissedersen lütfen saklamaya çalışma Ela.”

“Tamam,” diye yanıt verdi ve gözleri aniden adamın koltuğun üzerine bıraktıklarına sabitlendi. Şeffaf dosyaların içinde bulunan kâğıtlar dikkatini çektiğinde Ela, yazıların arasında bir yerde kendi adını gördüğüne emindi. “Bu kâğıtlar ne?” diye sorduğundaysa Sarp önce o dosyaları bir kenara itti, ardından telefonu eline alarak ciğerlerine derin bir nefes çekti.

“Dosyalara da bakacağız. Ama önce... Sana dinletmek istediğim önemli şeyler var.”

Ela’nın kaşları şaşkınlıkla kalkarken adam, genç kızın koltukta rahatlıkla ayağını uzatmaya devam edebilmesi için ileri-deki masanın etrafındaki sandalyelerden birini çekti. Ela’nın tam karşısında yerini aldığı anda ise derin bir nefes alarak uzun konuşmalarla geçecek bir gecenin başlangıcını verdi.

“Sen buraya ilk geldiğinde, hakkında her şeyi bildiğimi söylemiştim hatırlarsan. Seninle ilgili araştırma yaptırmıştım. Neden olduğunu şimdilik sormayacağını tahmin ediyorum. Çünkü bu soru, bizi bugün yağmurun altında benim yaptığımı konuşmaya taşır. Bu, çok sonra konuşacağımız bir konu..,” dedi ve Ela’nın bir şey sormadan, dikkatle kendisini dinlese de yanaklarının hafifçe pembeleştiğini gördüğünde gülümseyerek devam etti.

“Seninle ilgili araştırma yaptırmaya başlamam, o adamla,” dedi ve bir an duraksadıktan sonra en zorlandığı sözcüklere

geçit verdi. "O adamla evlenmeden öncesine dayanıyor. Dolayısıyla sonrasında senin kendi isteğin dışında bir evlilik yaptığını da öğrenmiş olmamın nedeni bu... Sana hangi bağlantılarla bu bilgileri edindiğimden şimdi bahsetmeyeceğim. Ama yaptığım yasadışı hiçbir şey olmadığını bil. Bir arkadaşım bu konuda yardımcı oldu. Onu da... Devletle alakalı işler yapan bir şahıs gibi düşünebiliriz. Her türlü bilgiye ulaşmamız ve hatta o adamın, Hasan'ın telefon konuşmalarından bile haberdar olmamız tam da bu sayede gerçekleşti. Onun yasadışı işlerin içinde olduğunu sana ilk geldiğinde söylemiştim. Bu çok büyük ve berbat bir iş... Ve Hasan henüz bu topluluğun içine tam anlamıyla dâhil edilebilmiş değil... Ancak deniyor, tüm amacı bu... Dolayısıyla kâğıt üzerinde bu denli tehlikeli bir işin içinde olduğuna dair bir kanıt yok elimde... Yalnızca polis olan bir akrabasıyla yaptığı telefon konuşması var."

Ela'nın gözleri iyice açıldı.

"Polis olan akrabası mı?" diye sordu ve adamın onay vermesine başını hafifçe salladığını gördüğünde bir an duraksadıktan sonra sözlerini sürdürdü, "İşte o gün senin adamların beni buraya getirmeden önce, ben ondan kaçıyordum. İsmi İbrahim... Onun, Hasan'ın teyzesinin oğlu... Karakola darp raporu almak için girmiştim. Orada onu gördüm ve içeri girmeden kaçtım. Sonra birkaç saat bir kafede saklanmışım ama o da oralardaymış sanırım. Kafeden çıkar çıkmaz, karşı karşıya geldik. Sonrasını biliyorsun işte..."

"O gün birinden kaçtığını adamlar söylemişti. Ama o adam olduğunu bilmiyordum."

"Peki, o da mı bu işin içindeymiş? Hasan'ın yaptığı işin yanı..." diye sorduğunda Ela, Sarp'ın dudaklarından çıkanlara, kâğıda dökülmüş bir kanıt olmasa da güvendiğinin farkında değildi. Ancak bu durum Sarp'ın dikkatinden kaçmamış, doğru volda olduğunu düşünmeden ve az önce Ela'nın kaçmak sözcüğü yerine başka kelimeler seçmesine mutlu olmadan edememişti.

"Bunu bilemiyoruz. Ama Hasan'ın yaptıklarından haberdar olduğum kadarıyla... Bir gece Hasan, fazlasıyla lüks bir eve

girmiş. Şehir dışında korumalarla çevrili bir yer... O evden çıktıktan sonra bir konuşma yaptılar bu akrabasıyla. Yaptıkları konuşmanın kayıtları da burada," dedi ve elindeki telefonun ekranını açtı. Metin'in telefonu kendininkiyle aynı olduğundan aradığı şeylerin hangi dosyada olabileceğini hızlı bir şekilde buldu. İşte şimdi istediği kayıtlar karşısındaydı.

"Burada iki kayıt var. İlki az önce bahsettiğim, evden çıktuktan sonra teyzesinin oğluyla aralarında geçen konuşma," dedi ve bakışlarını Ela'nın yüz ifadesinde gezdirdiği için duraksadı. Onun tavırlarından nasıl bir ruh hâli içinde olduğunu, tedirgin hissedip hissetmediğini anlamaya çalıştı. Ancak Ela, "Açmıyacak mısın?" diye sorarak Sarp'ın tüm endişelerini yıkmış, rahat bir soluk almasını sağlamıştı.

Tek bir kelime bile etmeden yalnızca sesi dışarıya verecek tuşa bastı. Telefonu elinde tutmaya devam ederken gözlerini Ela'dan bir an bile ayırmadı. Ve nihayet beklediği, her şeyi belirleyecek olan ses odanın içine dolup ikisinin de kulaklarına ulaştığında Ela'nın irkildiği gözünden kaçmadı. Ancak Hasan'ın Ela'yı aradığı ve o adamlardan yardım istediğinde bulunduğunu ortaya seren konuşmalar akıp gittiğinde genç kızın gözleri biraz şaşkınlık, biraz da korkuyla açıldı. Ve son olarak Ela'nın çalıştığı kreşe, arkadaşıyla konuşmak, daha doğrusu onu sorgulamak için gideceğini belirten cümleler içeride yankılandı. Ela duyduklarına inanamıyormuş gibi ellerini dudaklarına kapattığında Sarp bunun henüz başlangıç olduğunu düşünmekten ve asıl birazdan göstereceklerine, Metin'in kumarhaneden elde ettiği kamera görüntülerine vereceği tepkinin ne şiddette olacağını merak etmekten kendini alamamıştı.

"Ne yapacaksın peki şimdi? Nereden bulacaksın o kadar parayı?"

Bunu soran, Hasan'ın gündüz vakti bile fazlasıyla kasvetli olan odanın içinde dönüp duran teyzesinin oğlu İbrahim'den başkası değildi. En başından beri birlikte olsalar da, Hasan her zaman hayatlarının kurtulacağından bahsedip dursa da bu

işin zamanının bu kadar çabuk geleceğini ön görememişti. Ancak şimdi bu kadar çok parayı nasıl toplayacaklarını düşünmek, Hasan'ın yapacaklarıyla ilgili heyecan duymasına en büyük engeldi.

Hasan'ın ise parmaklarının arasındaki sigarayı dudaklarına götürürken kaşları çatık, bugün yüzünü çok sık göremediği büyük patronla yaptığı konuşma nedeniyle morali bozuktu. Aylar önce ilk kez, İbrahim ile ikisinin küçük bir kumarhanesi olan tanıdıkları sayesinde elde ettiği bağlantılarla, Hasan kendisini bu çevrenin içinde bulmuş, her geçen gün daha da yükseğe çıkmayı kendisine hedef olarak koymuştu. Ama yine de en başından beri hep küçük işlerin adamı olmuş, daha büyük bir olaya dâhil olabilmek için gereken şartın yatırım yapmak olduğunu öğrendiğinden patrone biraz zaman isteğinde bulunmuştu. Ve şimdi, bugün, patrone o zamanın sonunda geldiğini duy-mak adamı heyecanlandırırsa da, yatırması talep edilen, kendisini kanıtlayabilmesi için gereken para feleğinin şaşmasına neden olmuştu.

"Bilmiyorum İbrahim... Aynı şeyi sorup durma bana! Zaten asabım bozuk..."

"Bunu görebiliyorum. Ama bu parayı bir araya getiremezsek, senin şu hayat kurtarma planlarının yatacağını da düşünmeden edemiyorum. Nereden bulacağız oğlum o kadar parayı? Hayatımda o kadar sıfırın bulunduğu parayı görmeyi bırak, o miktarı kâğıda bile yazdığımı hatırlamıyorum."

Hasan öfkeli bakışlarını sinirini bozan, kardeş gibi büyüdüğü adama çevirdi. Haftalardır zaten Ela'dan ses soluk çıkmadığı, onunla ilgili ne bir iz ne de bir nefes bulabildiği için sinirliydi. Şimdi bir de çok uzun zamandır uğraşıp didindiği işin, kurduğu hayallerin suya düşme ihtimali onu iyice öfkeliendirmiş, ne yapacağını bilemez hâle getirmişti.

"Kimden isteyebileceğimizi düşünüyorum?" diyen Hasan'a duyduklarına inanamıyormuş gibi bakan İbrahim kendisini tutamayarak uyuz bir kahkaha attı.

"Yaa, evet! Ben de aynı şeyi düşünüyorum geldiğimden beri. Hangi milyoner akrabamız bize yardımcı olabilir acaba?"

"Salak salak konuşma İbrahim! Dalga geçeceksen çık git!"

"Gerçekçi davranıyorum Hasan. Bıkmışım bu hayattan zaten... Üç kuruş paraya saçma sapan ayak işleri yapmaktan usanmışım... Ayağımıza bir fırsat gelmişti, şimdi bu fırsatın uçacağını düşünmek sinirimi bozuyor."

Hasan adımlarını camın önüne doğru yönlendirdi ve İbrahim'in söylediklerini düşündü. Kendisinin de ondan farklı olmadığını biliyordu. Kendisi çok fakir sayılmazdı, babasından kalan dükkândan az da olsa bir şeyler geliyordu. Ama yine de Hasan kendiyle ilgili yetersizliklerini güç gösterisi yaparak saklayabileceğini düşünüyordu. Bunu da doğru yoldan giderek en kestirme şekilde elde edemeyeceğinin farkında olarak, yasadışı yollara yöneliyordu.

"Kaçırmayacağız bu fırsatı..."

İbrahim onun söylediklerine dikkat kesilse de aslında elerinde somut hiçbir şey olmadığını farkındaydı.

"Acaba şu bizim kumarhanedeki tiplerden mi istesek?" diye bir öneri getirdiğinde Hasan ona söyledikleri karşısında zerre heyecan duymadan baktı.

"Onlarla olan bağlantımı Ela'nın ailesini korkutmak için kullanmıştım hatırlarsan. Adamlar zaten Engin bunlara borçlu olduğu için sinirliydi ama miktar öyle abartı bir şey olmadığı için henüz takmamışlardı. Ama ben biraz dürtükleyince, daha doğrusu rica edince bunları bir güzel hırpalayıp, borçlarını ödemezlerse olacaklarla gözlerini korkuttular işte."

"Ne halt etmeye böyle bir şey yaptın peki?"

"Başka türlü Ela'yı nasıl ikna edecektim İbrahim? Nasıl kabul edecekti evliliği başlarına gelecekleri görmezse? Saçma sapan sorular soruyorsun bana."

İbrahim masada bulunan sigara paketinden bir dal çekip dudaklarının arasına bırakırken öfkeliydi. Nitekim bunu belli etmekte de gecikmemişti.

"İkna ettin de ne oldu? Boşu boşuna kullandın o adamları... Ela ortalıkta yok hâlâ... Biz derdimize yanalım. Şimdi istesek de tekrar onlardan bir şey rica edemeyiz. Hele para istemek söz konusu bile olamaz. Onlar yaptıkları her iyilikte karşılık beklerler," dedi ve bir an duraksadıktan sonra düşünceli, sessiz bir şekilde devam etti, "Zaten sen bu Ela'ya neden taktın bu kadar onu da anlayabilmiş değilim ya..."

Hasan onun son söylediklerini işitmeden bir süre duraksadı. Aklına bu sorunu çözebilecek kesin bir çare gelmediği gibi, izleyeceği bir yol bile bulamamıştı. Ancak düşünecek, sahip olduğu birkaç küçük mülkü elden çıkardığı takdirde bu parayı toparlayıp toparlayamayacağına bakacaktı. Gerekirse ek süre isteyecek ama çaba göstermeden bu işin peşini bırakmayacaktı.

Derin bir nefes aldı ve karşısında korkuyla oturan adama baktı. Onun yaşadığı hayattan memnun olmadığını farkındaydı. İbrahim bu zamana kadar bulunduğu her ortamda ezilmiş bir adamdı. Bu nedenle de Hasan hem kendi eksiklerini kapatmak, hem de kardeşinden farksız gördüğü bu adamı arzuladığı hayata ulaştırmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Ona bakışlarıyla güven vermeye çalışarak, "Merak etme," dedi. "Bakacağım duruma... Bir yolunu bulacağız. Biraz daha zamanımız var. Nasıl toparlayacağız bilmiyorum ama ne pahasına olursa olsun o işin içinde olacağım," diye devam ettiğinde karşısına çıkacaklardan habersizdi.

Elleri sanki nefes almasına yardımcı olabilecekmış gibi boğazında duruyordu. Ela gözleri kapalı hâlde kendine taze bir soluk ararken duyduklarının ve izlediklerinin etkisini beyninden söküp atmayı arzu ediyordu. Ancak imkânsız olduğunu biliyordu. İçinde bulunduğu bu fırtınayı andıran ruh hâli canını acıtıyordu. Ve Ela bu acının kaynağının, karşısındaki adamın elinde tuttuğu telefonda izlediği görüntüler olduğunu biliyordu.

Zar zor, yıkık dökük bir sesle, "Ben," diye fısıldadı. Gözlerini açtı ve yeşilleri ışığa kavuşur kavuşmaz berrak, tertemiz

bir damla özgürlüğünü ilan ederek yanağından aşağıya doğru kaydı. "Ben biraz içeri gitmek istiyorum."

Sarp'ın kendisine doğru uzandığını gördüğünde bacağına koltuktan aşağıya indirdi. Sargılı eliyle yüzüne dökülen saç tutamlarını geriye itti. Gözlerinden akan yaşı adamın görmüş olduğunun farkında değil gibiydi.

"İyi misin Ela?" diye soran adamın sesinde Ela'nın yüreğine doğru sızan bir endişe, bir şefkat hâkimdi.

"İyiyim... Sadece... Biraz yalnız kalmak ve kafamı toparlamak istiyorum," derken nemli bakışlarını adamın gözlerinden bir an bile ayırmadı. O kahverengi gözlerde acıma görmeyi beklerken, karşılaştığı bu olmamıştı. Acıyarak bakmamıştı ama Ela orada gördüklerinin ne anlama geldiğini de kavrayamamıştı.

"Olmaz," diye fısıldadı adam koltuğa, hemen yanına otururken, "Seni yalnız bırakamam..."

"Eğer," dedi ve derin bir nefes aldıktan sonra devam etti, "Eğer anlatacakların bitmediyse, sonra devam edelim. Lütfen... Ben önce bunları sindirmeliyim."

"Peki güzelim... Tamam... Hadi biraz dinlen o hâlde. Sonra konuşuruz," dediğinde Sarp, Ela adamın dudaklarından dökülen o güzel sözcüğün farkına varamamıştı.

Tam olarak gücünü vererek üzerine basamadığı ayağıyla, yavaş yavaş odasına doğru yürüdü. Adamın arkadan kendisini takip ettiğini ise duyabiliyordu. Normalde olsa itiraz edeceğinden, adamı istemeyeceğinden eminken, şimdi dili tam tersini söylese de yalnız kalmak istemiyordu. Ela dudaklarının arasından sızacaklardan korktuğu için dişlerini sıkıca, kıracak kadar sert bir güçle kapatıyordu.

Odasına girip, görmeyen gözlerle yatağına doğru ilerledi. Örtüyü kaldırıp yorganın altına girdiğinde adam da yanına gelmiş, dakikalar önce yaptığı gibi ateşinin olup olmadığına bakmayı ihmal etmemişti.

"İstediğin bir şey var mı?" diye sorduğunda Ela suskunluğu üzerine bir kalkan gibi giymiş, yalnızca başını iki yana, itiraz edercesine sallamakla yetinmişti. Baş yastığının üzerinde, gözleri

yere çevrilmişti. Adamın derin bir nefes aldığını ise hayal meyal işitmiş, tek bir söz bile edememişti.

"Ben içerideyim. Bir şey olursa, seslen bana Ela," dedi adam ve başka bir şey söylemeden başucundan ayrıldı. Ela onun kapıya doğru ilerlediğini gördüğünde yattığı yerde kıpırdandı. Ve nihayet Sarp odanın kapısına ulaştığında içindekileri daha fazla tutamayacağını anladı.

"Onunla evlenmeyi hiç istemedim."

Ela'nın dudaklarından aniden dökülenlerle Sarp kapının pervazında öylece, arkası dönük bir şekilde durdu.

"Asla razı gelmeyeceğimi, abimin aptallığı yüzünden üzerine binen borç için kendimi feda etmeyeceğimi söyledim. Direndim."

Sarp usulca arkasına döndü ve bakışlarını Ela'nın üzerinde sabitledi. Onun ellerini birleştirip yanağının altına koyduğunu ve dümdüz tam karşıya baktığını fark etti. Titreyen çenesinden ve dudaklarından ise bunları ne denli zor dile getirdiği belliydi.

"O... O beni tehdit etti sonra. Önemsemedim. Hiçbir şey yapamayacağını, karşısında çocuk olmadığını söyledim. O zamanki sözlerinin anlamının bu olabileceğini kestirememiştim. Sonra bir gün senin de bildiğin şeyler oldu işte. Şimdi senin gösterdiğin o görüntüleri düşünüyorum da... O adamların hepsini üzerimize salabilecek, beni bununla razı edeceğini düşünecek kadar tehlikeliymiş," diye sözlerini tamamlarken Ela gözlerinin önünden az önce izlediği görüntüleri bir türlü silip atamamıştı.

Sarp izlediklerinin güvenlik kamerasından çekilmiş görüntüler olduğunu söylemişti. Hasan'ın kumarhanenin özel bir odasında bir adamla yaptığı konuşma, Engin Abi'sini hırpalamaları ve o da yetmezse diğerlerini korkutmaları ile ilgili ricada bulunuşu... Hepsini bir bir Ela'nın önüne sermiş, bilgileri Metin'in elde ettiğini söyleyerek Ela'nın bu konu hakkında soru sormasını da engellemişti.

"Ben... Babamı düşünmüştüm sadece. Hasan'ın yaptıklarından onun da haberi yoktu, biliyorum. Ama şimdi. Şimdi bunu yaptığımı, kendimi sırf babama bir şey olması sonucunda hissedeceğim vicdan azabından korktuğum için feda ettiğime pişman

olduğumu hissediyorum. Oraya dönsem, babamın beni onun el-lerine bırakmaktan çekinmeyeceğini düşünmeden edemiyorum.”

Saniyelerdir orada öylece dikilen, Ela’nın söylediği her söz-den sonra çenesi öfkeyle kasılan adam, bir an bile tereddüt et-meden, ses tonundaki öfkeye aldırmandan yanıt verdi.

“Oraya dönmeyeceksin,” derken kararı kesindi. Ölürdü de Ela’nın bir kez daha o berbat ortamın içinde yaşamasına izin vermezdi.

“Ne yapacağım peki? Sen,” dedi Ela zorlukla yutkunarak, “Gidecek hiçbir yere sahip olmamanın ne demek olduğunu bilebilir mi-sin? Ondan nasıl kurtulacağımı bile bilmiyorum. Ve sen? Bu-rada daha ne kadar tutabilirsin ki beni?”

Sarp yalnızca ona baktı. O sırada Ela da gözlerini daldığı yerden çekip almış, kapının önünde duran adamın koyulaş-mış gözlerine odaklamıştı. Onun hiçbir şey söylemeden, arka-sını dönüp odadan çıktığını gördüğünde ise şaşırsa da duru-şunu bozmamıştı.

Ela yalnız olduğunu, tek başına uğraşması gerekeceğini dü-şünürken, Sarp’ın en başından beri kendisi için yaptıklarını ak-lına getirmezken, aradan yalnızca birkaç saniye geçti. Yattığı yerde çoktan doğrulmuş, ellerini kucığında birleştirmişti. An-cak düşünceler içine dalmışken Sarp, hızlı ve kendinden emin adımlarla, elinde taşıdığı dosyalarla odaya geri gelmişti.

Sarp genç kızın kendisine şaşkın ama nemli gözlerle bak-tığını gördüğünde onu herkesten korumak istediğini aklından geçirdi. Az önce ondan duydukları nihayet beklediği konuyu konuşmanın zamanının geldiğini göstermişti. Sarp, Ela’nın kar-şısına sahip olduğu tüm güçle çıkmaktan bir an bile çekinme-mişti. Şimdi onun masum, savunmasız ama yine de mağrur bir şekilde ortasında oturduğu yatağın kenarına kendini bırakırken düşünceliydi. Ancak Ela ondan erken davranarak soru işaretle-riyle yüklenmiş bakışlarını kendisine çevirmiş, “Ne oldu?” diye sorarak Sarp’ın önündeki duvarı hızla yok etmişti.

“O adamdan... Kurtulman için tek bir sözünün yeterli ol-duğunu biliyor musun?”

"Nasıl yani?" diye sordu Ela ve Sarp'ın dosyanın içinden bir şeyler çıkardığını fark etti. Adamın parmaklarının arasında bulunan kâğıdı kendisine uzattığını gördüğünde, gözlerini onun içine işleyen bakışlarından çekip alarak dikkatini elinde tuttuğu beyazlığın üzerine yöneltti.

"Ama bu," dedi Ela dudaklarının şaşkınlıkla açıldığının farkına varamayarak. Nitekim Sarp onun sözlerini tamamlayıp, "Evet. Senin adına düzenlenmiş bir darp raporu," diye yanıtladıktan sonra ne söyleyeceğini beklemeye başladı.

"Bu... Nasıl aldın bunu?"

Sarp gülümsedi ve Ela da dakikalardır ilk kez ruhunun ferahladığını, adamın dudaklarının kıyısında beliren çizgilerle içindeki ağır yükün kalktığını hissetti.

"Sanırım az önce sana her şey yoluna yordamına uygun diyerek hata etmişim. Çünkü bir tek bunu, sen olmadan alabilmek için bağlantılarımın gücünü kullandım. Kuzenimin tanıyan ve güçlü bir avukat olması işime yaradı."

"Peki bu... Yeterli olacak mı yani? Bunu vereceğim ve her şey bitecek mi?"

"Bitmesini istiyorsun değil mi Ela? O adamdan boşanmak istediğini gözlerinde görüyorum ama sanırım duymaya da ihtiyacım var."

Başını salladı genç kız.

"Evet, olabilecek en kısa sürede boşanmak istiyorum hem de... Onun yanında çok kısa kalmam bile ondan korkmam, daha da önemlisi nefret etmem için yeterli oldu."

"Pekâlâ!" derken Sarp da rahatladığını hissetti. Onun kendisine bakmakta olduğunu gördüğünde gülümsedi. Elini uzatarak önüne düşmüş koyu kahverengi, ipeksi dalgaları omzunun arkasına iterken gözlerini bir an bile onun yeşillerinden çekmedi.

"Bundan sonrasını kuzenim halledecek," derken sesi netti. Ela'nın onun ufacık dokunuşuyla bile pembeleşen yanakları, belki de hayatının en berbat günlerinden biri olan bugüne renk getirmişti. "Kuzey çok başarılı bir boşanma avukatı... Büyük bir hukuk şirketi var. Her türlü davaya bakıyorlar. Senin davana da

kendi alanı olduğu için Kuzey bakacak. Birazdan kendisiyle konuşup her şeyi hazırlamasını isteyeceğim. Bu raporu kullanıp kullanmayacağımıza ise o karar verecek. İstersen sürecin nasıl işleyeceğini sen de dinlersin."

"Olur... Duymak isterim ben de..."

"Hadi aryalalım onu o hâlde... Ayağın ve elin nasıl? Ağrın var mı?"

"Konuştuklarımız ağrımı unutturdu bana. Ama sanırım çok bir şey yok... Hafif bir sızı yalnızca..."

"Tamam o zaman, sevindim buna," dedi ve o da Ela ile birlikte kalkarak genç kızın topallayarak yürüyüşüne eşlik etti. Aslında onu kucakladığı gibi içeri taşımak istese de kendisini frenlemek Sarp için direnmesi gereken şeylerden biriydi. Bu dava olayını yoluna koymak, adamın şimdilik tek önceliği idi.

Salona geçtiklerinde Sarp, Ela'nın koltuğa oturuşunu, ardından yüzünü az da olsa buruşturarak bacağına ileriye doğru uzatışını izledi.

"Belki de ayağını doktora göstermeliydik," derken ciddiydi. Ela'nın meraklı, çözmeye çalışan bakışlarla kendisine baktığını gördüğündeyse hemen yanındaki sandalyeye oturmadan edemedi. Hâlâ onun güvenini kazanamadığının bilincindeydi.

"O kadar abartılacak bir şey yok," dediğinde genç kız, adamın kendisiyle ilgili olan endişesini belli etmesinden utandığını hissetmişti.

"Şimdi anlamıyor olabilirsin. Ama bir süre sonra ağrın artabilir. O zaman söyle bana hemen..."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Ela düşüncelerini daha fazla içinde tutmayı başaramayarak, "Neden bu kadar çaba harcıyorsun? Bu kadar önemsiyormuş gibi davranıyorsun?"

"Önemsiyormuş gibi davranmıyorum Ela. Gerçekten önemsiyorum. Söylediklerimi unutmuş gibisin."

Genç kızın yanakları bugün kaçınıcı olduğunu kendisinin de bilmediği bir kez daha pembeye boyandı.

"Şeyi mi diyorsun? Hani şu... Dışarıda..."

"Evet güzelim. Tam da o dışarıdaki 'şeyi' diyorum. Ama bunu şimdi konuşmanın senin için doğru olmayacağını da biliyorum. Çünkü sen burada bulunmayı bile utanç verici olarak nitelendiriyorsun."

Ela başını hafifçe önüne eğdi ve gözlerini ellerine sabitledi. Gerçekten öyle gördüğünü inkâr edemezdi. Her ne kadar içinde çelişkilerle örülü koca bir yumak varsa da bunun bir önemi olmadığını fısıldayan dürüst yanını görmezden gelemezdi.

"Aramayacak mıyız?" diye sorarak konuyu değiştirmeye çalışırken kendini inanılmaz bitkin hissediyordu. Sabahtan beri ağzına tek lokma bir şey koymadığını düşünüyordu. Ancak önce bu son konuşmayı da yapmayı, sonrasında bir şeyler yemeyi planlıyordu.

Sarp'ın, "Arayacağız," deyişinden yalnızca birkaç saniye sonra, kendisine hitaben olmadığı belli olan konuşması odanın içinde yankılandı.

"Alo Kuzey... Selam, müsait miydin?" dedi ve bir süre karşı tarafı dinledikten sonra devam etti.

"O hâlde telefonu hoparlöre veriyorum. Ela da yanımda... Davanın tüm prosedürünü ona en baştan anlatabilir misin?" diye sordu ve istediği yanıtı almış olmalı ki hızla bir iki tuşa basarak odanın içini sesle doldurdu.

"Merhaba Ela," diyen yabancı ses Ela'nın kulaklarına dolduğunda, genç kız oturduğu yerde sanki onu görebiliyorlarmış gibi dikleşti.

"Merhaba," derken yapacakları konuşmayla ilgili merak içerisindeydi.

"Ben Kuzey... Sarp'ın kuzeniyim. Zaten o da sana benden bahsetmiştir diye düşünüyorum. Ağır cezadan, en küçük hukuki davalara kadar her türlü işe bakan bir hukuk şirketim var ve uzmanlık alanım da boşanma davaları. Ve eğer senin iznin ve verdiği yetki olursa, senin davandan da ben sorumlu olacağım."

Sarp hafifçe gülümserken Ela'nın dikkatle Kuzey'i dinlemekte olduğunu fark etti. Aslında Kuzey'le bu davaya onun bakacağı ile ilgili herhangi bir şey konuşmamışlardı. Ancak sanki

en başından beri planlanan buymuş gibi kuzeninin de kendisiyle hemfikir olmasından hoşlanmıştı.

“Ben ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Tek istediğim bu işin bir an önce sona ermesi...”

“Öncelikle biliyorsun elimizde aslında epey sağlam bir rapor var. Senin adına düzenlenmiş, benim tanıdıklarımın araya girdiği ve her türlü tutanağın gizli tutulduğu bir darp raporu... Ancak bu rapor bizim işimizin ne yazık ki hızını keser. Bu tarz sebeplerden açılan ve gerekli delillerin ortaya sunulduğu boşanma davalarında duruşmalar uzun ve yıpratıcı olur. Benim önerim ve izleyeceğim yol bu değil. Normalde dilekçelerin verilmesi, duruşma gününün beklenmesi gibi konular uzun sürer. Ama ben bağlantılarımı elbette araya sokup her şeyi en kısa sürede halletmeye çalışacağım. Bu konuda hem benim, hem de annem de avukat olduğu için ikimizin de sözümüzün geçtiğini söyleyebilirim. Tüm süreç, her şey olumlu gittiği takdirde birkaç hafta sürer normalde. Ancak ben bunu da en aza indirmek için uğraşacağım. Tabii bu, karşı tarafın ne kadar ılımlı olduğuyula da alakalı... Yarın Sarp’a birkaç belge ve bana vereceğin bir vekâletname örneğini gönderirim. Hepsini imzalaman gerekecek.”

“Tamam, ama nasıl olacak? Yani o... Boşanmayı asla kabul etmeyecektir.”

“Hiç merak etme... Elimizdeki rapor sayesinde, her ne kadar ölümcül bir darp olmasa da avantajlı olan taraf biziz. Üstelik,” dedi ve bir an sustuktan sonra Sarp’a hitaben devam etti. “Sarp adamla ilgili her şeyi konuştunuz, değil mi?”

“Evet, Ela onunla ilgili elimizde olan her şeyi biliyor.”

“Güzel... Hah! Ne diyordum Ela? Üstelik adamla ilgili, daha doğrusu onun aleyhine sayılacak birkaç şeye sahibiz. Aslında epey büyük şeylere sahibiz. Bu onu tahminimce öfkeli edecektir. Ama başka seçeneği de kalmayacak. Ya kendisi işlerinin ortaya çıkmaması için kabul edecek. Ya da biz kanıtları mahkemeye sunarak senin adamın yasadışı işler yaptığı gerekçesiyle ondan boşanmanı sağlayacağız.”

"Peki, ben ne yapmalıyım bu süreçte?" diye soran Ela'ydı. Beklemeli miydi, nasıl bir yol izlemeliydi, kestiremiyordu.

"Bir kere kesinlikle bu adamın sana ulaşabileceği bir yerden uzakta olman gerek," dedi ve bir süre düşündü. "Ancak," dedi Kuzey sanki söyleyeceklerinden o da fazlasıyla rahatsız olmuş gibi, "Belgeleri karşı tarafa gönderdikten sonra, o evden ayrılmanız gerekecek Sarp."

"Neden?" diye sorsa da aslında alacağı yanıtın ne olacağını biliyordu. Sarp her ne kadar onun kendisinden uzakta olmasına izin vermeyeceğinden şüphe duymasa da, nasıl bir tepki vereceğini düşündükçe öfkelenmeden edemiyordu. Tam da Ela'nın davranışlarındaki o ışığı sezinledikten sonra şimdi bu evden ayrılmak zorunda kalacaklarını düşünmek sabrını zorluyordu.

"Çünkü," diyen Kuzey'in sesi duyuldu bir kez daha. "Her şey şu aşamada bizim lehimizeyken, onun eline herhangi bir koz vermemeliyiz. Her ne kadar bu durum davanın gidişatını engellemeyecek ve sonucu değiştirmeyecek olsa da Ela'yı yıpratacak ve süreci uzatacak her durumdan kaçınmamızda fayda var"

"Neden yıpranayım ki?" diye sordu Ela. Onların neyden bahsettiklerini anlamamıştı.

"Orada ikinizin aynı evde kalması, Hasan tarafından öğrenilirse, bu durum başımızı ağrıtabilir."

Ela onun söz ettiği şeyi nihayet kavradığında başını camdan dışarıya çevirdi. Korumalardan duyduğu konuşmanın şimdi burada yeniden karşısına çıktığını görmek, üstelik o Hasan olacak adamın bunu orada burada konuşacağından emin olacak kadar tanıyor olmak, son yarım saattir içinde yeşeren tüm umudu söküp atmaya yetmişti.

O denli kendi düşüncelerine odaklanmıştı ki Sarp'ın telefonlu birkaç cümleinin ardından kapattığını fark edemedi. Onun varlığını ancak adam kendisine yaklaştığında hissedebildi.

"Burada kalmamam gerektiği netleşti," derken yalnızca az önceki konuşmayı tek cümlede özetledi ve Sarp'ın vereceği tepkiyi bekledi. Ancak Sarp aniden genç kızın oturduğu koltuğa

doğru eğildi ve bir kolunu onun kaçışını engelleyecek şekilde koltuğun sırtına dayayıp bakışlarını birleştirdi.

"Bunu şimdilik kabul ediyorum olmam, sana yanlış şeyler düşündürmesin Ela. Evet, buradan en kısa sürede ayrılacağız. Ancak sen... Benim korumam altında, güvenliğinin sağlanacağı bir yerde kalmaya devam edeceksin."

"Ama Kuzey'i duydun. Seninle aynı çatı altında olduğum duyulursa..."

"Merak etme," diyerek onun sözünü kesti Sarp, "Yalnız olmayacağız."

Genç kız onun bu dediğim dedik tavrı yüzünden öfkeli bakışlarını adamın yüzünde gezdirdi.

"Ben Ceylan'ın yanında kalmayı düşünüyorum. Bu kez beni hiçbir şeye zorlamana izin vermeyeceğim."

"Ceylan'ın yanında öyle mi? O adamın ikide bir onun yanına gidip, seni sorduğunu atlamış gibisin. Telefon konuşmasını dikkatli dinlemedin sanırım. Onun ulaşabileceği kadar kolay bir yerde olmanın imkânı yok," dedi ve bir süre duraksadıktan sonra işaret parmağını kızın şakağından yanağına, oradan dudakları ile çenesi arasındaki o enfes kıvrıma ateşe veren bir dokunuşla indirirken fısıldayarak devam etti, "Seni hiçbir şeye zorlamayacağım Ela. Buradan ayrıldığımızda seni güvende hissedeceğin, utanç duymayacağın bir yere götüreceğim. Beni çok sık görmeyeceksin."

"Ama..."

"Şşşt," diyerek parmağını kızın dolgun, pembe dudaklarının üzerine kapattı. Onun tek bir itiraz cümlesini daha işitmek istemiyor, yalnızca onu yakınında tutabilmekle ilgileniyordu. "İtiraz etme artık. Sadece... Bana güven. Sana zarar verecek hiçbir şey yapmayacağıma güven."

Ela ise adamın dosyaları seri hareketlerle toplayışını izlerken yüreği adeta ağzında atıyordu. Sabahtan beri olan biteni düşünüyor, oturduğu yerde tüm ruhunu çepeçevre saran bu kıpırtıların sayesinde kıvrandığını hissediyordu. Ve en önemlisi Ela karşısındaki bu devasa adamın, buraya geldiği günden

beri kendisine olan davranışlarını düşünmeden edemiyordu. Nezaketini beyninin bir köşesine itemiyor, gözlerindeki sıcaklığın, çapkın bir şekilde güldüğünde dudaklarının kıyısında beliren çizgilerin bir garip hissettirdiğini inkâr edemiyordu. Her şeyden önce de şüphe duyduğuna, adamın özellikle bugün dışarıda, yağmurun altında dile getirdiklerinin yalan olduğuna kendisini ikna etmeye çalışsa da güven yolunda ilk adımın atıldığının, içine serpilen ilk tohumun filiz vermeye başladığının farkına varamıyordu.

13. BÖLÜM

Nasıl geçip gittiğini anlayamadığı, şimdilik sessiz ve kısıp-
sız birkaç günü, sabah erkenden Ela ile kaldıkları evden çıkıp,
akşam geç saatlerde dönerek geride bırakmıştı. Ela bugünleri
olabildiğince sakin geçirdiği gibi Sarp ile de çok fazla iletişim
kurmamış, her an derin düşünceler içine dalmıştı. Sarp onun
aklından nelerin geçtiğini, nasıl hissettiğini anlayamamış, gün-
ler önce kendisine karşı olan tavırlarıyla ilgili az da olsa hisset-
tiği ümidi de yitirmekte olduğu kanısına varmıştı.

Kkendisini esir eden düşüncelerden sıyrılıp, tüm dikkatini,
“Ne düşünüyorsun?” diye soran kuzenine vermeye çalıştı. Sa-
bah erken saatlerde geldiği şık ofiste karşılıklı oturmuşlardı.

“Adamımızın ne tepki vereceğini düşünüyorum,” diye ya-
nıtlsa da Kuzey onun çok daha başka âlemlerde olduğunu an-
lamıştı.

“Öfkelenecek elbette. Yerinde kim olsa öfkelenir. Ela hafta-
lardır ortalıkta yok. Muhtemelen sinir harbi içindedir.”

“O kadar emin olamıyorum nedense. Onu evliliğe zorlamış,
tuzak kurmuş, ailesini hırpalayarak gözünü korkutmuş bir adam-
dan söz ediyoruz. Adam demeye bin şahit lazım gerçi ama...”

“E tamam işte... Ben de sana, Ela olmadığı için acı çekiyor-
dur, demiyorum. Öfkelidir, diyorum. Adamın sıkıntılı bir tip ol-
duğu yaptıklarından belli zaten...”

Sarp derin bir nefes aldı ve hemen ardından Kuzey’in asis-
tanının az önce getirdiği kahveyi dudaklarına götürdü.

“Umarım hemen razı olur da bu iş bir an önce biter,” der-
ken telefonu çalmaya başladı. “Arhavili arıyor,” derken ses tonu

sakindi. Ancak Kuzey'in oturduğu koltukta gerildiğini göz ucuyla bile görebilmişti.

"Efendim?" diye yanıtladı.

"Merhaba Sarp. Ne var ne yok? Bir gelişme var mı adamla ilgili?" diye soran bu kez *Arhavili*'nin kendisiydi. İşler artık tamamen boşanma odaklı bir yola girdiği için adamın yapacakları da şimdilik sona ermiş gibiydi.

"Kuzey boşanma belgelerini birkaç gün önce ilettiler. Bekliyoruz bakalım, henüz ses seda yok. Ben de şu anda Kuzey'in yanındayım."

"Senden bir şey yapmanı isteyeceğim Sarp," diyen adamın sıkıntılı ses tonunu işittiğinde ne olduğunu anlayamazken, "Tabii ki... Yapabileceğim bir şeyse..." diye cevap verdi.

"Adama para teklif etmenizi istiyorum," dediğinde Sarp duyduklarıyla aniden irkildi. Onun neden böyle bir istekte bulunduğu çözemedi.

"Neden? Zaten elimizde tonlarca delil var."

"Onlar benim için yeterli değil... Diğerlerine şimdilik dokunamam. Bize bu işte yardım ettiler. Ama Hasan'la ilgili garanti bir şeyler olması için bir para akışı şart..."

"Bilmiyorum *Arhavili*... Bu, durumu çok çirkinleştirir."

Karşı taraftan bir an derin bir soluk sesi geldi. Hemen ardından adam anlayışlı bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Anlıyorum seni... Aklından geçenleri biliyorum. Ama bu durumun seninle alakası yok şu aşamada. Sen sadece az da olsa bana yardımcı olacaksın. Üstelik parayı da ben ödeyeceğim."

"Sorun para değil," dedi Sarp net bir biçimde, "Ben Fla için her şeyi yapabilirim. Ama bu şekilde değil. Bunu kendime de yakıştıramam."

"Peki ya sizin açtığınız davayı edebiyatla kabul etmez ve tehditlerinize boyun eğmezse... Elinizdeki delilleri önemsemese... O zaman davanın ne kadar uzayacağını düşün. Burada ise her şeyi imzalatacaksın. Ardından para onun olacak. Kuzey bu işleri daha iyi bilir. Eminim bu şekilde hareket etmeniz durumun kısa sürede çözülmesine yardımcı olacaktır"

“Bilmiyorum... Biraz zaman ver bana.”

“Tamam Sarp... Düşün bu konuyu. Ama eğer bunu yaparsak, ilerleyen zamanlarda her şey bittiğinde o adamın sizi bir daha hiç rahatsız edemeyeceğini de unutma.”

Adamın son cümleleri Sarp’ın yerinde huzursuzca kıpırdanmasına neden oldu. Telefonu hızlı bir şekilde kapatırken Kuzey’in de dikkati kendisine çevrilmişti. Nitekim Sarp’ın toparlanması da uzun sürmemiştir.

“Adama para teklif etmemizi istiyor,” dediğinde Kuzey’in kaşları merakla kalktı. Ancak Sarp, Hasan’ın bu işlerin içine tam anlamıyla girebilmek için paraya olan ihtiyacını anlattığında *Arhavi*’ye hak vermeden yapamadı.

“Belki de bu şekilde hareket etmek en iyisi,” dedi ve bir an düşündükten sonra aklını kurcalayan soruyu kuzenine yöneltti, “Bu *Arhavi*’nin, devletle falan bir işleri mi var? Neden böyle bir şey istiyor bizden?”

“Bunu sorma Kuzey. Çünkü onunla ilgili bir şeyler anlatması gereken kişi ben değilim, kendisi. Ve sanırım bunun fırsatını hiçbir zaman bulamayacağız geçmişte olanlardan sonra. Ben de çok net bilmiyorum. Sadece her yere elinin uzandığı konusunda bilgim var,” diyerek geçiştirmeye çalıştı. Bunun üzerine Kuzey de konuyu çok fazla kurcalamamıştı.

“Ne yapacağız peki? Para gerçekten de işimizi kolaylaştırabilir. Tabi adamın dediğiniz gibi ciddi bir ihtiyacı söz konusuysa...”

“Bulaşmaya çalıştığı berbat iş onun için önemliyse, ihtiyacı da var demektir.”

“O zaman ona reddedemeyeceği bir miktar önerebiliriz Sarp. Çok kısa sürede boşanmalarını sağlayabiliriz. Zaten belgelerle ilgili bir tepki görmemiz yakındır. Olmazsa ben kendisini bizzat ziyaret eder, her şeyi açık açık konuşurum. Elimizdeki kanıtlarla da birleşince geri adım atabilir.”

“Peki, açılan davayı kabul ederse ne kadar sürer bu?”

“Hâkim ikna olursa ne kadar hızlı sonlanacağına sen bile şaşırırsın.”

Sarp kollarını dizlerine yasladı ve bir eliyle sıkıntılı bir şekilde gür saçlarını avuçladı. Ne yapması gerektiği konusunda kararsız kalmıştı. Ancak doğru olanın bu olduğunu fısıldayan iç sesini de görmezden gelmek imkânsızlaşmıştı. Adamın Ela'yı bir daha hiç rahatsız edemeyeceği ihtimali usul usul içine sızmaya başlamıştı. Her ne kadar Ela'nın onu kesinlikle istemediğini biliyor olsa da adamın tehlikeli olduğunu göz ardı etmeyi başaramamıştı.

"Tamam, yapalım," derken halen kararından tam anlamıyla emin değildi. Ancak yine de tereddüt etmenin manasızlığının bilincindeydi. "Hemen git, görüş. Para konusunu da elimizdeki delilleri de konuş. En kısa sürede bitsin bu iş Kuzey."

"Pekâlâ. Hemen bugün öğleden sonra bile görüşebilirim. Olan bitenden haberdar ederim seni."

"Tek başına gitme sakın. Yanına koruma almayı atlama."

"Merak etme," dedi Kuzey onun tedbirli tavrına hafifçe gülümseyerek, "Sen sadece artık toparlanmaya çalış. Adamın kabul etmesi hâlinde, çok yakında duruşma olabilir. Burada olmanız gerek. Ve elbette daha önce de söylediğim gibi, baş başa olmamanız şart."

Sarp öfkeli bakışlarını Kuzey'e çevirirken aynı sözleri duymaktan sıkıldığını hissediyordu.

"Bunu sürekli hatırlatmak zorunda mısın?" diye sorarken içten içe buna mecbur kalmaktan nefret ediyordu.

"Ela'yı yanında istediğini biliyorum. Ama bu iş çözülene kadar bu şekilde olması gerekiyor. Bu, yarın öbür gün önünüzde saçma bir pürüz oluşturabilir. Boşanmayı etkileyeceğini sanmıyorum. Ancak yine de kimse tarafından duyulmaması en iyisi..."

"Dert etme... Zaten onun da bunu dört gözle beklediğini biliyorum. Benden uzaklaşmayı yani..."

"O zaman istediğini ver ona... İstedici uzaklaşmaksa, bir süre az görün bakalım. Onun alacağı tavra göre hareketlerini şekillendirirsin sen de..."

Sarp başını sallayarak kuzenine hak verdiğini gösterdi.

"Bakalım, önce evdekilerle konuşacağım. Annemin tepkisi hiç kolay olmayacak."

"Hayatta emri vakiden daha güzel bir şey yoktur dostum. Bizim ailede de fazlasıyla işe yarar yani... Kimseye şimdilik bir şey söyleme. Halamın hiç kimseye kötü bir davranışta bulunmayacak kadar yufka yürekli olduğunu biliyoruz."

Sarp güldü ve rahat bir şekilde arkasına yaslandı.

"Olsun, ben yine de biraz çıtlatsam iyi olur. Şoka girecek yoksa..."

"Eh sen bilirsin... Kadının karşısına geçip kız kaçırdım deme sakın."

Sarp yüzünü buruşturarak, "Böyle söyleyince çok kıro duruyor," diye yanıtladı. Ancak içten içe umursamadığını da düşünmeden yapamamıştı.

"E kıro evet... Bunu kabullensen iyi olur. Halamların tepkilerini düşünemiyorum. Ne öküzlüğün kalacak, ne odunluğun..."

Sarp kendisini tutamayıp kahkahasını serbest bırakırken benzer sözleri kendisine söyleyen hırçın güzeli hatırladı.

"Bu sözlere alışkınım... Sorun değil," derken Ela'nın kendisine bu sözcükleri sıraladığı anlarda yüzünün aldığı ifadeler aklında dolanmaya başladı. Bugün işlerini bir an önce bitirip onun yanına dönmek için sabırsızlanmıştı.

Zamanı daha verimli kullanmanın iyi olacağına karar vererek, seri bir hareketle ayaklandı.

"Ben gidiyorum. Önce şirkete uğrayacağım. Ardından ya-
lıya..."

"Tamam. Ben de öğleden sonra belgeleri yolladığımız adrese giderim. İşim bittikten sonra haberleşiriz."

"Sana güveniyorum Kuzey," dedi ve birkaç önemsiz konuşmanın ardından ofisten çıktı. Onun Hasan'la yapacağı görüşmenin onların lehine gerçekleşmesini dilemeden duramamıştı.

Şirkete giden yol boyunca tedirgindi. Bu iş rayına girmeden rahat edemeyeceğinin bilincindeyken, sürecin kendisi için de fazlasıyla zor geçeceğini kabullenmişti. Yine de tüm hislerine rağmen Ela'nın iyiliğini her şeyin önünde tutacağından,

gerektiğinde kendi çalkantılarını geri plana atıp onun rahat olabilmesi için uğraşıp duracağından kesinlikle emindi.

Şirketteki birkaç imza işini halledip yeniden yola çıktığında huzursuzdu. Ofise girer girmez karşılaştığı Nil ile konuşmak durumunda kalmıştı. Onun açmaya çalıştığı konuyu usta bir şekilde kapatmayı başarsa da aralarında hiçbir şey olamayacağını kabullenmekte neden bu kadar zorlandığını anlayamamıştı. Oysa birkaç gün önce de aynı konuşmanın, bu kez telefonda aralarında geçtiğini anımsamış, Nil'in ısrarcı tavrının hoşuna gitmediği kanısına varmıştı. Kaldı ki aralarında tekrarlanması gereken, unutulamayacak hiçbir şey yaşanmamış. Sarp o tek teşebbüsten de etkilenmediği gibi daha o gece hızla kafasından atmıştı. Ancak anlaşılan Nil, o basit yakınlaşmaya kendi kafasında bir anlam vermeye çalışmıştı. Sarp bu konuyu detaylıca konuşmanın iyi olacağına inanmış, ama şimdilik bunu ileri-geri bir zamana bırakmıştı.

Yalının en az dış görünüşü kadar ihtişamlı kapısından girerken kapıdaki korumalara kısa bir baş selamı verdi. Birkaç saniye sonra evin önünde durduğunda seri bir hareketle arabasından indi. O sırada adamlardan biri hızla yanına gelip, "Hoş geldiniz efendim," dedikten sonra arabayı uygun bir yere park etmek üzere Sarp'ın eve girmesini beklemişti.

Dakikalar sonra Sarp, Hasret Anne'nin duygusal sarılmalarına maruz kalmasının ardından içeri girdi. Annesinin salonda olduğunu öğrenmesiyle oraya doğru ilerledi. Daha salona adım atar atmaz ise onun, "Sarp! Hoş geldin oğlum," deyişini işitti.

"Hoş buldum annem. Nasılsın?"

"İyiym canım. Seni özledim."

"Ben de özledim seni... Neler yaptınız ben yokken?" diye sordu ve annesinin kendisini çektiştirerek koltuklardan birine oturtmasına izin verdi. Nitekim kadın yanına oturup, hafifçe yanağını okşadığında içi şefkatle dolmuştu.

"Hiçbir şey yapmadık oğlum. Her şey bildiğin gibi, aynı... Sen neler yaptın asıl? Sormayayım dedim ama dayanamadım

bak. Nerelerdesin bu kadar zamandır? Hiç bu kadar uzun kaybolmazdın sen ortalıktan... Her şey yolunda mı?"

"Ben de bunun için geldim anne... Seninle konuşmak istediklerim var."

Burcu'nun oğlunun ciddiyeti karşısında birden duruşu değişti. Zaten günlerdir kocası ve kızı da hiçbir şey bilmediklerini söyleyerek daha fazlasını sormasını engellemişlerdi. Oğlunun özel hayatına müdahaleden kaçınan bir anne olarak da Sarp'ı aramak istememişti.

"Ne oldu? Ters bir şey mi var?"

"Hayır, telaş yapma hemen," dedi ve annesinin incecik elini avucuna alıp dudaklarına götürdü. "Ben, seninle birini tanıştıracam."

Burcu'nun gözleri şaşkınlıkla açılırken, bakışları oğlunun yüzünde gezindi. Onda bir farklılık olduğu kaçınılmaz bir gerçektir. Ancak şimdi söyledikleriyle ne yapacağını bilememiştir.

"Özel biriyle mi?"

"Evet. Hem de çok özel biriyle... Kabul eder misin?"

Burcu elini oğlunun yanağına götürdü ve onu hafifçe kendine doğru çekip küçük bir öpücük bıraktı. Mavi gözleri ıslık ıslık parlarken, halen güzelliğini koruyan yüzü aydınlandı.

"Kabul etmez olur muyum? Kim bu kız peki? Tanıdığımız biri değil sanırım."

"Hayır anne. Tanıdığın biri değil. İsmi Ela..."

"Anladığım kadarıyla siz... Birliktesiniz yani değil mi?"

Sarp gülümsedi ve kadının ona bakarken gözleri şefkatle doldu. Tıpkı küçüklüğünde olduğu gibi onu sarmalamak istese de oğlunun artık kocaman bir adam olduğunu biliyordu.

"Ashında değiliz," dediğini duyduğunda oğlunun söylediklerine anlam vermeye çalıştı.

"Nasıl yani?" diye soruşu ise onun yanıtına şaşırmasının kanıtı sayılırdı.

"Birlikte değiliz. Ben, bunu istiyorum elbette, ama Ela... O şu anda zorlayıcı bir durumun içinde. Ve önce sıkıntılarını halletmesi gerekiyor."

"Ailesiyle ilgili falan mı?" diye sordu kadın tahmin yürütmeye çalışarak.

"Öyle de denebilir annem."

"E peki benimle nasıl tanıştıracaksın onu? Yani aranızda konuşulmuş, söze dökülmüş bir şey yoksa..."

Sarp, "Şimdilik bir arkadaş gibi olmaz mı?" dediğinde annesinin güldüğünü fark etti. Ona o anda bundan daha fazla bir şey anlatamayacağının bilincindeydi. Nitekim Sarp, gerçekleri tüm aile bir aradayken söze dökmesi gerektiğine karar vermişti.

"Olur elbette. Neden olmasın?"

"Yalnız..." dedi genç adam derin bir nefes alırken, "Ela bir süre burada kalacak anne. Ona bir oda hazırlatman mümkün mü?"

Kadın titrek bir soluk çekerken içine, dudakları itiraz etmek ister gibi aralandı. Ancak oğlunun duruşundaki kararlılığı fark etmemesi olanaksızdı.

"Tamam oğlum," diye yanıtladı, "Nasıl istersen... Ben senin katındaki odalardan birini hazırlatırım. Ne zaman geleceksiniz peki?"

"Bilmiyorum. Ama her an olabilir. Gelmeden önce haber vereceğim mutlaka," dedikten hemen sonra ayaklandı.

Burcu onun nereye gittiğini artık anlamıştı. Her ne kadar bu gizemin sebebini öğrenmek için yanıp tutuşsa da beklemesi gerektiğini kavramıştı.

"Senden haber bekliyorum o zaman oğlum. Kızlara odayı bu akşam hazırlatırım."

"Çok sağ ol annem," dedi ve onu kollarına alıp sımsıkı sarılırken ekledi, "Bizim geleceğimiz akşam uzun bir konuşma yapmamız gerekecek."

Burcu tedirgin bir biçimde onun kollarından hafifçe uzaklaşırken yüzündeki ifadede bir ipucu aradı. Ancak oğlunun bir şeyleri anlatmak için beklemek istediği aşikârdı.

"Peki... Meraklandırıyorsun beni... Ama bekleyeceğiz artık."

Bunu onu kapıya kadar geçirirken içindeki kuşku anbean artmıştı. Nitekim Sarp'ın kapıdan çıkarken söyledikleri de kadını sarısmayı başarmıştı.

Anne sadece... O akşam konuştuğumuzda, onun benim için çok değerli olduğunu unutma lütfen."

Oğlunun sözleri karşısında gözleri dolu dolu olsa da bu duygusallığı saklamaya çalıştı.

"Unutmam elbette oğlum... Ama neden böyle konuştuğunu anlamıyorum."

Sarp annesinin alnuna küçük bir öpücük bıraktı ve adımlarını kapıdan dışarıya attı. Ancak onun mavilerinin akıtamadığı gözyaşlarıyla parladığını gördüğünde oluşan bu gerginliği yok etmeye çalıştı.

"Hemen de gözlerin dolar güzellik... Üzme ama beni."

"Tamam, ağlamıyorum... Artık geldiğinde konuşuruz. Sen böyle olmasını istiyorsan, beklerim ben."

"Annem benim... O zaman ben şimdi gidiyorum. Arayacağım seni en kısa sürede..."

"Bekliyorum canım," dedi kadın ve onun arabasının kapının önünde bekletildiğini gördüğünde oğluna hafifçe gülümsedi.

Sarp onun duygusallığının farkında olsa da elinden bir şey gelmemişti. Olan biteni şimdi anlatırsa uzayacağını düşünmüştü.

Arabasına binip annesine hafifçe el salladı ve hemen ardından gaza bastı. Arkasında tedirgin, yüreği şüphe dolu bir kadın bıraktığının ise elbette farkındaydı.

"Söylediğim ismi araştırdın mı?"

İbrahim, Hasan'dan gelen soruyla stresli bir şekilde bacağına sallamayı bıraktı. Bakışlarını içeride dolaşp duran adama çevirdiğinde onun ne denli öfkeli olduğunu anlaması zor olmamıştı.

"Evet, internetten buldum bir şeyler," diye yanıtladı ve yeniden birkaç gün önce Hasan'a gönderilen kâğıtları hatırladı. Haftalar önce ortalıktan bir anda kaybolan Ela'nın avukatı olduğunu bildiren bir adam tarafından gönderilmiş dosyalar ikisini de

şoka uğratmış. günlerdir ne olup bittiğini düşünmekten başka bir şey yapamamışlardı. Hasan'ın halen patronun istediği parayı toparlayamamış olması bir yana bir de Ela tarafından dava açılacağını görmesi hırçınlaşmasına neden olmuş. adam o günden beridir öfke topu gibi dolarıp durmuştu.

"Eee ne buldun peki? Kimmiş, neyin nesiymiş?"

İbrahim derin bir nefes aldı ve internetten edindiği yüzey-sel bilgileri adama aktarmaya çalıştı.

"İnternette yazanlara göre epey ünlü bir avukat . Fazlasıyla da zengin... Çok köklü bir aileden geliyor. Yakın zamanda evlenmiş. Bunun dışında da pek bir şey yok."

"Ela nereden buldu lan o zaman bu herin? Nereden tanıyacak o kadar zengin adamı?"

"Nereden bileyim? Bulmuş işte bir şekilde ki adam Ela'nın avukatlığını üstlenmiş. Sen bence bunu düşüneceğine ne yapacağına karar ver..."

"Hiçbir şey yapmayacağım tabii ki... Kâğıtları imzalayacak değilim. Ama peşini de bırakmayacağım bu işin. Ela nerelerdeymiş, bu kadar zengin avukatı nereden bulmuş öğrenmeden rahat yok bana."

"Peki ya öbür iş? Sen Ela'ya odaklandın yine bizim işi unuttun. Asıl orada parayı bulamazsak ne yapacağımızı düşün. Çok vaktin kalmadı."

"Hatırlatıp durma İbrahim. Ben de biliyorum. Bulacağım bir çaresini..." dedi. Son günlerde aklını yalnızca bu para konusu kurcalıyorken, bir de Ela'nın karıştırdığı haltlar çıkmıştı. Hasan zaten yeterince öfkeliyken, bu boşanma işi sabrını ivice taşırmıştı. Ancak yine de bu işin altında çok daha başka şeyler olduğunu düşünmeden duramamıştı.

Tam kendisini koltuklardan birine bırakacaktı ki çalan kapıyla kaşları çatıldı.

"Kim bu şimdi?"

"Bilmem... Senin şu lanet kayın biraderin gelmiştir belki."

"Yok, sanmam. Ela gittiğinden beri görüşmedim onlarla," dedi ve kapıya doğru seri adımlarla yürüdü. Birkaç saniyenin

ardından kapıyı açtığında karşısında gördüğü adamla bir anlığına duraksadı. Adamın gri gözleri kendi üzerinde dolaştı ve Hasan bu tavrı anlamaya çalışırken bir an sonra onun tam arkasındaki lüks arabaya baktı.

“Kimi aradınız?” diye tahammülsüz bir şekilde sorarken yeniden adama döndü ve onun bu mahallede ne işi olduğunu anlamlandırmaya çalıştı. Takım elbisesi, karizmatik görüntüsü ve soğuk, insanın içini donduracak keskin bakışlarıyla buraya ait olmadığı aşikârdı.

“Hasan Aygün ile görüşmek istiyorum,” diyen adamın sesi de tıpkı görüntüsü gibi karşındakinin geri adım atmasına neden olacak güçteydi. Ancak Hasan, bu tarz adamların karşısında güç bakımından eksikliğini belli edecek biri değildi.

Nitekim kaşları çatılıp, “Hasan Aygün benim. Siz kimsiniz ve ne istiyorsunuz?” diye sorduğunda da onun üzerinde baskın olabileceğini sandı. Ancak başarılı olamadığını anlaması çok vaktini almadı ve adamın dudaklarından dökülen son cümleyle olduğu yere adeta nühlandı.

“Ben Kuzey Doğan... Ela Hanım’ın avukatıyım. Sizinle tarafınıza ilettiğimiz boşanma belgeleri ve bazı detaylar ile ilgili konuşmak istiyorum,” diye tok bir sesle yanıt veren adamın dudaklarından dökülenler, Hasan’ın duymayı umdukları olmamıştı.

Hasan, öfkeyle karşısında bir süredir davanın içeriğiyle ilgili kendisine bilgi veren adama baktı. Onun salondaki koltuğunda rahatça, kendinden emin bir biçimde oturuşu sinirini bozmuştu.

“Davayı kabul edeceğimi ve boşanacağımı gerçekten düşünüyorsun değil mi Avukat?”

Kuzey yüz ifadesindeki durağanlığı bozmadan arkasına yaslandı. Bir süre karşısında yaralı bir kaplandan farksız olan ama bunu yansıtmamak için direnen adama baktı. Elbette o da bu işin kolay olacağını sanmamıştı. Ancak bunu ona belli etmek Kuzey’in özellikle iş söz konusuysa uygulayacağı davranış şekillerinden epey uzaktaydı.

"Aslında," dedi derin bir nefes alıp keskin bakışlarını birkaç saniyeliğine Hasan'ın yanındaki adamın üzerinde gezdirirken. Ardından gözlerini hızla asıl muhatabına çevirdi. "Tam da öyle düşünmüştüm," derken adamın değişen yüz ifadesinden nasıl bir öfke dehlizinde olduğunu kavraması uzun sürmedi. Ancak bu durum Kuzey'in zerre kadar bile umurunda değildi. Onun işi istediklerini zaman kaybetmeden kabul ettirmektir.

"Nasıl bu kadar emin olabildin bundan? Hem o Ela'nın seninle ne ilgisi var? Sana ödeyecek parası bile yok onun..."

"Konumuz bu değil... Ela Hanım benim müvekkilim ve bunun içeriği sizi ilgilendirmiyor. Bizim konumuz, tarafımızdan açılan davayı zorluk çıkarmadan kabul etmeniz."

"Peki ya zorluk çıkarırsam ne olur?" diye sordu Hasan ve oturduğu yerde usulca diklendi.

"Bunu polis olan kuzeninizin yanında konuşmak istediğinize emin misiniz Hasan Bey?" dedi ve bir an sanki aniden aklına gelmiş gibi ara vermeden devam etti. "Ah pardon! Zaten o da işin içinde ve her şeyden haberdardı öyle değil mi?"

Onların cevap vermesine fırsat tanımadan yanındaki çantadan istediği dosyaları çıkardı ve Hasan'a uzattı. İçinde ses kayıtları ve Hasan'ın patronun evine girip çıkarken çekilmiş fotoğraflar vardı. Ancak Kuzey elbette ki bunların yasal bir kanıt olmadığını farkındaydı. Nitekim onun amacı da Hasan'a hakkında bildiklerini göstermek ve paniklemesini sağlamaktı. Ve nihayetinde birkaç dakika sonra Hasan ses kayıt cihazına Kuzey'in önceden aktarmış olduğu kayıtları dinlemeyi bitirdiğinde elindeki son kozu da ortaya sermeyi atlamadı.

"Elinizde tuttuğunuz dosyaların ve ses kayıtlarının yanında, bir de darp raporumuz bulunuyor. Ela Hanım'ı darp ettiğinize dair... Epey sağlam bir rapor olduğunu ve boşanma için yeterli olacağını herhalde söylememe gerek yoktur. Ancak eğer bizim istediğimiz şekilde ilerlerse süreç, her iki taraf da kârlı çıkabilir."

"Nasıl olacakmış o?" diye soran İbrahim'di. Zira Hasan elindeki dosyalara fazlasıyla dalmış ve bu adamın tüm bu bilgileri nasıl edindiğini düşünüp durur hale gelmişti. Ela anlatmış

olamazdı çünkü o da bu konularla ilgili zerre bilgili değildi. Ancak yapmaya çalıştığı işin bu adam tarafından öğrenilmiş olmasının Hasan'ın yoluna taş koyabileceği de yadsınamayacak bir gerçektir.

"Aslında çok basit... Size gelen kâğıtları imzalayacaksınız ve mahkemede benim söylediğim nedeni belirteceksiniz. Tek celsede biteceğini garanti ederim."

Hasan sıkıldığı dişlerinin arasından aklındakileri dile getirdi.

"Peki, bundan benim kazancım ne? Burada kâra geçecek tek kişi Ela'yımış gibi görünüyor."

Kuzey'in dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Sizin kazancınız belli... Para... Üstelik servet niteliğinde bir miktar..."

İki adamın da aniden duruşu değişti. İbrahim'in, "Ne kadar?" diye soruşu üzerine Kuzey'den aldığı, "Miktarı siz belirleyeceksiniz," yanıtı ikisinin de dudaklarının şaşkınlıkla açılmasına neden olabilecek bir şeydi. Ancak Hasan belli ki direnecekti.

"Kim ödüyor bu parayı? Ela'nın ödeyemeyeceğini biliyoruz. Sen mi ödüyorsun? Ne ilişkin var Ela'yla?"

Kuzey duruşunu sabitleyip gri gözlerini adamın nefret saçan bakışlarına kilitlerken hızla yanıt verdi.

"Ela Hanım benim müvekkilim... Ancak ne yazık ki ödemenin kim tarafından yapılacağını sizinle paylaşmam mümkün değil..."

"Benim de bu belgeleri sorgusuzca kabul etmem mümkün değil, onu ne yapacağız peki?"

Kuzey oturduğu koltuktan kalktı ve dosyalarını çantaya koyduktan hemen sonra adamın tam karşısında durdu.

"İstedığınız nedir?"

"Ela işe görüşeceğim..."

"Bu imkânsız... Keyfiniz bilir. Ben size burada bu işten sıyrılmanız için kolay bir yol sunuyorum. Üstelik sonu yüklüce bir paraya çıkan bir yol... Ela Hanım'la yalnızca dava sırasında karşılaşabilirsiniz. Aksi kesinlikle olmayacak."

"Parayı kimin ödeyeceğini, bu işteki amacınızın ne olduğunu bilmeden o kâğıtları imzalamayacağım."

"Size beş gün müsaade... Beş günün sonunda eğer bu teklifi kabul etmezseniz, elimdeki tüm kanıtlarla birlikte davayı açacağım. Sonrasında ne yapacağınız size kalmış... Mahkeme sizi savunacak bir avukat elbette ki atayacaktır. Ama bundan kurtuluşunuzun o kadar da kolay olmayacağına emin olabilirsiniz."

"Elinden geleni ardında koyma Avukat!" diye öfkeyle tısladı ve umursamadan, elini kolunu sallaya sallaya evden çıkan adama baktı. Ona bu cesareti kimin verdiğinin farkındaydı. Ama asıl merak ettiği Ela'nın bu gücü nereden aldığıydı.

Evin kapısının kapanma sesini duyduğunda yanında şaşkınlıkla kendisine bakan İbrahim'e döndü.

"Ne var?" diye sinirle bağırırken, İbrahim kendisine inanamıyormuş gibi bakmayı sürdürdü.

"Ne mi var?" diye bağırarak kendisine karşılık verdi İbrahim, "Sen az önce nasıl bir teklifi teptiğinin farkında mısın?"

"Ya ne yapsaydım? Balıklama atlayıp o küçük sürtüğün ekmeğine yağ mı sürseydim?"

Elini öfke ve hırsla saçlarının arasından geçirdi. Bu olan bitene inanamıyor, Ela'nın nasıl olup da buna cesaret edebildiğini aklı almıyordu.

"Onlardan alacağımız para, işimize yarayacaktı Hasan. Patronun beklediği parayı ödeyebilirdin hemen. Tam da ihtiyacımız olan şey bu..."

"Kes sesini İbrahim! O parayı bir şekilde bulacağız. Ama Ela'yı boşayacağımı sanıyorlarsa, çok yanılıyorlar," dedi sesini yükselterek ve kendini koltuklardan birine bıraktı, "Lanet olsun!" diye tıslarken gözlerinin önünde adamın kendisine gösterdiği kanıtlar vardı. Nasıl olup da onları ele geçirmişlerdi? Peki, kimdi bunlar? Bu güç nereden geliyordu? Başını öfkeyle ellerinin arasına alırken, aklında bin bir tilki dolanıyordu. Ve bunların en başını ise Ela'nın kimlerle ne haltlar karıştırdığı düşüncesi çekiyordu.

"Öğreneceğim," dedi bakışlarını yere sabitleyip, yanında kendisine öfkeyle bakan adamı görmeden, "O Ela olacak surtük

neler çeviriyor, nerelerde kimlerden aldığı cesaretle bunları yapıyor. öğreneceğim.”

Evin içine dolan araba sesini işitmesiyle, boş kahve fincanını bıraktığı mutfak tezgâhından uzaklaştı. Yalnızca saniyeler sonra kapının açıldığını işitmiş, tamamen tesadüfi olmasına gayret ederek seri adımlarla mutfaktan çıkmıştı.

Kapının önündeki adamı gördüğünde bir anlığına duraksadı. Onun üzerindeki ceketi çıkarırken ilginç bir şekilde durgun olduğunun farkındaydı. Dayanamayıp, ona günlerdir beslemekte olduğu öfkeyi saklamaya çalışarak, “Selam,” dediğinde adam arkasına döndü ve genç kız bakışlarını adamın yüzünde dolaştırdı. İfadesinde neler olduğunu anlatacak bir iz aradı. Günlerdir sabah erkenden çıkıp, akşam çok geç saatte gelen adamın canının sıkın görüldüğünü anlamıştı.

“Selam... Nasılsın Ela?” diye soran adamı hızla yanıtladı.

“İyiyim... Sen nasılsın? Erkencisin bugün,” derken ses tonunun imalı çıkmasına engel olamamıştı.

“Evet... İşlerimi erken bitirince dönmek istedim.”

“Anladım,” dedi ve bir an ne söylemesi gerektiğini düşündü. Birkaç gün önce olan bitenden sonra, aralarında geçen konuşmalar fazlasıyla kısa sürüyordu. Ela adamın o günkü sözlerinden sonra ne beklediğini bilmiyor, ama onun duruşundaki bu uzaklık genç kızın kafasında soru işaretleri oluşturuyordu. Bir yandan adamın o gün, yağmurun altında dile getirdiklerini hatırlıyor, diğer yandan onun saatlerce ortadan kayboluşları dudaklarından dökülmüş sözcükleri yalanlamaya yetiyordu.

“Kuzey boşanma kâğıtlarını ilettili.”

Kulaklarına dolan sözcüklerle bir an öylece duraksadı. Kelimeler genç kızı durduğu yerde titretirken, farkına vardığı gerçeikle sarsıldı. Günlerdir adama o denli kafasını takmıştı ki kendisini ilgilendiren asıl konuyu atlamıştı.

“Ne oldu peki? Bir gelişme var mı?” diye sorup kendini toparlamaya çalışırken kalbinin hızlanmasına engel olamadı.

"Şimdilik bir şey yok. Ancak bugün," dedi adam ve sıkıntılı olduğunu Ela'nın anlayabildiği bir ses tonuyla devam etti. "Kuzey onu ziyarete gitti. Boşanma işini konuşmak ve hızlandırmak için..."

"Konuşmuşlar mı?"

"Şu anda konuşuyor olmalılar. Kuzey'den henüz haber gelmedi."

"Peki, ne olacak şimdi?"

"Bekleyeceğiz," dedi Sarp sıkıntılı bir nefes alırken. Yol boyu her şeyin aksi gidebilme ihtimalini düşünmeden edememişti. Ancak Kuzey'den neler olup bittiğinin haberini almadan da bu gerginliğin yersiz olduğuna karar vermişti.

Tahammülsüz bir biçimde, "Başka bir şey yaptığım yok zaten burada tek başıma," deyişini duydu genç kızın. "Biraz daha bekleyeceğim artık..."

Bakışlarını onun üzerinde, öfkeli gözüken yüzünde dolaştırırken günlerdir birkaç cümle dışında konuşmadıklarını anımsadı. Ela'nın burada kalmaya karşı olan isteksizliğini ortaya seren cümlelerini bile bir süredir duymadığını fark etmesi zor olmamıştı. Onun zaman zaman dalıp gittiğini fark ediyor, Sarp da kendi içinde kopan fırtınayı belli etmemek adına onu kendi hâline bırakıyordu. Tabii bu durumun Ela tarafından nasıl anlaşıldığının ve genç kızın dışı vurduğu öfkesinin asıl kaynağının ise bilincine varamıyordu.

Ela'nın eli dikkatini çektiğinde onun sargısını çıkarmış olduğunu fark etti. Onun az önceki hırçın sözlerine cevap vermek yerine, "Sargıyı çıkarmışsın," derken, gözleri mılım mılım güzeller güzeli yüzünde gezinmişti.

"Evet... Çıkardım. Zaten abartılacak bir şey değildi."

Sarp seri bir hamleyle onun eline uzandı. İncecik elini avuçlarının arasına alırken onun titrek bir soluk aldığına farkına varmıştı.

"Acıyor mu?" diye sorarken gerçekten de Ela'nın söylediği gibi kabuk tutmuş olan yaraya öylece baktı. Ardından gözlerini onun yeşil gözlerine odakladı. Onun bakışlarındaki menden

inceye hissedilen öfkeyi gördüğünde ise dudaklarının kıvrılmasına mani olamadı.

"Seni ilgilendiriyor mu bu? Benim canımın acıyıp acımaması yani," diye yanıtladığını duyduğunda ise duraksadı.

"İlgilendirmemeli mi?"

"Hayır... İlgilendirmesi için bir sebep olduğunu sanmıyorum. Çok yakında bir şekilde kesişmiş olan yolumuz ayrılacak."

"Ne kadar emin konuşuyorsun Ela?" derken yüzünü genç kızın yüzüne yaklaştırdı. Onun sözlerindeki öfkeyi hissetmek damarlarında akan kanı adeta hızlandırmıştı.

"Eminim evet... Çünkü olması gereken bu... Her şey bir an önce bitecek ve sen de seni ilgilendiren işlerin başına döneceksin."

"Neymiş beni ilgilendiren işler?" diye soran adamın pişkinliğine ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Üstelik her gün sabahın köründe çıkıp akşam hava karardıktan sonra dönen kendisiyken bunu soruyor olması genç kızı daha da sinirlendirmekten öteye gidemiyordu. Ela onun nereye gittiğini farklı şekillerde kafasında kuruyor, yalancının teki olduğunu ise düşünmeden edemiyordu.

"O kadarını bilemem," dedi ukala bir şekilde çenesini kaldırken, "Her gün nereye gidiyorsan, nelerle meşgulsen o işler işte..."

Adamın yüzünün kendi yüzüne yaklaştığını umursamamaya çalıştı. Ancak burnuna dolan bu lanet koku varken Ela'nın elinin ayağının birbirine dolanmaması neredeyse imkânsızdı. Ve tam o sırada, Sarp onun yarası henüz iyileşmiş olan elini tutmaya devam ederken, diğer elini kapının pervazına dayadı ve Ela'nın diğer tarafını da bir kafes görevi görerek kapattı. İşte tam o anda Ela, Sarp'ın geniş kolları ve iri gövdesi tarafından kısıtılmıştı.

"Her gün bir yerlere gidiyor olmam mı seni bu kadar öfkeliyor Ela?" diye sorarken aralarında yalnızca bir nefeslik mesafe vardı. Ela onun sıcaklığını tüm bedeninde hissediyor, bakışlarındaki kıvılcımlar ve ses tonundaki öfke genç kızı korkutmak yerine bambaşka bir duygunun etkisiyle titretiyordu.

Genç kızın çenesini ukala bir şekilde kaldırıp, "Bana ne bundan? Nereye istersen defolup gidebilirsin, umurumda bile değil. Ben sadece buradan ve senden kurtulmakla ilgileniyorum." diye cevap verişini işiten Sarp'ın ise ondan farkı bulunmuyordu. Narin ama kıvrımlı olduğunu kıyafetlerinin üzerinden bile görebildiği bedenini kendisine bastırmak için delirmesine neden olan arzuyu dizginleyebilmek için uğraşıyordu. Ancak iradesine hâkim olmak her geçen gün zorlaşıyor, onun bu hırçın hâlleri adamı daha da ateşliyor ve çıldırtıyordu.

"Unut bunu! Benden kurtuluşunun olmadığını anla artık," derken onun hızlanan nefesi dikkatini çekiyor, dudaklarının arasından kaçan solukları tenine çarpıyor, bunun etkisiyle bir körük misali inip kalkan göğüsleri genç adamı olduğu yerde adeta kıvrandırıyor. Ona olan arzusunun kanıtı da kendisini tüm ihtişamıyla hissettirirken Sarp içinden ağız dolusu kuturler ediyor, benliğindeki Ela'ya tam anlamıyla sahip olmasını nıslıdayan arzulu erkeği iştmemeye çabalıyordu.

"Sen de en başından beri söylediğim gibi zorbanın tekisin işte," diye dişlerinin arasından adeta tısladı genç kız. Onun hem böyle kendinden emin konuşup, hem de günlerdir buna çelişen davranışlarda bulunmasını kaldıramamıştı. "Senin de ondan farkın yok... Karşındakini bir şeylere zorlamaya bayılıyorsun. Ama sana da boyun eğmeyeceğim anlıyor musun? Bu evden ayrıldığımızda senin yüzünü bile görmek istemiyorum."

Sarp onun dudaklarından dökülen sözlerle aniden duraksadı. Onun kendisine sabitlenen gözlerine bakarken orada gördüklerinin nefret olup olmadığını anlamaya çalıştı. Gurultulu ve sert solukları dişlerinin arasından sızarken, nasıl bir ruh hâli içerisinde olduğu ortadaydı. Bakışları önüne geçen her şeyi vaktiyle yıkmaya istegiyle kararırken Ela'nın başının hemen yan tarafına yasladığı elini büyük bir gurultu ve güçle kapıya vurdu. Kollarının arasında tutsak misali kalan genç kızın korkuyla sıçradığının farkına varamamıştı.

Tek bir kelime etmeden ondan uzaklaştı ve onun kendisini o adamla kıyaslayan, hatta eşit gören sözlerini sindirmeye çalıştı.

Sözcükler beynine bir balyoz misali inmiş, Sarp'ın mantıklı yanından geriye bir şey bırakmamıştı.

Ela ise onun yüzünden okunan saf öfkeyi görebiliyordu. Kararan bakışları bunu ele veriyor, ancak Ela dudaklarından bir anlık gafletle dökülen sözlerin onu bu denli sinirlendirmiş olmasının telaşıyla ne diyeceğini bilemiyordu.

"Sarp ben," dese de adamın kendisini konuşturmayacağını anlamış olmalıydı. Nitekim onun elini kaldırarak sözlerine engel oluşu genç kızın olduğu yerde öylece kalmasına neden olmuştu.

"Sus Ela! Hiçbir şey söyleme," dedi adam ve kapıdan uzaklaşarak içeri doğru yürüdü. Koltuğun üzerindeki ceketini almadan dış kapıyı açtı ve hışımla kendisini dışarı attı. Ela'nın onu ilk kez böyle görüşünün etkisiyle kalp çarpıntılarıyla boğuştuğunun farkına varamamıştı.

Ela ise içindeki bu gerginliği nasıl çekip alacağını bilemiyordu. Adamın yüzünde beliren o ifadenin etkisinden sıyrılmaya çalışıyor, ancak ne yazık ki beceremiyordu.

Hızlı adımlarla evin önünü gören cama doğru yürüdü. Perdeyi hafifçe aralayıp dışarıya baktığında onun biraz ileride olduğunu gördü. Ancak elindeki sigaradan derin nefesler aldığını fark etmek kaşlarını çatmasına neden olmuş, Ela onun kendisini zehirlemesinden hoşlanmamıştı.

Adam birkaç saniye sonra cebinden telefonunu çıkardı ve konuşmaya başladı. Hararetli bir durumun içine girdiği konuşurken kasılan yüzü nedeniyle aşıkardı. Ela onun kiminle konuştuğunu merak ederken, her hamlesini dikkatle inceliyor, kabul etmeyi reddetse de sigara içişi bile çok farklı geliyordu.

Titrek bir nefes alırken bakışlarını eline odakladı. Adamın az önce yarası kabuk bağlamış elini avuçlarının arasına aldığını anımsadı. Gözlerini yumup, parmağının ucunu elinin üzerinde gezdirirken sol yanındaki ürperti genç kıızı yine rahat bırakmamıştı.

"Allah'ım sen yardım et bana," diye fısıldadı kendi kendine ve yumduğunun farkına bile varamadığı gözlerini araladı. "Bu hissettiklerimin ne olduğunu bilmiyorum. Ama... Yalnızca..."

Yalnızca özgür olmayı istiyorum,” diye titreyen sesiyle devam ederken aslında sol yanının istediğinin bu olmadığını farkına varamamış, ruhundaki bu eşsiz çalkantılar artarken özgürlükten adım adım uzaklaştığını anlayamamıştı.

Dakikalar sonra Sarp’ın yeniden eve girdiğini belli eden kapı sesini duyduğunda oyalanmaya çalıştığı mutfaktan çıktı. Az önce verdiği kararı uygulamak üzere adama doğru adım attı. Ancak adamın kendisine sabitlenen bakışları genç kıızı duraksattı.

“Hazırlan Ela,” deyişinin genç kızın üzerindeki etkisi tartışılmazdı.

“Ne için?” diye soruşu da tam olarak bundan kaynaklıydı.

“Eşyalarını topla... Yarın buradan ayrılıyoruz,” diye yanıtlayan adamın gülmeyen, kaskatı yüzüne bakarken hissettiğinin korku mu, isteksizlik mi, yoksa başka bir şey mi olduğunu kavrayamamıştı.

14. BÖLÜM

Aras Yalı'sının en az kendisi kadar ihtişamlı salonunda Demir'in başı çektiği aile zaman zaman kıkırtılar, çoğunlukla da merak dolu bakış ve tavırlar eşliğinde oturuyorlardı. Sarp'in dün akşam geç saatte annesini arayarak, geleceklerini haber vermesi üzerine hummalı bir hazırlık başlamış, Burcu tüm ev çalışanlarını uyararak kusursuzluk beklediğini anlatmıştı. Şimdi ise gençliğinden bu yana her zaman biraz sabırsız olan kadın, misafirleri ile ilgili yürütülecek tahminlerin açılışını yapmıştı.

"İddiasına varım kız esmer," diyen kadın kıkırdamaktan kendini alamadı ve kızının kucağındaki minik, kel kafalı yumurcağın da sevimli gülüşü üzerine Mira'ya sevgi dolu bir şekilde göz kırptı.

Mira ise babasıyla daha dün akşam yaptıkları konuşma nedeniyle, gelecek misafir hakkında hiçbir şey belli etmemek adına bir savaşın içinde gibiydi. Ancak neyse ki her zaman iddiaya girmeye ve elbette ki haklı çıkmaya bayılan annesi, farkında olmasa da ortama neşe getirmişti.

Genç kadın konuşulan konuya kendini vermeye çalıştı ve oğlunun başına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra gülümsedi. Annesinin her zaman olduğu gibi iddiayı kazanacağından emindi. Zaten artık babasının, annesinin kazanmasına bilinçli olarak izin verdiğini düşünür hâle gelmişti. Gözlerini kısarak babasından gelecek cevabı bekledi.

"Bence esmer değil. Kesinlikle bir kumral... Gözleri de Allah bilir mavidir," dedi adam ve dudakları çapkın bir biçimde kıvrılırken ekledi. Belli ki birazdan yine annesinin gönlünü

fethedecekti. "Senin bu oğlun, iş dünyasındaki tahtıma göz dikişinden de anlaşıldığı üzere hep beni kıskanıyor zaten. Ama en güzel kumralı benim kaptığımı öğrenemedi bir türlü."

Mira babasından duydukları üzerine tahammülsüzce gözlerini devirdi. Şüphesiz annesi de şimdi cilveyle babasının adını fısıldayacak ve utangaç genç kız triplerine girecekti.

"Demiiiiirrr..." diye fısıldayan sesi duyduğunda bu konuda hiçbir zaman yanılmayacağını anladı. Erim'i kucığında sıkıca sararak ayağa kalktı. Narin ve kusursuz bedeniyle annesiyle babasının karşısında dikilirken, defalarca yaşanmış sahnenin tekrarlanmış olmasının yarattığı sahte öfkeyi dışa vurmaktan geri kalmamıştı.

"Allah'ım! Gerçekten çekilmezsiniz. Farkındaysanız abimden ve onun misafirinden bahsediyorduk az önce. Konu ne zaman dönüp dolaşıp sizin bitmek tükenmek bilmeyen aşkınıza ve cilveleşmelerinize geldi?" dedi ve tiksindir gibi yüzünü buruşturmaya çalıştığı sırada, babasına da ufak bir vicdan azabı çekirtmeyi unutmadı. "Ayrıca baba! Demek en güzel kumral mı? Ben ne oluyorum peki burada? Aşk olsun!"

Demir her ne kadar kızının öfkesinin sahte olduğunu bilse de tüm heybetiyle oturduğu koltuktan kalktı ve sevimli yumurcakla birlikte ayakta duran Mira'nın yanına gitti. Güçlü kollarını genç kadının ince bedenine dolarken, çilek kokulu saçlarına şefkat ve sevgi dolu bir öpücük bırakmayı da ihmal etmedi.

"Sen benim canımsın, meleğimsin..." dedi ve Mira'nın her zaman hoşuna gittiği gibi sözlerine devam etti. "Ve kucagındaki o sevimli şeye rağmen hâlâ miniğimsin..."

Demir her zaman karısı ve kızının kalplerini nasıl kazanacağını bilen bir adam olmuştu. Yıllardır ailesini mutlu etmek için her şeyi yapmış, bir zamanlar karısıyla zorlayıcı ve fırtınalı bir ilişki yaşamış olsalar da mutluluğu, huzuru ve eşsiz bir birtelliği yakalamayı başarmıştı. Nitekim küçükluğundan beri onlara imrenen Mira, mutluluklarıyla mutlu olmuş, ancak aynısını her daim kendisi için dilemeden de duramamıştı.

"Keşke ben de seni böyle bir ailede büyütebilseydim bebegim," diye ruhunda taşıdığı hüznle fısıldarken içinden, kollarında sardığı yaşam kaynağının kokusunu içine çekmeyi ve benliğini huzurla doldurmayı atlamamıştı.

Henüz altı aylık minicik bir bebek olan Erim ise annesinin hüznlendiğini hissetmiş gibi pembe dudaklarıyla anlaşılmaz sesler çıkarıyor, yumuk yumuk tombik elleriyle annesinin güzel yüzüne dokunmaya çalışıyordu. Dudaklarını genç kadının çenesine değdirerek yeni çıkmış iki tanecik dişiyle ısırıklarını ve temiz tükürüklerini bırakıyordu. Mira ise onun bu tatlılıklarına gülmeden duramıyor, dudaklarını boynuna bastırıp öpücüklerini art arda bırakırken, elleriyle de onun canını acıtmadan karnına götürüp hafifçe gıdıklamaya çalışıyordu. Annesinin oyunlarından fazlasıyla hoşlanan Erim ise gördüğü ilgiden memnun bir şekilde odayı kahkahalarıyla dolduruyordu.

Erim'in hâllerine gülümseyip, "Mira, senin bir fikrin yok mu ağabeyinin getireceği kızla ilgili?" diye soran annesine baktı. Göz teması kurmamaya ve bildiklerini belli etmemeye çalışarak yalnızca oğluna odaklandı.

"Hayır anne," derken usulca babasına bakmış, nitekim onun da aniden gerildiği genç kadının gözlerinden kaçmamıştı. "Bir şey anlatmadı bana... Ben de sizinle birlikte tanışacağım bakalım."

"Çok merak ediyorum nasıl biri olduğunu... Tabii Sarp fazlasıyla gizemli bu konuda... Neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diye yanıtlayan kadın kocasının yanından geçti ve yürümeye başladı. "Neyse bekleyeceğiz artık... Ben bir mutfığa bakayım," diyerek salondan çıktığında geride gergin bir bekleyiş içindeki kızını ve kocasını bırakmıştı.

Arabanın kapalı atmosferinde burnundan içeriye adamın kokusu usul usul giriyordu. Onun arabayı kendinden emin bir şekilde kullanışı dikkatini çekiyor, ancak ağzını bıçak açmayışı sinirini bozuyordu. Dün akşam evden ayrılacaklarını söylediğinden beri karşısında bambaşka bir Sarp görüyor, Ela onun bu

öfkeli hâllerine kendisinin neden olduğunu düşünmeden edemiyordu.

"Nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?" diye sordu içeri-deki sessizliğe daha fazla dayanamayarak. Dün gecedan beri kaç defa aynı soruyu dile getirdiğinin bilincinde değildi.

"Gittiğimizde göreceksin," diyen adam ise Ela'yı daha da öfkeliendirmek için çaba harcıyor gibiydi. Kaşları çatık hâlde dik-katini yola vermiş, genç kızın hiçbir sorusunda başını çevirip de onunla göz göze gelmemişti.

"Bana sormadan böyle her istediğin yere sürükleyemezsin."

"Neden?" diye sordu adam sesindeki alay dolu tınıya aldır-madan, "Ben zorbanın teki değil miyim? O adamdan bir farkım yok ne de olsa... Ben de bu benzerliğin hakkını veriyorum."

"Evet haklısın... Benimki de akıl ki senden nezaket ve an-layış bekliyorum," diye hırçın bir şekilde yanıt veren genç kız aslında tüm gece bu düşünceyle boğuşup durduğunu aklından atmıştı. Oysa neredeyse sabaha kadar yatağın içinde dört dön-müş, Sarp'ın Hasan ile hiçbir benzer yanının olmadığına ka-rar kılmıştı. Adamın nezaketini, kendisine karşı olan ilgili tavır-larını beyninden silip atamamış, bir de onun kendisini baştan ayağa titreten bakışlarını düşündüğünde söylediklerinin ne bü-yük bir hata olduğunu anlamıştı. Ancak şimdi o kendisiyle böyle alay eder gibi konuşurken aksiliğini yeniden takınmış, ona ce-vap vermeden duramamıştı.

Nihayet kırmızı ışıktaki durduklarında adam arabanın içini hakkıyla dolduran devasa bedenini yana doğru çevirdi. Bakış-larını genç kızın yemyeşil gözleriyle birleştirdi ve onun öfkeli sözlerine sinir bozucu bir sakinlikle cevap verdi.

"O adamla senin gözünde benzer olabiliriz. Ancak sen hâlâ aradaki farkı görmemek için ısrar ediyorsun. Ben senin güvende olman, kendini iyi hissetmen için uğraşıyorum Ela... Nereye gö-türdüğümü soruyorsun ya dün akşamdan beri... Ailemin yaşa-dığı eve götürüyorum seni. Çünkü ancak orada hiç kimse senin kılına bile dokunup zarar veremez. Ancak orada benim gözüm arkada kalmaz. Anlıyor musun?"

"Ama," dese de işe yaramadı.

Sarp, "İtiraz etme artık," diye tok ve kendinden emin bir sesle uyardı. "Söylediğim her söze bir cevap vermeye çalışma. Bu kararımдан dönmeyeceğim çünkü... Bunun adı zorbalıksa, kabul... Zorbayım... Seni istediklerimi yapman için zorluyorum ve o adam hayatından çekip gidene kadar da buna devam edeceğim," dedi ve elini genç kızın çenesine uzatıp başını hafifçe kaldırdı. Onun aralanmış dudaklarını gördüğünde derin bir nefes aldı. Gittikleri eve onu çok daha başka bir sıfatla götürmek istediğinin farkındaydı. Ancak Sarp, onu şimdilik kendi hâline bırakmanın en iyisi olacağına inanmıştı. "Benden nefret ediyor-sun belki de... Bunu da kabullendim Ela... Seni rahat bırakacağım. Seni götürdüğüm yerde güvende ve huzurlu olacağına emin olabilirsin. Beni görmeyeceksin. Böylelikle hayatındaki sorun çözülene kadar daha mutlu olursun belki..."

"Na-Nasıl?" diye sordu adeta kekeleyerek. Onun yakınlığının ve bedeninde duyumsadığı sıcaklığının mı kendisini bu hâle getirdiğini, yoksa işittikleri nedeniyle mi şoka girdiğini bilemiyordu. "Sen orada kalmayacak mısın yani?" diye sorarken tam da bunun korkusunu hissediyordu. Ancak hissettiklerinin bilmediği, tanımadığı bir yerde tek başına kalacak olmasından değil, haftalardır içten içe alıştığı şeylerden uzaklaşacak olmasından kaynaklandığını biliyordu.

"Normalde orada kalıyorum," diye yanıtladı adam bir yandan yanan yeşil ışığı takip edip arabanın gazını tekrar köklerden, "Ama sen rahat ol diye orada olmayacağım. Sadece boşanma ile ilgili gelişmelerde yüz yüze geliriz. Kuzey'den bir haber aldığımında mutlaka bilgilendiririm."

"Ama ben ne yapacağım orada tek başıma? Ceylan'da kalayım o zaman, daha mantıklı..."

"Hayır... Buna kesinlikle izin vermiyorum," dedi ve göz ucuyla genç kıza bakarak sözlerini sürdürdü, "Ben seni kaçırdım, zorla alıkoydum unuttun mu? Zorba herifin teki olarak bunun gerekliliklerini yerine getirmem şart... Kaldı ki onun yanında güvende olamazsın. Ama arkadaşını gideceğimiz eve sık

sık çağırabilirsin. Hatta kendini daha iyi hissedeceksen o da seninle kalsın...”

Genç kızın yanıt vermeden başını camdan dışarıya çevirdiğini gördüğünde derin bir nefes alarak yeniden yola baktı. Onun bu durumun içinde fazlasıyla zorlandığının farkındaydı. Ancak onu güvende tuttuğu için Ela kendisine tavır alacaksa da Sarp bunu umursamayacaktı. Çünkü genç adamın ilgilenmediği tek şey Ela’nın o adama olan kâğıt üzerindeki bağlılığının bir an önce son bulmasıydı.

Şehir trafiğinin de etkisiyle uzun bir yolculuğun ardından kalabalık caddeye ulaştıklarında Ela hafifçe kıpırdandı. Nerede olduklarını anlamaya çalıştığı sırada Sarp’ın telefonunun sesi arabanın içinde yankılandı. Ela adamın hızlı bir şekilde yanıtladığını gördüğünde ise dikkatle onun sesine kulak kabarttı.

“Efendim canım?” diyerek telefonu açan adamın dudaklarından çıkan sözcüklerle genç kız oturduğu yerde aniden irkildi. Onun kime bu şekilde hitap ettiğini henüz anlayamadan adam sözlerine, “Yaklaştık evet... Birkaç dakika sonra oradayız,” diyerek devam etti. Ancak hemen ardından bir duraksama olmuş ve adam gülerek, “O yumurcak keltoş neden ağlıyor öyle?” demişti. Nitekim sonrasında konuşulanları takip edememiş, ancak adamın sözlerinin de yardımıyla ipuçlarını birleştirmişti.

Sarp’ın, ailesinin yaşadığı eve kendisini götürmekte olduğunu söyleyişleri beyinde yankılanıyordu. Ancak hemen ardından gözlerinin önünde günlerdir bir türlü silip atamadığı fotoğraf, bu sözlerin içinde kendine karşılık buluyordu. “Ailem” deyişini aklında çevirip durdukça o resimdekilerin adamın ailesi olduğu gerçeği Ela’yı sarsıyor, her ne kadar yaptığı araştırmada bunun doğruluğunu görmemiş olsa da genç kız dilinin damağının kuruduğunu, kalbinin dört nala koşturduğunu ve ellerinin heyecanla değil korku ve gerginlikle titrediğini hissediyordu.

“Sen,” dedi adamın telefonu kapattığının zorlukla farkına vararak, “Ailenin yaşadığı eve gittiğimizi söylemiştin. Kimler yani tam olarak?”

“Birazdan görürsün. Geldik zaten,” diye yanıtladı adam ve o sırada Ela daha önce hiç görmediği kadar ihtişamlı, kocaman bir kapıdan girdiklerini fark etti. Birkaç saniye sonra bahçenin büyüklüğünü önemsiz kılacak kusursuzlukta bir evin önünde durduklarında Sarp, tek kelime etmeden arabanın kapısını açtı ve aşağıya indi. Birkaç adam da arabanın hemen yanında belirmiş, bazısı Sarp ile konuşup genç kızın duyduğu kadarıyla “Hoş geldiniz efendim,” demişti. Ancak o sırada Ela’nın kapısını açmaya çalışan adamı Sarp bakışlarıyla durdurarak birkaç adımda arabanın etrafında dolanmış ve Ela’nın olduğu tarafa gelmişti.

Adamın açtığı kapıdan dışarıya adımını atarken bakışlarını onun kahverengi, dünden beri buz gibi bakan gözleriyle birleştirdi. Gözleri bir anlığına adamın dudaklarına kayarken, daha birkaç gün öncesine kadar adam güldüğünde onların kıyısında beliren çizgileri aklına getirdi. O anda onun yakınlığıyla tüm bedeni alt üst olurken, adamın arabada yaptığı telefon konuşmasını hatırlaması tüm hevesinin kaçması ve kalbinin tedirginlikle çarpması için yeterliydi.

“Bir yalıda oturduğunu söylememiştin,” derken ayaklarının geri geri gittiğini hissediyordu.

“Konusu geçmemişti. Bir yalıda yaşıyor olmak suç mu yoksa?”

“Hayır, elbette değil... Sadece seninle ilgili internette gördüğüm haberlerde de karşılaşmamıştım sanırım,” dedi ve lafı dönüp dolaşıp aklını kemiren konuya getirdi. Ancak tam o sırada evin büyük beyaz kapısı sonuna kadar açılmış ve kapının önünde yaşlı, tonton bir kadın belirmişti.

Sarp, Ela’nın eve doğru baktığını fark ettiğinde arkasına döndü ve kapıda duran Hasret Anne’yle göz göze geldi. Yaşlı kadına hafifçe gülümsedi ve yeniden tüm dikkatini Ela’ya verdi.

“Hadi gel... İçeri girelim,” derken onun gerginliğinin bilincindeydi. Ancak bu kez onun mağrur ifadesi de adamın gözlerinin önündeydi. Başını yana doğru çevirdi ve yol boyunca kendilerini takip eden adamların da bahçede olduklarını fark etti.

Ela ise işittiği son sözlerle duruşunu dikleştirdi ve belinden hafif bir dokunuşla tutan adamın yanında eve doğru yürümeye

başladı. Her ne kadar dik durmaya çabalasa da burada çok fazla kalamayacağını düşünmüştü. Tahmin ettiği, daha doğrusu kafasında yargıladığı gibi bir durumla karşılaşacak olmak Ela'nın savunmaya geçmesine neden olmuştu.

Birkaç saniye sonra kapıdan içeri girdiklerinde Ela burada olmasının imkânsızlığını ve bir an önce gitmesi gerektiğini düşünürken, Sarp'ın yaşlı kadına sarılışına takılıp kalmıştı. Onun, "Nasılsın Hasret Anne'm? Özledim seni," deyişini duyduğunda ise gülümsemeden duramamıştı. Nitekim yaşlı kadının da genç bir kız gibi kıkırdayışını işitmiş, "Hadi oradan serseri! Yemeklerimi mi özledin beni mi, doğru söyle," deyişi üzerine, günlerdir bir kez bile gülmeyen adamın şen kahkahası kulaklarına çalınmıştı.

Bir kolunu yaşlı kadının omzuna dolamış olan adam, "Hasret Annem seni Ela'yla tanıştırayım," dedi ve bakışlarını genç kıza sabitledi. Onun gergin olduğu ve belli etmemeye çalışsa da korktuğu barizdi. Ancak Sarp, onu o yeşillerin içindeki eve getirdiği andan beri rahat ve huzurlu olmasını sağlamayı huy edinmişti.

"Ela, Hasret Anne de bizim evin vazgeçilmezi... Her şey ondan sorulur..."

Yaşlı kadın gülererek ama bir yandan da bakışlarını Ela'dan an bile ayırmadan, "Annen duymasın bak bu sözlerini," dedi.

"Sen söylemezsen duymaz," diye yanıtlayan adamın da gözlerini genç kızın üzerinden ayıramadığı yaşlı kadının dikkatini elbette ki çekmişti.

"Hoş geldin kızım," diyerek çekingen ve ürkek gözüken, ancak bir o kadar da güzel olan kıza doğru bir adım attı ve onu kollarında sıkıca sardı. Nitekim Ela da gördüğü bu karşılıklı hissettiği şaşkınlığı hızla üzerinden atmış, yaşlı kadını aynı şekilde yanıtlamıştı.

"Hoş buldum... Çok sağ olun..."

"E hadi geçin içeriye... Böyle kapıda dikilmek olmaz," diyen yaşlı kadın hızlı adımlarla içeri doğru ilerledi. O sırada Sarp ve Ela kapıda yalnız kalmış, bunun etkisiyle bakışları hızla birleşmişti.

"İyi misin Ela?" diye soran adamın şefkat tüten sesi genç kızın kulaklarına dolduğunda zorlukla yutkunarak başını salladı. Bir yanının arkasına bakmadan kaçmak istediğini hissetmiş, diğer yanının ise kalmak ve neler olacağını görmek için yanıp tutuştuğunu kavramıştı.

"İyiyim... Yok bir şey," derken ise gözlerini adamın kahverengi gözlerinden çekip alamamıştı. Onlarda gördüğü sıcaklık içini titretmiş, genç kız bunu özlediğini farkına varmasıyla baştan ayağa sarsılmıştı.

"Pekâlâ! İçeri girelim o zaman... Çekinecek bir şey yok Ela... Burada seni incitecek tek bir tavırla bile karşılaşmayacaksın."

İçinden, "*Senin için söylemesi kolay,*" diye geçirirken başını zorlukla salladı ve yine belinde adamın iri elinin temasıyla yürümeye çalıştı. Ancak onun kıyafetinin üzerinden bile teninde hissedebildiği sıcaklığı kafasını karıştırmakla kalmamış, adımlarını bile şaşırtmıştı.

Büyük bir kapıdan salon olduğunu tahmin ettiği yere adım attıklarında Ela, geçip gittikleri detayların hiçbirine dikkat edemedi. Yalnızca evin sade ve şık bir şekilde döşendiğini görebilmişti.

Odaya girdiklerinde daha aydınlık bir ortamla karşı karşıyaydı. Ve bakışlarını tam karşısında bulunan kişilere sabitlediğinde bir anlığına duraksadı. Ancak kendisine çevrilmiş, merakla bakan iki çift gözü es geçmek zorunda kaldı. Zira Ela'yı asıl şoka uğratan, günlerdir beynini kemiren fotoğraftaki siluet olmuştu. Genç kız başından beri haklı olduğunu, yanındaki adama asla güvenmemesi gerektiğinin nefesi kesilerek farkına varmıştı.

"Ela, seni annemle tanıştırayım," diyen adama bakmadan, bakışlarını zorlukla karşısındaki güzeller güzeli kadından ve kucağında taşıdığı bebekten çekti. Titreyen ellerini saklayamayacağını anladığında bunu örtmek için gülümsemeye çalışmış ve gözlerini hemen sağ tarafta, kendisinin yanıt vermesini bekleyen kumral, yaşına rağmen hâlâ çok güzel olan kadına çevirmişti.

"Merhaba canım. Hoş geldin... Ben Burcu," diyerek gülümseyen kadın bir adım atarak kendisine doğru yaklaştı. Yanaklarından içtenlikle öperken kadının gül kokusu genç kızın burundan içeriye dolmuş, Ela bu kokudan istemsizce hoşlanmıştı.

"Merhaba... Teşekkür ederim, hoş buldum," diye yanıtladığında ise sesinin boğazındaki yutamadığı yumru nedeniyle boğuk çıkmasına engel olamamıştı.

"Hoş geldin Ela... Ben Demir... Sarp'ın babasıyım..."

Bu cümlelerin sahibi ise tam karşısında tüm cüssesiyle duran adamdı. Gözüne neredeyse Sarp kadar devasa görünmüş, Ela utangaç bir biçimde adamı incelemeyi yapamamıştı.

"Memnun oldum efendim," dediğinde ise adamın dudaklarının kıvrıldığına şahit olmuş, Sarp'ın her gülüşünde dudaklarının kıyısında beliren çizgilerin aynısını onda görmek Ela'yı şaşırtmıştı.

Sarp'ın babasıyla da tokalaştıktan sonra bakışlarını sol tarafına çevirdi. Adamın mavi gözlü, Ela'nın gözlerini kamaştıracak kadar güzel kadının kucağındaki bebeğin ellerini öptüğünü, ardından kadının saçlarının arasına bir öpücük bıraktığını gördüğünde yutkunabilmeyi denerdi. Ancak o anda Sarp gözlerini kendininkilerle birleştirmiş, gülümseyerek birkaç adımda Ela'nın yanına gelmişti.

Ela gözlerini alamadığı bu kadınla kendisini Sarp'ın tanıştırmamasını beklerken, onun kendisine doğru bir adım attığını hayal gören bakışlarla izledi. Genç kadın ıslık ıslık gülümsemedi ve Ela içinde beliren kasıp kavurucu duyguya anlam veremedi.

Az önce yanındaki adamın, "Hoş geldin Ela," diye tatlı sesle kendisine hitaben konuşan kadının saçlarını opmuş olduğunu düşünmek, boğazına anlam veremediği bir şekilde ilmek misali geçmişti.

"Hoş buldum," derken sesinin nasıl çıktığının farkında değildi. Ancak tüm gözlerin üzerinde olduğunun bilincindeydi.

"Ben Mira," dedi genç kadın ve ellerini ayaklarını sevimli bir şekilde çırpıp bebeği sakinleştirmeye çalışarak yeniden tüm

dikkatini Ela'ya verdi. O sırada Sarp, kadının kucağındaki bebeği seri bir hareketle alarak gülümsemişti.

"Mira benim kardeşim Ela," dedi adam ve genç kızın nasıl bir şokun içinde olduğunu farkına varamadan sözlerine devam etti. "Bu sevimli yumurcak da yeğenim..."

"Ö-Öyle mi?" derken kekeleyişi ve ne denli şaşkınlığa uğradığını belli ettiği için kendine kızmadan edemedi. Ancak kalbinin üzerinde hissettiği rahatlamayı şüphesiz ki inkâr edemezdi. "Memnun oldum..."

"E hadi o zaman oturalım... Yemek de birazdan hazır olur," diyen Burcu Hanım'a baktı ve onun gülerken kendisini izlediğini gördü. "Elacığım yorgunsan biraz dinlenebilirsin Yemeği sonraya da hazırlatabilirim," derken az önce farkına vardıklarını belli etmemeye çabalayan kadın, bu esmer güzeli çekici genç kızı incelemeyi sürdürdü.

"Teşekkür ederim... Sadece lavaboyu kullanabilirsem harika olur..."

Mira, oğlunun abisinin kucağında olmasının verdiği rahatlıkla öne çıktı.

"Ben götürüyüm seni Ela," dedi ve abisine dönerek devam etti. "Eşyalarınız çıkmış mıdır yukarı abi?"

"Bir şey söylemedim adamlara... Hatırlatabilir misin canım?"

"Tamam, bir bakayım," dedi genç kadın ve Ela'nın yanına gelerek yürümeye başladı.

Nihayet uzun bir koridoru geçerek istedikleri yere ulaştıklarında Mira ışığı yaktı ve kapıyı açarak Ela'nın girmesine yardımcı oldu.

"Burayı kullanabilirsin Ela... Ben burada bekliyorum seni."

"Çok teşekkür ederim," dedi genç kız ve geldiğinden beri ne çok teşekkür ettiğini düşünmeden edemedi. Kendisine gülümseyerek bakan Mira'nın önünden geçerek lavaboya girdi ve kapıyı arkasından usulca kapattı. Tuttuğunun farkında bile olmadığı nefesini gürültülü bir şekilde bıraktı. Gözleri kapalı, kalbi şiddetli çarpıntılarla boğuşur durumdaydı. *Neler oluyordu? Bu hissettikleri neyin nesiydi? Onun Sarp'ın kardeşi olduğunu işittiğinde ruhunu*

saran kıpırtıların bir anlamı var mıydı? Anlamamıştı. Bununla neden bu kadar ilgilendiğini ve birkaç gün sonra yollarının ayrılacağı adama kafayı neden bu kadar taktığını kavrayamamıştı.

"Bana bir yol göster Allah'ım," diye yalvarırken gözlerinin önünde adamın sıcacık bakışları vardı. "Bu hissettiklerim ne böyle? Neler oluyor şurama? Bana bir işaret ver," diye devam ederken midesindeki ve kalbindeki kıpırtılarla oylece kalmış vabancısı olduğu ama kabul edemediği bir şekilde muhteşem hissettiren duygularla çevrildiğinin farkına varamamıştı.

Saatler sonra birlikte yemek yedikleri, birbirinden farklı konuların konuşulduğu masanın etrafında otururlarken Burcu arkasına yaslandı ve bir anlığına bakışlarını Ela'nın üzerinde gezdirdikten sonra salonun kapısından henüz girmiş yaşlı kadına döndü.

"Hasret Abla kahveleri bahçede alınız, olur mu?"

"Tamam," dedi yaşlı kadın. "Ben şimdi kızlara söylerim." Hemen ardından Ela'ya baktı ve gülümseyerek sordu. "Yemekleri beğendin mi kızım? Var mı istediğin bir şey?"

Ela sorunun kendisine hitaben sorulduğunu duyduğunda gülümseyerek, kendisine içtenlikle bakan kadına yanıt verdi. Nedense ona baktığında babaannesini hatırlamış, duygulanmadan edememişti.

"Ellerinize sağlık... Her şey çok güzeldi."

"Afiyet olsun," dedi ve tam o sırada Burcu'nun Ela'ya yönelttiği soruyla masada kulakları sağır eden bir sessizlik oldu.

"Sarp ailenle ilgili bir sorunu halletmeye çalıştığını söylemişti Ela... Halledebildin mi canım?"

Genç kızın gözleri şaşkınlıkla açılırken bakışlarını Sarp'a çevirdi. Bu konunun yemek masasında konuşulmaması gerektiğinin bilincindeydi. Ancak kendisine nazık bir şekilde soru soran kadına nasıl cevap vereceğini bilememek genç kıızı tedirgin etmişti.

"Şey," dedi gözlerini Sarp'ın gözleriyle birleştirirken. Yardım etmesini ister gibi bakmış, nitekim adam da üstünlüğü ele almakta gecikmemişti.

"Mira sen Ela'ya odasını gösterir misin? Eşyaları yerleşmiştir," dedi ve Ela'ya dönerek onu rahatlatmak ister gibi gülümsedi. "Odanı bir kontrol et istersen güzelim. Bir eksik varsa Mira'ya söyleyebilirsin. Kahve servisi yapıldığında haber vermek için yanınıza gelirim ben," diye sözlerini tamamladığında devasa cüsesiyle ayağa kalktı. Annesine baktığında onun şaşkınlıkla duraksadığını, neler olup bittiğini kavramaya çalıştığını anlamıştı.

"Anne, baba... Biraz konuşabilir miyiz?" diye sorduğu sırada Ela ve Mira, Erim'i de alarak masadan kalkmış, önemli bir konuşma yapacakları belli olan üçlüyü yalnız bırakmışlardı.

"Neler oluyor Sarp? Ne bu gizem? Kızı konuşturmadın bile... Ne saklıyorsunuz böyle, anlamıyorum..."

"Uygun bir yere geçelim, anlatacağım anne," dedi ve salonun bahçeye açılan kapısından çıkıp kış bahçesine doğru ilerlediğinde annesiyle babasının da kendisini takip etmesini bekledi. Nitekim Demir şimdilik sessiz kalmayı tercih etmiş, tepki göstereceği her hâlden belli olan karısını nasıl sakinleştireceği konusuna dikkat kesilmişti.

Kış bahçesine adım attıklarında Sarp onların yan yana oturduklarını fark etti. Babası kolunu annesinin omzuna atmış, Sarp'ın söze başlamasını beklemekteydi. Sarp da bunu uzatmanın âlemi olmadığını kendisine hatırlatmış ve hızlı bir biçimde söze girmişti. Ela'yı gördüğü ilk günden itibaren olan biteni annesinden gözlerini ayırmadan anlatmaya başladığında, birazdan göreceği tepkiyle ilgili merak içindeydi.

"Beğendin mi? Gözüne çarpan bir eksik var mı?" diye soran genç kadına döndüğünde kendisine hâkim olamayarak gülümsedi.

"Eksik mi? Bu kocaman odada mı? Hiç sanmıyorum," dedi ve duraksamadan sözlerine devam etti. "Her şey çok güzel..."

Çok zahmet verdim size. Aslında buraya gelmek, kimsenin rahatını bozmak istememiştim."

Mira'nın kendisine gülümseyip kucığındaki tombik bebeği yatağın üzerine yatırdığını gördüğünde tedirginlikle bir şey söylemesini bekledi. Mira da onu çok korkutmadan konuşmaya başlamış ve Ela onun sözleriyle biraz olsun rahatladığını hissetmişti.

"Hiçbirimizin rahatı bozulmadı Ela... Hiç merak etme... Annem olan bitenle ilgili hiçbir şey bilmediği için, abim onunla baş başa konuşmak istedi sanırım."

"Peki," dedi genç kız gözleri şaşkınlıkla açılırken, "Sen... Sen biliyor musun her şeyi?"

Mira başını salladı ve onun elinden tutarak yatağın hemen yanındaki ikili koltuğa oturttu. Kendisi de yanına otururken göz ucuyla oğlunu kontrol etmeyi de atlamamıştı.

"Evet biliyorum... Abim bana ve babama her şeyi anlatmıştı."

Ela başını hafifçe önüne eğdi ve kalbi korkuyla çırpınırken yeniden yanındaki kıza baktı.

"Kim bilir benim hakkımda neler düşünmüşsünüzdür... Ama ben..."

"Şşşt... Senin hakkında kötü bir şey düşünmedik. Babam da ben de... Kendi adıma konuşacak olursam, düşündüğüm tek şey bir an önce her şeyin düzelmesi oldu. O adamdan vakit kaybetmeden kurtulmanı ve yeni bir hayata başlamanı diledim," dedi ve derin bir nefes alarak bunu nasıl dile getireceğini düşündü. Onların yalnızca ikisini ilgilendiren sınırların içine adım atmadan konuşmak epey güçtü. "Ben... Seni tanımıyorum Ela... Aynı şekilde sen de beni... Ama abimi tanıyorum. Onun hiçbir şeyi boşuna yapmayacağını biliyorum. Eğer seni buraya getirdiyse, mutlaka bir bildiği vardır. Senin güvende olmanı istediğini biliyorsundur mutlaka. Ve emin ol başka hiçbir yerde burada olduğundan daha güvende olamazsın."

"Ama ben bir yabancıyım... Abim benim güvende olmam konusunda fazla dayatmacı, evet... Ama ben onun hiçbir şeyi değilim ki... Annen muhtemelen benim burada oluşumu anlamsız

bulacaktır. Zaten Sarp'a demiştim arkadaşımda kalayım diye, ama beni dinlemedi işte..."

"Bizim için bir yabancı olabilirsin. Şimdilik... Peki, abim için de yalnızca bir yabancı mısın sence?"

"Ben... Evet... Yani onun bunu neden yaptığını, neden kendini zora soktuğunu anlayamıyorum. Ama her şey bittikten sonra yollarımız ayrılacak nihayetinde. Benim tek istediğim özgür olabilmek..."

"Özgürlük," dedi genç kadın hafifçe, Ela'nın buruk olduğunu düşündüğü bir şekilde gülümseyerek, "Anladım... O zaman o da seni özgür bırakacaktır. Eğer istediğin buyusa... Kimse, kimse için özgürlüğünü feda etmemeli ne de olsa..."

"Ben," diyerek ne söyleyeceğini şaşırان genç kız onun yüzündeki hüznü ifadeyi anlamlandırmaya çalıştı. Ancak Mira hızla yerinden kalkıp evdeki görevli kızların çoktan yerleştirdiklerine emin olduğu gardırobu açtı ve hafifçe gülümseyerek Ela'ya baktı.

"Kıyafetleri beğendin mi?" diye sorarken birazdan Ela'yı bu akşam ikinci kez şaşırtacağına farkına varamamıştı.

"Evet... Yani beğendim. Neden sordun?"

"Çünkü onları ben aldım," dedi Mira ve gülümsemesi genişlerken sözlerine devam etti. "Abim haftalar önce beni arayıp giyecek bir şeyler almamı istediğinde anlam verememiştim. İlk kez benden böyle bir şey istiyordu çünkü. Neyse ki becerebilmişim. Bedenlerinin uymasına sevindim."

"Hepsi çok güzel... Teşekkür ederim," dedi ve dayanamayıp ekledi. "Ben, Sarp'a kıyafetleri kimin aldığını sorduğumda söylememişti. Ama hepsinin bir kadının seçimi olduğu belliydi zaten. Çok zevklisin..."

"Teşekkür ederim Ela..." dedi ve kızın sözlerinden yaptığı çıkarımlarla dudakları hafifçe yana doğru kıvrıldı. Anlaşılan bu kız, kıyafetleri kimin aldığını merak etmiş, hemen ardından da bu konuyla ilgili fikir yürütmekte gecikmemişti. Gülerken yatağın ortasında, yumruklarını ağzına sokmaya çalışan oğlunun yanına giderken Ela'nın kafasındaki Sarp'la ilgili yargıların en

azından bazılarını bir bir yıkmakta olduğunu ise kesinlikle düşünememişti.

Ela ise Mira'nun sözlerini bir kez daha aklından geçirirken, Sarp'la ilgili bildiğini sandığı gerçeklerin aslında birer ön yargı olduğunu fark etti. Sarp ona bu konularla ilgili tek kelime etmediği hâlde Ela kendi kendine çıkarımlarda bulunmuş, üstüne bir de adamın güvenilirmez olduğuna karar vermişti. O fotoğraf ve kıyafetler konusunda kendi kendine kurup durmuş, adamı kendine düşman bellemişti. Ancak aslında ona tam anlamıyla kızamadığının farkına varamamış, en başından beri kafasında kurduğu senaryoların asıl nedeninin kalbine sızan hislerden kaynaklandığını bilememişti.

"Erim... Daha yeni yemek yedin annecim. Yine mı acıktın sen?" diye mırıl mırıl bir sesle oğluyla konuşan gencecik kadına bakarken gülümseyişine engel olamadı.

"Çok mu obur?" diye sorduğunda Mira'nun da guluşu genişlemiş, "Obur demek az kalır... Bu tombik paşayı doyurmanın imkânı yok," diye cevap vermişti.

"Kucağıma alabilir miyim?" diye soran genç kız bu cesareti nereden bulduğunu bilmiyordu. Ancak nedense bu evle ilgili her şey bir şekilde içine işliyor, Ela'nun bu olan bitenden kaçışı gitgide olanaksızlaşıyordu.

"Tabi ki... Epey ağır ama... Artık ben de taşırken çok zorlanıyorum," dedi ve sevimli bebeği Ela'nın kollarına bıraktı. Genç kızın Erim'i öpüp koklamasını, burnunu oğlunun mis kokusunun kaynağı olan gıdısına yaslamasını gülümseyerek karşıladı. Mira, sebebini bilmediği şekilde karşısında içtenliği ve mağrur ifadesiyle duran kıza tüm kalbiyle ısınmıştı.

"Sen..." dedi Ela bir anda dilinin ucuna gelenleri sözcüklere dökerek, "Burada mı kalıyorsun?"

Mira bakışlarını güzel bir kız görmüş olmasının etkisiyle gülcükler saçan oğlundan çekti ve hızla Ela'nın veşil gözleriyle birleştirdi. Sorduğu soruya şaşırmış, ne söyleyeceğini, uzun zamandır dudaklarından dökülmeyenleri nasıl dile getireceğini bilememişti.

"Evet... Burada yaşıyoruz Erim'le," dedi ve derin bir soluk alarak devam etti. "Erim'in babası yanımızda değil... Eğer sormak istediğin buysa..."

"Ben... Özür dilerim Mira... Bu kadar özel bir konuya girmek istememiştim."

Genç kadın hafifçe gülümseyerek, "Önemli değil... Artık beni üzen bir konu değil, merak etme," diye yanıtlasa da kendisini, Ela bunun gerçek olmadığını onun mavi gözlerine sinen hüzünden anlamıştı.

O sırada hafifçe tıklatılan kapı içerideki sessizliği dağıttı. Birkaç saniye sonra odaya adım atan adamı gören genç kız kucağında Erim'le hafifçe kıpırdandı. Bakışlarını adamın gözleriyle birleştirmeye çalıştı ve orada gördükleriyle yanaklarının pembeye boyanmasına engel olamadı. Adam kendisine öyle içine işlercesine bakıyordu ki onun kararan gözleri Ela'yı titretmiş, odadaki diğer herkesin varlığını önemsiz kılmıştı.

Mira oğlunu Ela'nın kucağından alırken genç kızın bunun bilincine varamadığını anladı. Abisi içeri adım atar atmaz odanın içindeki hava ağırlaşmıştı. Onlar birbirlerine Mira'nın anlamını çok iyi bildiği bir şekilde bakmayı sürdürürken fazlalık yarattığı kanısına varmıştı.

"Ben aşağıya iniyorum. Kızlara kahve servisini birazdan yapmalarını söylerim," dese de kendisini duyan olmamıştı.

"Evli bir kadın," dedi kadın tam karşısında tüm heybetiyle duran oğlunun dudaklarından dökülenlere anlam vermeye çalışarak, "Bir başkasıyla evli ve sen onu buraya, benim çatım altına mı getirdin Sarp?"

Sarp elini sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi ve anbean sesini yükselten annesine baktı.

"Anlattığım şeyleri unutuyorsun sanırım anne... Olayın en önemli noktası sence bu mu?"

"Evet, bu!" diye bağırdı ve derin bir nefes alarak kocasının koluna değen dokunuşunu duyumsadı. Bunun ne anlama geldiğinin farkındaydı. Ancak bu kez kocasının teması bile Burcu'yu

sakinleştirmek için yeterli olmamıştı. “Yaşadıkları için üzgünüm. Bunları hiçbir kadın hak etmez... Anlayabiliyorum. Yardım etme isteğini de kabul ediyorum Sarp. Ama bunu, onu buraya getirmeden de yapabilirdin. Benden buna izin vermemi bekleme sakın!”

Sarp'ın dudakları hafifçe, işittiklerine inanmadığını ortaya serer gibi kıvrıldı. Anlaşılan annesinin bir nebze daha anlayışlı olacağını düşünerek hata yapmıştı.

“İzin istemiyorum anne,” derken onun şaşkınlıkla açılan gözlerinden, olduğu yerde irkilen bedeninden ne durumda olduğunu anlamıştı. Ancak Sarp, Ela'yı buraya getirirken her şeyi göze aldığı gibi, bazı şeyler istediği şekilde gitmediği takdirde burada durmayabileceğini de kendi kafasında kararlaştırmıştı.

“İzin istemiyorsun öyle mi? Benim sözlerimin, düşüncelerimin senin için bir önemi yok mu?”

“Söz konusu Ela'ysa... Onun güvende olmasıysa, başka hiçbir şeyin önemi yok anne,” der demez karşısındaki kadın titreyen ellerini hafifçe aralanan dudaklarına bastırdı. İşittikleriyle dolu dolu olan gözlerini hafifçe kırıştırdı ve gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

“Eğer,” diye devam etti sözlerine Sarp, “Onun burada olmasını istemiyorsan sorun değil... Kendi evime götürürüm, başına da bir ordu dolusu adam dikerim. Ama,” dedi ve annesine doğru hafifçe ilerledi. “Ama ben de onun yanında olurum anne... Burada olmayı o istemedi. Ben onu haftalarca alıkoyduğum gibi, buraya da zorla, onun isteği dışında getirdim. Çünkü tek istediğim o adamın, ona dokunamayacağı, elini uzatamayacağı bir yerde olmasını sağlamaktı.”

“Nasıl olabilir böyle bir şey Sarp? Boşanma süreci başladığında ne yapacaksın peki? Nasıl açıklayacaksın insanlara olan biteni? Üstelik adamın belalının teki olduğunu kendin söylüyorsun.”

“Adamın hiçbir şey yapamayacağını biliyorum. İnsanlar ise umurumda bile değil... Kimseye hiçbir şey açıklamayacağım,” dedi ve derin bir nefes aldıktan sonra keskin bakışlarını annesinin dolu dolu olmuş mavileriyle birleştirdi. “Ben ona aşığım...”

Her şeyi yapabilecek, uğruna her şeyi göze alabilecek kadar aşışım hem de... Onun bana karşı gelişlerini de göze aldım, hırçınlığını da... Hatta nefretini de... Sonunda ne olacak bilmiyorum. Ama ne pahasına olursa olsun, onu bırakmayacağım."

Burcu'nun gözlerinden firar ederek usulca süzülen iki damla yaş Sarp'ın kalbini sızlattı.

"Ben... Eğer benim sözlerimin senin için zerre kadar önemi yoksa ne diyebilirim sana Sarp? Sen kararını vermişsin..."

"Bir şey deme anne... Yanımda ol sadece... Beni bir seçim yapmaya zorlama..."

"Seçim mi? Sen onu da çoktan yapmışsın Sarp..."

Sesini yükselterek, "Ben ona geç kaldım anne," dedi Sarp onun itirazlarına, kendisini anlamayışlarına daha fazla dayanamayarak, "O adamla evlenmek zorunda bırakıldığında da geç kalmıştım, hırpalandığında da... İşte bu yüzden bir daha kimsenin ona dokunmasına, incitmesine izin vermeyeceğim. Hiç kimseye derdimi anlatmamı gerektirecek yanlış ya da ahlaksız bir durum yok ortada... Bir kadını bu kadar, her şeyden vazgeçebilecek kadar sevmek, koşullar ne olursa olsun yanlış olmaz... Ve ben, bunu Ela için de doğru kılabilmek için her şeyi yapacağım. Sizin izniniz olsa da olmasa da," diye sözlerini sonlandırdığında karşısındakilerden bir yanıt beklemeden arkasına döndü ve hızlı, kendinden emin adımlarla eve girdi.

Ardında bıraktığı kadın ise kocasına bir anlığına baktı ve onunla da göz göze gelmeye dayanamayarak kış bahçesinden çıktı. Adeta koşar adımlarla merdivenleri çıkıp odasına gitmeyi hedeflerken arkasından gelen ayak seslerinin de farkındaydı. Ancak o sırada ne kimseye dert anlatacak hâli ne de tavsiye dinleyecek takati vardı.

Demir ise karısının koşarak eve girişinin hemen ardından, uzun zamandır ilk kez hissettiği sıkıntıyla onu takip etti. Ve nihayet dakikalar sonra kendilerine ait olan kata, odalarının da içinde olduğu daire tipi alana geldiğinde karısının camın önünde olduğunu fark etti. Kollarını bedenine dolamış, başını

hafifçe yukarıya kaldırmış olsa da Demir, onun titreyen çenesini çok rahat görebilmişti.

Kapıyı ardından kapatırken bir anlığına duraksadı ve karısının hıçkırıklarını serbest bırakmamak için direndiğini gürültülü soluklarından anladı.

"Sarp günler önce bana her şeyi anlattığında seninkine benzer bir tepki vermek istemiştim," dedi ve onun hızla kendisine döndüğünü, her şeyi önceden bildiğinin anlaşıldığını fark etti. Ancak umurunda değildi. O anda yalnızca karısını bu konuyla ilgili doğru yöne çevirmek önemliydi.

"Biliyordun ve sakladın yani benden öyle mi?" diye soran kadın ise aşağıda onun hiçbir tepki vermemesinin nedenini adamın şimdiki sözleriyle fark etmişti.

"Evet sakladım... Sarp sana kendisi anlatmak istediği için saklamak zorundaydım."

"Demek ki insan mecbur kaldığında, karşısındaki sevdiği insan bile olsa bir şeyler saklayabiliyormuş, değil mi Demir?"

Demir bir an onun sözleriyle irkilse de derin bir nefes aldı. Burcu'nun o anda tüm hışmını kendisine çevirdiğinin ve onu incitmeyi umursamadığının farkındaydı.

"Evet, haklısın... Saklanabiliyormuş bazı şeyler... Bunun için üzgünüm ama başka seçeneğim yoktu."

"Nasıl normal karşıladın peki bu durumu Demir? Hiç mi bir şey söylemedin, tepki vermedin?"

"Verdim... Çünkü öğrendiklerim yenilir yutulur cinsten şeyler değildi. Oğlum kendisini tanımayan, üstelik de evli bir kadını isteği dışında alıkoymuştu. Bu, her ne kadar Ela'yı korumak için de olsa, büyük bir suçtu," dedi. Adımlarını halen camın önünde durmaya devam eden, kendisini dışarıya kapattığı bedenini saran kollarından belli olan karısının yanına doğru ilerledi. Kendisini o anda yıllar öncesine dönmüş gibi hissetmiş, Burcu'nun tıpkı o yıllardaki kız olduğunu düşünmeden edememişti.

"Ama beni bu düşüncelerden uzaklaştıran bir şey oldu. Sarp bana, *eğer benim yerimde olsaydın aynı şeyi yapardın*, dedi. Hatta, *annemi ilk gördüğünde başka biriyle evli olsaydı*, gibi bir lat etti ama

bu, Sarp'ın sözlerine devam etmesine izin vermeyeceğim kadar hassas bir konuydu. Bu konudaki tahammülsüzlüğüm su yüzüne çıkmıştı çünkü," Karısının bakışlarını kendisine sabitlediğini gördüğünde dudakları buruk bir şekilde kıvrıldı. "Ben, yıllar önce dünyanın en berbat adamı gibi davrandığım kadına hiç geç kalmamıştım. Belki de son anda onu kendime ait kılmış ve başka ellerin ona uzanmasına engel olmuştum. Ama yine de... Onu en fazla inciten, hatta paramparça eden de bendim."

"Demir," diye fısıldayıp geçmişini anmasına mani olmaya çalışsa da onun elini kaldırıp kendisini susturmasıyla başaramadı. Zira Demir konuşmaya ve bu durumun hassaslığını anlatmaya fazlasıyla kararlıydı.

"Sarp o anda karşımda sevdiğini söylediği kadını başkaları incitmesin diye çabalarken, benim yapamadığımı yapmıştı. Ve ben ona bu konuda destek olursam, yanında yer alırsam zamanında yaptığım hataları bir nebze olsun örtebilir ve yıllar sonra bile rahatlamamış vicdanımın az da olsa nefes almasını sağlayabilirim diye düşündüm."

Karısının hafifçe iç çektiğini işittiğinde ona biraz daha yaklaştı ve nazik bir hamleyle kollarına aldı. Saçlarının arasına küçük bir öpücük bırakırken, Burcu da ağzındaki baklayı nihayet çıkarmıştı.

"Ben korkuyorum... O adam, Ela'yı inciten o adam rahat durmaz da Sarp'ın başına dert olursa... O zaman ne olacak?"

"Hiçbir şey yapamaz merak etme... Sen Sarp'ın ne kadar güçlü gözüktüğünün farkına varamadın mı?"

Burcu kocasının kollarında yavaşça döndü ve onun şefkat yüklenmiş gözlerine baktı.

"Öyleydi değil mi gerçekten? Sanki her şeyin üstesinden gelebilecekmiş gibiydi..."

"Kıyamadığı annesini bile karşısına almaya hazır olduğuna göre..."

"Onun karşısında istesem de yer alamam ben," dedi ve hafifçe gülümseyerek ama bir yandan da boğazına takılmış hıçkırığını

serbest bırakarak yeniden dile geldi. "Nasıl, *aşışım ona*, dedi duy-
dun mu? Beni senden kıskanışı dün gibiydi."

"Sarp artık otuz yaşında kocaman bir erkek... Uzun zaman-
dır onun nasıl hızlı bir hayat yaşadığını fark etmediğini söyleye-
mezsin. Hayatına giren onlarca kadın olduğunu ve tek gecelik
ilişkiler yaşadığını o söylemese de zaten anlıyorduk. Küçüklü-
ğünde yaptıklarını hatırlamak komik gelse de onun sorumluluk
sahibi oluşu, kardeşini sahiplenışı, koskoca bir şirketi sırtlayışı
takdirlikti. Ama," dedi ve sesi Burcu'nun adeta dokunup hisse-
debileceğı kadar gururla dolarken Demir sözlerine devam etti.
"Erkek olmakla adam olmak arasında fark olduğunu oğlumda
görmek, beni çok gururlandırdı küçüğüm. O kocaman bir erkekti
ama şimdi aşkına, sevdiği kadına sahip çıkabilecek kadar güçlü
bir adam... O yüzden de bize düşen onun yanında olmak..."

"Bu kadar mantıklı olman çok sinir bozucu biliyorsun de-
ğil mi?"

"Biliyorum. Ama sen yine de benim her hâlimi seviyorsun."

Kadın başını kocasının göğsüne bırakırken gülümsedi.

"Seviyorum... Ve Sarp da sana öyle benziyor ki... Mutlu
oluyorum."

"Odunlukları benzemese iyi olur tabii..."

Burcu adamın göğsüne hafifçe vurarak ondan uzaklaştı ve
alaycı bir bakış atarak banyoya doğru yürüdü.

"Artık çok geç sevgilim," diye cevap verdi yıllar sonra bile
delicesine âşık olduğu kocasına, "Kızı resmen kaçırmış. Odun-
luğu da sana çekmiş, zorbalığı da baksana... Eh! Ne de olsa boy-
nuz kulağı geçer derler..." diyerek sözlerini sonlandırdığında ise
kahkahasını serbest bırakmıştı.

"İyisin değil mi?" diye sordu karşısında yanakları pembeye
boyanmış bir şekilde, ellerini bir arkasına götüren, bir gövde-
sinin iki yanına salıveren genç kıza, "Odanla ilgili beğenmedi-
ğin bir şey varsa, haber verelim aşağıdakilere..."

Her şey çok güzel... Teşekkür ederim... Burası muhtemelen hayatım boyunca görebileceğim en büyük oda... Herkese çok zahmet verdim."

"Zahmet falan söz konusu değil..." dedi. Yalnızca dakikalar önce onu kucağında Frim'le görmek, genç adamı tepeden tırnağa sarsmış. Sarp sol yanındaki bu tarifsiz sızıya engel olamadığı gibi düşler kuran zihnine de söz geçirememişti.

"Şey... Annenle konuştun sanırım, değil mi?"

"Evet konuştum..."

"Eğer... Sorun olacaksa, gelirken de söylediğim gibi Ceylan'da kalmamı daha doğru olur."

"Boyle bir şey olmayacak demiştin sana Ela..."

"Ama kimsenin huzurunu kaçırmak istemiyorum," diye yanıtlayan kız aslında buraya geldiği düşüncelerde olmadığını biliyordu.

"Feki, benim huzurum ne olacak?" diye sordu Sarp onun tam karşısında bir nefes uzağında dururken, "Sen orada olduğunda ben huzurlu olacak mıyım? Sen güvende değilken, rahat edebilecek miyim?"

Genç kız onun yakınlığının etkisiyle zorlukla yutkunurken, başını hafifçe kaldırarak bakışlarını adamın yüzünde sabitledi. Her ne kadar yoldaki soğukluğunu sürdürmüyor olsa da halen Ela'ya bir kez bile gülümsememişti.

"Neden huzurlu olmayasın ki? Başındaki dertten kurtulursun işte..."

"Ben o derdi başıma kendi isteğimle aldım hatırlarsan..."

"Biliyorum. Ama buna hâlâ anlam veremiyorum. Ben senin hiçbir şeyin değilim. Evinde ne işim olduğunu, benim boşanma sürecimle neden uğraştığını bilemiyorum."

"Gerçekten bilmiyor musun? Anlamıyor musun?" dedi ve kararan gözlerini onun güzel yüzünde gezdirip, elini çenesine doğru uzatarak bakışlarını hızla sabitledi. Aralarındaki mesafe daha da kısalmış, Ela'ya nefes alacak yer bırakmamıştı. İyice koyulaşan bakışlarından korkması gerekirken heyecanla ne yapacağını şaşırılmıştı.

Sarp ona biraz daha yaklaştı ve kendi nefesi de hızlanırken onun bir körük misali inip kalkan göğüslerini görmek zorlukla yutkunmasına neden oldu. Kahretsin ki şu anda ona her şeyiyle sahip olması için çıldıran, şaha kalkmış arzularını dizginlemek her şeyden zordu.

"Belli değil mi neler olduğu Ela? Yoksa anlamamak için kendini zorluyor musun?" der demez alnını genç kızın alnına dayadı. Ela'nın gözlerini kapattığını ve dudaklarının aralandığını gördüğünde daha fazlası için yanıp tutuşur durumdaydı. Benliğinde yer alan tutku bir kez daha kendini hatırlatmış, parmaklarının o anda daha fazla dokunabilmek, daha fazla hissedebilmek için sızladığı kızın boynunu usulca kavrayarak kendine doğru bastırıyordu.

"Sarp," diye fısıldayışı ise bir rüyadan farksızdı. Sarp isminin onun dudaklarından istediği anlamda dökülmediğini bilse de kanını kaynatan bu kıvamlı arzu bir kez yoldan çıkmıştı.

"Yaptığım hiçbir şeyin sebepsiz olmadığını gör Ela," diye fısıldadı dudaklarını hafifçe onun şakaklarına değdirirken. "Burada, benim çatım altında oluşunun çok önemli bir nedeni var. Seni korumak, kollamak isteyişimin de öyle," diyerek sözlerini tamamladığında dudakları hafifçe aşağılara doğru süzülürdü. Bir eli genç kızın belinden kavrayarak onu kendine doğru çekerken, diğer eli boynunda süzülüşlerine, ateşe veren dokunuşlarına devam ediyordu. Dudakları bu kez Ela'nın yanına dokunurken onun titrek bir soluk çektiğini duydu. İşte bu, Sarp'ın zor zapt ettiği dizginlerini elden bırakması için tetikleyici olmuştu.

İki eliyle hızla onun yüzünü kavradı ve avuçlarının arasına aldı. Burnuna dolan koku, yüzünü yalayıp geçen ılık, tatlı nefes onun da soluklarını fazlasıyla hızlandırmıştı. Yüzlerinin birbirine değmesine ise ramak kalmıştı. Ela'nın dudaklarının arasından sızan nefesi kendi nefesine karışıyordu. Sarp kendisini inleyerek onun dudaklarını ele geçirmemek, hemen yanlarında duran yatağa yatırarak damarlarındaki kanı hızlandıran tenini kendi teniyle örtmemek için zor tutuyordu.

Burunları birbirine hafifçe değdiğinde Ela'nın dudaklarından bir fısıltı daha çıktı.

"Sarp," diye fısıldarken bir kez daha, adamın ellerinin boyunda dolandığının, yüzünü sanki hiç bırakmayacakmış gibi, sanki tek istediği buymuş gibi kavradığının farkındaydı. Onun dokunduğu yerlerin tutuşacakmış gibi yanmasının, nefesinin değip geçtiği teninin karıncalanmasının ne anlama geldiği genç kızın tecrübelerinin dışındaydı. Tek bildiği bunların dokunduğu yeri içten kanatan dokunuşları zerre kadar bile andırmadığı, Ela'nın içinde tanıyamadığı, ömrü boyunca asla şahit olmadığı ikinci bir benliğin uyanmasını sağladığıydı.

"Neler istediğimi bir bilsen Ela... İçimdeki bu isteği dizginlemenin nasıl zor olduğunu bir anlasan..."

Adamın dudaklarından dökülen kelimeler tüm bedenini titretirken, Ela hissettiklerinin ne olduğunu kavrayamazken, yalnızca soluk soluğa, "Ya-Yapma!" diye fısıldayabildi. Kalbine söz geçiremez hâle gelmiş, bir adım sonrasının neresi olduğunu bilmeyen benliği bilinçsizce, daha da önemlisi merak ve istekle daha fazlasını beklemişti. Ancak bunun yanlış olduğunu, bu yaptığının ahlaksızca olduğunu fısıldayan diğer yanı Ela'yı korkutmuş, genç kız kollarında bambaşka hissettiği bu adamdan kilometrelerce uzaklaşmak istemişti.

"Neyi yapmayayım Ela? Bunu mu?" diye sordu Sarp dudaklarını genç kızın dudağının hemen kenarına, tenine değdirirken, "Daha fazlasını isterken bu nasıl mümkün olabilir söyle bana..."

"Be-Ben," diye kekeledi Ela ve adamın az önce tenini alazlandıran, dudağının kıyısına bıraktığı öpücükle serseme dönerken sözlerine devam etti. Ancak dilinin ucuna gelip özgürlüğünü ilan eden sözcüklerin kendi canını yakacağını da bilememişti. "Hani... Hani rahat olacağımı söylemiştin burada... Hani rahat bırakacaktın beni..."

Sarp onun sözleriyle irkilip, içine daldığı tutku dolu rüyadan uyanırken, genç kızın güzeller güzeli yüzünü kavrayan ellerini serbest bıraktı. Bakışları onun gözlerinde sabitlenirken

Sarp, kalbini sıkıştıran demirden bir pençenin varlığını adeta tüm ruhunda duyumsamıştı.

"İstedğin bu mu? Burada olmamam mı? Senden uzak durmam mı?"

Ela'nın kalbi bunun düşüncesiyle bile hızlandı. Ancak bu, az önce hissettiği heyecan dolu çırpınısla değil, onun kendisinden uzak olmasının yarattığı korkuyla alakalıydı.

"Sarp ben," diye fısıldadı... Dudaklarından dökülüp gitmek isteyen "hayır"larla öylece kilitlenip kalmış, adamın az önceki sıcaklıktan uzaklaşmış gözleri sol yanını sızlatmıştı.

"Pekâlâ!" dedi adam bir adım geriye adım atıp aralarına biraz ama Ela'ya fazlasıyla uzak gözüken bir mesafe koyarken, "Tıpkı söz verdiğim gibi, rahat ve huzurlu olacaksın burada Ela."

Ela ona uzanmak isteyen ellerine engel olabilmek için pantolonunun kumaşını sıktı.

Sarp birkaç saniye daha ona baktıktan sonra arkasını dönerek kapıya doğru ilerledi. Ela ise onun bu hareketi karşısında bir adım atarak engel olmak istemiş, ancak adamın kapıyı açışı ve bir kez daha kendisine bakışıyla ne yapacağını bilememişti.

"İyi geceler Ela... Evdekilere dinlenmek istediğini söyleyim. Hepimiz için uzun bir akşam oldu. Bitirmekte fayda var," dedikten sonra adımlarını açtığı kapıdan dışarıya doğru yönlendirdi. Arkasındaki kızın korkuyla, eli kalbinde beklediğinin farkında değildi. Ancak kapının kapandığını ortaya seren ses odanın içinde yankılandığında Ela'nın nefesi kesilmiş ve gözlerinden iki damla yaş firar etmişti.

Parmakları az önce adamın dudaklarının dokunduğu tenüne gitti. Yalnızca dudağının kenarına bırakılan küçük bir oyu-
cuk bile Ela'yı dağıtıp geçmiş, genç kız içindeki bu çırpınıslara bir isim verememişti. Ancak şimdi onun kendisini, tıpkı Ela'nın istediğini söylediği gibi rahat bırakacak olması boğazında takılı kalan hıçkırığı özgür kılmış, Ela yaptığı hatayı nasıl geri çevireceğini düşünememişti.

15. BÖLÜM

“Günaydın Ela... Çok erken uyanmışsın...”

Tam merdivenleri inmek üzereyken arkasından gelen sese döndüğünde Sarp'ın babası Demir Bey'in merdivenin başında olduğunu gördü. Adamın kendisine gülümseyen bakışlarını gördüğünde yanakları hızla pembeye boyandı ve kendine hâkim olamayarak o da güldü.

“Günaydın Demir Bey... Ben... Uyuyamadım nedense... Uyanınca da kalkmak istedim.”

“Rahat edemedin mi odada?” diye soran adam seri adımlarla yanına geldi ve Ela'nın daha önce kimsede görmediği keskin bakışlarını kendisine sabitledi. Genç kız nedense o bakışlarda yabancıysa olduğu o duyguyu, güveni sezmişti.

“Oda çok güzel ve rahat... Teşekkür ederim... Size de çok zahmet verdim.”

“Hiç zahmet olmadı,” dedi adam ve aşağıya ulaştıklarında Ela'nın sırtına hafifçe dokunarak salona yönlendirdi, “Gel hadi, henüz kimse uyanmamışken biraz konuşalım.”

Ela işittiği cümleyle aniden gerilirken, ne konuşacaklarının korkusu ve heyecanıyla çırpınan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Yalnızca bir anlığına etrafına bakınmış ve evin içinde Sarp'ın varlığını aramıştı.

“Gel kızım,” dedi adam şefkatli bir tınıyla, “Gerilme ama öyle... Sadece konuşmak istedim.”

“Yok... Gerilmedim.”

“Gerildiğini görebiliyorum Ela... Rahat ol lütfen olur mu?” dedi ve koltuğa oturup Ela'nın yanına oturmasını beklerken

hafifçe gülümsedi. Nihayet Ela adamın yanında yerini aldığı anda derin bir nefes aldı ve aklındakileri, sorularıyla birlikte dile getirdi.

"Öncelikle olan biten her şeyi en ince detayına kadar öğrendiğimi bilmeni istiyorum. Bunda utanacak, sıkılacak ve en önemlisi de rahatsız hissedecek bir durum yok."

"Ben sadece... Sizin de huzurunuzu kaçırdım. Burcu Hanım da rahatsız oldu benim yüzümden," dedi ve adamın yanıt vermesine fırsat bırakmadan devam etti. "Ben Sarp'a arkadaşımda kalmak istediğimi söylemiştim. Ama o..."

"İzin vermedi öyle değil mi?"

Başını onaylarcasına salladı genç kız ve ellerini kucığında birleştirdi.

"Dürüstlük benim için bu dünyadaki en önemli şeylerden biridir Ela. O nedenle ben de sana karşı dürüst olacağım. Gerçek şu ki... Günler önce, Sarp bana bu durumu anlattığında, tepkiyle yaklaşmışım. Oğlumun yaptığı bu hareketi, birini, üstelik de evli birini isteği dışında alıkoymasını onaylamam mümkün değildi. Kızdım bunu yapmış olmasına, çok kızdım hem de... Çünkü bu da benim gözümde sana bir anlamda zarar vermektir."

"A-Ama... Ona kızmayın... Ben... Yani o böyle bir şey yaptı ama bana hiç zarar vermedi. İnanın..."

Demir başını öne eğmiş, utanmış ve bunun etkisiyle yanakları iyice kızarmış kıza bakarken gülümsedi. Onun verdiği yanıt hoşuna gitmiş, Sarp'ı koruyor olması içine su serpmişti.

"Sarp'ın kendince önemli ve haklı nedenleri vardı. Burada önemli olan durumun abesliğinden çok, senin güvende olman ve sana zarar veren kişilerden uzakta olmandı. Bu nedenle ben de bunu sonradan kabullendim," diyerek aslında dürüstlüğü çok önem veren Demir konuyu biraz çarpıtmakta sakınca görmemişti. "Ela sen bu adamdan boşanmak istiyorsun değil mi kızım?"

"Evet, Demir Bey... Çok istiyorum hem de... Ben... Olayın ne kadarını biliyorsunuz bilmiyorum ama onunla evlenmeyi hiç istemedim. Doğru düzgün tanıımıyordum bile. Kaldı ki tanıdığım bildiğim kadarı da ondan uzak durmam için yeterliydi."

"Pekâlâ!" diye yanıtladı adam, "O zaman en kısa sürede bitecek bu iş... Zaten Sarp her şeyi kusursuz bir şekilde organize etmiş. Davaya Kuzey bakacak... Kı kendisinin elinden kurtulana henüz görmedim. O yüzden için rahat olsun... Gidişat ne olursa olsun o adamdan kurtulacaksın."

Ela gözleri dolu dolu bir şekilde adama baktı ve gülümsemeye çalışarak sözlerini yanıtladı. Boğazı düğümlenmiş, kendi ailesinden göremediği desteği hiç tanımadığı bir aileden görüyor olması karşısında şaşırmandan yapamamıştı.

"Neden yapıyorsunuz bunu? Ben... Sadece bir yabancıyım... Beni evinize aldınız. Hırlı, hırsız her şey olabilir, başınıza iş açabilirim."

"Sarp için," diye yanıtladı adam tek nefeste... Ela onun bu tek kelimelik cevabında bile görülebilen oğluna güveni karşısında kalbinin sıkıştığını hissetti. "Ben Sarp'a koskocaman bir iş, bir şirket bıraktım Ela... Hem de bundan yıllar önce, Sarp üniversiteden henüz mezun olduğunda... O şirketi Sarp, bir imparatorluğa dönüştürdü. Benim cesaret edemediğim onlarca ihaleye, onlarca iş alanına atıldı ve hepsinden alnının akıyla çıktı. O şirkette tüm ailenin payı olmasına rağmen, kuzenleri kendi işlerini yapmak istedikleri için her şeyi tek başına yaptı. Onun kararlarına her zaman güvendim ve gurur duydum. O nedenle onun seni bu çatı altına gözü kapalı getirmiş olması benim için kâfi..."

"Anlıyorum," diye fısıldadı genç kız. Duydukları nedense hoşuna gitmiş ve kalbinin çarpmasına neden olmuştu. Sarp'ın zeki bir adam olduğunun elbette kı farkındaydı. Ancak bu denli başarılı olduğunu duymak nedenini bilmediği bir şekilde onun da gururlanmasını sağlamıştı.

Başını iki yana salladı ve kendine gelmeye çabaladı. Ela onunla gururlanacak neredeyse son insandı. Birbirlerine yabancı olmalarının yanında çok yakında yolları ayrılacaktı. Bu düşünceyle kalbinin tam orta yerine koca bir yükün oturduğunu hissederken derin bir nefes aldı ve yanındaki adama baktı. Şimdilik Sarp'la ilgili düşüncelerini bir kenara bırakmanın en iyisi olacağına inanmıştı.

"Ben çok teşekkür ederim... Geldiğimden beri teşekkür edip duruyorum zaten. Elimden başka türlü sü gelmiyor. Ama inanin sizi rahatsız etmek istemiyorum. Burası sizin eviniz ve Burcu Hanım'ın benim yüzümden huzursuz zamanlar geçirmesini hiç istemem."

"Merak etme sen... Burcu biraz sarsıldı, bunu inkâr edemem... Ancak hiç senin sandığın gibi en ufak şeyde rahatsız olacak bir kadın değildir. Onun nasıl biri olduğunu, bizim nasıl insanlar olduğumuzu yakında göreceksin kızım. Burcu'nun tek endişesi birilerinin Sarp'a zarar vermesiydi."

Adamın dudaklarından dökülen son cümleyle ırkıldı. "Nasıl yani?" diye sorarken ellerinin korkudan buz kestiğinin bilincinde değildi. Ancak aklında beliren düşünceler Ela'nın nefesini kesmeye yetmişti.

"O adam... Hasan... Belalı bir tip olduğunu biliyorsun. Burcu sanırım onun bir şeyler yapmasından korktu. Ama hiç kimse hiçbir şey yapamaz Sarp'a... O adam da çok yakında layığını bulacaktır zaten..."

"O... O çok iğrenç bir adam Demir Bey... Her şeyi yapabilir... Eğer benim yüzümden zarar görürseniz kendimi asla affetmem," derken aslında aklında yalnızca Sarp'ın kendisi vardı. Hasan'ın ona kötü bir şey yapabilme ihtimali kalbinin daha önce benzerini hissetmediği kadar ağrımına neden olmuştu.

"Etrafına bak Ela... Bu ev, sahip olunan bu güç... Bunlar küçümsenecek şeyler değil... Hiç kimse benim ailemden birine, oğluma parmağının ucuyla bile dokunamaz. Kaldı ki Sarp yalnızca seni korumakla ilgileniyor. Bu durumda kendini de koruması gerekecek," deyip genç kıza gülümseyerek göz kırptı ve tam o sırada salonun kapısından gelen sesle ikisi de bakışlarını o tarafa odakladı.

"Hayatım erkenden kalkmışsın yine," diye seslenerek gelen kadın, Demir'in Ela ile birlikte oturduğunu gördüğünde bir anlığına duraksadı. "Günaydını" diye fısıldarken sesinin değiştiği anlaşılmış, aslında Burcu yalnızca karşısındaki manzaraya şaşırdığı için bu şekilde davranmıştı.

Bakışlarını ellerini kucagında birleştirmiş, gözlerindeki hü-
zün uzaktan bile gözüken kıza sabitledi. Onun ürkek tavrının,
Sarp'ın bir iki kelimeyle bahsettiği hırçınlığına rağmen çekin-
genliğinin bilincindeydi. Ancak hayatında ilk kez Burcu da nasıl
tepki vereceğini şaşırmış, hiç yapmayacağı şekilde hareket etmişti.

Demir karısının kararsızlığını fark ettiğinde oturduğu yer-
den kalktı ve geniş salonun girişinde ayakta duran kadına doğru
ilerledi. Hemen yanı başına geldiğinde alnına küçük bir öpücük
bırakıp, "Günaydın küçüğüm," diyerek bakışlarını onun mavi
gözleriyle birleştirdi.

"Ben bir kahvaltıya bakayım. Hepimiz kalktık madem, er-
ken hazırlansın," dedi adam ve karısıyla Ela'ya gülümseyerek
salondan çıktı. Geride birbirine karşı nasıl davranacağını kesti-
remeyen iki kadın bırakmıştı.

Sarp gece boyu neredeyse sızana kadar içtiği deri koltuktan
zorlukla, başındaki berbat ağrıyla uyandı. Elini sıkıntıyla saçla-
rının arasından geçirirken dün akşam Ela'yla yaptıkları konu-
şmayı düşünüyordu. Genç kızın kendisine söyledikleri, istedik-
leri, uzak duruşları ve kollarında bir yaprak misali titreyişleri...
Hepsi bir araya gelip Sarp'a nefes aldirmıyordu. Birlikte kaldık-
ları günlerde onun kendisine az da olsa alıştığını, hatta farklı
hisler içine girmiş olabileceğini düşünmekle ne büyük hata et-
tiğini anlıyordu. Ve Sarp bu boşanma işi bittiğinde ona ulaş-
abilmiş olmayı düşlerken, şimdi Ela özgür kaldığında ellerinden
kayıp gideceğini de düşünmeden edemiyordu.

Kapısının tıkatılmasıyla bir anlık şaşkınlığa uğradı ve henüz
toparlanamadan, önü açık olan gömleğinin düğmelerini ilikle-
meden ayağa kalktı. Ancak o sırada kapı çoktan açılmış ve gör-
meyi hiç beklemediği kişiye öylece bakakalmıştı.

"Şey," diye fısıldadı karşısındaki kadın. Bakışlarının kendi
üzerinde gezindiğini görüyor ancak bunun karşısında bir şey
yapamıyordu. "Ben kapıdan sızan ışığı gördüm de... Bu saat-
lerde ofisin ışıkları yanmadığı için genellikle kapkaranlık olu-
yor. Neler olduğuna bakmak istedim."

"Günaydın Nil... Bir şey yok merak etme..."

Kadının bakışları sağ tarafına döndüğünde gözleri iyice irileşti. Koltuğun dibindeki içi boş viski şişesini görmek genç kadını fazlasıyla şüphelendirmişti. Aklındaki tüm düşüncelere ve Sarp'a neler olduğunu öğrenme merakına rağmen, "Pekâlâ!" diye yanıt verdi. Onun üzerine gittiğinde ters tepeceğine kanaat getirmiş ve daha rahat takılmaya karar vermişti.

"İzin verir misin Nil? Sonra konuşuruz..."

"Ah! Kusura bakma lütfen," dedi kadın bir anlık şaşkınlıkla, "Görüşürüz o hâlde..."

Kapı nihayet kapandığında Sarp rahat bir soluk aldı. Nedense Nil'in bakışlarının üzerinde gezinmesinden zerre kadar hoşlanmamıştı. Ancak bunun bir öneminin olmadığını da farkındaydı. Nil hayatında ufacak bile yer tutmadığı gibi, Sarp gerektiğinde onu tamamen çıkarmaktan da asla şüphe duymazdı.

Gömleğinin düğmelerini ilikledi ve hemen ofisten çıkmaya karar verdi. Üzerini değiştirip öyle işe gelmesi daha mantıklı gibiydi. Tabii bunun koca bir bahane olduğunun da bilincindeydi. Çünkü asıl amacı Ela'yı görmek ve nasıl olduğunu, dün akşamkinden farklı davranıp davranmayacağını kontrol etmektir. Bunun telaşı ve heyecanı ile ofisinden çıktığında gülümsedi. Küçük bir kız Sarp'ı ellerinde neredeyse oyuncak etmişti. Daha dün akşam onu rahat bırakacağına dair aldığı kararlar uçup gitmiş, genç adam yalnızca onu görerek, onunla konuşarak güne başlama isteğiyle yanıp tutuşur hâle gelmişti.

"Günaydın Burcu Hanım," diyerek yerinden kalkan ve sabahın erken saatinde bile duru bir güzellik sergileyen genç kıza doğru ilerledi. Akşam olan biteni bir kez daha anımsadığında dudakları kıvrıldı ve oğlunun bu kıza âşık olduğunu söyleyişi Burcu'yu sarsarak kendine getirdi.

"Günaydın Elacığım," diye yanıtladı ve camdan dışarı bakıp sözlerine devam etti. "Hadi gel, bahçeye çıkalım. Baksana tam bir bahar havası..."

"Evet," dedi Ela karşısındaki kadının tavırları karşısında ne yapacağını bilemeyerek, "Burada hava çok güzelmiş gerçekten."

"Kaldığınız yerde kötü müydü?"

"Evet," diyerek başını salladı ve bahçeye çıkan kadının arkasından adımlarını hızlandırdı. "Orada özellikle son günlerde hava çok kötüydü. Hep yağmurluydu neredeyse..."

"Nerede kalıyordunuz?" diye soran kadının karşısında yanaklarının pembeye boyandığını hissediyordu.

"Aslında... Bilmiyorum... Yani sadece şehir dışında bir yer olduğunu biliyorum."

Burcu derin bir nefes aldı ve onun mağrur duruşuna şefkatle baktı. Nedense onun tavırlarında, dalıp gidişlerinde ve utangaçlığında kendi gençliğini gördüğünü sanmıştı.

"Korktun mu?" diye sorarken tamamen onun nasıl bir ruh hâli içinde olduğunu anlamayı amaçlamıştı.

"Sanırım," dedi genç kız kendi düşündüğüne kendisi de inanamayarak, "Sanırım hayır... Korku, hissettiğim son şey bile değildi."

"Şu anda ne hissediyorsun peki?"

"Korku değil... Tedirginlik belki..."

"Bizim yüzümüzden mi?"

"Aslında sizi huzursuz etmiş olabileceğim için tedirginim ben..."

"Hayır," dedi kadın ve onun kucağında tuttuğu eline şefkatle uzandı, "Biz huzursuz değiliz Ela... Sadece birbirimizi tanımıyoruz. İçinde bulunduğunuz durum fazlasıyla zor... Ama bu, sana destek olmayacağımız, seni yalnız bırakacağımız anlamına gelmiyor."

"Zorunda değilsiniz ki..."

"Bu bir zorunluluk değil Ela... Ben başta biraz tedirgin olmuş ve fazla tepki vermiş olabilirim. Ancak hiç kimse senin yaşadıklarını hak etmez... Üstelik Sarp, seni buraya da kendi isteğin dışında getirdiğini söyledi. Bu çatı altında mutsuz olmanı ve buranın senin kâbusun olmasını hiç istemem."

"Burcu Hanım ben sizi zora sokacaksam buradan gidebilirim. Eğer siz Sarp'ı ikna edebilirsiniz..."

"Ela," diye fısıldadı kadın gülerek ve yanlış anlaşıldığını düşünüp incecik narin ellerini genç kızın yanağına bastırdı. "Dinle şimdi beni olur mu?"

Genç kız başını salladı ve yanağına dokunan yumuşacık dokunuşun yarattığı etkiyle zorlukla yutkunurken, kadının söyleyeceklerine dikkat kesildi.

"Sen... Benim evime adımını attın. Burası benim yuvam... Çocuklarımı büyüttüğüm, mutlu olduğum, mutlu bir aile yarattığım evim... Sen benim karşıma dışarıda bir yerde çıksaydın da sana elimi uzatmak isterdim. Bu, kendini büyük görmek değil, sakın yanlış anlama... Sadece... Ben anneliği şuramda yaşıyorum," dedi kadın elini kalbinin üzerine koyarken, "Ve kimse-nin yavrusunun canının acımasını istemiyorum. Babanı bu konuşmanın dışında tutacağım için üzgünüm. Ama Sarp onunla ilgili her şeyi anlattı ve annenin hayatta olmadığını da söyledi. Sen, o annenin bu dünyaya emanetisin. Şimdi sen benim karşıma çıkmışken, üstelik benim canımın parçası seni buraya getirmişken, sana asla sırtımı dönemem."

"Burcu Hanım ben," dedi ve boğazında biriken hıçkırıkları tutabilecek gücü kendinde bulamayarak serbest bıraktı. Hemen yanında oturan kadın onu kollarına alırken, saçları da narin ama şefkat kokan parmakların altındaydı.

"Hiçbir şey söyleme... Sadece... Eğer gerçekten rahatsız değilsen, bizden ya da Sarp'tan korkmuyorsan, burada kal... Sana o adamdan kurtulman için yardım edelim."

"Yük olmak istemiyorum size..."

"Yük mü? Asla... Misafir diyelim olur mu? Şimdilik..."

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum gerçekten."

"Sadece tamam de... Özgür olana ve bize ihtiyacın kalmayana kadar..."

"Teşekkür ederim... Çok teşekkür ederim... Ben... Buraya gelirken neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Ama beklediğim

bu değildi. Siz öyle iyisiniz ki size olan minnetimi ödemenin imkânı yok...”

“Hiçbir minnet falan yok ortada... Unut bunu... Sadece bir süreliğine kurtuluşuna odaklan...”

“Tamam,” diye fısıldadı ve tam o sırada bahçeye seslenerek gelen Mira’nın sesini işitti.

“Anne abim eve gelmemiş mi gece?” diyen genç kadın evin bahçeye açılan kapısından dışarıya adımını atar atmaz Ela’nın da orada olduğunu fark etti.

“Günaydın Ela,” derken genç kızdan da aynı yanıt almış ve ardından annesi az önce açtığı konuya devam etmişti.

“Belki sabah erkenden şirkete gitmiştir Mira...”

“Yok,” dedi genç kadın bakışlarını gerildiği ve işittiklerine karşı müthiş bir merak beslediği duruşuyla bakışından belli olan kızdan gözlerini ayırmadan, “Yatağı hiç bozulmamış... Kızlar da odasına hiç girmediklerini söylediler. Gece mi çıktı acaba?”

“Allah Allah... Belki acil bir şey olmuştur,” diye fikir yürüten Burcu Hanım’a bakarken Ela bu duruma kendisinin sebep olduğunu düşünüyordu. Dün akşam adamla aralarında geçen diyalogu hatırlıyor, onun bakışlarındaki soğukluk ve uzaklık gözlerinin önüne gelirken yaptığı hatanın anbean farkına varıyordu.

“Arar herhâlde gün içinde... Ela sana bir şey söylemedi değil mi?”

“Hayır,” diye yanıtladı genç kız telaşla, “Bir şey söylemedi... Bana neden söylesin ki zaten?”

Mira karşısındaki gerildiği fazlasıyla ortaya serilen, duyduklarından hoşlanmadığı belli olan kıza bakarken, “*Kûlahuma anlat!*” diye içinden geçirip gözlerini devirdi. Ancak neyse ki bu hareketi yalnızca annesi tarafından fark edilmişti.

“O zaman ben çıkıyorum anne...”

“Kafeye mi?”

“Evet... Gelirken size bir şeyler getiririm akşam için,” dedi ve ardından ekledi. “Aslında Ela da benimle gelse... Hem hava almış olurdu o da...”

“Ela seninle gelemes Mira...”

Bu tok ve kendinden emin sesin sahibi kapıda dökülen devasa adamdı. Ela karşısındaki görüntüyle oturduğu yerde hafifçe kıpırdanırken adamın dudaklarından dökülen emir cümlesinin bile farkına varamamıştı. Bakışları yalnızca onun dün akşam giydiği kıyafetleri halen üzerinde taşıyor oluşuna odaklanmış, Ela yine düşünceler içine giren ve en başından beri yaptığı gibi komplo teorileri üreten beynine mani olamamıştı. Onun gece evden çıkıp gittiğini görmemiş ve duymamış olması bir yana, tüm gece nerede ve kiminle olduğunu, bu dağılımlılığın sebebini her ne kadar kendisini hiç ilgilendirmediği kanısında olsa da merak etmeden yapamamıştı.

"Hoş geldin oğlum... Nerelerdeydin?"

"İşlerim vardı anne..."

"Gece vakti mi? Eve de gelmemişsin ama..."

Burcu o sırada hiç huyu olmadığı hâlde Sarp'la hesap sorar gibi konuştuğunun farkındaydı. Ancak tek amacı onların arasındaki bu neredeyse dokunabilecek kadar yoğun elektriğin ortaya çıkmasını sağlamaktı. Bunu da ancak Ela'nın tepki vermesini sağlayarak mümkün kılabileceğini kendisine hatırlatmıştı. Çünkü Sarp kapıda belirir belirmez Ela'nın takındığı ruh hâli, bakışları, kaş çatışları ama buna rağmen yanaklarının pembeye boyanışları gözüne hiç de normal bir şeymiş gibi yansımamıştı.

"Evet... Gece çıktım, şimdi geliyorum. İşlerim vardı anne söylediğim gibi. Üzerimi değiştirip çıkacağım."

"Ben neden Mira'yla gidemiyorum peki?" diye soran hiç şüphesiz Ela'dan başkası değildi. Dakikalardır onun kendisine tek kelime etmesini beklemiş ancak hiçbir şey, hatta adamın tavırları bile beklediği gibi gerçekleşmemişti. Sarp yalnızca bir kez yüzüne, sanki öylesine bakar gibi bakmış, ardından tüm dikkatini annesine vermişti.

"Çünkü o adamın nerede olduğu belli olmaz... Güvende olacağın bir yerde bulunman en iyisi..."

"Buna sen mi karar vereceksin hep? Benim nerede bulunup bulunmayacağıma..."

Ortamdaki gerginliğin ama buna rağmen kıvılcımların farkına varan Burcu ve Mira hızla bahçeden ayrılarak içeri girdiklerinde, ne Sarp ne de Ela bunun bilincinde değildi.

"Evet, ben karar vereceğim Ela... Benim çatım altında, benim sorumluluğumdasin..."

"Bunu ben istemedim hatırlarsan," dedi ve adamın çenesinin kasıldığını göremeden sözlerine devam etti. "Hem senin çatının altında falan değilim. Çünkü sen buralarda değilsin. Baksana sabahın bu saatinde geliyorsun. Yani bu demek oluyor ki ben dün bütün gece burada tanımadığım insanlarla yalnız başıyaydım."

"Tanımadığın insanlar seni üzecek, rahatsız edecek bir şey mi yaptı Ela?"

"Hayır ama..."

"Ama ne? İstedğin bu değil miydi? Dün gece seni rahat bırakmamı istemiştin, ben de senin isteğini yerine getiriyorum."

"Ben sadece..."

"Sen sadece ne Ela?" dedi adam dişlerinin arasından adeta tıslayarak. Onun minik, kendisine sürekli diklenen ukala çenesinden kavradı ve gözlerini parlayan yeşilleriyle birleştirdi. "Sen ne istediğini biliyor musun? Yanında mı olayım? Yoksa gideyim mi? Bu konuda bir karar verebiliyor musun?"

"Ben, beni yalnız bırakmanı istememiştim."

"Yanında olmamı istiyorsun yani..."

"Ben öyle bir şey demedim... Kendine pay çıkarma..."

Sarp hafifçe gülümsedi ve yüzünü onun yüzüne doğru yaklaştırdı. Genç kızın sıklaşmış nefesi yüzünü yalayıp geçerken onun korktuğunu kollarında titreyişinden anlamıştı.

"Benden korkuyor musun?" diye sorarken bu kez Ela'nın nasıl hisler içinde olduğunu çözebilmeyi planlamış, hareketlerinin fazla oluşunu, henüz erken olup olmadığını umursamamıştı.

"Ha-Hayır..."

"Neden titriyorsun o zaman?"

"Titremiyorum."

"Titriyorsun," diye fısıldadı genç kızın ta içine işleyen bir sesle... Ela bunun etkisiyle gözlerini yummuş ve dudaklarının arasından tuttuğunun farkında bile olmadığı nefesini serbest bırakmıştı. "Sana her yaklaştığımda hırçınlaşıyorsun. Sana dokunduğumda titriyorsun. Bunlar hoşuma gitmeyen şeyler... Ha bir de bana bakarken kaşlarının çatılmasından da hoşlanmıyorum."

"Senin hoşuna gidecek şekilde davranmak zorunda değilim," diye hışımla yanıtladı ve adamın çenesini saran dokunuşundan kurtulmaya çalıştı. Ancak Sarp öyle güçlüydü ki Ela'nın ondan uzaklaşabilmesi mümkün olmamıştı.

Sarp onun bu kez öfkeden kaynaklandığına emin olduğu, pembeleşmiş yanaklarına baktı. Parmaklarını puruzsüz yanığının üzerinde dolaştırırken dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı. Burnundan içeriye dolan kadınsı koku sabahın bu saatinde bedenini zorlamış. Sarp bu kokunun etkisiyle tıpkı Ela gibi gözlerini usulca kapatmıştı.

"Hoşuma giden şeyler de var. Mesela... Yanaklarının bazen öfkeden, bazen de muhtemelen utandığın için pembeleşmesi hoşuma gidiyor," derken dudakları da parmaklarının değdiği yerde geziniyordu. Sarp farkında olsa da Ela bahçede olduklarını unutmuş gibi görünüyordu. Adamın kollarında Sarpın sandığının aksine korkudan değil heyecandan titriyor, ne yapacağını, nefesini kesen bu hislerin ne olduğunu bilemiyordu.

"Ama ne istediğini bilemeyeşin ya da bazı şeyleri reddedişin beni yoruyor Ela," diye devam eden adamın sözlerini duyduğunda yumduğunun farkında olmadığı gözlerini açtı ve kaskacından kurtulmaya çabaladı.

"Git o zaman... Rahat bırak beni, zaten meraklısın. Madem yoruluyorsun, kendi bulaştığın bu işten sıyrıl işte..."

Ela'nın kollarında debelenmesini bu kez Sarp da öfkeyle karşılarırken onun omuzlarından sıkıca kavradı. Genç kızın narin bedenini kendi bedenine bastırırken sabah sabah yaşadıkları bu tartışmanın kendisini, bedenini ve arzularını ne hâle getirdiğinin farkındaydı.

"Ben kararımı ta en başında verdim Ela. Yorgunluğu da göze aldım, senin bana karşı olan davranışlarını da, anlıyor musun?" Adamın sesi neredeyse hırlayıslara karışmış, ürkütecek kadar sert ve tok çıkıyordu. "Sen gözünün önündekileri görmemek için kendinle savaş hâlinde olmaya devam et. Ama ben ne istediğimi çok iyi biliyorum güzelim. Ve şu anda... Onu kollarımda tutuyorum," derken onun aralanan dudaklarını hızla kavramamak, kendi dudakları arasında kıstırıp tadına varmamak için iradesine zor hâkim oluyordu. "Peki, sen ne istediğini biliyor musun?" diye sorup Ela'nın yanıt vermesini beklemeden sıklıkla kavradığı bedenini serbest bırakırken, onun sarsılmış olduğunu genç kızın duruşundan ve bakışlarından anlayabiliyordu. Bir adım uzaklaşırken gözlerini Ela'nın üzerinden çekmiyor, ancak gitmesi gerektiğini de biliyordu.

"Ne istediğine karar ver Ela," diyerek sözlerini bitirdiğinde bakışlarını kendisine bu kez Sarp'ın da anlamadığı şekilde bakan yeşillerden ayırdı. "Elini avuçlarıma bırakmak için beni çok bekletme," diye sessiz bir şekilde fısıldarken arkasına döndü ve eve doğru yürümeye başladı. Ancak adamın dudaklarından döken son sessiz cümle çoktan Ela'nın kulaklarına dolmuş, genç kıızı bulunduğu yerde sarsmayı başarmıştı. Bunun etkisiyle Ela gözlerini kapattığının farkına varamazken, "Gitme," diye fısıldayan dudaklarına da mani olamamıştı. Onu neden her daim yanında istediğini bilemediği gibi, kalbinin kanat çırparak uçmaya hazırlandığını da kavrayamamıştı.

Gecenin bu saatinde sessiz ve kendisini dinleyebileceği bir ortamda olmak isterken, önlerindeki içkileri adeta su gibi içen adamların karşısında oturuyordu. Hiçbirinin ne derdi olduğunu bilmiyor, belki de birlikte geçirdikleri bunca yıl boyunca ilk defa dinlemek de istemiyordu. İçinde bulunduğu durum Ela'dan başkasına odaklanmasını güçleştiriyor, Sarp belki de ilk kez bu denli bencil hareket ettiğini hissediyordu. Ama elinden de bir şey gelmiyordu. O adamdan ses seda çıkmamışken, Ela'ya yanı başında olduğu hâlde bir adım bile yaklaşamamışken farklı bir şekilde ne yazık ki davranamıyordu.

"Adamı ne zaman arayacaksın Kuzey? Artık bir cevap verecekse versin lanet herif!" dedi içtiği birkaç kadehin de etkisiyle iyice çakırkeyif olurken, "Daha ne kadar bekleyeceğiz Allah aşkına? Herifteki keyfe bak! Sanki avantajlı olan biz değiliz gibi biz onu bekliyoruz."

"Merak etme... Üzerine gidersek her şey ters teper. Benimle konuşmaktan bile hiç hoşlanmadı zaten. Bence sen şu *Arhavi*'yle konuş da Hasan bozuntusunun patronu bir baskı yapsın buna para için... Başka çaresi kalmadığını düşünmezse kabul etmez gibi geliyor bana..."

"Edecek... Başka seçeneği yok, kabul edecek. Ela'nın o adamın soyadını taşımasına asla izin vermeyeceğim."

Elindeki kadehi tek seferde boğazından aşağıya yuvarladı ve alkolün yakıcı etkisi bedenine yayılırken gözlerinin önüne gelen görüntüleri kovmaya çabaladı. O adamın Ela'nın kocası sıfatına sahip olması içinde kaynayan öfkeyi iyice azdırmış, Sarp düşünmemeye çalıştığı detayların bir karabasan gibi üzerine yığıldığını sanmıştı.

"Kabul ettiğinde neler olacağını biliyorsun değil mi? Bu ödemeyi kimin yapacağını bilmek ve o kişiyi görmek isteyebilir."

"O zaman gelip benimle tanışacak Kuzey... Madem çok istiyor Hasan Efendi, o zaman istediğini alacak."

Sıkıntılı ama en çok da sızılı bir nefesle doldururken ciğerlerini, Sarp'a ait olduğunu bugün Mira'dan öğrendiği karşıdaki odanın kapısından hiçbir ses duymıyordu. Evde olup olmadığını bilemiyor, kendisi banyodayken gelmiş olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Camdan dışarıya baktığında Sarp'ın arabasını göremediği gibi, hissettiği merak da usul usul içini kemiriyordu.

Parmaklarını ovuşturarak odasının kapısına doğru yürüdü. Merak ettiği şeyi öğrenmenin yolunun nereden geçtiğini biliyordu. Ancak birilerine yakalanma korkusu kalbinin dört nala koşturmasına neden oluyordu. Dünden beri Hasan'ın akıbetiyle ilgili adama tek bir soru bile sormadığının farkına varamıyor. yalnızca Sarp'a odaklanmış, baktığı her yerde onu görüp bir tek

onun hareketlerine dikkat kesiliyordu. Adamın eve gelip gelmediği düşüncesiyle benliği adeta buz keserken, sabahki sözlerini, istediği şeyi kollarında tuttuğunu fısıldayışını aklından atamıyor, bunu düşünürken bile elini kalbine koyup gözlerini yumduğunu anlayamıyordu.

Kapının kolunu usulca, ses yapmamaya çalışarak çevirdi. Başını uzatıp dışarıya baktı ve koridorda kimse olmadığından emin olduktan sonra adımlarını dışarıya yönlendirdi. Eğer birine yakalanırsa uyuyamadığını söylemek en iyisiydi.

“Allah’ım neler yapıyorum ben böyle?” diye fısıldarken kendi kendine, yaptıklarına gerçekten de inanamıyordu. Sabah akşam tüm düşüncelerini adamın mesken tutmuş olması yetmezmiş gibi Ela kendisinin bile şaşırdığı davranışlar içine giriyordu. Tüm bunların nedeninin merak ve adamla ilgili yanılıp yanılmadığını görme isteği olduğunu sanıyor, ancak yalnızca kendisini kandırıyordu.

Tam karşısındaki kapının önüne doğru gitti ve kulağını beyaz ahşaba dayadı. Tık yoktu. Biraz daha kulak kabarttı. *Acaba uyuyor muydu?* Kara kara ne yapacağını düşünürken daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Eğer uyuyorsa zaten hemen kapatıp çıkacağını aklından geçiriyor, ayaktaysa da bir bahane uydurabileceğini düşünüyordu.

Kapıyı derin bir nefes eşliğinde açtı ve içeriye hızla göz gezdirdi. Yatağın hiç bozulmamış olduğunu gördüğünde bakışlarını sol tarafa çevirdi. Banyo olduğunu tahmin ettiği yerin kapısının açık olduğu yetmezmiş gibi, oradan da gelen tek bir ses işitememişti.

İçeri adımını attı ve arkasından kapıyı kapattı. Bu saatte halen eve gelmemiş olduğunu düşünmek Ela’nın üzerine kocaman bir öfke topu fırlatmıştı. Neredeydi, kiminleydi bilmek istemiş, bu kez sadece duyduğu merakın arkasına saklanamamıştı.

“Pis yalancı! Zampara işte...” diye söylenirken kendi kendine, adamın tüm söylediklerinin ve Ela’nın aslında içine işleyen, aklından atamadığı sözlerin birer yalandan ibaret olduğunu düşünüyordu. Diğer yandan da neden yalan söylediğini

anlayamıyor, etrafında fazlasıyla kadın olduğundan şüphe duymadığı adamın neden zahmete girdiğini bilmiyordu.

Hissettiklerinden, düşündüklerinden sıkılarak arkasına döndü ve odadan çıkmaya karar verdi. *Zaten bu yaptığı aptallık, koca bir hata değil de neydi?* Adam Ela'ya genç kızın daha önce benzerini duymadığı, cılız bir yaprak gibi kollarında titremesine neden olan sözler söylemiş olsa da anlaşılan zerre kadar bile umurunda değildi. Kim bilir kaç kişiye neler neler söylüyor olabileceğini düşünürken, adamın gece hayatının hızlı olduğuyla ilgili haberleri hatırlamış ve içinde biriken ofkenin onune geçememişti.

"Seni düşünmeyeceğim artık Sarp Efendi!" diye homurdanıp kapıya doğru bir adım attı. İçindeki sıkıntıyla nasıl boğuşabileceğini aklı almıyorken, Ela halen adamı görmek istediğinin farkına varamamıştı. Ancak o sırada hiç beklemediği bir şey oldu ve odanın kapısı hızla açıldı. "Hih!" diye bir nida dokulürken dudaklarından karşısında duran adama öylece bakakaldı. Nitekim Sarp'ın da fazlasıyla şaşırdığını bakışlarından anlamıştı. Ancak yana doğru kıvrılan dudaklarıyla birlikte ortaya çıkan, Ela'nın aklından atamadığı o çizgiler zorlukla yutkunmasına sebep olmuş, genç kız ne yapacağını şaşırmış hâlde öylece beklerken kendisine doğru yaklaşan adama yapacağı açıklamayı düşünmeden yapamamıştı.

28.

"Seni burada görmek çok şaşırtıcı Ela," diyen adam kapıyı arkasından kapattı ve ellerini ovuşturup mahcup bakışlarla kendisine bakan kıza doğru yürüdü. Kuzenleriyle içtiği içkinin de etkisiyle hayal görüp görmediğinden önce emin olamamış, ancak sonra gördüğü hiçbir hayalin Ela'nın gerçek görüntüsünün önüne geçemeyeceğini düşünmüştü.

"Şey ben... Sadece..."

"Ne? Geçerken öylesine bir uğradın mı?"

"Dalga geçme!" diye diklendi, ancak adamın kendisine ıvık yaklaşmış olduğunu gördüğünde bakışlarını onun odanın loş ışığında kapkara gözüken gözleriyle birleştirdi.

“Yine mi kendince sebepler uyduracaksın yoksa?”

“Ne sebebi?”

“Beni görmek istediğini, merak ettiğini itiraf etmemek için ardına saklandığın sebeplerden bahsediyorum.”

Ela'nın kaşları çatılırken elini kendisine iyice yaklaşan adamın göğsüne koyarak engellemeye çalıştı.

“Sen rüya görüyorsun bence... Ben doğruları söylüyorum sana. Umurumda bile değilsin,” diye hırçın bir şekilde adamla konuşurken, yalan söylediğini fısıldayan iç sesini duymazdan geldi. Adamın yüzü kendisine doğru eğildiğinde içine titrek bir soluk çeken genç kız, bunun korkudan değil, heyecandan olduğunu artık bilincindeydi.

“Emin misin Ela? Neden gecenin bu saatinde benim odamdasın o zaman? Nerede olduğumu mu merak ettin?”

“Merak etmeme gerek yok... Hâlimden belli zaten...”

“Ne varmış hâlimde?”

“Alkollüsün...”

“Sarhoş değilim, merak etme Ela... Şu an tam yanımda, seni hissedebildiğimi kavrayacak kadar aklım başımda,” diye fısıldadı ve vücudu kendininkine neredeyse yapışık olan kızın belinden tek eliyle sıkıca kavradı. Diğer elini onun incecik, pürüzsüz boynuna uzattı ve sıklaşan nefesi kendi nefesine karışırken dokunuşlarının usul usul onun gür, gecenin rengini üzerinde toplayan saçlarının arasına karışmasını sağladı. “Peki, senin aklın başında mı? Neden bu odada olduğunu kabul edebilecek kadar cesur musun ya da?”

Ela onun ses tonunun ve saçlarını okşayan parmakların kendi üzerinde yarattığı etkiden sıyrılmaya çalışarak, vücutlarının arasında sıkışmış şekilde duran elini hışımla, tüm gücüyle adamın sert ve geniş göğsüne vurdu.

“Korkak değilim ben... Merak ettim tamam mı Allah'ın cezası?” diye bağırıp adamın kollarının sımsıkı sarışından kurtulmaya çalışırken artık inceldiği yerden kopacağını düşünüyordu. “Sabah bana söylediklerinden sonra, senin yalancının teki olduğunu kendime ispatlayabilmek için geldim bu odaya.”

Sarp kendi sesinin de yüksek çıkmasına engel olamayarak, "Hangi söylediklerimden sonra?" diye sordu ve saçlarını sıkıca kavrayıp kızın başını kendi yüzüne doğru kaldırdı. Oysa onun neyden bahsettiğini anlamış, sadece ondan duymayı arzulamıştı.

"Hatırlamıyorsun bile işte... Bırak beni, bırak! Yalancı zorba!" diye son bir kez bağırıp adamın kollarından nihayet sıyrılabil-
diğinde odanın kapısına doğru koştu. Tam kapıyı açıp kendi-
sini dışarı atacaktı ki kollarını sımsıkı saran eller ve vücudunu
kendisine çevirip arkasında kalan kapıya yaslayan devasa adam
tarafından durdurulmuştu.

Sarp öfkeyle, "Hatırlamıyorum öyle mi?" diye hırladı. Onun kaçmasına olanak tanımamak için bedeniyle kapı arasına sıkışmasını sağlarken, genç kızın yüzünü kaldırdı ve bakışlarını onun ilk gördüğü andan beri aklından atmadığı gözlerinde dolaştırdı. "Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum ben. Seni ilk gördüğüm anı hiç unutmadığım gibi, sabah söylediklerimi de aklımda taşıyorum. Ne istediğimi biliyorum, demiştin sana... Ve istediğim şeyi o anda, kollarımda tuttuğumu söylemiştim. Tıpkı şu anda olduğu gibi Ela..."

"Bu doğru değil..."

"Doğru... Gerçek bu... Tıpkı senin de benim nerede olduğumu merak edip bu odaya gelişin gibi..."

"Sana asla inanmıyorum. Ayrıca nerede olduğun zerre kadar bile umurumda değil..."

Gözleri adeta alev alan yaprakları andıracak kadar kıvılcımlar saçan genç kıza, "Öyle mi Ela?" diye sordu. Onun doğruyu söylemediğinden artık emin olmuştu. Ancak inkâr edışı genç adamı fazlasıyla yormuş, çareyi Ela'yı tetikleyecek bir şeyler yapmakta bulmuştu.

"Evet, aynen öyle... Sen yalancının, zorba zamparanın tekisin..."

"Pekâlâ!" dedi adam ve Ela'nın kolundan bir pençe gibi tutarak sırtını dayadığı kapıdan uzaklaştırdı. Kapıyı hızla açıp duvara çarpmasını sağladığında kolunu halen bırakmadığı kızın yerinde sıçradığının farkındaydı. "Git o zaman Ela! Kendi odana git! Ben sana hiçbir konuda yalan söylemediğimden eminim. Ne

istediğimi bildiğim de buna dahil... Sen şimdi git ve asıl yalan-
cının kim olduğuna karar ver. Ancak sakın en başından beri
inkâr ettiğin, görmezden geldiğin ve inanmadığın şeyleri sağ-
lamlayacak kanıtları kafanda kurmayı da unutma!"

Genç kız öfke dolu bakışlar saçarak kendisine baktı ve si-
nirle odasına doğru ilerledi. Tam kapıyı açıp içeri girecekken
saçlarını savurarak tekrar arkasına döndü ve bakışlarını ada-
mın üzerine sabitledi.

"Sen de benden uzak dur bundan sonra... Dokunma bana!
Yaklaşma! Boşanma konusuyla ilgili sana minnettar olabilirim,
ama bu sona erdikten sonra yollarımızın bir daha hiç kesişme-
mek üzere ayrılacağını da sakın aklından çıkarma!" diye bağı-
rırken dudaklarından dökülenlerin adamın üzerinde nasıl bir
etki yaratacağını bilemediği gibi, kendi kalbinde de onulmaz
bir yara açacağını öngörememişti.

İki gün... Ela'nın neredeyse dakikaları sayar hâle geldiği,
pişmanlığın bir ilmek gibi boğazında düğümlendiği, ciğerlerine
çektiği her nefesin canını yaktığı koskoca iki gün geçmişti. O
geceden sonra Sarp neredeyse hiç ortalıkta gözükmemiş, evde-
kilere şirkette yokluğu nedeniyle bazı karmaşaların meydana
geldiğini bahane ederek Ela'yı resmen başından savıvermişti.
"Tam da senin istediğin gibi işte," diye fısıldayan iç sesini beyni-
nin kuytu bir köşesine kilitlemeye çalışsa da hak vermeden ede-
memiş, kendi arzusunu yerine getiren adamdan daha ne istedi-
ğini Ela da bilememişti.

Ancak o gece, Ela odasına döndükten sonra sessiz gözyaşla-
rını yastığına akıtarak saatler sonra uykuya dalabilmişti. Sarp'ın
dile getirdiklerini aklından atamadığı gibi, kendi dudakların-
dan çıkan son sözleri de tekrar tekrar hatırlayarak kendine iş-
kence etmişti. Ama ertesi gün uyandığında adamla konuşmak
istese de onu evde bulamamış, yalnızca Cihan aracılığı ile ken-
disine bir cep telefonu gönderdiğinden beri herhangi bir konuda
onunla iletişime geçememişti.

Bakışlarını bahçenin muhteşem yeşilinde dolaştırdı ve güneşin üzerine vurmasına izin verirken gözlerini kapattı. Bugünün hafta sonu olduğunu akşamdan beri aklından atamıyor, en azından bugün onunla karşılaşabileceklerini düşünmeden edemiyordu.

“Günaydın Ela,”

Arkasından gelen sese doğru döndü ve gülümseyerek oturduğu yerden kalktı.

“Günaydın, nasılsınız?” diye sorarken karşısındaki gençlere taş çıkartacak kadar âşık olduklarına artık emin olduğu çiftin yanına doğru ilerledi. Ancak tam o sırada bahçenin kapısında beliren yabancı bir silüetle bir anlığına duraksadı. Nitekim Burcu Hanım ve Demir Bey de arkalarından gelen kişiye dönmüşler ve gelen misafirleri karşılamaya koyulmuşlardı. Ela da son birkaç gündür Sarp’ın birkaç kuzeniyle tanıştığı için gelen kişinin henüz tanışmadıklarından biri olduğunu sanmıştı. Birkaç saniye içinde bahçeye gelen Mira ve Erim ile birlikte de ortam kalabalıklaşmış, Hasret Annenin kahvaltının hazır olduğunu bildirmesiyle Ela etrafına bakınıp görmek istediği kişiyi aramadan yapamamıştı.

“Biz tanışmadık sanırım...”

Başını sağına çevirdiğinde az önce diğerleriyle kucaklaşan kadının, bakışlarını kendisine sabitlediğini gördü. Kahverengi gözlerinin kendi üzerinde, süzüp incelercesine dolaştığını hissetmiş ve nedense karşısındaki inkâr edemeyeceği kadar güzel olan bu kadınla ilgili ters bir şeyler olduğunu düşünmüştü.

“Evet... Hoş geldiniz,” dedi Ela ve kendisine elini uzatan kadınla duruşunu dikleştirerek tokalaştı. “Ben Ela,” derken kadının kendisine anlam vermeye çalışır gibi baktığının farkındaydı.

“Ela, Sarp’ın çok önemli bir misafiri,” diyen ve elinde börek tabağıyla yanlarında beliren Hasret Anne memnuniyetsiz bakışlarını diğer kadının üzerinde dolaştırdı. Ela o anda bunu garipsemiş olsa da yaşlı kadının davranışının sebebini, kendisini süzen kadının dudaklarından dökülen isimle anlamıştı.

“Öyle mi?” dedi kadın yapmacık bir biçimde gülümseyerek, “Ben de Nil... Sarp’ın,” deyip devamını “*arkadaşı*” olarak tamamlayacakken Hasret Anne yine lafa atladı ve kadına fırsat vermeden kim olduğunu birkaç kelimeyle anlattı.

“Nil Hanım da Sarp’ın bir çalışanı...”

Ela bakışlarını fazlasıyla güzel olan kadının üzerinden ayırmadan, “Memnun oldum,” diye zorlukla yanıtladı. Titreyen ellerini saklamaya çalışarak pantolonunun kumaşını hafifçe sıktı. Neyse ki o anda herkes masaya oturmuş, Ela’nın durumu anlaşılmamıştı.

Tam ne yapacağını, duyduğu ismi nasıl hazmedeceğini düşünmeye çalışırken, Mira’nın kendisine seslenmesiyle duraksadı.

“Ela, gelsene...”

Genç kız gülümseyerek, “Yukarıdan telefonumu alıp geliyorum,” deyip elindeki tek bahaneye sarıldı ve adımlarını hızlandırdı. İçeri girdiğinde kimseye görünmeden merdivenlere doğru yöneldi ve seri bir şekilde yukarı çıktı. Birkaç dakikanın ardından odasına girip, telefonunu almış, ancak ellerindeki titremeyi, kulaklarındaki uğultuyu bastıramamıştı.

Karşı karşıya geldiği kadının ismi beyrinde yankılanıyor, bu isim genç kızı bambaşka bir ana taşıyordu. Gözlerini sürekli kapatıp açıyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken yalnızca birkaç hafta önce Sarp’ın sırtı Ela’ya dönük bir şekilde “*Nil*” ismini dile getirdiğini anımsıyordu. Adamın dudaklarından döktüğünü işittiği diğer cümleler, tam da o anda anlam buluyor, Ela bunun yarattığı yakıcı hisle nefes almasına yardımcı olacakmış gibi elini durmadan boğazına götürüyordu. Ancak kalbinin üzerinde öyle büyük, can acıtan bir yük vardı ki Ela bununla nasıl baş edebileceğini, düğümlenen boğazındaki nefesini kesen yumruyu nasıl yok edebileceğini bilemiyordu.

“Allah’ım... Ben... Nefes alamıyorum, ne olur bir ışık yak bana,” diye fısıldadı ve derin bir soluk alarak gözlerinden süzü-lüp yanaklarını ıslatan iki damla yaşı incecik parmaklarıyla kuruladı. Duruşunu dikleştirdi ve odasının kapısına doğru adım attı. Kimse ona bakmaya gelmeden aşağıya inse iyi olacaktı.

Kapıyı açtı ve tam karşısında gördüğü silüetle bir anlığına olduğu yerde kaldı.

"Ela," diyen adamın gözlerinden bakışlarını ayırmadı ve yüzündeki tek bir ifade bile değişmeden, "Günaydın," diyerek onu yanıtladı.

"Günaydın," diye cevap veren adama bakmadan kapısını kapattı ve koridorda adımlarını hızlandırdı. Onun peşinden geldiğinin farkındaydı. Ancak Ela her ne kadar onu umursamadığını göstermek için çaba harcarsa da laf sokmadan duramayacaktı.

Yürüyüşünü yavaşlattığında adam ona merdivenlerde yetişti. Nitekim genç kız dilini tutamayıp, "Aşağıda misafirin var... Sanırım seni görmeye geldi," dediğinde Sarp'ın şaşırıldığının bilincindeydi. Ancak Ela, bu numaraları yiyecek değildi.

"Kim?" diye soran adamın yanındaki varlığının, birkaç santim öteden bile yaydığı ısının farkında olarak aşağıya indi.

"Birazdan görürsün," deyip öfke saçan bakışlarını adamın üzerinde dolaştırdı. Onun tek bir söz söylemesini istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu. Ancak karşısında duran adam tanıdığı, bildiği Sarp'a hiç benzemiyor, bir daha Ela'ya hiç bakmayacak, konuşmayacak ve gülmeyecek gibi duruyordu. Kendisini bu durumu umursamadığına inandırarak çenesini havaya kaldırdı.

"Konuşmasın da, gülmesin de... Ondan gelecek hiçbir şeyi istemiyorum," diye içinden söylenirken bunun düpedüz yalan olduğunun farkındaydı. Ancak Ela'nın sol yanında çıkmış bu iş savaşı genç kızı güçsüz kılmış, üzerinde bıraktığı yaraları kendi elleriyle saramamıştı. Derdine derman olacak tek kişiyi istemediğine karar vermiş, kendi rızasıyla ittiği adam üzerine umursamazlıkla örülü giysiyi geçirirken Ela hissettikleri karşısında çırılçıplak kalmıştı. Ve tam da o anda, yan yana bahçeye çıktığı adama doğru gülerek yaklaşan kadının varlığı Ela'nın kalbini tam on ikiden vurmuş, kadının Sarp'ın yanağına bıraktığı küçük öpücükle Ela koca bir enkazın altında kalmıştı.

16. BÖLÜM

-Kucağında tuttuğu, hayatında daha tatlısını görmediğine emin olduğu bebeğe, "Pekâlâ, Erim Paşa! Ne yapalım? Seninle oyun oynayalım mı biraz?" diye mırıldandı ve başına küçük bir öpücük bıraktı. "İlk defa annenden ayrı kaldın bugün, ağlatmayalım seni değil mi?"

Erim'i sıkıca sarmalayıp mis gibi bebek kokusunu içine çerken gözlerini yumduğunun farkındaydı. Ona dokunmak genç kızın yine kendinden geçmesine neden olmuş, içini şefkatle doldurmuştu. Mira ile birlikte, geçirdikleri şu birkaç gün, konuşmak için çok fazla fırsatları olmuştu. Mira başından geçenleri kendisiyle paylaşmış, her ne kadar güçlü durmaya çalışsa da Ela, onun kocasının gidişinden bahsettiği sırada nasıl durgunlaştığını, nasıl bir hüznün taşıdığını masmavi gözlerinden okumuştı.

Sarp'ın kuzenlerinden biri olan Bengi ve Mira'yla ikisinin arkadaşı Lilâ ile tanışma imkânı yakalamış, onların deli dolu neşesi karşısında gülümsemeden, hatta ara ara kahkahalarını serbest bırakmadan edememişti. Samimiyeti o denli kısa sürede ilerletmişlerdi ki Bengi kendisine ait dans okulunu, yakın bir dönemde dansın yalnızca küçük bir kısmı kapsadığı faydalı bir kreşe çevirmek istediğini dile getirmişti. Tabii ki Ela'nın kreş öğretmeni olduğunu öğrenmesiyle de tüm içtenliğiyle kendisiyle çalışmasını teklif etmişti. Ancak elbette Ela yalnızca nezaketi için ona teşekkür edebilmiş, önce sorunlarını çözmesi gerektiğini, ondan sonra kendisine uygun olabilecek bir iş bakabileceğini söylemişti. Bir gün de Ceylan'ı arayarak iyi olduğunu ve başından geçenleri haber vermiş, en kısa sürede buluşmak üzere, her ne kadar ne zaman olacağını bilmese de söz vermişti.

Sarp'la aralarının ise iyi olduğu söylenemezdi. Hatta iyi olacak bir araları bile olmadığı düşüncesindeydi. Aldığı cep telefonunda bile bir tek onun numarası kayıtlıyken beyefendi bir kez bile aramaya tenezzül etmemiş, her zaman evi arayarak telefona kim çıktıysa Ela'yı da sorup, belki de görev olarak gördüğü durumu yerine getirmişti. O malum kahvaltıda ben Ela da adama söyledikleri için pişman olmaktan vazgeçmiş, onun hakkında yanılabilceği ile ilgili düşünceleri hızla beyninden silmişti. Ancak aklından silemediği tek şey o sabah Sarp'ın o kadınla yan yana görüntüsü olmuş, Ela o anı tekrar tekrar kurup izlemekten vazgeçmemişti.

Tam Erim ile birlikte merdivenlerden aşağıya inip oyuncaklarının bulunduğu küçük odaya gitmek üzereyken, salonun girişinden gelen sesleri işitti. Burcu Hanım'ın teletonla konuştuğunu anlamak için çok fazla ipucu gerekmemişti. Ela bunu kavramıştı kavramasına ama kadının ses tonundaki tuhaflık da elbette ki dikkatini çekmişti.

Salona doğru adımlarını yaklaştırdı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı.

"Saçmalıyorsun ama artık Sarp... İşler yoğun bahanesini artık hiçbirimiz yemiyoruz," diye sitem dolu bir sesle konuşan kadın, genç kızın olduğu yerde irkilmesine neden olmuş. Ela neyden bahsettiğini öğrenmek için sabırsızlanmadan duramamıştı.

"Kız burada sıkıntıdan patladı resmen... Bugün Mira, Erimi bıraktı da biraz kafası dağıldı. Bu şekilde olmaz oğlum... En azından bir akşam dışarı çıkar, değişiklik olsun ona da... Boşanma konusu eminim onu da geriyordur. Hem bizimle ne kadar iyi vakit geçiriyor olabilir sence?" diyen kadının sözleriyle bir kolunda Erim'i sarmayı sürdürürken, diğer elini titremeve başlayan dudaklarının üzerine kapattı. Sarp'ın annesine ne cevap verdiğini elbette ki duyamamıştı. Ancak Burcu Hanım'ın "Ben anlamam Sarp Efendi... O kızı derhal güzel bir vere vermeğe götüreceksin. Ya da ben istediği yere korumasız gitmesine izin vereceğim. Kararını sen ver!" deyişleriyle titrek bir soluk almış, hissettiklerinin ağırlığıyla ne yapacağını şaşırması

Gözlerinin önündeki bulanıklığı, görüş alanını kapatan, akmak için direnen gözyaşlarını bastırdı. Herkesin bu durumun farkında olması ve Burcu Hanım'ın gizli bir şekilde Sarp'tan böyle bir ricada bulunması genç kızın kalbini hiçbir şeyin beceremediği kadar kırmıştı. Sarp'ın bunu mecbur kalarak yapacak olması Ela'nın nefesini kesmiş, akli, gözleri, benliği daha bundan birkaç gün öncesine kadar, yeşillerin içindeki o evde kendisine sıcacık bakan adamı aramıştı. Yağmurun altında o sözlerin dudaklarından dökülmesine izin veren, genç kızın elini kalbine koyup, "Hisset!" diye fısıldayan adamın nereye kaybolduğunu anlayamamış, elindeki yarayı saran şefkatli dokunuşun sahibinin bir buzdağı misali kendisini donduran kişiyle aynı adam olduğuna inanamamıştı.

Çalmakta olan telefonunun sesi kulaklarına dolarken, gözlerini önündeki parlak ekrandan ayıramıyordu. Orada durmadan yanıp sönen ismi görüyor, kalbi bir yandan dörtlüyle koştururken, diğer yandan birkaç saat önceki kırgınlığı halen iyileştirememiş olmasının da etkisiyle sızılı bir acıyla boğuşuyordu. Ancak artık açması gerektiğini biliyordu. Durumun iç yüzünü tüm açıklığıyla bilen Ela onun kendisine nasıl bir bahane sunacağını merak ediyor, annesi tarafından kendisine verilen bu görevi uygulayıp uygulayamayacağını duymak istiyordu.

Derin bir nefes aldı ve elindeki telefonu sıkıca tutmaya devam ederek, bakışlarını dışarıya, boğazın aydınlık görüntüsüne sabitledi. Tek bir tuşa bastı, ardından kulağına götürerek yanıt verdi.

"Efendim?"

"Selam Ela," diyen adamın sesi gözlerini usulca yummasına neden olmuş, genç kız bu sesi içinde nefret uyandıran o sabah-tan beri duymadığını fark etmişti.

"Merhaba," derken sesinin ifadesiz çıkmasına gayret etti.

"Nasılsın?" diye soran adamın da isteksiz bir konuşma içinde olduğu belliydi.

"İyiyim, sen nasılsın?"

"Teşekkürler... Aslında sana bir şey söylemek için aramıştım," dedi adam ve genç kız nefesini adeta ciğerlerinde tutarak sözlerin devamını bekledi. Sarp da onu fazla bekletmemiş, hızlıca konuya girmişti.

"Akşam, eğer sen de istersen, birlikte yemek yiyelim diyecektim aslında..."

"Eve mi geleceksin yani bu akşam?" diye sordu Ela ve onun neyden bahsettiğini anlamazlıktan geldi. Nitekim bu teklifi kabul etme niyeti olmadığı gibi, onu reddetmekten zevk duyacağının da bilincindeydi.

"Hayır... Evde değil... Dışarıda yiyelim diye düşündüm. Seni güzel bir restorana götüreyim, ne dersin?" diye soran adamın karşısında bir anlığına duraksadı. Onun canını yakacak sözlerin dilinin ucuna gelmesini bekledi ve nihayet söylemeyi planladıklarıyla duruşunu dikleştirip hazırlandı. Ancak tam o anda telefonun diğer ucundan kulaklarına dolan ses, o sesteki dökülen, "Sarp, seni bekliyoruz," cümlesi genç kıızı sarsmış, yemyeşil gözleri öfke ve kırgınlık karışımı birbirinden farklı hislerle kısılmıştı. Ela elbette ki bu sesin sahibinin kim olduğunu anlamış ve onun Sarp'ı ne için bekliyor olabileceğini kafasında kurmaya çoktan başlamıştı.

"Ela orada mısın?" diye soran adamı duyduğunda tekrar toparlanmaya çalıştı. Daha birkaç saniye öncesine kadar onu reddedecek olmasının hazzıyla kıvranan benliği şimdi onu buna mecbur kılacak olmanın zevkini yaşayacaktı.

"Tamam, olur," diye yanıtladı dişleri birbirine öfkeyle kenetlenip, tırnaklarını onun o yakışıklı yüzüne geçirme isteğiyle vayıp tutuşurken, "Kaçta alacağını ve nereye gideceğimizi soylersen, ona göre hazırlanırım."

"Hmm... Kabul ediyorsun yani," diyen adam ise onun bu teklifi reddedeceğini sanmıştı. Sabah annesi aradığından beri zaten günlerdir arayıp da bulamadığı fırsatın bu olduğuna inanmış, ancak ondan uzak durmasını arzulayan kıızı rahatsız edecek olmasının tedirginliğiyle dolup taşmıştı. Nihayetinde yalnızca kendi arzularına yenilmiş ve onunla baş başa olma, gözlerine

bakma, günlerdir özlediği o güzel yüzünü doyasıya izleme isteğiyle çıldıran ruhunun ona duyduğu tutkusunu özgür bırakmıştı.

“Evet, kabul ediyorum.”

“Akşam yedide alırım seni o hâlde... Boğazda güzel bir restorana gideriz. Nasıl rahat edeceksen o şekilde hazırlanabilirsin,” derken Mira’nın Ela’ya aldığı kıyafetler arasında onun gerçekten kendini iyi hissedebileceği bir şeyler olup olmadığını aklından geçirdi. Ancak hemen ardından onun sıradan bir kıyafetle bile çok güzel olduğunu düşünmüş, parmaklarında halen onun yüzüne, boynuna, o sıcak tenine dokunduğunda hissettiği sızıyı taşıyorken fazlasının ölümü olacağına karar vermişti.

Ela’dan, “Tamam o zaman... Akşama görüşürüz,” yanıtını aldıktan hemen sonra kapanan telefonla öylece kalmış, yine de akşamın güzel geçmesini ve ikisi için de bir şeylerin düzelmesini dilemeden duramamıştı.

“Gelebilir miyim Elacığım?” diye soran, başını kapının aralığından içeriye uzatmış kadına gülümseyerek baktı. Elindeki kıyafetleri gardıroba geri asarken, “Elbette, buyurun lütfen,” dedi ve işini bitirir bitirmez karşısında yaşına rağmen tüm güzelliğiyle duran kadına o anda yaşamakta olduğu sorunu söylemeye karar verdi. Ancak bunu nasıl yapacağını bilememiş, akşam için hazırlanma sürecinin bu kadar gergin ve Ela inkâr etse de heyecan dolu bir eyleme dönüşmesini kendisine yedirememişti.

“Erim nihayet uyudu. Annesi yokken biraz huysuzlanıyor. O kadar alışkın ki ona...”

“Çok normal ama değil mi? Henüz küçücük bir bebek...”

“Evet güzelim... Süt kuzusu işte, annesinin kokusunu arıyor,” diye gülümseyerek yanıtladı onu kadın ve ellerini sıkıntıyla ovuşturduğunu gördüğünde sormadan yapamadı. “Sen ne yapıyordun? Aşağıda birer kahve içelim diyecektim sana...”

“Şey... Olur, tabi ki ama... Benim bir sorunum var.”

Burcu’nun kaşları merakla kalkarken, “Ne sorunu? Yardımcı olabileceğim bir şey mi?” diye sordu ve onun yanıt vermesini bekledi. Hemen ardından da Ela Sarp’la yaptıkları konuşmayı

anlatmaya başlamış, Burcu da durumu zaten bildiğini kesinlikle belli etmemişti.

"Yani akşam için bir elbiseye ihtiyacın var, doğru mu anladım?"

"Evet... İçlerinden uygun bir şey seçemedim bir türlü... Bana seçmemde yardımcı olur musunuz?"

"Tabii ki... Hadi bakalım şunlara hemen," dedi ve Ela'nın gardırobuna doğru ilerledi. Genç kız kapakları iki yana doğru açtığında çok fazla olmayan ama kaliteli olduğu belli olan, Sarp'ın Mira'ya aldırduğu kıyafetler ortaya serildi. Burcu birkaç dokunuşla hepsini inceledi ve zaman zaman kararsız bakışlar atarak nihayetinde başını Ela'ya doğru çevirdi.

"Bunların hepsi rahat kıyafetler... Daha şık bir şeyler lazım."

"Şey... Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Sıradan bir yemek zaten... Bunların içinden bir şey seçmem yeterli olacaktır."

"Kesinlikle olmaz," diye yanıtladı kadın ve onu kolundan tutarak odanın dışına doğru sürükledi. Ela onun kendisini nereye götürdüğünü anlamamış, ancak Sarp için daha fazla hazırlık yapmak da istememişti. Zira onun zorunlu olarak kendisine teklif ettiği bu yemeği kabul etmiş olmak bile genç kıza yeterince incitmişti.

Nihayet bir üst kat olan üçüncü kata çıktıklarında Ela şaşkınlıkla ilk kez geldiği yere baktı. Bu kat diğerlerinden daha özel düşünmüş ve daha farklıydı.

"Burası yalnızca bize ait olan bir kat... Demir'le kıımız için yıllar önce yapıldı," diyen kadın hafifçe gülümseyerek onun sırtına dokundu ve adımlarını hızlandırdı. Ve birkaç saniye sonra neredeyse kapının olduğu alan haricinde tüm duvarları kıyafetlerle çevrili olan bir giyinme odasına yanındaki kadınla birlikte adım attı.

"Burası sizin mi?"

"Evet canım... Benim... Eskiden moda ya karşı muthiş bir ilgim vardı. Yaptığım işin de etkisiyle... Alışverişi her zaman istemsizce biraz abartırım o nedenle..."

"Çok güzel bir oda... İnsan burada kendini kaybedebilir."

"Eh... Ben de aynı şeyi sıklıkla yaşıyorum işte," dedi ve Ela'ya gülümseyerek ekledi. "Şimdi seni buraya neden getirdiğimi merak ediyorsundur. Benim şu anda giydiğim kıyafetlerin sana olma ihtimali yok denecek kadar az çünkü."

"Siz çok incesiniz ama... Kesinlikle bedenlerimiz arasında çok fark yoktur."

"Olsun... Senin çok daha cıvıl cıvıl, yaşına uygun şeyler giymen gerek," dedi ve köşede diğerlerine göre daha küçük olan kapalı bir gardıroba doğru ilerledi. "Burada benim yıllar önce, Demir'le birlikteliğimizin ilk zamanlarında yalnızca birer kez giydiğim elbiseler var... Hepsine gözüm gibi baktım, çünkü hepsinin benim için anlamı çok büyüktü."

Gardırobu yavaşça açtı ve rengârenk elbiseler gün yüzüne çıktı. Burcu içlerinden birini çekip çıkardığında, Ela hayranlıkla kadının elindeki yeşil renkteki, dantel elbiseye baktı.

"Bu elbise çok özel bir ana aitti. Belki bir ara sana detaylı anlatırım. Ancak her zaman bana uğur getirdiğine inandım. Gözlerinin rengindeki bu elbise, bu gece sana da şans getirsin."

"Ben... Bu çok güzel bir şey... Çok kaliteli olduğu belli... Ama inanın bu kadarına gerek yok. Biz... O kadar önemli bir yemek yemeyeceğiz Burcu Hanım. Bu kadar hazırlık içine girmem doğru olmayacaktır."

"Şimdilik bunları düşünme... Sadece gecenin tadını çıkar," dedi ve çok daha fazlasını bildiğini, anladığını söylemek istese de gülümseyerek ekledi. "Ve kendini rüzgâra teslim et Ela... O sana doğru yolun neresi olduğunu, umudun nerede saklı olduğunu gösterecektir."

Ela ellerine bırakılan yeşil elbiseye, içinde tarif edemeyeceği kıpırtılarla baktı. Yanında durup kendisini izleyen kadın her ne kadar gözlerinin renginde olduğunu söylese de Ela, o yeşile bakarken bambaşka bir yeri anımsamıştı. Gözlerinin önünde gerçekle rüya karışımı görüntüler belirmiş, Ela rüyalarından gerçeğe dönmüş o yeşilin içinde, kendisine elini uzatan adama bir kez daha takılıp kalmıştı. Rüyasında gözlerini göremediği adamın

bu kez tanıdığı bakışları da Ela'nın kalbine işlemiş, bu gecenin o rüyayı doğrulayacak, Ela'ya bir hayal âleminde olmadığını kanıtlayacak kadar güzel geçmesini dilemeden duramamıştı.

Babasının anlattıklarına bir saniyeliğine bile odaklanamadan, bakışlarını yeniden sıkıntıyla salonun geniş kapısından gözüken merdivenlere çevirdi. Saat tam Ela'yla konuştukları dakikaya vurup kalmış olsa da beklediği kişi halen o merdivenin başında gözükmemişti. Sarp bugünü nasıl bitirdiğini, şirkette ne konuştuğunu, ne iş yaptığını bilememiş, yerinde bile doğru düzgün oturamadığı gibi aklının tümünü bu gece Ela ile baş başa olacaklarına vermişti.

"Gergin misin sen?" diye soran babasına döndü ve zorlukla gülümseyerek yanıt verdi.

"Çok mu belli oluyor?"

"Eh işte... Anlaşıyor..."

Derin bir nefes aldı genç adam.

"Gerginim evet... Çünkü günlerdir tek kelime etmedik neredyse... Ona yaklaştığımı sandığım birkaç adım da silinip gitti."

"Neden peki?"

"Bana inanmıyor baba," dedi ve gülümsemesi buruk bir hâle dönüşürken çok fazla detay vermeden devam etti, "Ben de onu şimdilik zorlayamıyorum. Güç bir durumun içinde çünkü... O yüzden ona istediğini veriyorum."

"İstediği ne sence?"

Sarp elini saçlarının arasından geçirirken ne diyeceğini bilemeyerek öylece duraksadı. Ardından aklına gelenle hiç düşünmeden adamın sorusunu yanıtladı.

"Özgürlük istiyor."

"Özgürlük," dedi adam ve dudakları yana doğru kıvrıldı. "İnsanlar özgürlüğü gözlerinde çok büyütürler. Ona aşkın da bir çeşit özgürlük olduğunu anlatmalısın."

"Nasıl?"

"Bilmem... İşe hislerinde, tavırlarında özgür olarak başlamalısın belki de... Onu kendi hâline bırakarak, ellerinden kayıp gitmesine izin mi vereceksin?"

"Elbette hayır... Bu asla olmayacak," diye yanıtladı ve babasının, "O hâlde biraz hızlan derim ben... O şu anda hislerinde de bir karmaşa hâlinde olabilir. Ona doğru olanın ne olduğunu sen göstermelisin," dediğini işittiğinde merdivenlerdeki sesle duraksadı. Oturduğu yerden kalktı ve o tarafa doğru attı adımlarını. Nihayet salondan çıktığında ve beklediği kişi görüş alanına girdiğinde dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Ela," diye gördüklerine inanamıyormuşçasına fısıldarken hemen yanlarında duran annesinin hızla uzaklaştığını fark edemedi. Gözleri yalnızca karşısında, yeşillerin içinde, nefesini kesen güzellikteki kıza sabitlenmiş, dudakları yana doğru hafifçe kıvrılırken adımlarının kendisini Ela'nın yanına sürüklemesine izin vermişti. "Çok güzelsin," diye fısıldadı Sarp ve kalbini patlayacak kadar şiddetle ağrıtan hislerini salıverdi. Ela'nın kirpiklerinin nazla kapanıp açıldığını, yanaklarının pembeye boyandığını, ormanın derinliklerini andıran gözlerinin ısıltıyla baktığını gördüğünde ise kendisini engellemedi. Genç kızın boştaki eline uzandı ve sıkıca kavrayarak bedenini kendisine doğru çekti. Dudaklarını, onu utandırmamak için etrafında kimsenin olmadığını emin olunca alnına değdirdi. Birkaç saniye orada kalan dudakları onun teninin az da olsa tadını almış, Sarp bunun hazzıyla inlememek için kendisini zor dizginlemişti.

"Çok güzelsin," diye tekrarladı bir kez daha, "Nefesimi kesecek kadar güzelsin Ela..."

"Teşekkür ederim," diyen kızın ten rengi artık pembeden kırmızıya doğru dönmüştü. Onun bu sözleri Ela'nın beklentilerini de aşmış, günlerdir konuşmuyor olduklarını, adamın kendisini umursamadığını bile unutturken yalnızca Sarp'ın bakışları altında tüm benliğinin titredığını hissetmişti. "Ben," diyerek açıklama yapmaya çalıştı, "Burcu Hanım böyle giyinmem için çok ısrar edince..."

"Şşşt," diye durdurdu onu Sarp ve parmağıyla kızın dudaklarını kapattı. Başparmağını onun pembe dudaklarının kadifemsi yüzeyinde gezdirirken, Ela'nın gözlerini yumduğu dikkatinden kaçmamıştı. Kulağına doğru eğildi ve fısıldadı. "Bu gece sadece sen ve ben varız Ela... Başka hiçbir şeyi düşünme güzelim."

"Peki," diye fısıldayan kızın aklı tam anlamıyla kanat takıp havalanmıştı. Aralarında geçen tüm tartışmalar uçup gıtmış, geriye sadece Sarp'ın kendisi kalmıştı. Ve belinden tutarak karpıya doğru kendisini sürükleyen adamın kokusu, sıcaklığı yanı başındayken Ela için ilk kez her şey önemini yitirmiş, genç kız bir milat yaşadığını, çılgınlık olduğunu, hoş karşılanmayacağını bile bile hislerini, arzularını, kalp atışlarını rüzgâra teslim ettiğini bu kez anlamıştı.

Sarp'ın gün içinde Ela'yla konuşmalarının hemen ardından asistanına rezervasyon yaptırdığı restorana geldiklerinde genç adam keskin bakışlarıyla etrafı taradı. Elinin sımsıkı ve güçlü tutuşu kızın belinde duruyor, onun etrafı beğeniyle izleyen gözlerine takılıp kalıyordu.

"Beğendin mi?" diye sorarken ise gerçekten ne düşündüğünü merak ediyordu. Bu gece Ela ile her şeye baştan başlamayı arzuluyor, belki dile gelmeyen birçok şeyin söylenebileceğini düşünmeden edemiyordu.

"Evet, çok güzel bir yer gerçekten..."

"Yemeklerine de bayılacaksın güzelim," dedi adam ve Ela onun restoranı bu kadar iyi bilmesi karşısında gerilmeden edemedi. Daha önce kiminle geldiğini merak etmiş, ancak bir kez daha geceyi kafasındaki kuruntularla mahvetmeyi goze alamayarak aklına gelenleri beyninin bir köşesine itmişti.

Sarp'ın restoran yetkililerinden olduğunu tahmin ettiği bir adamla ayaküstü konuşmalarını bekledi ve hemen ardından adamın kendisine dönerek yaptığı açıklamayı dinledi.

"Bu restoran çok eski bir tanıdığıma ait... Bu nedenle basın konusunda fazlasıyla tutucu olacaktı bu gece..."

"Normalde nasıl oluyor ki?"

"Gece'nin sonunda birlikte fotoğrafımızın çekilmemesi ve ya'nın gazetelere düşmemesi neredeyse imkânsız desem?"

"Anladım," diyerek yanıtladı ve adamın sözlerinden olumsuz bir çıkarımda bulunmamaya çalışarak kendileri için ayrılan masaya doğru ilerledi. Bir yandan gazetelere çıkacak herhangi bir fotoğrafın kendi durumunu etkileyeceğini aklına getirmiş, ama diğer taraftan da adamın belki de bunu istemeyebileceğini düşünmeden edememişti.

Geceye kuytu bir köşede, etrafı hafifçe çevrili bir masada başladıklarında, Sarp hızlı bir şekilde Ela'nın da ne yemek istediğini belirtmesinden sonra siparişlerini verdi. Yemekten önce gelen ve servis yapılan şarap, Ela için yine bir ilk olsa da genç kız tadının hoşuna gittiğini düşünmeden edememişti.

"Bu benim ilk içki içişim sanırım," dedi hafifçe gülümseyerek ve yuvarlak masada tam karşısında duran adamın kendisine sıcağı bakması karşısında oturduğu yerde kıpırdandı. "Neden öyle bakıyorsun?" diye sorduğunda adamın dudakları kıvrılmış, elini uzatarak Ela'nın öne düşmüş saçlarını geriye atarken onun hafif bir makyajla daha da güzelleşmiş yüzüne bakıp günlerdir aklına misafir ettiklerini anlatmaya başlamıştı.

"Kaç gündür hiç konuşmadığımızın farkında mısın?"

"Evet," diye yanıtladı genç kız ve suratı hafifçe asılırken başka tek kelime edemedi. Ancak adamın, "Defalarca aramak istedim. Ama sen en son konuşmamızda sana yaklaşmamam gerektiğini apaçık belirtmiştin."

"Her zaman sana söyleneni yaptığını bilmiyordum. Beni bırakmanı söylediğimde dinlememiştin."

"Seni aramamı mı istedin yani? Bu sözlerden bunu mu anlamalıyım Ela?"

Ela'nın kaşları çatılıp gözleri öfkeyle parlarken Sarp rahat bir şekilde arkasına yaslandı. Onun ne zaman o masum tavırlarından sıyrılıp hırçınlaşacağını merak etmeden duramamıştı. Ve şimdi tam da arzuladığı manzara karşındayken Sarp, içindeki tutkunun anbean kabardığını hissetmiş, ancak onunla ilgili kurduğu hayalleri bir kez daha dizginlemek zorunda kalmıştı.

"Tabii ki hayır... Ama kaba olduğun konusunda artık kararımı netleştirdim. Beni evine getirdin ve öylece bıraktın. Sözde güvenliğimin söz konusu olduğunu söylemiştin ama sen bunu hiç umursuyor gibi gözükmüyorsun."

"Emin ol umursuyorum Ela... Hatta herkesten, kendimden daha fazla... Orada hiç olmadığın ve olamayacağın kadar güvendesin. Her daim, her şeyden haberdarım ben..."

"Daha ne kadar devam edecek peki bu durum?" diye sordu genç kız karşısındaki adamın bu sözler karşısında gerildiğinin farkına varamadan, "Ne zaman sona erecek? Hiçbir gelişme ya da haber yok mu onunla ilgili?"

"Ona verdiğimiz süre doluyor. Birkaç gün içinde kararını bildirmek zorunda... Elbette olumlu olmak koşuluyla," dedi ve genç kızın başını salladığını gördüğünde içindeki sıkıntıyı yansıtmadan edemedi. "Peki, sonra ne olacak Ela? Her şey bittiğinde, nihayet ondan kurtulduğunda ne olacak? Öylece ayrılacak mı kesişen yolumuz? Tıpkı birkaç gün önce söylediğin gibi... İstedtiğin bu mu gerçekten?"

"Ba-başka ne olabilir ki?"

"Ne mi olabilir?" diye sordu genç adam ve genç kızın masanın üzerinde duran eline uzandı. "Sana anlatmak istediklerimi dinleyebilirsin mesela... En başından beri bilmen gereken ama koşullar nedeniyle benim ertelediklerimi," dedi ve genç kızın şaşkın bir şekilde bakmaya devam ettiğini, hiçbir şey söylemediğini gördüğünde avucundaki narin eli usulca bıraktı. "Benim istediğim her şeyin bu kadar kolayca sonlanması değil... Buna izin vermeyeceğim Ela. Sen özgürlük istediğini söyleyip durabilirsin. Ancak tek başına özgür olmanın imkânı yok, ben buna asla olur vermem."

"Ne yapacaksın peki? Zorla mı alıkoyacaksın tekrar?"

"Gerekirse evet," diye yanıtladı sakın ama itiraza olanak tanımayan bir sesle. Onun yine hırçın bir hâle büründüğünün, Sarp böyle konuştuğunda hoşuna gitmediğinin farkındaydı. Ancak her şeyi Ela'nın ellerine bırakacak olursa Sarp'ın ellerinin boş kalması elbette ki kaçınılmazdı. Bu nedenle de kendi doğru

bildiklerini yapacak ve onun her boşluğundan saldıracaktı. "Gerekirse zorla tutarım seni yanımda... Kendime zorla âşık edebilir miyim seni bilmiyorum... Ama bundan sonra ne bir kez daha geç kalırım sana, ne de başka birine ait olmana izin veririm bu dünyada..." diyerek sözlerini sonlandırdığında karşısındaki kızın zorlukla yutkunuşuna ve yanaklarının pembeye boyanışına baktı. Hırçınlığı ve masumiyeti bir arada barındıran bu kızın kendinden başka birine ait olması olanaksızdı. Ve bedenine kattığı tecrübeler sayesinde kadınların bakışından, gülüşünden ne demek istediklerini anlayan Sarp'ın, Ela'nın o anki tavırlarından sonra doğru yolda olduğundan şüphesi kalmamıştı.

Yemekleri bitip kalkmak için hareketlenmelerinden sonra Sarp hızlı bir biçimde hesabı şirkete yollamalarını istemiş, lavaboyu kullanacağını söyleyen Ela'yı dar bir koridorda beklemeye başlamıştı. Onun içkinin de etkisiyle tavırlarının değiştiğinin farkına varmış, bu hâlinin bile fazlasıyla çekici olduğunu düşünmeden duramamıştı. Ardından Ela daha fazla kötüleşmeden eve gitmeyi aklından geçirmiş, ancak dışarıda sabırsızca beklerken tam karşısından gelen silütle olduğu yerde öylece kalmıştı.

"Merhaba Sarp... Ne güzel tesadüf!" diyen kadın seri adımlarla yanına geldi ve Sarp onun kendisini yanağından da olsa öpmesine geçen sabah kahvaltıda yaşanan durum gibi engel olamadı.

"Merhaba Nil," derken bu hareketinden oldukça rahatsızdı. Yanağında uzun süre kalan dudaklar midesini bulandırmış, Sarp tam ondan uzaklaşmak için hamle yaptığı sırada tuvaletin açılan kapısından Ela hızlı adımlarla dışarı çıkmıştı.

Ela ise içkinin verdiği rahatlığın etkisiyle yüzündeki gülümsemeyi devam ettirerek lavabodan çıktı ve tam karşısında gördüğü manzarayla bir anlığına duraksamış olsa da duruşunu dikleştirerek adımlarını devam ettirdi. Bu görüntü yüzünden harika geçtiğine şüphe duymadığı gecesinin son anda tepetaklak olduğunu hissetmiş ve bugün telefonda Sarp'a seslendiğini duyduğu sesin sahibini karşısında bulmak genç kıızı

sinirlendirmişti. Üstelik o günkü kahvaltıda şahit olduğu anın tekrarlandığını, o kadının yine Sarp'ı yavaş ve Ela'nın şuh olduğunu anlayabildiği hareketlerle öptüğünü görmek gecenin büyüüne kapılıp unuttuğu öfkesini geri getirmişti.

"Merhaba Nil Hanım," dedi Sarp'ın yanındaki kadına ve kadının yüzünün değişmesini müthiş bir zevkle izledi. İçtiği kadehlerce içkinin verdiği cesaret Ela'yı değiştirirken, daha bu gece adamın söylediklerini anımsadı ve ardından bu lanet olası kadının sürekli olarak ya isminin ya da kendisinin karşısına çıkışını aklına getirdi. Nedense Ela bu kez geri adım atmayacağını düşünmüş, bunun yarattığı etkiyle Sarp'ın hemen yanı başına gelmişti.

"Ah! Ela... Merhaba," dedi kadın şaşkınlıkla ve Sarp'a bakarak ekledi, "Birlikte mi gelmiştiniz?"

"Evet, Nil... Birlikte geldik," diye cevap verdi Sarp ve yanında duran Ela'nın yakınlığının da etkisiyle elini genç kızın beline sardı. Onu hafifçe kendine doğru çekerken, içki yuzunden kötüleşip kötüleşmediğine bakmadan yapamamıştı.

"Ben sizi tutmayayım o hâlde," dedi karşısındaki manzaraya içinde koca bir düğümle bakan kadın, "İyi akşamlar..."

"İyi akşamlar Nil," dedi Sarp ve Ela'nın da değişik bir tonlamada, "İyi akşamlar Nil Hanım... Görüşmek üzere," deyişi dikkatinden kaçmadı. Birkaç dakikanın ardından arabaya bindiklerinde, sessiz geçecek, Sarp'ın anlam vermekte zorlandığı Ela'nınsa iç hesaplaşmalar içinde yanıp tutuştuğu, kısa sürecek bir yolculuğa başlamışlardı.

28

Sarp, gözleri bu gece büyüleyici bir biçimde parlavan yeşil elbisenin içinde hayatı boyunca gördüğü en güzel manzarayı kendisine sunan genç kızın yana doğru düşen başına baktı. Gözleri kapalı, nefes alışverişi düzenli ve yavaştı. Yol boyunca tek kelime etmemiş olmalarının yanı sıra, Ela adamın sandığı kadarıyla içki nedeniyle uyuyakalmıştı. Arabanın kapısını açtı ve dışarıya adım attı. Evin kapısında bekleyen adam, Sarp'ın yaptığı tek bir hareketle kapıyı açması gerektiğini anlamıştı.

Genç adam arabanın etrafında dolandı ve Ela'nın kapısını yavaşça açarak genç kızı seri ama nazik bir hamleyle kucağına aldı. Kızın güzeller güzeli yüzü dudaklarından firar eden mırıltılar eşliğinde adamın boynuna gömülürken, Sarp derin bir iç çekmekten kendini alamamıştı.

Birkaç dakika sonra nihayet Ela'nın odasına ulaştıklarında, Sarp zorla da olsa kapıyı yavaşça açtı. Kucağında yüreğini kafesinde dört döndüren kadınla içeri girip kapıyı ayağıyla kapattığında Ela, incecik parmaklarını adamın yüzünde dolaştırmaya başlamıştı.

Tam yatağa yaklaşıp Ela'yı üzerine bırakacaktı ki kızın sesi odanın içinde yankılandı.

"Sarp," diye fısıldayışı adamı olduğu yere mıhlamış, Sarp yatağın kenarında kucağında onu tutmaya, sımsıkı sarmalamaya devam ederek öylece kalmıştı.

"Buradayım güzelim," diye yanıtladı onu ve o sırada Ela başını kendisini mest eden, kokusundan fazlasıyla hoşlandığı o kuytu sıcaklıktan kaldırdı. Gözlerini zorlukla kırpıştıtararak aradığında görmek istediği yüz tam karşısındaydı.

"Geldik mi?" diye sorduğunda nerede olduklarını kavrayamadı. O anda farkında olduğu tek şey, yüreğinin genç kızın artık dayanamadığı bir hızla, acıtan bir sızıyla atmasına sebep olan adamın kucağında yer aldığıydı.

"Evet güzelim... Şimdi seni yatağına yatıracağım. İyi misin?"

Ela başını salladı ve gözlerini açık tutmaya çalıştığı sırada yatağın üzerine bırakıldı. Bacakları aşağıya sarkmış durumda, yatak örtüsünün üzerine oturmuş hâlde öylece kalmıştı. Adamın örtüyü açmak için hamlede bulunduğunu fark ettiğinde içindeki cesaret timsali kadının teşvikiyle adamın elini tutarak engellemeye çalışmıştı.

"O kadın," diye fısıldarken Sarp yatağa, hemen genç kızın yanı başına oturmuş, saçlarını arkaya doğru atarak yüzünü ortaya çıkarmıştı. "O kadın senin neyin oluyor Sarp?"

Sarp bu soruyla bir anlığına duraksarken Ela'nın gözlerinde yanıp sönen kıvılcımları fark etti. Dudakları hafifçe kıvrılıp,

"Neden sordun güzelim?" dediğinde ise Ela'nın parmakları adamın dudaklarının kıyısındaki çizgilere değmiş, Sarp bunun etkisiyle derin bir soluk çekmişti.

"Bu çizgiler var ya," dedi genç kız laftan lafa atladığının farkına varamayarak, "Ben bunları bir türlü unutamıyorum." Parmakları genç adamın yanağında, sakallarının arasında dolasmaya başladığında ise başını daha fazla dık tutmaya dayanamayıp adamın göğsüne bıraktı.

"Ah Ela! Ben senin hiçbir şeyini unutamıyorum... Bir anla-san beni..."

"Anlatmıyorsun ki... Susuyorsun hep... Aramıyorsun beni, tek başıma bırakıyorsun burada..."

"Aramamı mı istiyorsun?" diye sordu ve onun mahmurlaşmış gözlerine bakabilmek için göğsündeki başı avuçlarının arasına aldı. Şimdi gözleri birbirine mührüleniyor, netesleri birbirine karışıyordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı genç kız ve kendisine tazla-sıyla yakın olan adamın da etkisiyle dudakları hantçe aralandı "Bu istemek mi, bilmiyorum."

"Ne peki? Ne hissettiğini söyle bana..."

Ela omzunu hafifçe silkti ve neler soylediğinin farkında olarak konuşmasını devam ettirdi. Her ne kadar tam anlamıyla sar-hoş olmayıp kendinde olsa da bugüne dek onu konuşturmayan engeller ortadan kalkmış, Ela dilinin çözöldüğünü hissettiği gibi bunları daha fazla içinde tutamayacağına da karar vermişti.

"O kadın," dedi tekrar en başta dile getirdiği konuya dö-ne-rek, "Onda hoşuma gitmeye bir şeyler var. O kadın senden mi hoşlanıyor Sarp? Neden öpüyor seni her detasında?"

"O kadın benim için hiçbir şey ifade etmiyor güzelim."

"O zaman neden kendini öptürüp duruyorsun? Çok mu meraklısın?" diye hırçın bir şekilde homurdandı. Sarpın onun tavırları karşısında güldüğünü gördüğünde ise kaşları istem-sizce çatıldı. Dilinin ucuna gelen sözcükleri bir türlü tutama-dığını anlamış, ancak "Battı balık, yan gider," diye de düşünme-den yapamamıştı.

"Hayır güzelim... Emin ol, onun beni öpmesine hiç meraklı değilim. Beni öpmesini istediğim tek bir kadın var..."

"O zaman izin verme," diye sert olduğunu sandığı ama aslında Sarp'ın kulağına bir mırıltı olarak çalınan ses tonuyla söylendi. Başını adamın omzuna koyup eliyle boynunu hafifçe okşarken gözleri kapansa da anlaşılan söylemek istedikleri henüz bitmemişti. "Öpmesin seni Sarp... Başka kadınlar olmasın..."

"Başka kadın yok Ela," diye fısıldadı adam onun başını yeniden omzundan kaldırıp elleriyle kavrarken, "Yalnızca sen varsın. Bir tek sen..."

Dudaklarını önce genç kızın alnına değdirdi. Onun yakınlığıyla zorlanan bedeninin bilincindeydi. Ancak Ela'nın sarhoş olduğunu sanırken bir ümit aksi olabileceğini de düşünmeden edememişti. Dudakları bu kez alnından yanağına doğru süzülüyor ve sıcak, ıslak öpücüklerini kızın tenine bırakırken inlercesine fısıldadı. Onun incecik elini tutup kalbine koyduğunda gözleri birleşmiş, Sarp Ela'ya kaçacak bir yer bırakmamıştı.

"Burada sadece sen varsın... Seni ilk gördüğüm andan beri hem de... İşte bu yüzden Ela... Asla özgür bırakmam seni. Asla gidemezsin benden, kaçamazsın ellerimden. O adamdan çok yakında boşanacaksın. İşte o zaman... İşte o zaman şu anda yapmak için çıldırdığım şeylerle ilgili tutmayacağım kendimi."

"Ne?" diye sordu genç kız onun yakınlığının yarattığı eşsiz etkiyle titrerken, "Ne için çıldırıyorsun?"

Genç adam kollarında titredığının farkında olduğu kızın burnuna küçük bir öpücük bırakırken, "Seni öpmek için," diye fısıldadı. Yüzünü iki yanından sıkıca kavradı ve dudaklarından sızan ılık nefes kendisinininkine karışırken biraz daha yüzünü yaklaştırdı. "Nefesinin nefesime karışması için..." diyerek devam etti ve yalnızca bir kez, çıldırtan, daha fazlası için kıvrandıran bir temasla dudaklarını onun dolgun, pembe dudaklarına sürterek uzaklaştı. "Tadını alabilmek için," dedikten hemen sonra parmağıyla onun dudaklarını aralayarak ıslaklığını hissetmeye çalıştı. Ve onun dudaklarının bir kuyuyu andıran ıslaklığıyla nemlenen parmağını kendi dudaklarının arasına bırakıp hafifçe emdi.

Gözlerini kapattı ve kendi yaptığı bu hareketin bedenini nasıl kaskatı bir hale getirdiğini hissederken istemsizce inledi. Bunu çok daha farklı şekillerde yapmayı arzulasa da şimdilik yeterliydi. Ardından dudaklarını onun çenesinde ve yanağında ıslak ama ateşle kavru lan yollar çizerek dolaştırdı. Ve nihayet boyuna, kalp atışının bile hissedilebildiği şah damarının üzerine ulaştığında, o hassas noktaya dili ve dudağıyla minik bir darbe bıraktı. "Yalnızca bana ait olabilmen için... Sana *benim* diyebilmek için çıldırıyorum," diyerek son sözlerini söylediğinde, genç kızın kollarına sokuluşunu kopkoyu bir tutkuyla karşılamıştı.

"Sarp," diye inlercesine mırıldanan genç kızın arzulu olduğundan emin olduğu sesi adamın kulaklarına dolarken odanın içindeki hava anbean ağırlaşıyordu. Sarp yalnızca dudaklarının altındaki alazlı tenin farkına varabiliyor, çok daha fazlası için deliren, onun sıcaklığında, ıslaklığında kaybolmak için yanıp tutuşan bedenini ve ruhunu nasıl dizginleyeceğini artık bilemiyordu. Ela'yı, daha uzağındayken, tanımiyorken, hakkında hiçbir şey bilmiyorken özlemini çektiği teni kendine ait kılmayı arzuluyor, bu aşkın tutkuya bulanmasını, elinde her daim Ela'nın elinin olmasını ve tüm ömrünün yalnızca onun teninde yok olmasını diliyordu.

"Çok yakında Ela'm," diye fısıldadı dudaklarından firar eden o sahiplik ekinin farkında olarak, "Çok yakında her şey konuşulacak. Saklanan hiçbir his kalmayacak. İşte o zaman... Kaçamayacaksın benden..."

Dudaklarını genç kızın efsunlu, kendisini usul usul çeken, kıskırtan teninden uzaklaştırdı. Narin bedenini kollarında sım-sıkı sardı. Elleri saçlarını kavrayıp yumuşaklığını hissederken genç kızın sesi kulaklarına çalındı.

"Kaçmak istediğimden emin değilim Sarp," diye mırıldanan Ela, tek bir sözüyle adamı nasıl bir ateşin içine attığının, buna rağmen yanmaya, kül olmaya gönüllü kıldığının farkına varamamıştı.

Gözleri ışıltılı bir güne açıldığında Ela, mahmur bakışlarını etrafında usulca dolandırdı. Yeşil gözleri bulunduğu odanın içinde, candan içeri sızan gün ışığında gezindi ve son olarak yatağın üzerinde uzanan kendi bedeninde duraksadı. Dün akşamki elbisesinin hala üzerinde olduğunu gördüğünde gözlerini yummuş, dün gece tam burada, bu yatağın üzerindeyken, adamın kollarında oluşunu anımsamıştı.

Sarp'ın ve elbette kendi dudaklarından dökülen her bir sözcük Ela'nın kulaklarına bir kez daha doluşup, halen bedeninde hissettiği dokunuşlar bir film şeridi misali gözlerinin önünden geçip giderken parmakları istemsizce dudaklarına uzandı. Aralanan dudaklarının üzerinde, çenesinde dolanıp oradan boyuna sürüklenirken temaslari, gözlerini yumduğunun ve titrek bir soluk çektiğinin farkına varamamıştı.

"Allah'ım," diye fısıldarken nefes nefese, eli kalbinin üzerine sanki kendisini yoran bu hızı yavaşlatacakmış gibi dokunmuş. Ela dudaklarından firar eden küçük kıkırtıyı ne kadar çabalasa da tutamamıştı.

Yattığı yerden seri bir hareketle kalkıp banyoya doğru yürürken kulakları adamın sesinden dökülen sözcüklerle uğulduyor, onun yapmak için çıldırdığı her şey tüm canlılığıyla yeniden genç kızın zihninde sıralanıyordu. Sarp'ın açıkça dile getirdikleri yanaklarını biraz utanç ama çokça önüne geçemediği bir heyecanla pembeye boyarken Ela, hissettiklerinin anlamına artık kata yormuyordu. İçinde önüne geçemediği bir korku kök salıyor, ancak buna rağmen ılık, baştan ayağa tazeleyen bir rüzgârın önünde yaprak misali savrulduğunu hissediyordu. Ancak yine de... Dün akşamdan beri yaptığı gibi olan biteni, hissettiklerini, kalbini çepeçevre saran bu nefes kesici duygularını akışına bırakıyor, hayatın ona verecekleri için sabırsızlanıyordu.

Dakikalar sonra hazırlanıp odasından çıktı. Merdivenlere doğru yürürken ellerini sabırsızca gür saçlarında dolandırdı. Etrafında kendini görebileceği ayna benzeri bir şey ararken uyardığı ruh hâlinin aksine fazlasıyla sabırsızdı. Gecenin bir yarısı yaşananları düşününce pembeye boyanan yanaklarına mani olmamış, yine de onun bir süre yanında kaldığını bilmek, "Sen

uyuduktan sonra gideceğim güzelim," deyişini işitmek kendisini iyi hissetmesini sağlamıştı.

Merdivenlerden aşağıya hızla indi. Bakışları etrafında gezinirken onu gördüğünde nasıl tepki vermesi gerektiğini düşünmeden edememişti. Ancak onun sabah mutlaka konuşacaklarını söyleyişini anımsamış, bunun etkisiyle duruşunu dikleştirip salona doğru adımlarını ilerletmişti.

İçeri girdiğinde Burcu Hanım ve Demir Bey'in koltukta yan yana oturup, hararetili bir şekilde konuştuklarını fark etti. "Günaydın," derken ikisinin de bakışları kendisine çevrilmiş. Ela Burcu Hanım'ın gülümsediğini görse de bakışlarından da hafifçe kızgın olduğunu anlayabilmişti.

"Gel Ela," diyen kadına doğru yaklaştı. Bir anlık tedirginlikle onun, dün akşam Sarp'ın kendi odasında olduğunu bilip bilmediğini düşünmeden yapamadı.

"Bir şey mi oldu Burcu Hanım?" diye telaşla sorarken, kadının yine öfkeli bir hâle büründüğü gözünden kaçmamıştı.

"Aman, her zamanki şeyler Elacıgım... Sarp, sabah erkenden gitti de ona sinirlendim biraz. Bir ton müdürü var altında çalışan ama yine kendisi gidiyor."

"Nereye?" diye sorduğunda daha dün gece heyecandan bir kuş misali çırpınan kalbi korkuyla kasıldı.

"Nil aradı erkenden... Ankara'da halledilmesi gereken bir durum varmış sanırım, detayını bilmiyorum. Sabah oraya gittiler. Daha doğrusu önce ofise gittiler. Herhâlde şimdilerde çıkmışlardır."

"Nil'le birlikte mi?" derken alacağı yanıtı aslında biliyordu. Ancak karşısındaki kadından duymak istiyor, sol yanındaki nefesini kesen bu acıyla ise nasıl baş edeceğini kestiremiyordu.

"Evet canım... Basınla alakalı bir durum da varmış sanırım. Aylar önce çok önemli bir iş alınmıştı orada. Sanırım onunla ilgili..."

"Anladım," diye fısıldadı ve çenesi hafifçe titrerken zorlukla yutkundu. Görüşünü bulanıklaştıran yaşların onunun set çekmeye çalışırken ağlamanın hiç zamanı olmadığını düşünüyordu.

"Şey... Burcu Hanım," dedi aniden aklına gelenlerle... Bugün burada nasıl vakit geçirebileceğini bilemiyor, evin içinde kapalı kalmanın kâbusu olacağını sanıyordu.

"Söyle canım..."

"Ben yakın bir arkadaşım ile birkaç gün önce konuşup olanları anlatmıştım hatırlarsanız," dediğinde ise kelimeleri nasıl art arda sıralayabildiğine şaşıyordu. "Ben eğer izniniz olursa, bugün onunla buluşmak istiyorum."

Bakışlarını Burcu Hanım'dan Demir Bey'e çevirdi. Onun da iznini alması gerektiğinin bilincindeydi. Kendisine evlerini açmış, hiç kimsenin yapmadığı kadar içten davranmış bu insanları çiğneyerek saygısızlık etmek, Ela'nın yapabileceği bir şey değildi.

"Ama nasıl olacak güzelim... Sarp'ın haberi var mı?"

"Hayır yok... Ama baksanıza işi varmış onun da... Her an benimle uğraşamaz ki..."

"Tamam kızım git," diyen tok sesin sahibi hiç şüphesiz Demir Bey'di. Ela şaşkınlıkla gözlerini onun yüzüne çevirmiş, anlayışlı bakışlarıyla mahcup olduğunu hissetmişti. "Ama adamlardan biri götürsün seni nereye gideceksen. Hatta çok özel bir konuşma olmayacaksa Mira'nın kafesine gitmen daha iyi olur sanki..."

"Olur, Demir Bey... Ben sizden adresi alayım, arkadaşım nereye geleceğini söylerim. Çok teşekkür ederim," derken onların herhangi bir şeyi anlamış olmalarından şüpheleniyordu. Ancak Sarp'ın dün akşam yaşananlardan sonra o kadınla gitmiş olmasını sindiremiyor, en azından kendisine haber vermesini arzulamadan edemiyordu. Ela kendi hislerine de net bir isim koyamasa da tecrübesizliği nedeniyle bunun normal olduğunu düşünüyor, ama yine de dün gece yüzüne, tenine değen dudakların sıcaklığını aklından atamıyordu. Her anı net bir biçimde anımsıyor, bu durum hissettiklerinin yoğun olup olmadığıyla ilgili genç kıızı düşündürüyordu. Ve hemen ardından adamın, şu anda o kadınla olduğuna göre yalan sözleri aklına geliyor, Ela hissettiği acıyla neredeyse öleceğini hissediyordu.

Dakikalar sonra ilk olarak nasıl aklında tutacağını şaşırarak evdekilerden Mira'nın adresini aldı. Sonrasında koşar adımlarla odasına çıktı. Ceylan ile yaptığı konuşma yalnızca birkaç dakika sürmüştü, günler önce tüm olayları detaylı bir şekilde öğrenen arkadaşları buluşacak olmalarının telaşıyla Müdire Hanım'dan izin alacağını paylaşmıştı. Bir saat kadar sonra buluşmak üzere sözleştiklerinde Ela rahat bir nefes almış, en azından yakın bir arkadaşının hislerine isim vermesinde kendisine yardımcı olabileceğini düşünmeden yapamamıştı. "Aşk," diye fısıldayan benliği Ela'yı diğer her şeye sağır etmiş, aslında hissettiklerine, bu nefesini kesen duygularla kalbindeki çarpıntılara çoktan bir ad verdiğinin farkına varamamıştı.

"Neredesin İbrahim?" diye sorarken öfkeli adımlarını arabasına doğru yönlendirdi. Az önce patronla yaptığı konuşma kapana kısılmış hâlini daha da artırmış, Hasan artık o parayı bulmaktan başka çaresi olmadığını kabullenmişti.

"Dün akşam konuştuğumuz gibi şu öğretmenin oradayım. Ama bu kız bence de hiçbir şey bilmiyor Hasan. Günlerdir izliyoruz işte, tık yok. Ela'nın ne halılar karıştırdığını öğrenmek için elimizdeki tek yol o avukat gibi görünüyor."

"Haklısın," diye sıkıntıyla söylenerek arabasına bindi, "Bilseydi anlardık şimdiye kadar. Elbet görüşürlerdi. Ela belki de yakınlarında değil, bilemiyorum..."

"Dur bakayım!" dedi İbrahim telaşlı bir sesle ve Hasan onun arabayı çalıştırdığını gösteren sesi duyduğunda kendisi de direksiyonda merakla kıpırdandı.

"Ne oluyor?" diye sorarken İbrahim'in neye bu kadar dikkat kesildiğini anlamamıştı.

"Bir yere gidiyor bizim ki..."

"Eee? Eve gidiyordur."

"Bu saatte çıkmıyorlar ki... Kreş daha geç bitiyor. Ayrıca eve de taksiye binerek gitmiyor Hasan. Hemen her akşam takip ettiğim için biliyorum."

"E tamam bir bak bakalım nereye gidiyormuş?"

İbrahim artık sabrının son sınırında olduğunu hissederek derin bir nefes aldı ve altındaki arabanın gazına daha çok basarak kuzenini sinirle yanıtladı.

"Zaten bu son Hasan... Artık umurumda bile değil bu iş. Kabul edersen avukatın teklifini ne âlâ! Etmezsen de sen bilirsin. Ela'nın nerede olduğu muhabbeti artık canımı sıkmaya başladı. Senin karının bekçisi değilim ben."

"Tamam be uzatma! Hadi git bak bakalım. Bir şey çıkmaz zaten muhtemelen. Sonrasında ne yapacağımızı konuşuruz şu para işiyle ilgili," deyip telefonu kapattığında arabasının rotasını evine doğru çevirdi. İbrahim'in birazdan döneceğine neredeyse emin gibiydi. Artık en kısa sürede avukatı arayıp konuşmaya karar vermiş, şu işe girip biraz yükseldikten sonra o Ela denen sürtüğün icabına bakmayı kafasında netleştirmişti. Ancak yalnızca yarım saat kadar sonra, tam evinin önüne yaklaştığında çalan telefonu onu yolundan çevirmiş, yanıtladığında işittikleri ise gözlerinin öfkeyle dönmesine neden olurken Hasan'ın beyninde onu nihayet buldukları ile ilgili kocaman bir ışık belirmişti.

Dakikalardır aramakta olduğu telefon nihayet açılıp, konuşmak istediği adamın sesi kulağına dolduğunda Cihan, kafenin önüne park ettiği arabadan usulca doğruldu. Bakışlarını kafenin bahçesine çevirip bir kolaçan ettikten hemen sonra ise, "Efendim Cihan?" diyen adamla konuşmaya koyuldu.

"Sarp Bey... Benim size söylemem gereken bir şey var."

"Söyle Cihan... Annemler de aramış beni. Yola çıktım şimdi, havaalanına gidiyorum. Bir şey mi oldu?"

"Evet, Sarp Bey... Ela Hanım..."

"Ne oldu Ela'ya?" diye tok ve kükreyen bir sesle sorduğunda Cihan derin bir nefes alarak anlatmaya başladı.

"Ela Hanım, kreşteki arkadaşıyla buluşmak için Mira Harum'un kafesine geldi."

Sarp işittikleriyle ani bir fren yapıp yolun sağ tarafında arabasını durdururken, ellerini sinirle saçlarının arasından geçirdi.

"Ve siz bana sormadınız, öyle mi?"

"Sarp Bey aradık ama size ulaşamadık."

"Ulaşana kadar bekleyecektiniz Cihan!" diye bağırdı ve arabasını hızla yeniden çalıştırarak gazı kökledi. İlk dönemeçten ters yöne doğru ilerlerken çoktan nereye doğru gittiğinin bilincindeydi. "Ben geliyorum oraya... Kimseye bir şey söyleme," deyip telefonu kapattığındaysa Nil'i Ankara'ya erken gönderip, kendisi toplantıdan sonra gitmeye karar vermekle iyi bir seçim yaptığını aklından geçirdi. Ancak yine de dün gece olanlardan sonra Ela'nın neden böyle sorumsuzca davrandığını çözmemişti. Gecenin bir yarısı kollarında tuttuğu, tenini az da olsa hissedebildiği kızın yeniden aynı hırçınlığa büründüğünü görmek, dün geceyi hatırlamayacak kadar sarhoş olabileceğini adamın aklına getirmiş, Sarp bu hissin yarattığı sarsıcı etkiyle ne yapacağını bilememişti. O buğulu bakışları, aralanan dudakları, parmağında onun dudaklarının ıslaklığını anımsamak genç adamın nefesini kesmiş, ancak onun halen direndiğine şahit olmak fazlasıyla öfkelenmişti. Annesiyle babasının ise buna nasıl izin verdiklerini aklı almamış, Ela'nın hangi yolu izleyerek onları ikna ettiğini içten içe merak etmişti.

Dakikalar sonra, holdingden henüz çıkmasının da etkisiyle Mira'nın kafesinin bulunduğu sokağa vardı. Mekânın zorluğu nedeniyle arabasını biraz uzağa park edip yürümeye başladı. Kapının önüne ulaştığında Cihan'ın orada beklediğini fark etmesi bir olmuş, Sarp adama bakmadan bahçeden içeriye giren adımlarını hızlandırmıştı. Ve biraz ileride, bahçedeki masalardan birinde oturan kızı görmek gözlerini karartmış, Sarp onun yanında arkadaşının oluşuna aldırmandan hızla masaya ulaşmıştı.

"Ela," deyip masanın tepesinde dikildiğinde genç kızın şaşkınlıkla açılan gözlerini fark etti. Ancak hemen ardından sanki orada izinsiz bulunduğu için suçlu olan kendisi değilmiş gibi yeşillerinin öfkeyle koyulaştığını görmek adamı sinirlendirdi. "Seninle bu konuyu konuştuğumuzu anımsıyorum," derken Ela'nın çatılan kaşları, aralanan dudakları ve kızaran yanakları ciddi anlamda sinirlendiğinin göstergesiydi. Ancak Sarp, bunu umursamadı. Onun için önemli olan tek şey Ela'nın güvenli bir

ortamda bulunması ve en azından başındaki beladan kurtulana kadar dikkatli davranmasıydı.

"Senin bu konudaki sözünü dinleyecek değildim. Arkadaşım ile görüşmek en doğal hakkımdı," diye diklenerek, hırçın bir şekilde kendisini, yaptığı hareketi savunan genç kız adamın sabrını neredeyse taşırmak üzereydi. Ancak o sırada hızla ve panikle yanlarına yaklaşan Cihan sayesinde konuşmaları bölünmüş, Sarp yalnızca saniyeler sonra, işittikleri nedeniyle gözlerinde kararmış bir öfkeyle bakışlarını Ela'ya çevirmişti.

"Hemen gidiyoruz buradan Ela! Sakın itiraz edeyim deme!" diye öfkeyle tısladı ve bakışlarını kapıya doğru çevirerek kardeşiyle göz göze geldi. Kafenin neredeyse boş olmasının da etkisiyle ona da seri bir şekilde seslendi. "Erim'i hemen al ve benimle gel Mira! Gidiyoruz."

Yalnızca birkaç saniye sonra Mira ile Erim de yanlarına geldiğinde Sarp, Ela'nın kolunu bir mengene gibi sıkarak sürükledi. Onun arkadaşına halen dikkatle bakamamış, ancak o buradayken yaşadıkları bu olay genç adamı şüphelendirmişti.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırarak, kolundaki tutuşundan kurtulmaya çalışan kıza alev saçan bakışlarla baktı.

"Tek kelime daha etme Ela!" derken sesi tok ve kararlıydı. O adamın burayı bulduğunu düşünmek Sarp'ı Ela'nın evlendiğini ve hırpalandığını öğrendiğinden beri ilk kez çaresiz bırakmıştı. Üstelik kardeşiyle yeğenini mi yoksa Ela'yı mı kollayacağını bilememek, önüne geçen her şeyi yakıp yıkmaya isteğiyle yanıp tutuşmasını sağlamıştı.

Kapının önüne çıkıp, Cihan'ın kapısını açtığı arabaya onları bindirirken, Mira sorgulamaması gerektiğini bilerek Ceylan'ın kolunu hafifçe tutmuş, oğlunu da kucığında sıkıca sararak arka koltuktaki yerini almıştı. Ancak Ela'nın halen kendi öfkesinde kaybolarak hareket etmesi, sabahki hayal kırıklığını adamın söylediklerine itiraz ederek yansıtmaması Sarp'ın sabrını artık taşırmıştı.

"Senin emirlerini yerine getirmeyeceğim Allah'ın zorbası!" diye bağırarak genç kız adamın omuzlarından sıkıca tutmasıyla sarsılmış, bir eliyle çenesini kavraması ve yüzüne bakmaya

zorlamasıyla öylece kalakalmıştı. Sarp'ın ilk kez kendisine bu kadar sert davrandığının farkında olsa da titreyen çenesine mani olamamış, onun böyle davranmasının arkasında başka neden aramıştı.

"Dinleyeceksin. O arabaya derhal bineceksin Ela!" dedi ve bakışlarını Cihan'ın kontrol ettiği köşeye çevirdiğinde gördükleriyle kaskatı kesildi. O, Cihan'dan yalnızca polis olan adamın burada olduğunu öğrenmişken, karşısında gördükleri adamı şaşkına çevirmişti. Üstelik adamın kendilerine doğru geldiğini fark etmesiyle çenesi gazabını ona yöneltmek istercesine kasılmış, kollarında tuttuğu kızın gözlerinden dökülen yaşları ise görememişti.

"Cihan hemen arabayı çalıştır ve onları yalıya götür," diye bağırdığında Ela'nın omuzlarını tutmayı bıraktı. Onun yüzüne baktığında gözlerinden akan yaşları fark etti ancak bunun direncini kırmasına, zayıflatmasına olanak tanımadı. "O burada Ela... Hemen arabaya bin!" diye adeta hırladığında arkalarından, "Ela!" diye seslenen adamın sesi sokakta yankılanmış, genç kız korku ve panikle arkasına dönecekken, Sarp onun seri bir hamleyle arabaya binmesini sağlamıştı. Kapıyı kapatmadan hemen önce gözlerine bakıp, "Eve git ve beni bekle," diye fısıldadığında Ela'nın kendi elini tuttuğunu hissetmiş, "Sarp ben de kalayım ne olur! Sana bir şey yapabilir," diye hıçkırısıyla ise ruhunun titrediğinin farkına varmıştı.

"Git Cihan! Hadi!" diye bağırırken Ela'nın gözlerinde gördüklerini şimdilik düşünmemeye çabaladı ve arabanın hızla çalışmasıyla Sarp yeniden öfkesini kuşandı. Önünden tozu dumana katarak geçen araba karşı yoldan kendisine doğru yürüyen adamla aralarında koca bir boşluk yaratmıştı. Olan bitene anlam vermeye çalıştığı belli olan adam adımlarını hızlandırmış ve biraz uzağında durduğunda sorunlu bakışlarıyla Sarp'a bakmıştı.

"Sen kimsin?" diye öfkeli olduğu sezilen bir tavırla sorarken Sarp'ı korkutacağını sanmış, ancak Hasan'a doğru korkusuzca yürüyen adamın birazdan aralarında geçecek konuşmayla her şeyin su yüzüne çıkacağından şüphesi kalmamıştı.

17. BÖLÜM

Hızlı ve kendinden emin adımları adamın karşısında durduğunda onun yumruklarını vücudunun iki yanında sıkıştığını ve kavgaya hazır bir halde beklediğini fark etti. Çatık kaşlarının altından onu süzerken yukarıdan bakıyor, adam her ne kadar tek başına cüsseli gibi gözükse de Sarp'ın yanında epey çelimsiz kalıyordu.

"Sen kimsin dedim sana? Ne işin var karımla?" diye bağırarak adamla sakın konuşmak konusunda kendisini içten içe telkin etse de işittiği sözler buna olanak tanımıyordu.

"Karın mı?" diye sordu dişlerinin arasından karşısındakini öldürmek isteyecek kadar büyük bir öfkeyle dolup taşarken, "Sana boşanma davası açan karın mı? Yoksa hırpalamaktan çekinmediğin, isteği dışında evlenmeye zorladığın karın mı? Hangisi?"

"Sen nereden biliyorsun boşanma konusunu?" diye gırtlığından gelen sesle karşısındaki devasa adama bağırarak Hasan neler olduğunu anlamlandırmaya çalışıyordu. Ancak Ela'yı az önce arabaya bindiren bu adamın kim olduğunu bilmiyor, aklına gelen ihtimaller öfkelenmesine neden oluyordu.

"Biliyorum... Senin hakkında her şeyi biliyorum," der demez Hasan'ın gözleri tehlikeli bir biçimde parladı.

"Sen o musun?" diye sorarken aklında yalnızca birkaç gün önce o avukat olacak adamla yaptığı konuşma vardı. "Bana o avukatı gönderip para teklif eden adam sen misin?"

"Evet, benim," dedi Sarp tok bir sesle ve korkusuzca devam etti. "Parayı teklif eden de benim, seninle ilgili kanıtları

kullanmaktan bir an bile çekinmeyecek olan da... Bilmem anlatabildim mi Hasan Aygün?"

"Kimsin? Adın ne? Ela senin yanında mıydı bunca zaman?" Her sözünden sonra hareketleri hırçınlaşıyor, Hasan içinde kendini gösteren şiddeti engelleyemez hâle geliyordu.

"Evet, benim yanımdaydı. Bundan sonra da hep benim yanımda olacak. Sen, sana vereceğim parayı kabul edeceksin ve bir an önce boşanma davasını sonlandıracaksın. Yapacaklarımız bu kadar basit," diyen adamın kendine güveni karşısında daha da sinirlendiğini hissediyor, sıktağı yumruklarını onun düzgün suratına geçirmemek için zor tutuyordu. Ancak elbette bunu yapması halinde olabilecekleri kestiremiyor, yalnızca dengesiz, sarsan, tüketen bir öfkeyle hareket ediyordu.

"Metresin mi oldu yani? Bunca zaman senin yanında hangi sıfatla bulunuyordu?" diye iğrenen bir ifadeyle sorup, ona yumruğunu göstererek geri adım atmasını sağlayacağını zannederken üzerine yürüyen devasa bedenle bir anlığına şaşkınlığa uğradı.

"Kes sesini lan! Ağzından çıkan lafların hesabını yap önce!" diye tıslayarak yakasına yapışan adamın korkusuzluğunun anbean farkına varmış, Ela'nın bu adamı nereden tanıdığını düşünmeden yapamamıştı. "Şimdi beni iyi dinle Hasan Efendi... Adımı merak ediyorsun ya hani! Adım Sarp Aras... Eminim bugün burayı nasıl bulduysan, kim olduğumu da araştırıp bulursun. Ama ben yine de sana bilmen gerekeni söyleyeyim. Ben senin güç yarıştıramayacağın, bulaşmak istemeyeceğin biriyim. O nedenle de birkaç gün sonra avukatımın vereceği adrese gelip, parayı almakta ve karşılığında boşanma belgelerini imzalamakta tereddüt etmeyeceksin," dedi ve onun ağzını açıp bir şey söylemeye yeltendiğini duyduğunda sözlerine devam etti, "Bu, son şansın... Eğer biraz daha direnmeye kalkarsan, meteliğe kurşun atmakla kalmaz, kendini parmaklıkların ardında bulursun."

Ellerini pislığe dokunurmuşçasına tiksinen bir yüz itadesiyle adamın vakasından ayırdı. Onun yaralı bir kaplan gibi hızlı soluklar alıp, söyleyemediği sözlerin ve gösteremediği şiddetin de

etkisiyle vahşileştiğini gördüğünde dudakları arsızca kıvrıldı. Henüz her şeyin bitmediğinin farkındaydı. Ancak Hasan'ın Sarp'ın söylediklerini kabul etmekten başka şansı kalmamıştı.

"Bekle Hasan Aygün... Çok yakında tekrar görüşeceğiz," dedi ve arkasına dönüp gitmek üzereyken adamın hırıltılar eşliğinde gırtlığından çıkan sesle duraksadı.

"Boşanmayacağım ondan. İstediklerinizi asla yapmayacağım."

"O halde parana kavuşamayacaksın," diye yanıtladı Sarp ve umursamaz bir şekilde son cümlesinin dudaklarından dökülmesine izin verdi. "Biz de darp raporunu ve senin pisliklerinin kanıtını ortaya sürmekte gecikmeyeceğiz. Sen bilirsin Hasan... Ancak eminim ki o kadar aptal değilsindir."

"Ben çok özür dilerim gerçekten. Muhtemelen beni takip edip buldular kafenin yerini. Defalarca kreşe gelip Ela'yı sormuşlardı," diyen genç kız, arkadaşının titreyen ellerini tutarken etraflarında toplanmış, neler olup bittiğini az önce öğrenmiş aileden gözlerini ayıramıyordu. Olanlar için kendini suçluyor, Ela'nın yerini belli ettiği için üzülmeden edemiyordu.

"Dert etme kızım... Hiçbir şey olmaz merak etme... Eninde sonunda öğrenilecekti zaten."

"Ama bilmem gerekirdi. Ela gittiğinden beri o adam sürekli kreşe gelip benden laf almaya çalıştı. Bu kadar çabuk pes etmeyeceğini anlamalıydım."

"Kendini suçlama Ceylan," dedi Ela bedenindeki titremeyi durduramadığını hissederken, "Benim suçum... Hiç evden çıkmamalıydım."

"Yeter ama artık!" diye tok sesiyle itiraz eden Demir Bey'i duyan kızlar yerlerinde aniden dikleşti, "Kimsenin suçu değil bu... Elbet ortaya çıkacaktı zaten. Erken olması iyi oldu belki de... Çok yakında o adam hayatından çıkıp gidecek zaten Ela... Bunu konuşmamış mıydık kızım?"

"Konusmuştuk ama... Sarp... Ya ona bir şey..."

"Şey... Hiç kimseye bir şey olmayacak merak etme. Hadi şimdi hep birlikte bahçeye çıkın biraz dinlenin," diyen Burcu

Hanım'ın sesi odada yankılandığında Ceylan oturduğu yerden usulca doğruldu.

"Ben artık gideyim. Okula donsem iyi olacak. Ela bundan sonra telefonla konuşuruz olur mu? Her şey yoluna girene kadar..."

"Tamam Ceylan... Öyle yaparız," diye yanıtladı arkadaşını ve evdekilerin kalması için ısrarının bir işe yaramaması üzerine kapıya kadar geçirdi. Demir Bey, Ceylan'ı götürmesi için birını hızlıca ayarlamış ve tek başına dönmemesi gerektiğine onları ikna etmişti. Ancak giderken Ceylan'ın kulağına fısıldadıkları: *"Burada güvendesin Ela. Onun yanında güvendesin. Sana öyle bakan ve koruyan bir adam için aksi söz konusu olamaz."* deyişi aklının en güzel köşesine kazınivermişti.

Dakikalar sonra biraz olsun kafasını toparlamak ve yalnız kalabilmek adına evdekilerle birkaç kelime daha edip odasına çıktı. Aklında yalnızca Sarp ve ona bir şey olabileceği korkusu vardı. Yüreğinde daha önce benzerini hissetmediği bir ağırlık misafir etmiş, Ela onu kaybetme ihtimalinin nefesini kestiğini anlamıştı. Hasan'ın ne denli tehlikeli bir adam olduğunu aklına getirdikçe, gözlerinin önünde beliren olası görüntülerle ise öleceğini sanmıştı.

Kalbini kocaman, demirden bir pençenin sımsıkı sarıldığı dakikalar boyu Sarp'ın gelmesini bekledi. Elindeki teletondan gözlerini ayıramazken birkaç kez onu arayıp sesini duymayı bile denemişti. Ancak her araması cevapsız kalmış. Ela hissettikleriyle gözlerinden süzülen yaşların önüne geçememişti.

Odada daha çok boğulduğunu hissedip aşağıya inmek üzere arkasına döndü. Tam odanın ortasına kadar gelmişti ki hissimla açılıp duvara çarpan kapı irkilmesine neden oldu. Ancak içini asıl ürperten odaya devasa cussesıyla giren, çatık kaşlarının altındaki öfke dolu bakışlarını kendi üzerine sabitleyen adam olmuştu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırıldığını ıstığınde korkuyla sıçradı. Ancak dudaklarından tek kelimenin bile

dökülmesine fırsat bulamadığı gibi onun üzerine doğru sinirle geldiğini fark ettiğinde geriye doğru bir adım atmıştı.

“Ne yapmışım?” diye sorarken sesinin titremesine engel olmamış, onun kendisini omuzlarından sertçe tutmasıyla tüm bedeni kasılmıştı.

“Benim iznim olmadan dışarıya çıkarak ne yaptığını sanıyorsun Ela? Neden bir kez olsun söylediklerimi dinlemeyi denemiyorsun? Neden sözlerimin senin iyiliğin için olduğunu anlamıyorsun?”

Ela onun gözlerindeki salt öfkeyi gördüğünde kendi kaşları da çatıldı. Boğazındaki düğümü geldiği gibi hızla geri yolladı. Karşısında duran, yüreğini titrettiğini artık kabul ettiği adamın kendisine böyle bakmasına katlanamamıştı.

“Senin gibi bir zorbadan izin mi alacağım? Sen o kadınla birlikteyken, ben bu evde hapis mi kalacağım?” diye bağırды ve küçük güçsüz yumruğunu adamın sert göğsüne bıraktı. “Senin gibi bir yalancıya inandığım için aptalın tekiyim ben. Asla burada kalmayacağım artık.”

Sarp onun bu denli hatalıyken bile direnişte olmasına, kendisini uzaklaştırmaya çalışmasına daha fazla izin vermedi. Narin kollarından sıkıca, canını acıtmayı umursamadan tutup birkaç adım arkasındaki pencereye doğru ilerletti. Pencere çıkıntısının hemen yanındaki duvara onun sırtını yaslarırken bir eliyle çenesini kavradı, diğer elini ise incecik beline doğru sürükledi.

“Kes artık Ela!” diye hırlarken aklında yalnızca o adamın Ela’ya zarar verebilme ihtimali belirmişti. Geç kalması halinde olabilecekleri düşünmeden edememiş, adamla konuşması süresince de bu çaresizlikten nefret etmişti. Eve gelen yol boyunca ise kendisini sakinleştirmeyi denemiş, ancak buraya gelip Ela’yı gördüğü anda tüm öfkesi bu kez ona yönelmişti.

“Kesmeyeceğim. Kimsin sen ha? Kimsin de bana böyle emirler yağdırabiliyor, beni burada zorla tutabiliyorsun? Bıktım, anlıyor musun? Hiçbir sebep göstermeden istediklerini yapmamı beklemenden bıktım. Lanet olsun, bırak artık beni! Neden bu

durumla bu kadar ilgileniyorsun? Bu işten kazancın ne olacak, söylesene!”

“Sen!” diye bağırdı adam onun çenesinden boynuna inmiş elini hızla güre saçlarının arasına daldırırken, “Kazancım sen olacaksın.”

Elinin genç kızın belindeki tutuşunu sıkılaştırdı ve onu kendisine doğru çekerek güçlü bedenine bastırdı. Diğer eliyle saçlarını avuçlayıp yüzünü yukarı kaldırırken aklından geçenleri yapmamak için direnmek artık zorlaşmıştı.

“Ben senin kazancın falan olmayacağım. Ben senin hiçbir şeyin olmayacağım Allah’ın zorbası!” diye bağırarak genç kızın dudaklarından dökülenler gözlerinin orkeyle kararmasına neden olurken, içindeki vahşi adamı daha fazla tutamadı. Kollarındaki bedeni sıkıca sarıp, nefesleri birbirine karışırken vuzunu yüzüne yaklaştırdı.

“Şunu kafandan sakın çıkarma güzelim. Sen benim her şeyim olacaksın,” diye dişlerinin arasından tısladı ve nihayetinde daha fazla karşı koyamayarak onun şaşkınlıkla açılan dudaklarına tutkuyla kapandı. Kollarından kurtulmaya çalışmasını umursamadı. Beyni adeta uyuşmuş, yalnızca dudaklarının arasında kıstırdığı ve emdiği dudaklara odaklanmıştı. Ve en sonunda beklediği şey olup ılık, ıslak bir kuyuyu andıran dudaklar açılarak kendisini kabul ettiğinde dudaklarından yüksek bir iniltinin firar etmesine engel olamamıştı.

Dili Ela’nın dudaklarının açıklığından içeri girip onun acemi ne yapacağını bilmeyen diliyle buluştuğunda Sarp, kaskatı olan erkekliğini nasıl dizginleyeceğini artık bilemiyordu. Ela ona yapabildiği kadarıyla karşılık veriyor, bir eli göğsünde dururken diğer eli boynuna uzanıyordu.

Genç adam soluk soluğa, “Çıldırtıyorsun beni. Hissettiğim bu arzu beni çıldırtıyor,” diye inliyordu. Onun bir an bile kendisinden uzaklaşmasına izin vermiyor, dili ağzının içinde talan eden hareketlerle dolanıp dudaklarının her santiminin tadına bakarken incecik bedenini kendisinininkine katmak için çıldırıyordu. Tüm tecrubesini genç kızın üzerinde kullanıyor,

vahşiyken bir anda salt tutkuya bulanana öpüşüyle onun kendisine karşılık vermesini kolaylaştırıyordu. Alt dudağını kendi dudakları arasında sıkıştırıyor, emiyor, ağızındaki tadın hissettirdikleriyle ölebileceğini düşünüyordu.

Eli kızın incecik belinden sırtına çıktı, oradan yanlara süzülerek göğüslerinin kıyısında gezindi. Daha fazlasını arzulayan, onu kendine ait kılmak, teninin her zerresinin tadına bakmak için yanıp tutuşan erkek yanının ise artık zincirlerinden salındığının bilincindeydi. Hayatında ilk kez, tek bir öpüşle bu kadar tahrik olduğunu hissetmiş, onun sıcaklığını tam anlamıyla hissetmesi halinde son nefesini vereceğini düşünmeden edememişti.

Zorlukla, nefes nefese Ela'nın cenneti vaat eden dudaklarından ayrıldı. Onun dudaklarından firar eden kısık iniltiyi işittiğinde onları yeniden ele geçirmemek için kendine hâkim olması gerektiğinin farkındaydı.

"Ela," diye fısıldarken genç kızın dudaklarına doğru, onun da her yanından tutku okunan sesiyle, "Sarp," deyişi kulaklarına çalındı. İki eliyle kızın küçük yüzünü hızla kavrayarak başını hafifçe yukarı kaldırdı ve bakışlarının birleşmesini sağladı. Onun koyulaşmış yeşillerinin ışıldadığını fark ettiğinde ise bir kez daha içindeki kıvamlı arzuyu serbest bıraktı.

Onu yasladığı duvardan çekip, tek hamlede havaya kaldırdı ve pencerenin önündeki geniş çıkıntıya oturttu. Bacaklarını hafifçe aralayıp, bedenini kor alevlerin içine atan kuytuya kendini bastırduğunda gırtlığından engel olamadığı bir hırıltı fırladı. Ancak umursamadı. İlk kez tadına vardığı o dudakları yeniden sahiplenmek için bir an bile duraksamamıştı.

"Benimsin," dedi onun dolgun, kızarmış, günaha davet eden dudaklarına bir kez daha kapanmadan hemen önce, "Anla artık bunu, sadece bana aitsin."

"Hayır," deyişini dudaklarıyla susturdu. Cümlesini devam ettirmesine izin verecek hali yoktu. Her ne olursa olsun, Ela dirense de istemese de onu kendinin yapacağını biliyordu. Ancak şimdi haftalardır özlemine çektiği, yabancı olduğu halde hasret kaldığı dudaklarla susuzluğunu gideriyordu. Eli incecik belinden

kalçalarına uzanıyor, Sarp onun tenini tüm çıplaklığıyla hissedebilmek için çıldırıyordu.

Tutkuyla bezenmiş o dakikaların tam ortasında Sarp, dudaklarına değen tuzlu tadı hissetti. Nefes nefese esir olduğu dudaklardan ayrıldığında, onun kapalı gözlerinden süzülen berek yaşlar genç adamı sersemletmeye yetmişti.

"Ela," diye fısıldadı ve onun neden ağladığını anlamaya çalıştı. Ancak gözlerini usulca aralayan, ıslak birer yaprağı andıran yeşilleriyle kendisine bakan genç kız titreyen dudaklarına parmaklarını bastırmıştı.

"Ben," dedi ama boğazına takılan hıçkırığı serbest bırakmadan adam onun başını avuçlarıyla kavradı.

"Şşt... Tek kelime bile etme Ela... Bu anı mahvedecek, değersiz kılacak tek bir şey bile çıkmasın o dudaklarından."

"Ama..."

"Sus!" diye belirtti adam ve başparmağıyla az önce kendi dudaklarının gezindiği, öpücükleriyle örselediği dudakları okşadı. "Şimdi konuşmayacağız. Ben hala bugünü kafamda bitirememişken değil..."

"Bu doğru değil Sarp... Az önce olanlar doğru değil..."

"Ben neden bu kadar doğru hissediyorum o halde? Şuramın," dedi ve genç kızın elini sıkıca tutup sol yanına, kalbinin hemen üzerine bastırdı. "Sen tek bir bakışınla bile şuramın böyle hızlı çarpmasına neden olurken, bu hissettiklerim nasıl doğru olmaz söyler misin?"

"Sarp ben bir başkasıyla..."

"Söyleme sakın! Duymak istemiyorum," diye tısladı ve çenesini sıkıca, onu incitip incitmediğine dikkat etmeden tutarken, kıskançlıkla alazlanan benliğini sakinleştirmeye çalıştı. "O adamın adının dahi senin dudaklarından dökülmesine tahammül edemiyorum. Ben sana bu kadar geç kalmışken, onun soyadını taşımana katlanamıyorum."

"Ama doğru olan bu! Ben onunla evliyim Sarp. Senin," dedi genç kız aklına gelenlerle kaşları çatılırken, "Senin amacının ne

olduğunu bilmiyorum ama ben bunun bir parçası olamam. Ben böyle biri değilim."

"Çok yakında," diye yanıtladı adam ve duyduklarının sarsıcı etkisinden kurtulmaya çabalayarak sözlerini sürdürdü. "Ondan çok yakında boşanacaksın ve o zaman konuşacağız. O zamana kadar istediğin kadar diren Ela. Ama az önce bana o şekilde karşılık vermişken, senin de bunu istediğinden emin olmuşken biz ne olursa olsun bundan sonra birbirimizin hayatında olacağız."

"Zorla mı?" diye sordu genç kız duyduklarıyla yüreğinin titrediğini hissedip aksi halde davranmayı sürdürürken, "Buna da mı zorlayacaksın beni?"

"Gerekirse, evet. İster gönüllü, ister zorla... Sonunda mutlaka benim olacaksın."

"Asla!" diye bağırdı genç kız onun zorbalığı ve ukalılığı karşısında öfkelenerek, "Asla duyuyor musun? Bu iş bittiğinde bir daha seni görmeyeceğim."

"Bekleyip görelim Ela..."

"Bekleyecek bir şey yok. Ben ondan boşandığımda, senden de kurtulmuş olacağım. Sen de böylelikle bir türlü peşinden ayrılmadığın Nil Hanım'la birlikte olabilirsin."

"Nil mi?" diye sordu genç adam duyduklarının anlamsızlığı karşısında kaşları çatılırken, "Nil'in bizimle ne ilgisi var?"

"Benimle değil, ama seninle bir ilgisi var belli ki," diyen kız yalnızca birkaç dakika önce ona bir zarar gelmesi korkusuyla kıvrandığını unutmuş, kasıp kavuran bir duyguya esir hale gelmişti. Kısır damarlarında benliğini yakan bir yoğunlukta gezinirken onun kendisini ikna edecek, dün gecenin bir rüya olmadığına inandıracak sözlerini beklemişti. Ancak Sarp bununla ilgili tek bir söz bile etmemiş, her zaman yaptığı gibi yine emretmişti.

"Nil'in benimle hiçbir ilgisi yok. O yalnızca bir iş arkadaşı," diye yanıtladı genç adam ve aniden aklına gelenlerle dudakları çapkın bir biçimde kıvrıldı. "Kıskandın mı Ela? O yüzden mi dün geceye rağmen yine bu kadar hırçınsın?"

"Neden kıskanacakmışım? Kimsin ki sen? Hiçbir şeyim değilsin benim. Kiminle olduğunla zerre kadar bile ilgilenmiyorum," derken sözlerinin kendi üzerinde yarattığı etkiyi kalbinin derinliklerinde hissetti. Dilinden dökülenler hissettikleri değildi. Ancak boğazından söküp atmadığı yumru, ondan duymak istediği sözcükleri işitemeyişi genç kıızı mahvetmişti. Benliğinde hissettikleri, korkuları ve arzuları birbirine karışmışken, Sarp'tan dün akşamdan beri özlemini çektiği bakışları bile göremeyişi umudunu yerle bir etmişti. *Ne zaman bunların hayaliyle yanıp tutuşur hale gelmişti? Ne zamandan beridir karşısında duran, sıcak bakışlarıyla içine işleyen zorbanın kendisine bir ışık yakmasını dilemişti?* Gözlerini kapattı ve hissettiklerinin yoğunluğuyla başının döndüğünü hissetti. Ama tam o anda, hislerinin nefes aldırmadığını düşünürken alnına değen sıcak dudaklar, burnuna dolan erkeksi koku ile irkildi. Sarp'ın dudakları alnındayken, dokunduğu yeri adeta kor alevlerin içine atıyorken titrek bir soluk çekti.

"Senin için kim olduğuma sen karar vereceksin Ela. Ancak şunu anla artık güzelim. *Hiç kimse* olmak, benim kabul edebileceğim bir şey değil. Dün gece sen kollarıma öyle sokulmuşken, az önce dudakların uzun zamandır beklediğim, özlemi canımı yakan karşılığı vermişken, vazgeçmemi isteme benden. Sadece bekle... Sana hiçbir engel ya da yasak olmaksızın söyleyeceklerimi bekle," dedi ve derin bir nefes aldıktan sonra genç kızın alnına küçük, ıslak bir öpücük daha bırakıp devam etti. "Ben senin için zorba da olurum, önemi yok. Ancak sen, yalnızca senin zorban olduğumu ve çok yakında senin de bana ait olacağını kavra. Hala dudaklarımda olan tadın var ya... İşte o tadın bundan sonra hayatın boyunca yalnızca bana özel olacağını sakın unutma."

Kendisini hafifçe genç kızdan geri çektiğinde onun gözlerinin kapalı olduğunu fark etti. Parmakları usulca yanığında, çenesiyle dudakları arasındaki kusursuz kıvrımda gezindikten sonra son sözünü söyledi. O sırada Ela'nın parıldayan yeşilleri eşsiz bir nazla aralanmış ve adamın bakışlarıyla birleşmişti

“Bu zamana dek yalnızca senin o adamdan kurtulmanı beklediğim için sustum. Aksini ne sana yakıştırabilirdim ne de hissettiklerimin büyüklüğüne... Ama birkaç gün sonra söz veriyorum, hayatındaki her şey yoluna girecek Ela. Ve işte o zaman kafanda dolanan o soru işaretlerini tek tek cevaplayacağım. Hislerimin, senin için göze aldıklarımın ve benim için nasıl kıymetli olduğunun farkına varacaksın.”

Günlerdir kendini saklı tuttuğu, kafasında planlar yapıp bozduğu ve nihayetinde baştan ayağa öfke kuşandığı evinden çıktı. Kulaklarından atamadığı o sözler ve beynindeki ihtimallerden sonra o adama ama en çok da Ela'ya bilendiğinin farkındaydı. Ancak beyninde tasarladıklarını başka zamana bırakmalıydı.

Dün gece aldığı ve zamanının tükendiğini hatırlatan telefonla kendine gelmişti. İstemese de vermesi gereken o kararla yüzleşmiş ve başka çaresi olmadığını, her şey bittiğinde gururunu yerle bir edenlerden intikamını alacağını düşünmeden edememişti. Ve şimdi önünde durduğu kapının açılmasını beklerken içeride bulunanlardan az da olsa hıncını alabileceğini aklından geçirmişti. Ama öfkesini onları huzursuz ederek hafifletmeye çalışmanın acizliği adamın benliğini sonsuz bir nefretle doldurmaya yetmişti.

Gürültüyle açılan kapının ardından gözükten siluete odaklandı.

“Hoş geldin,” diyen adamın ifadesiz sesini duyduğunda içeri adımını attı.

“Raşit Efendi nerede?” diye sorarken rahat gözükmeye çalışsa da ne kadar başarılı olabildiği tartışılırdı.

“İçeride... Bir şey mi oldu?” diye soran Erkan'ın merak eden sesini duysa da yanıtlamadı. Asıl konuşmak istediği kişinin içeride olduğunu kendisine hatırlatmıştı.

Adımlarını evin oturma odasına doğru yönlendirirken, bir süre önce buradan Ela'yı kendine ait kılmanın zaferiyle çıktığını anımsadı. Ancak o gece Hasan umduğu şeyleri yaşayamamış ve zaferin tadına varamamıştı. Zayıf noktasının yeniden sakladığı kuytulardan çıktığını fark ettiğinde başını iki yana salladı.

Önce yoluna koyması gerekenler vardı. Öfkesine hedef olanların icabına daha sonra bakacaktı.

"Hoş geldin Hasan oğlum," diyen yaşlı adama sinirli bakışlarla baktı.

"Hiç hoş gelmedim Raşit Efendi."

"Ne oldu? Bir sorun mu var?" diye soran adama inanamıyordu. Kızı haftalardır ortalıkta yoktu ve adam bunu zerre kadar bile umursuyor gibi görünmüyordu.

"Kızını hiç mi merak etmiyorsun? Nerede, kiminle olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Neredeymiş?"

Hasan onun sorusuna alayla gülümsedi.

"Bunu sormak için geç kaldın Raşit Efendi. Ama senin gibi kızından habersiz, merak etmeyen, sormayan berbat bir babadan, onun gibi küçük bir fahişenin çıkmasına şaşmamak gerek."

"Ne diyorsun sen Hasan? Ne biçim konuşuyorsun benimle?"

Yaşlı adam bir anlığına kendisine diklenir gibi olsa da Hasan buna izin vermedi. Karşısında ufak tefek kalan adamın dibine kadar hızlı adımlarla geldi ve bakışlarını onun suratına sabitledi.

"Kızın herifin birine metres olmuş. Namusumuza laf gelirken biz ayakta uyumuşuz meğer."

"Ne metresi? Ela yapmaz öyle şey..."

"Yalan mı söylüyorsun ulan ben?" diye bağırdı ve yanındaki Erkan'ın varlığına aldırmandan yaşlı adamın yakasına yapıştı "Kızın arkamdan iş çevirmiş. Haftalardır da o zengin züppenin evinde kalıyormuş. Ben bunu sineye çeker miyim Raşit Efendi?"

"Ne... Ne diyorsun sen?" dedi adam zorlukla çıkan sesyle. Ancak Hasan onun yaşına başına aldırmandan hırpalayan tutuşuna ve sözlerine devam etti.

"Sarp Aras diye bir lavuk... Zengin heritin teki... Kızın hatıralardır o adamın yanında... Üstelik bunu bana söyleyen de adamın kendisi..."

"Peki... Ne olacak şimdi Hasan? Ne yapacaksın? Cezasını verecek misin?"

Hasan onun kendisine korkuyla ve biraz da duyduklarının neden olduğu öfkeyle baktığını fark ettiğinde gözlerinde tehlikeli bir ışık yandı. Emeline ulaşmadan önce Raşit'i gaza getirip Ela ile o herifin üzerine salmanın doğruluğuna inanmıştı. Böylece huzurlarının kaçtığını bilmek adamı az da olsa rahatlatacaktı.

"Ne cezası? Ceza falan umurumda değil. Senin kızın hıf-talardır o herifin yatağındayken, onun gönlünü eğlendirirken ceza verince içim soğuyacak mı?" dedi ve adamın yakasını hışım-la bırakırken konuşmayı sürdürdü. "Kızını boşuyorum Raşit Efendi. Başka heriflerin altına yatan birini karım diye tutacak değilim."

"Ben," dese de adam Hasan onun konuşmasına izin vermedi.

"Yakında bitecek bu iş... Ama benim sizinle işim bitmeyecek."

"Ne demek istiyorsun?" diye soran bu kez Erkan'dı. Dakika-lardır olan bitene, konuşulanlara seyirci kalan adam Hasan'ın sözlerine yanıt vermeden duramamıştı.

"Şunu demek istiyorum Erkan... Bana olan borcunuzu geri ödeyeceksiniz. Senin o kardeşin olacak sürtük için dünyanın parasını sayıp borcunuzu ödedim. En kısa sürede verdiğim parayı hazırlasanız iyi edersiniz."

"Ama nasıl olur Hasan oğlum? Parayı keyfimize kullanmadık ki zaten. Nasıl geri öderiz sana?"

"Ben onu bunu bilmem. Kaybettiğim para ilgilendirir beni. Size iki hafta mühlet... Yakında paramı almaya geleceğim," dedi ve onların kendisine tek kelime etmesine izin vermeden adımlarını dışarıya yönlendirdi. Kapının hemen önünde Engin'in durduğunu gördüğünde ise alay edercesine gülümsedi. Olan biteni hepsinin duyduğuna sevinmişti. İçten içe onların parayı nasıl toparlayabileceklerini düşündükçe ise fazlasıyla keyiflenmişti.

Kendisini evden dışarı attığında telefonunu hızla eline aldı. Rehberine yeni kaydettiği numarayı bulup aradığında az önceki keyfi yerini yeniden öfkeye bırakmıştı.

Birkaç çalışta açılan telefon ile adam gerildi. Kulaklarına dolan tok sesi işitmek hiç hoşuna gitmemişti. Ancak başka bir

çaresi kalmadığına ve büyük patronun gözüne girebilmek için yapması gerekenin bu olduğuna kendisini ikna etmişti.

"Ben Hasan Aygün..." dedi adam tok çıktığından emin olduğu sesiyle, "Teklifinizi kabul ediyorum. En kısa sürede onunla görüşmek istediğimi söyleyin."

"Kiminle?" diye soran adamın sesi keyifli çıkıyordu. Ancak Hasan ona haddini bildiremeyeceğini düşündükçe daha da kinleniyordu.

"Sarp Aras... Onunla görüşeceğim. Ancak onunla görüşüp, parayı ondan alırsam bu iş istediğiniz çabuklukta çözülür."

"Pekâlâ!" dedi günler önce evine gelen ve güç gösterisinde bulunan avukat, "İsteddiğiniz gibi olsun. Sizi aramamı bekleyin. Bu işi uzamadan çözeceğiz."

Hasan yalnızca saniyeler sonra telefonu kapattığında derin bir nefes aldı. En azından ondan alacağı para işine yarayacaktı. Dudakları yana doğru kıvrıldı. Bu işte hızlı bir şekilde yükselmesi halinde geri dönecek ve kendisine yapılanların intikamını alacaktı.

Güneş, yerini ayın parlaklığına ve ışıltısına bırakmaya hazırlanırken, gökyüzü Sarp'ın gözlerini kamaştıran kızıl bir renge boyanmıştı. Bakışları akşamın en sevdiği vaktine ve manzaraya odaklanmışken, gözlerinin önünde Ela'nın hayali belirmiş, Sarp birkaç gün önce yaşananları anımsamadan yapamamıştı.

Gözlerini yumdu ve o günün bir film şeridi misali gözlerinin önünden geçmesine bir kez daha izin verdi. Dudakları arsız bir biçimde kıvrılırken ilk öpüşmelerindeki tadı yeniden duyumsamış ve Ela'yı tamamen kendine ait kılmak için yanıp tutuşur hale gelmişti. Dillerinin birbirine karıştığını, uzun zamandır beklediği, hayal ettiği o anın gerçek olduğunu düşündü. Üstelik Ela'nın kendisine verdiği karşılık, aralanan o sıcak dudaklar ve parmak uçlarında az da olsa hissedebildiği kıvrımlar genç adamı kendinden geçirmişti.

Aralarında yaşanan yakınlaşmanın ikisi için de adeta bir dönüm noktası olduğunu biliyordu. Artık ne olursa olsun onu

bırakamayacağını düşünüyor, ona duyduğu açlık ve hissettiği nefes kesen aşkı dile getirmek için çıldırıyordu. Ondan nasıl bir yanıt alacağından ise emin olamıyordu. Ancak istediği sözleri işitene kadar savaşıacağından, bulduğu her boşluktan sızmak için çabalayacağından şüphe duymuyordu.

Bu günler içinde bir başka olay daha vardı aklında yer eden... Sarp, Ela ile neler olacağını düşünmeyi sürdürürken, diğer yandan da kardeşi için endişelenmeye başlamıştı. Hasan ile karşılaşmalarından iki gün sonra Mira'nın olayı evlerine bomba gibi düşmüş, bir yılı aşkın sürenin ardından geri dönen kocası Yağız, genç kadını bir kez daha sarsmayı başarmıştı. Ancak Yağız'ın sebep göstermeden gidişinin ardında yatanları öğrendikten sonra Sarp, ona hak vermeden yapamamıştı. Her ne kadar bundan aylar önce, Yağız gittiğinde az çok bir şeyler döndüğünü onunla yaptığı telefon konuşmasında anlamış olsa da gerçekleri duymak Sarp'ı da şaşırtmıştı. Onun sevdiği kadını, karısını korumak adına ondan vazgeçişi Sarp'ın da duygularını sorgulatmış, genç adamın bir kez daha Ela için canını bile vereceğinden kuşkusu kalmamıştı.

Masanın üzerindeki telefonundan yükselen sesi duyduğunda düşüncelerinden sıyrıldı. Ekrandaki ismi gördüğünde ise beklemeden yanıtladı.

"Efendim Kuzey?" diye sorarken günlerdir ses soluk çıkmayan o heriften bir haber gelmiş olmasını dilemeden duramamıştı.

"Sonunda Sarp!" dedi kuzeni Sarp'ın somut bir biçimde hissedebildiği rahatlamış bir sesle, "Sonunda aradı adi herif."

"Ne dedi Kuzey? Kabul etti mi?"

"Evet... Ama bir şartı var."

Sarp'ın dudakları alaycı bir biçimde kıvrıldı.

"Şart koşacak durumda olduğunu mu sanıyor yani?"

"Başına geleceklerden habersiz tabii... Seninle görüşmek ve ödemeyi de senden almak istiyor. Kabul etmemizde bir sakınca olmadığı için onayladım. Benden haber bekliyor görüşme saatiyle ilgili."

Duyduklarıyla derin bir soluk çekti. Bir an aklından bu ışı hemen bitirmek geçse de önce *Arhavili*'yle konuşması gerektiğinin bilincindeydi.

"Yarın görüşeceğimizi söyle. Akşamüzeri holdinge gelsin. Ben de bu arada *Arhavili* ile konuşup planı netleştireceğim."

"Tamam... Konuştuktan sonra bana da haber ver. Yarın her şey bittikten sonra adliyedeki bağlantılarımı araya sokup hemen işleme aldıracağım dilekçeyi. Birkaç gün içinde davanın görülmesi için elimden geleni yapacağım."

"Bir an önce bitmeli Kuzey... Hem de hemen..."

"Merak etme... Adamımız belgeleri imzalasın, sonrası kolay. Yalnız dava günü belli olduktan sonra Ela ile konuşmam gerekecek. Bir akşam yalıya gelirim."

"Tamam... Hiçbir pürüz olmaması için elinden geleni yap Kuzey. Bu adamı artık Ela'nın hayatında istemiyorum," derken içinden bu işin bir an önce sonlanmasını dilemişti.

Aynada kendine son bir kez bakıp, kalbinden kanatlanıp uçan keleklerin yarattığı heyecanla derin bir nefes aldı. Günlerdir içine sığdıramadığı hislerle ne yapacağını şaşırmıştı. Aklının en kuytu ama en özel yerine kurulan anılar, geçit bulup kalbini dörtlüğe koşturmayı başarırken Ela, her defasında kendisini o öpüşmeyi tekrar tekrar hayal ederken yakalamıştı.

Elini dudaklarının üzerine koyarken üzerinden zaman geçmesine rağmen hala o dokunuşları hissedebiliyordu. Aralarında geçen tartışma ve adamın zorbalığı yerine, talan eden, sarsan, tüketen öpüşlerini anımsıyor, kanında dolanan bu yakıcı duygularla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Sol yanını titreten sözleri ise kulaklarına doluyor, Ela onun gücünden, kararlılığından ve sertliğinden nasıl etkilendiğini artık inkâr edemiyordu. "Benimsin," deyişlerini unutamıyor, belinde, kalçalarında hala o kavuran dokunuşları duyumsuyordu.

"Allah'ım... Ne yapacağım ben?" diye yalvaran bir sesle sorken, bir yandan da korktuğunu hissediyordu. Hayatına bir fırtına misali giren ve sağlam bir yer edinen bu yakışıklı zorba ile

neler yaşayacaklarını kestiremiyordu. Kendisine halen Hasan'la evli olduğunu hatırlatıyor, ancak söz dinlemeyen kalbi yeniden tüm iradeyi eline alarak mantığını geride bırakıyordu. Yalnızca bir kez tadına vardığı dokunuşları özlediğini düşünürken ise kendisinden utanıyordu. Onun öpüşlerini hayal etmek kendisine kızmasına neden oluyor, ancak Ela içinde tanımadığı, yabancı olduğu, Sarp'i hayal eden bir kadın saklıyordu.

Odasının kapısına doğru ilerledi. Aklına aşağıya inip Burcu Hanım'a bakmak ve birlikte kahve içmeyi teklif etmek gelmişti. Kapının kolunu hızlı bir hareketle çevirip açtı. Ancak karşısında gündüz düşüncelerinin ve hayallerinin öznesi olan adamı görmeyi beklememiştir.

Onunla karşılaşmanın heyecanıyla nefes nefese kalmış bir şekilde, "Sarp?" dedi. Adamın dudakları usulca kıvrılmış, Ela gözlerinin o dudakların kıyısında beliren çizgilere değmesine izin vermişti.

"Aşağıya mı iniyordun?" diye soran adamın gözlerine baktı. O gözlerde tıpkı geçen akşam gördüklerine benzeyen, kopkoyu. Ela'yı içine çekmek isteyen ısıltılar vardı.

"Evet," diye yanıtladı genç kız elini kolunu nereye koyacağını bilemeyerek, "Burcu Hanım'a kahve içmeyi teklif edecektim."

"Anladım. Belki benimle içersin kahveni... Olmaz mı?"

"Şey," Ne diyeceğini bilemeden öylece adamın gözlerine baktı. Ancak o anda yüzüne doğru uzanan iri elle gözleri kapandı. Ela ciğerlerine titrek bir soluk çekmeden yapamamıştı.

"Dün hiç konuşamadık neredyse..."

"Ben," dedi ama alnuna değen dudaklarla kalbi bedenini delip geçmek ister gibi atmaya başladı. "Sarp... Yapma, lütfen..."

"O günden beri... Öyle çok düşündüm ki Ela..."

"Neyi?" dedi genç kız titreyen, yığılacak hissettiği bedene zor hâkim olurken, "Neyi düşündün?"

"Seri..." Adamın dudakları alnından şakaklarına ateşe veren dokunuşlarla indii. Eli genç kızın belini sıcağa tuttu ve bedenini kendine doğru çekti. "Öpüşmemizi," dediğinde Ela yarıdan kapattı gözlerini. "Bana karşılık verişini... Tadını... Sıcacık

dudaklarını... Daha fazlası için çıldırdığımı," diye fısıldayışı genç kızı baştan ayağa titretmişti.

"Sus lütfen... Böyle şeyler söyleme bana. Bir kez daha olmayacak bir şeydi o..."

"Emin misin Ela? Gerçekten seni bir kez daha öpmemi istemediğini söyleyebilir misin?"

"Evet," deyip sözlerini devam ettirecekti ki tam o sırada merdivenlerden gelen konuşma sesleriyle ikisi de duraksadı. Ela'nın gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı ve ne yapacağını bilemeden öylece kaldı. Ancak annesiyle babasının seslerinin kendilerine doğru yaklaşmakta olduğunu işiten adam Ela'yı omuzlarından tuttuğu gibi arkasındaki kapıdan içeriye soktu. Kendisi de onunla birlikte hızlı adımlarla odanın içine girmiş, kapıyı da arkalarından kapatmıştı.

"Ne yapıyorsun? Burada olduğunu anlayacaklar..."

"Şşşt," diyerek onu susturdu ve dışarıdaki seslere kulak kabarttı. Annesiyle babasının kendilerine ait kata çıktıklarını duyduğunda ise gülümseyerek sırtını duvara yaslamış kıza baktı. Sanki o şekilde dururken Sarp'ı davet edercesine bakmış, adamın birazdan yapacaklarına kendisini hazırlamıştı. "Anlasınlar..." dedi adam ve Ela'ya doğru bir adım attı. Ancak genç kız ona direnmekte kararlıydı.

"Benim hakkımda kim bilir neler düşünürler... Çık buradan çabuk," dedi ve titreyen sesiyle ekledi, "Lütfen..."

"Yarın akşam... Benimle birlikte yemek ye..."

"Ne-Neden?"

"Artık konuşmamız gerek... Sana anlatmak istediğim şeyler, vermek istediğim haberler var."

Ela onun yalnızca ilk cümlesine kapılıp gitmişken, neler konuşacaklarını düşünmeden duramadı. Sarp'ın hareketleri bazı şeyleri ortaya seriyor olsa da Ela hala onun gibi bir adamın kendisiyle ne işi olabileceğini anlayamamıştı.

"Olmaz... Konuşacağımız bir şey yok... Bir şey söyleyecek sen burada söyle..."

"Dile getirmek istediklerimi bu odada ziyan etmeyi istemem doğrusu," dedi adam ve ona iyice yaklaşarak güzeller güzeli yüzünü avuçlarının arasına aldı. Onun tedirgin bakışlarını ama buna rağmen aralanmış dudaklarını gördüğünde dudaklarının kıvrılmasına mani olamadı. "Benimle yemeğe çık... Ve artık her şeyi konuşalım. Söylenmeyen hiçbir şey kalsın."

"Bunu da mı emrediyorsun? Kabul etmezsem zorla mı götürceksin?"

"Bana başka seçenek bırakmazsan neden olmasın?"

"Zorbasın işte! Tek bildiğin şey emretmek... *Dışarı çıkamazsın Ela! Zamanı geldiğinde her şeyi öğreneceksin Ela! Söylediklerimi dinle Ela!* Daha ne kadar devam edecek bu-" deyip sözlerinin devamını getiremeden dudaklarına kapanan ellerle susmak zorunda kaldı. Sirtında hissettiği sert dokunuş duvara yaslandığının kanıtıydı. Önündeki adam ise yalnızca bir nefes uzağında kayacak yeri kalmamıştı.

"Bazen gerçekten çok konuşuyorsun, biliyorsun değil mi?" dedi adam ve onun dudaklarını kapatan elini tenini süpürerek boynuna doğru kaydırды.

"Hak ediyorsun," diye direnişini sürdürse de genç kız gözlerini yeniden kapatmış, adamın parmaklarının değdiği yerden tüm bedenine kor bir ateş yayılmıştı.

"Peki, çok güzel olduğunu biliyor musun Ela? Güzelliğinle, sana hissettiklerimle canımın yandığını anlayabiliyor musun?"

"Sarp," diye fısıldadı ve az önce adamın parmaklarının kora buladığı boynunda ıslak dudaklarını hissetti. Boğazından küçücük, engel olamadığı bir inilti firar ederken Sarp onun tam şahdamarının üzerine diliyle dokunmuş, ardından ıslattığı yeri hafifçe emmişti.

"Sabrım tükeniyor artık. O kadar çok bekledim ki... Ama artık zamanı geldi."

"Neyin zamanı geldi?"

Genç kızın sorusu dudaklarından zorlukla çıktı. Sarp'ın dudakları boynundan çenesine doğru kayarken, oradan yanaklarına, dudaklarının kıyısına usul usul ilerlerken Ela adını bile

unuttuğunun farkındaydı. O anda yalnızca Sarp'ın dudaklarının altında arzuyla kavrulan sıradan bir kadındı.

Genç adam dudaklarını onun dudaklarına hafifçe sürerken, "Benim olmanın," diye fısıldadı. Ellerinin altındaki incecik bel sıkıca tuttu ve bedenini onunkine bastırdı. Diğer eli tenini süpürerek kollarından boynuna, oradan saçlarının arasına uzandı. Ela'nın nefesi sıklaşmış, gözleri kapanmış, dudakları beklentiyle aralanmıştı. Ve Sarp bu manzaraya bakarken gözlerinin önünde ona özgürce dokunacağı anın hayali belirmiş, bunun etkisiyle tıslayarak dolgun pembe dudaklara kapanmıştı.

Alt dudağını dudaklarının arasında kıstırıp emerken, elleri adeta savaşır gibi genç kızın belinde, kollarında, sırtında geziniyor, Sarp'ın aklında yalnızca bu tat ile geçireceği bir ömür belirliyordu. Dilleri birbirine karışıyor, Sarp onun tadına tüm hayatı boyunca doyamayacağının farkına varıyordu. O anda kollarında erimekte olan kadından bir gelecek yaratıyordu kendine... Tenine kattığı tüm tecrübelere rağmen ilk kez yalnızca onu ısıtıyor, onu bekliyordu.

Dudaklarını hafifçe uzaklaştırdı ve onun dolgun alt dudağını çekiştirerek ufak bir ısıklık bıraktı. Ela'nın boynu arkaya düşmüş, yanakları pembeye boyanmıştı.

"Yarın akşam gelmeden önce seni arayacağım," diyen adam ise az önceki hararetle yaklaşmanın etkisinden çıkamamıştı. Bir kez daha Ela'nın yakası açık bluzundan gözüken tenine baktı ve arzuladığı kokunun kaynağına uzandı. Dudaklarını genç kızın pürüzsüz bir vadiyi andıran gerdanına bastırduğunda onun bu temasla nefesinin kesildiğini anlamıştı.

Hafifçe gülümsedi ve kaskatı kesilmiş erkekliğindeki tarifsiz acıyı unutabilmek adına tüm dikkatini fazlasıyla dağıtmış görünen kıza verdi.

"Bu kez inkâr etme Ela," derken onun olası itirazlarına kocaman bir set çekmişti. "Az önce yaşananlar bir haval değişikti. Sen de beni en az benim seni arzuladığım kadar arzuladın. Bunu artık anla... Ve sakın, aramızdaki bu yaklaşmayı ~~değ~~

sandıkların uğruna çiğneyip atma. Çünkü benden uzaklaşmana asla izin vermeyeceğim."

Ela onun son sözlerini duyduğunda nefesinin kesilmesinin az önceki öpüşmeden mi yoksa adamın dile getirdiklerinden mi kaynaklandığını bilemiyordu. Konuşması bitip başka bir şey söylemeden odadan çıkan adamın arkasından bakarken bir elini kalbine bastırıyor, diğer elini dudaklarının üzerinde gezdiriyordu. Gözlerini ise açık tutamıyordu. Dizlerinin üzerine yığılacağını hissediyor, daha şimdiden adamın dokunuşlarını özlediğini fark etmek ise korkuyla karışık müthiş bir heyecan yaşıtıyordu. Bir de, "Artık inkâr edemem," diye fısıldıyordu nefesini düzene sokmaya çabalarken. "İstesem de yapamam bunu... Sen bu kadar içime işlemişken istesem de uzağa gidemem," diyor, benliğine kabul ettirdiği aşkla örülü duygular yalnızca özgürlük istediğini sanan Ela'ya birer pranga oluyordu.

"Her şey hazır..."

Bakışlarını ofisinin eşsiz manzarasından arkasında duran adama çevirdi. Başını hafifçe, onaylarcasına sallarken odanın içinde yavaş adımlarla gezindi. Yalnızca birkaç dakika önce *Arhavili* Hasan'a yapılacak, kayıt altında olacak ödemenin hazırlandığını bildirmiş, Sarp planın bir kez daha üzerinden geçmişti. Adam ilk etapta ödemenin ilk kısmını alacak, ikinci kısmın çeki de elinde olsa da o parayı ancak dava sonlandığında Sarp'tan gidecek haberle ve *Arhavili*'nin onayıyla tahsil edebilecekti. Çünkü ödeme tamamen *Arhavili* tarafından gerçekleştirilmişti.

Sarp adama verilecek tüm paranın kaydının olduğunu, çekildiği yerden tutun da kullanılacağı yerlere kadar her yerde takip altında olacağını öğrenmişti. *Arhavili*'nin ne denli büyük bir gücü olduğunu ise bu ödemenin büyük patrona aktarıldığını takip edecek olmaları sayesinde Hasan'ın yakalanacağı konusu genç adamın gözleri önüne sermişti.

Tam o sırada çalınan kapı ve içeri giren asistanı ile duraksadı.

"Beklediğiniz kişi geldi efendim," diyen kıza küçük bir baş hareketi yaptı.

“İçeri al,” derken bakışları Kuzey’in üzerine sabitlenmiş, Sarp o lanet herifle karşılaşacakları için gerilmeden duramamıştı.

Birkaç saniyenin ardından içeri giren silüete çatık kaşlarının altından saklamaya gerek duymadığı bir öfkeyle baktı. Hasan’ın alaycı bir şekilde kıvrılan dudakları ve hevesle ofisinin içinde gezinen bakışları Sarp’ı adeta tetikte bırakmıştı.

“Vay vay vay!” dedi adam böylesi bir lüksü görmeyi beklemeyerek, “Bizim Ela sağlam yere kapak atmış desene. Neden senin yanında olduğu bu şaşaadan anlaşılıyor.”

Sarp bakışlarını bir anlığına Kuzey’e değdirdi ve çenesi sinirle kasılırken ellerini ceplerinde yumruk haline getirdi.

“Fazla vaktimiz yok. Geç otur, bir an önce halledelim,” derken Hasan’ın gözleri kendisinininkilerle buluştu. Adamın rengi Sarp’inkilere benzeyen gözlerinde kötü bir ışık belirirken Sarp’in tam karşısındaki koltuğa rahat bir biçimde oturmuştu.

Kuzey tüm kontrolü eline alıp konuşmaya başladığında, Sarp bakışlarını bir an bile Hasan’ın üzerinden çekmedi. Onun bacak bacak üstüne atışı umursamaz bir izlenim verse de sürekli salladığı bacağından gerginliği hissedilebilirdi. Nitekim Sarp onun yalnızca yüzüne bakmakla bile burada olmaktan hoşlanmadığını anlayabilmişti.

Bu durum içten içe genç adama müthiş bir haz verirken, Kuzey’in tüm planı, dava sırasında Hasan’ın söylemesi gerekenler de dâhil her şeyi adama aktardığını fark etti. Konu nihayetinde yapacakları ödemeye geldiğinde Kuzey susmuş, Sarp ayağa kalkarak aralarında geçecek konuşmanın başlangıcını vermişti.

“Yapacağım ödemeyi iki çek halinde alacaksın. İkinci hemen tahsil etmen mümkün olabilecek. Ama ikincisi için davanın bitimini bekleyecek, ancak ben bankaya onay verdiğimde paranın geri kalanını alabileceksin.”

“Pekâlâ! Her halükarda dava zaten sonlanacağı için sorun yok,” diyen adamın işbirliğine şaşırdığını belli etmeden sözlerine devam etti.

“Eğer bu iş bittikten sonra seni etrafımızda görün-em elumdelâ kanıtları kullanmaktan çekinmeyeceğimi belirtmememe umarım

gerek yoktur. Tabi dava sırasında bir aksilik çıkarırsan da aynı durum söz konusu olacak.”

“Etrafınızda olmam için bir neden yok. Bir başkasının metresi olup, yatağını süslemiş bir kadını kovalayacak değilim,” diyen adam nihayet Sarp’ın zayıf noktasına dokundu. Sarp öfkeyle sıkıldığı çenesi ve boynunda beliren damarlar ile adama istediğini verip üzerine doğru yürümeye başlamış, ancak bu hareketi Kuzey tarafından durdurulmuştu.

“Sarp,” dedi Kuzey herhangi bir arbedenin yaşanmasına engel olmaya çalışarak, “Bitirelim bu işi bir an önce.”

Genç adam derin bir nefes aldı ve masasının üzerindeki zaten imzalanmış olan iki çeki aldı. Ona laflarını yedirmek, Ela’ya yaptıklarını ödetmek istese de kendisine hâkim olması gerektiğinin farkındaydı.

Kendisinin imzasını taşıyan çekleri adama doğru uzattı. *Arhamili* yaptığı plan sayesinde Hasan’ın şüphelenebileceği her konuyu ustalıkla ortadan kaldırmıştı.

Adamın elinde tuttuğu çeklere bakarken kıvrılan alaycı dudakları sinirini bozmuştu. Ancak Sarp’ın zincirlemeye çalıştığı öfkesini salıveren ve hâkimiyetini kaybetmesine neden olan adamın dudaklarından son dökülenler olmuştu.

“O küçük fahişenin bu kadar edeceğini kim söyleyebilirdi? Seni cidden yatakta memnun ediyor olmalı,” dedi ve Sarp’ın gözleri sinirle kararırken bir an bile tetikte bekleyen kuzenine bakmadı. “En azından birimiz tatmin oluyoruz ha ne dersin Sarp Aras? O küçük frijit ben onu altıma her aldığımda buz gibiydi. Demek ki seni ısıtabilecek kadar yarıyor artık.”

Sarp’ın işittiği sözlerle içindeki vahşi adam zincirlerinden kurtulurken adamın üzerine hışımla atladı. Yakasından tutup ayağa kaldırırken gözlerinde karşısındakini küle döndürebilecek alazlı bir öfke vardı.

“Kes sesini lan!” diye bağırırken Kuzey’in de oturduğu yerden fırladığını görememişti. Hasan’ın sırtını sert bir hareketle duvara çarpmış, bir elini adamın boynuna sararken adeta gözünün döndüğünü hissetmişti.

“Bunlar doğrular Sarp Aras!” dedi adam nefes nefese ve Sarp onun aslında blöf yaparak amacına ulaştığının farkına varamadı. “Onu defalarca altıma aldım. Doğrusu ellerimin altında o güzel kıvrımlarını hala hissedebiliyorum,” derken ise artık Sarp’ın kendisini tutması imkânsızlaşmıştı.

Sert yumruğunu onun burnuna hızla geçirirken gözleri kapkaranlıktı. Çenesini dişlerini kıracak kadar sıkırmış, kalbinin üzerinde eşini benzerini hissetmediği ağırlıkla canının yandığının farkına varmıştı. Onun dudaklarından dökülenler beraberinde olası görüntüleri de yanında getirirken Sarp, aklında beliren manzara ile öleceğini sanmıştı.

Canının acısını dindirmek için onun canını acıtmayı seçerken adamın çenesinin üzerine bir yumruk attı. Onun hala psikopat bir biçimde burnundan akan oluk oluk kana aldırmadan konuşmaya devam ettiğini duysa da kalbinin üzerindeki nefesini kesen ağrı yüzünden, sonraki sözlerini anlayamamıştı.

Adamın elinden nasıl alındığını ve birkaç güvenlik görevlisi tarafından dışarı çıkarıldığını kavrayamadı. Odanın içinde yaralı bir kaplan misali, soluk soluğa kalmışken gözleri kapalıydı. O adamın Ela’ya dokunduğunu anımsatan sözler yeniden aklını istila ederken Sarp, kalbindeki acıyı dindirebilmek için yumruğunu sert duvara çarpmıştı. Bir acıyı geçirmenin yolu, bir başka acıyı yaratmaktan geçerdı. Ancak o anda Sarp, damarlarındaki kanı akıtsalar bile bundan daha beterini yaşayacağıını düşünememişti.

Kuzey onun yumruğunu duvara geçirdiğini gördüğünde ve çıkan sesi işittiğinde irkildi. Sarp’ın asistanına, “Buraya doktoru gönder,” diye bağırırken, bakışları Sarp’ın derisi üzerinden sıyrılmış elindeydi. “Sen ne yapmaya çalışıyorsun Sarp? Kendine gel!”

“O adam...” dedi ve gözlerini inleyerek kapattı. Acıyla yanan gözlerini saklamanın başka yolunu bulamamıştı. “O pıslık dokunmuş ona. Belki de canını yakmış. Ben bunu nasıl kabulleneceğimi bilmiyorum.”

“Yeter!” diye bağırdı Kuzey ve duvarın dibindeki koltuğa onu oturturken omuzlarından sarsarak kendisine bakmasını

sağladı. “Onun evli bir kadın olduğunu öğrendiğinde bunu biliyordun Sarp. Bu gerçeğe yüzleşmiş olman gerekirdi.”

“Çok geç kaldım,” diye fısıldadı bir inilti eşliğinde, “Ben ona o kadar geç kaldım ki bu acıyla nasıl baş edeceğimi kestiremiyorum.”

O sırada odaya giren doktoru görmesiyle Kuzey susmayı tercih etti. Bakışları ruhen acı çektiği her halinden belli olan kuzeyinin üzerinde sabitlenirken boğazındaki düğümü söküp atmak istemişti. Onun yerinde olması halinde kendisinin de farklı bir durumda olamayacağını anlamış, ancak onu avutabilmek için ne söyleyeceğini bilememiştir.

Sarp’ın eli doktor tarafından temizlenip sarılırken, onun masanın üzerinde çalmaya başlayan telefonunu eline aldı ve ekrandaki ismi görmesiyle odadan çıktı. Az önce çektiği acıya şahit olduğu adamın artık en zayıf noktası olduğuna karar verdiği kızı, “Alo Ela? Ben Kuzey,” diye yanıtlarken, onun da Sarp’la benzer hisleri paylaşmasını dilemeden yapamamıştı.

“Şey... Kuzey merhaba... Sarp ile görüşecektim ama,” dedi genç kız Kuzey’in tereddütlü olduğundan emin olduğu bir ses tonuyla, “Bu akşam yemeğe çıkacaktık. Bir değişiklik olup olmadığını sormak için aramıştım. Müsait değil mi?”

“Aslında değil,” dedi Kuzey bir an bile düşünmeden. “Az önce,” diye devam etti ve gerçeklerin bir kısmını saklamayı tercih ederek onun vereceği tepkiyi duymayı bekledi. “Az önce bir kaza oldu. Doktor Sarp’ın eliyle ilgileniyor şu anda.”

“Ne?” diye bağırarak kızın sesini duyduğunda bir anlığına duraksadı. “Ne kazası? Kuzey o iyi mi? Ciddi bir şey mi? Ben... Hemen geleyim. Neredesiniz, hangi hastanede?”

Kuzey onun sesindeki endişeyi ve korkuyu duyduğunda dudakları hafifçe kıvrıldı. Sarp’ın hislerinin bir karşılığı olabileceğini düşünmeden yapamamıştı.

“Merak etme iyi... Sen evde bekle, ben birazdan onu getireceğim. Ama sanırım bu halde yemeğe çıkamayacaksınız.”

“Yemek kimin umurunda? Çabuk gelin Kuzey,” dedi genç kız titreyen sesiyle ve Kuzey’in tamamen emin olmasını sağlayacak şekilde ekledi. “Lütfen sağ salım gelin.”

Elini korkuyla dörtlüğe koşturan kalbinin üzerine koydu ve gözlerini kapattı. Bir saat kadar önce Kuzey’den duyduklarını düşündükçe bulunduğu odaya sığamamıştı. Boğazında düğümlenen hıçkırığını serbest bırakmak için fırsat kollasa da önce Sarp’ın iyi olduğunu görmesi gerektiğini düşünmeden yapamamıştı.

“Allah’ım... Lütfen o iyi olsun,” diye yalvarırken yemyeşil gözlerinden süzülen iki damla yaşı parmaklarıyla kuruladı. Ancak tam o sırada bahçedeki araba sesiyle oturduğu yerden hızla fırlamış, Sarp’ı karşılamak üzere merdivenlere doğru koşmaya başlamıştı.

Evde Burcu Hanım ve Demir Bey’in olmayışı, Mira’nın günler önce kocasıyla birlikte evden ayrılışı nedeniyle yalnızca Hasret Anne ve birkaç görevli kalmış, Ela Kuzey’den öğrendiklerini yaşlı kadına anlattığında onun da fazlasıyla endişelendiği gözünden kaçmamıştı.

Saniyeler sonra merdivenleri koşar adım inerken yüreği ağzında atıyordu. Bulanık bakışlarla kapının önündeki adamın iri bedenini görüyor, ancak görüşünü kapatan yaşlarla eline ne olduğunu bir türlü seçemiyordu. Onun Hasret Anne’yle birkaç kelime konuştuğunu fark ediyor, ancak sesini çıkaramadığı gibi ona doğru koşmaktan başka bir şey de yapamıyordu.

Sarp içeri girdikten sonra merdivenlere doğru yöneldiğinde bakışları nihayet karşılaştı.

“Ela,” diye fısıldarken kızın gözleri onun sargılı elini bulmuş ve artık içinde daha fazla tutamadığı hıçkırığını serbest bırakarak hızla kendisini Sarp’ın kollarına atmıştı.

“Sarp,” dedi küçük bir mırıltı eşliğinde ve adamın kendisini belinden tutup çektiğini, yüzünü ise saçlarının arasına gömerek kokusunu duyumsamaya çalıştığını anladı. Küçük hıçkırığı önünü alamadığı şiddetli hıçkırıklara dönüşürken kollarını onun

boynuna sımsıkı dolamayı sürdürüp, "Çok korktum," diye fısıldadı. "O kadar korktum ki... Sana bir şey oldu sandım."

"Şşşt," diyerek onu susturan adam merdivenlerin başında genç kızı hafifçe kendinden uzaklaştırdı. Elini kızın yüzüne uzatırken, bakışlarında Ela'nın elle tutabileceği kadar yoğun duygular saklıydı. Onun gözlerinden akan yaşları başparmağıyla kuruladı. Ancak yerine gelen yeni yaşları görmesiyle dudakları şefkatle kızın dudaklarına uzanarak küçük bir öpücük bıraktı. "İyiyim ben," dedi artık kalbine sığdıramadığı aşkının sesine taşmasına izin verirken, "Sen az önce sarıldın ya bana... Kendi isteğinle bana koştun ya... Ben çok iyiyim güzelim."

Ela'nın dudaklarından bir hıçkırık daha firar ederken, yeniden adama sımsıkı sarıldı. Onun erkeksi kokusu burnundan içeri girip tüm benliğini darmaduman ettiğinde ise hissettikleriyle ilgili artık şüphesi kalmamıştı. Haftalar önce hayatına giren ve her geçen gün içine işleyen adam tüm direnişlerine rağmen Ela'nın kalbine sızmayı başarmıştı. Bakışları, gülüşleri ve en sonunda öpüşleri genç kızın her zerresine dokunmuş, korkmadığı, içinde tanımadığı o kadını uyandıran bu adama görünmez iplerle bağlanmıştı.

Ela'nın hayalleri, hevesleri ve arzuları onu bilmediği ama adım atmakta tereddüt etmediği bir yola bırakmıştı. Ve o yolun üzerinde kendisini bekleyen bu zorba yakışıklı hiç ummadığı bir anda elini Ela'ya uzatmıştı. Artık elini onun avuçlarının arasına bırakmıştı genç kız...

"Sarıl bana Sarp," diye yüreğinden taşıp gelen, boğazını düğüm düğüm edip benliğini titreten duygularla fısıldarken geriye Sarp'tan başka bir şey kalmamıştı. "Sımsıkı sarıl, sakın bırakma..." diye içinden eklerken ise hayatında ilk kez bir adamın varlığına adım atmış, gözlerini kamaştıran parlak, umut dolu bir ışığın peşine takılmıştı.

18. BÖLÜM

İnce, narin parmaklar kadifeyi andıran, gur ve kısa saçların arasından geçti ve yumuşacık hissin tadını çıkarmak üzere aralarında boydan boya dolandı. Kalbi bunun etkisiyle titrerken aynı hareketi defalarca tekrarladı. Ela derin bir soluk çekti içine ve varlığıyla adeta avuçlarını sızlatan saçları dayanamayıp bir kez daha okşadı. Adamın başı genç kızın kucagında, sıcacık olduğundan artık istese de şüphe duyamadığı gözleri kapalıydı. Ne kadar zamandır o durumda olduklarının, aşağıda birbirlerine sıkıca, hiç bırakmayacakmış gibi sanılmalarının ardından nasıl bu hale geldiklerinin farkına varamamıştı.

Zaman ve mekân mevhumunu yitireli çok olduğunu biliyordu. Sarp'ın, kucagında sanki dünyanın en rahat vastığında yerini almış gibi duran başı, huzurlu bir biçimde hafifçe gulumseyen erkeksi yüzü, yalnızca bakışlarının değmesiyle bile yutkunmasına ve aralarındaki yakınlaşmaları anımsamasına neden olan dudakları her şeyi unutturuyordu. Bir de gözleri vardı genç kızın sol yanında derin bir sızıya neden olan... Şimdi o gözler gözkapakları tarafından örtülmüş olmasına rağmen bile Elayı heyecanlandırmayı başarıyordu. Genç kız hislerine, karnında hiç durmadan çırpınan kelebeklere, kanının damarlarındaki hızına nasıl ayak uydurabileceğini bilemiyordu. Ve yalnızca onu izleyerek bile hızlanan soluklarına artık söz geçiremiyordu.

Sarp kucagında hafifçe kıpırdandığında genç kız aniden irkildi. Ela onun uyumuş olduğunu düşünmüş olsa da dudaklarındaki o çarpık gülümseme ve kenarlarında beliren ilk güldüğü andan beri içini tarifsiz hislerle dolduran çizgiler uyanık olduğunun göstergesiydi.

"Uyumuyor muydun?" diye sorarken ellerinin hâlâ adamın saçlarının arasında oynadığının farkında değil gibiydi.

"Hayır, güzelim," diyerek yanıtlayan adama baktığında onun gözlerini araladığını ve bakışlarını kendisine odakladığını fark etti. Ela gözlerini onun üzerinde dolaştırırken kalbinin haftalardır olduğu gibi bir kez daha nefesini kesercesine sıkıştığını hissetti. Artık hislerine bir isim vermiş, bir yanı bunun etkiyle korku dehlizlerinde boğulurken diğer yanı nihayet rahatlayabilmişti. Ancak o sırada, heyecanlandıran, dilini damağını kurutan düşüncelerinden sıyrılması çok vaktini almamış, bakışları Sarp'ın sargılı eline değdiğinde boğazında kupkuru bir yumru belirivermişti.

"Ne olduğunu anlatmayacak mısın?" diye sorarken ondan bir cevap almaya kararlıydı. Sarp'ın derin bir iç çektiğini işittiğinde sakladığı bir şeyler olduğunu düşünmeden yapamadı. Nitekim adam, "Önemli bir şey değil," diyerek geçiştirmeye çalışsa da Ela inatçıydı. Sarp neler olup bittiğini anlatmadan rahatlamayacak, geri adım atmayacaktı.

"Beni oyalamaya çalışma Sarp. Elin bu hale geldiğine göre fazlasıyla önemli bir şey olmalı. Kuzey bir kaza oldu demişti. Bilmek istiyorum, lütfen..."

Adam bulunduğu huzurlu sıcaklıktan başını kaldırarak oturur pozisyona geçti. Bakışlarını Ela'nın kendisine biraz merak biraz da endişe olduğundan emin olduğu hislerle bakan gözlerinde gezdirdi. Onun gözlerinin daima ıslıl ıslıl bakması, yüzünün hep gülmesi için her türlü fedakârlığı yapabilir, kalbini ellerine alabilmek için her şeyden vazgeçebilirdi. Şimdi de onu mutsuz etmemek, hissetmeye başladığını bildiği o huzuru kaçdırmamak için gerçeği saklaması gerektiğinin bilincindeydi.

"Şirkette işler biraz kötü gitti güzelim. Almaya çalıştığımız önemli bir ihaleyi kaybettik," derken gözlerini bir an bile onun yeşillerinden çekmedi. Ancak onun sözleriyle gülümsemeden edememişti.

"Saçma bir ihale için mi elini kırdın?"

"Abartma Ela," diye yanıtladı genç adam gülerek ve sağlam elini onun yüzüne uzattı. Ela'nın parmaklarının tenine dokunuşuyla gözlerini kapattığını gördüğünde derin bir soluk aldı. İçindeki her daim ona dokunmak için deliren erkeği dizginlemek artık fazlasıyla zorlaşmıştı. "Elimi falan kırdığım yok. Ufak bir incinme sadece. O anlık sinirle ne yaptığımı bilemedim."

"Her ihale kaybettiğinde bir yerleri mi yumrukluyorsun peki?" diye soran ve araladığı gözlerini kendi gözleriyle buluşturan genç kıza bakarken kalbi hızlandı.

"Tabi ki hayır güzelim... Bu epey kritik bir işti," diyerek konuyu kapatmaya ve daha farklı yerlere götürmeye çabalasa da onun dudaklarından dökülenlerle bir anlığına duraksamıştı.

"O zaman önemli ihaleler sonuçlandığında yanında olmamalıyım sanırım."

Ela'nın gülerek, tamamen ortamı yumuşatmak adına dudaklarından dökülen sözler Sarp tarafından aynı şekilde karşılanmadı. Önce kaşları çatıldı ve gözleri aniden acı dolu bir hal aldı. Gerildiği, işittiklerinden rahatsız olduğu sıkığı çenesinden ve boynunda belirginleşen damarlarından anlaşılmıştı. Ancak genç kız beklemediği bir anda, şaşırtan bir tepkiyle karşılaşmıştı. Sarp hızla, Ela ne olduğuna anlam veremeden onu elinden nazikçe çekip kendisine yaslamış, yüzünü saçlarına gömmüş ve sağlam elini de beline götürerek usulca okşamaya başlamıştı.

"Seni asla incitmem güzelim," deyişiyle Ela tuttuğunun bile farkına varamadığı nefesini yavaşça bıraktı. Onun erkeksi kokusundan, kendisini saran kolunun güven veren sıcakından etkilenmemek ise artık imkânsızlaşmıştı.

"Bunu asla düşünmedim bile," diye yanıtladı adamı ve gerçekten de onu gördüğü ilk andan beri hissettiklerinin korkunun yakınından bile geçmediğini kavradı. "Sadece şaka yapmak istemiştım. Beni incitmeyeceğini biliyorum."

Sarp onu kendinden yalnızca bir nefes kadar uzaklaştırdığında gözlerini kırptırdı ve endişeli bakışlarını adamın yüzüne sabitledi. Onun az önce gerilen, acıyla kasılan yüzü gevşemiş, bakışları yeniden eski haline gelmişti.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu adam ve yüzünü genç kızın vuzune biraz daha yaklaştırdığında elini önce saçlarına uzattı. Genç kızın tatlı, ılık nefesi sıklaşıp kendi soluklarına karışırken onun az önce olduğu gibi bir kez daha gözlerini kapattığının farkına vardı. Dudakları hafifçe aralanmış, Sarp'ın yoldan çıkmak için fırsat kollayan aklını çelmeye başlamıştı.

"Biliyorum," diye fısıldadı genç kız ve Sarp'ın ıslak dudakları alına değdiğinde titredi.

Ancak, "Nasıl?" diye ısrarla soran adam başka şeyler duymak istiyor gibiydi.

"Çünkü..." dedi nefes nefese ve Sarp'ın dudakları şakaklarından yanağına doğru süzülürken zorlukla sözlerine devam etti. "Beni hiç incitmedin şimdiye dek... Senin yanında korktuğum bir an bile olmadı."

"Bundan bana güvendiğini mi çıkarmalıyım?"

Gözlerini eşsiz bir nazla araladı ve bir nefes uzağındaki adamın sıcak gözlerine baktı.

"Sanırım," dedi bir an bile tereddüt etmeden, "Güvenmek istiyorum."

Sarp iri eliyle onun yüzüne uzandı ve çenesinden tutarak başını hafifçe kaldırdı. Dudaklarını hafifçe onunkilere sürterken genç kızın nefesinin hızlandığının farkındaydı. Alt dudağını dudaklarının arasında sıkıştırdı ve onun kısık inleyişi kulaklarına ulaştı. Yeniden dudaklarını genç kızın aralanmış dudaklarının kıyısında dolıştırdı. Ve boynunu sıkıca kavrayıp onu iyice kendine doğru çekerken Ela'nın artık kendisinden uzak durmaya çalışmadığını anlamıştı.

"Çok bekledim Ela. Bana karşı koymadığın, seni öpmemi beklediğin bu anı öyle çok hayal ettim ki... Kalbim, artık orada başka hiçbir şey bulamayacağım kadar seninle dolu," diye fısıldadı ve kızın belinden kavradığı gibi elinin sargıda olmasını umursamadan kucığına oturttu.

Nefesleri birbirine karışırken Sarp onu kollarında sımsıkı tutuyordu. Onun sıcaklığını kasıklarında hissediyor ve bu hissin daha fazlasını duyumsayabilmek için çıldırıyordu. Dudaklarını

onun kadınsı kokusunun kaynağına, boynuna bastırıyor, ıslak öpücüklerini bırakırken Ela onun dokunuşlarına yer açmak ister gibi başını geriye atıyordu.

"Ela," diye fısıldıyordu adam durmadan... İçindeki onu gördüğü ilk andan beri başka kadınlardan uzak duran erkeği dizginlemek git gide zorlaşıyor, ancak Sarp yalnızca tek bir tene susadığını biliyordu. "Hissediyor musun?" diyor soruyordu kızın sıklaşmış soluklarının arasından... "Senin için nasıl çıldırdığımı, seni nasıl deliler gibi istediğimi hissediyor musun?"

"Sarp... Ben... Bu olanlara inanamıyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ben bugün... O kadar korktum ki... Sana bir şey olduğunu sandım. Ve şuramda... Daha önce benzerini yaşamadığım bir yük hissettim," dedi ve elim kalbının hemen üzerine bastırdı. Sarp onun göğsünün üzerine koyduğu elini hızla tutup avuç içlerine kokusunu içine çekercesine derin bir öpücük bırakırken, artık her şeyin değişmekte olduğunu farkındaydı.

Başını kaldırdı ve onun gözlerine baktı. Yeşil bir ormanı andıran derinlikler koyulaşmış, Sarp bunun hazzıyla inlevenirken onun dudaklarına kapanmıştı. Sanki son nefesi, bu dünyadaki son saniyeleriymiş gibi onu tüketirken, dudaklarının tadını sevinen kadar emmek isterken sargılı eli onun saçlarının arasına uzanmıştı. Sağlam eli ise genç kızın üzerindeki bluzun aralığın-
dan içeriye süzölmüş, Sarp ilk kez onun çıplak tenine ulaşmıştı.

"Sarp," diye fısıldayan kızın buyulu sesi kulağına ulaştığında durmadı. Eli onun çıplak belinden, üzerindeki giysinin izin verdiği kadarıyla yukarılara uzandı. Dudaklarını bal dudaklardan ayırıp boynuna sürüklerken aklında yalnızca kendi odasında oldukları ve birkaç santim ileride kocaman bir vatağın yer aldığı vardı.

"Adımı söylemene bayılıyorum," diye yanıtladı adam ve onun incecik, narin bedenini tek hamlede kucaklayarak oturduğu yerden kalktı. Birkaç adımda vatağa ulaştığında bu kez oraya oturarak Ela'nın yeniden kucagında olmasını sağladı.

"Sarp," dedi genç kız nefes nefese. "Ne yapıyorsun?"

"Şşşt... Güven bana... Sadece güven güzelim. Seni incitmeyeceğimi sakın aklından çıkarma."

"Ama," dese de dudaklarına kapanan dudaklar ile susmak zorunda kaldı. Dilleri hızla, cüretkâr bir temasla birbirine karıştı. Ela elinden geldiğince ona karşılık vermeye çalışırken aklında yalnızca o anda adamın kucağında olduğu vardı.

Sarp onun dudaklarını sertçe, tutkuyla ve Ela'nın bedenine göklere uçuran bir haz dalgası yayarak öperken, eli yeniden bluzunun içine girerek tenine uzandı. Ancak hissettiklerinin yetmediğinin farkındaydı. Hızla, homurdanarak onun dudaklarından ayrıldı. Gözleri gecenin karasına bulanmış, bedenindeki haftalardır rahatlayamamış olan sertlik kendisini hatırlatmıştı. Bakışlarını Ela'nın yeşillerine sabitledi ve orada masumiyetle karışmış saf tutkuyu gördüğünde vahşi hareketlerle kızın üzerindeki bluzu çıkardı.

"Bana bak," dedi tok sesiyle ve Ela'nın kızarmış yanakları, buna rağmen alev alev yanan gözleri Sarp'ın aklındaki son tereddütleri de yok etti. Dudaklarını hırpalayan bir temasla birleştirdi. Bluzunun altından çıkan, yalnızca siyah bir sutyenin örttüğü tene sürükledi ellerini. Ancak elinde onu hissetmesini engelleyen sargının olması hiç hoşuna gitmemiştir.

Onu tek eliyle kucakladığı gibi yatağın üzerine yatırdı ve genç kızın göğüsleri bir körük misali yükselip alçalırken onun dirseklerinin üzerinde durup kendisine baktığını fark etti. Dişiyle elini saran sargının bandını açıp yere fırlatırken bakışlarını bir an bile Ela'nın üzerinden çekmemiştir. Nihayet iki eli de ona dokunabilmek, teninin yumuşaklığını hissedebilmek üzere özgür kaldığında Sarp kendine daha fazla hâkim olamayarak onun dudaklarını ele geçirmişti. Yatakta genç kızın üzerinde yerini alırken, pantolonunun üzerinden hissedebildiği incecik bacaklarını aralamış ve kuytu sıcaklığına yerleşmişti.

"Sarp," dedi Ela bir kez daha hissettiklerinin yarattığı hazla bayılacağını hissederken. Dudaklarından engel olamadığı bir hıçkırık fırar etti ve Sarp'ın dudakları göğüslerinin hemen üzerinde yerini aldığı anda başını geriye atarak inledi. "Bu... Çok fazla..."

Sarp..." derken dudaklarından dökülen iniltiler Sarp'ın hırlayışlarına karışmış, genç adam ellerini genç kızın iki göğsünün üzerine kapatırken dudaklarını da o enfes vadiyle birleştirmişti.

"Ölümüm," dedi adam soluk soluğa ve parmakları genç kızın sutyenini arsızca aşağıya doğru çekerken devam etti. "Senin elinden olacak."

Gözlerinde alev almış tutkuyla, ortaya çıkan pembe tomurcukların üzerine hışımla kapandı. Dili teninin üzerinde dolandı. Hissettiği zevkle patlayacağının, üstelik halen giyinikken zirveye ulaşmasına ramak kaldığının farkındaydı. Elleriyle Ela'nın dolgun göğüslerini okşarken, dudaklarının arasında kıstırıp emmeyi de bırakmadı. Ela'nın iniltileri odanın içinde yankılanırken Sarp artık sertliğinin iradesini zorladığını duyumsamıştı. Bunca yıllık yaşamında, kadınlarla ilişkilerinin hiçbirinde bu denli çabuk zirveye tırmandığı olmamıştı.

Ela'nın göğüslerine küçük öpücükler bırakıp yukanıya doğru ilerledi ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi. Sertliğini genç kızın açık bacaklarının kuytusuna bastırırken, ısıttığı ınlının sonu olabileceğinin bilincindeydi.

"Benimsin," diye fısıldadı günlerdir olduğu gibi bir kez daha, "Az önce dudaklarından çıkan o sesler," dedi ve dudaklarını dudaklarına sürterken eli de açık olan göğsünün üzerinde gezindi. "Ellerimin altında hissettiğim tenin... Yalnızca benim Ela. Seni asla bırakmam."

Ela gürültülü soluklarını düzene sokamamış bir biçimde yüzünü onun boynuna bastırdı. Sarp sırtını yatağa bırakıp onu kendine doğru çekerken, genç kız az önce yaşananların rüya olmadığını farkındaydı. Ve yakıp kavuran o anlar yaşanmadan hemen önce adamın dudaklarından dökülen sözcükleri sormadan duramayacaktı.

"Kalbin," dedi zorlukla yutkunarak... Başını adamın omzundan kaldırıp yeşillerini onun gözleriyle birleştirdi. Yanakları pembeyle boyanmış, Sarp'ın neler düşündüğünü bilmek istemişti. "Benimle mi dolu gerçekten?" diye sorusunu tamamladığında

onun gülümsediğini görmüş, ona biraz daha sokulmak isteyen kadın yanını frenleyememişti.

"Bütün benliğim seninle dolu. Kalbim, ruhum, dört bir yanı-
nım," diye yanıtladı adam ve onun elini alarak kalbinin üze-
rine koydu. "Burada... Sadece sen varsın Ela... Sadece sen..."

Ela duyduklarının içinde yarattığı fırtınayı bir kenara itme-
den, kollarında mutlu olduğunu hissettiği adama sarıldı. İçindeki
cesarete inanamayarak dudaklarını adamın boynuna bastırdı.
Kendi hislerini dile getirmeye henüz hazır olmasa da Sarp'ın
konuşmasını arzulamıştı.

Adamın parmakları çenesine uzandı ve başını hafifçe kal-
dırarak bakışlarını birleştirdi. Ela orada kendi yansımasını gör-
düğüne, o gözlerin aşkla örülü hislerle bezendiğine neredeyse
emin gibiydi.

"Şu anda cennetteyim. Bu hissettiklerimin başka bir açık-
laması olamaz," deyişi ise adeta bir hayaldi. Ela'nın doğruları
bir kez daha silinmiş, kalbi mantığını mağlup etmişti. Ve yüre-
ğinin sesini duymazdan gelmesi imkânsızlaşmışken, dudakla-
rından dökülenlerle adama dünyaları bahşettiğini bilememişti.

"Ben de Sarp... Ben de cennetteyim."

Ela biraz mutluluk, biraz heyecan, biraz da yüreğinin her bir
köşesinde hissettiği endişeyle bakışlarını karşısındaki adama sa-
bitledi. Onun kendisine verdiği haberi duyduğunda ne yapaca-
ğını bilememiş, odanın kalabalık olması nedeniyle istediği tep-
kileri veremediği gibi Sarp'ın yakınına da gidememişti.

"Davayı hemen iki gün sonraya ayarladım. Tek celsede bite-
ceğinden şüphem yok. Adam tüm şartlarımızı zaten kabul etti."

"Ben... İnanamıyorum. Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyo-
rum Kuzey. Gerçekten yaptıklarına minnettarım."

Kuzey gri bakışlarını karşısında tüm güzelliğiyle duran kı-
zın yüzünden bir an bile çekmezken, onun durmadan Sarp'a
baktığının farkındaydı.

"Ben bir şey yapmadım Ela," dedi genç adam hafifçe gülümseyerek, "Bu benim işim... Senin o adamdan bir an önce kurtulmanı en çok isteyenlerden biri de benim."

Ela başını hafifçe öne eğdi ve kalbinde hissettiği ağırlıkla nasıl baş edebileceğini bilemedi. Etrafı bu kadar kalabalıkken, üstelik Sarp'ın dayısı ve yengesi de yanlarındayken bu konunun konuşulması genç kıızı istemsizce germiştir.

"Ben de... Ben de bir an önce bitmesini istiyorum."

"Ne yapacaksın peki Ela? Her şey bittiğinde çalışacaksın değil mi?"

Genç kız kendisine gülümseyerek bakan, Sarp'ın kuzeni Bengi'ye çevirdi gözlerini. Onun ağabeyi Baran'ın yanında olduğunu ve kendisine gerçek bir arkadaş gibi baktığının bilincindeydi.

"Evet, çalışacağım," dedi ve onun kendisine beklentiyle bakmaya devam ettiğini gördüğünde dayanamayıp devam etti. "Belki senin teklifin hala geçerlidir."

"Tabii ki geçerli Ela... Çok istediğimi biliyorsun. Dans okulumu kreşe çevirirsem şimdiki halinden çok daha güzel olacak. Senin gibi bir öğretmen daha bulursak daha ne isterim."

"O zaman davadan sonra konuşalım bunu Bengi. Ben," dedi ve gözleri bir an Sarp'a değerken onun yoğun, koyulaşmış bakışları karşısında iliklerine kadar titrediğini hissetti. Ancak hemen ardından kendini toparlamış, dikkatini yeniden Bengi'ye vermişti. "Ben sana ortak olamam belki ama yanında seve seve çalışırım."

Bengi'nin dudakları hafifçe kıvrıldı ve bir an ağabeyinden farksız gördüğü Sarp'a baksa da Ela'ya hitaben konuştu.

"Sen onu dert etme. Her şey çok güzel olacak, göreceksin."

Dakikalar sonra yemeğin hazır olduğu kendilerine söylendiğinde salondaki herkes bahçeye çıkmak üzere hareketlendi. O sırada Sarp'ın da telefonu çalmış, Ela onun yukarıya doğru çıktığını fark etmişti. Tam herkesi takip edip bahçeye çıkacaktı ki Kuzey, Burcu Hanım ve Kuzey'in annesi Aysun Hanım'ın halen salonda olduğu dikkatini çekmişti.

Aysun Hanım öne çıkarak, "Ela'cığım biraz konuşalım mı?" derken genç kız tedirginlikle Burcu Hanım'a bakmış, ancak onun kendisine gülümsediğini gördüğünde rahat bir nefes almıştı.

"Tabii ki," diye yanıtladı ve onları Demir Bey'in çalışma odasına kadar takip etti. Ve nihayet odaya girip kapıyı kapattıklarında Aysun Hanım elinden tutarak yanına oturmasını istedi.

"Gel canım. Sana söylemek istediğim bir şey var," dedi ve Ela'nın merakla dinlemesi üzerine ara vermeden devam etti. "Şimdi sana bir şeyden bahsedeceğim. Özellikle boşanma davalarında benim özellikle yapılmasını önerdiğim bir şey bu..."

Kendisinin de avukat olmasının etkisiyle duraksamadan anlatmayı sürdürdü.

"Eşler birbirlerinden boşandıklarında ya da evlilik bağı herhangi bir nedenle, buna ölüm de dahil, sona erdiğinde erkek istediği zaman tekrar evlenebilecekken bu durum kadınlar için söz konusu olamıyor. Kadın eşinden boşandıktan sonra bir başkasıyla evlenmek istediği takdirde, boşanmasının üzerinden üç yüz gün geçmesi gibi bir şart var kanunda... Bu, kadının hamile olması halinde doğacak çocuk ile baba arasındaki soy bağının korunması için konulmuş bir kural... Yani Medeni Kanun der ki: *'Evlilik devam ederken veya evliliğin sona ermesinden başlayarak üç yüz gün içerisinde doğan çocuğun babası kocadır.'* Bu nedenle, kadının da tıpkı erkek gibi boşanmasının ardından istediği zaman evlenebilmesine olanak sağlamanın bir yolu var."

"Nedir o?" diye sordu Ela ilk kez duyduğu kural karşısında şaşkın bir şekilde Aysun Hanım'a bakarken...

"Bu süreyi, yani iddet süresini kaldırtabilmek için kadının hamile olmadığını kanıtlayan bir sağlık raporu gerekiyor."

Ela irkilerek Burcu Hanım'a baktı ve gözleri ışıttıklarıyla dolu dolu olurken bakışları bu kez ayakta duran Kuzey'e odaklandı.

"Ben," diye fısıldarken elleri titremeye başlamış, böyle küçültücü bir anı yaşamasına neden oldukları için ailesine, Hasan'a lanet etmeden yapamamıştı.

Kuzey onun tedirginliğini, bu konu hakkında konuşmakta zorlandığını anladığında bakışlarını annesi ve halasına çevirdi.

"Ben dışarıdayım. Anne sen Ela'yla her şeyi konuş. Konuyla ilgili ben ne gerekiyorsa yapacağım," dedi ve bir ağabey edasıyla genç kıza gülümsedikten sonra adımlarını dışarıya yönlendirdi.

İki kadınla yalnız kalan Ela içinde bulunduğu durumu onlarla nasıl paylaşacağını anlatırken elinde Burcu Hanım'ın sımsıkı tutuşunu hissetti.

"Anlat güzelim... Nedir seni bu kadar üzen? Biz yalnızca sana yardımcı olmaya çalışıyoruz. O adamla ilgili hayatında hiçbir kalmaması için uğraşıyoruz."

"Biliyorum," dedi genç kız ve gözlerinden bir damla yaş düşerken devam etti. "Çok teşekkür ederim. Ama sizinle paylaşmam gereken bir şey var."

"Nedir?" diye sordu Burcu ve korkuyla bekledi.

"Benim o adamın çocuğuna hamile olmamın imkânı yok," diye yanıtladı ve onların kendisine baktıklarını gördüğünde her şeyi anlatmaya başladı. "Bu mümkün değil çünkü ben... Onunla hiç birlikte olmadım Burcu Hanım. O bana hiç dokunamadı," dediğinde dudaklarından dökülenler aralarına bir bomba misali düşmüş, her iki kadının da dudakları şaşkınlıkla açılmıştı.

"Ama nasıl olur?" diye soran Burcu Hanım'dan bakışlarını bir an bile ayırmadan yaşadıklarından bahsetti. O gece Hasan'ın hiçbir şey yapamayışı, yapamadıkça hırçınlaşması, kendisine söyledikleri... Hepsi yüreğinden iltihaplı bir yara gibi akıp gitti. En sonunda halen bakire olduğunu eklemesi ise tamamen kendisiyle ilgiliydi. Kalbini dörtmela koşturan adamın annesine masum olduğunu kanıtlayabilmek için bunun gerekli olduğunu aklından geçirmişti.

Burcu onun yaşadıklarını öğrendiğinde masmavi gözlerinden birer damla yaşın akmasını engelleyemedi. Gencecik bir kızın bunları yaşamak zorunda kalışı onu mahvetmiş, anne yarını onla karşı kullanmaktan bir an bile çekinmemişti.

Tek hamlede Ela'yı kollarına alırken, bu kızın oğlunun kıymetlisi olduğunu düşünmeden edemedi. Onun bu olaylardan masum, temiz ve her şeyden öte daha fazla yara almadan kurtulmuş olması kadının da yüreğine su serpmişti.

"Ben... Çok sevindim. Ama senin düşündüğün anlamda değil," dedi ve onun güzel yüzünü hafifçe okşarken devam etti. "Biz hiçbir zaman namus bekçisi bir aile olmadık. Herkesin yaşadıkları kendisini ilgilendirir. Ben yalnızca, senin daha fazla yara almamış olmana mutlu oldum Ela. Çünkü bir kadın ancak âşık olduğunda gönüllü teslim eder kalbini, bedenini... O yüzden çok mutlu oldum yavrum."

Aysun aradaki duygusal havayı dağıtmak adına kıkırdadı.

"Hadi bakalım sulu göz kadın! Kızı da ağlatacaksın," dedi ve Ela'nun saçlarını hafifçe okşadı. "Kuzey bu konuyla ilgili de başvuru yapacak. Muhtemelen davanın görüldüğü gün, bağlantıları sayesinde bunu da halledecektir. Çok yakında o adamla hiçbir bağın kalmayacak canım."

"Çok teşekkür ederim. Her şey için... Hepiniz iyi ki varsınız," dedi ve gözlerinde parlayan yaşlarla Burcu Hanım'a bir kez daha sarıldı. Çok yakında her şeyin yepyeni bir hal alacağını farkındaydı. Aklının ve kalbinin en özel köşesinde yer edinen adamın ise kendisiyle yapacağı gerçek bir konuşma için sabırsızlanmaktaydı.

Nihayet davadan önceki gün gelip çatığında Ela'nun gerginliği neredeyse zirveye ulaşmıştı. Evdekiler yarın davada yanlarında olacaklarını söyleyerek onları Sarp'la yalnız bırakmış, birlikte vakit geçirmelerini sağlamışlardı. Ancak Ela, Sarp'ın dışarı çıkma teklifini reddederken evde vakit geçirmelerinin daha iyi olacağına inanmıştı.

Kuzey, sabah saatlerinde bir kez daha uğrayıp dava sırasında nelerin konuşulma ihtimali olduğundan bahsetmiş, en son konuştukları sağlık raporu konusunu ise hallettiğini söylemişti. Tüm bunlar Ela'nın az da olsa rahatlamasını sağlarken, Sarp'ın yarın yanında olmaması gerektiği, en iyi ihtimalle adliyenin dışında beklemesinin iyi olacağı konusu Ela'yı üzmeye yetmişti.

"Yarın keşke sen de olabilsen benimle," dedi genç kız gecenin karanlığıyla daha da büyüleyici gözükken boğaz manzarasından bakışlarını ayırmadan, "Ters bir şey olmasından çok korkuyorum."

"Ben de yanında olmak istiyorum güzelim. Ama Kuzey'in dediği gibi benim orada bulunmam asıl sorun çıkaran konu olabilir. Zaten oldukça kısa süreceğini söylemedi mi Kuzey? Merak etme nasıl çabuk sona erdiğini anlamayacaksın bile," dedi genç adam ve bahçenin karanlık köşesinde bulunmalarının da etkisiyle genç kızı kollarının arasına aldı. Aslında Sarp bu durumu hiç sorun etmese de Ela'nın tedirgin olduğunun, insanların düşüncelerini önemseyişinin farkındaydı.

"Umarım öyle olur," diye fısıldayan kızı kendisine daha çok çekti. Saçlarının arasına küçük bir öpücük bırakırken kollarında titrediğini fark etmişti.

"Üşüdün mü?" derken bakışları Ela'nın üzerindeydi.

"Üşümedim. Biraz daha oturalım," diye yanıtladığı duyduğunda ise dudaklarını hafifçe alnına değdirmişti.

"Yarın akşam için planlarım olduğunu söylemiş miydin sana?" diye sorarken adam onun korkularını bir kenara bırakması için kafasını dağıtmaya çalıştı.

"Ne planı?" diyen Ela'nın gözleri Sarp'ın beklediği gibi parlamış, genç adam onun çenesinden tutarak yudum yudum içmek ister gibi güzel yüzüne bakmıştı.

"Senin de dâhil olduğun, bizi, ikimizi içeren planlar..."

"İkimiz mi?" diye fısıldadı genç kız ve Sarp onun yanaklarının pembeye boyandığını gördüğünde kendisini daha fazla tutamadı. Dudaklarının üzerine arzuyla kapanırken, onun özgür olmasını beklemenin git gide zorlaştığını düşünmeden yapamamıştı. Dilleri birbirine karışırken Ela'nın inleyişi kulaklarına çalınmış, Sarp'ın elleri genç kızın kalçalanna uzanırken artık takati kalmamıştı.

Soluk soluğa tutkunu olduğu dudaklardan ayrıldığında, nefesi genç kızın yüzünü yalayıp geçerken fısıldadı.

“Yarın akşamdan sonra... Benimsin artık güzelim. Sadece benim,” dediğinde onun kollarına daha çok sokulduğunun bilincindeydi. Geceyi boğazı izleyerek, konuşarak ve sadece birbirlerinin gözlerine bakarak geçirirlerken ikisi de artık çok farklı şeyler yaşayacaklarını düşünmüşlerdi.

Ela, git gide daha çok büyüüne kapıldığı, her anını birlikte geçirmek istediği sıcak gözli zorba yakışıklıdan bir nefes bile uzağa gitmek istemiyordu. Onunla yaşadıkları yakınlaşmalar nefesini kesiyor, Ela kendini tanıyamaz hale gelirken içinden çıkan bu yeni kadın aslında hoşuna gidiyordu. Aynaya baktığında gördüğü yansıma etrafına ısıtılar saçıyor ve genç kız bunun kendisini saran adam sayesinde olduğunu biliyordu. Ve saatler sonra birbirlerinden ayrılıp odalarına çekildiklerinde, tam da bu nedenle bulunduğu yerde kıvrandığını hissediyordu. Sarp'ın yanına gitmek, bu geceyi onun sıcaklığında geçirmek için yanıp tutuşan benliğine şaşırsa da hislerine söz geçiremiyordu.

Nitekim daha fazla dayanamayıp odasından çıktığında kendisini Sarp'ın kapısının önünde buldu. Derin bir nefes alıp kendisine vazgeçme şansı tanımadan kapıya hafifçe vurdu. Birkaç saniye sonra karşısında beliren manzara genç kız için fazlasıyla sarsıcı olmuştu.

Gözleri, “Ela?” diyen ve gözlerinde soru işaretleriyle kendisine bakan adamın çıplak gövdesine kaydı. Onu ilk kez bu halde görüyor, etkilenmeden duramıyordu. Bakışlarını onun kopkoyu gözlerine sabitlerken parmaklarının dokunma isteğiyle sızladığını hissediyordu.

“Sarp ben,” dedi ama o sırada kendisini içeriye çeken kollarla ciğerlerine derin bir nefes çekti. Birkaç saniye sonra sırtı kapanan kapıya dayanmış, Sarp bir nefes kadar uzağına gelmişti.

“Sen ne?” diye sordu adam dudaklarını hafifçe onunkilere sürterken, “Yoksa sen de benim aklımdan geçirdiklerimi mi düşündün?”

“Sen ne geçirdin aklından?”

"Seni... Bu gece benim yanımda olmanı, kollarımda uyumanı," dedi ve dudakları yana doğru kıvrılırken ekledi. "Tabii ki düşündüklerim bu kadar masum değildi."

Ela yanaklarının kızardığını hissettiğinde başını öne eğdi.

"Böyle konuşma lütfen," diye fısıldarken aslında içten içe delicesine mutlu olduğunu biliyordu.

"Utanma," diye fısıldayan adam çıplak gövdesini kendisinininkine bastırırken Ela'nın elleri bir kalkıyor, bir yana düşüyor, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. "Aramızdaki bu büyüden, hissettiğimiz bu tutkudan sakın utanma. Çünkü ben o kadar mutluyum ki Ela... Sana dokunmak, tadını almak bana hazların en büyüğünü yaşıyor."

Ela onun sözlerini işittiğinde içinde çılgık çılgıca bağırarak, kıpkırmızı bir arzunun esiri olmuş kadının sesini dinledi. Elini hafifçe kaldırdı ve onun geniş, yumuşacık tüylerle çevrili göğsüne değdirdi. Parmaklarının altında dalgalanan kasları hissettiğinde irkilse de onun da bu dokunuştan etkilendiğini anlamak kızı adeta mest etmişti.

Ayak parmaklarının ucunda yükselip dudaklarına ufak, yumuşacık bir öpücük bıraksa da Sarp onun hemen çekilmesine izin vermemiş, homurdanarak onu tek hamlede kucakladığı gibi dudaklarını ele geçirmişti. Genç kız bacakları onun kaslı belinin etrafında sarılmış bir biçimde yatağa götürülürken beyindeki tüm alarmları susturmayı seçmişti. Son günlerde olduğu gibi bir kez daha hisleriyle hareket etmek istediğini aklından geçirmiş, kendisini Sarp'ın ellerine teslim etmişti.

"Ela," diye inleyen adamın kalçalarını avuçladığını, hızla yakıp kavuran bir tutkuyla bedenini yatağa bırakırken üzerindeki bluzun ve pantolonun çıkarılmasını hayal gören gözlerle izlemişti.

"Sarp," dese de adam konuşmasına izin vermemişti. Genç kızın üzerinde yerini alırken dudaklarını hızla dolgun göğüslerle birleştirmiş, Ela'nın bedeni onun dudaklarının tek bir dokunuşuyla yay gibi kıvrılarak yükselmışti.

Bacaklarını okşayan eller ne yaptığını biliyordu. Göğüslerini emen, ısırın, Ela'yı zevkten kıvrandıran dudaklar tüm tecrübesini kızın üzerinde kullanıyordu. Bir eli kızın bacaklarından altındaki iç çamaşırının örttüğü kadınlığına doğru yol alıyor, diğer eli sutyenini tek hamlede çözüp attıktan sonra ona hazların en büyüğünü yaşıtıyordu.

"Sarp," diye inliyordu genç kız durmadan... Daha önce benzerini yaşamadığı bir alevin tüm bedeninden yükseldiğini ve Sarp'ı da içine almaya hazırlandığını hissediyordu. Onun dudaklarının göğüslerine her değişinde inilti duvarlara çarpıyor, Sarp'ın iş bilir parmakları çamaşırında bulunduğu aralıktan içeri sızarken Ela tir tir titrediğini hissediyordu.

"Sarp... Yapma... Dur lütfen," dese de cılız itirazları bir işe yaramıyordu. "Bu doğru değil..." diye fısıldasa da hissettikleri öyle doğru geliyordu ki dudaklarından dökülenlerle kendisini bile ikna edemiyordu.

"Kendini bana bırak güzelim. Bırak ne kadar doğru olduğunu göstereyim," diye fısıldayan adamın sesi kulaklarına çalınıyor, parmakları kadınlığına temas ettiğinde Ela bambaşka bir âleme soyutlanıyordu.

Sarp'ın ise dudaklarının dokunduğu dolgun yuvarlaklıklar, parmaklarının okşadığı ıslak sıcaklık ateşin kaynağı oluyordu. Genç adam kendisini onun sıcaklığında tüketmek istese de tutuyor, ona yalnızca kadın olduğunu yaşatmaya, bu tutkunun daha başlangıç olduğunu göstermeye çalışıyordu. Parmakları o ıslak kıvrımlarda dolanırken adamın da dudaklarından inilti dökülüyor, sertliği pantolonunu zorlarken haz dolu bir teppe tırmandığını hissediyordu.

"Sarp!" diye bağırdı aniden genç kadın ve tırnaklarını sıkıca adamın kaslı omuzlarına bastırdı. Sarp onun titreyen bedeninden, kasılan kadınlığından, tutamadığı çığlıklarından zirveye ulaştığını anlamıştı. Yay gibi kıvrılan bedeni genç adamın benliğini müthiş, erkeksi bir gururla doldururken, parmaklarının etrafında hissettiği serseme çeviren ıslaklıkla o da başını arkaya atarak inlemesini serbest bırakmıştı.

"Bu," diye inledi genç kız gürültüyle ve o zamana dek kadınlığını yalnızca okşamayı sürdüren parmaklardan biri hafifçe en kuytularına süzülürken başı yeniden arkaya düştü. "Çok fazla Sarp... Ben... Dayanamıyorum," derken bir müddet sonra inlemeler, çığlıklara dönüşmüştü. Ela yüksek bir uçurumun kenarından kendisini bıraktığını hissederken sarsılmaları uzun süre devam etmiş, göğüslerinin üzerine kapanan dudaklarla devinimlerinin son bulması dakikalar sürmüştü.

"Sarp, ben," dedi soluk soluğa ve adamın dudakları alınına dokunduğunda gözlerini açmaya çalıştı.

"Şşşt," diyen ve sıcak kollarında kızın yalnızca minicik çamaşırla örtülü bedenini saran adam onun titremelerinin devam ettiğini fark etmesiyle elini bel kıvrımında dolaştırdı. Parmaklarını onun çenesine uzattı ve hafifçe kaldırarak gözlerini buğulanmış yeşillerine odakladı. Dudakları dudaklarına sürerken, yüreğini aşkla dolduran kadının ortak olduğu nefesine doğru fısıldadı. "Aşığım sana... Delirircesine, canımı verecek kadar aşığım ve ne yaşarsak yaşayalım bırakmayacağım," derken, hayatına baharı getiren kadına olan duygularını tutkulu bir gecenin koynuna bırakmıştı.

19. BÖLÜM

“...Ve boşanmalarına karar verildi.”

Ela onunla istemediği, mide bulandıran bağlarla bağlandığı günün ölümü olduğuna inanmıştı. O gece tenine dokunmaya çalışıp ruhunu kanatan bu adamın soyadını alsa da asla kendisini ona ait hissetmemiş, gözleri onunkilere her değdiğinde Ela koca bir enkazın altında kalmıştı. Hasan amacına ulaşp Ela'yı ölmeden mezara koyamamış olsa da genç kızın benliğinde görünmez yaralar açmayı başarmıştı.

Titrek, artık huzur kokan, prangalarından sıyrılmış bir nefesle doldurdu ciğerlerini. Sol tarafında duran, kendisine tanıdığı ilk andan beri abi tavırlarıyla yaklaşan adama gülümsedi. Onun şefkatli dokunuşunu omuzlarında hissederken yumdu gözlerini.

“Bitti,” dedi içinden kalbi dört nala koşturmayı sürdürürken, “Nihayet bitti...” Ailesinin onun için uygun gördüğü esaret artık sona ermişti. Olabildiğince az yarayla, sağ salım çıksa da bu arbededen, asıl minnet duyduğu, mutluluğu tattığı kişinin gülüşüne kapılıp gittiği o zorba serseri olduğunun bilincindeydi.

Mahkeme salonunun boşalmasını beklerken, bir an önce dışarı çıkmak istiyordu. Kapıda bekleyen Burcu Hanım ve Demir Bey'le kucaklaşmayı, daha da önemlisi adliyeye dahi girmeyerek kendisinin iyiliğini düşünen adamın kollarına atılmayı arzu ediyordu. Ancak o sırada telefonuyla mesaj yazdığını düşündüğü Kuzey'in Sarp'a olan biteni haber verdiğini yüzündeki ifadeden anlıyordu. Onun da yüzünde daha da güzelleşmesine neden olan bir gülümseme varken, Ela tam karşısında onu bekleyen zehirden habersiz görünüyordu.

"Satın alınmaktan yine kurtulamadın Ela!" diye bağırarak ses boş salonun içinde yankılandığında Ela bir anlığına gözlerini kapattı. Saçlarını savurarak şaşkın bir biçimde arkasını döndü ve adama baktı. Ne demek istediğini, bunu söylerken neyi amaçladığını anlamamıştı. Ama tek bir cümleyle içinde çok hassas bir yerlere dokunmayı, incecik sızlatmayı başarmıştı.

Ela onun salonun hemen kapısında durduğunu gördüğünde, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye bağırdı. Kuzey bu sırada teletonunu cebine koyduğu gibi yanına gelmiş, kolundan tutarak çırkışa doğru ilerletmeye çalışmıştı.

"Şu elbiselerine bak! Bu sen misin?" diye soran adam kendisine tiksindircesine bakarken elini cebine atmış ve Ela'nın ne olduğunu göremediği bir kâğıt çıkarmıştı. "Adamın evinde kalıyor, senin için bir servet harcamasına izin veriyorsun. Karşılığında ona ne verdiğin konusunda tahmin yürütmek zor değil," diye devam ettiğinde ise Ela'nın kulakları uğuldamaya başlamış, parmakları üzerindeki pantolonun kenarını sıkarken kalbinde bir süredir unuttuğunu sandığı bir sızı duyumsamıştı.

"Ne saçmalıyorsun sen? Ne servetinden, ne harcamasından bahsediyorsun?" diye dişlerinin arasından tıslarken onun mide bulandıran gülümsemesi dikkatini çekiyordu.

"Saçmalamıyorum. Gerçekleri söylüyorum Ela. Aşığının seni yatağında tutabilmek için bana koca bir servet ödediğinden haberdar olmadığını söyleme bana," derken işittiği cümleler kulaklarına doluyor, seslerin beyninde oluşturduğu anlam Ela'yı sersemletiyordu. Yanındaki adamın koluna sımsıkı tutunduğunun farkına varamıyor, kulakları uğuldarken duyduklarıyla kalbinin demirden pençeler tarafından sıkıldığını hissediyordu.

"Ne-Ne parası?" diye fısıltı eşliğinde dudaklarından döken soruyu bir tek kendisi duyabiliyor, gözlerinin önünde Sarp'la Hasan'ın karşı karşıya geldiği olası bir manzara belirliyordu. Gözlerini kapatıyordu Ela bu hayalden bile kurtulabilmek için... Tüm bedeninin titrediğini hissediyor, ancak yine de duyduklarının doğru olduğunu inkâr ediyordu.

“Söyleyecek başka yalan bulamadın mı?” diye salonun içinde bağırırken, bakışları bir Hasan’ın üzerinde, bir arkasında beliren silüette sabitleniyor, Ela daha dün gece yaşananları düşünürken inanmayı reddediyordu.

“Yalan söylüyorsun. Pisliğini herkese bulaştırabilmek için fırsat kolluyorsun. Ne istiyorsun benden Allah’ın cezası? Bunu bana neden yapıyorsun?”

“Yeter artık!” diye bağırarak Kuzey’in sesini işitiyor, görevlilerin Hasan’a doğru ilerlediğini hayal gören bakışlarla seyre-di-yordu. Salonun içine apar topar giren iki kişiyi gözlerini kapatan yaşlar yüzünden göremiyor, ancak saniyeler sonra elini tutan o yumuşacık dokunuşu seçebiliyordu.

“Ela,” diyordu kadın şefkat kokan sesiyle, “Kızım... Burada-yım ben. Yanındayım,” diye devam ediyordu. Gülüşünde kal-bini çarptıran adamın geleceğini gördüğü adam güçlü kollarıyla Ela’yı sımsıkı sarıyor, kendisine çekiyor, “Hadi kızım... Hadi gi-delim,” diyerek onu koruma altına alıyordu. Bir de az önce yüzünde dehşet ifadesiyle kapıda beliren silüeti seçebiliyordu zar zor... İleride görevlilerin tuttuğu Hasan’a doğru yürüyor, ancak Kuzey tarafından engellenmeye çalışılıyordu.

Hasan ise hala yüzünde pis bir sırıtişla, “İnanmıyorsan ona sor Ela. Bedenini kaç paraya satın aldığını sor da söylesin. Adama pahalıya patladın doğrusu. Bak bu da çeki işte,” diye bağırıyor, elindeki kâğıdı sallıyordu. Adamlar tarafından yaka paça götürülmeye çalışılırken Ela onun son cümlesinin kulaklarında yankılandığını duyuyor, “Sen onun ancak yatağını süsleyebilecek bir metres olabilirsin, bunu sakın unutma,” diyen adam Ela’nın ruhunda bir görünmez yara daha açmayı başarıyordu.

Kuzey’in tutmayı başardığı Sarp’ın ise koşarak adımlarla kendisine doğru geldiğini görüyordu. Gözlerinden akan yaşlar görüşünü kapatmış olsa da Ela onu hissedebiliyor, ortada mutlaka bir yanlış olduğuna kendisini ikna etmeye çalışıyordu.

“Para,” diye fısıldıyordu iç sesi, “Seni satın almış,” diye ekliyor, Ela beyninde yankılanan sözcüklerle başını iki yana

sallıyordu. Adamın kendisini sımsıkı sardığını ise burnuna dolan kokudan hissedebiliyordu.

“Güzelim,” deyişi kulaklarına çalınırken titriyordu elleri... Bir yanda dün gece yaşadıkları, kendisini ona neredeyse teslim edişi, sevmesine izin veriş, onu aşkla, kalpten, taparcasına sevişi... Diğer yanda öbür adamdan az önce içtittikleri, sarsan, tüketen, en zayıf noktasından vuran çamura bulanmış sözcükleri... Ela hiçbirini duymak istemiyor, ellerini kulaklarına tıkarken boğazında takılıp kalan hıçkırığın özgür kalmasına izin veriyordu.

“Yalan,” de bana diyordu bir de durmadan... Adamın başına bıraktığı öpücükleri hissetse de tepki veremiyor, ruhunun her şeyin doğru olduğunu fısıldayan sesini artık bastıramıyordu “Ona para vermediğini söyle Sarp. Ne olur, yapmadım de,” derken yüzünde adamın ellerini hissediyordu. Dudaklarının üzerinde tüy dokunuşları gezinirken gözlerinden akan yaşlar adamın dudaklarındaki tadına karışıyordu.

“Ela güzelim... Burada konuşmayalım. Her şeyi anlatacığım sana,” diyen adamın sesini duyduğunda kalbinin demirden pençeler tarafından sıkıldığını hissediyor, “Sus!” demekten başka bir şey yapamıyordu. “Sus! Hiçbir şey söyleme! Yapmadım de! Bana yalan söyle!” dese de artık can yakan hıçkırıklarını tutamıyordu. Adamı kendisinden itemeyişi ise canını yakıyor, Ela canının acısını yok etmesi için o acının öznesine sığınıyordu.

Yol boyunca arabanın içinde tek kelime bile duyulmuyordu. Burcu Hanım ve Demir Bey geldikleri arabayı şoförleriyle geri göndermiş, Ela ve Sarp ile dönmeye karar vermişlerdi. Ve dünün bulunduğu arabada çıt çıkmadan, yalıya giden yolda yolculuklarına devam ediyorlardı.

Ela'nın başı arabanın camına yaslanmış, gözleri kapalıydı. Sarp onun uyumadığını titreyen dudaklarından anlayabiliyordu. Bakışları dikiz aynasından Ela'nın güzel yüzünü bulurken yola odaklanmakta zorlanıyor, ancak yine de onun her itadesini takip etmekten kendisini alamıyordu. Adamın söylediği her sözü bir bir hatırlıyor ve onu tutan o güvenlik görevlilerine

lanet ediyordu. Onu orada öldürmenin ve sonsuza dek kurtulmanın çekiciliği adamın aklında belirirken, bu yaptıklarının cezasını çok yakında parmaklıklar ardına yollarırken çekeceğini biliyordu.

Ela'nın onun söylediği sözlerle nasıl yıkıldığını düşünüyordu. Hasan'a para ödeyişinin altında yatan sebebi bilmediği için en zayıf yerinden yara alıyor, Sarp'tan da şüphe duyuyordu. Ancak Sarp gerçekleri anlattığında, parayı ödeyen kişinin kendisi değil de Arhavili olduğunu söylediğinde inanacağını biliyordu.

Yalının büyük ihtişamlı kapısından içeri girdikten yalnızca birkaç saniye sonra arabayı durdurdu. Korumalar tarafından kapıların açılmasının ardından hepsi aynı anda adımlarını arabadan dışarı atmışlardı. Annesi Ela'nın kolundan tutup inmesine yardımcı olurken, Kuzey'in arabasının da yalının bahçesindeki sesi yankılandı. Sarp onun da kendilerini takip ettiğinin farkına varamamıştı.

Ela'nın ise arabadan eve doğru uzanan o kısacık yolda işittikleri aklına doluşmaya devam ediyordu. Onun sözlerinin her birini, tüm netliğiyle hatırlıyor, içinde yaratılan enkazı bir türlü kaldıramıyordu. Sarp'ın sözleri her şeyin doğru olduğunu ortaya seriyor, Ela bu gerçekle nasıl başa çıkacağını bilemiyordu.

Birkaç saniye sonra genç kız bacaklarının kendisini daha fazla tartmayacağını hissettiğinde eve çıkan merdivendeki korkuluklara tutunmaya çalıştı. Nefesi hızlanmış, başı dönmeye, kulakları uğuldamaya başlamıştı. O adamın dudaklarından dökülen kelimeler hedefine ulaşmış ve Ela'nın koruyamadığı, Sarp'a karşı kapatmayı başaramadığı yüreğini adeta parçalamıştı. Elini boğazına götürdü ve orada dakikalardır duran kocaman kupkuru yumruyu yok etmeye çabaladı. Ancak gözlerinin karardığını hissedemeden, hatta belki de henüz kendinden geçmeden hemen önce dudaklarından acı dolu bir inilti çıktı.

"Ela..." diye seslenen adama istese de bakamamıştı. Bedeninin uyuştüğünü ve gözlerini açık tutamayacağını anladığında ise güçlü kollar tarafından tutulup hızla kucaklanmış, ruhunda açılan yaranın sebebi olan adam tarafından eve taşınmıştı.

Gözlerini usul usul araladığında bakışları odanın içinde gezindi. Başındaki ağrı dayanılmaz bir hal alırken görmeyi istediği gözler ile gözleri birleşmişti.

"İyi misin Ela?" diye soran adamın sesini duyduğunda, gözleri yeniden kapanmış, neden o halde olduğuna anlam verememişti.

"Sarp," diye fısıldarken ellerini sımsıkı tutan o teması hissetmiş ve yeşillerini adamın gözleriyle yeniden birleştirirken, bugün yaşadıkları bir film şeridi misali gözlerinin önünden geçmişti.

Zorlukla yutkundu. Kaşları çatılırken, boğazında saatlerdir orada olduğunu bildiği yumru tekrar oluştu. Kulaklarında duyduğu sözler yankılanırken, gözlerini hiçbir şey görmek istemiyormuşçasına yummuştu.

"Rüya değildi, değil mi? Duyduklarım, onun söyledikleri, hepsi gerçek miydi?" derken sesinin titrediğini hissediyordu. Ancak kalbinin tam ortasında nefes aldırmayan bir yük misafir ediyorken, lafı uzatmayı reddediyor, her şeyi onun ağzından duymayı arzu ediyordu.

"Ela dinle beni! Düşündüğün gibi değil güzelim," diyen adam üzgün bakışlarla kendisine bakıyor, ancak Ela kendisini her şeye kapattığı gibi tek bir gerçeğe odaklanıyordu.

"Sus!" diye bağırıyor, sesini yükselttiğinin farkına varamıyordu. "Konuşma," derken adamın çenesinin öfkeyle kasıldığını göremiyor, yalnızca o adama boşanması için para verdiğini düşünebiliyordu. İçindeki kırgınlık anbean büyürken, hayal kırıklığını içine sığdırmayı başaramazken kendisini tutması gittikçe zorlaşıyordu.

"Ondan ne farkın var şimdi senin? Beni ailemden parayla satın alan adamdan ne farkın var Sarp?" diye canhıraş bağırıp, uzandığı yerden kalkarken adamın da ayağa dikildiğini fark etti. Adamın bakışları gecenin karasına bürünürken Ela zorlukla vutkunmuş, ancak hiçbir şey canının acısının önüne geçememişti.

"Saçmalama Ela! Neler söylediğinin farkında mısın? Sen hala mı beni tanıyamıyor, o adamla kıyaslamaya devam ediyorsun.

Bir dinlesen her şeyi anlayacaksın," diye dişlerinin arasından tıslayan adam Ela'nın daha çok öfkelenmesine neden oldu.

"Sen beni ondan satın aldın," diye bağırırken dudaklarından kopup giden hıçkırıkları tutamamış, gözlerinden süzülen yaşları hırsla silerken kendisine doğru bir adım atan adamı elini kaldırarak durdurmuştu. "Neden yaptın bunu Sarp? Beni neden böyle aşağıladın?"

"Ben seni aşağılamadım Ela," dedi Sarp ve onun kolunu sımsıkı sararak kendisine çekti. Öfke okunan gözlerini kızın gözleriyle birleştirdiğinde Ela artık susamayacağını bilincindeydi.

"Yaptın. Nasıl incineceğimi düşünmedin. O beni satın alıp, ödediği paranın karşılığı olarak bedenimi ona sunmamı beklerken, ben bu kadar kirli bir olayın küçücük bir piyonuyken, sen bu kavramın beni nasıl sarsacağını fark edemedin. Senin de mi amacın buydu?"

Genç kız mantıklı düşünemiyor, yalnızca hayal kırıklığının etkisiyle kendi kanayan yaralarını durdurmaya uğraşırken Sarp'ı kanatıyordu. Dudaklarından dökülenler adamın benliğini her şeyi yakıp yıkma isteğiyle doldururken onun gözlerindeki acıyı göremiyordu.

"Onun yasadışı işlerini ortaya sermek için gerekliydi Ela... Bunun için yapılması gerekiyordu," dese de Ela onu dinlemiyordu. Başını iki yana sallıyor, adamın tutuşundan kurtulmaya çalışıyordu.

"Kalbim öyle ağrıyor ki... Nefes alamıyorum," diyor, gözlerinden akan yaşların tuzlu tadı dudaklarına dökülüyordu. "Ben... Burada, senin evinde, üzerimde senin aldığın giysilerleyleken, bugün duyduklarımın, geçmişte yaşadıklarımın aklımdan silinmesini sağlayamıyorum. Onun bugün bana bakışlarını unutamıyorum. Kendimi o kadar ucuz ve ahlaksız hissettim ki... Para karşılığı senin yanındaymışım gibi... Tıpkı bir fahişe gibi..."

"Yeter Ela!" diye bağırarak adam onu dudaklarından dökülenlerle şaşkınlığa uğruyor, dün gece ona olan aşkını itiraf ettiği kadının bunları düşünebildiğine inanmıyordu. "Dün gece aramızda geçenleri hatırlamıyor musun? Sana dokunusumu, seni

sevişimi, sana âşık olduğumu fısıldayışımı," diye bağırırken adeta kükrüyor, Ela'nın kollarından tutarak onu sarsmaya çalışıyordu.

Ela onun dudaklarından dün geceyle ilgili sözleri işittiğinde irkildi. Ses tonundaki öfkeyi hissederken her şeyi bir anda silmiş gibiydi.

"Ben bu evden en kısa sürede gideceğim," dediğinde ise onun boynunu kavrayan sert tutuşunu hissetti.

"Hiçbir yere gidemezsin," diyen adam dişlerinin arasından tıslamış, gözlerinde Ela'yı bile yakabilecek bir alev belirmişti.

"Senden izin almıyorum Sarp. Gideceğimi söylüyorum."

"Sen artık benimsin Ela... Bana aitsin... Ben sana dokunmuşken, sıcaklığını hissetmişken, gitmene izin verecek değilim. Dün gecedен sonra hiçbir şeyin seni benden alamayacağını anla artık."

"Dün gece öyle mi?" diye bağırdı onun sözleriyle bir yandan dün gecenin kusursuzluğunu anımsayıp, diğer yandan yaşadıklarından utandığını hissederken, "Yarım bıraktığın işi tamamlayamamaktan mı korkuyorsun Sarp? Harcadığın paranın boşa gitmesinden mi korkuyorsun? Sen beni kendinde nasıl bir yere koyuyorsun? Kendi ellerimle yarattığım bir günahın içinde gibiyim. Sen bana ne yapıyorsun?"

Sarp ellerini ateşe dokunmuş gibi Ela'nın kollarından çekti. Az önce öfkeyle harlanan gözleri Ela'nın daha önce benzerini görmediği şekilde buz kesmişti.

"Seni sadece seninle sevişmek için istediğimi mi düşünüyorsun? Gerçekten aklından geçen bu mu? Sen yaşadıklarımıza bunu mu yakıştırıyorsun?"

Ela'nın bakışları hüzne bulanırken yeşillerini onun gözlerine sabitledi. Onun ifadesiz bir şekilde baktığını gördüğünde içinde hata yaptığını fısıldayan cılız bir ses işitti. Ancak kadınsı gururu her şeyi silip atacak kadar güçlüyken, önüne hiçbir şey geçememişti.

"Ben kime inanacağımı bilmiyorum," dedi genç kız bakışlarını bir an bile Sarp'ın kilerden ayırmadan. "Tek bildiğim... Ben seninle yaşadıklarımın sonra, artık kendimi tanıyamıyorum."

Sarp ondan birkaç adım uzaklaştı ve çenesindeki öfkesinin kanıtı olan kasılma devam ederken soğuk gözlerle Ela'ya baktı.

"Git!" deyişi odanın içinde yankılanırken Ela korku okunan bakışlarını adama yöneltti. Bu ses, Ela'nın tanımadığı, bambaşka bir Sarp'a aitti. "Git o zaman," diyerek dişlerinin arasından düşmanlık kokan bir tonda konuşmaya devam etti. "Eğer sözlerimin, hissettiğimi söylediklerimin senin için bir değeri yoksa, bana inanmıyorsan, git. Çünkü ben elimden daha fazlasının geleceğini sanmıyorum. Seni bundan daha fazla sevmem Ela," deyip sözlerini bitirdiğinde genç kıza bakmadan arkasına döndü ve bir an bile duraksamadan çıktı.

Ela bugün ailesinin zoruyla bileklerine takılan prangalardan kurtulduğunu sanmıştı. Oysa asıl pranganın aşk olduğunun farkına varamamış, özgürlüğün her şeyden kıymetli olduğuna inanmıştı. Haftalar önce hayatına giren, sıcacık bakışlarıyla aklını çelen adamın asıl prangayı kalbine taktığını anlamamıştı. Şimdi yaşadıklarına duyduğu inançsızlıkla, onun tenine her dokunuşunda yeniden doğduğunu hiçe saymıştı Ela... En ağrıyan yerinden yara alan genç kız adamı kendi elleriyle uzaklaştırırken, ayrılık adam kapıdan çıktığı anda başlamıştı.

"İyi misin Ela?" diye soran kızın endişe yüklü sesini duyduğunda dudaklarında sahte bir gülümseme belirdi. Bakışlarını arabanın arka koltuğunda, hemen yanında oturan Bengi'ye çevirirken, "İyiyim, merak etme," demişti.

"Emin misin?" diye ısrarla soran kıza yeniden baktı. İnkâr edemeyecek kadar üzgün olduğunun farkındaydı. Yalnızca, hayır anlamında, başını salladı. Verdiği karardan mutlu olmayışı genç kızın tüm benliğine yansımıştı.

Onunla aralarında geçen o hararetli, aklından atamadığı konuşmadan sonra, Burcu Hanım'la da konuşmuş ve kadının önerisiyle çareyi bir süre Bengi'yle kalmakta bulmuştu. Bir süre uzaklaşmanın iyi geleceği konusunda hemfikir olan kadın, ne zaman isterse yeniden geleceğini söyleyerek genç kıza moral olmuştu.

"Ben," diye fısıldadı genç kız ve yeniden Bengi'ye baktı. Ona ne söyleyeceğini bilememiş, ancak içindeki hüznü bir an önce atmaya arzulamıştı. "Sarp... Öylece gitti," derken onun kendisini geçirmeyişini, veda bile etmeyişini anımsadı. Boğazı hissettikleriyle düğüm düğüm olurken, onu daha şimdiden delicesine özlediğinin farkındaydı.

Ancak, "İstedğin bu değil miydi Ela?" diye soran Bengi'nin sesi arabada yankılandığında, Ela ona verecek cevap bulamamıştı.

"Değildi... İstedğim bu değildi," diye fısıldarken ardında içini titreten bir adam bırakmış, onu bir daha nasıl göreceğini düşünmeden yapamamıştı.

İlk günler genç kız için kolaydı. Bengi, Ela'nın kafasının dağılmasına yardımcı oluyor, birlikte dışarı çıkıyorlar ve güzel vakit geçiriyorlardı. Hatta ilk birkaç günü önce Bengi'nin dans okulunu kreşe çevirmeyi konuşarak, ardından dans okulunda öğrencilerle birlikte olarak harcamışlardı. Ancak akşam olduğunda, gün yerini geceye bıraktığında Sarp'la dolu anların görüntüleri Ela'nın aklına üşüşmeye başlamış, genç kız hissettiği özlemle adeta nefessiz kalmıştı.

Aklına önce gülüşü geliyordu. Güldüğünde dudaklarının kenarında beliren o sevimli çizgiler Ela'yı da gülümsetiyordu. Sonra gözleri... O gözlerin kendisine bakarken nasıl parıldadığını anımsıyordu. O bakışlar nasıl yalan olabilirdi? Hissettiklerini yansıtmıyor olsa bir erkek bir kadına nasıl öyle bakabilirdi? Bilemiyordu. Ancak içinde bir yerlerde koca bir hata yaptığı düşüncesi artık galip geliyordu.

Bir de dokunuşları vardı Ela'nın yalnızca düşüncesiyle bile yanaklarını pembeye boyayan... Özellikle o son geceyi düşündükçe çıldıracağını hissediyor, en kuytularında hala onun dokunuşunu arıyordu. Dudaklarının kendisine yaptıklarını hatırlamak iyi gelmiyor, Ela tüm benliğiyle, ruhuyla kalbini ellerine bıraktığının daha net bir şekilde farkına vardığı o adamı özliyordu.

Mutfakta kahvaltayı hazırlamaya devam ederken derin bir nefes aldı. O sırada Bengi, "Günaydın," diyerek içeri girmiş ve genç kızın yanağına tatlı bir öpücük bırakmıştı.

"Günaydın... Kahvaltı hazır sayılır, hadi geç otur," diye yanıtladı onu ve Bengi'nin neşeyle kendisine baktığını gördüğünde gülümseyerek sordu. "Hayırdır? Çok neşelisin..."

"Öyleyim... Kahvaltıdan sonra seni de neşelendirmek niyetindeyim."

"Nasıl olacakmış o?"

"Bilmem... Bir yolunu buluruz elbet," dedi ve mutfaktaki şık televizyonu açarak sesin içeriye yayılmasını sağladı. Haber kanallarından birinin gürültüsü mutfakta yankılanırken, iki kız kahvaltılarını yapmaya ve sohbet etmeye başlamıştı.

".....'nın özelleştirilmesi ihalesinde en yüksek teklifi vererek kazanan şirket Aras Holding oldu. Aras Holding CEO'su Sarp Aras yanında babası Demir Aras ve amcası Buğra Aras olmadan ihaleye katılırken, şirketin Basın ve Halkla İlişkiler Danışmanı Nil Özay kendisine eşlik ediyordu."

Elindeki çay bardağını yavaşça masaya bıraktı. Gözlerini çoktan gördüğü görüntülerden çekmiş, başını öne eğdiğinin farkına varamamıştı. Boğazında kocaman, kupkuru bir yumru belirirken, az önce gördükleri genç kıızı bir deprem misali sarsmıştı. Ela'yı bu yüzden mi aramamıştı? O kadının yanında ve halinden memnun olduğu için mi günlerdir Ela'yı burada tek başına bırakmıştı?

"O," diye fısıldadı zorlukla yutkunarak ve içindeki soruyu daha fazla tutamadan Bengi'ye yöneltti. "Sen Nil'i tanıyor musun Bengi?"

Bengi oturduğu yerde hafifçe doğruldu. Az önce izlediklerinde aslında hiçbir şey yoktu. Haberin tamamen ihale ile ilgili olduğu fazlasıyla belli oluyordu. Ancak anlaşılan Ela onunla aynı şekilde düşünmeyi başaramıyordu. Aklına gelenlerle gözleri bir anda ısıldadı. Yalnızca hedefine odaklanmış, birazdan söyleyeceklerinin meydana getireceği olayları kafasında analiz etmeye başlamıştı.

Kıskançlık... İki insanı yakınlaştırmak için en güzel silahtı. Ve Bengi bu silahı Ela'nın üzerinde kullanmanın etkili olacağına tüm kalbiyle inanıyordu.

"Yani tanıyor sayılırım. Daha çok Sarp ağabeyim ve Mira tanıyorlar. Bizim çok vakit geçirme şansımız olmadı. Ancak araları iyi bildiğim kadarıyla. Hatta bir kere tatile gitmişlerdi birlikte "

"Tatile mi? Nereye?"

Kısa bir an düşündü, çok uzatmasının anlamı olmadığını farkındaydı. Söyleyeceği yeri kafasında çoktan hazırlamış olması bir yana, oraya tatile gittikleri falan da yalandı.

"Yunanistan'a gitmişlerdi. Kısa bir tatildi hatırladığım kadarıyla..."

Ela duyduklarıyla kamndaki öfkenin alazlandığını hissetse de yalnızca, "Anladım," diyebilirdi. Duyduklarıyla kalbinde daha önce benzerini hissetmediği ezici, yok edici bir yük belirmişti. Onunla tatile gidebilecek kadar bile samimiyken, Sarp Ela'ya yalan mı söylemişti?

"Peki... Sarp ile aralarında..."

Devamını getiremese de Bengi çoktan anlamıştı. Dudakları hafifçe kıvrılmış ancak Ela görmeden yeniden ciddi tavrını takınmayı başarmıştı.

"Onu hiç bilemiyorum. Sarp Abi'm ilişkilerini uluorta yaşamayı hiç sevmez. Bugüne dek yaşadığı hiçbir ilişkiyi bilmeyiz, gizli olmasını tercih eder."

"Bugüne dek yaşadıkları," diye geçirdi içinden Ela. Onun kadar yakışıklı bir adamın bugüne dek bir aziz hayatı yaşamadığının bilincinde olsa da hayatına giren kadınları düşünmek genç kızı anlamsızca sinirlendirmişti. Duruşunu dikleştirerek konuyu kapattığını gösterircesine Bengi'ye baktığında, yemveşil gözlerindeki hüznün tüm duygularını ortaya sermişti.

"Eee? Bugün ne yapıyoruz?" diyerek neşelenmeye çalışsa da Bengi buna kanmamıştı.

"Bilmem... Belki alışverişe çıkarız, ne dersin?" diye sorduğunda ise genç kızın kafasında bazı planlar şekillenmiş, ancak

öncesinde her şeyi organize etmesi gerektiğini düşünmeden edememişti.

“Olabilir... Biraz hava alırım ben de... Gidip hazırlanayım o halde...”

“Benim öncesinde bir işim var. Bir arkadaşıma uğrayıp birkaç saate seni almaya gelirim, olur mu?”

“Tamam, olur... Sen bir an önce çık o zaman,” dedikten sonra kahvaltı masasını toplamaya başladı. Bengi düşünceli bakışlarla onu izlerken çoktan telefonunu eline alarak Mira’ya konuyla ilgili bir mesaj atmıştı. Bu akşam her şeyin düzelmesini ve Ela’nın gözlerindeki o hüznün yok olmasını ise dilemeden duramamıştı.

Yanında tüm heybetiyle dimdik yürüyen adamın aslında yüreğinde ne kadar derin sarsıntılara ev sahipliği yaptığının, sabahdan beri düşündüğü tek şeyin iş olduğu izleniminin ne denli büyük bir yalan olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Nil uzun zamandır duygularıyla ilgili ondan bir karşılık almayı beklese de o gece adamın yanında gördüğü kıızı düşünmeden de duramamıştı. Onun ne olduğunu, Sarp’la birlikte olup olmadıklarını merak etmiş ve nitekim bu konuyu da sorabileceğini düşünerek konuşmaya başlamıştı.

“Senin canını sıkın bir şey mi var Sarp?”

Genç adam Nil’in sesi çok uzaklardan gelip kulağına çalınmış gibi anlam veremediğini hissettirircesine baktı. Nil onun bu halinin normal olmadığını biliyor, ancak onu konuşturmak için ne yapacağını da kavrayamamıştı.

Adamın cevap vermeyişiyle iyice meraklandı.

“Sanki bambaşka bir yerde gibisin. Bunun geçen akşam yanında gördüğüm kızla bir ilgisi var mı?” diye sorduğunda ise adamın kaşları çatılmış, bakışları kendi yüzünde odaklanmıştı.

“Önemli bir durum yok Nil... Olsa söylerim zaten,” diye sorarken yanındaki kadının Ela’yla ilgili bir şey sormasına ya da ima etmesine katlanamamış, sorusuna ters yanıt vermekten kendini alamamıştı. Her ne kadar Ela şu anda yanında olmasa

da onu asla bırakmayı aklından geçirmemiş, yalnızca düşünebilmesi ve daha da önemlisi kendisini özleyebilmesi için zaman tanımıştı.

"Anladım," dedi genç kadın ve Sarp bu tonlamadan devamının geleceğini anladı. "Ben aslında sizin birlikte olduğunu düşünmüştüm. Yanlış fikirlere mi kapılmışım?"

Sarp arabanın yanına geldiklerinde genç kadını kapının hemen yanına durdurdu. Kolundan tutarak kendisine bakmasını sağladı ve çatık kaşlarının altındaki gözlerini onun yüzüne odakladı.

"Çok doğru düşünmüşsün Nil," dedi adam tok bir sesle ve ara vermeden devam etti. "Ela ile birlikteyiz. Epey ciddi bir ilişki içinde olduğunu söylememe gerek yoktur sanırım."

Nil'in yüzünün değiştiğini fark ettiğinde derin bir nefes aldı ve bu zamana kadar kendisine iyi bir arkadaş olmuş kızın haline dayanamadı.

"Bak Nil," dedi sesini hafifçe yumuşatmaya çalışarak, "Bir süredir senin farklı beklentiler içinde olduğunu farkındayım."

Nil bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki Sarp elini hafifçe kaldırarak buna olanak tanımadı.

"Londra'da olanlar, daha doğrusu olmayanlar, zaten bir hayatı. Seni kırmak, incitmek istemiyorum ama o zaman bile aklımda Ela vardı."

"O yüzden mi istememiştin beni?" diye sorarken Nil, gözlerinin dolu dolu olduğunu hissetmişti. Ancak yine de aklından geçen soruyu dile getirmiş, adamdan vazgeçmek için bunu duymak istemişti.

"Aklımda uzun zamandır Ela var Nil... Ben bundan sonra ondan başkasıyla asla birlikte olamam."

Genç kadın hafifçe başını eğdi ve hemen ardından bakışlarını adama sabitledi.

"Pekâlâ! Ben... Mutlu olmanı dilerim Sarp. Her ne kadar sana karşı hissettiklerim yoğun olsa da bunu atlatabilirim. Başka bir kadına âşık adamı elde edebilmek için uğraşmak çok benim tarzım değil zaten. Arkadaşız değil mi?"

"Sen öyle olmasını istiyorsan, elbette," diye yanıtladı genç adam ve hafifçe gülümseyerek onun arabanın sağ tarafına binmesini sağladı. Aklında yalnızca Ela varken başka şeylere odaklanması imkânsızdı. Artık onu görmesi gerektiğinin farkında olarak direksiyona geçtiğinde derin bir nefes aldı. Belki de bu akşam gitmeli ve hırçın güzelinin kendisini dinlemesini sağlamalıydı. Her ne kadar ona hala kızgın olsa da bu Sarp'ın onu tamamen özgür bırakması için bir sebep olamazdı. Ela'nın hassas noktalarının ise artık farkındaydı. Ömrünün kalanında ise yalnızca onu mutlu etmek için uğraşacaktı.

"Ben neden gelmek zorundayım Bengi?"

Genç kız usulca gözlerini devirdi. Ela her ne kadar kafeye gelmek istemese de Bengi bu akşam için yaptığı planların bozulmasına izin verecek değildi.

"Bu akşam," diye geçirdi içinden genç kız, "Bu akşamdan sonra hayıflanmayı bırakacaksın Elacığım."

"Gelmek zorunda olduğun için değil, bana yardım etmek zorunda olduğun için geliyorsun zaten. Tek başıma nasıl başa çıkayım koca kafeye."

"Of tamam! Ama ben ne anlarım ki kafe işinden. Mutfağa falan sokmayacaksın değil mi beni? Ben sadece servisleri yaparım, bunda anlaşılam."

"Ohooo şimdiden pazarlığa başladın Ela Hanım. Önce bir varalım kafeye, görev dağılımını ben yaparım."

"Sen bu gece kıskançlıktan çatlamak dışında pek bir şey yapamayacaksın zaten," diye söylenirken içinden, arabada hemen yanında oturan kıza gülümsemeyi ihmal etmedi.

Kafeye nihayet vardıklarında Mira çoktan işin başına geçmiş, kafenin her türlü detayını gözden geçirmişti. Bengi ona konuyla ilgili mesaj attığında onun da yolda olduğunu öğrenmiş, ardından kısaca planından bahsetmişti. Mira'nın da desteğiyle bu işin altından başarılı bir şekilde kalkacaklarından emindi. Geriye yalnızca Sarp ağabeyine haber verip, buraya çağırarak kalmıştı. Nil konusunu ise bir şekilde halledeceklerdi.

Mira, Ela ile Bengi'nin yanından uzaklaşıp abisine telefon ettiğinde bir taşla iki kuş vuracağını düşünmemişti. Ondan Nil'in yanında olduğunu öğrenmiş, ellerindeki bu ihtimale sımsıkı sarılıvermişti. Birkaç hal hatır sormanın ardından Mira abisini kafeye gelmeye ikna ederken, son sözünü de eklemişti.

"Gelirken Nil'i de getirir misin? Ona bir konuda danışmam gerekenler var," dedi ve onun yanıt vermesini bekledi. Nitekim Sarp birkaç saniye sonra kardeşini yanıtlamış ve duymak istediklerini söylemişti.

"Tamam canım... Biz bir saate kadar oradayız o halde," diyerek telefonu kapattığında ise olabileceklerin hazzıyla gülümsedi. Bu iki aşkın birbirlerinden birkaç gün bile ayrı kalmaları saçmalık değil de neydi? Ama nihayet bu akşam düğünler çözülecek ve sorunlar sona erecekti. Onların bundan sonraki her günlerini birlikte geçirmelerini ise tüm kalbiyle dilemişti.

Genç kız bu bahar kokulu kafede kendisinden istenen işleri yerine getirip Mira ve Bengi'ye yardımcı olurken, ondan uzak-tayken bile aslında onu ilgilendiren, ondan bir parça olan kavramları hâlâ benliğinde taşıdığını biliyordu. Mira'nın varlığı hâlâ Sarp'a yakın olduğunu hissettirirken, aslında bu yakınlığı en derinden ancak onunla birlikteyken kalbinin derinliklerinde duyumsayabileceğini düşünüyordu. Ama olmuyordu işte. Ela arayamadığı gibi, Sarp'tan da ses soluk çıkmıyordu. Onun bu kadar çabuk pes ettiğine inanamıyor, özlememiş olabileceğini düşündükçe nefesi kesiliyordu.

"Ne düşünüyorsun kukumav kuşu?" diyen Bengi'nin sesyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Hiç... Bir şey düşünmüyorum. Dalmışım öyle," diye yanıtlarken gülümsemeye çalıştı.

Ancak, "Sen onu benim külahuma anlat! Kuzenim olacak adamı düşünüyorum ama söyleyemiyorum desene," diyen genç kız sözleriyle şaşırtırken, Ela ne diyeceğini şaşırmıştı.

"Ne alakası var Bengi. Onu düşündüğüm falan yok. Zaten belli ki o da beni düşünmüyor. Aramadığına göre..."

Bengi sinsi sinsi gülümsedi. Birazdan olacakları düşündükçe keyfi yerine gelmiş, onların artık bu manasız ayrılığı sonlandır-malarını düşünmeden edememişti.

“İşi var demek ki... Bu aralar çok meşgul sanırım. Bugünkü ihale falan... Epey yoğundur.”

Duyduklarıyla öfkeyle homurdanırken genç kız, elindeki meyveleri şekilsiz parçalar halinde doğradığını, daha doğrusu parçaladığını fark edemiyordu. Tek düşündüğü “İhale-Sarp-Nil” üçlüsü oluyor, Sarp’ın o kadının yanında olduğu için kendisini aramadığını düşünerek kendisine işkence ediyordu.

“İhalesi batsın,” diye homurdanırken içindeki bu şekilsiz öfke oradan oraya çarpıp geriye Ela’dan bir şey bırakmıyor, aklını fikrini işgal eden adamın ruhunun dört bir yanına sinmesine neden oluyordu. Ancak bu bile onu görmek istemesine engel olmuyordu. Onunla konuşup bir şeyleri açıklığa kavuşturmaları gerektiğine inanıyor, buna rağmen bile onun kendisini sandığı kadar önemsemediğini düşünmeden yapamıyordu.

“Aaa ağabeyim geldi!”

Mira’nın mutlu, ağabeyinin geldiğini haber veren sesini duyduğunda elinde tuttuğu elmanın yere yuvarlanmasını engelle-yemedi. Şaşkın olması bir yana, tezgâha yaslanıp derin derin soluklanmaya başladığında yüzünde küçük bir gülümseme belirmişti. Acaba onun burada olduğunu bildiği için mi gelmişti? Belki de o da kendisiyle konuşmak, bu saçma girdabı sona erdirmek istemişti.

Tüm düşüncelerinde yanıldığını anlaması uzun sürmedi. Sarp’ın gür sesinin ardından kafenin bahçesine dolan kadınsı sesin, günlerdir düşüncelerinin öznelereinden biri olmuş kişiye ait olduğunu anlamaması için aptal olması gerekirdi. Nitekim onun kardeşine ait olan kafeye bile o kadınla gelmesi Ela’nın kalbini yerinden söküp adeta ellerine vermişti.

Bir anlık öfkeyle hareket edip masanın üzerinde duran çantasını kaptığı gibi bahçeye çıkarken Bengi’yle göz göze geldi.

“Gidiyorum ben Bengi,” derken adamın oturduğu masaya bir anlığına bakmış, onun Nil ile yan yana oturduğunu fark etmişti.

"Nereye gidiyorsun Ela, saçmalama," diyen kızı duymamış, hiç kimseye tek kelime etmeden kendisini kafeden dışarı atmıştı. Gözlerinin önünde adamın o kadınla olan olası görüntüleri dans ederken, Ela gözlerinden akan yaşların farkına varmamıştı. Tam o sırada yağmaya başlayan yağmur ise genç kızı sırlıslıkla etmeye başlamış, Ela koşar adımlarla nereye gittiğini bilemeden ilerlerken gözyaşlarını yağmura bırakmıştı.

Sarp adımlarını hızlandırıp kafeden dışarıya çıktığında bir an etrafına bakındı. Yağmurun başlamasıyla hava aniden boğucu bir hal almış, ancak Sarp buna rağmen biraz ileride koşar adımlarla yürüyen kızın farkına varmıştı.

Genç adam içeride duyduklarının mantıksızlığına mı kızsın, yoksa Ela'nın kendisini kışkandığına ve olan bitene tepki verdiğine mi sevin sin bilememişti. Ancak bildiği bir şey vardı ki; onun kendisinden kurtulabilmesi imkânsızdan da öteydi.

Adımlarını hızlandırıp yağmurun altında koşan ve sırlıslıkla olan kıza yetişmesi çok vaktini almadı. Nihayet ona ulaştığında elini uzattı. Kolundan tuttu ve kendisine doğru hızla yaklaştırdı. Genç kızın saçları rüzgârda savrulup adamın yüzüne çarpmış ve kokusuyla sarhoş olmasına neden olurken bakışları birbirine odaklanmıştı.

Onun narin ellerinden tuttu ve biraz daha kendine doğru çekti. Şimdi göğsü göğsüne değmiş, ılık tatlı nefesi yüzüne esmişti. Ancak tüm bu akıl bırakmayan detayların dışında Sarp'i sarsan, dağıtan bir şey daha vardı ki o da genç kızın vemyeşil gözlerinden yol bularak süzülen tertemiz gözyaşlarından başka bir şey değildi.

"Ela," diye fısıldadığı anda hiçkırıklarını serbest bırakan genç kız, kendisine engel olamayıp ağladığı için hırçınlaştı. Adamın onu tutmasına engel olmaya, ondan uzaklaşmaya çalıştı.

"Bırak beni, bırak," diye bağırırken kalbının tam ortasında bunu yapmamasını arzu eden yok edemediği bir his vardı.

"Bırakamam," diyen adamı çırpınarak itmek istese de duyduklarıyla sarsılmış, "Bırakamam. İzin vermem bu kez gitmene."

deyişle yüreğine umut filizleri ekilse de az önce Nil'in onun yanında olduğunu unutamamıştı.

"Gideceğim, bırak," diye bir kez daha bağırıp kollarının tutuşundan kurtulmaya çalışsa da bunun nafiye olduğunu anlaması uzun sürmedi.

"Nereye?" diye bağırarak, "Nereye gideceksin Ela?" diye soran adam genç kıızı omuzlarından tutarak sarsmış, öfke tutan bakışlarını gözlerine sabitlemişti.

"Senden uzak neresi olursa... Seni görmeyeceğim neresi varsa oraya," diye yanıtlasa da Ela dudaklarından dökülenlerin kendi kalbini acıttığının farkına vardığında içindeki onun kollarına atılmak isteyen kadını dizginlemesi zorlaşmıştı.

Avaz avaz bağırdıklarının, birbirlerine hasretle karışık bir öfkeyle baktıklarının farkında değillerdi. Yağmur tüm hızıyla yağmaya devam etse de ikisi de ıslanmayı umursamıyor gibiydi. Ela adamı hızla iterek kendinden uzaklaştırdı ve bir kez daha arkasını dönerek koşmaya başladı. Onu başkasıyla görmeyeceği bir yere gitmeliydi.

Kolları yeniden tutulduğunda tam köşeyi dönmek üzereydi. Bileklerinden tutup bedenini kendisine çeviren ellerle dudaklarından küçük bir inilti kopsa da dudaklarına kapanan talepkâr dudaklar beklentilerinin de ötesindeydi. Yağmur üzerlerine yağmaya devam ederken, onlar birbirlerini arsız ve doyumsuzca tüketmekteydi.

Sarp onun daha fazlasını istemesine neden olan dudaklarından nefes nefese uzaklaştı. Ela'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Dikkatle dört bir yanında gezdirdi bakışlarını. En son yeşillerine baktı. Ve bir kez daha, aşkla, tutkuyla, sarsıcı bir özlem, yok edici bir heyecanla kavradı sevdiğinin dudaklarını. Az öncekinden daha istekli, daha arzu doluydu bu kez dudakların birbirine dokunuşu, ardından dillerin birbirine karışması... Genç adam dudaklarına değen dudaklara doğru inlediğinde onu çoktan kollarına almış, bedeninin kıvrımlarını kendi bedeninde hissetmeye başlamıştı.

“Benden uzakta olamazsın Ela. Ne ben senden uzakta olabilirim bundan sonra, ne de sen,” diye fısıldarken kısacık bir sevgi almayı denedi. Dolgun dudakların kıpırdamak, bir şey söylemek üzere olduğunu anladığında izin vermedi. Konuşmanın değil, özlemini gidermenin, onu yeniden kollarında hissediyor olmanın zevkine varmanın vaktiydi. Onu bir daha ne olursa olsun, ne derse desin bırakmayacağını bilincindeydi. Ela’nın dili ne söylerse söylesin, şu an ona bu denli arzuyla, boykesine şad detli bir susamışlıkla karşılık veren dudakların Sarp’in kulağına fısıldadıkları gerçektir. Ela onundu, ona aitti. Tıpkı onun da tüm kalbiyle, tüm benliğiyle Ela’ya ait olduğu gibi.

20. BÖLÜM

Saniyeler dakikalara dönüşürken sürüp gitti bedenlerini alev alev yakan öpüşmeleri. Dudaklar talepkar dokunuşlarına, dudaklardaki sıcaklık birbirine hazla karışmaya devam etti. Ve nihayet Ela küçücük bir nefes alabilmek için adamı kendinden hafifçe itti.

“Sarp,” diye fısıldadığının, bu küçücük kısık sesin adamın üzerinde nasıl sarsıcı bir etki yarattığının farkında değil gibiydi.

Adam alnını kadının alnına dayamış, şaha kalkmış arzularını dizginlemeye çalışırken hâlâ sokağın ortasında olmalarının, en özel anlarını insanların görüşüne açık bir yerde yaşıyor olmanın verdiği rahatsızlığı yaşıyordu. Hafifçe uzaklaştı ve kadının yüzüne baktı. Ardından elini sıkıca tutmuş ve itiraza mahal vermeyen bir kararlılıkla konuşmuştu.

“Hemen buradan gidiyoruz. Baş başa olabileceğimiz bir yere gidiyoruz Ela. Lütfen tek kelime bile etme,” deyip onun elini sıkıca kavradı. Hızlı adımlarla arabaya doğru yürürken, daha doğrusu onu sürüklerken genç kadının arkadan söylenmeleri kulaklarına çalınmıştı.

“Hiçbir yere gitmiyorum ben seninle. Bıraksana beni zorba!”

Bu sözler Sarp’ı durduracak nitelikte değildi. Kendisini zorba olarak adlandırdığını daha önce de işitmişti. Onu kaçırarak zaten zorbanın teki olduğunu ortaya sermişti. Bu gece ise çok daha başka şeyler ispatlayacak, Ela’nın kafasındaki tüm şüpheleri silecekti.

Adımlar atılırken söylenmeler devam ediyordu. Sarp onu peşi sıra sürüklerken gülümseyerek dinliyor, onu ikna edeceğini, o

güzel dudaklarından çok daha başka kelimeler çıkmasını sağlayacağını biliyordu. Ancak hemen ardından duydukları adamı şaşırtmakla kalmayıp öfkeliendiriyor, Sarp hala onun söylediklerine inanamıyordu.

“Sen Nil’in yanına koş. Zaten dibinden ayrıldığın yok.”

Tam o anda arabanın yanına gelmiş olmaları büyük bir avantajdı. Kollarından tuttuğu gibi sert bir şekilde genç kıza arabaya yasladi. Sırtı arabanın camına, göğsü kendi bedenine temas ederken adam gözlerinden ateş saçarak onun yüzüne bakmıştı.

“Ben sana ne dedim Ela? Tek kelime etmek yok demedim mi? Sus artık. Sus!”

Adeta savrularak arabadan çekildiğinde sarsıldı. Kapının ne zaman açılıp içeri ne zaman tıkıştırıldığının farkına varmadı. Ancak saniyeler sonra adam yanındaki koltukta yerini aldığı dolan gözlerini bastırmaya çalıştı. Ağlamayacaktı. Sarp’in ilk kez ona bu kadar sert davrandığını göz ardı etmeye çalıştı ama başaramadı. Ağlamak yerine ona saldırmak ise genç kız için şüphesiz çok daha kolaydı.

Küçük güçsüz yumrukları adamın göğsüne çarpıyor ve her darbeden sonra arabanın içinde yükselen sesi kendi kulaklarına doluyordu.

“Sen zorbanın tekisin. Barbar herif! Hiçbir yere gelmiyorum seninle, aç şu kapıyı,” dediğine inanmıyordu. Dudaklarından dökülenler yüreğinden geçenler değilken bu sözleri nasıl olup da söyleyebildiğine hayret ediyordu.

Adam sınıksı, hırpalarcasına tuttu kızın kollarından. Bunun için tek eli yeterli olmuştu. Diğer eli ise kızın yüzünü kavramış ve hafifçe kaldırarak kendisine bakmaya zorlamıştı.

“Yeter artık,” diyerek adeta tısladı. Ela’yı korkutuyor olmanı o anda umursamamıştı. “Yeter bu saçmalık! Susacaksın ve ben nereye istersem oraya geleceksin benimle.”

Açılıp dile gelmeye çalışan dudaklara dudaklarını sertçe bastırdı. Öfke dolu, sinirli, yalnızca alan karşılığında bir şey vermeden o öpücüğü genç kızın dudaklarına canını acıtırcasına bıraktı.

"Şimdi gideceğiz ve sen bu gece beni dinleyeceksin. Ve sabah olduğunda güzelim, yepyeni bir güne uyanacağız birlikte," dediğin ise bedenini ateşe veren dokunuşlardan uzaklaşmak zorlaşmıştı.

"Seninle birlikte falan uyanmayacağım."

Onun hâlâ inatla, yılmadan itiraz ettiğine, gözlerinden okunan korkuya rağmen direnişini sürdürmesine ise inanamamıştı.

"Uyanacaksın güzelim. Bundan sonra her yeni güne benimle uyanacaksın. Artık beni sevmeni bekleyecek vaktim yok, benim sevgimin ikimize de yeteceğine şüphen olmasın."

Söylediklerinin genç kızın içinde yarattığı karmaşayı, ancak buna rağmen dile getirdiği son cümleinin kızın kalbinde neden olduğu o heyecan fırtınasını anlayamadı. Ancak Ela işittiği o büyümlü kelimelerle öylece kalakalmış, dudaklarından dökülmeyi bekleyenler boğazında takılı kalmıştı.

"Senin beni sevdiğin falan yok," deyip itiraz ederken hala buna inanamamıştı. Ancak içten içe adamın kendisini buna ikna etmesi içinse çıldırmıştı.

"Seviyorum. Lanet olsun Ela! Bu yaptıklarımın başka ne gibi bir açıklaması olabilir? Seni neden kaçırmış olayım? Evli bir kadına âşık olmak yeterince büyük bir delilikken, neden bu deliliği pekiştirecek bir şey yapayım? Hâlâ nasıl anlamıyorsun sana nasıl âşık olduğumu?"

Yüzünü milim milim genç kızın şaşkınlıkla aralanmış dudaklarına yaklaştırdı.

"Üstelik az önce sen de bana karşılık verdin. O öpücüğü ben hayalimde yaşamadım Ela. O yüzden içinde küçücük bir kırıntı varsa bana dair ki olduğuna eminim, bunu yaşatacağım ben. Vazgeçeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

"Vazgeçtin ama... Ben giderken," dese de devamını getiremedi. Söyleyeceklerini bir türlü toparlayamamış, duygularını ifade edememişti. Sonunda, "Gitmene izin verdin," diyebilirdi. Adamın şaşkınlıkla bakan gözlerinin kendisinde kilitlendiğini fark ettiğinde ne denli dengesiz davrandığı gerçeği önünde dikilmişti.

Adamın, "Gitmek isteyen sendin," deyişi kulaklarına dolduğunda yumduğunun bile farkında olmadığı gözlerini araladı.

"Biliyorum, bendim," diye fısıldarken haksız olduğunun farkındaydı. "Ama... İçten içe hep... Kal demeni bekledim," diyerek sözlerini tamamladığındaysa adamın dudaklar genç kızı bir depresyon misali sarsmayı başarmıştı.

"Kal demedim. Çünkü tek başıma savaşmaktan yorulmuşum Ela. Anlıyor musun? Senden küçücük bir karşılık görmeden kalbimi ellerine verdim ben. Sonucunda bana kalansa koca bir hiç oldu."

Genç kadın derin bir nefes aldı. Ona yapmış olduğu haksızlık yüzüne çarpıyor ve Ela adeta bir aydınlanma yaşıyordu. Ne denli kendisine odaklandığını, ona neler yaşattığını şimdi daha net anlıyordu. Gerçekten de konuşmaya ihtiyaçları vardı, biliyordu. Ancak kendisinin de hislerini saklayamayacağından anbean daha çok emin oluyordu.

"Sarp ben..."

"Şşş! Şimdi konuşmayacağız. Daha fazla itiraz etmenin bir anlamı yok. Önce gideceğimiz yere gidelim, ardından bu gece her şeyi bir bir dile getireceğiz."

Genç kız zorlukla, artık itiraz etmesinin anlamsız olduğunu düşünerek başını salladı. Yeterince saçmalamış, ikisini de yıpratmıştı. Ancak hala içinde kocaman bir güven eksikliği olduğunun içten içe farkındaydı.

Tüm hırçınlığına, tüm o bitmek tükenmek bilmeyen savaşına rağmen, savaştığı cephede güçsüz düşen küçük amazonuna gülümseyerek baktı. Arabada hemen yanında, başı cama yaslanmış bir şekilde uyuyakalmıştı. Uzun kıvrık kirpiklerinin gölgesi yüzüne düşmüş, hafifçe dağılmış saçlarıyla bile muhteşem bir güzellik sergilediğini düşünmeden duramamıştı.

Nihayet Sarp'ın Kilyos'taki evinin önüne huzunu azaltarak yavaşladıklarında, Ela sanki arabanın durmakta olduğunu anlamış gibi uyandı. Güzel gözleri açıldı önce ve şaşkın bakışlarla etrafına baktı. Nerede olduğunu anlayamamış olmalıydı ki kelimeler tatlı mırıltılar eşliğinde dudaklarından çıktı.

"Neresi burası?"

"Burası benim evim Ela. Hadi gel içeri girelim," diye yanıtladıktan hemen sonra kapısını açarak arabadan çıktı. Ela da aynı hareketi tekrarladığında kalbinde kocaman bir sıkıntı, aklında ise tek bir soru vardı. Sarp'a ait olan bu ev... Burada daha önce başkaları da kalmış mıydı?

Sarp arabadan inip Ela'nın yanına geldiğinde onun halen eve bakmakta olduğunu fark etti. Ancak yüzünde bir ifade vardı ki Sarp'ın buna anlam vermesi mümkün değil gibiydi.

"Bir şey mi oldu Ela?"

"Şey," dedi genç kız aklındaki şüphelerin bir kez daha esiri olup, yalnızca kanını alazlandıran kıskançlıkla hareket ederken. "Bu ev... Daha önce," dese de devamını getirememiş, ancak onun gözlerindeki kıvılcımlar Sarp'ın dikkatini çekmişti.

Adamın dudakları yana doğru kıvrılıp işittikleriyle yüzü aydınlanırken, onun söylemek isteyip dile getiremediklerini anlamıştı. Ela'nın kıskançlığına bir kez daha şahit olmak ise genç adamın kalbinin aşkla dolup taşmasını sağlamıştı. Ancak yine de onun kendisine güvenmesi gerektiğini düşünmeden duramamıştı.

"Gel Ela. Hadi! İçeride konuşacağız," derken onu mutlu edecek sözleri söylemeyeceğine karar vermiş, Ela hislerini dile getirmedeği sürece istediğini vermeyeceğini aklından geçirmişti.

Genç kızın elinden tutarak eve doğru sürükledi. İlerledikleri yolun öncekilerden farklı olduğunun bilincindeydi. Sarp bu gecenin ardından hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağından emin bir şekilde hareket etmiş, "biz" olarak ayrılmaya yemin ettiği bu eve kalbinin tek sahibini getirmekte tereddüt etmemişti.

Dakikalar sonra eve girdiklerinde, sessiz ama sıcak bir atmosfer hâkimdi. Ela bakışlarını evin her santiminde dolaştırırken, onun şık ama mütevazı seçimler yapmasından dolayı memnun olduğunu hissetmişti.

"Evin çok güzelmiş," derken bakışları adamı bulmuş, onun dudaklarının yana doğru kıvrıldığını fark ettiğini bakışlarını yeniden odanın içine çevirmişti.

"Ne içersin?" diyen adamı işittiğinde rahatsız bir şekilde kı-mıldandı.

"Bilmem... Yani burası kullanılıyor mu? İçecek bir şeyler var mıdır?" dediğinde ise en azından bir şeyler öğrenebilmeyi um-muştu.

Ancak adamın, "Ev ile ilgilenen kişiler var. Haftada üç gün gelip temizliğini yapıyorlar. Buzdolabını da doldurmayı ihmal etmiyorlar," deyişle Ela'nın bakışları kararmış, ciğerlerini derin soluklarla doldurmuştu. "Yiyecek bir şeyler ister misin? Akşam bir şey yememiştir," dediğini duyduğunda ise içinde sakla-maya çalıştığı öfkesi zincirlerinden kopmuş, tek hedefi ise kal-bini tümüyle dolduran bu zorba adam olmuştu.

"Yeter! Bir şey yemek de istemiyorum, içmek de," diye ba-ğırırken onun kendisine artık bir açıklama yapması gerektiğini düşünüyordu.

"Ne istiyorsun peki?" diyen adam ise rahattı. Ela onun so-rularıyla çıldırdığını hissediyor, istediği yanıtları alamıyor ol-mak genç kadını yoldan çıkarıyordu.

"Açıklama istiyorum. Bu eve daha önce kimlerin geldiğiyle ilgili bir açıklama... Nil geldi mi buraya?" diye bağırıyor, vü-cudunun iki yanında yumruk yaptığı elleriyle kusursuz görü-nüyordu. Sarp onun öfke tüten ifadesine baktıkça dudaklarına kapanmamak için kendisini zor tutuyor, genç kızın bu hali ka-nını kaynatıyordu.

"Hayır, Nil buraya hiç gelmedi," derken onun kızışmış öfke-sini daha da yoldan çıkarmayı hedefliyor, nihayetinde ise sert bir tepki vererek bir patlama yaşamasını arzu ediyordu.

"He başkaları geldi yani öyle mi?" diye bağırarak Ela'nın yem-eşil gözleri adeta alevler saçıyor, tırnaklarını Sarp'ın suratına ge-çirmek için kendisini zor tuttuğu her halinden anlaşılıyordu. "Lanet olsun. Ben gidiyorum buradan. Hemen gidiyorum."

Ela hızla arkasına döndü ve adeta koşar adımlarla kapıya ilerledi.

“Bir de sevdiğini söylüyor, yalancı! Başka kızları buraya getirmeyi ihmal etmemiş ama,” diye söylenmeye devam ederken tam kapiya ulaşmıştı ki seri adımları adamın sert tutuşuyla kesildi.

Sırtı hışımla kapiya dayanmışken, çenesi adamın güçlü elleri tarafından kavranmış, kolunu tutan eli beline kayarak bedeni kendisine doğru yaslanmıştı. Bu yakınlık, bedeninde hissettiği güçlü bedenin sıcaklığı ve sertliği genç kızı baştan ayağa sarsmıştı.

Adam sert bir şekilde çenesini yukarı kaldırırken bakışları genç kızın yeşil gözlerine sabitlenmiş, öfkeyle karışık bir arzuyla bakıyordu. Ela, Sarp’ı ilk kez böyle görüyor, ancak bunun etkisiyle içinde harlanan bu ateşe inanamıyordu.

“Başka kız falan yok,” diye tısladı adam. Ardından sorgusuz sualsiz, tepki beklemeden hırsıyla Ela’nın dudaklarına kapandı. İçindeki arzuyla talan etti dolgun pembe dudakları. Kendi dudakları arasında o pürüzsüz alt dudağı kıstırdığında kulaklarına çalınan kısık inleme bedenini ateşlerin içine attı. Bunun etkisiyle dudakları arasındaki o kışkırtıcı dudağı hafifçe dişlediğinin ise farkına varamamıştı.

Onun dudaklarından birleştigi kadar hızlı bir şekilde ayrılırken elini kızın çenesinden çekmiş, incecik belini kaçmasını engellemek ister gibi sıkıca sarmalamıştı.

“Nil de yok,” dedi ve az önce yaptıklarını tekrarladı. Hızla ele geçirilen dudaklar, o dudakları talan eden bir adam, dudakları üzerinde hâkimiyet ilan edilen bir kadın... Hepsi birbirine karışmış, ikisine de kaçacak yer bırakmamıştı. Kollarının adamın boynuna ne zaman dolandığını anlayamasa da nefes nefese ayrıldıklarında adamın yanan gözlerine baktı.

“Bu eve getirdiklerin?”

“Hiç kimse... Hiç kimse gelmedi bu eve,” diye yanıtladı adam ardından küçük bir ısıruk daha aldı o dudaklardan. Isırıklar tutku dolu, yakıp kavuran öpücüklere dönüştü. Elleri birbirlerinin bedeninde okşarcasına ama sanki yeterli gelmiyor gibi dolanıyordu. Nefesler birbirine karışıyor, adam kadının soluğuna ortak olurken, kadın kalbini tamamen açıyordu.

Nihayetinde kendilerine yetecek soluk kalmadığında ciğerlerinde, dudakları nefes nefese ayrıldı. Bedenlerinin birbirine yakın teması sürmüş, bu yakınlık adamın dizginlenemez arzularını zirveye taşımıştı.

“Seni seviyorum.”

Önce işittiği o iki kelimeyi anlayamadı. Kendi dudaklarından daha önce de çıkmış bu sözleri dile getirdiğini sandı. Ne kadar direnmeye çalışsa da ona olan aşkına ket vuramayacağıının farkındaydı. Ancak... Kulaklarına dolan ses onun olamazdı. Sarp'ın gözleri kapanmış ve duyduklarıyla kalbi dörtnele koşturmaya başlamıştı.

“Ela,” diye fısıldadı ama genç kız duraksamadı.

“Seni seviyorum Sarp. Çok seviyorum,” derken adeta nefes bile almamıştı.

“Allah'ım,” diyerek kadını kalçasından tutup hafifçe kucakladı ve bacaklarını beline dolmasını sağlamasının ardından hızla, bacaklarında derman kalmamışçasına kucığında Ela ile yere çöktü.

Ela'nın sırtı halen kapıya dayalıydı. Ancak adamın kucığında oturuyor, bedeninin en hassas noktalarında onun gücünü hissediyordu. Aldırmadı. Az önce söyledikleri, dile getirdiği aşkıyla üzerindeki yükü tamamen atmıştı.

“Bunu duymak için o kadar çok bekledim ki...”

Adamın hüznü dolu sesini duymak Ela'yı sarstı. Boğazına kocaman bir yumru bıraktı. Yutkunamadı. Ona, sevdiği adama bu kadar acı vermiş olmak genç kızın kalbini kor alevlerde yakmıştı. Bu nedenle de hızla, onun dudaklarının kıvrılmasını sağlayabilmek adına hislerini anlatmaya başlamıştı.

“Ben... Seni ilk gördüğüm anda kapıldım sana. Bu... O kadar yabancıydı ki, bir o kadar da hızlı,” dedi ve adam gözlerini ayırmadan ona bakarken sözlerine devam etti.

“Sen öyle bir hızla girdin ki hayatıma, ben ne olduğunu, nereden geldiğimi şaşırdım. Üstelik evliydim.”

Derin bir nefes aldı. Anlattıkça konuşması hızlanıyor, konuştuğukça daha çok cesaret buluyordu.

"Ama bu bile engel olmadı bana biliyor musun? Kendime engel olamadım. Sana âşık olmamı engelleyemedim."

Genç kadının aşkla bakan gözleri Sarp'ı bilmediği büyüğü diyarlara sürüklüyordu. Aşık kalbine baharı getiriyor, nefesini kesiyordu.

"Ben sana... Deli gibi âşık oldum Sarp. Tüm dengesizliğim bu yüzdendi," diye fısıldayan kadın Sarp'ın tüm açıklarından içine sızıyor, tüm boşluklarını bir bir kapatıyordu. Daha fazla dayanamadan, homurdanarak kapanırken dudaklarına işittikleri kanını kaynatıyor, kalbinin bedeninden çıkmak ister gibi atmasına neden oluyordu.

"Dur... Dur Sarp... Anlatmama izin ver. Henüz aklım yerindeyken... Söylemeliyim içimdekileri..."

Adam sıcak nefesini genç kadının boynuna verdi.

"Anlat," diye fısıldarken o durumda Ela'nın hiçbir şeyi dile getemeyeceğini anlayamıyor gibiydi. Adamın tatlı, ürperten nefesi boynunu yalarken Ela ona nasıl kalbindekileri açabilirdi?

"Yapma... Sarp, lütfen."

"Sen böyle... Bu ses tonuyla adımlı söylersen, üstelik lütfen dersen, ben o 'lütfen'in devam etmem için olduğunu düşünebilirim. Tanrım! Ela, seni seviyorum. Çok fazla seviyorum."

"Ben de," dedi genç kız içten bir gülümseme eşliğinde. Gözlerinin içi parlayarak, yeşilleri daha da büyüleyici bir hal alarak gülümsedi. "Ben de seni çok seviyorum."

Genç kızın kıkırdaması eşliğinde dudakları arzuyla yeniden birleşti. İkisi de birbirlerine ne denli susadığını, birbirleri olmadan yapamayacaklarını dudaklarıyla anlatmaya çalışırken, Sarp tek hamlede kucığında Ela ile kalktı. Beline dolanmış ince, kumsuz bacakların arzularına yön vermesine izin veremeyeceğinin farkındaydı. Bu gece her şeyi konuşmak için gelmişlerdi ve dile gelmeyen, söze dökülmeyen tek bir konu bile kalmayacaktı.

Genç kadını kucğından bırakmadan az önce çıktıkları salona doğru ilerledi. Koltuğa onunla birlikte otururken, Ela'nın adamın kollarının sıcaklığından, kucğıının huzurundan ayrılmaya niyeti olmadığını bilincindeydi. İyice sokulurken adama

bir eli kaslı belini sararken, diğer eli adamın şiddetle atan kalbinin üzerindeydi. Elinin olduğu kısma küçük bir opucuk bırakmasının ardından yeşillerini Sarp'a çevirdi.

Ancak Ela'ya fırsat tanımadan adam anlatmaya başladı içindékileri. Ancak duygularını değil onu ilk gördüğü anı mîlat bîlmişti. Ela'yı ilk kez bir oyuncakçıda görüşünü, günlerce gecelerce aklından çıkaramayışını, nerede olduğunu bulabilmek için herkesi seferber ettiğini, tüm detayları bir bir dîle getirdi. Ela onu kâh şaşkınlıkla, kâh gülümseyerek dinledi. Ancak konu nihayet Ela'nın evliliğine geldiğinde genç kızın kollarında gerildiğini anlaması uzun sürmedi. Bu nedenle o kısmı da kısa kesmeyi tercih etmişti.

"Ben o gün... Mahkemede onun söylediklerini duyduğumda yıkıldım. O yüzden..."

"Şşşt," dedi ve genç kızın sesinin titrediğini fark ettiğinde bu konuyu tamamen rafa kaldırmaya karar verdi.

"Ben anlıyorum duygularını Ela. Haklıydın hissettiklerinde Ama tek amacım ondan bir an önce kurtulmandı. Üstelik ödemeyi yapan da onun suçunu ortaya çıkarmak isteyen arkadaşımı. Böylelikle tüm olayı bitirmiş olacaktı."

Genç kız duyduklarıyla yüzünü adamın yüzüne yaklaştırdı

"Dinlemedim ki seni... Şimdi anlayabiliyorum. Ama o kadar körleşmiştim ki... Aklımdan tek geçen şey ona para verdiğindi. Kendimi değersiz hissetmiştim."

"O kadar değerlisin ki benim için. Her şeyden, herkesten daha kıymetlisin Ela. Lütfen artık bundan da sana olan aşkımdan da şüphe duyma. Ben daha önce bu duyguları kimse ve karşı hissetmedim."

"Sus," dedi parmaklarını adamın dudaklarına örterken, "Konuşma... Geçmişten, geçmişinden bahsetme. Benden öncesini duymak istemiyorum."

Dudaklarındaki narin parmaklara küçük bir opucuk bıraktı. Önce bir parmağa, sonra diğerine... Kısa bir sevgilisinin vurgüne su serpmek üzere kalbinden geçenleri paylaştı ve bir an bile duraksamadı.

"Senden öncesi yok. Hiç olmadı. Sonrası da olmayacak."

Genç kız ise parmaklarının bulunduğu yere dudaklarını kapattı. O öpücüklerin boşa gitmesine razı gelememişti.

Adam homurtular eşliğinde kavradı dudaklarını. Eli Ela'nın bluzundan içeri süzölmüş, yakan dokunuşları teniyle buluşmuştu. Adamın dudaklarına doğru inledi genç kız. İçinde uyanan yabancı olduğu bu duygulara halen inanamıyor, bedeninin dört bir yanında meydana gelen kıpırtılar aklını başından alıyordu.

Kendi elleri de adamın omuzlarında, kaslı göğsünde, kalın kollarında gezintiye çıkmışken, hareketlerinin adam için ne denli kışkırtıcı olabileceğini anlayamadı. Adam içinden taşmakta olan volkanın etkisiyle, tek hamlede onu altına aldı. Gözleri bedenini ele geçiren arzu nedeniyle koyulaşmış, ateş saçan bakışlarla karşısındaki enfes manzaraya bakmıştı. Öpölmekten berelenmiş ve kızarmış dudaklar Sarp için bir şaheserden farksızdı. Hafifçe dudaklarını sürttü o dolgun dudaklara, ardından dudakları kendi rotasını bularak kızın boynuna, oradan da arsızca gerdanına uzandı. Bluzunun açıkta bıraktığı yumuşacık ten, Sarp'ın sahip olduğu son irade kalıntıları da çekip almıştı.

Nefes nefese fısıldadı.

"Şu anda saatlerce seni sevmek, tenine, kokuna karışmak için çıldırıyorum."

"Ben..."

Alına bir öpücük bıraktı adam. Ardından minik burnuna indi. Son durağı ise yeniden dudakları oldu ve onun endişesini anlayarak yanıtladı.

"Her şey doğru olacak Ela'm. Sırası geldiğinde yaşayacağınız hepsini. Şimdi değil..."

"Sarp..."

Elini adamın yanağına götürüp, dudaklarının kıyısında beliren o çizgileri okşadı.

"Beni sevdiğini söyle..."

Adam gülümsedi. Bunu her an, her dakika söylemek, tüm dünyaya haykırmak için zaten çok beklemişti. Kurduğu hayallerin

bir bir gerçek olacağını düşündü ve sevdiği kadını bir an bile ikiletmedi.

“Seni seviyorum,” dediğinde aldığı yanıt ise genç adamı çıldırtacak kadar mutlu etmeye yetmişti.

“Ben de seni seviyorum. Çok seviyorum.”

İçine sığdıramadığı aşkla kapandı bir kez daha genç kadının dudaklarına. Aklındaki tüm şüpheleri bir bir yok ederek, sevdiğini anbean ispat ederek öptü. Sözler önemini yitirmiş, yalnızca tutku dolu dokunuşların hüküm sürdüğü büyümlü anlar baş göstermişti. Şimdilik yalnızca öpücüklerle, küçük okşayışlarla yetinmek her geçen gün sabrını zorlasa da beklemeyi bilecekti. Ela’nın aşkına artık sahipti. Ona her şeyiyle sahip olabilmesi için ise şüphesiz zaman gerekliydi.

Genç kız gecenin karanlığını saçlarında toplamıştı. Uzun simsiyah saçlar yastığın üzerine ahenkle dağılmış, bir kısmı ise adamın göğsüne yayılmıştı. Kollarındaki kızın düzenli nefes seslerini duymak, Sarp’ın kendisini dünyanın en mutlu adamı gibi hissetmesine yetiyor, hatta artıyordu. Daha fazlasına gerek yoktu. Ela’nın yalnızca böyle kollarında olmasını, onun kokusunu, teninin sıcaklığını yanı başında hissetmeyi diliyordu. Çünkü onu tanıdığından beri Ela’nın varlığından başka her şey önemini yitiriyordu.

Derin, huzur kokan bir soluk çekti ciğerlerine. Uzun zamandır bu denli rahatlamış hissetmemişti. Bu gece her şeyin konuşulmasının, duyguların tüm çıplaklığıyla ortaya serilmesinin ardından, harika anlar geçirmişlerdi. Birlikte yemek yemişler, birlikte gülmüşlerdi. Ve Sarp hayatının her anının onunla, ömründe kalan kaç günü varsa hepsinin Ela ile geçmesini dilemişti.

Gülümsedi. Bir kadınla yaşlanmak için çıldıracağını söylediler gülüp geçirdi. Ama onu ilk gördüğü andan itibaren hissettiğinin tam da bu olduğunun bilincindeydi.

Genç kızın kollarında kıpırdanışıyla bakışlarını yeniden onun kusursuz güzellikteki yüzüne çevirdi. Hafifçe oynayan küçük bir burun, kıpırdayan kirpikler onun uyanmakta olduğunun

göstergesi gibiydi. Hızla gözlerini yumdu Sarp. Nefesini düzene soktu ve heyecanla onun ne yapacağını bekledi.

Aradan yalnızca birkaç saniye geçmişti ki yüzünde hissettiği dokunuşla kalbi hızını artırdı. Yüzünün her santiminde gezinen o incecik parmakların dokunduğu yerde bıraktığı sızı, o dokunuşların yarattığı alev Sarp'ı bir deliliğin içine bırakmıştı.

"Ela," diye inledi adam... Uyuyor numarası için çok geçti. Ela'ya karşı nasıl da iradesiz olduğunu, tek bir temas ile tüm bedeninin nasıl alazlandığını bir kez daha idrak etti. Ela, bu hayattaki tek zayıf noktasıydı ve Sarp onun için her şeyi yapabileceğini düşünmeden edememişti.

Genç kız onun kısık sesini, inleyişini işittiğinde ateşe değmiş gibi elini çekti. Oysa o uyurken onu izlemek, yüzüne dokunmak, gözleriyle sevmek istemişti. Hâlâ kendisini bu konuda yeterince özgür hissedemiyor, her dokunuşunda istemsizce çekinik kalıyordu. Bunu kırması gerektiğini düşünüp, Sarp'ın artık sevgilisi olduğunu, ona âşık olduğunu kendi kendisine telkin ediyorsa da bir yanı halen utanıyordu.

"Uy-uyumuyor muydun?"

Kekelediğinin farkında değildi. Ona dokunurken yakalanmış olmanın mahcubiyetiyle telaşlanmış, kendisini hafifçe geri çekmişti.

"Uyumuyordum sevgilim."

Arsızca sırttı adam. Onun dokunuşunun içinde yarattığı fırtınayı bir kenara bırakmış, pembeye boyanan yanaklarına odaklanmıştı.

"Benden hâlâ utanıyor musun yoksa?"

Ve işte tek bir cümleyle az önceki utangaç kız çıktığı yere hızla geri girmişti.

"Utanıyorum işte. Ne yapayım? Senin geçmişindeki kadınlar gibi olmamı beklemiyorsun değil mi?"

Onun utangaçlığını bastıran hırçınlığı adamı keyiflendiriyordu. Onu kızdırmaktan, kızdığında öfke tüten yeşillerine bakmaktan büyük bir haz alıyordu.

"Nasılmış benim geçmişimdeki kadınlar?"

"Bilmiyorum."

Kollarını göğsünde birleştirmiş, kızgın bakışlarını onun yüzünün dışında bir yerlere sabitlemeye çalışıyordu.

"Onu da sen söyleyeceksin artık. Nasıldardı?" dedi ve ardından gözlerini kısarak devam etti. "Güzeller miydi?"

Artık Sarp kahkahasını tutamayacağı noktaya ulaşmıştı. Bu kız hâlâ kimsenin ondan daha güzel olamayacağını nasıl anlamazdı?

Onu nazik bir şekilde kollarına çekti ve bedenine bastırdı. Mis kokulu saçlarına küçük bir öpücük bırakmasının ardından yanaklarına inmiş ve son olarak dudaklarını mesken tutmuştu. Tutkuyla kavradı dolgun pembeleri. Kendi dudakları arasında kıstırdı ve ikisinden de çıkan şiddetli inleyiş çok zararlı bir yolda olduklarını gösterdiğinde zorlukla geri çekildi.

"Ben sana," diye fısıldadı kısacık bir nefes arasında, "Senden öncesi yok demedim mi? Kimseyi böyle sevmedim demedim mi?"

"Demedin..." Ses tonu sıklaşmış nefesine rağmen fazlasıyla şımarık ve cilveli çıkmıştı. "İkincisini söylememiştin."

"A! Hata etmişim..."

Kıkırdadı Ela, hemen ardından aniden ciddileşti.

"Ben... Seni sıkıyorum değil mi böyle? Bu kadar kıskanç olabileceğimi ben bile düşünemezdim."

Adam kızı kendisine biraz daha çekerken, burnunu o minik burna hafifçe sürttü.

"Sıkıyorsun Ela'm. Ben bu anları seninle yaşayabilmek için bu kadar beklemişken, nasıl sıkılabiliyim söyler misin?"

"Söz ver. Hiç sıkılmayacağına söz ver..."

Genç adam derin ve aşk dolu bir şekilde iç çekti.

"Söz sevgilim... Söz," derken Ela'nın kendisine sokulması nefesini kesmişti.

Bu kez utanmadı Ela. Ellerini kaldırarak adamın yüzüne uzandı. Avuçlarının arasındaki o yakışıklı yüz, içini titreten o ten genç kızın da kanını kaynatmış, çok daha fazlasını

hissedebilmek için yanıp tutuşmasına neden olmuştu. Nitekim durmadı bu kez, kendisini frenlemedi ve hiçbir şey için utanmadı. Onu bu kadar severken, dokunuşu için adeta ölebileceken utanması saçmalıktan başkası olamazdı.

Dudaklarını hafifçe bir erkeğe göre oldukça düzgün olan dudaklara değdirdi. Küçücük bir temastı amaçladığı. Ancak birbirlerine dokundukları ilk anda bedenlerini yakan alevler tarafından esir alındıklarını her defasında hatırlaması gerekirdi. Öpücük amacını aşarak büyümüş, birkaç saniye sonra odada onların nefes seslerinden başka ses duyulmaz hale gelmişti. Ela bir de kalp atışlarının sesini işitmişti ancak bu ses kendinden mi yoksa Sarp'tan mı geliyor bilememiştir.

Adam nefes nefese uzaklaştı sevdiği kadından. Başını hafifçe pencereye çevirdi ve gördüklerinden memnun olmuş gibi gülümsedi. Ela ne olduğunu pek anlamasa da o gülüşe eşlik etmişti.

"Ne oldu?"

"Güneş doğuyor. Hadi gel."

Nasıl karşı koyabilirdi o tatlı bakışlara? Dudaklarının kenarında beliren çizgileri parmaklarının ucunda hissetmek için delirirken nasıl itiraz edebilirdi?

Hızla yatağın üzerinde ayağa kalktı ve yataktan çoktan çıkmış olan adamın kucasına atladı.

"Güneşin doğuşunu mu izleyeceğiz?" diye kıkırdadı. Ancak kıkırdamalar adamın dudaklarını boynunda hissetmesiyle kahkahalara dönüşmüştü.

"Evet... Beni daha fazla kışkırtmadan kımıldamaktan vazgeçsen iyi olur sevgilim."

Duyduklarıyla yüzünü adamın boynuna gömdü. O yumuşacık noktadan burnuna dolan erkeksi kokuyu derin derin soludu.

"Kokunu seviyorum biliyor musun? İlk andan beri sevdim," dedi ve gülerek devam etti.

"Hanı bana şu muhteşem kahvaltını hazırladığın günden beri. Çerçö o gün o kokudan etkilenmiş olmamı menemene bağlamıştım..."

Kahkahasını tutamadı Sarp. Bir yandan kucagında Ela ile yürümeye devam ederken bir yandan da duyduklarına gülmeden edemiyordu.

"Kokumun menemen ile kıyaslanması harika. Gururum okşandı sevgilim."

"Ne yapayım, senden etkilendiğimi içten içe inkâr etmeye çalışıyordum."

Birden açık bir alana çıkmış olmalarının verdiği etkiyle ürpererek adama çekildi. Ve saniyeler sonra onun sıcaklığı ile gevşemişti. Oturdıkları yer evin küçük ve sevimli balkonuydu. Güneşin doğuşunu tüm açıklığıyla gözler önüne seriyor ve izleyenlere muhteşem bir manzara sunuyordu.

"Burası çok güzel Sarp... O kadar huzurlu ki..." Adama döndü gülümseyerek. "Ama asıl huzurlu olmamın nedeni sensin biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum. Yine de duymak mutlu ediyor."

Bakışlarını kucagina sokulan kızın başının üzerinden manzaraya çevirdi.

"Seni gördükten sonra soluğu burada almıştım."

Söyledikleri kızın dikkatini çekmişti aniden.

"Beni mi düşündün burada?"

"Evet... Seni, gözlerini, gülüşünü..."

Ela daha fazla duramadı öylece. Oturduğu yerde dizlerinin üzerinde duruşunu dikleştirdi ve daha fazla dayanamayarak adama sımsıkı sarıldı. Dudakları adamın şakaklarında gezindi bir süre. İkisinin de nefesini hızlandıran küçük opucuklar dudaklarda son buldu. Sarp ise kendini Ela'nın ellerine teslim etmişti. Onun içindeki tüm tedirganlıktan arınmasını, duygularını tüm şeffaflığıyla dile getirmeye alışmasını dilemişti.

"Ben seni hak edecek ne yaptım Sarp?"

Az önce Ela'nın ona yaptığı gibi, genç kızın küçük yüzünü avuçlarının arasına aldı. Bakışlarını milim milim yüzünde dolaştırdı önce ve aklındakileri dile getirmeden duramadı.

"Bu hak edip etmemekle ilgili değil Ela'm. Bu aşkla ilgili. Ve emin ol biz birbirimize ağız." Bunları söylerken gözlerini bir

an bile büyüleyici yeşillerden çekememişti. "Ne olursa olsun benim sana duyduğum bu aşk asla değişmeyecek."

"Benimki de," diye fısıldadı genç kız, "Benim sana hissettiğim, bu nefesimi kesen..." Adamın elini alarak kalbine yasladı. "Kalbimi böyle koşturan bu aşk... Asla değişmeyecek."

Adam dün akşamdan beri kaçınıcı kez olduğunu bilmediği bir şekilde mutluluktan öleceğini hissetti. Ve dudakları bir kez daha birleşirken tutkuyla, ikisi de birbirlerinden başka her şeyin var olduğunu unuttu. Evrende yalnızca ikisi vardı ve gerçek olan tek olgu aşklarıydı. Ve bu öpüşler... Ah bu öpüşler, ikisini de aşkın arzuyla sarmalandığı bir âleme sürüklüyordu.

Sabah güneşin doğuşunu birlikte izlemelerinin ardından yeniden uyumadılar. İkisi de hiçbir anı boşa geçirmek istemiyor, erken saatlerden itibaren birbirlerinin yanında olmayı arzu ediyordu.

Ela birlikte kahvaltı hazırlamalarını teklif etse de Sarp buna izin vermemişti. Onu mutfaktaki yüksek taburelerden birine oturtmuş ve Ela'nın sözünü ettiği menemeni hazırlamaya girişmişti. Kâh gülerken, kâh öpüşerek geçirdikleri saatler büyüdü gibiydi. Birbirlerinin gözlerinde kayboldukları, zaman zaman tutku patlamaları yaşadıkları dakikalardan ibaretti.

Sarp aklında bazı şeylerin planını yapmaya başlamış olsa da, Ela yalnızca onun ellerine bırakmıştı benliğini. Tüm ruhuyla Sarp'a teslim olmuş, nereye sürüklerse oraya gidiyordu. Her an daha da yakınlaşıyor olduklarının farkında olarak atıyordu adımlarını ve hissettiği bu aitlik hissi başını döndürüyordu.

Sarp çok yakında Ela'nın bedeniyle, ruhuyla ve adıyla da ona ait olabilmesi için kafasında dönen fikirleri sıraya koymaya çalışırken, az çok bir şeyler şekillenmeye başlamıştı. Ancak bunun öncesinde Ela'nın duygularına, hayallerine öncelik vererek hareket etmesi gerektiğini de kendisine hatırlatmıştı. Çok yakında... Oldukça yakın bir süre içinde birlikte yeni bir hayata adım atmaları için her şeyi yapacaktı. Ama şimdilik önceliği Ela'ya, taze ilişkilerine vermesi gerektiğinin farkındaydı.

“İşe ne zaman başlayacaksın?”

Dikkatini yoldan çekmeden sorusunun yanıtını bekledi. Birlikte başbaşa kahvaltı etmelerinin ardından hemen yola çıkmışlardı ve Sarp kahvaltıda konuştukları, saatlerdir aklını kurcalayan bu konuyu düşünmeden edememişti. Onun yeni bir yerde işe başlaması demek her an birlikte olamamaları ve onu istediği gibi koruyamaması demekti. Elinden gelse onu her daim kuytularında saklar ve güvende olduğundan emin hale gelirdi. Ancak Ela'nın kendi ayakları üzerinde durmasının anlamını kavramış ve kendi erkekçe egolarını ya da âşık yanının hissettiği korkuları bastırmayı denemişti.

“Bu hafta Bengi'nin yanında bir şeylere başlayacağım. Çok heyecanlıyım aslında. Çocuklarla olmayı çok özledim. Ama onun dans okulunu kreş haline gelmesi için zaman gerekiyor.”

“Sevindim güzelim. Sen mutlu olduğun şeyi yapacaksan, sorun yok.”

Elini tuttu genç adamın usulca. Onun desteğini, nezaketini görmezden gelemiyordu. Sarp'ın bu düşünceli hali genç kızı daha da âşık ediyor, daha da sarsıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi minnetle, “Destek olduğun ve karşı çıkmadığın için...”

“Neden karşı çıkayım Ela'm. Bu senin mesleğin, elbette çalışacaksın.”

Adamın elini hafifçe kaldırdı ve dudaklarına götürdü. Küçük bir öpücük bırakırken, gözlerini yumduğunun farkında değildi. Ancak ani bir frenle sarsıldı. Ne olduğunu anlamak ister gibi etrafına bakındığındaysa tek gördüğü adamın homurdanarak dudaklarına kapandığıydı.

“Sen nasıl bir şeysin Ela?” diyordu adam öpücüklerine ara verdiği saniyelerde, “Nasıl bu kadar mutlu edebiliyorsun beni? Yalnızca varlığını hissetmek yetiyorken, nasıl tek bir dokunuş, tek bir öpüşle darmaduman ediyorsun?”

Nefes nefeseydi adam. Onun eline bıraktığı öpücüğü, gözlerini kapatışını, tam o sırada yüzünde beliren o meleksi ifadeyi

gördüğünde nereden geldiğini şaşırmıştı. Arabayı ne zaman durdurduğunu bilemediği gibi, dudaklarına kapanırken de hissettiği tutku adamı sarhoş etmeye yetmişti.

“Şimdi hemen ilk sapaktan dönmek istiyorum. O evde başa kalalım, dışarı adım atmayalım istiyorum. Seni kendime saklamak istiyorum Ela, çok mu?”

“Değil... Çok değil... Ben de... Ben de her anım seninle geçsin istiyorum ama bir yandan normal bir ilişki yaşamayı da arzu ediyorum. Birlikte sinemaya gitmek, birlikte gülmek, insanların arasına karışmak istiyorum.”

Genç kadının alnına belli belirsiz bir öpücük bırakırken fırladı.

“Biliyorum Ela’m. Merak etme... Bizim harika bir ilişkimiz olacak ve sen istediğin, dilediğin her şeyi benimle yaşayacaksın.”

Sözlerini bitirdikten sonra kızın dudaklarından dökülenler kesinlikle duymayı bekledikleri değildi.

“Tek dileğim sensin Sarp. Sadece sen...”

Baş dönmüştü tüm temaslar. Öpüşler sil baştan alınmış, ilk dokunuşmuş gibi etki yaratmıştı. Sarp onun dudaklarından çıkan sözlerin tesiri altında tutkulu öpücüklerine devam ederken, Allah’a şükretmekten başka bir şey yapamamıştı. Bu bir şans mıydı bilemiyordu adam. Ama eğer öyleyse Sarp şanslı herifin teki olduğunu da düşünmeden duramamıştı.

Sarp’ın bu kadar kalabalık bir ailesi olduğunu hiç düşünmemişti. Zaten hayatı boyunca bu kadar büyük bir ailenin üyesi olmuşluğu da yoktu. Üstelik hepsi öyle içten, öyle tatlılardı ki Ela bunun heyecanıyla, onların arasına katılmış olmanın yarattığı heyecanla öleceğini hissediyordu.

Geldikleri restoran tamamen onlara ayrılmış durumdaydı. Sabah saatlerinde Sarp’ın dayısı tarafından yemeğe davet edilmişler ve Kilyos’taki evden de tam olarak bu nedenle ayrılmışlardı. Sarp bunun ayda bir düzenlenen bir yemek olduğunu söylediğinde ise duyduklarına inanamamış olsa da birbirlerine bu denli bağlı bir aile oldukları için imrenmeden de duramamıştı.

Müzik restoranın içinde yankılanırken ve Ela Sarp'ın kollarının arasında, onun bedenine sokulmuş dans ediyordu. Hem kendini tamamen dünyadan soyutlayarak Sarp'a odaklanmak istiyor, hem de ailesiyle ilgili merak ettiği soruları birbirini ardına sıralamak istiyordu.

"Çok kalabalık bir ailen var," dedi ikinci isteğine uyararak. Onun hakkında daha fazla şey öğrenme arzusu ağır basmıştı.

"Evet. Annemler altı kardeş, babamlarsa üç. Kuzenlerimin sayısını sanırım unuttum."

Kıkırdadı Ela.

"Hepsi burada değiller sanırım."

"Hayır güzelim. Hepsi bu kadar değil, emin ol dahası var."

"Ben sanırım kimin kim olduğunu öğrenemeyeceğim. Aklimda tutmakta zorlanıyorum," der demez Sarp gülerek herkesi tek tek, yeniden tanıştırmaya koyuldu. Ela zamanla hepsinin isimlerini öğreneceğini, bunu akışına bırakması gerektiğini biliyor olsa da Sarp'ın sesinin o tatlı ahengini dinliyor olmak genç kızı mest ediyordu. Dakikalarca onun kuzenleriyle ilgili, özellikle Baran, Hazar ve Kuzey ile ilgili anılarını dinlerken, müzik eşliğinde salınmaya devam etmiş, aynı zamanda adamın anlattığı komik hikâyelerle kahkahalara boğulmuştu.

Sarp'ın ise onun gülüşlerinin kulaklarına her çalınışında kalbi kafesinde dönüyor ve bedenini terk etmek ister gibi koşturmaya başlıyordu. Heyecanını bastırmak ister gibi onu kollarından, ellerinden sıkıca tutarak hafifçe uzaklaştırdı ve müziğe uyumlu hareket ederek yeniden kendisine doğru çekti. Masadakilerden yükselen alkışlar Ela'yı utandırsa da Sarp'ın gururla kabarmasına neden olmuştu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı genç kızın kulağına, "Bu zamana kadar sensiz nasıl nefes alabildiğime şaşarak seviyorum."

Dudaklarının ilk teması kızın alınaydı. Dudaklarına değen pürüzsüz ten, burnuna dolan o akıl çelici koku adamın kendinden geçmesine neden oluyordu. Ancak onu asıl kendinden geçirip, adını, kim olduğunu unutturan şey kızın dile getirdikleri olmuştu.

"Seni seviyorum," dedi ve devam etti genç kız, "Seni tanıyana dek aldığım nefesin gerçek bir soluk olmadığını biliyorum. Yaşamaya seninle başladığımı ve bundan sonra da yalnızca seninle sürdürebileceğimi biliyorum. İstedğim tek şeyin, tek dileğimin, böylece, kollarında olmak olduğunu artık biliyorum."

Ela'nın sözleri adamın tenine çarptı ve yankılanarak kulaklarına doldu. Ardından kalbi dörtlü bir ritim tutturdu ve Sarp bir kalp krizinin eşiğinde olmasından endişelendi. Oysa değildi. Bu atışın, damarlarında hızlanan bu kanın, kalbinin kanını pompalayış hızının aşktan, Ela'ya duyduğu ucu bucağı olmayan aşktan kaynaklandığını biliyordu.

"Gidelim buradan." Tek bir fısıldayış çıkarabildi dudaklarından. "Baş başa olabileceğimiz bir yere gidelim, yoksa çıldıracağım."

"Ama... Herkese ayıp olacak."

Genç kız az önceki sözleri söyleyen cesur kadın o değilmiş gibi utançla etrafına bakınmaya çalıştığında herkesin onları gülümseyerek izlediklerini gördü ve yanakları istemsizce daha da kızardı. Şimdi Sarp'la buradan ayrılması insanlara farklı şeyler düşündürebilirdi. Ama çok da istiyordu. *Lanet olsun!* Kimin ne düşündüğü umurunda bile değildi. Sarp ile olmak, onun sıcaklığına sokulmak, öpüşlerini hissetmek için deliriyordu.

"Umurumda değil," diyebildi aklındakileri düzene sokabildiğinde, "Gidelim. Götür beni buradan."

Adamın koyulaşmış bakışları öyle bir istekle, öyle bir aşkla dolaşmıştı ki üzerinde, Ela ne zaman herkesle vedalaştığını, ne zaman restorandan çıktıklarını anlayamadı. Sarhoş gibiydi. Hayır! Düpedüz gibisi fazlaydı ve Ela Sarp'ın aşkıyla körkütük sarhoş olmuş, onun rüzgârına kapılmış bir yaprak misali oradan oraya savruluyordu. Sanki bu heyecan yeterli değilmiş gibi bir de dışarı çıktıklarında karşılaştıkları, fotoğraflarını çeken ve durmadan sorular soran gazeteciler Ela'yı şaşkına çevirmişti. Sarp'a seslenen muhabirler koşturarak peşlerinden geliyorlardı.

"Sarp Bey! Hanımefendi kız arkadaşınız mı?"

"Sarp Bey, ailenizle yemek yediniz. İlişkiniz resmiyete doğru mu gidiyor?"

"Sarp Bey ne zamandır birliktesiniz?"

Tam arabalarına binmek üzereyken Sarp Ela'nın elini tutarak durmuş ve bakışlarını kendilerinden tek bir kelime almaya çalışan gazetecilere çevirmişti.

"Zamanı geldiğinde her şeyi öğreneceksiniz arkadaşlar. Şimdilik her şeyin çok güzel gittiğini ve ilişkimizin oldukça ciddi olduğunu bilin. Herkese iyi akşamlar..."

Kapıyı açarak Ela'yı ön koltuğa oturtmasının ardından kendisi de birkaç adımda şoför koltuğundaki yerini aldı. Arkalarından hâlâ patlamakta olan flaşlar Ela'nın iyice dumura uğramasına neden olup, şaşkınlığını anbean artırırken, genç kız ilk kez Sarp'ın ününün, sahip olduklarının ve toplumdaki yerinin farkına varmıştı. Bunu idrak edişini takip eden ilk birkaç saniyede onun yanında çok sönük kaldığını, ona layık olamayabildiğini düşünmeye teşebbüs etmek üzereyken kendini frenledi ve ardından duruşunu dikleştirerek bakışlarını adama çevirdi. Sarp'ın bakışlarının yoğunluğunu gördüğünde ise aklındaki tüm şüpheler silindi. Onlar birbirlerini bu kadar severken toplumun, paranın, şöhretin hiçbir önemi yoktu. Ve Ela onun gibi bir adamın yanında olmaktan, onun sevdiği kadın olmaktan gurur duyuyordu. Her ne kadar az önce çekilen fotoğrafları hatırladığında içini bir gerginlik kaplıyor olsa da bunu beyninin ücra noktalarına itmeyi biliyordu.

Yeniden Sarp'ın Kilyos'taki evine vardıklarında saat gece yarısını geçmişti. Önce yol üzerinde Bengi'nin evine uğrayarak Ela'nın birkaç parça eşyasını almışlar ve yeniden yola koyulmuşlardı. Birbirleri ile öpüşerek, konuşarak geçirdikleri dakikalar ikisi için de büyüdü gibiydi. Ve ne Sarp, ne de Ela bunun bozulmasına izin vermemeye kararlıydı.

İçeri girer girmez ışıkları yaktı ve Ela'yı takip ederek salona doğru ilerledi. Ancak kızın aniden arkasını dönüp onun

kolları arasına girmesiyle şaşırdı. Asıl şaşkınlığı ise duyduklarıyla yaşamıştı.

“Sabah güneşin doğuşunu izlediğimiz balkona çıkalım mı Sarp? Orada senin kollarında olmak çok güzeldi.”

Sarp inanmaz bakışlarla bakarak başını salladı.

“Senin bu cesur hallerin benim sonum olacak biliyorsun değil mi?”

Genç kadın adamın kaslı beline sarıldı tek hamlede.

“Utanmak istemiyorum Sarp. Hissettiklerimi frenlemek istemiyorum.”

Kadının gece karası saçlarında gezindi bu kez elleri.

“Frenleme sevgilim. Benim yanımda içinden ne geçiyorsa onu yap, hissettiğin gibi davran.” derken dakikalar sonra bu küçük kadının esiri olacağını bilemiyordu.

Gecenin serinliği balkonda birbirlerine sarılarak yatan çiftin üzerine vurdu. Rüzgâr kadının saçlarını hafifçe savurup, bedenini titretirken adamın ona daha sıkı sarılmasına neden olmuştu.

“Üşüdün mü?”

Usul usul kendisine çevrilen buğulu bakışlar esir aldı genç adamı. Onun ürperen yumuşacık tenini parmaklarının altında hissedebiliyordu. Ancak bunun üşüdüğünden mi yoksa başka bir duygudan mı kaynaklandığına emin olamıyordu.

“Üşümedim,” diye fısıldadı genç kız, “Biraz daha kalalım.”

Adama iyice sokuldu ve burnunu o aşığı olduğu kokunun kaynağına yasladı. İçine çekti derin derin. Onun erkeksi kokusunun genzine dolması bile genç kızı mutlu ediyordu.

“Ama hava çok serinledi sevgilim. Hasta olacaksın.”

Küçük bir kız gibi mızıldandı bu kez.

“Hmmm... Olmam... Sen beni ısıtırsın.” Dudakları yaramaz bir şekilde adamın boynuna, oradan kulaklarına uzandı. “Isıtırsın değil mi?”

Keskin, sert bir soluk çekti içine Sarp. Ela'nın dudaklarının dokunduğu yer bedenindeki ateşin kaynağı olmuştu bir anda ve adamın iradesini yavaş yavaş eritmeye çalışıyordu.

"Şu anda emin ol ısınan benim Ela'm. Dudakların hareketlerine devam ettiği sürece, ikimiz de yanacağız."

Bir öpücük bıraktı boynuyla omzunun birleştiği o mükemmel noktaya. Sonra bir öpücük daha... Adamın kollarının tutuşunun sıkılaştığını, ellerinin Ela'nın sırtından aşağılara ürperici bir biçimde hareket ederek kalçalarına uzandığını hissetti. Bu kez solukları titreyen Ela'dan başkası değildi. Daha önce yaşadıkları o muhteşem anlar aklına gelmiş ve Ela bunun düşüncesiyle bile kavrulduğunu hissetmişti.

Sarp ise ondan daha kötü durumdaydı. Dayanma sınırını aşalı, arzudan gözleri kör olalı çok olmuştu. Ancak hâlâ bir nebze de olsa mantıklı davranabiliyor, Ela'yı incitebilme düşünesi ağır basıyordu. Ama bu kez... Kollarında kadının şu anki dokunuşları, dudaklarının adamın boynuna değışı, o incecik narin ellerinin adamın göğsünde yakıcı temaslarla dolanışı çoktan alev almış kanını adeta yakıp kavuruyordu.

"Yanalım," diye fısıldadı Ela ve bu aralarında konuşulan son söz oldu. Adam yattıkları geniş koltukta tek bir hareketle kollarındaki kadının incecik bedenini altına almayı başardı. Önce gözlerini onun kusursuz güzellikteki yüzünde gezdirdi. Narin elmacık kemiklerinde, gecenin karanlığında simsiyah gözükten gözlerinde, dolgun dudaklarında dolaştı tutku dolu bakışlar. Ardından boynuna indi... Ve o an gözüne ilk çarpan aldığı hızlı nefesin etkisiyle hızla inip kalkan kabartılardan başkası değildi.

Kadının incecik belini tutan elini bulunduğu yerden çekti ve hafifçe kaldırdı. Mantıklı yanı çoktan bedeninin, kalbinin isteklerine uyup, kendisini kuytu köşelere saklamış olmalıydı. Umurunda değildi. Dünya yansa, umurunda değildi. Kaldırdığı elini önce Ela'nın boynuna uzattı, ardından pürüzsüz gerdanına süzöldü dokunuşları. Gözlerini yumdu, duraksadı. Parmaklarının altında hissettiği yumuşaklık aklını başından almıştı.

Dayanamadı daha fazla. Kalbi bedenini delmek istercesine atarken, adeta bulunduğu kafesten çıkmak için fırsat kollarken kadının gerdanındaki eli kıpırdadı. Yavaş hareketlerle, dokunduğu yeri tamamen hissederek indi aşağılara. Kızın incecik, yakası hafifçe açık tişörtünün üzerinden aklını oynatmasına neden olan dolgun kabartılara geldiğinde ise inledi. Eli bulunduğu teni okşamaya başladığı sırada daha fazla tutamayarak aralanmış dudaklara kapandı.

Ela ise o anlarda ölüyordu. Ya da çoktan ölmüş ve cennete gitmişti. Gerçi bunun cennet mi yoksa cehennem mi olduğunu da bilmiyordu ki? Bedeni böylesine kor alevlerde tutuştuğuna göre cehenneme de gitmiş olabilirdi. Ancak hissettikleri... Hissettikleri öyle güzeldi ki belki de delirmişti. Dünyada hiçbir duygunun bu denli zevk verebileceğini daha önce düşünmemişti. Oysa Sarp'ın bedeninde hüküm sürdüğü dokunuşları genç kıızı daha şimdiden zevk girdabına hapsedmişti.

Nefes nefese adamın dudaklarından ayrıldı ve adını fısıldadı. Bunu yaparken bedenini adamın ihtişamlı vücuduna iyice yasladığını ve bu hareketiyle Sarp'ı ne denli tahrik ettiğini anlamamıştı.

"Sarp," diye adeta inlediğinde Sarp'ın buna cevabı kızın bacağına hafifçe aralayarak, üzerindeki giysiye rağmen fazlasıyla hassas bir biçimde hissettiği sıcaklıkta yerini almak oldu. Bacaklarının arasına yerleştiğinde Ela çoktan içgüdüsel olarak bir bacağına hafifçe kıvrımış ve Sarp'ın beline dolamıştı.

"Ela'm," diye inledikçe adam, güçlü, kaslı bedenini kızın bedenine bastırdıkça, üstelik Ela ona küçük iniltileriyle karşılık verdikçe çok daha tutku dolu âlemlere doğru yol almaya başlamışlardı.

Dudakları hiç olmadığı kadar talepkâr, daha önce hiç olmadığı kadar vahşi bir biçimde talan ederken birbirini, kızın elleri adamın kaslı, kalın kollarında geziniyor, oradan istekle ilerleyerek sırtına gidiyor ama bu dokunuşlar da yetmiyordu. Hissetmek ıstıyordu Sarp'ı bir kez daha ve içindeki bu isteğin de nereden geldiğini bilemiyordu. Hayallerinin bile ötesindeydi

yaşadıkları. İçinde ikinci bir kadının varlığına inanmaya başlıyordu. Ve o kadın kendisini Sarp'a yeniden, tüm benliğiyle teslim etmek, onun güçlü bedeninin altında, ellerinin tatlı sert okşayışlarına maruz kalacağı anları yaşamak için sabırsızlanıyordu.

Ne zaman adamın kollarında havalandığını, uzandıkları ve birbirlerine umarsızca doymaya çalıştıkları koltuktan ne zaman kalktıklarını anlayamadı. Sarp'ın kollarının arasında, onun dudakları tarafından öpülmeye devam ederken içeri, yatak odasına girdiklerinin farkına varması epey vaktini almıştı. Yatağa nazikçe yatırılırken dudaklarını adaminkilerden ayırdı. İçindeki çekingenliği bir süredir hissetmiyor olmasının etkisiyle, dudakları kendi rotasını çizerek adamın çenesine uzanmış, oradan boynuna doğru süzülüyordu. Diğer yandan elleri Sarp'ın üzerindeki tişörtte küçük bir aralık yakalamış ve tenini hissetmek üzere içeri doğru kaymıştı.

"Sarp," diye inledi bir kez daha, "Ben..."

Nefes nefeseydi. Kelimeleri nasıl toparlayacağını bilemiyor, üstelik ona dokunmaktan başka bir şey de istemiyordu.

"Seni seviyorum," diyebilirdi son bir gayretle. Oysa söylemek istedikleri çok başkaydı. "Seni istiyorum," demeliydi mesela. "Bedenin daha önce hiç hissetmediğim, anlamını bilmediğim bir biçimde senin için yarıp tutuşuyor," diye devam etmeliydi.

Ancak onun bu sözleri söylemesine fırsat kalmamıştı. Çünkü Sarp çoktan Ela'nın dile getirmek istediklerini sözcüklere dokumeye koyulmuştu.

"Seni nasıl arzuladığımı, saatlerce, hiç durmadan, nefes bile almadan seni nasıl sevmek istediğimi bilemezsin Ela..."

Cümlesi biter bitmez bunu göstermeye koyuldu. Elleri çoktan kızın incecik beline kaymış ve üzerindeki tişörtün uçlarından tutarak yukarı doğru sıyırmıştı. Bunu yaparken gözlerini an bile çekmedi. Ela'nın tutkuyla parlayan yeşillerinden. İncecik kumaş parçası genç kızın belinden geçti, dolgun göğüslerini de atlatacak başının üzerinden ilerleyerek yere atıldı. İşte şimdi Sarp'ın hayallerini süsleyen, bir tanrıçadan farksızdı. İnsanı günaha

sokabilecek kadar... Sarp'ın canını acıtabilecek kadar güzel olduğunu inkâr etmek aptallıktı.

Gözleri parıldadı.

"Çok güzelsin Ela'm... Hayallerimden daha güzelsin."

Üzerinde yalnızca sutyeni olmasına aldırılmamıştı. O denli kendinden geçmişti ki adamın dokunuşları ve bakışlarıyla, utanma aşamasını fazlasıyla hızlı aştığının farkındaydı. Üstelik daha önce çok daha fazlasını yaşadıklarını da unutmamıştı.

"Benimle ilgili hayallerin mi var?"

"Var... Her gece... Bıkmadan, usanmadan görmeye devam ettiğim, üstelik beni bir öncekinden daha fazla zorlayan, içimden taştan bu arzuyla uykularımı kaçırın rüyalar, hayaller..."

Elini hafifçe kaldırarak adamın ensesine doğru kaydırıp Ela.

"Nasıl hayaller bunlar peki?"

Adamın dudakları yeniden o taptığı, yumuşacık boyuna uzandı. Ancak bu kez orasıyla yetinebilecek durumda değildi. Bıraktığı her öpücüğün ardından, dudakları değdiği her noktayı diliyle ıslatıyor, bu hareket tek kelimeyle Ela'nın nefesini kesiyordu. Ela boynuna, sutyeninden taşan göğüslerinin üzerine, dolgun kabartıların arasındaki o mis kokulu vadiye bırakılan ıslak öpücüklerle kendinden geçiyordu. İnliyordu. Üstelik artık kısıp iniltiye değil, şiddetli sesler dudaklarından firar ediyordu. Ve kulağına çalınan bu eşsiz sesin Sarp'ı olduğundan daha da zor bir duruma soktuğunu göremiyordu.

"Bilmek istemezsin Ela... Benden korkmanı istemiyorum."

Kıkırdadı genç kadın.

"Duymak istiyorum."

"Olmaz... Her gece senin hayalinle, saatlerce seni sevebileceğim anların hayaliyle uykuya daldığımı, hatta rüyalarımda da bu anları tüm canlılığıyla yaşadığımı söyleyemem."

Dudakları hâlâ bulunduğu yumuşaklıktan çekilmemişti. Ela ise hâlâ kendinde değildi ve duyduklarıyla daha da vahim bir duruma gelmişti.

"Hayallerindeki..." Nefes nefese dile geldi. "Hayallerindeki gibi olmasını istiyorum," diyebildi ve bu Sarp'ın homurdanarak bulunduğu o pürüzsüz vadiden dudaklarına büyük bir hızla çıkmasına neden oldu. Dudaklarını kavradı açlıkla. Öpücükleri arasında kıstırmaya devam etti. Dilleri, dudakları birbirine tutkuyla karışarak, ikisinin de kanını hızlandıran dansına devam ediyordu. Aralarındaki arzunun kıvamı anbean koyulaşıyor, ikisini başka bir şey düşünemez ve isteyemez hale getiriyordu.

Adam hafifçe doğrularak Ela'dan uzaklaştı ve seri hareketlerle üzerindeki tişörtten kurtuldu. Kaslı göğsü ortaya çıkmış ve Ela'nın bakışlarının hedefi olmuştu.

Ela ise yalnızca bir kez gördüğü bu göz alıcı bedende dolaşmıyordu bakışlarını. Yeşilleri adamın karnını kaplayan sert kaslarda, göğsünde yer alan erkeksi tüylerde geziniyor, ardından arzu dolu buğulu bakışları kollarındaki boğum boğum kaslara yöneliyordu.

Elini uzattı genç kız. Halen kendine inanamıyor ancak yaptığı arsızlığın farkında olsa da buna engel olamıyordu. *Hem. Hem neden engel olacaktı ki?* Onu seviyordu. Sarp'ı tüm kalbiyle, taparcasına sevdiğini hissediyordu. Öyleyse bu aşk dürüstlüğü, açıklığı hak etmiyor muydu? O halde bunu vereceğini biliyordu. Aşkına dürüstlüğünü bağışlayacağını ve kalbini esir alan duyguları doyasıya yaşayacağını biliyordu.

Sarp onun kendisine uzattığı eli tuttu. Ancak yeniden üzerindeki yerini almadan ayağa kalktı. Altındaki pantolondan kurtulması saniyelerini almıştı. Şimdi yalnızca siyah baksınıyla Ela'nın karşısındaydı. Üstelik ışığın loşluğunda bile onun pembeye boyanan yanaklarının farkındaydı.

"Utanma benden," diye fısıldadı.

Oysa Ela utanmaktan başka şeyler de hissediyordu. Artık Sarp'ın bedeninin ihtişamına, sertliğine çok daha yakından, çok daha net bir biçimde şahit oluyordu. Ve bu, ıncının hem arzu, hem de korkuyla titremesine yol açıyordu.

“Utanmıyorum,” diye fısıldayışına gülümsese de öyle olmadığının farkındaydı Sarp. Aksinin mümkün olmadığını biliyordu. Üstelik bu durum içten içe inanılmaz derecede hoşuna gidiyordu.

Yeniden onun incecik bedeninin üzerindeki yerini aldı ve incitmemeye çalışarak, ağırlığını üzerine vermeden kollarında sardı. Eli usul usul göğüslerine süzüldü. Kısık, titrek bir nefes adamın dudaklarından dışarıya çıkmıştı. Dudaklarını yeniden uzattı. Ancak bu kez ellerinin altındaki dolgun kabartılar içinde hapsoldükleri kumaş parçasından kurtulmuş, Sarp’ın dudakları arasındaki yerlerini almışlardı. Adam arsız, yaramaz oyunlarına, dil darbelerine devam ederken, ellerinin uzandığı o mahrem nokta, Ela’nın kumaşın üzerinden bile hissettiği o dokunuş titretti. Bu seferki rüzgârdan değildi. İçinde soluğunu kesen kesif arzunun varlığına, hatta bunu somut bir biçimde yanan bedeninde hissetmesine rağmen minicik bir korku esir almıştı bedenini.

Ancak bu, Sarp’tan kaçmadı ne yazık ki. Ela’nın hafifçe titrediğini hissetti. Ellerinin altındaki sıcaklık, hatta ateş gibi yanan bedenün üşümekten titremediğinin bilincindeydi.

“Korkuyor musun Ela’m?”

Ela onun sorusuyla bakışlarını kaçırsa da elleri adamın göğsündeki okşayışlarına devam ediyordu.

“Korkmuyorum. Beni incitmeyeceğini biliyorum.”

Gözlerini yumdu Sarp. Bu seferki sabırsızca değil, hüznü doluydu.

“Seni asla incitmem,” derken o adamın... *Lanet olsun!* Ela’nın ne derece yaralanmış olduğunu düşünüp duruyordu. Ancak sormayacağını biliyordu.

Aklı türlü oyunlarına, berbat fikirlerine devam ederken fısıldadı.

“Asla incitmem Ela’m. Gel... Gel kollarıma,” dedi ve yatakta Ela’nın yanına uzanarak onu kollarına aldı.

Genç kızın okşayan elleri temaslarına devam ederken Sarp, türlü düşüncelerin içindeydi. Umursamayacak, bunu aklına getirmeyecekti. Yapması gereken buydu. Ama lanet olsun ki başaramıyordu. Kendisine kedi gibi, sevgiyle, ihtiyaçla sokulan bu küçük kadının tarifi imkânsız bir biçimde incitilmiş olabileceğini düşünmek istemiyor, ancak yapamıyordu.

"Hadi uyuyalım sevgilim," diyebilirdi konuşmak istedikleri çok başkayken.

"Ama Sarp..."

İtirazının nedenini biliyordu. Onun istediklerinin, kendisi için, kendi arzuladığı için olmasının yanı sıra Sarp'ı mutlu etmek için de olabileceğini düşünüyordu. Oysa hazır değildi Ela. Üstelik çok daha muhteşem bir geceyi hak ediyordu. Evet, yaşadıkları her an muhteşemdi ama o hazır olduktan sonra bu kusursuz anları yaşamalarının doğruluğundan bir kez daha emin olmuştu. Sevdığı ancak o zaman layığıyla onun olabilecekti. Sarp ancak o zaman onun korkularını yatıştırabilecek güce ve iradeye sahip olabilecekti. Şu an kafasını kemiren düşüncelere bu denli odaklanmışken, Ela'ya hak ettiği özeni de gösteremeyeceğini hissetmişti.

"Şşşt... Zamanı değil Ela'm. Henüz zamanı değil," dedi ve devam etti.

"Ne konuşmuştuk? Her şeyi adım adım yaşayacağız dememiş miydik?"

"Evet ama..."

"Aması yok sevgilim. Her şey senin hak ettiğin gibi kusursuz yaşanacak. Çünkü sen öylesin... Kusursuz... Dünyadaki herkesten daha güzel... Yaşanabileceklerin en güzelini hak ediyorsun."

"Sen de," diyebilirdi yalnızca. Bir yandan halen az önceki tutku dolu anlara devam etmek isterken, diğer yandan birazcık daha kendisini sevdiği erkekle birlikte olma fikrine hazırlaması gerektiğine inanıyordu. "Sen de her şeyin en güzeline layıksın"

Gülümsemiş adam ve dudaklarının kenarında beliren o tatlı çizgiler Ela'nın parmak uçlarının dokunuşuna maruz kaldı

“Sen varsın ya güzelim. Sana sahibim ya... Sen bu dünya-
daki en güzel şeysin. Ve benimsin...”

Duyduğu en güzel sözlerin etkisiyle kapandı Sarp’ın dudak-
larına... Gece boyu küçük yakınlaşmaların devam edeceği an-
lara birlikte giriş yaptılar. Şimdilik bu kadarı ikisi için de yeterli
gibiydi. Her ne kadar Sarp çok daha fazlasını, onun bedenini
bedenine katmayı, teninin kokusuna bulanmayı tüm ruhuyla
arzu etse de, dizginlenmesi zor tutkusuna ket vurmayı öğren-
mişti. Bekleyecekti... Ve çok yakında, Ela’sının hazır olduğu o
muhteşem anda birliktelikleri muhteşem bir tensel kavuşma
ile güçlenecekti.

21. BÖLÜM

Aradan günler geçiyor, âşık çift her sabah ve akşam görüşme rutinlerine devam ediyordu. Sarp, sabah erkenden Ela'yı Bengi'nin kreşe çevirmeye çalıştığı dans okuluna bırakıyordu, ancak öncesinde mutlaka dışarıda bir yerde baş başa kahvaltı etmelerini sağlıyordu.

Sabah saatlerinde birlikte geçirilen bu saatler adamın adeta ilacı oluyordu. Onu gördüğü her gün işleri daha yolunda gidiyor gibi hissediyor, üstelik Ela'nın da ondan farklı olmadığını biliyordu. O da Sarp ile birlikte olmaya doyamıyor, nefes aldığı her saniyeyi onun kollarında geçirmek istiyor, zaman zaman çatışmalar yaşasalar da aşkları ve ilişkileri kusursuz bir biçimde sürüp gidiyordu.

Aralarında konuşulmayan bir detay vardı ki o da şüphesiz evlilikten başkası değildi. Ancak Sarp, o konuda çoktan hazırlıklarına başlamış, hatta ilk olarak aklındaki, Ela'ya layık olacağını düşündüğü benzersiz yüzüğü sipariş etmişti. Her ne kadar yeşil olabileceğini düşünmüşse de bu, Sarp için klişeden öteye gidememişti. Çünkü biliyordu ki hiçbir yeşil Ela'nın gözlerinin tonuna yaklaşılamaz, o rengin güzelliğine erişemezdi. Ne kadar güzel olursa olsun seçilecek zümrüt yüzüğün, her halükârda Ela'nın gözlerinin yanında sönük kalacağını bilincindeydi. Bu nedenle de elmasta karar kılmış, aşklarının elmaslar kadar ışıltılı, tüm hayatlarının parlak bir taş kadar lekesiz olmasını dileyerek yüzük konusunda kesin kararını, Ela'nın da beğeneceğini umarak vermişti.

Kafasındaki evlilik teklifi ise iyiden iyiye şekillenmiş, o konuyla ilgili planlarını da tüm hızıyla harekete geçirmişti. Asistanının

ve *Arhavili*'nin de yardımıyla her şey hazırlanmış geriye yalnızca Ela'ya edeceği teklif kalmıştı. Bunun içinse Ela'yı ilişkilerinin yön değiştirmesini planladığı bu gece, aklındaki yere götürmeyi kararlaştırmıştı.

Düşüncelerinden sıyrılarak başını ofisinin dinlendiren manzarasına çevirdi. Ancak onu asıl dinlendirenin sevdiği kadının sesi olduğunun bilincindeydi. Gülümseyerek telefonunu ele aldı ve ezbere bildiği numarayı hızla çevirdi. Telefon birkaç çalışta açılmış, kulaklarına dolmasına bayıldığı sesin kendisine, "Sarp, canım?" deyişini işitmişti.

"Selam güzelim. Bitti mi işin?" diye sordu yalnızca Ela'ya özel tuttuğu ses tonuyla.

"Evet, çıkmak üzereyim. Sen ne zaman çıkacaksın?"

"Benim işim biraz uzadı Ela. Ama Cihan'ı seni alması için gönderdim."

"O zaman ben eve gideyim Sarp. Bengi ile dün akşam da görüşememiştim. Sözde onda kalıyordum bir süreliğine ama kıza da çok ayıp oldu."

Sarp duyduklarına gülümseyerek kararlılıkla, "Bir şey olmaz," diye yanıt verdi, "Bu akşam için yer ayırttım. Baş başa bir şeyler yaparız diye düşündüm. Cihan seni holdinge getirsin, buradan birlikte çıkarız güzelim."

Ela her ne kadar Bengi ile görüşmesi gerektiğini düşünse de itiraz edemedi. Çünkü tüm kalbiyle vaktini Sarp'la geçirmeyi arzu ediyor, gece boyu çalışması bile gerekse yanı başında onu izleyerek dakikalarını tüketebileceğini biliyordu. İçinde hissettiği bu uçsuz bucaksız duyguların artık istese de önüne geçemiyor, kaldı ki bunları Sarp'la paylaştığında onun kendisine bakışlarını düşünmek, öpüşlerini, sarışlarını ve daha Ela'nın düşünürken bile yanaklarını kızartan yaramazlıklarını aklına getirmek genç kıızı dünyanın en mutlu insanı yapmaya yetiyordu. Hislerinin yoğunluğu ve onu göreceğ olmasının mutluluğuyla yanıt verirken, karşı tarafta ona olan hitabıyla derin bir iç çeken adamın sesini duyuyor, daha fazlasını söylemek içinse baş başa kalacakları anı bekliyordu.

"Tamam sevgilim, holdinge geliyorum ben o halde..."

Ela telefonu kapattıktan yalnızca birkaç dakika sonra kapının önünde kendisini bekleyen arabadaki yerini almıştı. İlk kez Sarp'ı iş yerinde ziyaret edecek olması genç kızı fazlasıyla heyecanlandırmış, bunun düşüncesiyle bile oturduğu arka koltukta sabırsızca kıpırdanmıştı. Yarım saat kadar sonra büyük, fazlasıyla ihtişamlı bir binanın önünde durduklarında bir kez daha Sarp'ın yönettiği, hâkimi olduğu zenginliğin farkına varmış, ancak bu kez bundan rahatsız olmak yerine, onun zekâsıyla, başarılarıyla ve yaptığı işlerle gururlanmaktan kendini alamamıştı.

"Size eşlik edeyim Ela Hanım," diyen Cihan'ın sesini duymasıyla bakışlarını binadan çekerek ona çevirdi.

"Gerek yoktu aslında. Ben giderdim."

"Sarp Bey'in talimatı bu yönde efendim."

"Peki," diyerek gülümsedi yalnızca. Bu gizemin ve korumacılığın önemini anlamasa da yanındaki Sarp'ın söylediklerini yerine getirmeye çalışan adamı zor duruma sokmak istememişti.

Duruşunu dikleştirip adımlarını büyük binaya doğru ilerletmeye başladı. Ayakları hızlı bir şekilde ilerleyişini sürdürürken içinde anlamını bilmediği bir heyecan ve o heyecanın yanında ufacık da bir sıkıntı vardı. Nedenini bilmediği bu ruh halinin buraya ilk kez gelişile ilgili olduğundan şüphesi bulunmadığı gibi, Sarp'ı görünce tüm gerginliğinin uçup gideceğinin de farkındaydı.

Sarp'ın ofisinin bulunduğu en üst kata çıktıklarında Cihan ona yol vererek asansörden çıkmasını bekledi.

"Bu taraftan Ela Hanım," der demez karşılarında aniden beliren kadın gülümseyerek yollarını kesti.

"Hoş geldiniz Ela Hanım... Ben Özlem, Sarp Bey'in asistanıyım... Kendisi benim size eşlik etmemi istedi."

Ela karşısında hem gülümseyen, hem de tuhaf bir biçimde gergin olan kıza gülümseyerek, "Merhaba... Memnun oldum," diyebildi. "Sarp'ın işi bitmedi sanırım," diye devam ettiğinde ise aldığı yanıtla başını hafifçe salladı ve anladığını gösterdi.

"Sarp Bey son anda çıkan bir toplantıda efendim... Birazdan bitecektir."

"Tamam o halde... Ben lavaboyu kullanabilir miyim acaba? Gösterebilir misin?"

Özlem her ne kadar onu uzak bir odaya götürmek zorunda olduğunu bilse de başka çaresi olmadığını biliyordu. Hemen yan taraftaki tuvalete doğru ilerleyip, "Buyurun, burası," derken ise içinden aklından geçen karşılaşmanın olmaması için bildiği tüm duaları sıralıyor, gelen o iki adamı Ela Hanım'ın görmemesi gerektiğini Sarp Bey kendisine tembihlerken çok net ve sert olduğunu hatırlıyordu. Onun hiçbir konuda herhangi bir hatayı kabul etmeyecek kadar kusursuzu istediğini biliyor, Özlem de mükemmel bir asistan olabilmek için çabalayıp duruyordu.

Özlem, Ela Hanım lavaboya girdikten sonra hemen yanında duran ve daha önce tanıştığı, artık bu ailenin şoförlüğünü yapan adama döndü.

"Cihan! Sarp Bey'in odasının önünde durabilir misin? Acayip bir şey duyduğunda tereddüt etmeden içeri gir lütfen, olur mu?"

"Neden? Ne oldu ki?"

"İki adam geldi bir süre önce," diye fısıldadı kimseye duyurmamaya çalışarak, "Ela Hanım'ın ailesi olduğunu söylediler. Daha önce olanları biliyorsun. Yine benzer bir şey olmasından korkuyorum."

"Anladım, tamam. Merak etme sen..." diye yanıtladı adam ve Sarp'ın odasına doğru hızlı adımlarla ilerledi. Ancak tam o sırada adamın ilerideki odasının kapısı açılmış ve koridor oradan yayılan sesle dolup taşmıştı. Şansına lanet eden Özlem, Ela Hanım'ı başka bir odaya henüz alamadan onların içeriden çıkmasını tedirginlik ve korkuyla karşılamış, ancak içeri girip Ela Hanım'ı oyalamaktan başka çaresi kalmamıştı. Ama şans bu ya, tam bunu nasıl yapacağını düşünürken aklındaki kız da lavabodan çıkmış, Özlem onun, "Gidebiliriz Özlem. Beklediğin için teşekkürler," deyişine karışan sesleri işitmesiyle gözlerini çaresizce kapatmadan yapamamıştı.

"Bunun geri dönüşü, başka yolu yok Sarp efendi. Yaptığınız ahlaksızlığın bir karşılığı olacak," diye bağırان adamın sesi koridorda çınladığında Ela bir an anlam veremiyormuşçasına duyduklarına kulak kabartmış, ancak tanıdık gelen, bedenini sıtımalara tutulmuşçasına titreten sesi kavramasıyla neler olduğunu anlamıştı. Bir zamanlar aşına olduğu, ancak o sestten dökülen tek bir sevgi sözcüğünü anımsamak yerine, "Evleneceksin," deyişini hatırlayan Ela'nın duyduklarını bir şekle sokması çok vaktini almamıştı. Ancak vardığı sonuç, duyduğu utanç veren, yerin dibine girmek istemesine, o anda dünyadan kaybolmak istemesine neden olan sözcükler onu olduğu yere adeta mihlamıştı. Ela, karşısındaki görüntüyle dudaklarından, "Hihh!" diye bir nidanın dökülmesine izin verirken, bir kez daha karşısına çıkan bu berbat duyguyla nasıl baş edeceğini kavrayamamıştı.

Yol boyunca elindeki gazeteyi bir an olsun elinden düşürmeyen adam, gözlerini o kocaman fotoğraftan ayırmadı. Kızının yanında durduğu adamı uzun uzun incelerken, fotoğrafın hemen yanındaki yazıyı sabah gördüğünden beri belki de yüzüncü kez tekrar okumaya başladı.

"Aras Holding'in Genel Müdürü Sarp Aras esmer bir güzelle el ele görüntülendi," diye başlayıp, *"Sarp Aras esmer bir güzelle..."* diye küçük başlıklar halinde devam eden haberi okumak yaşlı adamın içindeki öfkeyi adeta kaynatıyordu. Ela'nın adından bahsedilmeyen haberde adamın, *"Zamanı geldiğinde gereken detayları öğreneceksiniz arkadaşlar. Şimdilik her şeyin çok güzel gittiğini ve dışımızda olduğunca ciddi olduğunuzu bilin. Herkese iyi akşamlar..."* cümlesi gözüne çarpıyor, adam buna şaşırmadan edemiyordu. Hasan'ın günler önce kendi evlerine gelip, Ela'nın zengin bir adamın metresi olduğunu söylediğini anımsıyor ve onun söyledikleriyle bu yazılanları bağdaştıramıyordu.

Belki de bu Sarp denilen adamın kızıyla ilgili gerçekten ciddi düşünceler içinde olabileceğini, evlenmek isteyebileceğini aklına getiriyor, ancak yanında oturan oğlunun kendisini kıskırtmasıyla kendisini aslında gerçekleştirmek istemediği bir olayın

içinde buluyordu. Her ne kadar onun söyleyip durduğu gibi o adamdan para koparmanın mümkün olmayacağını düşünse de Ela'nın kendisini soktuğu durum karşısında da yaptığının doğru olduğunu düşünmeden edemiyordu. Engin'in artık belalarını örtmekten bıkmış olsa da para konusunu kafasında en sona itiyor, önce bu metres olayının doğruluğunu öğrenmek istiyordu.

Birkaç dakika sonra, nihayet istedikleri yere ulaşmış, Engin'in haberi gördükten sonra nerede olduğunu öğrendiği holdingin kapısından içeri adım atmışlardı. Ancak güvenlik tarafından durdurulmaları aynı hızda olmuş, Raşit'in kaşları çatılırken, Engin gerilmeden yapamamıştı.

"Kime bakmıştınız?" diye soran uzun boylu ve oldukça yapılı olan görevliye, "Sarp Aras ile görüşeceğiz," diye yanıt verirken karşısındaki adamın kaşlarının çatıldığı ise yaşlı adamın gözlerinden kaçmamıştı.

"Randevunuz var mıydı?" diye soran görevli ise karşısında duran bu adamları daha önce görmediğini ve Sarp Bey'le ne işleri olabileceğini düşünürken duruşunu dikleştirmeden yapamamıştı.

"Randevuya gerek yok. Ela Hanım'ın babası ve abisi geldi deyin kendisine... Bizi kabul edecektir."

Adam duydukları karşısında gerilirken, seri bir biçimde telefonunu eline aldı ve konuşması gereken kişiyi aramaya çalıştı. Yaşlı adamın söylediklerini aynen karşı tarafa aktarırken, Sarp Bey'in asistanının onu bekletmesi, ancak yalnızca birkaç saniye sonra adamları kabul ettiklerini belirten sözleri söylemesi adamı şaşkınlığa uğratmıştı.

"Buyurun," dedi şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak, "Sizi bekliyorlar."

Raşit ve Engin dıştan görüldüğünden çok daha ihtişamlı binanın içine girdiklerinde usul usul etrafı süzmeye başladılar. Biri tırtıklayabilecekleri parayla daha şimdiden kafasında nasıl kumar oynayabileceğini düşünürken, diğeri Ela'nın bu adamla nasıl bir ilişkisi olduğunu düşünür durumdaydı. Hasan'ın söyledikleri günlerce aklından çıkmamış, bunun doğruluğu baba

olduğunu sanan adamın ruhunu önemli olan tek şey buymuş gibi sarsmıştı. Kızının üzerinde herhangi bir emeği varmışçasına namusunu düşünür olmuş, ancak yıllardır inkâr edip durduğu, şüphe duyduğu o bağın Ela ile aralarında artık tamamen yok olduğunun, kızını Hasan'la evlendirdiği gün babalık gibi bir kavramı da hak etmez hale geldiğinin farkına varamamıştı.

Sarp bu geceyle ilgili tüm planlarını tekrar tekrar aklından geçirirken, teklifini nasıl yapması gerektiğini de planlamadan edemiyordu. Gidecekleri yeri gördüğünde Ela'nın heyecanlanacağı fikri nefesini kesiyor, bu gecenin orada eşsiz geçmesi için her şeyin kusursuz olmasını arzuluyordu. Eli durmadan cebinde tuttuğu yüzük kutusuna gidiyor, Sarp o yüzüğün sahibine dokunmak, kendine ait kılmak ve dudaklarından dökülecek "Evet"i duymak için çıldırır hale geliyordu.

Onları oraya Cihan'ın götürmesine karar vermişti. Arabanın zaten hazır olacağını ve Ela geldiğinde hemen çıkabileceklerinin bilincindeydi. Vakit kaybetmeden bu geceye başlayabileceklerini düşünmek, Ela'dan alacağından emin olduğu yanıtla yeni bir hayata adım atacaklarını hayal etmek genç adamı gülümsetmeye yetmişti. Ancak o sırada çalan telefon aklındaki düşünceleri dağıtmış, Sarp Ela'nın gelmiş olduğunu düşünmeden edememişti.

"Efendim Özlem?"

"Sarp Bey..." deyip duraksadı genç kız ve ardından hızla devam etti, "Güvenlikten haber verdiler."

"Ela mı gelmiş? Alsana içeriye..." diye yanıtladı ve her zaman kusursuz iş çıkaran asistanının bu haline şaşırmandan edemedi.

"Şey Sarp Bey... Ela Hanım değil, iki adam varmış kapıda. Ela Hanım'ın ailesi olduklarını ve sizinle görüşmek istediklerini söylemişler."

Duyduklarıyla bir anlığına kaskatı kesilen Sarp'ın kaşları çatıldı. Elleri sıkıntıyla saçlarının arasından geçti ve bu denli özel bir günde o adamların buraya adım atmış olmalarına inanamadı. Ela'nın gelmesine yalnızca dakikalar olduğunu gördüğünde içinde

önüne geçemediği bir öfke belirdi ve Sarp ne yapacağını düşünerek, hatta bekleyen asistanının suratına telefonu kapatarak odasından dışarı çıktı. Kapının önündeki masada oturup, elindeki kapanan telefona şaşkınlıkla bakan kadına çevirdi bakışlarını.

"Adamları içeri almalarını söyle!" derken sesi sert ve kararlıydı. Nitekim genç kız ikiletmeden söylediğini yapıp telefonu kapattığında, aklındakileri ona aktarmaya başlamıştı. "Senden bir şey yapmanı istiyorum Özlem... Birazdan Ela buraya gelecek. Çok yaklaşmışlardır muhtemelen, o nedenle iptal etmek mümkün değil. Ancak o adamlarla ben içeride konuşurken Ela'yı oyalama görevi sana düşüyor."

"Ben elimden geleni yaparım Sarp Bey..."

"Elinden gelenin fazlasını yap Özlem. Bu durumla ilgili asla hata kabul etmeyeceğim. Ne olursa olsun Ela o adamlarla karşı karşıya gelmeyecek."

Genç kız hızla başını salladı. Korkuyla yutkunurken, Sarp Bey'in kendisinden ilk kez bu denli önemli, üstelik de iş dışında bir istekte bulunduğu farkındaydı. Onu mahcup etmemeyi umarak, "Tamam Sarp Bey... Elimden gelenin fazlasını yapacağımdan emin olabilirsiniz," diye yanıtladığı sırada içinden dua etmeden duramamıştı.

Gerekli uyarıları yapmasının ardından Sarp odasına geri döndü ve söz konusu kişilerin gelmesini beklemeye koyuldu. Ne için burada olduklarını bilemiyor, ancak eğer tahmin ettiği şeyse bunun Ela'yı nasıl inciteceğini düşünmeden edemiyordu. Bu kez ondan hiçbir şey saklamayacağını biliyor, ama yine de öfkesini dizginleyemiyordu.

"Allah kahretsin!" diye tısladı sinirle ve tam o sırada kapısı çalındı. İçeriye giren Özlem'i gördüğünde duruşunu dikleştirdi ve soğukkanlı, kendinden emin tavrını kolaylıkla takındı.

"Geldiler Sarp Bey," diyen genç kız fazlasıyla gergin görünse de Sarp bunu umursamamıştı.

"İçeri al..." dedikten sonra Özlem hafifçe kenara çekilmiş ve bekleyen iki adama yol açmıştı. Adamlar içeri girerken, dışarıda Selen'in hataya olanak tanımayan görevi başlamış, Sarp'ın

gerginliği ise neredeyse zirveye ulaşmıştı. Karşısındaki adamları derinlerinden taşıp gelen şiddeti dışa vurarak buradan postalamayı içinden geçirse de mesafesini koruması gerektiğini aklından çıkarmamış, bunun sakinliğiyle onlardan tek kelime duymadan konuşmaya başlamıştı.

“Buyurun. Size nasıl yardımcı olabilirim?” derken yüz ifadesi sükûnetini koruyor, ancak içindeki, onlara bakarken hissettiği bu iğrenme duygusunun önüne bir türlü geçemediğini hissediyordu. Aklında Ela’nın bir süre önce yaşadıkları dolanıyor, nasıl bir babanın kızına bunları yaşatabileceğini anlayamadığı gibi oğlu için, yalnızca para için canından birini feda etmiş olmasını kabul edemiyordu. Adam çatık kaşlarının altından Sarp’a bakarken ise genç adamda tek bir iyi his bile uyandırmıyordu.

“Nasıl yardımcı olabileceğini eminim biliyorsundur. Buraya Ela için geldim.”

“Yani?” diyerek kısa ve öz sorusunu tahammül edemediğini belli edercesine karşısındaki adama yöneltti. Devamında neyin geleceğini fazlasıyla merak etmişti.

“Kızımı istiyorum Sarp Efendi... Onun senin metresin olarak kalmasına izin vereceğimi mi sandın?”

Duyduğu kelimeyle bir anlığına öfkelense de sakinliğini soruyan Sarp, “Senden herhangi bir konuda izin aldığımı sanmıyorum,” diye yanıt verdi.

“Ben Ela’nın babasıyım... Onun senin yanında bir metres gibi dolanmasına, haysiyetimi ayaklar altına almasına izin veremem. Ela’nın benimle gelmekten başka şansı yok.”

Sarp onun sözleri karşısında iyiden iyiye sinirlendiğini hissederken aklından geçenleri eyleme dökmekten başka bir şey istemiyordu. Onun dudaklarından dökülen o kelime genç adamı öfke dehlizlerine sürüklüyor, yumruğunu suratına geçirmekten başka bir şeyi arzulamadığının farkına varıyordu.

“Öyle mi? Ama kızın sana gelmek istemiyor. Kaldı ki...” dedi ve kendisini sakileştirmeye çalışıp bir anlığına duraksadıktan sonra taviz vermeyen sesiyle sözlerini sürdürdü. “Kaldı ki istese bile, buna izin vereceğimi sana düşündüren şey ne?”

"Babasıyla gelmek isteyecektir."

"Hangi baba?" diye sordu adam ve sesi daha önce hiç olmadığı kadar ürkütücü bir tona bürünürken artık kendisini tutamayacağını farkına vardı. "Kızını sevmediği, istemediği bir adamla, borçlarının ödenebilmesi için evlendiren bir baba mı? Yoksa ona yaşattıkları yetmiyormuş gibi, buraya gelip namus dersi vermeye, ahkâm kesmeye çalışan bir baba mı? Ya da günlerce, haftalarca yanında olmayan kızını bir kez bile merak etmeyen baba mı? Hangisi?" diye bağırırken sesinin ne denli yükseldiğini fark edemiyor, kapıda bekleyen adamının nasıl gerildiğini elbette ki bilemiyordu.

"Düzgün konuş benimle!"

"Konuşmazsam ne olur? Ne yapabilirsin? Böcek gibi ezebileceğim değersiz adamlarken, bana, Ela'ya nasıl bir zarar verebilirsiniz?" diyerek yaşlı adamın üzerine yürüdü. Ancak o ana kadar sessizliğini koruyan Engin işlerin sarpa saracağını çoktan öngörmüştü.

"Biz buraya zorluk çıkarmaya gelmedik Sarp Aras!" dedi kendinden emin olduğunu sandığı bir ses tonuyla. Ancak adamın kendisine çevrilen bakışlarıyla yutkunmadan, gerilmeden edememişti.

"Ya ne için geldiniz peki?"

"Sen bizim için çenemizi kapatacak bir şeyler düşünürsün... Şöyle sağlam bir miktar mesela..."

"Para istiyorsunuz yani?" diye sordu Sarp kaşları havaya kalkarken. İçten içe bunu beklediğini düşünmüş, ancak konuşmanın gidişatı onun bir anlığına da olsa şüphe duymasına neden olmuştu. Ama şimdi, aslında duymayı beklediği şeyin adam tarafından dile getirilmiş olması Sarp'ın onlarla ilgili yanılmadığını anlamasını sağlamıştı.

"Evet, aynen öyle... Eminim metresinin ailesini memnun edecek bir şeyler yaparsın."

"Yoksa?"

"Yoksa Ela bizimle gelmek zorunda kalır," diyen adama bakarken onu duvara yapıştırmamak, hepsine karşı biriktirdiği

öfkelerini kusmamak için kendisini zor tutuyordu. Ancak halen varlığını sürdüren mantıklı yanı bugünün onlar için özel bir gün olduğunu fısıldıyor, planlarını ve hatta Ela'nın gelmiş olabileceğini hatırlatıyordu.

Derin bir nefes alarak kendisini toparlamaya çalıştı. Eğer aptallık etmeyi sürdürürlerse onlara cevaplarını daha munasip bir zamanda verebileceğini düşündü ve onun değersiz cümlelerine tek bir cevap daha vermeden kapıya doğru ilerleyip sonuna kadar açtı. Sesini yükseltmemek için direnç gösterirken, Ela'nın uzak bir odaya alınmış olacağını umut etmeden yapamamıştı.

"Hemen gidin buradan, yoksa elimden bir kaza çıkacak. Ela'nın babasının karşısında olmasını da umursamayıp haddinizi bildireceğim. Size para falan yok. Bundan sonra bir kez daha karşımıza çıktığınızı görürsem ya da duysam bunun böylece kapanmayacağından şüpheleniz olmasın."

Raşit, adamın açtığı kapıdan oğlunun yardımıyla dışarı çıkarken iyice öfkeli olduğunu hissediyordu. Engin gibi para umurunda olmasa da karşısındaki bu adamın kendisine haddini bildirmeye çalışmasını yediremiyor, Ela'ya ise kendisini bu duruma düşürdüğü için sinirlenmeden edemiyordu.

"Bunun geri dönüşü, başka yolu yok Sarp efendi. Yaptığınız ahlaksızlığın bir karşılığı olacak," diye bağırduğunda adamın sözleri çalınacağına Sarp'ın kulağına, o taptığı aşığı olduğu kadını ses yankılandı.

"Hihhh," diye bağırarak acılı ses gözlerini çaresizlikle yummasına neden olmuş, bakışlarını sol tarafına çevirdiğinde gördüklerine inanamamıştı. Şaşkınlıkla açılmış, dolu dolu olduğundan emin olduğu gözleri adamın canını vaktmeye yeterli olmuş, genç kızın kaskatı kesilmiş, uzaktan bile belli olan titreyen görüntüsüyle genç adam diğer herkesi unutarak adımlarını ona doğru atmıştı.

"Ela?" diye fısıldadı çaresizce. Adımları hızlanırken tek düşüncesi onu kollarına almak, sıkıca sarmak, ona zarar verecek her şeyden korumaktı. Akmaya hazır beklediğinden emin olduğu

yaşlarının dökülmesine engel olamayacağını bilse de elini uzattı ve onun narin elini avucuna aldı.

"Sarp..." diye fısıldayışı o anda çalındı kulağına ve genç adam kollarında onu sıkıca sarmadan önce ıslanan yanaklarını usulca kuruladı. "Sarp onlar... Neden buradalar? Ne karşılığın-
dan bahsediyorlar?" diye sordu ve hemen ardından aklına gelenlerle gözlerinden sicim gibi akan yaşları durduramadı. "Senden para mı istiyorlar?" diye sorabildiğindeyse sesi iyice azalmış, Ela titreyen bedenini durduramadığını düşünürken hissettiği bu aşağılayan duyguyla öleceğini sanmıştı.

"Güzelim lütfen... Sakin ol önce..." diye normal zamanda sakinleşmesini sağlayacak sesi duymazlıktan geldi ve eli adamın avuçlarından kurtulurken bir anda hissettiği güçle adımları hızlandı. Halen koridorda beklemekte olan iki adamın yanına doğru koşar adımlarıyla ulaştı ve babasının karşısına dikildiğinde yalnızca adamın yüzüne baktı.

Titreyişlerini bastıramıyor, kalbindeki acıyı dindiremiyor, daha fazla ne kadar aşağılanacağını bilemiyordu. Üstelik Sarp'ın bu kez bunu yaşayan taraf olduğunu bilmek genç kıza soluk al-dırmıyor, onun karşısında bu duruma düşmek bağıra çağıra ağ-lamak istemesine neden oluyordu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sorarken zorlukla bakışlarını babasının gözlerinden bir an bile çekmiyor, onun tek bir söz söylemesini bekliyordu. Ancak onun yanıt vermediğini gördükçe, içindeki hayal kırıklığının yarattığı o uçsuz bucaksız derya genç kızın nefesini kesiyordu. Oysa buna çoktan alışması gerektiğini biliyor, yine de umut eden kalbine lanet etmeden yapamıyordu.

"Senin ahlaksızlıklarını unutmak ve susmak için gerekli olan karşılığı istiyoruz. Zengin aşığının cebini çok etkilemeyecektir," diyerek susan babasına tezat konuşan abisi genç kızın hayal kırıklığına ek olarak öfkeyle dolup taşmasına neden oluyordu.

Onun midesini bulandıran yüzüne daha fazla bakmaya katlanamayarak yeniden babasına döndü. Bedenindeki titreme anbean artarken, yıkık dökük, solgun bir sesle, "Hâlâ mı para baba?" diye sordu. "Hâlâ mı beni bu kadar küçük düşürüyorsun?"

Hâlâ mı bu kadar değersizim senin için? Hâlâ mı beni bir para kaynağı, feda edebileceğin, hor görebileceğin bir şey olarak görüyorsun?”

Adam ağzını açıp ona cevap verecek, karşısında fazlaca ukalaşmış duran kızına haddini bildirecekti ki Ela'nın havaya kalıp onu susturan eli adamın sözlerine engel oldu.

“Madem bu kadar değersizim neden rahat bırakmıyorsunuz beni? Neden çıkmıyorsunuz hayatımdan? Hâlâ neyin savaşını veriyorsunuz? Yetmedi mi benden aldıklarınız, bana yaşattıklarınız? Sen beni neden hiç sevmiyorsun baba? Ya da sevmiyorsan da neden yakamdan düşmüyorsunuz?” diye bağırırken genç kız, direncinin kalmadığının farkındaydı. Kararan bakışları, boğazında nefes almasını engelleyen o koca yumru Ela'nın son gücünü de tükettiğinin kanıtıydı.

Adamın, kızının sözleriyle öfkeden koyulaşan bakışları Sarp'ın daha Ela ilk cümlesini tamamlar tamamlamaz gözünden kaçmadı. Ela'nın yanına iyice yaklaştı ve onun içindeki kırgınlığı, kızgınlığı, nefreti kusmasını beklemeye başladı. Bu kadarını yapması gerektiğinin, yalnızca bu şekilde yaşadıklarını geride bırakabileceğinin farkındaydı. Ancak genç kızın çığlık çığlığa sözleri biter bitmez yaşlı adamın havaya kalkan eli Sarp'ın gerçekleşmesini bekleyeceği, izin vereceği bir hareket asla olamazdı. Adamın elini seri bir hareketle havada yakaladı ve saf bir hiddet okunan gözlerini adamın gözlerine odakladı.

“Sakin!” diye gazabını düşmanına saçmak isteyen bir savaşçı gibi tısladı, “Sakin bunu deneyeyim deme! Onun saçının teline zarar gelirse, bir daha ona parmağınızın ucuyla bile dokunmayı bırak bir metre yaklaşırsanız hiçbirinizi yaşatmam, anlıyor musun beni?”

Yaşlı adam bileğini Sarp'ın tutuşundan kurtarmak için uğraşırken, “Sen...” diye cevap verdi. Bakışları hâlâ Ela'nın üzerinde, sözleri ona hitabendi. “Sen tam da Hasan'ın söylediği gibiymişsin. Ancak metres olabilecek, küçük bir fahişe...”

Sarp'ın adamın bileğini tutan eli, duyduklarıyla yaşlı adamın gırtlığına sarıldı. Çıldırıldığını düşünüyor, onun sözlerinden

sonra Ela'nın artan hıçkırıklarıyla önüne geçen her şeyi yakıp yıkabileceğini hissediyordu.

"Ne diyorsun lan sen? Ne diyorsun? Ne metresi?" diye bağıyordu kükremeler eşliğinde. Adam boğazındaki elin sımsıkı tutuşuna, zorlukla aldığı nefese rağmen direniyor, oğlunun da güvenlik görevlileri tarafından tutulduğunu görse de bu durumdan çok da etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Yalan mı? Seninle dost hayatı yaşamıyor mu?" diye durmadan bağılıyor, ancak Sarp bu durumun Ela'yı adeta kıyamete sürüklediğini biliyordu. İki adamın da iyice yoldan çıkması üzerine güvenlik görevlilerine teslim ederken, onlarla uğraşmanın nafile olduğunu anlıyor, hesabını daha sonra, Ela yanında değiken görmesi gerektiğini kendine hatırlatıyordu.

İkisi de götürülmek üzereyken önlerinde devasa bedeniyle durdu ve yaşlı adamın boğazından bir kez daha kavradı. Artık ne onun Ela'nın babası olduğunu aklına getirmiş, ne de hareketlerinin önüne set çekmeye çalışmıştı.

"Bir daha sizi Ela'nın yakınında görürsem, bir daha buraya adım atmaya kalkarsanız, hayatımıza pisliğinizi sürerseniz, sizi bu şehirden silerim. Seni de... Oğullarını da..." diye kükrerken onlara karşı hissettiği öfkenin ve nefretin bir dağ misali yükseldiğini hissediyordu. "Ela benim karım olacak. Ve o dakikadan itibaren sizinle hiçbir bağı kalmayacak. Bir kez daha onun sizin yüzünüzden tek damla gözyaşı döktüğüne şahit olursam, yemin olsun ki bu meteliksiz halinizi mumla ararsınız."

Sözleri biter bitmez bakışlarını güvenlik görevlilerine çevirdi.

"Gittiklerinden emin olun! Bir daha binanın yüz metre yakınına bile yaklaşmayacaklar. Bu şirketin etrafında bile dolaşırlarsa, kendinize başka iş arayın," derken sesi buz gibiydi. Adamlar başlarıyla selam verip kattan onları yaka paça götürerek ayrıldıklarında başını arkasına çevirdi, ancak gözlerinin aradığı silüet orada değildi. Adımlarını hızlandırdı ve asistanının olduğu yere yaklaştığında gözleri arzu ettiği kişiye hızla sabitlendi. Selen'in ona su içirmeye çalıştığını gördüğünde, "Canım..." diye fısıldayarak yanına gitti, "Canım..."

O sırada aklına gelen şeyin yapabileceklerinin en iyisi olduğuna karar verdi ve Cihan'a bakarak, "Arabayı hazırla, kapının önünde bekle," dedi. Daha fazla zaman kaybedecek, Ela'nın burada daha da fenalaşmasına izin verecek durumda değildi. Bu gece hem her şey sona erecek, hem yeniden başlayacak, Ela'nın bugüne dek döktüğü tüm gözyaşları artık sonsuza kadar dınecekti.

"Emredersiniz..." diyen adam henüz yanlarından ayrılmadan aklındaki son konuyu da ekledi. "Korumalardan birkaçına söyle, adamları takip ettirsinler. Baran'a da haber vermeyi unutma..."

Cihan verilen emri yerine getirmek üzere yanlarından ayrılırken, Sarp o sırada çoktan Ela'nın önünde diz çökmüş, gözlerini gözlerine sabitlemeyi denemişti.

"Güzelim, iyi misin?" diye fısıldarken sessizce, onun yeşillerinden hâlâ akmakta olan gözyaşları içinı dağlasa da hepsini kurutacağına, onun mutluluğu olacağına içinden bir kez daha yemin etmişti.

Genç kız kendini onun kollarına bırakırken, içli nefesleri adamın şefkatle gözlerini yummasına neden olurken Sarp, "Gidelim mi?" diye sordu. Ela duyduğu soruyla adamın kollarından hafifçe uzaklaştı ve onun sözlerine anlam vermeye çalışarak, az önce yaşadığı amansız sarsıntıyı dindiremeden, "Nereye?" dedi.

Sarp az önce olan biteni az da olsa unutturabilmek adına hafifçe gülümseyerek ellerini onun saçlarına uzattı ve ağlar-ken bile içinı titreten güzelliğini yudum yudum içtikten sonra, "Soru sormak yok. Bana güveniyor musun?" diye sormadan yapamadı. Ancak sorusu karşısında masum küçücük bir kız gibi başını sallayan, hafifçe kııarmış burnunu çeken genç kız, Sarp'ın kalbinin patlayacak kadar şefkatle dolmasına neden olmuştu.

"O halde..." dedi onun kendisine güveni karşısında zorlukla yutkunarak, "O halde ver şimdi bana elini bir kez daha... Bana güven..." diye fısıldadığında Ela'nın gözlerinden akan iki ber-rak gözyaşı damlasını dudaklarıyla kurutmaya çalıştı. Avucuna bırakılan narin eli de dudaklarına götürürken ayağa kalktı ve Ela'yı da kendisiyle birlikte kaldırıp, kolunu omzundan geçirerek

ince bedenini kendisinininkine bastırdı. "Bana güven güzelim... Seni asla incitmeyeceğime, bundan sonra hiç kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğime güven..." diyerek sözlerine devam etmiş, saçlarına kondurduğu şefkat tüten öpücükle ise kızın kalbindeki yaraya merhem olduğunu farkına varamamıştı.

Ela yemyeşil gözlerini gecenin karanlığına aralarken, sevdiği adamın omzunda daldığı huzurlu uykunun koynundan sıyrıldı. Holding'in önünde Cihan'ın kullandığı arabaya bindiklerinde henüz tam anlamıyla kararmamış havanın artık aydınlığını kaybettiğini görmek genç kızı şaşırtmıştı.

"Sarp..." diye fısıldayıp, başını yasladığı güven kokan omuzdan kaldırırken adamın bakışları kendininkileri bulmuş, kolu omzuna dolanıp bedenini bedenine yaslamıştı.

"Geldik güzelim... Tam zamanında uyandın."

"Çok uyumuşum..."

"Hı hı... Çok uyudun..." diye fısıldadı ve dudaklarını onun şakağına değdirirken kadınsı kokusunu ciğerlerine çekti. "Ben de ne kadar uykucu bir sevgilim varmış diye düşündüm."

Genç kız onun böyle tatlı bir ses tonuyla konuşarak kendisini gülümsetmek isteyişini anladığında dudakları buruk bir şekilde kıvrıldı ve bir an sonra daha birkaç saat önce yaşananlar film şeridi gibi gözlerinin önünde sıralandı. Babası ve abisinin öznesi olduğu yakıp yıkan görüntüler ve sesler kulaklarına dolarken Ela, bulunduğu kollarda yeniden titremeye başladığının farkına varamamıştı.

"Şşşşt..." diye fısıldadı Sarp kollarında titreyen kıza ve onu sımsıkı sarmaya devam etti. Başına, saçlarına küçük öpücükler bırakırken biraz olsun sakinleşmesini bekledi. Ancak Ela'nın bu olayı kolay atlatamayacağını, her daim için sızılı bir yara olarak kalacağını artık bilincindeydi. "Ben buradayım güzelim. Ne olursa olsun yanıdayım," diye devam ettiği sırada arabanın durduğunu ve Cihan'ın hızlı hareketlerle indiğini fark etti. O ana kadar bu kadar yaklaşmış olduklarına ihtimal vermemişti.

Ancak anlaşılan yalnızca Ela'ya odaklanan ve onu gören gözleri diğer her şeye bir kez daha körleşmişti.

"Nereye geldik Sarp?" diye soran genç kızın dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı ve tadı aklını çelse de bunu baş başa olacakları zamana erteleyerek, "Sorma... Birazdan göreceksin," diye yanıtladı. Kendi tarafındaki kapıyı açıp indiğinde Ela'nın kapısı da oradaki görevliler tarafından açılmıştı.

"Hoş geldiniz Sarp Bey," diyerek ikisinin de inmesine yardımcı oldu. Ve aradan dakikalar geçtikten sonra Ela etrafına bakındı. Bu kez hafif bir ışık vardı. Ve... Ve bir şeyler tanıdıktı... Işıklar... Işıkların içindeki küçük ev... Gözlerini yumdu. Karanlıkta seçemiyor olsa da biliyordu, oradaydı.

"Sarp," diye fısıldarken adama, gözlerinden akan berrak inci tanelerini hissedemiyordu. Ancak adamın baş döndüren yakınlığının fazlasıyla farkındaydı.

"Her şey burada başladı," dedi adam nefesini kızın şakağına verirken. Derin bir nefes çekti içine.

"Burası... Burası senin bana ilk gelişin... İlk gözlerime bakışın..."

Yeşillerini gizleyen kirpikler eşsiz bir nazla aralandı. Orman yeşilleri gecenin rengine bürünmüş, elleri adamın yüzüne uzanırken, bedeni de ona yaklaşmıştı.

"İçeri götür beni..."

İkiletmedi Sarp. Ancak kafasındaki şey farklıydı. Hafifçe eğilerek bir elini Ela'nın dizlerinin altından geçirdi ve tek hamlede kucağına aldı. Onun tatlı kıkırdayışı kulağına dolduğunda Sarp'tan mutlusu yoktu.

Evin açık olan kapısından birlikte girdiler. Kapı Sarp'ın ayağının desteğiyle kapanırken çoktan girişteki yerlerini almışlardı. Sarp'ın kollarından usulca süzüldü Ela ayaklarının üzerine. Etrafa bakındı. Her şey bıraktığı gibiydi... Çok fazla bir vakit geçmemişti belki ama yaşadıklarının hissettirdiği çok daha fazlasıydı.

"Neden buraya geldik?" diye soracakken Sarp'a daha cümle dudaklarından çıkar çıkmaz kısık bir melodi doldu evin içine. Ve etrafına baktığında Sarp'ı küçük bir müzik sisteminin başında

buldu. Yavaş yavaş yaklaştılar birbirlerine. Sarp onu kollarına aldı seri bir biçimde ve müzik eşliğinde salınmaya başladılar. Yalnızca dans değildi aralarındaki uyumu artıran, ruhların birbirine karışmasıydı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Ela adamın kulağına. Sarılmak yetmiyor, onu tamamen hissetmesini sağlamıyordu. İçindeki utanç, hüznün ağır basıyor olsa da o anda bu duyguları bir kenara itmeyi başarıyordu.

"Sev beni. Hep sev..."

Sarp'ın yanıtı kızı gülümsetmişti.

"Seviyorum," dedi bir kez daha sesli bir biçimde. Bu kez adamın dudakları Ela'nın şakaklarından aşağıya doğru uzanmaya koyulmuştu.

"Hep öp beni. Hep sarıl..."

Nefes nefeseydi genç kız. Adamın yakıp kavuran sıcaklığı, Ela'yı talan eden tutkusu bedeninin her bir yanında salınıyordu.

"Öperim... Sarılırım."

Kelimeler dudaklarından zorlukla çıkıyor, Ela kendisini tamamen Sarp'ın kollarına bırakmamak için zor tutuyordu.

"Evlen benimle..."

Şaşkınlıkla durdu hareket eden ayakları. Başı ağır ağır adamın boyun çukurundan yükseldi. Az önce başlatıp devam ettirdikleri sevimli oyunu sürdüreceklerini sanmıştı. Ama... Bu... Doğru mu işitişti?

"Ev... Ne?"

Adamın büyük elleri genç kızın yüzünü kavrıdı.

"Evlen benimle Ela'm. Karım ol. Ailem ol. Zaten nefesimsin her şeyim ol. Sabahım... Gecem... Mutluluğum, hüznüm... Hepsi birden... Sadece benim ol..."

Ela'nın dili tutulmuştu. Ne söyleyeceğini bilemiyor, duydukları karşısında şaşkınlığını gizleyemiyordu. Evet, bunu hep beklemiş, içten içe dilemişti ona âşık olduğunu kabul ettiğinden beri. Ama yine de... Bunu işitmek hayal etmekle aynı değildi. Hayallerde yalnızca Ela ve Sarp vardı. Sadece ikisi... Ancak şimdi huzurlarını kaçırın bir ailesinin olduğu gerçeği yüzüne çarpıyordu.

"Sarp... Ben..."

"Ela?"

Hafifçe uzaklaştı Sarp. Onun yüzünden okunan tedirginlik adamın kalbini sıkıştırmaya yetmişti.

"Sarp..."

"Ne oluyor Ela?"

"Ben..." Bakışlarını çevirdi adamın öfke toplayan bakışlarına. Ela, dile gelmedikçe, içindekileri dökmedikçe Sarp'ın incineceğini biliyordu.

"Bugün olanları gördün Sarp. Ben böyle bir aileden geliyorum."

Anlamaz bakışlarını gördüğünde devam etti.

"Senin karın olmak... Bu..."

"Sus," diye fısıldadı. Elleri genç kızın dolgun dudaklarına kapanmış, konuşmasına fırsat tanımamıştı. "Ailen umurumda mı sanıyorsun? Onların ne istediği, ne dediği umurumda mı?"

Alnına küçük bir öpücük bıraktı.

"Sen umurumdasın benim sadece. Yalnızca sen... Çünkü seni seviyorum ben. Her şeyden, herkesten çok seviyorum. O kadar çok bekledim ki Ela... O kadar çok senli hayal kurdum ki... Karım olman... Benim olman... İlk ve tek hayalimdi..."

Bu kez ellerini adamın dudaklarına kapatan Ela'ydı.

"Seni seviyorum," dedi küçük bir hıçkırık eşliğinde, "O kadar istiyorum ki karın olmayı... Nasıl, ne denli istediğimi, hayal ettiğimi tahmin edemezsin. Ama sana zarar vermekten korkuyorum. Seni utandırmaktan..."

"Sen utandıramazsın beni," derken dudaklarına kapanan elleri öpücüklere boğmayı da ihmal etmemişti adam. "Ancak mutlu edebilirsin..."

Kollarına sığındı kadın. Sımsıkı sarıldı. Adamın erkeksi kokusunu içine çekti. Bu kokuyu bir ömür duymak için, bu sıcak kollarda olabilmek için ailesini arkasında bırakmaya razıydı. Zaten onlara bir aile de denemezdi. Artık tek ailesi Sarp olacaktı.

"Evlenirim... Seninle evlenirim," der demez dudaklarına kapanan dudaklar ile inledi. Elleri adamın boynuna dolandı. Ensesinde gezindi parmakları. Saçlarının arasına kaydı usul usul.

"Sarp," diye inledi bir nefes arasında, "Seni seviyorum." Durmuyordu Ela. Konuşmaktan bıkmıyor, onu sevdiğini söylemekten yorulmuyordu. "Senden başka kimsem yok," diyordu yalnızca, "Her şeyim sensin... Aşkım, arkadaşım, annem, babam... Tek ailem sensin Sarp. Benim senden başka gideceğim yol yok."

"Benim var mı sanıyorsun? Bir kez ortak olmuşken soluğuna, sensiz bir nefes var mı bana?"

Canhıraş dokunuşlar hâkim oluyordu bedenlerde. Sevgiyle, tutkuyla ve katıksız bir aşkla kucaklanan kadın bacaklarını adamın beline doluyor, dudaklarını an olsun ayırmıyordu dudaklarından. Nefes nefeseydi bir de. İnliyordu her nefeste.

"Sarp," diye inliyor, adı bir dua gibi süzülüyordu dudaklarından. Bu kez ikisi de duramayacaklarının bilincindeydi. Nitekim bunu dile getiren Sarp olmuştu.

"Bu kez duramam Ela. Bu kez olmaz. Eğer... Durmamı istiyorsan şimdi söyle bunu... Yoksa..."

Elleri kadının incecik bedeninde, aklını oynatmasına neden olan kıvrımlarında dolanıyor, kan ter içinde bırakıyordu Sarp'ı.

"Durma," dedi Ela. Sesi kararlı, kendinden emindi. "Durursan ölürüm..."

O andan itibaren beklenen, kalpleri sıkıştıran, bedenleri heyecanlandıran bir yola girmişlerdi birlikte. Geri dönüşü yoktu. Kapı üstlerine hiç açılmamak üzere kapanıyor, ikisine de birbirlerinden başka ışık bırakmıyordu.

Durmadı Sarp. An olsun durmadı. Titreyen ellerine, bedenini delmek ister gibi atan kalbine inat devam etti kanını kaynatan dokunuşlarına. Ve o andan itibaren her şey yepyeni, her şey başlangıçtı.

22. BÖLÜM

Sabretmişti o güne kadar Sarp. Beklemiş, beklerken acı çekmiş, özlemiş, özlerken aşkını hasretine karmış, yeniden yoğrulmuştu. Sabır belki de sahip olduğu en büyük erdem olmuştu. Ancak o anda... Tutku dolu nefes sesleri duvarlarda yankılanarak, kadının ve erkeğin tenlerine çarptığında sahip olduğu her özellikten bir bir arınmıştı. Yalnızca bir erkekti o sırada. Seven ve aynı şekilde sevildiğini tüm hücrelerinde, iliklerine kadar hisseden bir adamdı yalnızca.

“Durma,” diyen, “Durursan ölürüm,” diye inleyen kız kollarında arzuyla kıvrılırken, Sarp hissettiği bu tarifsiz fırtınaya esir olmuştu. Ela’nın yemyeşil gözleri adamı kendisine esir etmiş, Sarp onun bakışlarında takılı kalırken, narin ellerinin acemi dokunuşlarıyla da kanı kaynamıştı. Ancak yavaş olması gerektiğini, kollarındakinin Ela, sevdiği, sevebileceği, deliler gibi âşık olduğu tek kadın olduğunu unutmuyordu. Her dokunuştan sonra harlanan temaslarını biraz olsun söndürmeye, içinde kaynayan bu yanardağın patlayacağı anı olabildiğince geciktirmeye çalışıyordu.

Kızın, “Sarp,” diye inleyişi çalındı kulaklarına. O incecik parmakların omuzlarında, boynunda dolanması, oradan süzülen temaslarla inerek, giymiş olduğu gömleğin üzerinden bile dokunduğu yeri yakıp kavurması, Sarp’ın sahip olduğu son mantık kırıntılarını da süpürmeye yeterliydi. Ancak o an, tam genç kızın muhteşem bedenini az önce telaşlı adımlarla, kucağında Ela ile girdiği odanın ortasındaki yumuşacık saten çarşaflarla örtülü yatağa bıraktığı o an, kuytularına itmeye çalıştığı mantığının geri gelmesini sağlayacak bir şey oldu. Ufacık bir titreyiş

hissetti bedenini Ela'nınkine bastırduğunda. Genç kızın bacakları Sarp'ın beline dolanmış olsa da durdu Sarp, durabildi. Nefes nefese hafifçe uzaklaştı. Bakışlarını Ela'nın kızarmış yanaklarında, kararmış gözlerinde gezdirdi.

"Korkuyor musun?" diye sordu yumuşacık, şefkat dolu bir ses tonuyla. Sesi tok ancak bir o kadar anlayışlıydı. O anda bile, bedenini zorlayan kaskatı haline rağmen durabileceğini biliyor, Ela'nın duygularını kendi ihtiyaçlarının önüne koyuyordu.

Başını hafifçe sallayan genç kız, korktuğunu onaylasa da uzaklaşmadı adamdan. Korkmasını gerektirecek bir şey olmadığını duymaya, Sarp'ın kasıp kavuran o dokunuşlarını tüm bedeninde, her bir köşesinde hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Korkuyorum..." Sesi boğuktu. Ancak buna rağmen kendinden emin konuşuyordu. "Ama beni incitmezsin, biliyorum. Sen... Benim sevdiğim adamsın. Deliler gibi âşık olduğum adamsın."

İnleyerek dudaklarına kapandı Sarp. Genç kızın dolgun alt dudağını kendi dudakları arasında hafifçe kısıtırırken, elleri de daha kıskırtıcı, daha mahrem bölgelere uzanmış, Ela'nın üzerindeki elbiseyi hafifçe, bacaklarını okşayarak yukarıya sıyırmıştı. Nasıl incitirdi onu? İstese bile yapamaz, onun canının acımasına, gözlerinde görebileceği küçücük bir incinmişliğe bile tahammül edemezdi.

"İncitmem," diyebildi zorlukla, bir nefes arasında, "Nasıl yaparım bunu? Seni bu kadar severken... Senin için canımı bile verebileceğimi hissederken..."

Elini hafifçe kaldırdı. Adamın sakallı yüzüne uzandı. Yanagını hafifçe okşadı ve o minicik dokunuş usul usul süzülerek adamın boynuna uzandı.

"Ben de her şeyimi veririm senin için... Canımı... Ruhumu... O yüzden... İncitsen de dert değil. Senden gelebilecek her şeye razıyım ben."

Boğazındaki kocaman, onun yaşamış olabileceklerinin, yaralarının yarattığı kupkuru yumruyla kapandı bu kez dudaklarına. Ela'nın verdiği arzu dolu karşılıklar aralarındaki bu sonsuz ihtirası artırıyor, kıvamlı, yoğun, elle tutulabilecek kadar

somut bir tutku haline getiriyordu. Ancak Sarp'ın hissettikleri salt tutku olmaktan çoktan çıkmıştı.

"İncitmem," diye inledi Sarp onun öncesini aklından, teninden silmek istercesine bedenini okşarken. "Kıyamam sana," diye devam etti öpücüklerinin arasından onu yatıştırmaya.

Gerçekte öyle olmadığını bilse de ve bu, hayatta hiçbir şeyin beceremediği kadar canını yaksa da ilkmış gibi dokundu sevdiği kadına. Yaşadığı tüm kötü anları hafızasından silmek, Sarp'lı hatıralar yaratmak istiyordu tüm kalbiyle. Üzerindeki elbiseyi yavaşça yukarı doğru çekip üzerinden sıyrıp atarken aklındaki tek şey, bu geceyi onun için muhteşem yapmaktı. Dudakları milim milim, üzerinden çıkan elbisenin etkisiyle kıskırtıcı bir hal alan bedenine ilerledi. Önce göğüs oluşuyla buluştu o ıslak temaslar. Göğüslerinin arasındaki o pürüzsüz, mis kokulu vadiye minik öpücüklerini bırakıp, dilinin tüm gece devam ettireceği oyunlarına başlarken fısıldadı bir kez daha...

"Unut her şeyi Ela'm... Yalnızca ikimizi düşün. Yalnızca bizi..."

İkiletmedi Ela. Zaten başka bir şey düşünebilecek durumda değildi. Sarp'ın usta dokunuşlarının, kıskırtıcı öpüşlerinin altında kıvrılırken, ona daha fazla dokunmak, tenine daha fazla değmek için çıldırırken aksi mümkün olamazdı. Elleri adamın gömleğine uzandı. Geniş, sert göğsüne dokundu önce. Usul usul okşarken parmakları çoktan kendi yolunu bulmuş, düğmelerden birini özgürlüğüne kavuşturmuştu. İlk düğmeyi ikinci, ikinciye ise diğerleri takip ederken gözlerini bir an olsun Sarp'ın gözlelerinden ayırmıyordu.

Sarp ise izin vermişti Ela'ya. Üzerinde sahip olduğu gücü görmesine olanak tanımaya karar vermişti. Ancak o zaman özgür olabilirdi dokunuşlar... Ancak o zaman farkına varabilirdi Ela kendi güzelliğinin, yapabileceklerinin... Ancak bunun bir işkenceye dönüşeceğini tahmin edememişti genç adam. Ela'nın yumuşacık dokunuşlarının onu bu denli yolda çıkarabileceğini düşünememişti.

"Ela'm," diye inledi adam genç kızın elleri göğsünden karına usul usul, yakıp kavuran dokunuşlarla ilerlerken. Ancak

adamin düz karnından daha aşağılara uzanan eller güldürdü Sarp'ı. "Dur güzelim. Dur..."

"Ne oldu?" diye sordu genç kız. Şaşkın bakışlarını adama çevirmiş, neden durdurduğunu anlamaya çalışıyordu. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Öyle masumdu ki bu soruyu sorarken... Öyle tedirgindi ki bakışları... Yanlış bir hareket yapmaktan, Sarp'ı mutlu edememekten korkuyordu. Bilmiyordu nasıl davranması gerektiğini. Nasıl dokunması gerektiğini kestiremiyor, bir erkeğe zevk verebilecek hareketleri kafasında hesaplayamıyordu. Oysa bilemiyordu yalnızca içgüdüleriyle bahsettiği dokunuşların, adamı patlama noktasına sürüklediğini... Hayal edemiyordu yalnızca o kışkırtıcı bakışlarıyla adama bakıyor olmasının bile Sarp'ı zirveye ulaştırabileceğini...

"Yanlış bir şey mi? Ah Ela'm... Tam tersine..." Gülerek devam etti konuşmasına. Ağır ağır Ela'yı okşamayı da sürdürmeyi atlamadı. "Öyle doğru yapıyorsun ki... Ama dayanma sınıırım... Artık kendini aştı sevgilim. O yüzden yavaş gitmeliyiz."

Derin bir nefes aldı Ela. Nasıl yavaş gidilir onu bile bilmiyordu ki...

"Ben..." Zorlukla yutkundu Ela. Sarp'ın şu anda yaşıyor olduklarından çok daha tutkulu dakikaların öznesi olduğunu düşündü. Başka bedenlerle, başka tenlerle karıştığını getirdi hatırına. Gözleri doldu istemsizce. Tecrübesizliğini derinden hissediyor, bunu kırabilmek için her şeyi yapabileceğini düşünüyordu. "Ben ne yapacağımı bilmiyorum. Seni nasıl mutlu edeceğimi..."

"Şşşt!"

Dudaklarına kapanan erkeksi parmaklarla kısıldı sesi. O yumuşacık okşayan başparmak usulca dudaklarında dolandı. Adamın bakışları gecenin karasına bürünmüş, yüzü tutkuyla kasılmıştı. Parmakları dudaklarından çenesine, oradan gerdanna süzölmüştü.

"Sen yalnızca bak bana... Yalnızca bir kez dokun... O ellerin bir kez, usulca temas etsin tenime... Ben mutluluktan ölü-rüm Ela'm."

Elleri yeniden uzandı adama. Bu kez utanma yoktu. Geçmiş silinmişti aklından. Aniden sızan gölgeler çekilmişti aralarından. Yattığı yatakta hafifçe doğrularak dudaklarını adamın boynuna dokundurdu. Kulağına çalınan iç çekiş doğru yolda olduğunun göstergesiydi. Dudakları boynundan aşağılara indi usul usul. Bu kez adamın bedenine ıslak damgalarını vuran Ela'ydı. Ancak Sarp, fena bir durumdaydı. Göğsüne değdiğinde o sıcak dudaklar, kavrulduğunu hissediyordu. Dudaklarından dokulenen şiddetli inilti küle dönmek üzere olduğunu haber veriyordu.

"Ela'm... Ah Ela'm..."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. Elleri adamın omuzlarına uzanmış, onu kendine doğru çekmişti. O dakikadan sonra Sarp için durmak, ancak bir rüya olabilirdi. Ya da bunun için bir kıyamet gerekirdi.

Adamın elleri genç kızın hâlâ üzerinde olan dantel kumaşa uzandı. Önce dolgun kabartıların üzerinden geçti okşayan bir dokunuşla. Ardından sırtına süzüldü eli. Sutvenin kopçasını, usta bir hareketle açarken, diğer eli de hâlâ elanın göğüslerini tavaf etmeye, tenini ezberlemeye devam ediyordu. Sutven serri bir hamleyle çekip alındı omuzlarından. Onun karşısında çıplak kalmak korkutmuyordu Ela'yı. Yaşayacakları tedirgin etmiyordu. Nasıl bir his olduğunu bilmese de Sarp'a güveniyordu. Ve tıpkı onun dediği gibi içgüdüleriyle hareket ediyor, adamı olduğundan daha da fazla tahrik ediyordu.

Az önce düğmelerini açmış olduğu gömleği adamın omuzlarından arkaya doğru hızla sıyırdı. Dirseklerinin üzerinde doğrulmak yetmemiş, tamamen oturur vaziyete gelmişti. Adamın çıplak kalmış göğsü ise muhteşem bir ziyafet sunuyordu Ela'ya. Onu daha önce de görmüştü. Tenine değmişti bakışları. Ancak hiçbirinde bu denli mahrem olmamıştı bakışlar. Her bakış ardından dokunma ihtiyacını doğurmamıştı. Oysa şimdi... Ona dokunmak için çıldırıyordu. Onun olacağı, tamamen ona ait olacağı anı yaşamak için sabırsızlanıyordu. Elbette canı acıyacaktı için tedirgindi. Ancak içindeki tutku öyle bir hale gelmişti ki bunu bile önemsemiyordu.

Dizlerinin üzerinde doğrultu ve adama yaklaştı. Elleri göğsünde, kollarında yeniden gezinmeye başlamıştı. Ancak bu kez dudakları göğsünde, göğsündeki o erkeksi tüylerin üzerinde yerini almıştı. Her öptüğü, her dokunduğu yeri ıslatıyor, Sarp'ı dönülmez bir yola sokuyordu.

"Ela," diye inledi adam. Artık kendini tutamayacağını biliyordu. Sabrı kalmamıştı. Onu kendine ait kılabilmek için deliriyordu. Genç kızın okşayan ellerinden sıyrıldı hızla. Ayağa kalktı onun şaşkın bakışları altında. Üzerindeki pantolonun kemerini çözdü ve yatağın hemen karşısındaki koltuğun üzerine attı. Pantolonun düğmeleri de akabinde açılmış ve adamın üzerinden hafifçe sıyrılmıştı. Şimdi yalnızca siyah bir baksırla duruyordu Ela'nın karşısında. Ancak onu da çıkarmanın Ela'yı ür-küteceğini biliyordu. Beklemeliydi.

Yeniden uzandı yatağa ve Ela'yı usulca altına aldı. Genç kızın bacakları hafifçe ayrılmış ve adamı ortaya çıkan aralığa misafir etmişti. Bacakları Sarp'ın beline dolanmadan önce, altındaki minik çamaşırın etrafında gezinen parmaklar ve tam da oraya doğru eğilen baş Ela'nın nefesini kesti. Sarp'ın saçlarını avuçladı hafifçe. Ve adam çamaşırının üzerinden Ela'nın sıcaklığına küçük bir öpücük bırakırken, genç kızın sırtı yay gibi kıvrıldı. Küçük bir inleme süzüldü dudaklarından.

"Sarp..."

"Buradayım sevgilim. Seninleyim. Bırak kendini bana."

Az önce külotunun etrafında gezinen parmaklar kumaşın kenarlarına hafifçe takıldı ve yavaş bir hareketle sıyırdı. Genç kızın bunun etkisiyle kapanan gözlerini görmüştü. Gülümsedi. Onun utangaçlığının arasından sızıp ortaya çıkmayı bekleyen ateşini, tutkusunu biliyordu, şahit olmuştu. Sarp'a ise bunu tam anlamıyla dışarı vurmasına yardımcı olmak kalıyordu.

Çamaşır da tıpkı sutyen gibi yeri boylarken nefesini tuttu Sarp. Çok güzeldi sevdiği kadın. Öyle güzeldi ki Sarp'ın bu güzellik karşısında nefesi kesiliyor, buna rağmen onun gerçekliğinden şüphe duyuyordu.

"Gerçek olamayacak kadar güzelsin." derken ciddi idi. Öylesine edilmiş bir iltifat değildi. Tamamen hissettiklerinin, düşüncelerinin dışı vuruşuydu. Eli yavaşça dokunurken genç kızın dümdüz, gergin karnına, kasıldı. Tek bir dokunuşla, avucunda hissettiği tenle kaskatı kesildi Sarp.

"Tanrım!"

Başını hafifçe geriye attı. Gözlerini yummuş, yüzü gergin bir hal almıştı. Yeniden genç kıza baktığında, onun da sıklaşan nefesinin etkisiyle bir körük gibi yükselip alçalan göğüslerini gördü. Ve dayanamadı daha fazla. Tutamadı kendisini. Altında kalan son parçayı da canhıraş hamlelerle üzerinden attı. Ve yeniden genç kızın üzerindeki yerini aldı. Ağırlığını dirseğinin üzerine verirken, boşta kalan eli de genç kızın muhteşem güzellikteki bedenini okşamaya koyulmuştu. Ela'dan çıkan kısık inlemeler kanını kaynatıyor, genç kızın yastığının üzerinde savrulan başı haz dolu denizlere itiyordu adamı. Ve nihayet dudakları o pembe kabartıları bulduğunda ikisinden eş zamanlı olarak çıkan şiddetli inlemeler kalan bir parça sabrını da yok etti Sarp'ın. Dudaklarıyla oynadığı oyunlara dili de katıldı... Elleri de boş durmuyor, genç kızın bedeninde ulaşabildiği her noktayı ateşe veren dokunuşlarla okşuyordu.

"Sarp," diyordu Ela durmadan. Onun adı bir dua gibi süzülüyordu dudaklarından. Yaşadıklarına, aldığı bu hazza inanamıyor, korkularının ne denli anlamsız olduğunu düşünmeden edemiyordu. Sevişmenin bu kadar muhteşem olabildiğini kendisine öğrettiği için kollarında bir ateş misali alev aldığı bu adama minnettar olmadan edemiyordu. Ela da kendisini onun ellerinin okşayışları, dudaklarının arsız oyunları karşısında tutamıyor, inlemelerine mani olamadığı gibi adama temas eden, dokunmak için çıldıran parmak uçlarına da söz geçiremiyor. Geçirmek de istemiyordu. O anda nasıl bir zevk alıyorsa aynıısını Sarp'a yaşatabilmek için yanıp tutuşuyordu.

Adam genç kızın bacaklarını biraz daha araladı. Ela'nın incecik, pürüzsüz bacakları Sarp'ın beline dolanmıştı. Kalçalarından başlayarak ayak bileğine kadar ilerledi tüy dokunuşları.

Hassas teninin ürperişini parmaklarının altında hissetti. Hoşuna gitmişti.

Kendisini hafifçe bastırdı altındaki bedene doğru. Ela'yı kıskırtmak, yanmak için hazır bekleyen bu ateş parçasını tutuşturmak istiyordu. Dudakları genç kızın dudaklarını yeniden kavarken ufacık bir nefes arasında fısıldadı.

"İyi misin?"

Başını sallayışını gördü. Gözlerinin harika bir nazla aralanışını... Ve gözkapaklarının ardından Sarp'ın dünyasına ılık hırıyla giren orman yeşillerini...

"İyiyim," diyebildi genç kız nefes nefese, "Ama dayanamıyorum."

Neye dayanamadığını bilmiyordu Ela. İçinde yükselen şeyin ne olduğunu bilemiyor ama bir şeylerin yaklaşmakta olduğunu hissediyordu. Bedenine bastırılan beden, hissettiği ihtişam nefesini tutmasına neden oldu. Ancak Sarp da soluk soluğa kalmıştı.

"Kendini bana bırak sevgilim. Rahat bırak," derken bu zorlanışın nedenini kestiremiyordu. Ancak kollarında gevşeyen kıızı hissettiğinde gülümsedi. Okşayışlarını sürdürdü. Elini vücutlarının arasından aşağıya doğru kaydırды ve genç kızın sıcaklığına dokundu. Hazırdı. Artık zamanıydı... Öpüşler talepkâr, dokunuşlar sabırsız, odada yankılanan nefes sesleri kıskırtıcıydı.

"Seni seviyorum," diye fısıldarken adam, kendisini özlemini çektiği, aylardır hissetmeyi beklediği, bunun hasretiyle yanıp tutuştuğu sıcaklığa bıraktı. Hızlı ancak nazik bir birleşmeyi yaşadıkları. Ancak Ela'nın dudaklarından fırlayan küçük çığlık ve tam o anda Sarp'ın karşılaşmış olduğunu hissettiği engel kaskatı kesilmesine neden oldu. Gözleri açıldı şaşkınlıkla. Ela'nın gözlerinden süzülen iki damla yaşı gördüğündeyse kaşları çatılmıştı. Ancak kafasında dolanan tek bir şey vardı. O da az önce tamamen hissettiği o engelden başkası değildi.

"Ela," diye inledi, "Sen... Nasıl?"

Alın genç kızın alnına dayalı, gözleri kapalıydı. Hissettiklerine inanamıyor, Ela'nın dudaklarından çıkacak tek bir sözü işitebilmek için kulak kesiliyordu.

"Sarp," diyen, "Ne oldu?" diye soran kıza çevirdi bakışlarını. Hâlâ bir milim bile kıpırdamamıştı.

"Sen... Nasıl? O adam..."

Anlamıştı Ela. Yemin olsun ki anlamıştı. Gözlerini adamdan kaçırmadan yanıtladı.

"Sorma... Devam et, lütfen..."

Genç kızın alnına küçük bir öpücük bıraktı. Ancak altında hafifçe kıpırdanan beden, hissettiği sıcaklık gözlerinin aynı kararmışlığa yeniden bürünmesine neden oldu. Gece karası saçları okşadı usulca. Yüzünü kendisine çevirdi. Alnını öptü yeniden. Burnuna indi. Ardından dudakları da nasibini aldı ıslak öpücüklerden.

"Seni seviyorum," diye inledi yeniden hareketlenmeden, Ela'yı da avuçlarında yarattığı fırtınaya katıp kendisiyle birlikte sürüklemekten hemen önce...

Bedenlerin birleşmesinin yaşattığı haz esir alırken âşık bedenleri, ikisinin de dudaklarından birbirlerinin adları dökülüyordu. Yalnızca nefes sesleri duyuluyordu odada. Sesler birbirlerine karışıyor, bir adam bir kadının soluğuna ortak oluyordu. Bir kadın, bir adamın ellerinde yeniden doğuyor, adamın kokusunun sindiği bir hayata adım atıyordu.

Haz dolu o zirveye birlikte tırmanırken inledi Ela.

"Sarp... Lütfen..."

Ne için yalvardığının farkında değildi. Ancak bu gelen her neyse hem bir an önce bitmesini istiyor, hem de ömür boyu bu hissin esiri olmayı arzuluyordu.

"Birlikte güzelim. Bırak kendini," dedikten hemen sonra kadının kasılmalarını hissetti. Zevk çılgınları yankılandı. Kullaklarına dolarak başka her sese sağır etti Sarp'ı. Onunla birlikte bırakırken kendini uçurumdan aşağıya, Ela'nın kendisine tutunmasına izin verdi. El ele, göz göze süzöldüler bulutların arasından. Nefes nefeseydi soluklar... Kalpleri dörtнала koşturan bir ritim tutturmuştu. Sarp onu incitmemeye gayret ederek yana kaydı ve hâlâ soluklarını düzene sokamamışken Ela'vı

kendisine doğru çekti. Bakışlarını onun güzel yüzünden ayırmadı. Az önce aldığı zevkle o minicik yüz gevşemiş, bakışlar mahmurlaşmıştı.

"Ela'm..." diye fısıldadı Sarp usulca. Onun küçük çenesinden hafifçe tutarak kendisine çevirmişti bakışlarını. "İyi misin?"

Genç kadının hafifçe kalkan eli adamın yanağına uzandı. "İyiyim..." diyebildi. "Çok iyiyim."

"Ben..." dedi Sarp. Bunu nasıl dile getirebileceğini bilmiyordu. "Bunun nasıl olduğunu aklım almıyor Ela..." Ancak içinde de tutamazdı. Günlerdir bunu düşünerek kendisini yiyip bitirmişken, şimdi bunun gerçek olmadığını öğrenmek mucizeden farksızdı.

"O... O yapamadı Sarp. Olmadı."

"Sus," dedi, "Tamam, anlatma! Duymak istemiyorum."

Genç kızın tedirgin bakışları Sarp'ın gözlerine değdi.

"Peki... Böyle olmasaydı... Bunu sorun edecek miydin?"

Gülümsedi Sarp.

"Ela... Sevgilim... Meleğim... Ben günlerdir öyle olduğunu düşünüyorum zaten. Ben her şeyi göze alarak sevdim seni. Senin teninden önce gözlerin mühürlendi benim ruhuma. Evet öldüm. Bunun düşüncesiyle, sana bir başkasının dokunmuş olabileceği düşüncesiyle yandım. Ama..."

"Ama ne?"

"Ama sen önemliydin benim için. Seninle geçireceğim ömür, saçma bir et parçasından daha önemliydi."

"Ben neden böyle düşünemiyorum peki?" diye sordu adama biraz daha yaklaşırken. Duydukları onu dünyanın en mutlu kadını yapmış, az önce yaşadığı o tarifsiz zevkten sonra bunları işitmek dünyadan soyutlamıştı. Bir de cesaretlenmişti Ela. Hissettiklerini içinde tutmamak konusunda cesaretlenmişti.

"Ben neden senin bir başkasına, başka bir kadına, tene dokunduğunu düşündüğümde canım yanıyor? Çıldıracak gibi oluyorum..."

Kollarında sımsıkı sardı genç kızın çınlıçplak bedenini.

"Çıldırma. Bunun bir için bir sebep yok meleşim. Senden önce hem tenime hem ruhuma aynı anda dokunan kimse olmadı."

Kıkırdadı genç kadın.

"Ağzının çok iyi laf yaptığını söylemiş miydim?"

"Biliyorum. Eveti nasıl kaptım sanıyorsun?"

Duraksadı Ela. Bu gece yaşadıklarının tarifi yoktu. Bir kâbusun içinden çıkmış, bir rüyada uyanmıştı. Hayal âlemine süzölmüş, haz dolu diyarlara uzanmıştı. Ve hepsi, tüm bu mutluluk Sarp'ın sayesindeydi. Ve Ela yakında onun karısı olacak olmasının mutluluğunu tüm gece onun kollarında yaşamak istiyordu.

Eli adamın göğsünde okşarcasına dolandı.

"Uyumayalım," diye fısıldadı. Gözleri adamın gözlerini buldu. Dudakları hafifçe aralandı. Adamın dudakları tarafından kısıtıldığında inledi. İçindeki bu yabancı olduğu ateş tarafından esir alınmıştı.

"Uyumak yok," diyebildi Sarp nefes nefese. "Kutlayacağız. Aşkımızı... İçimizdeki bu ateşle kutlayacağız..."

Sevdiği kadının dudaklarına kapandıktan saniyeler sonra, yalnızca nefes sesleri yankılanıyordu odanın içinde. Ela'nın elleri anbean daha talepkâr oluyordu. Adama dokunuşları cesaret buluyor, az önce onun kendisine yaşattığı zevki Sarp'a geri vermek istiyordu. Tek arzusu onunla mutlu bir ömür geçirmektir. Yan yana... Göz göze... Soluğu soluğunda... Sarp'ın kalbine dokunarak, o kalpte yer aldığını bilerek geçirdiği bir ömürdü hayalindeki...

"Seni çok seviyorum Sarp. Çok... Çok fazla," diye inledi kısık, ufakık bir nefes arasında. Ancak niyeti adamın içini titreten, bedeninde bilmediği kasılmalara yol açan, yabancı olduğu bir zevk diyarına ulaştıran öpüşlerine, dokunuşlarına, okşayışlarına mola vermek değildi. Tam tersi daha fazlasıydı özlemini çektiği...

Adam kollarındaki kadını yanıtsız bıraksa da, o anda içindeki aşkı söze dökmemiş olsa da dokunuşlarıyla gösterdi. İspat etti aşkının büyüklüğünü, sınırsızlığını... Ellerinin altındaki incecik, kusursuz bedene dokunurken parmak uçlarının bu hisle sızlayışını önemsemedi. "*Daha fazla*" diye haykıran bedenini

dinledi yalnızca... Elleri uzandı Ela'nın yumuşacık teninin en kuytularına. Kendini sevdiği kadının sıcaklığına hapsederken, bedenini onunkiyle bütünleştirip, bir kez daha, sarsan, sersemleten bir tutkuyla sahip olurken, her şey silinmişti yeryüzünden. Yalnızca ikisi vardı. İkisinin aşkları dolanıyordu etrafta... Nefes sesleri duyuluyordu yalnızca... Ve Sarp yorgun argın, soluk soluğa, ikisinin de bedeni ter içinde ayrılırken Ela'nın sıcaklığından, genç kadını da kendisiyle birlikte sürükledi huzurun kollarına. Ancak Ela hafifçe esneyip, sevdiği adamın, hayattaki tek aşkının kollarına sığınırken birkaç saniye sonra uykuya teslim olmuştu bile... Sarp ise... Onun için gece uzundu. Ve kollarında Ela'yı tutuyor olmanın, çırlıçıplak vücudunu kendi vücudunda hissetmenin, Ela'nın uyku kokan tenini derin derin solumanın, tadına varmanın zamanydı.

Üzerindeki ince pikenin örtemediği bedeninde hissettiği hafif serinlikle açtı gözlerini. Kirpiklerini kırıştıtararak meydana çıkardığı yeşilleri nerede olduğunu anlamak ister gibi bakındı etrafına. Uyku mahmuru bakışlar önce odanın içinde gezindi ve yeniden kapandı. Yanındaki sıcaklığı hissedebiliyor, adamın nefes seslerini duyabiliyordu. Ardından ellerinde bir dokunuş hissetti. Tam sağ elinde, parmağında... Bir soğukluk... Bir metalin dokunuşu... Ardından kulaklarına dolan ses, yüzüstü yatar olmasının verdiği etkiyle ensesine çarpan bir nefesle birleşti...

"Zümrüt olmasını istedim önce," diye fısıldadı adam. Sesi hafif boğuk, yeni uyanmış olması nedeniyle çatlatkı...

"Sonra," dedi dudakları milim milim Ela'nın sırtını arşınlar ken... Bir öpücük bıraktı ensesine gece karası ipeksi saçları kenara iterek... Bir öpücük daha geldi ardından. Tam sırtına... Bir eli hâlâ Ela'nın sağ elinin parmağını tutmaya devam ederken, dudakları da adım adım sırtından aşağılara iniyordu.

"Sonra zümrüt yeşili olmaz dedim kendi kendime. Yetersiz..."

Dudakları rotasının sonuna gelip biraz durakladı. Tam kalçalarının üzerindeydi, belinde... O muhteşem seksilikteki bel çukurlarından birinin üzerinde.

"Neden?" diye fısıldadı Ela. Sesinin ne denli kısık, titrek ve inlercesine çıktığının farkında değildi. Uyandığında kasıklarında az da olsa hissettiği o hassasiyeti unutmuş, o arsız ıslak dudakların şu anda dokunduğu yere odaklanmıştı.

"Çünkü," diye yanıtladı adam. Dudakları hâlâ kadının belinden bir nefes boyu uzaklıktaydı... Biraz daha yaklaşıp dokunabilirdi yeniden. Sıcacık tenini dudaklarında hissedebilir, mis kokusunu burnuna doldurabilirdi. Ama yapmadı. Dudakları yerine ellerini görevlendirdi bu kez. Eli kadının belinde usul usul gezindi. O iki çukuru okşadı, sevdi. Ardından daha aşağılara kaydık dokunuşları... Daha yuvarlak, çok daha kışkırtıcıydı parmaklarının altında hissettikleri. Eli Ela'nın kalçalarında hükümdarlığını ilan edip, okşayışlarına devam ederken, Ela başını geriye çevirip adamı görmeye çalışıyordu. Öyle zor bir durumdaydı ki... Dudakları inlememek için direnirken dişlemekten muhtemelen kızarmıştı.

"Sarp," dedi nefes nefese... "Ne yapıyorsun?"

Oysa ne yaptığının farkındaydı. Ela'yı delirtmekti bu adamın tek amacı. Kesinlikle delirtmek... Ya da belki de tere yağ gibi erimesini istiyordu. Çünkü bedeninden yayılan bu sıcaklık, sonunun bu olacağını haykırıyordu. Ama kasıklarındaki o tatlı sızı... Midesindeki kıpırtılar... Yo hayır! Bu çok daha güzel bir şeydi. Dün gecenin devamı gibi... Ama aynı zamanda daha yakıcı...

Cevap vermedi adam kadının sorusuna. Okşayışlarına, dudaklarının, dilinin oyunlarına devam etti.

"Zümrüt yetersiz gelecekti çünkü... Senin gözlerinin yeşiline ulaşması mümkün değildi..."

Usulca yukarı çıktı ve kaskatı kesilmiş bedenini kadının kalçalarına bastırdı. İçindeki tutkuyu, Ela'nın bedenini yeniden bedenine katma arzusunu dizginlemekte zorlanıyordu. Ancak şimdilik duygularına ket vurmali, ona alışması için zaman tanımalıydı. Ama yine de... Bu sabahlık bu kadarını yaşamalarında bir sakınca yoktu...

Hafifçe Ela'nın üzerinden yükselerek yüz yüze gelmelerini sağladı. Aralarındaki ince pikeyi çekip almış, seri bir hareketle

vere tırlatmıştı. Az önce tuttuğu elini avuçları arasına aldı. Ve dokunduğu elindeki yüzüğü geçirmiş olduğu parmağı dudaklarına götürdü. Kendi vücudu ile yatak arasına hapsettiği kadının hırlanan nefesinin farkındaydı.

Bir tek benim Ela'nın gözleri o kadar yeşil olabilir diye düşündüm. Dudaklarını alnına bastırdı bu kez... "Çünkü yeşil senin gözlerin demektir benim için... Sana özeldi..."

Avucunun içindeki eli serbest bırakarak Ela'nın bakmasına olanak tanıdı. Genç kadının gözleri ıslıl ıslıl parlayarak, parmağındaki yüzükte gezinirken Sarp da onu izliyor, tepkilerini hazırlamasına kazıyordu.

"Evliliğimiz... Bu yüzük kadar berrak, lekesiz ve parlak olsun istedim..."

Duyduklarının etkisiyle dolu dolu olmuş gözler adama çevrildi. Onun gözlerine mühürlendi gecedan beri kaçınıcı olduğunu bilmediği bir sefer daha... Elini kaldırdı ve yanağına uzattı.

"Ben... Yalnızca seni istiyorum ama... Yüzük umurumda değil. Para, pul hiçbiri umurumda değil. Sadece sen olsan yanımda, yeter bana."

Burnunu genç kadının minicik burnuna sürttü hafifçe. Ve onun tatlı nefesini kendi yüzünde hissederken fısıldadı.

"Biliyorum güzelim. Ama ben sahip olduğum her şeyi, tüm dünyayı önüne sermek istiyorum."

"Kalbin benim olsun yalnızca. Sadece o..."

"O zaten senin Ela'm. Ellerine bıraktım onu ben zaten. Şimdi ve sonsuza kadar sana ait..."

Kollarını adamın boynuna dolayıp dudaklarına uzanmadan önce fısıldadı.

"Seni seviyorum."

Ve adamın yanıtlamasına izin vermeden dün gece onun yaptığı gibi tutkuyla kapandı dudaklarına. Erkeksi dudakları kendi dudakları arasında hafifçe kısıtırırken adamın inlemesi çalındı kulaklarına. Bacaklarını hızla onun kaslı beline dolarken, verdiği kısacık molada söyledi aklından geçeni.

"Muhteşem bir yüzük sevgilim... Bayıldım."

Sarp tek hamleyle, beline dolana incecik bacakların da etkisiyle Ela'yı da kucaklayarak yataktan kalktı. Onun kıkırdaması dolarken kulaklarına yüzleri aynı hizada, Sarp'ın elleri Ela'nın saçlarının arasındaydı. Banyoya doğru adım adım ilerlerken gözlerini gözlerinden ayırmadı.

"Dün akşam verecektim. Çünkü yüzük evlenme teklifi ederken verilir. Ama akıl mı bıraktın bende..."

Ela banyoya girdiklerinin farkına vararak adama daha çok sokuldu. Bir eli Sarp'ın ensesinde, diğeri erkeksi tüylerle çevrili göğsünde gezindi.

"Aklını başından mı aldım yani? Onu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Adamın homurtusu kahkaha atmasına neden olurken, birlikte düşün içine girdiler. Ve üstlerinden akmaya başlayan suyun ardından banyoda yankılanan son kelimeler adamın oldu.

"Seni gördüğümünden beri aklım başımda değil ki..."

Sonrası yine aşına oldukları nefes sesleriydi... Sonrası yine tutkularını harlayan şiddetli inlemelerdi... Sonrası ikisini de içine alan lâl rengi bir girdap, aşk dolu anlardan ibaretti...

Haftalar SONRA

"Kaç haftadır Ela'ya yaklaşamıyorum haberiniz var mı sizin? Gülüp durmayın moron gibi!"

Sarp, tam karşısında duran Baran'ın pis kahkahaları ve Yağız'ın anlayışlı bakışları eşliğinde sinirini bastırmaya çalıştı. Ellerini saçlarının arasından çaresizce geçirirken homurdanmadan duramamıştı.

"Senin o cadaloz kardeşin, annemle bir olup kumpas kurdu bana. Neymiş efendim! Artık orası kız eviymiş. Öyle her istediğimde elimi kolumu sallaya sallaya giremezmişim. Otuz senelik evimin kapıları Bengi'nin yüzünden suratıma kapandı resmen."

"Ha anladım! Sen eve giremediğin için bu kadar sinirlisin... Boğaz manzarasını özlediğini söyleseydin seni bir yerlere götürürdük dostum..."

"Dalga geçme Baran..." diye adeta hırladı genç adam, "O patates burnunu kırdırtma bana! Ela'yı göremediğim için çıldırıyorum tabi ki... Boğaz manzarası düşündüğüm son şey bile değil."

"Patates mi?" diye homurdanıp şaşkınlıkla oturduğu yerden ayaklanan Baran'ı umursamamayı denedi. Ancak işittiği sözle adeta dumur olan kuzeni, anlaşılan kendisine, gözlerini alamadığı bir kız tarafından takılan bu adı çok da sevmemişti. "Ne patatesi yaa? Lilâ cadısından öğreniyorsun değil mi sen bu lafları?"

Sarp, kontrol etmek ister gibi burnunu tutan Baran'a cevap vermeden açılan kapıyla bakışlarını o tarafa çevirdi. O sırada gelen kişiyi Baran da fark etmiş, her zaman yaptığı gibi dalga geçmeden edememişti.

"Hah! İşte şimdi kadro tamamlandı. Âşıklar cenneti..." dedi ve yüzünü tiksindircesine buruşturarak ekledi. "Hepiniz midemi bulandırıyorsunuz."

Genç adam bir anlığına Ela'ya duyduğu özleminden uzaklaşıp, dikkatini karşılarında kendilerine biraz umursamaz biraz da şaşırarak bakan, Baran'ın söylediklerine anlam vermeye çalışan adama yöneltti.

"Gel Kuzey! Sen uyma bu yontulmamış orman mahsulüne... Onu da göreceğiz yakında..."

Herkes kendi aralarında sohbete dalmışken Sarp, Baran'a aklındakini sormadan duramadı.

"Konuştun mu adamla?"

Başını salladı genç adam. O da kendisine yöneltilen soruyla yeniden tehlikeli görüntüsüne bürünmüştü.

"Raşit Efendi artık asla yaklaşamaz size. Mahkemeden kararı çıkarttı Kuzey."

"Peki ya o şerefsiz?"

Sıkıntıyla iç çeken Baran'dı bu kez.

"Yer yarıldı yerin dibine girdi sanki. Arhavili'yle arıyoruz ama iş yaptığı adamlarla da iletişime geçmiyor. Ama merak etme

ben de birkaç adam diktini bulundukları yerin çevresine kuş uçmayacak. Sadece Hasan'ın katede girmesini bekleyeceğiz.”

Sıkıntıyla elini sakallarının arasından geçirdi. O herifin nerede olabileceği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Kaldı ki her yerde saklanıyor olabilirdi ve ne zaman ortaya çıkacağı, ne yapacağı da belli olmazdı. Üstelik çeki de tahsil etmemişti. Bu nedenle Arhavili'nin de eli kolu bağlanmış, elinden bir şey gelmemişti.

“Bütün foyasını çıkarın ortaya. Artık onun keyfini ya da aklını başına toplamasını beklemeyeceğim.” “Merak etme,” dedi Baran ve devam etti, “O herif vasadışı işleri yüzünden hapsi boylayacak.”

Sarp ona inanıyor, güveniyordu. İşini iyi yapacağına, üstelik bu olayda fazlasıyla titizlenip ekstradan çaba gösterdiğine emindi. Yalnızca bekleyecek, işi Baran ile Arhavili'ye bırakacak ve o herifin hak ettiği, layık olduğu deliğe tıkilmasını izleyecekti. Ondan sonra ise o delikten çıkmaması, bir daha asla özgür olamaması için elinden geleni yapacaktı.

23. BÖLÜM

“İnsan heyecandan ölebilir mi?”

Kelimeler dudaklarından daha dökülmeden iki elini de kalbine götürerek odadaki bu dörtünale ritmi yavaşlatmaya çalışan genç kız, etrafındaki tüm kadınların aniden dikkatini çekti. Gözler hızla, kendisine ayrılan geniş suite aynanın karşısındaki koltuğa oturtulmuş, saçından makyajına kadar her türlü detayına özen gösterilen Ela'ya çevrildi. Sabahın erken saatlerinden beri genç kıza destek olmak, hazırlığında ona eşlik etmek ve heyecanını paylaşmak üzere toplanmış, ailenin en önemli üyeleri olan kadınlar, gülen gözlerle onu izleseler de üzerinde uygulanan her hazırlık sonrası güzelliği karşısında hayrete düşmeden de edememişlerdi. Nitekim içlerinden biri de hiç kuşkusuz Ela için en kıymetlilerden olan Mira'dan başkası değildi.

Genç kadın az önce emzirdiği minik, obur oğlunu sıkıca tutarak Ela'nın yanına doğru tüm zarıflığı ve çekiciliğiyle ilerledi. Ela ona baktığında genç kadın kendisi hakkında ne düşünüyorsa aynısını aklından geçirmiş, onu kardeşi gibi görmekten kendini alamadığı gibi, güzelliği karşısında etkilenmemenin mümkün olmadığına da içten içe onay vermişti.

“Bilmem. Olabilir aslında... İnsanın heyecandan ölmesi mümkün olabilir.”

Mira tüm patavatsızlığıyla ortaya atılan ve dudaklarından çıkan sözlerle Ela'nın duruşunu değiştiren kuzenine gözlerini devirerek baktı.

“Çok konuşma da tombişimi tut biraz. İnsanı germekte üzerine yok yani Bengi... Kızı iki cümleyle strese soktun.”

Yediği azara aldırmadan Erim'i kucağına aldı genç kız ve onu sabahtan beri kaçınıcı olduğunu bilmediği bir defa daha mınıcırmaya koyuldu. Erim'in varlığı, oburluğu, sabahtan beri yaptığı şirinlikler hepsinin stresini üzerlerinden almaya yetiyordu.

"Bu kadar stres yapma canım. Her şey harika olacak, göreceksin."

Mira'ya çevirdi Ela tedirgin bakışlarını.

"Harika olacağından kuşku yok zaten. Ben o kadar insanın içine çıkacağım için geriliyorum aslında"

"Onlar da bizim gibi insanlar canım. Merak etme, çok eğleneceğiz hep birlikte."

Başını salladı genç kız ve yeniden dikkatini kuaför tarafından yapılan saçlarına verdi. Olabildiğince doğal olmak istediğini henüz kuaför işe koyulmadan önce söylemişti. Nitekim ortaya çıkmakta olan sonuçtan da memnun olduğunu hissediyordu.

"Ay gelinliğe bakmaya doyamıyorum ama ben... Teyzemin ellerine sağlık gerçekten, harika oldu. Duvağın da takılınca muhteşem olacak."

O anda Mira'nın sözleriyle Ela'nın gözleri ışıldadı. Gelinliğin muhteşemliği karşısında onun da ilk gördüğünde dili tutulmuştu. Dantellerle bezenmiş denizkızı görünümündeki gelinliğin göğüs kısmı kalp şeklini alarak aşağıya kadar bedenini ikinci bir deri gibi sararak iniyor, dizden itibaren ise ipek şifonlardan yapılmış lazer kesimlerle genişliyordu. Aynı dantelden ise duvağının kenarlarında da ince şeritler halinde bulunuyordu.

"Muhteşem oldu gerçekten. Hayallerimden çok daha güzel..."

"Bakalım Sarp ne yapacak seni görünce?" diye sorup kıkırdayan bu kez Hazel'di. Mira kuzenine dönerek gülüşüne eşlik etti.

"Dibi düşecek ne yapacak başka? Baksana daha saç makyajı bile tamamlanmadı ama ne kadar güzel oldu."

Yanakları kızarak gülümsemeye çalıştı Ela. Sarp dışında birilerinin ona iltifat etmesine alışık değildi. Hoş hayatında iltifat almaya da Sarp ile birlikte alışmıştı. Bu nedenle her güzel sözde utanıyor, pembeye boyanan yanaklarına engel olamıyordu. Bu utangaçlıkla adeta fısıltıyla konuştu.

"Umarım beğenir. Gelinliği de göremedi gerçi ama inşallah onun da kafasındaki gibi olmuştur."

"Ay o ne demekmiş? Erkeğin kafasındaki gelinlikten bize ne? Önemli olan senin hayallerinin gerçek olması..."

Herkes Hazel'in sözlerine hak verirken çalınan kapıyla bakışları o tarafa döndü. Ve ardından çığlık çığlığa bir ses duyuldu.

"Ben geldiiiiimmm."

Mira ve Bengi gözlerini devirirken, kuaförlerden birine saçlarını yaptıran Larin kıkırdıyordu.

"Bu kadar bağırarak zorunda mısın Lilâ? Ödümüzü patlattın."

"Sizin içiniz çürümüş. Resmen neşe getirdim şu odaya," diyerek hazır cevap bir biçimde yanıtladı Bengi'yi Lilâ. Elbisesini asacağı yeri gözüne kestirip o tarafa doğru seri adımlarla ilerledi. Lilâ'nın topuk sesleri geniş odanın içinde yankılanırken, tüm kızların gözleri de onun ayakkabılarına yönelmişti. Bak bak bitmeyen yüksek topuklar, sanki birazdan yeniden hazırlanmayacakmış gibi bakımlı bir Lilâ hepsini sersemletmişti.

Ancak yalnızca birkaç dakika sonra kızlar yeniden kıkırdayışlarına, sohbetlerine devam ederken içeri giren anneler ile zamanın yaklaşıyor olduğunun belirtileri ortaya çıkmıştı. Çok az bir vakit kalmış ve bu durum Ela'yı daha önce tatmadığı bir heyecanın ortasına atıvermişti.

"Allah'ım," diye geçirdi içinden Ela. Birkaç saat sonra Sarp'ın karısı olacağına halen inanamıyor, bunun heyecanı ile kıpır kıpır olan kalbini bir türlü sakinleştiremiyordu.

Nihayet tüm hazırlıkları tamamlanıp duvağı da sade bir şekilde yapılmış topuzuna tutturulduğunda, gelinliği Beliz tarafından giydirildi ve Ela, Sarp'ın gelişini beklemek üzere suitin salonuna doğru ilerledi. Salona girer girmez orada bulunan ailenin bayanları tarafından atılan çığlıklar eşliğinde karşılandı. Öyle güzel bir gelin olmuştu ki hiçbiri bakmaya kıyamıyordu. Herkesin ettiği iltifatları gülümseyerek, biraz da utanarak karşılamaşının ardından Burcu Hanım'a çevirdi bakışlarını. Onun düşüncelerini herkesten daha çok merak ediyor, duymak

istiyordu o sırada. Nitekim kadın Ela'nın sormasına fırsat tanımadan konuştu.

"Çok güzel oldun canım. Su gibi..."

Bir adım öne çıkarak Ela'nın tam önünde durdu ve bakışlarını onun güzel yüzünde gezdirdi. Elini hafifçe kaldırdı ve omuzlarının üzerine düşmüş duvağını nazik bir hareketle geriye itti. Ardından Mira'ya döndü bakışları. Ve uzattığı kutuyu usulca aldı ve sözlerine başladı.

"Her ailenin filmlerde, romanlarda bazı gelenekleri vardır ya hani... En büyük erkek çocuğa eşine takması için verilen yüzük falan gibi... Bizim öyle bir geleneğimiz yoktu," dediğinde odada bulunan tüm kadınlardan bir kahkaha yükseldi. "Merak etme senin o muhteşem yüzüğünün yanına başka bir şey takmanı istemeyeceğim," diyerek gülümsedi. Elindeki kutuyu yavaşça açtı ve içindeki bilekliği eline almasının ardından kutuyu Mira'ya geri uzattı.

Elinde tuttuğu bileklik herkesin gözlerini kamaştırmış gibiydi.

"Sarp senin gözlerinle yarışacak bir yüzük vermek istemedi şüphesiz. Ama ben üzerinde zümrüt bir takı taşımanı istedim. Çünkü yeşil... Umudu simgeler... Sizin aşkınız gibi..."

Ela, artık annesi olan kadının bileğine taktığı zümrüt, etranı pırlantalarla çevrili bilekliğe bakarken kadının sözleri doluyordu kulağına. 'Umut' diye fısıldıyordu bir kez ve bir kez daha... Ne denli zor bir durumda çıkagelmiş, zor şartlar altında yeşererek büyümüş bu aşkın tam da annesinin söylediği gibi umut dolu olduğunu biliyordu.

"Ben... Bu çok güzel ve çok kıymetli bir şey..."

Konuşmasına izin vermedi kadın.

"Senden daha kıymetli değil."

Gülümsediler birbirlerine. Burcu Ela'nın saçını ve makvayını bozmamaya dikkat ederek usulca sardı onu kollarında.

"Çok mutlu olun canım," diye fısıldarken kulağına, ovle olacağından şüphesi yoktu. Ancak yine de onlar için dua etmekten, mutlu olmalarını istemekten geri kalamayacağını da biliyordu.

Baran'ın boynundaki papyonu düzeltmeye çalışmasından sıkılıp elini kendisinden uzaklaştırırken, "Hâlâ hazırlanamadılar mı Allah aşkına?" diye homurdandı. Ancak kuzeninin inatla papyonuna uzandığını fark ettiğinde, "Beceremiyorsun işte Baran. Bırak şunu!" diyerek onu uyardı. Sabahtan beri burada tı-kılıp kalmış, Ela'yı görebilmek için çıldırsa da bir türlü amacına ulaşamamıştı.

Yağız'ın Baran'ın dakikalardır debelenip durduğu papyona elini uzatıp birkaç hamlede düzeltmesiyle hafifçe gülümseyerek, "Teşekkürler," diye fısıldadı. "Buradan kaçıp Ela'nın yanına gitmeme yardım edersen, hayat boyu teşekkürümü kazanırsın," dediğinde ise Yağız kahkahasına hâkim olamamıştı.

"Ben de karımı görebilmek için çıldırıyorum. Ama sabretmelisin dostum. Kadınların gazabından kurtulamayız, biliyorsun."

Yalnızca birkaç dakika sonra Sarp'ın biraz öfke, çokça heyecanla volta attığı odanın kapısı hafifçe tıklatıldı. İçeri giren görevli gelinin hazır olduğu haberini vermiş, Sarp son bir kez aynaya bakıp smokininin kusursuz durduğundan emin olduktan sonra derin bir nefes alarak odadan çıkmıştı. Arkasında ise birbirinden şık smokinlerin içinde Yağız, Baran, Kuzey ve Hazar vardı.

Kadınlara ayrılan suitin önüne ulaştıklarında daha kapıyı çalmaya fırsat bulamadan kapı usulca aralandı. Larin tüm güzelliğiyle karşılarında belirmiş, gülümseyerek kapıyı ardına kadar açarken, gözlerini Hazar'ın gözleriyle birleştirmemek için zor tuttuğu Sarp'ın bakışlarından kaçmamıştı.

Genç kız gülümseyerek, "Gelin hazır," dedi ve kapıda bekleyen birbirinden yakışıklı adamları içeri davet etti. Sarp'ın hemen yanındaki Baran kaçamak bakışlarını Lilâ'ya kaydırırken, onun tam da ismine yakışan lilâ rengi, denizkızını andıran bir elbise giydiğini fark etti. Gördüğü manzarayla kaşları çatılır gibi olsa da kendisini toparlamayı bildi. Çünkü içindeki bu öfke saçmalıktan başka bir şey değildi. Baran bu özel ve harika günde dikkatini kuzenine vermeliydi.

Kuzey'in bakışları ise birkaç saniye içinde karısı Selin'in üzerinde sabitlendi. Milim milim her santimini süzerken, o seks

bacaklarını örten uzun bir elbise giydiği için memnun olmadan edemedi. Ancak keskin, gri gözleri biraz yukarıya, genç kadının göğüs dekoltesine değdiğinde Kuzey, içinden tarifsiz bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Güzellik abidesi olarak gördüğü karısının son günlerde iyice dolgunlaşan, parmak uçlarında o anda bile hissedebildiği muhteşem göğüslerine başka adamların içleri düşerek bakacak olmaları genç adamın hiç hoşuna gitmemişti.

Yağız da yüzleri erkeklere dönük bir şekilde bakan kadınların oluşturduğu çembere doğru çarpık bir şekilde gülümseyerek ilerledi. Tüm kadınlar kenara çekilip Ela'yı Sarp'ın huzuruna sunduklarında, can acıtan güzellikteki karısına elini uzattı ve kendisine doğru çekti. O anda herkesin gelin ve damadın karşılaşmasına kilitlenmiş olmasını umursayacak halde değildi. Dudakları karısının alnına değerken, "Mira'm..." diye fısıldayan adam onun büyüleyici kokusunu içine çekmeden edememişti.

Sarp odaya girdiğinden ve içerideki kalabalığı gördüğünden beri tek bir siluete hasret olduğunu biliyordu. Yalnızca Ela'yı görmeyi, bakışlarını onun ısıltılar saçan yeşilleriyle birleştirmeyi ve günlerdir özleminden çıldırdığını hissettiği dudaklarıyla susuzluğunu gidermeyi arzu ediyordu. Ancak Ela'nın etrafını saran kalabalık usulca kenara çekilirken, Sarp'ın karşısında nefes kesen bir görüntü belirliyor, bakışlarının değdiği güzelliğe bakarken nefesinin kesildiğini hissediyordu.

Derin, ciğerlerini dolduran bir nefes aldı ve elini tam kalbının üzerine koyarken, "Ela..." diye fısıldadı. Dudakları kıvrılmış bir şekilde adımlarını ona doğru ilerletirken, odadaki kalabalığın çoktan onlara hissettirmeden dışarı çıktığının farkına varamamıştı.

Bakışları tek bir kişiye kilitleniyor, âşık kalbi tek bir kadın için atıyordu. Ve o kadının düşlerindekiinden daha büyüleyici bir güzellikle karşısında olması dilini damağını kurutuyordu.

Adımlarını yanına yaklaştırıp elini uzattı ve incecek parmakları avuçlarının içine aldı. Elini bırakmadan Ela'nın etrafında dolaşarak her santimini aklına kazımaya çalıştı. Üzerindeki dantel gelinlik onun kışkırtıcı, genç adamın tadını halen

dudaklarında hissedebildiği tenini ikinci bir deri gibi sarmıştı. Buna rağmen ortaya çıkan meleksi görüntü ise tüm cüssesine rağmen Sarp'ı baştan ayağa titretmeyi başarmıştı.

"Hayallerim bu görüntünün yanında çok sönük kalmış," dedi aniden ve onu kendine doğru usulca çekti. Genç kızın heyecandan pembeye boyanan yanakları, beklentiyle aralanan dudakları ve ışıltılar saçan gözleri Sarp'ı gülümsetmişti.

"Beğendin mi?" diye soran ve yeşillerini bir an bile kendi gözlerinden ayırmayan genç kıza bakarken gecenin devamının fazlasıyla zor geçeceğini düşünmeden edememişti.

"Çok güzelsin Ela... Nefesimi kesecek kadar güzelsin," dedi ve bir an bile düşünmeden devam etti. "Ve benimsin. Nihayet, sonsuza kadar benimsin."

"Sen de... Çok yakışıklısın," diye fısıldadı bakışlarını onun enfes siyah smokinin içinde daha da ihtişamlı gözükken bedeninde gezdirirken. Ve belinden tutarak bedenini kendisine doğru çekmesine izin verdi. Adamın dudakları boyun çukurundaki yerini alıp, oradaki kadınsı, Ela'ya has kokuyu içine çekerken, bir yandan da küçük öpücüklerle kanını kaynatıyordu.

"Sarp," diyebildi Ela nefes nefese, "Dışarıdakiler..."

Oysa zerre umurunda değildi hiç kimse. Tek isteği düğünü boş verip Sarp ile yalnız kalabilmektir. Çünkü Ela neredeyse kraliyet ailelerininkini andıran bu şaşıaali düğünden çok, Sarp'ın karısı olmakla ilgileniyordu.

"Umurumda değil dışarıdakiler. Beklesinler," dedi hafifçe kollarında kadından uzaklaşırken. Ela'yı kollarından bırakmamıştı.

"Birkaç saat," dedi dudakları genç kadının alnına dokunurken, "Birkaç saat sonra karımsın... Yalnızca benimsin..."

"Ben zaten seninim Sarp. Sonsuza kadar sadece seninim..."

"Biliyorum sevgilim. Ama yine de karım olman beni fazlasıyla mutlu edecek."

Genç kadının elleri okşayan dokunuşlarla adamın göğsünden omuzlarına yükseldi.

"Heyecanlı mısın?" diye soran adamı gülerek yanıtladı.

"Heyecanlıydım ve korkuyordum. Ama sen yanımdasın ya artık. Geçti..."

Sarp aklına gelenle bakışlarını etrafta dolaştırdı. Ve daha sabahtan Baran'ı görevlendirdiği şeyin gerçekleştiğini, istediği kutuyu masanın üzerinde görmesiyle anladı. Birkaç adımda masaya yaklaştı ve üzerindeki kadife kutuyu alarak seri bir hareketle açtı. İçinden çıkan gerdanlığı ellerine alarak yeniden Ela'nın yanına döndü.

Yavaş ve dikkatli hamlelerle duvağın altından geçerek Ela'nın boynuna zümrüt gerdanlığı taktığında genç kadının bakışlarını üzerinde hissetti. Ardından işlem tamamlandığında ise kadının aynaya dönüşünü, gördüğü manzarayla büyülenişini, "Çok güzel," diye fısıldayarak kendisine aşkla bakışını büyük bir mutlulukla izledi.

Tam yeniden Ela'nın dudaklarına kapanmıştı ki kapının vurulmasıyla birbirlerinden istemeyerek de olsa ayrıldılar.

"Gitmemiz gerek canım," der demez başını salladı Ela. Elini tuttu adamın sımsıkı. Ve derin bir nefes doldurdu ciğerlerine. El ele kapıdan çıktıkları sırada yalnızca Mira ve Yağız'ın kendilerini beklediklerini gördüler. Ve dördü birlikte gülümseyerek, neşeyle yürüdüler Çırağan'ın ihtişamlı koridorlarında.

Nihayet tarihi binadan bahçeye açılan ihtişamlı kapıdan çıkarken dışarıda bir alkış fırtınası vardı adeta. Gelin ile damadın gelişini bekleyen konuklar onlar daha açık havaya adımlarını atar atmaz avuçları patlarcasına alkışlamaya başlamışlardı. Başlarından dökülen beyaz güller, atılan konfetiler eşliğinde yüksek sütun merdivenlerden ağır adımlarla indiler. Nikâh masasına doğru giden uzun yolun, kenarları yine bembeyaz güllerle bezenmiş rotasında ilerlerken kalbi ağzında atıyordu Ela'nın. Hayatı boyunca böylesi bir heyecanı yaşamadığını biliyor, üstelik anbean kalbi ritmini sanki daha da artırıyordu. Çırağan'ın görkemli bahçesi yine muhteşem bir şekilde tam da çiçeklerin renginde döşenmiş masa ve sandalyelerle doldurulmuştu. Güneş batmak üzere olsa da hava hâlâ sıcaklığını koruyordu. Bir yaz gecesinin ılık esintisinde Ela Sarp'ın karısı oluyordu.

Müzik eşsiz tınısıyla bahçede yankılanıp tüm konukların kulaklarına dolarken, alkış sesleri neredeyse müziği bile bastıracak kıvamdaydı. Ve nihayet belediye başkanının ayakta beklediği yüksek platformdaki nikâh masasına ailelerinin önünden geçerek ulaştıklarında, Sarp Ela'ya oturması için yardımcı oldu. Ve herkes, şahitler de dâhil masadaki yerlerini aldıklarında tuttuğunu bile fark etmediği nefesini yavaşça bıraktı. Bakışlarını hâlâ tam anlamıyla kararmamış, ancak uzaktan bir yerlerden gelen ay ile güneşi aynı anda misafir eden gökyüzüne çevirdi. Yeşillerinin nasıl aşkla, mutlulukla parladığını bilemezdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı sadece, "Teşekkür ederim Allah'ım," diyebilirdi içinden. Sarp'ı tanıdığı için teşekkür etmekten fazlası gelmiyordu o anda elinden.

Artık son bulan alkışlarla zamanın geldiğini anladı. Ve belediye başkanının sözlerini dinlemeye koyuldu. Birkaç dakika sonra burada söylenen hiçbir şeyi hatırlamayacağından emindi.

"Siz Ela Kavaklı," dedi belediye başkanı, "Hiçbir baskı altında kalmadan, iyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta Sarp Aras'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Derin bir nefes daha aldı ve bakışlarını Sarp'a çevirdi. Yeşilleri onun aşkla bakan gözlerini buldu. Gülümserken dudaklarının kenarında beliren o ince çizgileri öpmek için çıldıracağını hissederken, gözleri dolu dolu olmuş ancak tarifsiz bir mutluluk içinde kendisine yöneltilen soruyu yanıtladı.

"Evet."

O andan sonrası bir hayaldi. Fırtına misali geçip giden dakikalardı. Sarp'ın aynı cevabı daha yüksek sesle veriş hayal meyal çalındı kulaklarına. Şahitler Yağız ve Bengi'nin de mutlulukla yanıt verdiğini ise sonraki dakikalarda hatırlamayacaktı. Hatırında az da olsa kalan tek şey, "Ayağına bas!" diye bağırarak bir topluluk, Sarp'ın ayağına hafifçe basışı, ardından eline tutuşturulan evlilik cüzdanıydı. Ve hemen peşinden gelen o nefes kesen öpücüğü, 'Karım' sözcüğünün kulağına fısıldanışını ise ömrü boyunca asla unutmayacaktı.

Iyeoka'nın Simply Falling adlı şarkısı büyüleyici, insanın bedenini okşayan ezgileriyle konukları etkilerken, Sarp çoktan adeta "O benim" dercesine sımsıkı sardığı, bir eliyle incecik belini kavradığı, diğer elinde ise onun küçük narin elini tuttuğu karısını kollarına almış, salına salına kocaman pistte, gözlerini bir an bile onun yeşillerinden ayırmadan dans etmeye koyulmuştu.

Şarkıcı buğulu sesi yankılanırken, üstelik hiç kimseye uymadığı kadar bu eşsiz çifti anlatırken, Ela da gözlerini, âşık bakışlarını kocasının üzerinden çekemiyordu.

"Kocası..." Söylemesi ne de güzeldi?

"Evlendiğimize inanamıyorum. Rüya gibi..."

"İnan aşkım. Hepsi gerçek. İkimiz gerçekiz... Karımsın artık..."

"Kocam," diyen bu kez Ela'ydı, "Sen de kocamsın..."

Sarp'ın kollarına daha çok sokulurken, adamın sırtını okşayan ellerini hissederken, onun erkeksi kokusu burnuna dolup, çok daha fazlasını istemesine neden olurken fısıldadı.

"Seni seviyorum kocacığım."

Ardından kıkırdaması çalındı Sarp'ın kulağına. Ve duyduğu kelime ile mi kalbinin hızlandığını, yoksa onun tatlı kıkırdayışını duyduğunda mı gülümsemeye başladığını anlayamadı.

"Ben de seni meleştim. Şimdi ve sonsuza kadar," derken, etraftaki herkesin gözlerini kamaştırdıklarının farkında değillerdi.

Dans ederek, gülerek, eğlenerek geçen saatlerin de her güzel şey gibi sonu vardı. Saat gece yarısını geçerken müzik artık iyice ağırlaşmış, yavaş yavaş veda eden misafirleri uğurlar bir hal almıştı. Sarp yeni evli bir çift olarak artık oradan ayrılanın zamanının geldiğini hızlıca kavradı ve ardından serî bir şekilde herkese veda edip, otelde konaklayacaklarla sabah kahvaltıda görüşmek üzere karısının elini sıkıca tutarak bahçeden otele doğru ilerledi.

Misafirlerden ayrılıp, kendileri için hazırlanmış balayı süitine gitmek üzere asansörde yukarı çıkarlarken, akıllarında yalnızca düğünün ne kadar güzel geçtiği dönüyordu. Genç kadın yavaşça kocasına yaklaşmayı arzulasa da asansördeki komu

buna engel oluyor, kendisini odalarına kadar tutmasını sağlıyordu. Aklındaki arzu dolu düşünceleri bir kenara bırakarak merak ettiği soruyu sordu.

"Konukların tümü mü otelde kalacak? O kadar yer var mı ki?"

Gülümsedi Sarp.

"Hayır güzelim. Yalnızca ayrıca otele davet edilen ve sabahki kahvaltıda yer alacak kişiler."

Tam o sırada açılan asansör kapısı konuşmalarını böldü. Kömiyi takip ederek odalarına geldiğinde Sarp genç çocuğa bahşiş vermeye gerek duymadı. Zira tüm bahşişleri gecenin başında vermiş ve sürekli bununla uğraşmaktan kurtulmuştu.

Teşekkür ederek kendilerini odalarına getiren çocuğu gönderdi ve odanın kapısını kapatarak nihayet karısıyla baş başa kalabildi.

"Karım," diye geçirdi içinden bu gece için kaçınıcı kez olduğunu bilmediği bir kez daha... Ve camın önüne doğru bir kuğu misali ilerleyen Ela'yı ağır adımlarla takip etti. Ve onun camın önüne geldiğinde gülümseyerek kendisine döndüğünü görmek, Sarp'ın içini artık aşına olduğu o duygu fırtınasına maruz bırakmıştı.

"Yarın sabah kahvaltıdan sonra yola çıkacağız," diye fısıldadı Sarp onu kollarına alırken.

"Hâlâ nereye gideceğimizi söylememekte kararlı mısın?" diye soran Ela'ya ise yalnızca gülümsemekle yetindi.

"Sürpriz güzelim. Söyleyemem."

"Kaç gün kalacaksınız peki?"

"Hımm," diye fısıldadı dudaklarını genç kadının boynunda dolaştırırken, "İki hafta... İstersen uzatırız..."

"Peki sonra, döndüğümüzde? Hâlâ ayrı ev bakmaya çalışıyor musun?"

"~~Sırt~~," derken dudakları çoktan boynundan daha aşağılara uzanmıştı bile, "Konuşma şimdi. Sonra meleşim... Sonra... Bu gece, yalnızca dokunuşlar var," diye fısıldayışının ardından bir eli karısının kıvrımlarını tathı sert okşayışlarla talan ederken, diğer eli çoktan gelinliğin düğmelerine uzanmıştı. Bundan sonrası

birlikte yandıkları kor bir alev, her dokunuşta yükseldikleri bir ibadetti. Ve gece boyu, gün ağarana kadar süreceğinden ikisinin de şüphesi yoktu...

Geniş yatak odasının tam ortasında konumlandırılmış, büyük yatağa doğru ağır adımlarla ilerlediklerinde Ela yalnızca saniyeler önce bedenini sımsıkı saran gelinliğini biraz ileride bırakmıştı. Gelinlik bembeyaz bir bulut misali yerde dururken, Ela çoktan Sarp'ın yükselen alevlerle dolu bakışlarına maruz kalmıştı. Hiçbir şey yapmadan, öylece durdu karşısında Ela. Bekledi. Sarp'ın ona elini uzatmasını, o eriten dokunuşlarını bedeninde gezdirmesini bekledi. Ancak Sarp, yalnızca bakıyordu. Üstelik öyle koyulaşmıştı ki bakışları, Ela gözlerini kapatmak, hissettiği bu utançtan kurtulmak istiyordu. Ancak bir yandan da hemen onun kollarındaki yerini almayı arzuluyordu.

Gözlerini adamın gözleriyle birleştirdi yeniden ve utançtan sıyrılmaya çalışarak baktı. Sarp artık kocasıydı. Üstelik bunu daha önce yaşamışlardı. İlk yakınlaşmaları çoktan gerçekleşmişti.

"Sarp," diye fısıldadı bakışlarını onunkilerden çekmeden. Adamın kendisine doğru adım attığını hayal meyal görebilmişti.

Sarp ise ondan farksızdı. Gelinliğini Ela'nın üzerinden çıkarır çıkarmaz şaşkınlığa uğramıştı. Üzerindeki bembeyaz dantelden askısız sutyeni, aynı dokuyla işlenmiş minicik çamaşırı ve Sarp'ın kanını kaynatan, çıldırmasına, zincirlerinden kurtulmasına neden olan o kışkırtıcı partiyeri... Hepsi bir araya gelerek Sarp'ı neredeyse son noktaya getirmişlerdi. Üstelik... Boynunda ona taktığı gerdanlık ile sergilediği o karşı konulmaz güzellik, sakın olamayacağının kanıtlarını sunuyordu. Yutkunarak bir adım attı ona doğru ve tek kelime etmeden karısını kollarına aldı. Ve yalnızca saniyeler sonra dudaklarına kapanırken aklında sadece ona muhteşem bir gece yaşatmak vardı.

O sıcak dudakları kendi dudakları arasında hisseder etmez, emdi, kıştırdı hatta küçük ısırıklar bırakarak Ela'yı çıldırmaya çalıştı. Oysa ikisinin de bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu. Damarlarındaki kan çoktan alev almış, bedenlerinde dolanmaya başlamıştı.

Sarp onun belindeki elini bir an bile çekmeden arkaya doğru adımlar atarak yatağa ilerlemesini sağladı. Ve köşelerinde beyaz sütun biçiminde direkler yükselen, etrafı bembeyaz tüllerle çevrili devasa yatağa ulaştıklarında Ela'nın sırtını köşedeki geniş sütunlardan birine yasladı. Ela hareketsiz bir şekilde, kendisini tamamen ona bırakmış, dokunuşlarına teslim etmişken bir adım uzaklaştı. Seri hareketlerle önce, üzerindeki gömlektan kurtuldu. Gecenin sonlarına doğru dans ettikleri sırada boynundaki papyonu attığına ise o anda şükretti. Yavaşlamadı Sarp. Gömleğini, önce kemeri, ardından pantolonu takip ederken gözlerini bir an bile Ela'dan ayırmadı. Onun kendi üzerinde dolaşan yeşillerini gördüğünde ise son direnç kırıntılarını da yitirdi.

Zaman kaybetmek istemedi daha fazla. Yalnızca kendini karısının kuytularında kaybetmeyi arzuladı. Üzerinde son kalan parça olan siyah baksırını da sıyrıp atarken, Ela'nın gözlerini kaçırmamış oluşu onu cesaretlendirdi. Yeniden bir adım atarak genç kadına yaklaştı. Onun üzerindeki dantel kumaşın zorlukla örttüğü dolgun göğüslerine uzattı ellerini.

"Ela'm," diye fısıldadı kulağına. Genç kadının o ilk temas ile hafifçe titreyişi Sarp'tan kaçmamıştı. "Bu gece," diye devam etti fısıldayışına. Sesi boğuk, tok ve pürüzlüydü. Hissettiği tutkuyla sesinin çatlak çıkmasına ise aldırmadı. "Bu gece her şey çok güzel olacak. Hem ilkmış gibi... Hem de sanki yıllardır berabermişiz gibi..."

Onu cesaretlendirmek adına konuşmalarına devam etti. Çenresinden tutarak yeşillerini kendi bakışları ile birleştirdi.

"Bana güveniyor musun?"

Yutkundu Ela. Sarp'ın koyulaşmış bakışları bu şekilde kendisine odaklanmışken, bedenindeki ısıyı bu denli yakından hissettiğinde, başka bir tepki vermesi beklenemezdi. Başını salladı hafifçe ve Sarp'ın tam o anda ellerinin altındaki tenini okşanmaya başlamasıyla gözlerini yumarak fısıldadı.

"Evet..."

Gözlerindeki bu dokunuş, sıcak temas, sutyeninin kumaşının üzerinden hissedebildiği o talan eden okşayış Ela için

tutku dolu geceye açılan kapıyı araladı. Gözlerini zorlukla yeniden açtığında Sarp bir nefes kadar yakınına gelmiş, usta parmakları sutyeninin kopçasına uzanmış ve parmaklarını sırtında gezdirmesinin ardından kolaylıkla açmıştı. Beyaz kumaşı hızla yere attıktan sonra, sanki Ela'nın bedenindeki yakınlığı hiç kesmemiş gibi devam etti ateşe veren okşayışlarına. Dudaklarına yeniden uzandı hızla. Alt dudagina gerekli ilgiyi gösterdikten sonra, ıslak, arsız dudaklarını kadının boynuna doğru kaydirdi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı nefes nefese. Ela'nın küçük mırıltıları, hızlı soluk sesleri, Sarp'ın boynunda, sırtında, kollarında gezinen incecik parmakları, çılgına çeviriyordu adamı. Dudaklarının boynundaki istilasına son vererek, aynı ilgiyi tüm bedenine göstermek üzere usul usul aşağıya kaydı. Önce kadının pürüzsüz bir vadiyi andıran gerdanında dolandı dili, dudagi. Ardından biraz daha aşağıya, bedeninin kusursuz inceliğine rağmen dolgunluğunu koruyan göğüslerine indi. Dudaklarının arasına alarak hafifçe dişlediğinde ise Ela'nın dudaklarının arasından küçük bir inilti ile birlikte bir çığlık koptu. Ve bu ses, kulaklarına çalınan bu tutku dolu, saf bir arzusun kanıtı olan ses Sarp'ın sahip olduğu son iradeyi de tüketmeye yetti. Ela'nın göğüslerinden uzaklaşarak onu kollarına aldı ve hızla, tek bir hamleyle ters çevirdi. Şimdi Ela'nın yüzü, az önce sırtının değdiği bembeyaz sütuna bakıyordu. Tek bir hamleyle altındaki küçükçük çamaşırı da çıkardığında istediği manzara karşısındaydı.

"Sarp," diye direndi bu harekete. Onu görmek istiyordu. Bakışlarını görmek, yeşillerini onun aşk tüten gözleriyle birleştirmek istiyordu.

"Şşşt! Güven bana sevgilim. Hoşuna gitmeyen hiçbir şey olmayacak. Seni asla incitmem."

Kulağına nefesini vererek fısıldadığı bu sözler Ela'nın içindeki tüm tedirginliği alıp götürdü. Sarp onu arkadan sımsıkı sarmalamışken, önünde bembeyaz ahşaba tutunup, arkasında Sarp'ın bedeninin tüm ihtişamını, sıcaklığını ve sertliğini hissediyorken, kaçacak bir yeri yokken hissettiği şeyin korkudan ziyade arzu olması ise şaşkınlık uyandırıcıydı. Daha fazlası için yanıp tutuşuyordu Ela. Nitekim Sarp, sanki içinden geçenleri

hissetmiş gibi hareket etti ve kendini Ela'nın kalçalarına doğru yaslarırken, kadının incecik bacağına da yatağa doğru kaldırdı. O anda Ela, sıcaklığında, dişiliğinin sembolünde Sarp'ın katıksız arzusunun kanıtını tüm varlığıyla hissedebiliyor olmanın etkisiyle başını geriye attı ve adeta yalvarırcasına bir tonda inledi. Ve o sırada belini saran kol, yatağın köşesine kaldırılmış bacağına boydan boya okşayan eller ile ürperdi.

"Kendini bana bırak," diye fısıldadı adam yeniden kulağına. "Bırak sana muhteşem bir gece yaşatayım sevgilim."

Sesi eşsiz bir tonda çıkıyor ve Ela'nın kulağına dolarak yalnızca işittikleriyle bile birlikte inleme isteği uyandırıyor. Soluk soluğaydı Ela. Üstelik tam o anda belinden bedeninin ön tarafına doğru süzülen eller kalbinin ritmini daha da artırmış gibiydi. Ama yanılıyordu. Kalbi asıl Sarp'ın elleri bacaklarının arasında, sıcaklığında, en mahrem noktalarında gezinirken dört-nala koşturmaya başlamıştı. Başını yeniden inleyerek arkaya attı ve adama doğru yasladı.

"Dayanamıyorum," dedi sesini yükselterek. Ancak her şeyin daha yeni başladığını bilemedi. Sarp Ela'nın iki elini de alarak sütunun etrafına dolmasını sağladı. Bacağına biraz daha yükseltti ve dudaklarını kulağına yaklaştırdı.

"Daha yeni başlıyoruz sevgilim..."

Ondan sonrası ikisi için de deli bir fırtınaydı. Ela daha önce bilmediği, yaşamadığı, tadına varmadığı bir zevk ile tanışıyor, Sarp'ın yarattığı bu haz denizinde anbean daha da derinlere açılıyordu. Adamın elleri bedeninde, incecik belinde, kalçalarında, kasıklarında geziniyor, Ela'yı çılgına çeviriyordu.

Haz uyandıran, daha fazlasını arzulamalarına neden olan okşayışlar devam ederken Sarp yavaşça kendini ona doğru yasladı ve gücünü hissetmesini sağladı. Bu ikisi için de son dönemeçti.

"Sarp... Hadi," diyen karısının isteğini ikiletmedi Sarp. Ona tutkuyla, delirmişçesine, adeta katıp önüne sürüklercesine sahip olurken, yalnızca bedenleri değil, ruhları da birleşirken nefes nefese, odanın içinde inlemelerden, Ela'nın zevk dolu çığlıklarından

başka ses duyulmuyor, belki de oda ilk kez böylesi arzuya yoğunlaşmış anlara ev sahipliği yapıyordu.

Nihayet yükseldikleri zirveden indiklerinde birbirlerinin kollarında, terden sıırıslam olmuş bedenleri sıcacık temas ederken Sarp karısını kucakladığı gibi yatağa götürdü. Ela'nın hâlâ düzene girmemiş nefesi, dağılmış saçları ve bir mücevher misali parlayan teni aklını yerinden oynatsa da onu kollarına çekerek sıcağında sımsıkı sardı.

"İyi misin Ela'm?"

Başını salladı genç kadın. Kocasına sokuldu. Kolunu onun kaslı beline sardı ve aklındaki soruyu dile getirdi. Yaşadığı anların muhteşemliğinden aldığı cesaretle dile geldi.

"Hep böyle mi olacak?" diye sordu yalnızca. Sesini bile zor bulmuş, sözcükler dudaklarından zorlukla dökülmüştü.

Gülümsedi Sarp onun sorusuna.

"Hep böyle olacak güzelim. Hatta her seferinde daha güzel olacak."

Başını hafifçe kaldırarak mahmurlaşmış bakışlarını adamın kilerle birleştirdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, "Öyle çok seviyorum ki... Hep daha fazlası olamaz diyorum kendi kendime. Ama her gün biraz daha artıyor hissettiklerim. Hep diyorum ki... Bundan daha fazla mutlu edemez beni. Ama sen yine şaşırtıyorsun ve hep daha fazlasının olabileceğini gösteriyorsun bana. Ve bu... Benim nefesimi kesiyor."

Duraksadı Sarp. Duyduklarıyla sersemledi. Bakışlarını çekemedi Ela'nın koyulaşmış, orman yeşili gözlerinden. Ve aniden duyduklarının idrakiyle homurdanarak kapandı karısının dudaklarına. İkisinin de yorgunluklarını boş verdi, önemsemedi. Yeni bir tutku fırtınasına çekip götürürken Ela'yı, kadının kı kırtıları, aşk dolu dokunuşları Sarp için yaşadığı en mahrem, en tatmin edici anlardan bile daha özeldi.

24. BÖLÜM

Ela Aras... Bu isimle açtı yeşil gözlerini aydınlık, parıldayan bir sabaha. Vücudunda dün gecenin neden olduğu o incecik sızıları daha uyandığı anda hissetmeye başladığı halde gülümsedi. Bedenindeki bu değişim, bu tatlı yorgunluk, aşkın, tutkun ve her şeyden önemlisi de Sarp'ın eseri idi.

Başını hafifçe çevirerek yanında hâlâ derin bir uykuda olan adama yöneltti bakışlarını. Onun gevşemiş, bir günlük sakallıyla her zamankinden daha da muhteşem görünen yakışıklı yüzünde gezdirdi gözlerini. Santim santim dolaştırdı her bir köşesinde. Dayanamayarak yatakta yan döndü ve usulca kocasına yaklaştı. Kocas... Bu kelime Ela'nın mutluluktan cıgıllıklar atmak istemesine, olduğu yerde sevinçten zıplamayı arzu etmesine neden oluyordu. Kelimeler kifayetsizdi mutluluğunu anlatmak için. Yalnızca bakışlarıyla bile sevse de bu da yeterli gelmiyordu genç kadına. Dokunmak... Sarp'a dokunup, onun ateşe veren, kor alevler yaratan ve her defasında kendinden geçiren fırtınalı temaslarını hissetmek... İşte bu Ela'nın aşkını, içindeki bu yeni yeni tanıştığı tutkusunu anlatması için tek araçtı.

Elini uzattı usulca kocasına doğru. Onun köşeli yüzüne ilk dokunduğunda gözleri usulca kapanırken gülümsedi. Sadece dokunmak, elinin altında onun tenini hissetmek içindeki kelekelerin ömrünü uzatıyordu. Biraz daha sokuldu ona. Biraz daha... Ve ardından hiç mesafe kalmayınca kadar sokuldu... Sıcığına, kollarının kuytusuna, güven veren o mis kokulu köşeye doğru ilerledi. Sarp'ın ılık nefesi şimdi yüzünü yalayıp geçiyordu.

Parmakları adamın yüzünde dolaştı önce. Ardından tüy dokunuşlarıyla şakaklarında gezinerek, boynuna, oradan çıplak

omuzlarına indi. Ve yalnızca belinden aşağısını örten o bembeyaz saten çarşafın altında da çınlıçıplak olduğunu hatırladı. O çıplaklığı dün gece, defalarca, her seferinde daha da artan bir istek, tutku ve şehvet fırtınası ile bedeninde hissettiğini, kokusunun adamın erkeksi kokusuna karışıp, teninde ona ait izler taşıdığını düşünmeden edemiyordu.

Çarşafı yavaşça kaldırdı ve kendi bedeni içine girerken Sarp'ın sert, güçlü ve ihtişamlı vücudunu da kendisiyle birlikte örttü. İkisinin yarattığı o sıcaklık, nefes kesen o his ve birbirlerine karışmış kokuları tek bir yerde hapsolmüştü.

"Sarp," diye fısıldadı elleri adamın kaslı göğsünde, dümdüz karnında gezinmeye devam ederken. Yaptığı şeye, bu cüretkâr dokunuşlarına inanamıyor, içinde yatan, Sarp'ın ortaya çıkardığı bu tutkulu kadını tanımakta güçlük çekiyordu. Ancak bir kez daha onu hissetmek, onun alevlerinde kaybolmak, tıpkı adı gibi sarp bir kayayı andıran bedeninin bir kez daha tadına varabilmek için tüm cesaretini ortaya koyuyordu.

Dudaklarını önce onun erkeksi dudaklarına surttu hafifçe. Ardından incecik parmakları sırtına uzandı. Kaslarla bezeli geniş sırtını santim santim dolaştıktan sonra bir kez daha fısıldadı adını.

"Sarp... Uyan sevgilim..."

Sarp ise çoktan uyanmış, karısının dokunuşları altında bedenindeki o zevk veren hisse, tatlı kıpırdanışlara bırakmıştı kendisini. Dün gece defalarca yaşadıkları o tutkulu anlardan, muhteşem sevişmelerden sonra hâlâ onu bu denli arzu ediyor olması Sarp'a artık garip gelmiyordu. Çünkü Ela'yı ömrünün sonuna kadar bu şekilde arzulayacağını, aralarında oluşan bu ateşin her geçen an artarak devam edeceğini kabullenmişti. Ancak yine de... Karısının elleri omuzlarında, göğsünde ve karnında usul usul gezinip, oradan sırtına uzandığında, üstelik incecik çarşafın içinde onun nefes kesen sıcaklığını hissettiğinde Sarp pımı çekilmiş bir bombadan farksız hale gelmişti. Nitekim onun sesini bir kez daha duyup, dudakları da dudaklarına surttuğunda daha fazla dayanamadı genç adam. Hızlı ve tek bir hamlede

karısını kendi bedeni ile yatak arasına sıkıştırırken, onun şaşkın ama tatlı bakışlarını da görebilmişti.

Ela nasıl olduğunu anlayamadan kendisini yatak ile Sarp'ın bedeni arasında sıkışmış bir halde bulduğunda bakışlarını adama yönlendirdi hızlıca. Ne zaman uyandığını bile anlamamıştı.

"Beni uyandırmaya çalışıyorsun demek?" diye fısıldadı adam kadının bacaklarını hafifçe aralayıp, bedenini tatlı sert bir biçimde kendisine doğru bastırırken. Ela'nın kısık inleyişi aralarından süzülüp etraflarında salındığında ise ellerinin dokunuşları kadının dolgun ve yuvarlak kalçalarına doğru uzanmış, bacaklarını hafifçe kırıp kaldırarak beline dolanmalarını sağlamıştı.

"Peki, o dokunuşlarının beni her anlamda uyandıracığını anlayamadın mı?"

Boğuk ama etkili sesi Ela'nın tüylerini ürpertti. Ve adamın altında hafifçe kıpırdandığında sözlerinin kanıtını hissetmesi bir oldu.

"Her anlamda," diye fısıldadı Sarp yeniden. Ve hızlı ama güçlü bir hamleyle Ela'nın beline dolanmış bacaklarını iyice sıkılaştırmasını sağlayarak yataktan kucağında Ela ile birlikte kalktı.

"Beni uyandırmanın bedelini... Birlikte düş alarak ödemelisin," derken Ela'dan tek bir itiraz cümlesi bile duyulmadı. Kollarını adamın boynuna sımsıkı doladı. Dudaklarını o mis kokulu kuytusuna bastırdı usulca. Küçük öpücükler bırakırken adamın boynuna, cilveli bir sesle yanıtladı.

"O zaman kesinlikle ödemeliyim kocacığım."

Sarp'ın kakhahası duyulurken banyoda, birlikte duşa kabine girmişlerdi. Ve üstlerinden ılık su akmaya başladığında bile Sarp Ela'yı kucağından indirmemişti. Karısının ince bedenini kendine daha fazla yasladı ve kadının sırtı soğuk fayanslara temas ederken, dudakları onun dudaklarını buldu.

"Senin bu ne zaman geleceği belli olmayan cesaretin var ya," diye soludu nefes nefese, kısa bir ara verebildiğinde, "Beni çıldırtıyor."

Ela bakışlarını adamın yakışıklı yüzünde dolaştırdı. Ardından elini kaldırarak yüzüne dokundu.

"Hep sev beni..." diye fısıldadı. Hissettiği aşkla kalbi patlayacak gibiydi. Yüreğinden kopup gelen ve içine sığamayacak kadar büyümüş bu aşk boğazını düğüm düğüm ediyordu.

"Hiç bırakma..." dedi yeniden ve dudaklarını adamın göğsüne değdirdi.

"Hiç vazgeçme..." diye devam etti küçük öpücüklerini adamın göğsüne usul usul bırakırken. Ve dudaklarına yeniden sahip çıktığında kocası, bekledi Ela. Kendisine doğru gelen o dev dalgaları bekledi. Kocası ona tutkuyla, tatlı sert, gözlerini bir an bile gözlerinden ayırmadan sahip olurken ise çoktan kendinden geçmiş, ruhunu, benliğini Sarp'a teslim etmiş, minicik kalbini ellerine bir kez daha bırakıvermişti.

Nihayet odalarından çıkabildiklerinde, kahvaltı için kararlaştırılan saati çoktan geçtiklerini fark etti Sarp. Asansöre yan yana, hatta birbirlerine sarmaş dolaş bindiklerinde, Ela yüzünü genç adamın göğsüne yasladığında derin bir iç çekti genç adam. Kollarında tuttuğu kadının güzelliği, sabahın bu saatinde bile, üstelik dün geceki tüm o yorgunluğa rağmen gözlerini kamaştırıyordu. Açık pembe elbisesinin daha da çok ortaya çıkardığı esmer güzelliği, Sarp'ı iliklerine kadar arzu, tutku ve katıksız bir aşkla dolduruyordu.

"İyi misin güzelim?" diye sordu asansör ile kahvaltının gerçekleşeceği bahçeye doğru inerlerken. Başını salladı genç kadın ve bakışlarını kocasının gözleriyle birleştirdi.

"Çok iyiyim Sarp. Merak etme," diye yanıtladı adamı. Sarp duştan çıktıklarından beri onun canının yanıp yanmadığıyla ilgili tedirgindi. Dün gecedan beri birçok defa sevişmiş olmalarının ve duştaki dakikaların hepsinden daha sert olmasının da etkisiyle endişelendiğinin farkındaydı Ela.

"Ama balayına nereye gideceğimizi söylersen daha iyi olabilirim."

Küçük bir kahkaha attı Sarp.

"Söyleyemem güzelim. Sürpriz. Biraz daha meraktan çatlatman gerekecek."

Kıkırdadı Ela.

"Gerçekten çatlamak üzereyim ama artık. Gece de sabah da kaç kez sordum. Ben olsam dayanamayıp çoktan söylemiş-tim Sarp

"Senin o Sarp diven," deyip karısının dudaklarına kapanmak üzereydi ki asansörün istedikleri kata geldiğini belirten ses duyuldu ve birkaç saniye sonra kapısı açıldı. Sarp homurdanarak, ağılıkla bakışlarını Ela'nın dudaklarında, elbisesinin hafifçe açıkta bıraktığı pürüzsüz gerdanında gezdirirken fısıldadı.

"Gideceğimiz yerde, çok vaktimiz olacak sevgilim. Sana dokunabilmek için yanıp tutuştuğum tüm o günlerin acısını çıkaracağım."

Ela asansörden çıkarken kocasına sarıldı ve ardından kulağına fısıldadı. "Merakla bekliyorum aşkım."

Sarp daha Ela'nın dudaklarından dökülen o kelimenin zevkine varamamışken, yanlarına gelen otel görevlileri ile hevesi kursağında kaldı. Ancak içinde biriken bu delirmişliği, geceye saklamaya karar vererek, görevlinin gösterdiği yönde karısı ile birlikte ilerledi. Ve saatler sonra aileleriyle birlikte kahvaltılarını yapmış, balayına gitmek üzere yola çıkmışlardı. Bavulları düğünden çok önce arabalarına koyulmuştu bile. Şoför eşliğinde havaalarına doğru ilerlerken, ikisi de birbirlerinin sıcağından ayrılmadı. Sarp karısını kollarında sımsıkı sarmaladı ve şoförün bulunduğu yerden arka tarafın görülmediğinden emin olunca ellerini karısının elbisesinin açıkta bıraktığı incecik, pürüzsüz bacaklarına uzattı.

"Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?" diye fısıldadı kadının kulak memesini hafifçe dişleyip, elbisenin altından bacaklarına, hatta kalçalarına ellerinin dokunuşlarını gizli tutmaya çabalayarak.

"Sarp! Yapma!" dedi karısı nefes nefese. Bakışları buğulanmış, yeşil gözleri orman rengine bürünmüştü. Sarp onu zor duruma sokmamak, şoföre bir şey belli etmemek için dokunuşlarına hâkım oldu ve alnına küçük bir öpücük bıraktı.

Dakikalar sonra havaalanına ve holdinge dolayısıyla Sarp'a ait özel uçaklardan birinin bulunduğu alana da varmışlardı. Uçak nihayet gidecekleri rotaya doğru havalandığında, Ela ile Sarp'ın tutkulu öpücüklerle, küçük ama ateşe veren dokunuşlarla dolu yolculukları da başlamıştı. Üç saat kadar sürecekti yolculuğun ilk bir saatinden sonra Ela'nın bakışları uyku yüklenmiş, Sarp onu uçağın içinde bulunan yatak odasında uzanmaya ikna edemeyince, başını omuzlarına yaslamasını sağlamıştı. Nitekim Ela birkaç dakikanın ardından uykuya teslim olmuştu.

Yolculuk sona erdiğinde uyanan Ela, Sarp'ın elini bir an bile bırakmadan uçaktan inmiş ve ilk iş etrafına bakınmıştı. Ancak nerede olduklarını ilk etapta kavrayamamıştı. Sarp ise onun şaşkınlıkla bakmasına dayanamayıp nerede olduklarını fısıldamıştı.

"Napolî'deyiz güzelim şimdilik. Ancak arabayla kısa bir yolculuk daha yapacağız."

Nihayet hangi ülkede olduklarını öğrenen Ela, gelmek için hayaller kurduğu İtalya sınırları içinde olmanın sevincini yaşıyordu.

"İtalya'dayız inanamıyorum. Çok merak ediyordum."

Sarp, onun başına tatlı, şefkat dolu bir öpücük bırakırken, arabaya doğru ilerlemeye de devam ediyorlardı.

"Merak etme sevgilim. Seninle her yeri, dünyayı gezeceğiz birlikte." derken onun mutlulukla parlayan gözlerini görmek Sarp için yeterliydi. Bunun uğruna dünyayı ayaklarına sermesi gerekiyorsa, bunu seve seve üstelik büyük bir kolaylıkla yapabiliirdi. Ancak Ela'nın fısıldadığı sözler ayaklarını yerden kesmeye yetmişti.

"Ben bir tek seni istiyorum. Senin olduğun yeri istiyorum sadece."

Arabaya binmeden, duyduklarının etkisiyle, homurdanarak, içinden taşan müthiş bir aşkla kapanırken karısının dudaklarına hayatının hiçbir döneminde olmadığı kadar mutlu olduğundan bir kez daha emin olmuştu.

Bir buçuk saat kadar süren yolculuğun ardından balayını gerçekleştirecekleri yere varmışlardı. Arabanın kapısı muhteşem

güzellikteki bir evin önünde açılırken, Ela bakışlarını etrafına çevirmişti. Ancak o gözlerini evde, bulundukları bu doğa harikasında gezdirirken, şoförün bavullarını arabadan indirip, evin girişine bıraktığını ve onları baş başa bırakarak arabayla uzaklaştığını görememişti.

Arkasından beline dolanan kollar genç kızın büyülenmiş bakışlarını kolların sahibine yönlendirmesini sağladı.

“Positano’ya hoş geldin sevgilim.” diye fısıldayan adamın kollarına sevinçle atılırken, onun yakışıklı yüzünü öpücüklere boğarken, hızla kucaklandı. Ancak tam o sırada evin kapısı açıldı ve görevli olduğu anlaşılan bir adam kendilerine doğru yaklaştı. Sarp’ın İtalyanca söylediği birkaç sözün ardından bavullar görevli tarafından hızla evin içine konulmuştu.

“Grazie” diye evden çıkan adamın arkasından bağırarak Sarp’tan sonra, adamın âşık çifte attığı kahkahâlâr eşliğinde “Prego” deyişi duyuldu. Ve eve Sarp’ın kucagında giren Ela, kapanan kapının ve hızla kapıya dayanan sırtının etkisiyle aklındaki her şeyi unuttu. Ancak konuşamayışının nedeni dudaklarına kapanan erkeksi dudaklar, dikkatinin dağılışının sebebi ise elbisesinin altına sızarak kalçalarını, bedenindeki en mahrem noktaları okşamaya başlayan arsız ellerdi.

Kocaman, tek bir duvarı camla kaplı odanın içinde, bembeyaz perdeleri ve yatağın etrafındaki aynı renk tülleri uçuşturarak içeri dolan rüzgârla gözlerini açtı. Serin ama dışarıdaki rengârenk çiçeklerin kokusunu içeriye taşıyan esinti adamın tenine çarpmış, dudaklarının bu enfes hisle kıvrılmasına neden olurken, sıcaktan bunalmış olan bedeninin de serinlemesini sağlamıştı.

Derin bir nefes aldı ve önce gözlerini güneş ışığına alıştırmaya çalışarak bakışlarını etrafta gezdirdi. Şık odanın içindeki her detayın üzerinde tek tek oyalanırken beyninin dün akşam bu odada yaşananların anılarıyla dolmasına izin verdi. Gülümseyerek başını sağına çevirdiğinde bakışları hemen yanında sere serpe uzanmış olan karısına değmiş, Sarp arsız bir gülüşün

dudaklarında peyda olmasına izin vererek yatakta hafifçe vücudunu kaydırmış ve o eşsiz narin bedeni kollarına çekmişti. Ellerini çarşafın altına kaydırıp ve incecik belini iri elleriyle kavrayıp dokunuşlarını onun kıvrımlarında, pürüzsüz bir kadıfeyi andıran teninde usul usul gezdirmeye başladı. Her dokunuşta kendi bedeninin de uyandığını hissetmiş, üstelik burnunu onun boynuyla omzunun arasındaki o enfes kuytuya gömdüğünde genzinden içeriye dolan kadınsı koku onu mest etmiş. Sarp bu huzur için Allah'a bir kez daha şükretmeyi ihmal etmemiştir.

Genç adam bedeninin daha fazla dokunuşa gerek duymadan, yalnızca ona bu denli yakın olmakla, bu tüy dokunuşlarıyla bile fazlasıyla uyarıldığının farkına vararak, "Ela..." diye fısıldadı ve nemli dudaklarını boynuna değdirdi. Onun kollarında mırıltı olarak hareket etmesini ve yavaşça kendisine doğru dönmelerini ise nefesini tutarak, bir yandan da gülümseyerek izlemişti.

Dünyadaki her şeyden daha güzel ve eşsiz görünüyordu karısı. Teninin kokusu, tatlı ama kışkırtan ve başka, çok daha tutkulu sesleri anımsatan mırıltıları aklını başından alıyordu. Saçları dağılarak yastığın üzerine bir ipek yığını gibi yayılmış. Yumuşacık tenini örterken, küçük güzel yüzü uyku mahmuru hareketlerle kıpırdanıp, gözlerini hafifçe kırıştırdı. Sarp ellerini onun üzerinden çekemiyor, balayındaki ikinci haftalarında bile ona doymayı bir türlü başaramıyordu.

Bunun etkisiyle uzandı elleri karısının çarşafın altında, çıplak olduğunu bildiği tenine. İncecik, narin omuzlarından sırtına doğru uzandı dokunuşları. Yakan temasların altındaki beden uyandığını, yemyeşil bir ormanı andıran gözlerinin adamın yakışıklı yüzüne odaklandığını gördüğünde gülümsedi.

"Günaydın..."

"Günaydın," diye yanıtladı kadın mırıltılı bir ses tonuyla ve elini adamın tüylerle kaplı, kaslı göğsüne uzattı. Bakışlarını adamın yakışıklı yüzünden ve özellikle sabahın bu saatinde fazlasıyla çekici görünen dudaklarından alabildiğinde elinin temas etmekte olduğu göğsüne çevirdi. Ellerinin altındaki bu kaya

misali beden genç kadının içini titretiyor, kendi bedenini alışını, ruhuna sahip oluşunu düşündükçe nefesi kesiliyordu.

Parmaklarının, ateşe veren dokunuşlarla üzerinde dolaştığı göğsünün hafifçe nemlenmiş olduğunu fark ettiğinde gülümsedi.

"Terlemişsin," diye fısıldadı bakışlarını yeniden adamınki-lerle buluştururken. Sarp tam kendisini geri çekmek üzereyken, "Duşa gireyim güzelim. Çok sıcak gerçekten," diyecekken, "Şşşt," diyerek adamı durdurdu Ela. Bakışlarını kaldırarak yüzüne baktı ve dudaklarını onun dudaklarına usulca yaklaştırdı. Hafifçe sürttü ve küçük bir öpücük bıraktı. Ardından adamın çenesine, oradan boynuna uzandı dudakları.

"Girme duşa," dedi genç kadın. Dudakları adamın boynundan aşağılara iniyor, göğsüne uzandıkça ikisinin de nefesleri hızlanır hale geliyordu.

Az önce parmaklarının geçtiği, hafifçe terlemiş tenin üzerine dudakları değdiğinde inledi Sarp. Ve Ela'nın, "Ben senin her halini seviyorum. Her şeyini," dediğini işittiğinde homurdanarak onun dudaklarına sahip çıktı. Onu seri ama nazik bir hareketle üzerine çektiğinde, karşısındaki manzaranın güzelliğinde kendisini çoktan kaybetmişti.

"Ela'm," diyerek başka bir şeye gerek duymadan bedenini karısının bedenine kattığında, ikisinin de dudaklarından dökülen inlemeler odanın içerisinde yankılanmaya başlamıştı.

Sarp, ellerini karısının kusursuz kıvrımlarında, göz alıcı teninde, Sarp'ın aklını başından alan güzel teninde dolaştırırken, onu okşayışlarından, bedenine bıraktığı ıslak öpücüklerden mahrum bırakmazken iki âşık çoktan birbirlerinin tenlerinde, ruhlarında kendilerini kaybetmişlerdi. Ve dakikalar tutku dolu bir girdaba dolanmış bir şekilde akıp giderken, inleyişler çığlıklara dönüştü anbean. Sarp üzerinde yükselip alçalan karısının içinde yarattığı hazza bıraktı kendisini. Ona özgürce dokunabilmenin, "karım" diyebilmenin, hak ettiği gibi sahip olabilmenin tadına vardı saatlerce. Ve nihayet her şey sona erip yükseldikleri zirveden, o lâl rengi bulutlardan yeryüzüne yuvarlandıklarında genç kadın bedenini kocasınınkinin üzerine bıraktı. İkisi

de hızlı bir biçimde soluk alıp veriyor, bedenleri üzerini kaplayan terin etkisiyle parlıyordu.

"Sen," dedi Sarp soluk soluğa, "Sen nasıl bir şeysin böyle?"

Ela başını zorlukla, bulunduğu o huzur kuytusundan kaldırdı. İki elini birleştirerek adamın göğsüne koydu, ardından çenesini ellerinin üzerine yerleştirdi.

"Nasılmışım?" diye sordu cilveyle. Ancak sesine katmaya çalıştığı naza kıyasla sesi mahmur, bakışları buğuluydu. Bedeninde yer yer gözüken kızarıklıklar ve öpülmekten berelenip şişmiş dudaklar Sarp'ın ruhuna enfes bir haz dalgası yayıyordu.

"Kelimelere dökemem ki... Bunu... Seni, seninleyken hissettiklerimi tarif edebilecek bir kelimde henüz dile getirilmedi."

Tatlı bir kıkırdama yükseldi adamın göğsünde uzanan kайдından.

"Hadi oradan, yalancı! Ağzının nasıl iyi laf yaptığını bilmiyorum sanki."

Adam elini karısının gece karası saçlarına uzattı ve usul dokunuşlarla okşadı ipeksi yığını.

"Sadece sana o laflar... Yalnızca sana özel..."

"Başka birine ettiğini duyarsam dilini koparırım zaten, bundan emin olabilirsin kocacığım." derken ses tonu iğneleyici ve kıskançlık yüklüydü.

Genç adam gülerek tek hamlede üzerindeki bedeni altına aldı ve yatakla kendi bedeni arasına hapsetti.

"Ne yapacağım ben senin bu kıskançlığıyla?"

Genç kadın bacağına tekini kaldırdı ve adamın kashı beline doladı.

"Şikâyetin mi var?"

"Asla," dedi ve beline dolanan bacağın çarpıcı etkisiyle dudaklarını genç kadının dudaklarına uzattı. İstedikini alması uzun sürmemişti. Çıldırta öpücükler yeni bir fırtınanın habercisi olurken, ikisi de bıraktı kendilerini bu kasıp kavuran alevlerin arasına. Ve Sarp karısından fazlasıyla memnun olduğunu, hiçbir şikâyeti olmadığını dokunuşlarıyla anlattı. Birkaç saat daha yataktan çıkamayacaklarının ise ikisi de çoktan farkına varmıştı.

Ciğerlerinden içeri sıkıntılı bir nefes çekerken, bir yandan da etrafında dolaştırıyordu keskin bakışlarını. Ardından gözleri yanında, elini tuttuğu karısına dönüyor ve üzerindeki elbiseye baktıkça her saniye homurdanıyordu.

"Bu elbiseyi sana Mira mı aldırıldı?" diye sordu. Gördüklerinden memnun değil gibi konuşmuş olsa da aslında oldukça memnundu. Fazla memnun...

"Evet. Çok güzel değil mi? Mira çok zevkli gerçekten."

"Ya ya! Sorma! Ne zevk, ne zevk!" dedi kendi kendine ama söyledikleri elbette Ela'nın dikkatinden kaçmamıştı.

"Beğenmedin mi?"

"Beğendim elbette. Çok beğendim," derken kadının elini sımsıkı tutmaya ve yürümeye devam ediyordu.

"Eee sorun ne o zaman? Neden homurdanıyorsun?" diye sorduğunda çoktan deniz kenarına gelmişler, kendilerini bekleyen tekneye yaklaşmışlardı.

Adam hızla elini tuttuğu kadına doğru döndü ve bakışlarının onun yeşilleriyle sabitledi.

"Sorun bu işte. Güzel olması. Çok güzel olması..."

Duyduklarıyla dudakları kıvrıldı genç kadının. Ve yalnızca bir adım ötesinde olan adama daha çok yaklaşarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Küçük bir İtalyan kasabası olan Positano'da âşık çiftler gülerek ve imrenerek karşılandığından, izleniyor olmalarını umursamadı. Kollarını adamın boynuna doladı ve parmak uçlarında yükselerek adamın dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı.

"Kıskandın mı?" diye sorarken mutlu, Sarp'ın tatlı homurdanışlarını duyduğu için bile huzurluydu.

"Kıskandım elbette. Şu gay İtalyan erkeklerinin bile ilgisini çektiğinin farkında değilsin değil mi?"

"Gay mi?"

"Eh elbette. Geneli öyle diyebiliriz."

"Bence kesinlikle kıskandığından böyle diyorsun. Adamlara iftira atmasana!"

Sarp usulca dudaklarını genç kadının dolgun pembe dudaklarına sürttü.

"İftira atmıyorum güzelim. Ayrıca seninle cinsel tercihleri onları kategori dışı bıraksa dahi başka adamları konuşmak istemiyorum." derken onun ince belini sıkıca kavramış ve hızla kendisine doğru çekerek kıvrımlı bedenini kendi iri bedenine yaslamıştı.

Ela'nın parmakları adamın kollarında gezindi bir süre. Dudakları hâlâ birbirine sürtmeye devam edip, adam onu öpmek için direnirken gözlerini usulca yummuş, bedeni çoktan sıtmaya tutulmuş gibi titremeye başlamıştı.

"Hadi..." diye inledi. Soluk soluğa kalmıştı. Üstelik Sarp onu henüz öpmemişti bile. "Tekneye girelim artık."

Sarp onun sözlerini ikiletmedi. Elini sımsıkı avucunun içinde kavradı ve tekneye doğru yöneldi. Önce kendisi tekneye bindikten sonra Ela'nın da elini tutarak binmesini sağladı. Geniş ve fazlasıyla lüks teknenin içini hayranlıkla incelemesini ise gülen gözlerle izledi.

"Beğendin mi?" diye sordu Sarp içeri doğru heyecanla yürüyen karısını elleri ceplerinde takip ederken.

"Beğenmek mi? Muhteşem bir şey bu? Kaç gün kalabiliriz?"

Kahkahasına engel olamadı genç adam ve içeriye, dümene doğru yürümüş olan karısının beline sıkıca sarıldı.

"Ne kadar istersen... Ama ben tüm vaktimizi teknede geçirmeyelim derim. Sana göstermek istediğim çok yer var. Hem tekne ile İstanbul'a döndüğümüzde de açılabilir, vakit geçirebiliriz."

"Ama bu tekne olmayacak o zaman," dedi ancak saçma bir laf ettiğini düşünüp toparlamaya çalıştı. "Neyse önemi yok ki... Senin yanında olsam yeter."

Adamın dudakları boynunu bulduğunda titrete bir nefes aldı.

"Bu tekne de olur başkası da güzelim. Kuzey'e ait bu..."

"Kuzey'e mi? Gerçekten mi?"

"Evet. Hadi gel," diyerek onu dümene doğru çevirdi. Tekneyi çalıştırdığında Ela şaşkınlıkla adamın yüzüne bakıyordu.

"Kullanmayı biliyor musun?"

"Evet, güzelim," diye yanıtladı gülerek, "Kuzey'in bu takıntısından biz de nasibimizi aldık ve kullanmayı öğrendik. Baran ve Hazar da dâhil yani..."

"Hepiniz çok yakınsınız değil mi? Bu çok güzel bir şey."

"Evet. Yaşlarımız çok yakın çünkü. Neredeyse hep birer yıl arayla doğmuşuz. Ailedeki diğer erkek kuzenler yaş olarak bizden küçükler. O nedenle biz dördümüz daha yakın sayılırız."

Nihayet açıldıklarında Ela hayranlıkla bir etrafı izliyor, ardından Sarp'ın dümenin başındaki o karizmatik görüntüsüne iç geçiriyordu.

"Beceremediğin bir şey var mı acaba? Merak ediyorum sevgilim." deyip arkadan adamın kaslı beline kollarını doladığında Sarp'ın yüzünün aldığı hali göremedi. Adamın dudakları arsız bir şekilde kıvrılmış, çoktan demirleyebilmek için uygun bir yer aramaya yeltenmişti.

"Bilmem," diye yanıtladı adam, "Mutlaka vardır."

"Mesela..."

"Mesela," diye devam ettirdi karısının sözlerini, "Motor kullanamıyorum. Daha doğrusu hoşlanmıyorum."

"Ahh gerçekten çok büyük bir eksiklik."

"Emin ol Baran için öyle."

Yavaşladıklarını hissettiğinde şaşkınlıkla etrafına bakındı genç kadın.

"Durduk mu?"

"Evet güzelim. Durduk. Burada denize girelim, güneşlenip vakit geçirelim. İster misin?"

"Tabi ki isterim. Bugünkü bikinimi sana henüz gösteremedim." deyip güverteye doğru koşarken Sarp arkasından gözlemlerini devirdi. Her gün yeni bir bikini de neyin nesiydi? Acaba bugün Sarp'ı çıldırtmak için nasıl bir seçim yapmıştı? Burada geçirdikleri günler boyunca değiştirip değiştirip giydiği o kışkırtıcı

bikini, mayokiniler yeterince kalp çarpıntısını artırmışken, bir yenisini daha nasıl kaldıracaktı?

Ela'nın arkasından yürüyüp güverteye ulaştığında, onu üzerindeki, yoldayken Sarp'ı delirtmeye yetmiş olan elbiseyi yukarıya doğru sıyrırken buldu. Ancak o anda Sarp delirmekte ne kadar anlamsız davrandığının farkına varmıştı. Çünkü laf söyleyip homurdanması gereken şey elbise değil, altından çıkan o minicik bikiniydi.

"Beyaz öyle mi?"

Ela'nın dudakları adamın gözlerinin bedeninde adeta yudum yudum içer gibi dolaşmasıyla şuh bir şekilde kıvrıldı. Ancak bundan zararlı çıkanın kendisi olacağını henüz bilemiyordu.

"Evet. Beğendin mi? Güneşte yandıktan sonra giyersem güzel durur diye düşünmüştüm."

Güldü Sarp.

"Çok güzel düşünmüşsün güzelim. Harika olmuş. Hadı uzan da sana krem süreyim. Güneşte fazla yanıp da canın acımasın," diyerek Ela'nın şezlongun üzerine koyduğu güneş kremi aldı.

"Olur," deyip yüz üstü uzandığında Sarp'ın ona dokunmak için fırsat kolladığını düşünüyor ama aynı zamanda onun dokunuşlarını hissedeceği için de yanıp tutuşuyordu. Ne zaman bu denli ateşli olduğunu bilemiyordu ama tıpkı kocası gibi o da Sarp'tan bir an bile ayrı kalmak istemiyor, her anını ona dokunarak, onu öperek, ona sarılarak geçirmek istiyordu. Ve onunla sevişmenin, şüphesiz bu zamanların yadırganamaz bir payını alması gerektiğini düşünüyordu.

Bunun yanında Sarp'ın çok başka planları vardı. Karısı madem onu kıskırtmak, tahrik etmek istiyordu, sanki buna ihtiyacı varmış gibi, o zaman Sarp da bunun bedelini ona ödetirdi. Ve bu bedelin ikisi için de fazlasıyla muhteşem olacağını elbette ki farkındaydı.

Sarp'ın elleri soğuk kremi ilk olarak sırtına oradan beline yaymaya başladığında nefesini tuttu genç kadın. Saniyeler bu kremin sürülüşüyle geçip giderken dokunuşlar bir süre sonra farklılaşmaya, az önceki halden çok başka bir yola sarmaya başladı.

Ancak dokunuşların yavaşlığı ve kışkırtıcılığı karşısında genç kadın kendisini tutamaz duruma gelmişti.

Sırtında gezinen iş bilir parmaklar, önce omuzlarında sürdürdü hâkimiyetini. Ardından bel çukuruna uzandı usul usul temaslara. Ela bu dokunuş altında eriyeceğini hissedip, şiddetle, ne kadar etkilendiğini kanıtlayacak kadar kırırdanırken, Sarp'a artık bu işkenceyi kesmesi için yalvarmak üzereydi. Daha fazla dayanacak gücü, bu dokunuşları böyle sakinlikle karşılayacak takati kalmamıştı.

"Sarp... Yeter, lütfen," diye fısıldadı genç kadın zorlukla. Dili damağı kurumuş, bedeni sürekli kasmaya çalışmaktan hareket edemez hale gelmişti. Yeniden sırt üstü dönmek, adamın yüzünü görmek istese de Sarp onu her defasında geçiştirmeyi başarmıştı.

"Biraz daha sabret güzelim," dedi adam nefesini genç kadının kulağına verirken, "Sabretmeyi öğrenmen gerek..."

Ela çılgık çılgına bağırarak için zor sabrederek kendisini Sarp'ın okşayan dokunuşlarına bıraktı yeniden. Alışamıyordu işte. Ne kadar çabalarsa çabalasın, bu temaslara aşına olmayı beceremiyordu.

"Dayanamıyorum," dedi adeta inlercesine. "Bu... Çok fazla..."

Adamın elleri genç kadının bel oyduğundan daha aşağılara uzanarak, üzerindeki minik kumaş parçasının içine süzülürken Ela daha fazla dayanamayarak çılgığı bastı.

"Yeter Sarp. Oralara güneş yağının sürülmesi gerektiğini sanmıyorum. İşkence çektirdin ama resmen ya..."

Dinlemedi Sarp. Onun uzandığı yerden kalkmasına izin vermeden ellerinin temasını sürdürdü.

"İşkence mi? Sen buna işkence mi diyorsun Ela'm? Sen o minicik bikinikle karşımda salınırken asıl ben işkenceye maruz kalıyorum."

"Kim dedi," diye inledi adamın elleri bikini altının içinde gezinirken, "Uzaktan bak diye..."

Sarp yattığı yerde onu ters çevirdi ve gözlerini onun tutkuyla koyulaşmış yeşilleriyle birleştirdi.

"Sana yakın olmak da bundan farklı değil... Asla yetmiyor ki sana dokunmak..." derken onu kucağına çekmiş, bacaklarını açarak beline dolamasını sağlamıştı.

"Nasıl kâfi gelebilir bu?"

Dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirirken genç kadının inleyişi kulaklarına doldu. Elleri belinden yukarılara süzülerek bikini üstünün arkadaki düğümünü tek hamlede çözdü. Üçgen bikini şimdi serbest kalmış ve Ela'nın dolgun göğüsleri Sarp'ın huzuruna sunulmuştu. Başının üzerinden küçücük kumaş parçasını çekip ahşap zemine fırlatırken bakışlarını bir an bile karısının gözlerinden ayırmadı. Elleri sırtından öne doğru kaydı ve dolgun kabartıları avuçlarının içine aldı.

"Nasıl yetinebilirim bununla peki?"

"Sarp..." Nefes nefeseydi Ela. Sarp'ın bu tüy dokunuşlarıyla bile soluk soluğa kalmıştı. "Dayanamıyorum."

"Şşşt..."

Ellerini Ela'nın kalçalarına uzattı ve iki yandaki ince ipleri çözerek bikinisinin altını da serbest bırakarak bedeninden kayarak düşmesine neden oldu. Şimdi açık denizde, tüm o derin maviliğin ortasında, Ela kollarında en sevdiği halde, cırtlıçıplaktı. Elini göğüslerinden aşağılara, genç kadının bedeninde ateşten yollar çizerek ilerletti. Parmağını göbek deliğinin etrafında çevirdi ve onun kesik bir nefes çekmesini büyük bir hazla izledi. Ardından arsız parmakları çok daha aşağılara, Ela'nın en kuytularına inerken onun gözlerini yumduğunu ve dokunuşlarını hissetmeye çalıştığını fark etti. Ancak Sarp'ın oyunbaz parmakları Ela'nın ıslaklığına ulaştığında genç kadının gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ama tek kelime etmesine izin verilmeden dudakları, Sarp'ın dudakları tarafından örtülmüştü. Ve parmaklardan biri Ela'nın kuytularında yerini aldığı anda genç kadın adeta küçük bir çığlık atarak ayrıldı Sarp'ın dudaklarından ve başını aldığı büyük hazı ortaya serercesine arkaya doğru attı. Saçları arkaya doğru savrulmuş, aldığı pozisyonun etkisiyle puruzsuz boynu tamamen ortaya çıkmıştı.

Sarp onun gerilen bedeninin tadını çıkarmaya karar verdi o sırada. Dudaklarını karısının dolgun göğüsleri ile buluşturduğunda kendisinden kopan inlemeye de inanamadı. Ela parmaklarının, sıcaklığındaki seri ama muhteşem hareketleriyle kendinden geçerken, Sarp da onun teninin tadına varmaya devam etti. Dakikalarca, adeta soluklarını tutarak devam ettiler bu tamamlanmamış ama haz dolu ana. Sarp kendini tutmaktan kaskatı kesilen bedeninin artık son raddeye ulaştığını hissediyor ama Ela'yı zirveye ulaştırmadan kendisine bu ödülü vermemekte direniyordu.

"Hadi sevgilim," diye fısıldadı genç kadının kulağına. O da karısına yaşattığı zevkin etkisiyle, onun çılgınlıklarını, zevk dolu iniltilerini duydukça kendinden geçiyor, adeta hiçbir şey yapmadan o zirveye giden basamakları tırmanıyordu. "Hadi... Bırak kendini. Sadece hisset."

Çılgılık çılgılığa uyandı Ela'nın içindeki ateş. Alazlandı anbean. İniltileri ve çılgınlıkları duyulurken, Sarp'ın kulaklarına dolup onu hazzın yakıp kavuran sıcaklığına atarken, genç kadının titremeleri, bedeninin sarsılışı da devam ediyordu. Ne kadar o şekilde devam ettiğinin farkına varamadı Ela. Anımsadığı tek şey Sarp'ın kendisini kucğından hafifçe kaldırarak altındaki deniz şortundan zorlukla kurtuluşu ve kendisini özgürlüğe kavuşturmuşuydu.

Bedeninin kasılmaları tüm etkisini sürdürüp, Ela'yı şaşkınlığa uğrattırken asıl şoku Sarp'ın sıcaklığını dolduruşuyla yaşadı. Dudaklarından kopan çılgılık ve şaşkınlıkla açılan gözler adamı durdurmadı. Nitekim yalnızca birkaç saniye sonra, ilk fırtına henüz Ela'nın bedeninde dinip yerini sessizliğe bırakamadan, yenisi baş göstermiş, bu kez çok daha kuvvetli, önüne çıkacak her şeyi içine çekecek güçte olduğunu kanıtlar bir hal almıştı. Kocasının kucğında onun tutkulu dansına eşlik eden kadının savrulan saçları, güneşin aydınlığına tezat yaratıyor, her hareket, her devinim aralarındaki arzusunun şekil değiştirerek daha kıvamlı bir hale gelmesine neden oluyordu.

Saniyeler geçip giderken ateş yükseliyor, tempo dayanılmaz bir hal alıyordu. Ela çılgınlıklarına, Sarp haz dolu iniltilerine

mani olamıyor, ikisi de içlerinden çıkan bu vahşî tutkuya ket vuramıyordu.

Yükseldiler gökyüzünün en yüksek katına doğru. Dakikalar boyu devam etti, etkisini sürdürdü yaşadıkları anlar. Ancak saniyeler sonra yükseldikleri yerden düştüklerinde ve nefeslerini nihayet düzene sokabildiklerinde birleştirdiler bakışlarını. Sarp "Seni seviyorum." diye fısıldarken karısının kulağına. Ela'nın başı çoktan onun omzundaki yerini almış, yeşil gözleri yorgunluğun, hatta hissettiği bitkinliğin etkisiyle kapanmıştı. Sarp ayağa kalkıp, kucağında hayatının en kıymetli varlığıyla kamaralardan birine doğru ilerlerken, gözlerinin onunda az önceki dakikaların anbean yaşanan görüntüsü vardı.

25. BÖLÜM

Yeşil gözleri evin duvarlarında, sık bir biçimde dekore edilmiş içyapısında, eşyalarda, camlarda gezindi. İki katlı, geniş bahçeye sahip bu ev Sarp'ın balayı süresince organize etmeye ve hazırlatmaya çalıştığı evleriydi. Evet, çok güzeldi. Titizlikle döşenmiş muhteşem bir villa olduğu su götürmez bir gerçektir. Ancak yine de Ela için bir şeyler eksikti. Ancak tüm iyi niyetiyle birkaç güne alışacağını, Sarp'ın varlığıyla, aşklarıyla burayı gerçek bir yuva haline getireceğini düşündü. Gülümseyerek kendisine soran gözlerle bakan adama çevirdi bakışlarını.

"Beğendin mi?" diye soruşuna başını sallayarak yanıt verdi.

"Çok beğendim sevgilim. Çok güzelmiş," derken kollarını onun boynuna dolamıştı.

"Yolculuk boyunca boşuna kafamın etini yediğini anladın mı şimdi karıcığım? Burası bizim yuvamız olacak. Baş başa... Sadece ikimiz..."

"Tamam, sen haklısın. Ben sadece, annelerle olmayı gerçekten çok sevmiştim. O yüzden ısrarcıydım onlarla yaşamak konusunda."

Sarp dudaklarını onun alnına değdirdi ve elini tutarak evin kapısından içeri doğru yönlendirdi.

"Benim seyahate gittiğim zamanlar olacak güzelim. O zaman sen de annelerle kalırsın. Hem sık sık yemeğe de gideriz."

"Tamam o zaman," diye mutlu bir şekilde cıvıladı az önce beğeniyle gezdiği evin içinde dolaşırken. Nerede olduklarının bir önemi olmadığını düşünmeye çalıştı. Sarp yanındaydı, onun kocasıydı, onu seviyordu. Gerisinin Ela için hiçbir önemi yoktu.

Onun elini tutmaya devam ettiği sürece, her çatıyı sımsıcak bir yuva haline getirebileceklerini biliyordu.

“Hâlâ seni arıyorlar.”

Bunu söyleyen esmer, hafif göbekli bir adamdı. Karşısında duran adamın aksine kısa boylu ve fazlasıyla güvenilir gözüküyordu. Ancak dış görünümünün aksine büyük yasadışı işlerin başını çekenlerden biri olduğunu, uyuşturucudan silah kaçakçılığına kadar her türlü işi yaptığını birlikte çalıştığı, ortaklık kurduğu kişilerden başkası bilmiyordu. Dışarıya gösterdiği tek şey karanlık, belki de biraz mafyavari bir adam olduğuydu. Baran’ın ona güveniyor olmasının nedenlerinden biri belki de buydu. Onun yaptığı işlere rağmen dürüst bir izlenim yaratması, Baran gibi zeki adamları bile aldatabilen yalancı bir maskeydi.

Adamın cevap vermemesi üzerine devam etti.

“Daha ne kadar burada kalmayı düşünüyorsun? Seninle işim bitti Hasan. Artık burada saklanamazsın. Üstelik senin yüzünden büyüklerle aramın bozulmasını da istemiyorum.”

“Ne oldu?” diye alayla güldü Hasan, “İşin bitti değil mi? Elimdeki çeki tahsil etmeyi bekliyorum. Merak etme, sonra gideceğim.”

Tiksinerek bakışlarını Hasan’ın üzerinde gezdirdi.

“Sana hesap verecek değilim. Sana iki gün süre... İki gün içinde buradan yok ol, bir daha da gözüme gözükme.”

“Eminim bana yeniden ihtiyacın olacak,” diye seslendi Hasan gülerek, kendisine arkasını dönüp giden adama. Bu fare deliğinde kalmaktan sıkılmış, haftalardır gizli kapaklı sürdürdüğü bu hayat onu sinirlendirmeye başlamıştı. Ancak patronun söylediğine göre ikisinin arasındaki iş ilişkisini uyuşturucu işini elbette, Baran ve Arhavili denen adamlar biliyor ve bu nedenle herkesi takip ettiriyorlardı. Her yerde Hasan’ı aradıkları gerçeği de tartışmaya açık değildi üstelik. Elâ’nın yüzünden bu halere düşmüş olması ise daha da çıldırtıyordu Hasan’ı. Artık bu delikten çıkmanın zamanı gelmişti. Çok dikkatli olmalı, birkaç

gündür aklını kemirip duran o planı, kusursuz bir biçimde hayata geçirmeliydi.

Mide bulandırıcı gülümsemesi belirdi dudaklarında. Evliyen kendisini tahrik etmeyi başaramayan o küçük sürtük, belki başkasının kadınıyken Hasan'ı kıskırtabilirdi. Bu konuda nedendir bilinmez garip bir beklenti içine girmişti. Artık tamamen başka birine ait olmuş bir kadına dokunma isteğiyle yanıp tutuşuyor, önceden Ela'ya karşı hissettiği o ufacık arzu dağ olup Hasan'a kaçacak yer bırakmıyordu. Nitekim istediği bu histen kurtulmak da değildi. Aklından geçen, hayallerini süsleyen tek şey eski karısının enfes bedeniyle günbegün çığ gibi büyüyen tutkusunu dindirebilmektir.

Günler SONRA

Telefonunun titreme sesiyle birkaç gündür fazlasıyla hafif olan uykusundan uyanan adam yattığı yatakta kendisine dolaşan bedenden usulca sıyrıldı. Aşk tüten bakışlarını onun güzel yüzünde dolaştırırken, çarşafı çıplak bedeninin üzerine örttü. Üşüyüp hasta olmasını istemiyordu. Üstelik de günlerdir fazlasıyla yorgun ve halsiz gibiyken...

Telefonunu eline aldı ve odadan sessiz adımlarla dışarı çıktı. Hâlâ ışığı yanmakta olan cihazın üzerinde parmağını sürükleyerek açtı ve az önceki aramayı karşıladı.

"Efendim Baran?"

"Müsait misin? Ancak arayabildim kusura bakma."

"Evet. Var mı bir gelişme?"

Derin bir nefes sesi çalındı kulağına. Belli ki halen bir arpa boyu yol kat edememişlerdi.

"Sıkıldım Baran. Artık bana somut bir şey ver. Adam bir ayı aşkın süredir ortada yok. Hani bağlantı yakalamıştınız. Arhavili laf alacaktı ağızlarından... O adamların dürüst olduklarına emin misiniz?"

"Arhavili şu anda buralarda değil. Görevde olduğu bilgisini aldım, ulaşamıyorum. İş tamamen benim üzerimde ve ben de emin değilim. Peşlerine taktığım adam bir şeylerden şüphelendiğini haber verdi. Hasan'ın saklandığı yerle ilgili..."

"Ne olacak peki şimdi?" derken içine bıkkın ve sıkılmış olduğunu belli eden bir nefes çekti. "Nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Olmadık bir anda ortaya çıkmasını istemiyorum Baran. O herifi kaçırmamanız gerekiyordu."

"Biliyorum Sarp. En kısa zamanda bulacağım."

Bir elini kulağındaki telefonda tutmaya devam ederken diğer elini hırsıyla, içinde büyümesine engel olamadığı bir öfkeyle gür saçlarının arasından geçirdi.

"O herifi bul Baran. Eminim sizin onu aradığınızı anladığı anda kaybolmuştur ortalıktan. Ela'nın babasını, ağabeylerini araştırdın mı? Onlar bir şey biliyorlar mı?"

"Hayır," diye net bir biçimde yanıtladı Baran, "Bir şey bildikleri yok. Biraz fazla ürkümüş olmalılar ki sakinler şimdilik. Bir daha size bulaşmamaları gerektiğini anlamışlardır."

"Tamam. İyi haberlerini bekliyorum Baran. Yoksa uyuşturucu işini polise bildirmek zorunda kalacağız biliyorsun."

"Biliyorum. Bana sadece biraz zaman ver. Hem onu bulmam hem de kendi bağlantımızın sadık olmadığını netleştirmek için... Sonra ne istiyorsan yaparız."

"Pekâlâ! Ama çok fazla vakit tanımayacağımı bil."

Telefonu kapattıktan sonra salondaki koltuğun önünde duran dizüstü bilgisayarına doğru ilerledi. Sehpanın üzerindeki bilgisayarı açarken aklında yalnızca biraz olsun çalışmak vardı. Ya tağa geri dönüp huzurla uyuyabileceğini sanmıyor, Ela'ya sarılıp yatmak istese de bedenindeki gerginliğin onun tarafından hissedileceğini bildiğinden uzak durmayı tercih ediyordu. Tek bir isteği vardı. O da o adamın bulunmasından başka bir şey değildi.

Düşüncelerinden sıyrılıp nihayet kendisini işe vermeye başatabildiğinde saat epeyce ilerlemişti. Kendisine iletilen raporları kontrol ederken en azından birkaç gün yoğunluğunun az olabileceğini düşünüyordu.

Salonun girişinden gelen ayak seslerini duyduğunda bakışlarını bilgisayarından kaldırarak o yöne doğru baktı. Ve hemen kapının önünde, uykulu gözleri kendisine çevrilmiş karısını gördü. Gülümsedi. Gözlerini ovuşturup, kendisinin ne yaptığına anlam vermeye çalışan bu kadın o anda Sarp'ın nazarında masum, küçük bir kızdan farksızdı. Elini ona doğru uzattı ve gülümseyerek yanına çağırdı.

"Gel güzelim."

Mayışmış bir şekilde, yavaş adımlarla kendisine doğru gelen, elini avucuna uzatıp kendisini hemen yanına bırakan karısının saçlarına küçük bir öpücük bıraktı.

"Neden uyandın?"

Genç kadın başını kocasının kucağına koyup, en uygun pozisyonu almaya çalışırken mırıldadı.

"Senin yokluğunu hissettim."

"Sabah erkenden işe gideceksin ama. Uykun kaçacak böyle."

Omzunu silkti Ela. Kendisini müthiş derecede yorgun ve halsiz hissetse de direndi.

"Olsun. Burada senin yanında uyurum. Çalışıyor musun?" diye sorarken yan dönmüş ve bakışlarını Sarp'ın bilgisayarına çevirmişti.

"Evet güzelim. Bakmam gereken bazı raporlar vardı."

"Tamam..." Mırıl mırıldı sesi. "Sen bak o zaman. Ben rahatsız etmem seni."

Gülümsedi Sarp. "O zaman bana küçük bir öpücük ver, öyle devam et uykuna."

Başını kocasının kucağından hafifçe kaldırdı ve dudaklarını uzattı. İkisi de aldıkları küçük öpücükten fazlasıyla memnun ayrılırırken birbirlerinden, Sarp ellerini onun saçlarının arasından geçirdi. Onun kucağında uykuya dalışını izlerken içindeki huzurun yanında baş gösteren sıkıntıyı anlamlandıramasa da kısa sürede eskiye döneceğinden emindi.

Saatler sonra bilgisayarında işini bitirip, başı kucağında sevimli bir şekilde uyumaya devam eden karısını tek hamlede ama nazikçe kucakladı. Yatak odalarına doğru ilerlerken yarından

itibaren yalıda kalmalarının iyi olacağını düşünüyordu. Her ne kadar balayından döndüklerinden beri aynı evde olmalarında kendisi ısrarcı olsa da şimdilik Ela'nın isteğini yerine getirmek en iyisiydi.

Önce Ela'yı yatırıp, sonra kendisi de uzanarak onu kollarına aldığı anda gözlerini bir an bile onun masum yüzünden ayıramadı. Ellerini usulca saçlarının üzerinden geçirip, sırtına uzandığında istemsizce onu kendisine daha çok yaklaştırdığının ve içini titreten kokusunu derin derin soluduğunun farkında değildi. Sol yanında bir türlü geçiremediği, onune engel koyup benliğini ele geçirmesine mani olamadığı bir korku hâkimdi.

O an için düşüncelerin beynini bir sarmaşık misali sarmasına izin vermedi. Karısını kollarında daha sıkı sardı ve gözlerini usulca yumdu. Bedenini uykunun egemenliğine bırakırken düşündüğü son şey kollarındaki kıymetlisini kendi canından bile çok sevdiğiydi.

Şoförün kullandığı arabada başını arkaya yaslamış en azından varacakları yere gidene kadar biraz dinlenmeye çalışıyordu Ela. Günlerdir bedenini ele geçirmiş olan yorgunluk sürekli uyuma isteğiyle de birleşmiş Ela'nın şüphelerini de su yüzüne çıkarmıştı. En son adet olduğu tarihi hatırladıkça geriliyor, bunun, en son düğünden hemen önce regl olmuş olduğu gerçeğinin gelebileceği anlamın beynini kemirmesine engel olamıyordu. Ancak bu akşam bunu düşünmemeye, kendisini davanaksız korkularla bunaltmamaya kararlıydı Ela.

Bakışlarını camdan dışarıya çevirdi ve yaklaşmış olduklarını fark etti. Sarp önemli bir toplantıya girmeden hemen önce aramış ve bu gece yalıda olacaklarını haber vermişti. Evleri ile yaptıkları onca konuşmanın ardından neden böyle bir şeyi tercih ettiğini bilmiyor, ancak yalıda Demir baba ve Burcu anne ile olmayı o kadar çok seviyordu ki asla sorgulamıyordu.

O ev, ilk kez bir yuva sıcaklığını tattırmıştı genç kadına. İlk kez kendisini bir yere ait hissetmiş, ilk kez sıcak kollar tarafından sarmalanmıştı. Tıpkı Sarp'a ait olduğu gibi, o aileye de

kten içe ait olduğunu yüreği kabulleneli çok olmuştu. Gülümse-
 dedi. Bir gece de olsa orada kalacak olmaları genç kadını mutlu
 etmişti. Çünkü her ne kadar Sarp'ın ayrı ev isteğini kabul etse
 de birkaç gündür kaldığı o eve ait olduğunu bir türlü düşün-
 memiştir. Şimdilik bunu Sarp'a nasıl söyleyeceğini bilemese de
 ertelemeye karar vermiş, onu kırmamak için kendi isteğini göz
 ardı etmiştir.

Yalının kapısından içeri girdikleri sırada heyecanla duru-
 şunu dikleştirdi Ela. Merakla etrafına bakındı ve evdekileri bah-
 çede görme isteğiyle dolup taşarken, ileriden tanıdık bir siluet
 görüldü. İncecik, alımlı bedeni Ela'nın inmekte olduğu arabaya
 yaklaşırken onun gülen, güzel yüzü karşısında başka bir tepki
 vermesi mümkün olmayan genç kadın içtenlikle gülümsedi.
 Arabanın kapısından hızlı adımlarla uzaklaşarak Mira'ya doğru
 ilerledi ve onun sevgiyle açılan kollarını karşılıksız bırakmadı.

"Hoş geldin Ela," diyen kardeşi gibi gördüğü kadına sımsıkı sarıldı.

"Asıl sen hoş geldin. Ne kadar güzel yanmışsın böyle."

"Sanki sen farklısın. Hadi gel. Bahçeye çıkalım. Sana haber-
 lerim var."

"Ne haberiymiş o?" diye sorarken gözleri çoktan çimlerin
 üzerinde öntündeki oyuncak ayıyla oynayan Erim'e kaymıştı. O
 anda bütün odağını kaybetti Ela. Yemyeşil çimenlerin üzerinde
 birbirinden tatlı gülücüklerini etrata saçan, kel kafası, tombik
 yanakları ile dünyadaki şüphesiz en tatlı bebeğe doğru ilerledi.

"Allahım! Bu tombik paşa her geçen gün daha tatlı oluyor."
 diye cıvıldarken arkasından gelen adamın onu gülümseyerek
 izlediğini fark edememiştir.

"Tombıyım," dedi onu usulca kucagina alıp burnunu mis
 kokulu yanaklarına bastırırken, "Evet bebeğim, agu. Seni çok
 özledim ama ben"

"O da çok özlemiş. Geldiğimizden beri kahkahaları eksik
 olmuyor"

"Ne zaman geldiniz?" diye sorarken Erim'i keyfini kaçırma-
 mak adına yentiden çimenlerin üzerine bırakmış ve bahçedeki

diğer aile fertlerine dönmüştü. Tam o sırada beline sarılan güçlü kollar ve genç kadının ince bedenini kendisine doğru çeken eller ile irkildi. Ancak kısa sürmüştü. Adamın kendine has o erkeksi kokusu dolduğunda burnunda içeri, Ela gülererek kendisini kocasının hâkimiyetine bırakmıştı.

“Sarp? Erken çıkmışsın toplantıdan...”

“Evet, güzelim.” diye yanıtladı adam onu. “Aslında toplantıyı yarım bıraktım da diyebiliriz. Sizin burada olduğunuzu düşündükçe, bu güzel günde çalışmanın anlamsız olduğuna karar verdim.”

“Çok iyi etmişsin,” der demez kendilerine gülererek, sevgiyle bakan kadına ve adama doğru ilerletti bakışlarını.

“Hoş geldin kızım,” diyen adamın güven kokan kollarına sığındı.

“Hoş buldum baba,” derken yine de burnunun direğinin sızlamasına engel olamamıştı. Biyolojik olarak hiçbir kan bağıının olmadığı bu adam, nasıl da Ela’nın öz babası gibiydi. Ardından kendisini annesi gibi gördüğü kadının şefkatli kucasına bırakırken, onun gül kokusunu da solumayı atlamamıştı. Bu sıcacık, sevgi dolu aile her daim boğazını düğümlmeyi başarıyor, buna rağmen kalbinin mutlulukla çarpmasını sağlıyordu.

Neşeyle geçen sohbetleri sırasında aldıkları Mira’nın hamile olduğu haberi ile sanki daha fazlası mümkünmüş gibi mutlulardı. Herkes Mira ve ona aşkla bakan Yağız’ı tebrik edivor, bıryandan da ağabey olacağı için tombik paşayı kutluyorlardı. Ela aklından geçenleri bir kez daha bastırmayı başarıırken, devam eden muhabbetleri erkeklerin ayrı bir tarafa geçmesiyle bölünmüş, Burcu annenin de içeriye meyve servisini haber vermek istemesiyle iki genç kadın baş başa kalmıştı.

“Çok sevindim Mira. Gerçekten inanamıyorum hamile olduğuna. Sen... İyi misin peki?”

Gülümsedi Mira.

“İyiyim. Çok iyiyim hem de. Bütün şüphelerim, tedirginliğim uçtu gitti.”

"Çok mutluyum senin adına." derken samimi bakışlarını ona yöneltmiş, elini de sımsıkı ona uzatmıştı.

"Darısı başına güzelim." Diye yanıtladı onu Mira. Ela bir anda bakışlarını Sarp'a çevirdi. Onun Yağız ve babası ile konuşurken, ellerini oynatmasını, yüzünün aldığı şekli, gözlerindeki mutlu parıltıları, güldüğünde dudaklarının kenarlarında ortaya çıkan ve Ela'nın taptığı çizgileri izledi. Aşkla gezindi yeşilleri genç adamın üzerinde. Sonra... Böyle bir şeyin mümkün olup olmayacağını düşündü bir kez daha, kendisine mani olamadan. Birkaç gündür hayalini kurduğu görüntüler belirdi gözlerinin önünde.

"Mira... Ben... En son düğünden önce regl olmuştum." diye dile geldi artık bunu içinde tutmayı daha fazla başaramayarak.

"Hihi!" diye bağırان Mira'nın sesi erkeklerin de dikkatini çekerken, iki kadın masum bir şekilde onlara gülümseyerek dikkatlerini yeniden kendi sohbetlerine çevirmelerini sağladılar.

"Test yaptın mı?" diye fısıldayarak soran Mira'ya başını hayır anlamında sallayarak yanıt verdi Ela.

"Yaptırmadım. Aslında emin de olamıyorum. Yorgunluk ve halsizlik dışında hiçbir belirti yok çünkü."

"Nasıl belirti?"

"İşte ne bileyim. Mide bulantısı falan gibi..."

"Bu olmayabilir. Bazı hamileliklerde hiç olmuyor. Yarın hemen doktora gidelim Ela. Aksatmayalım."

Mira'ya tedirgin bakışlarla baktı.

"Tamam. Ben de sabırsızlanıyorum aslında. Ama cesaretim yok."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Biz... Sarp'la hiç konuşmadık bu konuyu. Yani onun bir bebek isteyip istemediğinden emin olamıyorum Mira."

İki kadın da bakışlarını Sarp'a doğru yönlendirdi. Onun Erim'i kucığında tuttuğunu, minik bebeğin gıdısına sevgi dolu öpücükler bırakarak onun kıkırdamasını sağladığını gördüklerinde Mira yeniden Ela'ya çevirdi eşsiz mavilerini.

"Sence onun çocuk istememesi gibi bir şey söz konusu olabilir mi? Şu hale bak..."

Güldü ikisi de.

"Üstelik senden bir bebek... Emin ol bu ağabeyimin hayatta en çok istediği şeylerden biridir."

Dalıp gitti Ela Sarp'lı düşüncelere. Günlerdir kurduğu hayalleri devam ettirdi beyninin bir köşesinde. Sarp'a benzeyen, o kokan bir çocuk arzulamak... O kadar da korkulacak bir şey değildi. Üstelik eğer böyle bir şey varsa... Eğer Ela hamileyse ki tüm tedirginliğine, emin olamayışına rağmen içten içe bunu dilemekten de kendisini alamıyor, Sarp'ın buna sevineceğini yüreğinin en derininde biliyordu. Çünkü Sarp, Ela'yı da koşulsuz sevmiştii şimdiye dek. Karşılık beklemeden, yalnızca aşkını vermişti. Üstelik öyle güzel, öyle çok sevmiştii ki genç kadını, Ela ne zaman kalbini onun ellerine bıraktığının, tüm benliğini, ruhunu ona teslim ettiğinin farkına varamamıştı. Ve şimdi Sarp kokulu o misafirin, bir an önce gelmesi ve mutluluklarını taçlandırmasını istemekten, bunun Sarp'ı mutlu etmesinden başka bir şey düşünemiyordu. Hayatın onlara neler hazırladığını görebilmek içinse biraz zamana ihtiyaç olduğunun şüphesiz ki bilincindeydi.

"Sen bugün ne yapacaksın güzelim?" diye sordu Sarp bakışlarını bir an bile ayırmayıp elleriyle kravatını düzeltmeye devam ederken. Ancak karısının kendisine uzanan parmakları ve kravatında gezinen ufacık temasları sabahın bu saatinde bile büyülemeyi başarmıştı genç adamı.

"Ben de artık işe başlamadan önceki son keyif hakkımı kullanacağım."

Ela gülümseyerek küçük bir öpücük bıraktı Sarp'ın yanına. Yavaş ama aynı ölçüde yakıcıydı...

"Beni işe göndermemek mi istedin Ela?" diye mleyerek karısının incecik beline sarılıp kendisine doğru çekerken, burnunu da onun mis kokulu boynuna gömmüştü.

"Hadi artık git de akşama erken gel Sarp."

Adamın adını söyleyişi öyle çıldırtıcıydı ki Sarp onu kucakladığı gibi işi gücü boş verip yatağa götürmemek için zor tutuyordu kendisini.

"Sen adımı böyle söylersen ben nasıl gideyim işe? Bütün gün aklım sende kalıyor."

"Aklın bende olsun zaten. Ama iyiyim ben. Hem bugün Mira ile birlikte oluruz diye konuşmuştuk."

Dudaklarını karısının alnına bastırdı ve mis kokusunu derin derin soludu. Aklında bir iki gündür dolanan planı uygulayabileceğinden emin olmadan onunla paylaşmak istemiyordu. Ancak Ela'nın sevineceğini düşündüğü bu plan şimdiden adamı heyecanlandırmaya yetiyordu.

"Tamam güzelim. Cihan kapıda olacak. Lütfen gideceğin yere onunla birlikte git olur mu? Yanınızda olsun."

Başını salladı Ela. Ancak bununla ilgili de bir çözüm düşünmesi gerektiğinin farkındaydı.

"Merak etme aşkım."

Genç adam kapıdan çıkacağı sırada aniden arkasına döndü ve yeniden karısını kollarına aldı. Hiç ayrılmak istemez gibiydi tavırları. Saçma ve bir o kadar gülünç bir şekilde kalbinin orta yerinde kocaman, devasa bir yükün varlığını tüm hücrelerinde hissediyordu. Neydi içini bu denli sıkıntıya maruz bırakan, bilemiyordu.

Düşüncelerini bir kenara bıraktı ve dudaklarına küçük ama etkili bir öpücük bırakırken kulağına fısıldadı.

"Seni seviyorum."

Gülümsedi genç kadın. Adamın yanağını okşadı sevgiyle. İçi içine sığmaz bir biçimde "Ben de seni seviyorum" dedikten sonra yolcu etti kocasını. Bugün alacağından neredeyse emin olduğu haberi, Sarp ile paylaşmak için çıldırıyordu. Salona doğru ilerledi ve masanın üzerinden cep telefonunu eline aldı. Mira'nın adını rehberde bulur bulmaz arama tuşuna bastı. Birkaç çalışın ardından Mira'nın sesi duyulmuş, Ela'nın heyecanlı gülümsemesi dudaklarında peyda olmuştu.

"Günaydın Mira. Sarp şimdi gitti. Sen hazır mısın?"

"Günaydın canım. Harika. Evet hazırım, hemen çıkarım. Erim'i anneme bırakacağım. Sonra gelip seni alırım."

Gülümsemesi soldu.

"Cihan ile birlikte gitmemi söyledi Sarp. Yanınızdan ayrılmamın dedi. Ne yapacağız?"

"Tamam, telaşlanma hemen. Nişantaşı'nda buluşalım. Cihansenı oraya getirsin. Benim için gittiğimizi söyleriz hastaneye. Ben içeriye girmemesini sağlarım."

"Tamam. Evet, bu benim neden aklıma gelmedi ki?"

"Şaşkınsın da ondan. Heyecandan ne yapacağını şaşırdın." Mira'mın kıkırdamasını ve sözlerini duyduğunda gülümsedi.

"Hem de nasıl... Ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam. Bir an önce duymak istiyorum sonucu."

"Tamam, o zaman canım. Ben birazdan çıkıyorum. Görüşürüz."

"Tamam," diyerek telefonu kapattığında hızlı bir şekilde yatak odasına yöneldi ve hazırlanmaya koyuldu. Üzerine rahat kesim beyaz bir elbise geçirirken saçlarını da açık bırakmayı tercih etmişti. Makyaj yapmayı canı istemeyince çantasının içine telefonunu da atıp odadan çıktı.

Evin kapısından dışarı adımını attığında açık bir hava olduğunu fark etti. Güzel bir gün olacağını düşünmekten de alamıyordu kendisini. Bahçede beklemekte olan Cihan'a hafifçe gülümsedi. Adamın saygılı bir şekilde başıyla selam vermesi üzerine arabaya doğru yürüdü. Yaşadığı heyecan öylesine fazlaydı ki içi içine sığmıyordu.

"Nişantaşı'na gideceğiz," diyebildi yalnızca arabaya biner binmez. Nihayet hareket edebildiklerinde başını usulca cama yasladı ve bakışlarını dışarıya çevirdi. Nasıl bir sonuç çıkacaktı? Hamile olduğuna neredeyse emin gibiydi. Henüz bulantıları olmasa da Mira'nın konuşması onu rahatlatmıştı. Ancak reglindeki gecikmenin başka nedenleri de olabilirdi. Şimdilik, en azından doktorun ne diyeceğini duyana kadar kafasında kurmaması en iyisi olacaktı.

Nişantaşı'na yaklaştıklarında Mira'ya mesaj attı ve hastanede buluşacakları yanıtını aldı. Tedirgin bir biçimde, Cihan'a belli etmemek için fazladan çaba harcayarak konuştu.

"Hastaneye gideceğiz Cihan. Mira'nın muayenesi var."

"Peki, Ela Hanım," diyen adama bakmamaya çalışırken, yalan söylediği için suratının domatese dönmediğini umuyordu.

Nişantaşı sınırlarındaki özel hastanenin giriş kapısında durduklarında Ela Mira'nın çoktan gelmiş olduğunu gördü ve hemen arabadan indi. Nitekim Mira da erkenci davranarak kafasını arabadan içeri uzatmış ve Cihan'a hitaben konuşmuştu.

"Sen bizi şu hastanenin karşısındaki kafede bekle Cihan. Bu yalnızca kadınları ilgilendiren bir muayene olacak."

Cihan itiraz etmek istese de Mira'nın ses tonu buna izin vermez nitelikteydi. Zira Sarp Bey'in ya da Yağız Bey'in de buna karşı gelmesinden hoşlanmayacaklarını düşünmeden edememişti. Kadınsal bir muayeneyse, her iki adam da eşlerinin özel durumlarından uzak durması gerektiğini düşüneceklerdi şüphesiz.

"Emredersiniz Mira Hanım." derken aklına bir aksilik olabileceği düşüncesi gelmemiştir bile. Ancak yine de arkalarından bakarken, patronuna kısa bir mesajla Nişantaşı'nda oldukları bilgisini vermeyi atlamamıştı.

Mira ile Ela ise arkalarını dönüp hastaneye doğru neşe içinde girerlerken alacaklarından emin oldukları haberin heyecanı içinde, ancak ortaya çıkacak olan şeyden ne yazık ki bihaberlerdi.

"O herifin bulunduğu yeri terk ettiğinden emin olun. Daha fazla işgal etmesin orayı."

"Emredersin patron," Tam odadan çıkmak üzereydi ki patronunun sesiyle yeniden durduruldu.

"Şu Baran Aras'ı da ara bakalım. Sonra bana bağla da Arhavili'ye borcumuzu bir ödeyelim."

"Tamamdır patron."

Adam oturduğu koltukta arkasına yaslandı. Hasan'ın yarattığı can sıkıntısını ise düşünmeden edememişti. Kendisi için çalışan adamlardan birinin tanıdığıydı Hasan. Onun sayesinde

tanışmışlar ve Hasan'ın cengâverliği sayesinde de bu işe bulaşmışlardı. Zaten onun da böyle akıllı ve kurnaz görüntüsünün altında bir aptal saklayan adamlara ihtiyacı vardı. "*Körün iste-diği bir göz, Allah verdi iki göz,*" sözü tam da kendisine uyuyordu. Hem Hasan gibi saçma egolarının esiri olmuş bir adamla tanışmış, onu pis işleri için kullanmış sonra da bir paçavra gibi bir kenara fırlatmıştı. Ancak zerre kadar umurunda değildi. Zaten onun üç kuruş parasına hiçbir zaman ihtiyacı olmamıştı. Ama Arhavili yüzünden onun yatıracağı parayı da kabul etmeye karar vermişti. İşlerinin tehdit edilmesini istemez, Arhavili'yle takışmayı tercih etmezdi.

Telefonun sesi odada yankılandığında oturduğu koltukta dikleşti. Masanın üzerindeki ahizeyi kaldırdı ve kulağına götürdü. Baran'ın sesini duyduğunda hafifçe gülümsemişti.

"Merhaba Baran Aras," derken az sonra söyleyeceklerinin onun fazlasıyla işine yarayacağını biliyordu.

"Selam vermek için aramadın herhalde. Günlerdir beni oyalayıp duruyorsun. Hiç hoşuma gitmiyor. Arhavili'ye ileteceğim bunu.

"Oyalamak falan söz konusu değil. Sizin adam ancak kendisini gösterdi. Ama artık ona ihtiyacım kalmamıştı. Hem de sizin onu aradığınızı biliyordum. Yanıma almayı kabul etmedim. Şimdi benim mekândan çıkıyor. Arhavili'ye söyle takip et-sinler," derken gerçeklerin yanına yalanlarını katmayı da ihmal etmemişti. Hasan'ın zaten bir süredir onun yanında kalıyor olduğunu Baran'ın öğrenmesini istemiyordu.

"Bunu bana söylediğinden Hasan'ın haberi var mı?"

"Elbette yok. Hazırlıksız yakalayabilirsin," diye devam ederken Hasan'ın hazırlıklara daha dün akşamki konuşmalarından sonra başladığını bilemezdi.

Telefonu hızlıca kapatırken aynı serilikte aramıştı adamını. Büyük Patron lakaplı adamın mekânından Hasan'ın çıkacağı bilgisini ve gizli bir şekilde takibe alması gerektiği emrini ver-mişti. Kendisi de ofisinden çıkarken çoktan Kâğıthane tarafından,

adamın bahsettiği mekânın yakınına doğru yol almaya başlamıştı. Sarp'ı ise yoldan arayacaktı.

Birkaç dakika geçmemişti ki çalan telefonunu hızlıca yanıtladı. Kulaklığından ses duyulurken nihayet, Baran işittikleriyle kaşlarını çatmıştı.

"Nişantaşı'nda ne işi var?"

"Bilmiyorum patron. Takip ediyorum. Hastane tarafına doğru gidiyor. Şimdi Valikonağı'nı döndü."

"Tamam. Hemen geliyorum. Peşini bırakma ve sakın gözden kaçırayım deme."

Telefonu kapatır kapatmaz ezbere bildiği numarayı çevirmiş ancak Sarp'ın sekreterinin sesi kulaklarına dolmuştu.

"Baran Bey, Sarp Bey toplantıda efendim."

"Bu acil bir durum... Hemen haber ver."

Kadın da telaşlanmış olmalıydı.

"Peki efendim," diye yanıtlarken topuklarından çıkan ses duyuluyordu. Birkaç saniye sonra Sarp telefona yanıt verdiğinde Baran nefes nefese olan biteni anlatmış, aynı zamanda da Kâğıthane'den Taksime çıkan yola yönelmişti.

"Yoldayım ben Sarp. Bu sefer enseleyeceğiz."

"Ben de hemen geliyorum. Neredesin? O adam nereye gidiyor? Adamın takipte mi?"

Hızını artırırken onayladı onu Baran ve tüm sorularını yanıtlamaya başladı.

"Adamım birkaç saniye ötesinde sadece. Az önce Nişantaşı sınırlarına girdiğini haber verdi."

Büyük, sağır edici bir sessizlik oldu o anda. Sarp'tan bir süre çıt çıkmadı. Baran bakışlarını telefona çevirdi. Kapanmadığından, hâlâ hatta olduğundan emin olunca seslendi.

"Sarp? Beni duyuyor musun?"

"Ela," diye fısıldadı adam. Zorlukla konuşabiliyor gibiydi. "Ela Nişantaşı'nda. Mira ile birlikte..."

Kaskatı kesildi Baran duyduklarıyla. Gazı kökleyip asfaltta motor sesinin yankılanmasına neden olurken önüne çıkabilecek hiçbir engelde durmayacağını biliyordu.

"Hemen çıkıyorum ben," dedi Sarp hızla. Ayak seslerini Baran işitebiliyordu. "Baran! Ona dokunursa..."

"Olmayacak," diye bağırdı Baran. Bu işi istediği gibi takip edememiş olmak biraz da onun suçuydu daha fazlasına izin vermeyecekti.

"Hiçbir şey olmayacak. Kapat telefonu adamımı aramalıyım," dedi ve ekledi, "Hemen oraya gel Sarp. Çabuk ol!"

"Nerede olduklarını öğrendin mi?"

Arabasını çalıştırmadan önce artık güvendiği tek kişiyi aramayı ihmal etmedi. Başındaki şapkayı ve belindeki emaneti düzelterek etrafına bakındı ve ardından arabayı çalıştırdı.

"Evet. Zaten yanında bir tek şoför var. Ama o da fark etmedi zaten. Polis arabasıyla çıkmam çok iyi oldu."

"Evet. İyi ki söylemişim. Yoksa kendi arabanla takip edecektin."

"Şimdi Nişantaşı'ndaki hastaneye girdiler. Yanında bir kadın daha var. Şoför arabayı hemen karşıdaki bir kafenin önüne park etti. Sanırım orada bekleyecek."

Düşündü adam bir süre. Arabayı hızlandırmak için gazı daha da çok köklerken dikkatini bir dikiz aynasına veriyor, ardından duyduklarına kulak kesiliyordu. Biraz ilerisinde gri bir arabanın peşinden geldiğini gördüğünde hızını artırdı. Anlaşılan peşindeki uyanık tahmin ettiğinden fazla akıllı çıkmıştı. Ancak Hasan bu kez her şeyi göze almıştı kuşkusuz. Ne olacaksa olacaktı. Zaten sahip olduğu para suyunu çekmişti. Bu silah işine girmekle, o aşağılık herife güvenmekle hata etmişti. Ancak hayatının tamamen kurtulacağını, sahip olduğu paranın katlanarak artacağını düşünmüştü adam. Oyle olmayacağını anlaması ise fazla vaktini almamıştı.

Bir de şu küçük sürtük vardı pek de tekin olmayan adamları peşine takan. Anlaşılan yeni kocası rahat durmayacaktı. Ve

Ela Hanım kocasının bu savaşa girmeye çalışmasının bedelini ödemek zorunda kalacaktı.

Taksim'deki yeni yapılan tünelden geçerken İbrahim'in söylediği yere git gide yaklaşıyor olmasının verdiği haz ve bu hazzın kanına saldıği adrenalinle yerinde duramıyor, onu bir an önce bulabilmek için çıldırıyordu. Ela'nın suratının alacağı hali düşündükçe kahkahalarla gülmek istiyordu. Nasıl da şaşıracaktı pek sevgili eski karısı?

Nihayet Askeri Müze'nin önünden geçip Nişantaşı'na giriş yaptığında iş saatinin çoktan başlamış olması nedeniyle azalan trafik Hasan'ın hareket alanını artırmıştı. Valikonağı caddesinde hızla ilerlerken karşısına çıkan ilk kırmızı ışıktaki durmak yerine son hızla ilerlemeye devam etti. Sağdaki üçüncü sokaktan içeri girerken nefes nefeseydi. İbrahim'i bir kez daha arayarak şoförü yanlış yere park etti bahanesiyle bir şekilde devre dışı bırakmasını, hastanenin çevresinden uzaklaştırmasını söyledi. Ayak bağı istemiyordu. Tek bir dileği vardı. O da bu işin tereyağından kıl çeker gibi gerçekleşmesinden başka bir şey değildi.

Arabasını hastanenin hemen önüne park ederken Ela'nın birazdan bu kapıdan çıkacağını hayal ediyordu yalnızca. Arabadan indi ve etrafına bakındı. İleride polis üniformalı birinin kafenin önünde iri yapılı bir adamla konuştuğunu ve onu kafeden çıkarmaya çalıştığını gördüğünde gülümsedi. Arkadaşı yine iyi iş başarmıştı.

Özel bir hastane olmasının verdiği etkiyle etraf tenhaydı. Devlet hastaneleri gibi insanla dolup taşmıyordu. Bu da daha az görgü tanığına maruz kalacaklarının habercisiydi. Belindeki emaneti kontrol etti. Bu demir parçası sevgili Ela'yı korkutmak için oldukça işine yarayacaktı.

O anda hastane kapısının köşesinde gizli bir yerde dururken, otomatik kapının açıldığını ve içeriden kumral bir kadının çıktığını gördü. Bir an göz göze geldiler. Mavi gözleri adamı taradı. Ancak sonra hızlı bir şekilde hastanenin önünde duran tek taksiye yöneldi. Acelesi var gibiydi. Hasan yeniden sabırsızca ayaklarını yere vurarak bakışlarını otomatik kapıya çevirirken

birazdan onunla göz göze geleceğinden emindi. Nitekim birkaç dakikanın ardından elindeki kâğıda bakarak kapıdan dışarı çıkan, beyaz elbiseli esmer kadın tam da Hasan'ın beklediği kişiydi. Duruşunu dikleştirip gizliliğini korurken kadının gözleri elindeki kâğıtta, yüzünde gülümsemeyle ilerlemesine izin verdi. Ve nihayet dibine kadar yanaşıp, nefesini kadının gece karası saçlarına verdiğinde sinsi bir gülümseme peyda oldu dudaklarında. Nihayet istediğini elde etmişti. Bundan sonrası yalnızca Hasan'ın alacağı zevk ile ilgiliydi.

"Merhaba sevgili Ela," diye fısıldarken, kadının bedeninin kaskatı kesilişini hissetmek ise, belki de bundan saatler sonra o bedenin kendi altında kıvranaçağını hayal etmesine yeterliydi.

"Çok heyecanlıyım Mira. Elim ayağım buz kesti bak sana." diyerek narin ellerini yanındaki kadına doğru uzattı ve ondan destek almaya çalıştı. Mira'nın ona içtenlikle, tıpkı kardeşine bakar gibi bakmasıyla ikisi de aynı anda gülümsedi.

"Biliyorum canım. Ben de sabırsızlanıyorum artık. Birazdan çıkar sonuç muhtemelen."

Genç kadın hastaneye gelir gelmez Mira'nın önceden aldığı randevu sayesinde hızlıca kan vermiş ve Mira ile birlikte beklemeye koyulmuştu. Hastanenin alt katlarından birinde olan laboratuvarın önünde beklerken Jinekoloji bölümünün de biraz ileride olduğu bilgisi kendilerine verilmiş, iki kadın koltukta yan yana oturarak heyecanlı bir bekleyişe nail olmuşlardı. Ela artık ne yapacağını bilmez bir halde içi içine sığmayarak oturmaya, sabırlı davranmaya çabalayarak beklemeye çalışırken yanlarına gelen hemşireyle heyecanı ayyuka çıkmıştı.

"Doktor Bey sizi bekliyor Ela Hanım. Sonuçlarınız çıktı"

Ela bakışlarını Mira'ya yönlendirirken tedirgin bir gülümseme peyda oldu dudaklarında. O kadar heyecanlıydı ki kalbi bedenini terk edecek gibiydi. Birazdan alacağından adı gibi emm olduğu haberi kocasıyla paylaşmak, bu sevinci onun sıcak güven veren kollarında kutlamak için sabırsızlanıyordu.

Derin titrek bir netes çökerken ciğerlerine, ikisi aynı anda yerlerinden kalktı ve doktorun biraz ilerideki odasına doğru ilerlediler. Nihayet odaya girdiklerinde orta yaşlarında, saçları hatıfça kırlanmış bir adam karşıladı onları. Adam aynı zamanda Mira'nın da doktoruydu.

"Hoş geldiniz," derken Mira'ya gülümsemiş, ancak orada bulunmalarının sebebinin farkında tecrübeli bir doktor olarak bakışlarını hızla Ela'ya yönlendirmişti.

"Ela Hanım ben Kemal," diyerek genç kadına elini uzatmış ve onun kendini rahat hissetmesini sağlamıştı.

"Memnun oldum Kemal Bey."

Doktorun masasının diğer tarafında kalan iki koltuğa Mira ve Ela karşılıklı oturmuşlar, doktorun ağzından çıkacakları sabırsızlıkla bekliyorlardı. Ela'nın yaşadığı tarifsiz heyecandan elleri titriyor, artık bir an önce işitmek istiyordu.

Adam elindeki zarftan sonuçların yer aldığı kâğıdı çıkardı ve gözlüğünü takarak dikkatle bakmaya başladı. Yüz ifadesinden herhangi bir şey anlaşılmıyor, bu nedenle de Ela yanılıyor olabilmek ihtimaliyle daha da geriliyordu. Odada müthiş bir sessizlik hâkimdi. Kimseden çıt çıkmıyor, her iki kadın da adamın dudaklarından dökülebilecek kelimeleri dört gözle bekliyorlardı.

"Evet," dedi doktor hafifçe gülümseyerek ve bakışlarını Ela'nın yüzünde sabitledi. Kâğıtta gördüklerini anlatmaya koyulduğunda ise Ela'nın kalbi dört nala koşturmaya başlamış, duydukları ruhuna bahar çiçekleri ekmeye koyulmuştu.

Doktorun odasından çıkan biri kumral biri esmer, her ikisi de eşsiz güzellikte olan iki kadın gülümseyen bakışlarını birbirlerinin üzerinde sabitlemişlerdi. Asansöre doğru ilerlerken Ela, Mira'nın koluna girmiş az önce içeride duyduklarını bir kez daha aklından geçiriyor, bunun etkisiyle muhteşem güzellikteki yüzü daha da aydınlanıyordu.

Asansör inecekleri katta durduğunda ve dışarıya adımlarını attıkları anda Mira'nın telefonu çalmaya başladı. Çantasından telefonu hızlı hareketlerle çıkarırken Ela da nihayet kendi

telefonunu hatırlayabilmişti. Mira ekranda gördüğü annesinin ismiyle telaşlanarak telefonu yanıtladı.

"Efendim anne? Erim iyi mi?"

"Canım Erim çok huysuzlandı. Sakinleştiremedik bir türlü. Sana ulaşmaya çalıştım defalarca ama telefonun çekmiyordu herhalde. Hemen gelsen iyi olur."

Genç kadının duyduklarıyla kaşları çatılmış, aklı az önce aldığı haberden tamamen uzaklaşarak oğluna odaklanmıştı.

"Telefonum çekmiyordu herhalde anne. Ben hemen geliyorum."

Telefonu kapatıp çantasına attı ve endişeli bakışlarını Ela'ya yöneltti.

"Benim hemen gitmem gerek Ela. Erim çok huysuzlanmış. Sakinleştirememişler."

Onun endişesine ortak oldu Ela içtenlikle.

"Tamam canım. Ben de bir lavaboya girmeliyim. Sonra hemen çıkacağım."

İki kadın birbirine sarıldı. Tıpkı iki kardeş gibiydiler. Mira gülümseyerek baktı karşıdaki güzel kadına, ağabeyinin kıymetlisine.

"Akşam neler olduğunu haber ver bana. Nasıl tepki verecek ağabeyim merak ediyorum."

"Tamam, konuşuruz." diyerek onu yolcu etti ve kendisi de hastanenin giriş kadındaki lavaboya doğru ilerledi. Eli hâlâ çantasının içinde cep telefonunu arıyordu. Ancak arabada düşürmüş olabileceğine kanaat getirmesi çok vaktini almamıştı. En son koltuğa bıraktığını hatırlıyordu. Mira'nın o sırada sessizde olan telefonunun çantasının içinde çalmakta olduğunun farkında olmadığı gibi, Ela da dışarıda kendisini bekleyen sürprizin bilincinde değildi.

Telefonu sinirle kapattı Sarp. Yalnızca birkaç dakika olmuştu o berbat haberi alalı. O adamın Ela'nın olduğu yere gittiği bilgisi geleli... Ve birkaç dakikadır da arıyordu onları. Ama hiçbirine ulaşamıyordu. İğrenç, lanet olası bir trafikte takılıp kalmıştı

Kalbindeki korku, hissettiği endişe nefesini kesiyor, hayatında ilk kez elleri korkudan deliler gibi titriyordu.

Bir kez daha Cihan'ı aradı. O kahrolası herif telefonunu açmadığı için dakikalardır, kovulmayı kesinlikle hak etmişti. Birkaç kez çaldı telefon. Sinirini bozan o sesi duymaya devam etti. Ancak bu kez beklediği gibi olmadı hiçbir şey. Cihan telefonu hızla açmış, nefes nefese yanıtlamıştı.

"Neredesin Allah'ın cezası?" diye bağırdı Sarp. Hissettiği öfke korkuya karışıyor, aklında yalnızca Ela'nın varlığı baki kalıyordu.

"Polisle uğraşıyordum Sarp Bey. Hatalı yere park..."

"Kes! Senin bahanelerini dinlemeyeceğim. Ela nerede? Neden yanlarında değilsin? O herif karıma yaklaşmak için fırsat kolluyor sen neredesin?"

Cihan hızla arabayı zerre kadar umursamadan sağa çekti ve arabadan aynı serilikle indi. "Ben gidiyorum hastaneye Sarp Bey." dedi soluk soluğa koşmaya başlarken.

"Eğer ona bir şey olursa Cihan..."

Köşeyi döndü hışımla. Yüzünden okunabilecek korku kalbini esir almıştı. Ela Hanım'a bir şey olabileceği düşüncesi ile son gücüyle hareket ediyordu.

"Sarp Bey," diye fısıldadı elindeki telefonu bırakmadan. Hastanenin önünde gördüğü görüntüye doğru koştu koştu. Az önceki polisın orada olduğunu fark ettiğinde ne denli büyük bir aptallık yaptığını anlaması çok vaktini almadı.

"Ela Hanım! Durun!" diye bağırdı. Sesine hâkim olamıyor, telefonun diğer ucundaki adamı ne hale getirdiğini ön göremiyordu. Sarp'in kulaklarına çalınan o bağırta sağır ediyordu adamı.

"Ela," diyordu durmadan. Valikonagi caddesindeki lanet trafikte sıkışıp kalışını umursamıyordu. Arabayı volun ortasında durdurdu. Arkasındaki metrelerce uzunluktaki araç trafiğine aldırmadı. Koştu nefes nefese, Hastaneye uzanan sokağa girdiğinde kalbi ağzında atıyor, hiçkura hiçkura ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bağıra çağıra, karısının adı dilinde ağlamak istiyordu. Bu şey olacaktı hissediyordu. İçindeki bu nefesini kesen akıntıların başka ne nedeni olabilirdi. Alev alev yakan bir

avuç kum dökülmüştü boğazına ve Sarp yutkunamıyor, her demesinde canı daha çok acıyordu.

Son bir gayretle hızlandı adımları. Baran'ın arabasının köşede durduğunu fark ettiğinde bakışlarını hastanenin önüne çevirdi. Bir araba gördü sonra son hızla hareket eden. Lüks sayılabilecek bir arabaydı. Cihan'ın da arabanın peşinden koştuğunu fark etmesiyle nefesi kesildi.

"Ela!" diye bağırdı aniden. Koştı arabaya doğru. Koştı koştı... Gözleri biriken yaşlarla yanana kadar koştı. Kansııı göremeden, ona yetişmeden gözden kaybetti. Yanına gelen siyah lüks arabayı fark ettiğinde tek kelime etmeden bindi. Gözlerini yoldan ayırmadan, telefonu ile ilgili yerlere haber salmadan önce konuştu.

"Onu sakın gözde kaybedeyim deme Baran."

Baran ona yanıt vermeden çalan telefonunu yanıtladı. "Yolu kapattınız mı?"

"Evet Baran Bey!"

"Her tarafı sarılmalı o arabanın. Plakasını aklınızda ıyı tutun. 34 BGG 02. Hata istemiyorum."

"Polise de haber verdik Baran Bey. Arabaya binenlerden birinin polis olduğunu bildirdik."

"Tamam!" diyerek telefonu kapattı. Ayağı ile gaz pedalını kökleği ve kuzenine çevirmeden bakışlarını, konuştu.

"Kaçışı yok. Bitti artık. Anayola çıkan her yeri sardılar. Polise de haber verdik."

"Lanet olsun sana Baran. Ona bir şey olursa... Seni öldürürüm. Aynı kandan olduğumuzu unuttur seni öldürürüm anlıyor musun? Ona zarar gelmesine sebep olan herkesi silerim."

Araba hızlandı. Sarp da bir yandan binlerine haber vermeye alışıyor, İstanbul Emniyet Müdürü ile iletişimi kesmiyordu bir türlü. Nişantaşı'ndan Fulya'ya inen yokuşa yoneldiler. Arabanın onlardan yalnızca birkaç saniye önce hareket etmesi trafikte aralarına mesafe koymaya yetmişti. Üstelik her taraf birbirine benzeyen ara sokaklarla doluydu. O sokaklardaki evlerden birine

bile girmiş olabilirlerdi ama Sarp bu ihtimali düşünmeyi şimdilik reddediyordu.

"Baran Bey araba şu anda Barbaros Bulvarına yöneldi. Biraz gerisindeyiz. Köprü girişinde ve Yıldız'ın sonunda araçlarımız bekliyor. Buradan geçişi yok."

Baran telefonunu hoparlöre almış olan biten her şeyin arabanın içinde duyulmasını sağlamıştı.

"Yanındaki polis de kendisi de silahlı olabilir. Dikkat edin."

"Tamam Baran Bey."

Barbaros Bulvarına girdiklerinde Baran elini Sarp'ın önündeki torpido gözüne uzattı. Birkaç saniye sonra elindeki silahı Sarp'a uzatmıştı.

"Bunu al. Ve dikkatli ol."

"Kullanmaktan çekinmeyeceğime emin olabilirsiniz," derken gözünü öfke, nefret ve hırs bürümüşü. Ela'nın daha sabah aşkla baktığı yeşilleri adeta beyninden silinmiş, sadece ona zarar gelebiliyor olacağı düşüncesi hüküm sürüyordu aklının her bir köşesinde.

"Arabanın önünü kestik!"

İçeride yankılanan cümleden yalnızca birkaç saniye sonra köprü girişine ulaşmışlardı. İleride etrafı kâh polis arabaları ile kâh Baran'ın ekibi tarafından sarılmış aracı gördüklerinde ise her ikisi de aşağı inmiş, o yöne doğru ilerlemişlerdi. Ancak önlerine çekilen set ve polisler tarafından durdurulmaları sonucu Sarp öfke dolu bakışlarını etrafa yöneltmişti.

"Ne oluyor? Neden almıyorsunuz o herifi?"

"Silahlı olabilir. Lütfen sakın olun."

"Sakin mi olayım?" diye kükredi adam duyduklarına inanmayarak, "Ellerindeki kadın benim karım anlıyor musun? Sakin ol falan deme bana."

Tam o sırada etrafı saran polisler silahlarını doğrultmuş, hedefe doğru dikkat kesilmişlerdi. Hızla o tarafa döndü Sarp. Olan biteni görmek, bakışlarını karısına ulaştırmak istedi. Ancak hedef arabanın açılan kapısı, içinden o adamın kollarında, o kollar tarafından esir alınmış olarak çıkan, şakaklarına silah

dayanmış bir Ela görmek, tüm umitlerini verile bir etmeve taz-
lasıyla yeterliydi.

76

Kaskatı kesildi Ela duyduğu sesle O ses... Ensesinden suzu-
lererek bütün bedenini dolaştı. Ve bu, içine korku tohumlarını ek-
miş, o tohumlar son hızla karanlık, Ela'ya urkuten kollarına çe-
ken bir ormana dönüşmüştü.

Titreyerek sesin sahibine yöneltti bakışlarını. Onun sesini
duymanın kendisin sarstığını düşünürken ne büyük bir hata
yapmıştı! Asıl korkuyu onun gözlerini gördüğünde, midesini
bulandıran o yüzüne bakışlarını değdirdiğinde hissedeyişini
bilememişti Ela.

"Se... Sen..."

"Ben ya... Eski kocan..." dedi adam tiksindiren bakışlarını
kadının üzerinde gezdirirken. O sırada yanlarına gelen polise
seslenmek istedi Ela. Ama onun önlerinde duran arabanın şoför
koltuğuna geçtiğini gördüğünde yumdu gözlerini. Ancak kolla-
rını bir mengene misali saran ellerle kendine geldi

"Bırak beni," diye bağırdı Ela. Bakışlarını etrafında gezdirdi
Çaresizce... Olabilecekleri az çok öngörerek.

"Kes sesini," diye kükreyen adamdan deliler gibi korka-
rak çırpınmaya, kollarını onun tutuşundan kurtarmaya çalıştı

"Bırak beni. İmdat!" diye son gücüyle bağırıp etraftan var-
dım dilenirken ellerinden düşen kâğıdı fark etmemiş vuzunde
patlayan tokat genç kadını sersemletmeve yetmişti. Hasana bu
hareketi yetmemiş olmalıydı ki elini bir kez daha kaldırarak
onun suratına hiçbir acıma duygusu hissetmeden geçirdi. Ela
yüzüne vurulan şiddetli tokatlar ile sersemlemişken dudakla-
rının kenarından süzen iki damla kan ile yaka paça arabaya bin-
dirildi. Tam araba kalktığı ve gazın koklendiği sırada kendikis-
rine doğru koşan Cihan'ı görse de çırpınmaları, çığlıkları bir işe
yaramadı ve kendisine doğrultulan silahla olduğu yerde kaldı.

"Biraz daha kıpırdanıp çırpınırsan beynini patlatırım."

Arkalarında köşeyi dönmüş adamı fark etmemiş olsalar da kısa bir süre sonra Hasan'ın takip edildiklerini anlaması çok uzun sürmedi.

"Hızlı sür. Peşimizdeler," diye bağırırken arkadaşına Ela'nın başı arkaya dönmüş ve peşlerinden gelen arabaya ilişmişti bakışları. Kalbi dörtlü, bedenini terk etmek ister gibi atarken, soluğu boğazında kalıp nefes almasına olanak tanımazken ellerini istemsizce karnında birleştirdi. Avucundan düşüp giden kâğıdın yokluğunu hissetmişti. Ancak bu hissin yokluğu ile sınınamamak için elinden gelen ne varsa yapacaktı.

"Kurtulamayacaksın bundan," derken nefretle adamdan gelebilecek her türlü şiddete karşı kendisini hazırlamıştı. Ancak boğazına sarılan güçlü ellerin etkisiyle cama vurulan başı ile acıyla inledi. "Ahh..."

"Ahh ya! Bana laf yetiştirmemen gerektiğini anlamadın mı hâlâ?"

"Hastasın sen," diye bağırdı Ela. Gözleri etrafa korktuğunu belli ediyor olsa da içinde anbean artan bir güç olduğunu hissediyordu.

Her ne kadar iktidarsız olup bir şey yapamayacağını bilse de bu durumdan habersiz olduğunu düşündüğü kadını korkutmak isteyen adam, "Bu gece altımda kıvranırken de duymak isterim bu sözcükleri," derken elleri Ela'nın beyaz elbisenin açıkta bıraktığı pürüzsüz bacaklarına uzandı. Çırpındı Ela. Uzağına kaçmak istedi. Ancak arabanın arka koltuğunda gidebilecek hiçbir yer yoktu. Elleri hışımla arabanın kilidine asıldı. Hasan'ın ona dokunmasındansa ölmeye bile razı gelirdi Ela. Ama kapıların kilitli olduğunu anlamasıyla yine kurtulma ümitleri suyun dibini boylamış gibiydi.

"Çek ellerini üzerimden." Çığlıkları arabada yankılanırken bir anda arabanın ani manevralar yapmasıyla savruldu.

"Dibimize girdiler Hasan," diye bağırırken İbrahim, Hasan panik dolu bakışlarını etraflarındaki arabalarda gezdirdi.

"Ne ara yaklaştılar bu kadar? Neden hızlanmıyorsun Allah'ın cezası?"

"Sen arkada eski karının tadına varacaksın diye kendimi paralıyorum burada. Adamların altlarındaki arabaları gormuyor musun? İyi bile dayandık."

"Allah kahretsin!" diye kükredi Hasan. Ellerini öfkeyle saçlarının arasından geçirdi. Tam köprü girişine yönelip kurtulabilecekleri ümidiyle dolup taşmıştı ki önlerinin iki tane polis arabasıyla kesilmesiyle ve etraflarının da eş zamanlı olarak sarılmasıyla küfürü bastı. Polislerin yaptığı anons arabanın içine dolduğunda Ela'nın da yalvaran sesi çalındı kulağına.

"Lütfen bırak gideyim. Sarp'ın şikâyetçi olmaması için her şeyi yaparım. Lütfen."

"Ne lütfeni lan! İn aşağıya," diye bağırdı Ela'nın o adamın adını söylediğini duyduğunda. Çıldırılmış gibiydi hareketleri. Kaybedecek bir şeyi kalmamış, ruh sağlığı yerinde olmayan bir adamın tavırlarıydı bunlar. Ela'yı arabadan yaka paça çıkarmış, elindeki silahı da başına dayamıştı. Kadını tutan kolları demirden bir pençe gibiydi. Bakışları bir deli misaliyken, sahip olduğu orantısız güç de bunu doğrular nitelikteydi.

Polisin kendi adını söyleyişini umursamadı. Bakışları Sarp'ı bulmuş, onun elindeki silahı gördüğünde dudaklarına alaycı bir gülüş yerleşmişti.

"Ne o Sarp Aras? Bu sürtüğü kurtarmak için elini kana mı bulayacaksın?"

Ela'yı kolunda hafifçe salladı ve sertçe sarstı. Genç kadın ellerini karnında çekemiyor, kendi canı zerre kadar umurunda değilken bir tek içinde can taşıyor oluşuna odaklanabiliyordu.

"Bırak onu." diye bağırdı Sarp. Bakışları Ela'nın üzerinde geziniyor, onun korku yüklü yeşillerini, dudaklarının kenarındaki o kırmızı çizgiyi gördükçe Hasan'ı öldürme isteği içinde anbean artıyordu.

"Buradan kaçışınız yok."

"O kadar emin olma." diye yanıtladı Hasan onu. Elindeki silahın namlusunu Ela'nın başına dayamış, bununla da kalmayıp tetiği uygun pozisyona getirmişti.

Sarp bu hareketi görür görmez öne doğru atıldı. Ancak Baran'ın kendisini tutan kollarıyla olduğu yerde kalması gerekti. Yapacağı ani bir hareketin Ela'ya zarar verebileceğinin bilincinde olsa da karısının bakışları yüreğini dağılıyordu.

"Cık cık cık! Böyle ani hareketler yapma Sarp. Karıcığının bu güzel kafası her an dağılabilir."

"Dur tamam!" diye bağırdı bu kez. Ela'nın anbean kasılan yüzünün farkındaydı. Bu kadar uzağından bile o güzel yeşillerinden süzülen iki damla berrak yaşı görebiliyordu. Kalbi o kadar ağırlaşmıştı ki adeta patlayacak gibiydi. Ona bir şey olabileceği düşüncesi göğsünü sıkıştırıyor, çaresiz bırakıyordu. Güzel dudaklarının kenarındaki kurumuş kan olduğunu tahmin ettiği ize baktıkça ölüp ölüp diriliyordu Sarp. O karısına dokunmaya kıyamazken birinin onu ufacık da olsa incitmiş olması kafayı oynatmasına neden oluyordu.

Tam o sırada karısının ellerini karnında birleştirmesi çekti dikkatini. Aynı anda Hasan'ın arkasında duran polis arkadaşının ona bir şey söylemeye çalışması adamın dikkatini dağıtmaya yetmiş gibiydi. Oysa asıl dikkatini dağıtan Ela'nın çılgılığı oldu. Bedeninin iki büklüm bir şekilde öne doğru eğilmesi Hasan'ın bocalamasına neden olmuş, tam o sırada polislerin ve Baran'ın adamlarının doğru hamlesiyle her iki adam da abluka altına alınmıştı.

Ancak Hasan güçlüydü. Deli gücü dedikleri şey bu olsa gerek. Kendisini tutmaya çalışan adamdan hızlı bir manevra ile kurtulmuş ve iki büklüm durmaya devam eden Ela'ya yaklaşımlarını engellemişti. Kadının saçlarından tutup ayağa kaldırmaya çalıştığı sırada elbisesine bulaşmış olan kan herkesin dikkatini o yöne toplamıştı.

"Ela!" diye bağırdı Sarp adımlarını ona doğru yönlendirirken. Adamların hâlâ canhıraş Hasan'ı tutmaya çalışmalarını görüyordu. Polis olan çoktan yakalanmış ve arabaya götürülmüştü. Hasan'ın polislerden biriyle yaşadığı boğuşma yeniden silahını doğru bir şekilde tutmasıyla kendi lehine döndü bir kez daha. Ancak saniyeler süren boğuşma, iki kişi arasındaki o savaş

duyulan bir el ateş sesi ile kesildi. Hasan dizlerinin üzerine düşerken, biraz ileride Ela Sarp'ın kucagındaydı.

"Ambulans!" diye bağıırıyordu adam durmadan. Ellerini karısının saçlarında dolaştırıyor, gözlerini gözleriyle birleştirmeye çabalıyordu. "Ela'm! Bak bana sevgilim."

Ambulans görevlileri polislerin tedbiri sayesinde çok önce-den olay mahalline çağırılmıştı. Bu nedenle müdahale çok zaman almadı. Sarp'ın kollarından alınarak sedyeve konulan Ela bir anlığına gözlerini açtı. Elini yana doğru uzattı. Anlamıştı Sarp. Sıkıca tuttu karısının elini.

"Buradayım güzelim. Kapatma gözlerini. Benimle kal."

"Sarp..." diye fısıldadı genç kadın zorlukla. Gözleri kapanmadan önce, yeşillerini kocasının aşkla ama kesif bir korkuyla bakan gözlerinden çekmeden hemen önce dile geldi. "Bebek..."

Son kelimeydi dudaklarından dökülen. Göz kapakları çoktan yeşillerini örtmüş, bedeni doktorların müdahalesine teslim edilmişti. Geride ve duyduğu sözcüye anlam yüklemeye çalışan bir eş bırakmıştı.

26. BÖLÜM

Onu kendine ne getirebilirdi? Ne soğutabilirdi bu kez öfkeyle yanıp tutuşan kalbini? Gözlerinin önünde bitkinlikle kapanan yeşiller dolanırken, onun solgun yüzü, korku dolu bakışları ruhunu ateşlere atarken, Sarp nasıl sakin olabilirdi?

Soğuk hastane koridorunda yaralı bir kaplan gibi dolanırken, kendisini gerçekten de öyle hissediyordu. Sahip olduğu güce rağmen çaresiz olduğunun farkına varıyordu. Sevdiği kadın içerideyken, onun bembeyaz elbisesinin, kanıyla kırmızıya bulandığı görüntü beynini bir türlü terk etmezken, kendisini toparlayamayacağını, yakın zamana kadar bedenini saran o huzurun geri gelemeyeceğini biliyordu. Ambulansta geçirdikleri dakikalar boyunca Ela'ya çok fazla müdahale yapılamadığını anımsıyordu. Bunun nedeninin ise şüphesiz karısının dudaklarından daha gözleri kapanmadan önce çıkan o kelime olduğunu kendisine hatırlatıyordu.

'Bebek...'

Gözlerini acıyla yumdu. Bunun gerçek olup olmadığını düşünmekten kafayı yiyeceğini düşünüyordu. Bitkin halde elleyle yüzünü sıvazlıyor, parmakları saçlarını çekeştiriyor, ama Sarp içeriden tek bir haber bile alamıyordu. Neden Allah'ın cezası doktorlar tek kelime etmiyordu?

Derin bir soluk aldı ve sırtını arkasındaki duvara yasladı. Çalan telefonuyla düşüncelerinden sıyrılmayı başaramasa da dikkatini elindeki cihaza vermeyi başarmıştı.

"Ne yaptın?" diye yanıtlarken Baran'ı etrafındaki herkese olan öfkesini anlatabilmesinin imkânı olmadığını biliyordu. Kendisine

bir suçlu aramak, onu hedef bellemek ve içindeki tüm öfkeyi, nefreti kusmak istiyordu. Ancak asıl intikam almak istediği kişinin başkası olduğunu düşünmeden edemiyordu.

"Adamı yoğun bakıma aldılar. Polis olan sorguda şu anda. . . Sorgusu bitince tutuklanacak."

Sarp kuzeninin söyledikleri arasında yalnızca tek bir kelimeye odaklandı. Yoğun bakımdan sonrasını zerre kadar bile umursamazken, "Yaşayacak mı?" diye sormaktan kendini alamamıştı.

Baran'ın derin bir soluk aldığını duymuş ve kulağına çalınan seslerden anladığı kadarıyla buraya gelmeye çalıştığını kavramıştı.

"Adam kafasından vuruldu. Tek kurşun... Yaşaması mucize gibi bir şey..."

"Yaşayacak. Yaşatacaklar onu. Yaşatacaklar ki uyandığında onu öldüren kişi ben olacağım. Çekeceği ceza bu kadar kolay bir ölüm olamaz," diye öfkeyle tıslarken hastanenin soğuk koridorunda dolanıp duruyordu. İçeriden haber gelmedikçe delirdiğini hissediyordu. Bir tarafı bu hastaneden çıkmak, adamın yattığı yere giderek kafasına sıkmak için fırsat kolluyor, bir tarafı içeride yatan karısını yalnız bırakamıyor, ondan gelecek tek iyi habere bel bağlıyordu.

"Herkes haber verdim. Birazdan hastanede olurlar," dedi Baran'dan duydukları bile rahatlatmıyordu. Yanında karısı hariç kimseyi istemiyor, Ela'nın gözlerini açmasını, kendisine bakmasını ve aşkla dokunmasını istiyordu.

"Geldiler bile," dedi tok sesiyle, "Kapatıyorum."

Annesinin gözyaşları içinde kendisine doğru koştuğunu gördüğünde ona doğru birkaç adım attı. Narin, hıçkırıqlarla sarsılan bedenini kollarına aldığında kendi gözlerinin de akmak için savaşıyor yaşlarla dolduğunu, bu nedenle zorlandığını fark edebiliyordu. Hayatında ağladığı bir zaman hiç olmamıştı Sarp'ın. Kendisini bu denli çaresiz hissettiği başka bir an yaşamamıştı. Ama şimdi küçük bir çocuk gibi, hıçkırarak ağlamak geliyordu içinden.

"Sarp," diye fısıldadı annesi, "Haber var mı? Ela nasıl?"

"Bilmiyorum. Hâlâ bekliyorum anne. Bir şey söylemiyorlar. Ama çok kanaması vardı. Çok fazla..."

Bakışları kardeşininkilerle buluştu. Mira'nın dudaklarından firar eden o içli hıçkırıkla gözleri kapandı Sarp'ın birkaç saniyeliğine. Annesinden ayrılarak Mira'yı kollarına aldığı anda kulaklarına yalnızca onun özür dileyen sesi doluyordu.

"Özür dilerim ağabey. Çok özür dilerim. Hepsi benim suçum."

"Şşşt," diye fısıldadı Sarp. Kendisine bir suçlu arama telaşına girişse de kardeşi onlardan biri değildi. "Hiçbir şey senin suçun değil Mira."

"Ama ben onu yalnız bıraktım. Annem... Annem Erim'in huysuzlandığını haber verince telaşla hastaneden çıkmak zorunda kaldım. Oysa... Oysa o kadar mutluydu ki Ela. Sana haberi vermek, tepkini duymak için çıldırıyordu."

"Bebek," diye fısıldarken Sarp parçaları bir araya getirmekte zorlanmamıştı. Gözlerini yine zorlukla sınıksı yumdu. Ancak çenesini kasışından, kendisini tutmaktan kan çanağına dönmüş gözlerinden ne halde olduğu, nasıl zor bir durumla baş etmeye çalıştığını herkes görebiliyordu.

"Evet," dedi kardeşi onaylayarak. Sonra yeniden hıçkırarak devam etti. "Affet beni ağabey. Ben... Hepsi benim suçum. Yalnız bırakmamalıydım."

Kardeşinin göğsünde duran başını kaldırdı. Biraz ileride Yağız'ın kardeşine bakışlarını, onun gözyaşlarını silebilmek için kendisini zor tuttuğunu gördü. Nitekim Sarp'ın da kardeşinin gözlerinden tek damla yaş dökülmesine tahammülü yoktu.

"Sen orada olsaydın, sana da bir şey olabilirdi Mira. İşte o zaman, ikinize de bir şey olsaydı, ne yapardık? Lütfen güzelim, kendini suçlama daha fazla."

Tam aklındaki soruları, bebeğin varlığını Mira'ya soracaktı ki arkalarında bulunan kapı açıldı. Üzerinde yeşil bir önlükle çıkan doktoru gördüğünde gözleri başka her şeye kör olmuştu. Hızlı adımlarla adama doğru yürüdü.

"Karım nasıl? İyi mi?" diye sorarken duyacaklarından ölesiye korkuyordu.

"Şimdilik iyi," diyerek yanıtladı doktor. Ancak beyninde başka düşünceler dolanıyordu gibiydi. Oysa Sarp olan bitenin hepsini duymak istiyordu. Daha fazla beklemek, kafasında amansız sorularla dolanmak istemiyordu.

"Detay istiyorum doktor. Her şeyi duymak istiyorum."

Başını salladı orta yaşlarındaki doktor.

"Açık olacağım o halde. Eşiniz buraya geldiğinde çok kanaması vardı. Bunu durdurmamız zaman aldı." dedi ve derin bir nefes alarak Sarp'a ve etraflarındaki kalabalığa baktı. "Üstelik Ela Hanım'ın hamile olduğu gerçeği de vardı. Kanamasının nedeni de hamilelikten kaynaklanıyordu."

Elini saçlarının arasından geçirdi Sarp. Hazır değildi. İştimize hazır değildi. Duymak, gerçekleri duyarak daha fazla parçalanmak istemiyordu. Zaten lime limeydi benliği. Dağılmış, tükenmişti.

"Söyle..." diye bağırdı koridorda yankılandığını umursamadan. "Karım nasıl onu söyle bana!"

Omzuna dokunan sevgi dolu eli hışımla itti üzerinden. Hiç kimseden teselli edici tek söz bile duymak istemiyordu. Anlamıştı. Tanrı yardımcısı olsun ki anlamıştı Sarp. Bebeği... Kaybettiklerini yüreği yanarak kavramıştı.

Gözleri acıyla açıldı. Hemen tepede, başının üzerindeki ışıktan süzülüp gelen aydınlığı görebiliyor, ancak ışığın etkisiyle yanan gözlerini kapatma hissine engel olamıyordu. Başını hafifçe oynatarak, "Sarp..." diye inledi istemsizce. Avuçları onun ellerinin yokluğuyla sızlayarak açılıp kapandı. Bu kez daha yüksek çıktı az önceki titrek sesi. "Sarp..."

"Ela Hanım sakın olun lütfen," diyen sese odakladı kendisini. Başında kendisine anlayışla, biraz da tedirgin bakan, yüzünde yeşil bir maske olan adama çevirdi yaşlarla dolu yeşillerini.

"Sarp..." dedi. "Sarp nerede? Neden bıraktı beni?"

Başını salladı orta yaşlarındaki adam. "Şşşt. Bırakmadı sizi. Eşiniz dışarıda. Hemen şu kapının dışında sizi bekliyor. Kanamanız var Ela Hanım. Lütfen bize yardımcı olun."

Derin bir nefes aldı genç kadın. Kasıklarında hissettiği şiddetli acıdan artık sızlamaya dönmüş hissi ölçüp tartmaya çalıştı. İlk andaki şiddetini kaybetmiş gibiydi.

"Hamileyim," dedi gözlerinden dökülen berrak damlalarla, "Hamileyim ben. Bebeğime bir şey olmasın."

"Tamam Ela Hanım biliyoruz," dedi doktor. "Siz sakin olun. İnanın o zaman işimiz kolaylaşacak."

Başını sallayan küçük masum bir kızdan farksız kadına gülümsedi. Asistanına seslendi hızla.

"Ultrasonu getirin hemen."

Birkaç dakika geçmişti ki Ela karnına değen soğuk jeli, ardından dokunan aleti hissetti. Küçük bir hıçkırık koptu dudaklarından. Bugün sonuçları aldığı anda bu anı Sarp ile birlikte yaşamayı hayal etmişti. Doktoru ona ultrasonda bebeğini görmek isteyip istemediğini sorduğunda, o anı yaşarken Sarp'ın elini tutmasını, gözlerine bakarak bebeklerini görmeyi düşünmüştü.

Ameliyathanenin içinde yankılanan yüksek ritimdeki sesleri duyduğunda irkildi.

"Her şey yolunda Ela Hanım. Sakin olun." dedi gülümseyerek. "Minik yaramazlarımız için her şey yolunda gibi." diye de devam etti onu rahatlatabilmek adına.

"Yaramazlar mı?"

"Evet Ela Hanım. İkiz bebekleriniz olacak. Detaylı muayeneyi daha sonra yapacağız. Kanamanızı durdurduk ama bir kez daha kontrol edeceğim. Hadi şimdi hemşire arkadaşımızın size sakinleştirici bir iğne yapmasına izin verin."

Dakikalar sonra doktor tüm dikkatini işine vermişti. Verilen ilaçlar sayesinde, hızlı müdahalenin de etkisiyle kanama tamamen durmuş gözüküyordu. Bebekler fena görünmeseler de pozisyonları itibariyle annelerinin rahminde oldukça aşağıdaydılar ve onların sağlam bir şekilde tutunabilmeleri için bu genç bayanın iyice dinlenmesi, yatağından kalkmaması gerekiyordu. Riskli bir hamilelik olacağı gibi, sürekli olarak incelemede olması şarttı. Kaldı ki buna rağmen bile bu hamileliğin devam edeceğinin garantisi olamazdı.

"Ela Hanım'a kolayca toparlanmasını sağlayacak bir serum bağlayalım. Ben ilaç listesini yazıp çıkıyorum," dedi ve maske- siyle eldivenlerinden hızlıca kurtularak ameliyathaneden çıktı. Kapının önünde bekleyen kalabalığı, ilk geldiklerindeki o pe- rişan halden hâlâ sıyrılamamış genç adamı gördüğünde hızlı adımlarla onlara doğru ilerledi. Sorulacak sorulara kendini ha- zırladı ve kadının durumunu anlatmak için derin bir nefes aldı. Ancak karşısında hüzmün dolu bakışlarını kendisine yöneltmiş bu deli gibi âşık adamı karısının iyi olduğuna öncelikle ikna etmesi şarttı.

Bebek... Onların canından bir parça... Yok muydu artık? Bı- rakıp gitmiş miydi onları? Peki ya Ela? Bunu öğrendiğinde ne hale gelecekti? Nasıl toparlayacaktı Sarp hem onu, hem kendi- sini? Derin bir nefes aldı bir kez daha. Cığerlerine ne kadar fazla soluk çekerse çeksın yetmiyordu. Bedeni bunun etkisiyle kas- katı kesiliyor, Sarp'ın kalbi bedenini terk etmek ister gibi atışla- rına devam ediyordu.

"Karınız gayet iyi Sarp Bey. Bebek..."

"Sus! Anladım her şeyi ben. Anlatma daha fazla."

"Sarp Bey sakın olun lütfen. Yanlış anlıyorsunuz. Bebekle- riniz küçük bir riskin dışında gayet sağlıklı."

Durdu Sarp. Dünya da dönmeyi kesti onun duruşuyla. Dok- torun dudaklarından dökülen kelimeler kulaklarına dolarken, beyninin uğulدادığını, avuç içlerinin terlediğini hissediyordu.

"Nasıl yani?" diye sordu birisi. Sarp kim olduğunun, bu so- runun kimden geldiğinin bilincine varabilecek durumda değildi.

"Kanamanın çokluğu bebekleri riske sokmuştu. Ancak şu anda bir sorun gözüküyor. Sadece biraz beklememiz ve in- celeme altında tutmamız gerek. Rahimde durdukları yer itibarıyla ilk kırk sekiz saati atlatsalar da riskli bir hamilelik olaca-ğını unutmayın lütfen."

"Bebekler mi?"

Bu kez soruyu soran kendisiydi. Bakışlarını doktorun üzerinden an olsun çekmedi. Duyduklarını teyit etmek, doğru olduğunu emin olmak istedi.

"Evet, Sarp Bey... Ela Hanım ikiz bebeklere hamile. İkisinin de durumu şu anda yolunda."

Elini yüzüne götürdü Sarp. İri avuçlarıyla yüzünü örttü. Ani bir hareketle arkasına döndü ve uzun koridorda hızlı adımlarla yürümeye başladı. İçinde dur durak bilmeyen, Sarp'ın önüne geçemediği bir sarsıntı vardı. Bedeni adeta sıtmaya tutulmuş gibiydi. Arkasından adımlarını hızlandıran adamı fark edemedi. Koridoru geçtikten sonra kendini kuytu bir köşeye attı ve sırtını duvara yasladı. Gözleri kapalı, kalbi dörtlü bir ritimdeydi. İçindeki korku, endişe, sevinç hepsi birbirine karışmıştı.

Gözlerini usulca açtığında karşısında ona anlayışla bakan adamı gördü. Başını önüne eğdi ve içindekileri biraz olsun dökmeye çalıştı.

"Bugün... Bugün ben ömrümün son gününü yaşadım sanki." derken sesi boğuk, akmamaya direnen gözyaşlarının etkisiyle çatallaşmıştı.

"Böyle bir korkuyu hiç yaşamadım. Onun o korku dolu bakışları sonum oldu sanki. Sonra... Sonra bembeyaz elbisesi kıpkırmızı kana bulandı. İşte o anda... Bittim ben."

"Sarp," diyen adamı elini havaya kaldırarak susturdu.

"Bırak Yağız. Bırak konuşayım. İçimde kocaman, söndüremediğim bir ateş topu var sanki."

O sırada gözlerinden akan iki damlayı karısı için akıtmaktan memnundu. Rahatsız olmadı. O berrak damlaları kurutma ihtiyacı duymadı bu kez. Çünkü bu sefer, korkuyla karışık ümit de vardı. Mutluluk da dalga dalga yayılıyordu sanki ruhuna.

"Bebeğimiz olacakmış Yağız. Bebeklerimiz..." Güldü istemsizce. Sonra aniden yüzü hüzne bulandı. "Ama yine de..."

"~~Şey~~ Şimdi beni dinle." diyen adama çevirdi bakışlarını. "Seni anlıyorum. Çok iyi anlıyorum hem de. Ne denli dağılmış olduğumu görebiliyorum. Ama kendini toparlamalısın. Karın için..."

"Kalbim sıkışıyor Yağız. Nasıl toparlanacağımı bilmiyorum. İçimde o adama karşı bilemediğim bir kin var. Ve bunun öylece, kendi kendine yok olmayacağını biliyorum. Bir şeyler yapmalıyım."

"Sarp! Önceliğin Ela... Lütfen aptalca bir şey yapmaya kalkma."

Başını salladı Sarp. "Onu görmeliyim." dedi soluk soluğa. "Karımın iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeliyim."

"Hadi o zaman dostum. Gidip bakalım Ela'yı odaya almışlar mı?" diyen adamın destek veren dokunuşunu omzunda hissettiğinde karşılık verdi bu kez.

"Sağol Yağız. Sağol..." dediği sırada yanlarına yaklaşan adamı gördüğünde kaşları çatıldı. Yağız'ın yanından hızla uzaklaştı ve kuzeninin yanından, ona bakmadan bir fırtına gibi geçip gitti. Baran ile konuşmak şu anda istediği son şey bile değildi. Çünkü konuşursa susmayacağını, konuşursa onu suçlayacağını biliyordu. Onu kırmak istemiyor ama içindeki bu öfkeye de engel olamıyordu. Susacaktı şimdilik. Lal olacaktı dili ve tüm dikkatini karısına verecekti. Karısına ve bebeklerine... Gülümsedi. Gözlerini kapattığında gözlerinin önünde beliren geleceğe ait olabilecek manzara ile dudakları daha da kıvrıldı. Kalbinin bir köşesi hâlâ öfke dolu olsa da aldığı haber o köşenin üzerine geçici, şeffaf bir perde örtmeyi başarmıştı.

Bakışlarını bembeyaz yatağın içinde, narin bedeniyle yatan karısının üzerinde dolaştırdı. Derin soluk alışverişlerini dinlerken, bugüne dek nefesini sayacağı tek kadının Ela olacağını düşünüyordu. Titrek bir nefes çekti içine ve oturduğu tek kişilik koltuğu yatağa daha çok yaklaştırmak için genç kadının incecik serumun bağlı olmadığı elini avuçlarının içine aldı. Dudaklarını yumuşacık elinde gezdirirken bakışlarını yeniden onun solgun yüzüne çevirdi. Dudaklarına indi keskin gözleri sonra. Ve oradaki küçücük yarayı gördüğünde yine içinin sızlamasına engel olamadı.

'Ah Ela... Ya sana bir şey olsaydı? Nasıl yaşardım sensiz?' diye geçirdi içinden sızılı bir biçimde. Bir eli hâlâ karısının elini tutup

dudaklarını üzerinde gezdirirken, boştaki eli Ela'nın dümdüz karnına süzüldü. Gözlerini yumdu istemsizce. "Tanrım!" Bu nasıl muhteşem bir duyguydu böyle? Sevdığı kadının içinde ondan, kendisinden iki minik parça... İki tane...

Avuçlarındaki elin kıpırdayışıyla yumduğunun farkında olmadığı gözlerini açtı. Bakışları yeniden karısının kusursuz güzelliğindeki yüzünü bulmuştu. Onun kirpiklerini oynattığını fark ettiğinde kalbi bedenini terk etmek ister gibi atmaya başladı.

"Ela'm... Sevgilim..."

"Sarp..."

Genç kadının sesi çatlak, bedeninin bitkinliği nedeniyle boğuktu. "Elimi tut..." diye fısıldadı kadın. Elllerinde onun dokunuşunu hissetmek istiyordu.

"Buradayım güzelim. Yanındayım."

"Sarp..."

"Canım... Her şeyim... İyi misin?"

Başını salladı genç kadın zorlukla. Bedeninde şimdilik bir ağrı hissetmiyordu. Kendisini fazlasıyla bitkin hissetse de o acı gitmiş, bedenini terk etmiş gibiydi. Sonra aklına gelenlerle bakışlarını kocasına çevirdi ve onunla paylaşmak istedi. Bebeklerini...

"Sarp... Bizim be..."

"Şşt..." diyerek susturdu Sarp sevdiği kadını. Ne söyleyeceğini tahmin ediyor ama bu anın daha sakın bir zamanda gerçekleşmesini istiyordu. "Yorma kendini sevgilim. Hemen doktoru çağırıyorum. Seni muayene ettikten sonra konuşalım olur mu?"

Ela'nın, "Tamam," diye fısıldadığı andan sonrası karmaşadan farksızdı. İçeri giren doktorlardan oluşan tabir-i caizse bir ordu tarafından Ela'nın hızlıca ve kapsamlı olarak muayene edilmesinin ve ağrısı ile kanamasının devam etmediğinden emin olmalarının ardından kalabalık azalmış, yanlarında yalnızca Ela'ya ameliyathanede ilk müdahaleyi yapan doktor kalmıştı.

"Daha iyisiniz Ela Hanım değil mi? Ağrınız olursa mutlaka haber verin." dedi ve devam etti. "Bu arada bebeklerinizi ultra-sonda görmek ister misiniz?"

Ela'nın bakışları kendi ellerini buldu. Az önce hemşire tarafından sırtı birkaç santim kaldırılmış yatağında uzanırken başını hafifçe öne eğmişti. O sırada Sarp'ın doktora işaret ederek onayladığını ve doktorun onları yalnız bırakarak çıktığını fark edememişti.

"Ela'm..." diye fısıldadı Sarp elleri karısının incecik ellerini bulurken. "Ne oldu?" diye sordu onun gözlerinde gördüğü hüzne dayanamayarak.

"Ben... Bu müjdeyi sana ben vermek istemiştım bugün"

Gözlerini yumdu Sarp istemsizce ve dudaklarını onun altına değdirdi. Kokusunu içine çekti derin derin. Baharı andıran o koku doldukça ciğerlerine, hayattaki tek müjdenin Ela'nın ta kendisi olduğunu düşünmeden edemedi genç adam.

"Müjde sensin... Sen... Sana bir şey olmadı ya, bundan daha güzel müjde mi olur bana?"

"Ama..." dedi burnunu küçük bir kız gibi çekerek. "Haval kurmuştum hastaneden çıkarken. Sana yemek hazırlayacaktım. Sonra..."

"Şşşt. Düşünme artık sevgilim. Sen iyisin... Bebeklerimiz ıvı..."

Gülümsemi genç kadın. "Bebeklerimiz," diye fısıldarken Sarp'ın elini karnında hissettiğinde gözleri usulca kapandı. Okşavışlarını duydukça teninde her yanı karıncalanıyordu. Bu hissa... Bu dokunuşu bir daha duyamayacağını sanmıştı. Ve bunun düşüncesiyle hayat tüm anlamını yitirmişti sanki. Tutamadı içindekileri daha fazla. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak istemiyordu.

"Çok korktum Sarp." dediğinde gözlerinden akan ıvı berrak damlaya yol verdi ve adamın irkildiğini fark etse de susmadı. "Seni bir daha görememekten çok korktum."

"Bulurdum seni. Nerede olsan bulurdum"

Gülümsemeye çalışsa da başarılı olamadı. O adamın sözleri hâlâ kulaklarında cınlarken, istese de her şeyi hemen unutamayacağını farkındaydı.

"En çok da... En çok da bana dokunmasından korktum. Bulurdum o zaman. Ne yapar eder ölmenin bir yolunu bulurdum"

"Ela... Sus... Lütfen sus..." Elini hafifçe kaldırarak adamın yüzüne uzandı. Çok sevdiği, ancak o anda yüzündeki hüznün ortaya sermediği çizgilerin yerinde dolaştı parmakları. Onun da gözlerinden akan damlaları gördüğünde kalbinin sızlamasına mani olamadı.

"Senden başkası... Olmaz anlıyor musun? Yaşayamam ben sensiz."

İnleyerek ama incitmeden kapandı sevdiği, taptığı kadının dudaklarına. Dudaklarını yavaş yavaş, ellerinin altında en kıymetlisinin olduğunun farkında olarak dokundurdu dudağının hemen kenarındaki yaraya. İkisinin de dudaklarında birbirlerinin gözyaşlarının tuzlu tadı varken geri çekildi usulca.

"Canının yanmasına dayanamıyorum. Gülüşün hiç solmasın istiyorum. Ben senin böyle nefesini sayıp, gözlerindeki ufacık hüzne dünyayı yakabilecekken, bir başkasının seni incitmesi... O anda öldüm ben Ela. Bittim seni öyle görünce."

"Hiç bırakma beni. Unutalım... Unutalım her şeyi. Bugünü... Beni hiç yanından ayırma."

"Ayırmam..." dedi Sarp dudaklarını onun mis kokulu boyunda gezdirirken. "Buradan bir çıkalım. Benden bir adım bile uzaklaşmana izin vermem."

"Hep sev beni. Böyle nefesim nefesinde..."

"Ah Ela'm..." diyerek yeniden ele geçirdiğinde karısının dudaklarını, yudum yudum içti o dudaklardaki bal özünü. Onu yerinden kıpırdatmadan aşkla, tutkuyla, kara, ucu bucağı olmayan bir sevdıyla öptü.

"Nefesim sensin benim." dedi nefes nefese dudaklarından ayrılarak alnını alnına dayadığında. Her şey aklından uçuvermişti sanki. Beyninin bir köşesinde öfkeyle kavrulan yanı, şimdilik hapsolmuş gibiydi. Sadece karısına ve bebeklerinin varlığına odaklanmıştı. Nitekim kapı açılıp doktor yanında asistanının getirdiği ultrason cihazıyla birlikte içeri girdiğinde, gülümseyerek tuttu karısının elini. Tıpkı Ela'nın hayal ettiği gibi aşkla baktı gözlerine. O andan itibaren ona duyduğu aşk dışında her

şey yeryüzünden silinmişti. Geriye yalnızca bebeklerinin kalp atışlarını işitmek kalmıştı.

Saatler geçip gidiyor, Sarp oturduğu koltuktan yalnızca birkaç dakikalığına kalktığı süreler dışında Ela'nın yanı başından ayrılmamayı tercih ediyordu. Bakışlarını bir an bile onun narin, şimdi bebeklerini taşıyan bedeninin üzerinden, solgun ama buna rağmen güzelliğiyle gözlerini kamaştıran yüzünden almıyor, gözlerini her açışında yeşillerinin ilk kendisiyle buluşmasına gayret ediyordu.

Hayatında belki de ilk kez derinlemesine, iliklerine kadar yaşadığı korkuyu ara ara anımsamaya devam ediyor, bir türlü içini soğutamadığı gibi geçici olarak bile rahatlatmayı başaramıyordu. Yalnızca o gözlerini açtığında, *yeşil yapraklar toprakla buluştuğunda*, kalbini saran pençelerin sımsıkı tutuşu da gevşiyor, Sarp ancak o zaman nefes alabildiğini, onun yanında oluşunun gerçekliğini hissedebiliyordu.

Derin bir nefes alıp sırtını oturduğu koltuğa yaslamış ve bir anlığına gözlerini kapatmıştı ki, "Sarp..." diye fısıldayan kısık ses kulaklarına çalındı. O narin, hafifçe nazlı sesi işittiğinde oturduğu koltuğu karısının yatağına iyice yaklaştırdı.

Bakışlarını gözleriyle birleştirip, "Güzelim... Buradayım. Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sorarken, aslında dünden bugüne durumunun çok daha iyiye gittiğinin, Ela'nın bebeklerle ilgili risk halen devam etse de duygusal olarak hızla toparlanmaya çalıştığının farkındaydı.

"İyiyim. Ne zaman çıkacağız Sarp? Çok sıkıldım ben burada."

Genç adam dayanamayarak başını iki yana salladı ve onun bu küçük, masum bir kızı andıran hallerine gülümsedi. Karısının gece rengi saçlarına uzatırken ellerini, parmaklarının arasına alırken yumuşacık ipekleri, Ela gözlerini usulca yummuş, kendisini kocasının aşk ve şefkat dolu dokunuşuna teslim etmişti.

Sarp neşeli olmasına gayret ettiği bir tonlamayla konuştu.

"Doktor yarın çıkabileceğimizi söyledi. Ama ben yanıdayım. Benim yanımda da sıkılıyor musun yoksa?" derken şaka

yapmak istese de karısının hafifçe düşen yüzü, küskün bir şekilde öne sarkan dudakları genç adamı şaşırttı. "Ela... Güzelim, şaka yaptım. Neden astın suratını?" diye sorduğu sırada genç kadının dolu dolu olan gözleri adamın bakışlarıyla buluştu. Genç kadın omzunu hafifçe silkti ve bir mırıltı eşliğinde yanıt verdi.

"Yanımdasın ama dilediğim gibi sarılamıyorum ki... Böyle kos kos yatıyorum." diye yanıtlarken kocasını, büyük bir hasretle ellerini adama uzattı. Bu hastane yatağında Sarp'a istediği gibi sarılamamak, kuytularına, kollarının güven veren sıcaklığına arzu ettiği şekilde sokulamamak canını sıkıyordu.

Sarp karısının kendisine uzanan ellerini sıkıca kavrayıp dudaklarına götürürken, "Ama dinlenmen gerek. Bebeklerimiz için..." diye fısıldadı. Dudaklarını onun avucunun içinde tüy dokunuşlarıyla gezdirmeye devam ederken, onun hem mutlulukla aydınlanan güzeller güzeli yüzünün, hem de kendi dokunuşlarının yarattığı arzuyla dolup taşan bedeninin farkındaydı.

"Hâlâ inanamıyorum biliyor musun? İkiz olduklarına... Rüya gibi..." dese de Ela, kocasının dudaklarının yalnızca avuçlarına dokunmasıyla bile mest olduğunu ondan gizleyemediğini biliyordu. Nitekim bedenini bir deprem misali sarsan onu kaybetme, bir daha görememe korkusu halen o denli yoğundu ki hislerini belli etmekten bir an bile kaçınıyordu.

Kocaman bir gülümseme eşliğinde, "Sen bir de annemle teyzemi gör." diyen adama bakarken, kaşlarını duyduklarının yarattığı şaşkınlıkla kaldırdı.

"Neden? Ne oldu ki?"

"İkiz olduklarını öğrenince deliye döndüler. 'Bizim gibi ikiz olacaklar' diyerek dolanıyorlar ortalıkta."

Ela dayanamayıp kıkırdadı ve elini kendisine sonsuz bir şefkatle bakan adamın sakallı, yorgunluğu gözaltlarındaki karartılardan okunan ama yine de yakışıklı yüzüne uzattı.

"Ben de çok mutluyum" derken parmakları kendiliğinden adamın içini titreten yüzünde, kemikli çenesinde ve dudaklarının kıvrımındaki aşığı olduğu o çizgilerin meskeninde usul usul gezindi. Tam aklındakileri onunla paylaşmak üzereydi ki

dudaklarına bırakılan öpücükle sersemledi. Sarp yalnızca birkaç saniye süren öpücüğün ardından dudaklarını usulca ayırdığında buğulu gözlerle ona bakarken daha fazlasını istediğinin bilincindeydi.

Sersemliğinden sıyrılarak gülümsemeye çalıştı. Dudaklarını genç adamın kokusunun kaynağına hafifçe bastırdı ve o erkeksi kokuyu yaşaması buna bağlıymışçasına derin derin soludu.

“Sana söylemek istediğim bir şey var Sarp...” diye fısıldadığı sırada dilini Sarp’ın bıraktığı tadı alabilmek için hafifçe dudaklarının üzerinde gezdirdiğinin farkına varamamıştı.

“Hmm... Öyle dudaklarını yalarken söyleyeceğin şeyi duymak için sabırsızlanıyorum güzelim.”

Adamın edepsiz haline gülümsedi ve uzun zamandır aklında olan ama onu kırmamak, hevesini kaçırmamak adına paylaşmadığı konuyu dile getirmeye karar verdi.

“Şey...” diye mırıldandı bunu Sarp’ı kırmadan nasıl söyleyeceğini düşünürken, “Ben diyorum ki acaba...” Başını önüne eğdi ve kocasının kocaman avucunda kuran ellerine baktı.

“Söyle güzelim... Nedir seni böyle düşündüren?”

Başını tekrar kaldırdığında kararlıydı. Sarp bu zamana kadar Ela’nın bir dediğini iki etmemiş, saçmaladığı, onu yorduğu, yıprattığı anlarda bile kırmamıştı. Genç kadın onun bu dileğini de sorgusuzca, bir an bile düşünmeden yerine getireceğinin farkındaydı.

“Ben... Diyorum ki acaba biz hastaneden çıkınca, annemlere mi gitsek?”

Yüzünü aşkla sevdiği kadının boynuna, enfes kokusunun kaynağına gömerken fısıldadı Sarp.

“Canım... Canımsm... Sen nasıl istersen öyle yapalım. Nerede yaşamak istersen orada...”

“Ama onlar da isterler mi ki? Yani ne bileyim, belki...”

“Onlar istemez olur mu? Delirirler mutluluktan. Babama kalsa Mira ile Yağız’ı da yanlarına getirtir de işte...”

Kıkırdamadan duramadı Ela. “Onlar çok ayrı kaldılar zaten. Yalnız olmaları daha iyi...”

"Biz nasıl yalnız kalacağız peki? Hı? Baş başa olmak istemeyecek misin hiç?"

Tereddütlü bakışlarını kocasına çevirdi. "Ben... Haklısın aslında. Yani ne bileyim işte. Ben o kadar seviyorum ki onları, hep birlikte aile olmayı..."

"Canım..." dedi onun gözlerindeki tereddütle karışık isteği gördüğünde. "Onlar da seni çok seviyorlar. Hem senin bir süre çok iyi dinlenmen gerekiyor Ela'm. Zaten sen söylemesen ben teklif edecektim bunu sana. Orada yaşamak istiyorsan, yaşarız güzelim. İstedığımız zaman da baş başa kalırız."

"Tamam o zaman. Onlara ben söylesem daha doğrusu sorsam olur mu peki?"

Güldü genç adam. Ela hâlâ onların da kendisini nasıl sevdiğinden habersiz gibiydi. Daha doğrusu hâlâ çekingenliğini atamıyor, aile kavramıyla ilgili çektiği eksikliği giderebilmesinin zaman alacağını gözler önüne seriyordu. Ailesiyle birlikte kalacak olmalarının onlar için daha iyi olduğunu düşünmeden edemedi Sarp. Ela babasızlığı, annesizliği fazlasıyla derinlerde yaşamış bir kadındı. Aile sevgisini hissedemeden büyümüş küçük bir kızdı aslında. Sarp onun kocası, sevgilisi, ağabeyi, babası, her şeyi olurdu. Ama yine de onun her türlü sevgiyi sonuna kadar yaşamasını istiyor, annesi ile babasının da bu sevgiyi karısına fazlasıyla vereceklerini biliyordu.

"Ben çağırayım sen onlarla baş başa konuş güzelim. Ben de bu arada doktorla konuşayım."

Başını salladı genç kız. Yattığı yatakta hafifçe dikleşirken ellerini gergin bir şekilde birleştirdi. Aradan geçen zamana rağmen halen onların yanında heyecanlanıyor, eli ayağı birbirine dolaşıyordu.

Birkaç dakika geçmemiştir ki kapısı vuruldu ve ardından usulca açıldı. İlk olarak Burcu annesini gördüğünde hafifçe ama sevgiyle gülümsedi. Ardından giren en az Sarp kadar cüsseli adama bakarken içi yeniden mutlulukla doldu. Ela, annesini hayal meyal de olsa hatırlıyordu. Onun sevgisini az da olsa tatmış, nasıl bir duygu olduğunu öğrenmişti. Ancak 'baba' kavramı

silikti. Üstelik varlığına rağmen, yokluğunu çekmiş, hiçbir evladın babasından göremeyeceği şeyler görmüştü. Bu nedenleydi baba sevgisinin onun için bu denli kıymetli oluşu... Bu nedenleydi Demir babasına bakarken içinin sıcaklık oluşu...

"Nasılsın canım?" diye soran kadına döndü yeniden ve narin ellerini ona doğru uzattı. "İyiym anne. Çok iyiym."

"Ağrın yok değil mi?"

Başını usulca iki yana salladı genç kadın. "Merak etme çok iyiym. Sadece biraz sıkıldım böyle yatmaktan."

"Birazcık dayanmaya çalış canım. Yarın çıkacaksın."

"Söyleyene bak." diye homurdandı adam iki kadının karşılıklı konuşmasına dayanamayıp. "Sanki sen zamanında çok sakin sakin yatıyordun da hastanelerde..."

Gülümsedi kadın kocasına. "Eh ne yapalım hayatım... Öylece yatmak için gelmemişiz dünyaya demek ki..."

"İşte ben de onu diyorum ya. Ela da sana benziyor." derken şefkat yüklenen bakışları yatakta yatan genç kadına çevrildi. Sakin adımlarla onlara doğru yaklaştı ve Burcu genç kadının yatağının kenarına usulca oturmuşken, kendisi de yatağın yanındaki koltukta yerini aldı.

"Dinlenmeye çalış kızım. Çok yoruldunuz, yıprandınız."

"Aslında ben... Size bir şey söylemek istiyordum," diyerek derin bir nefes aldı. "Ben... Daha doğrusu Sarp'la ikimiz, sizinle yaşamak istiyoruz. Yani... Ben sizinle olmaktan, aynı evde yaşamaktan çok mutluydum. Hayatımda ilk kez, bir ailenin içinde yer aldığımı hissetmişim ve..."

"Şşşt..." diyen adamın sesiyle bölündü konuşması. Bakışlarını saçlarındaki aklarla bile fazlasıyla karizmatik görünen adama çevirdi. Sarp, sevdiği adam, kocası, her şeyi... O da babasına mı benzeyecekti yaşlandıklarında? Düşünceleri adamın tok sesiyle bir kez daha son buldu.

"Biz... Evimize ilk ayak bastığında, Sarp'ın yanında öyle urkek, savunmasız ve utangaç bakışlar atarak karşımıza çıktığında, aldık kalbimize seni. Kızımız yerine koyduk kısacık zamanda Yanımızda olmandan, daha da önemlisi oğlumuzun yanında

olmandan mutluluk duyduk. Siz evlenirken de Burcu'nun ve benim aklımızdan, gönlümüzden geçen bizimle yaşamanızdı. Ama her şeyden önce bu sizin hayatınızdı, teklif bile etmedik o yüzden."

Derin bir nefes alarak genç kadının narin elini avuçlarının içine aldı adam. Gülümsedi ardından ve diğer elini genç kadının saçlarına uzattı.

"Sarp bizim oğlumuz, canımızsa, sen de öylesin Ela, kızımız-sın. O yüzden ürkek durma kızım. Gönlünden geçenleri utanıp sıkılmadan söylemekten çekinme. Bizimle yaşamak istemeniz bizim için sadece gurur... Aynı zamanda elbette mutluluk... Ne zaman isterseniz biz buna dünden hazırız zaten."

"Hem şimdi..." dedi hemen yanlarında gözleri dolu dolu bakmaya devam eden kadın. "Bir de torunlarımız olacak. Hem de iki tane... Erim'den sonra, iki minik daha..." Gülümsedi Burcu aklına gelenle. "Pardon Mira'nın miniğiyle birlikte üç minik daha... Bize kalsa keşke hep birlikte yaşasak... Tüm aile..."

"Teşekkür ederim..." diye fısıldadı genç kadın. Yeşillerinden akan berrak yaşları parmaklarının ucuyla kuruladı. "Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Her gün, Allah'a şükrediyorum sizi tanıdığım için. Ve en önemlisi..." dedi ve kıkırdadı. "Sarp beni kaçırdığı için."

Demir'den gür bir kahkaha duyuldu. "Böyle bir olaya şükreden ilk ve tek insan olabilirsin. Ama ne yalan söyleyeyim... Oğlum böyle bir şey yaptığı için ben de sevinmeden edemiyorum."

"Hadi biz şimdi çıkalım canım. Sen de iyice dinlen, bak gözlerinden uyku akıyor resmen."

Yüzü düştü yeniden genç kadının. Her ne kadar buradan çıkmayı dört gözle bekliyor olsa da doktorun söylediği zamana kadar beklemesi gerektiğinin de farkındaydı. Ancak o sırada açılan kapıyı, içeriye süzülen adamı iştemediğinden, kulaklarına sesi dolduğunda irkildi.

"Aslında hep birlikte çıkabiliriz." diyen Sarp karısına hafifçe gülümsüyor, onun muhteşem güzellikteki yüzünü yudum

yudum içiyordu. "Doktor, evde dikkatli olmak, gerçekten iyi bakılmak şartıyla bu gece çıkabileceğimizi söyledi."

Gülümsedi Ela ve ardından o ufacık gülümseyiş, kocaman bir kıkırtıya dönüştü. Kocasının kendisine doğru geldiğini gördüğünde, elini uzattı ve parmakları buluşur buluşmaz onu kendisine doğru çekti. Odadaki kayınvalidesi ve kayınpe-
derinin varlığını unutarak sevinçle kocasının dudaklarına kapandığında, onlarında sessizce odadan dışarı çıkarak kendilerini yalnız bıraktıklarını göremedi. Yalnızca Sarp vardı o anda Ela için. Onun gülümseyen dudaklarının kenarlarında beliren ve onu gördüğü ilk günden beri aklını başından alan o sevimli çizgiler parmaklarının altındaydı.

"Seni seviyorum." diye fısıldarken dudakları o çizgilere de-
giyor, ardından elleri adamın boynuna, oradan ensesine süzülerek saçlarını kavıyordu.

"Ben de seni seviyorum. Ve sen böyle mutluyken, ben de dünyanın en huzurlu adamı oluyorum."

Başını adamın boynundaki o sıcak kuytuya yasladı. "Bu gece senin kollarında uyuyabileceğim. Bunun için bu berbat hastane odasından çıkmak için can atmak hakkım."

Sarp kahkahasını serbest bırakırken, omzundaki başı okşadı. "Hadi o zaman..." dedi gülümseyen sesiyle. Dudakları karısının cennet kokulu saçlarına değdi. Gözlerinin kapandığını fark edememişti. Aklında yalnızca Ela'nın söyledikleri dolanıyor, şu geçen bir gecede onu, yalnızca kollarında olmasını nasıl özlediğini düşünüyordu. Omzundaki başı hafifçe kaldırdı ve genç kadının alnına küçük bir öpücük bırakırken fısıldadı. "Bir an önce giydirelim seni de gidelim. Kollarımda uyuman için sabırsızlanıyorum."

Hemen ardından büyük bir özenle karısını giydirmeye çalışırken, gözlerini de onun narin bedeninden ayıramıyordu. Bakışları istemsizce karnına uzanıyor, Sarp'ın aşk kokan dudaklarını adeta davet ediyordu. Nitekim dayanamadı Sarp. Ela'nın evden getirttiği elbiselerinden birini giydirmeden hemen önce dizlerinin üzerine çöktü. Ela o sırada üzerinde yalnızca çamaşırlarıyla

bacaklarını yataktan aşağıya sarkıtmış, oturma şeklini almıştı. Sarp'ın elbisesini giydirmek için dizlerinin üzerinde çökmesine anlam veremese de yalnızca birkaç saniye sonra karnına değen dudaklar ile öylece kaldı. Gözlerini yumdu usulca ve ardından eşsiz bir nazla araladı. İncecik parmakları adamın saçlarının arasına girmiş, hafifçe okşamaya başlamıştı. Karnına değen dudaklar kıpırdadıkça, Sarp'ın sıcakık, ıslak dudakları teninde, altında bebeklerini büyüttüğü teninde gezindikçe kalbi kocaman olarak adeta patlayacak hale geliyordu.

"Her şeyimsin..." diyen sesini duyduğu kocasının. "Önce... Önce o yemyeşil, cenneti andıran gözlerinle baktın bana. Aşkımdun. Sonra... Sonra ellerini uzattın bana. Avuçlarıma bıraktın kalbini, karım oldun... Ve şimdi... Burada..." dedi dudakları kadının karnında, teninde dolaşmaya devam ederken. "Bebeklerimizi taşıyorsun. İkimizden, iki parça... Ve her şeyim oluyorsun benim. Aşkımda, nefesim, karım, çocuklarımda annesi, her şeyim... Daha ne kadar mutlu edebilirsin beni Ela? Daha fazla ne olabilir?"

Zorlukla yutkundu genç kadın. Boğazında kocaman olmuş, nefes alışını zorlaştıran bir yumru vardı sanki.

"Senin... Senin bana verdiklerin peki? Onların beni nasıl mutlu ettiğini biliyor musun?"

"Biliyorum." dedi adam usulca ayağa kalkarken. "Ne yaparsam hepsi senin mutluluğun için... Yeşillerin parıltısı sönmesin diye... Sen hep gül diye..."

Elindeki elbiseyi yatağa bırakıp, karısının dudaklarını büyük ve katıksız bir arzuyla ele geçirdiğinde, dolgun alt dudaklarını hafifçe kısıtırarak emdiği ikisinin de inlemeleri doldu geniş odaya. Ancak Sarp, bunu devam ettiremeyeceklerinin farkındaydı. Bu nedenle zorlukla ayrıldı karısının bal tadındaki dudaklarından. Alnına kaydı dokunuşları. "Hadi güzelim. Giyin de çıkalım artık. Yoksa... Yoksa halim hiç iyi değil."

Gülümsedi Ela. Ardından kıkırdayışına mani olamadı. Elbisesini üzerinden geçirirken, elleri istemsizce karnına uzanmıştı. Bakışlarıyla kocasından an olsun ayrılmıyordu. "Gidelim." diye

fısıldadı Sarp'ın aşığı olduğu o yeşil ışıltılarla bakarak. Elini ona uzatarak yavaş hareketlerle yataktan kalktı. Artık kâbus dolu o anları geride bırakabilir, zihninin çok derinlerinde saklı köşelere hapsedebilirdi. Artık hiçbir şey, hiçbir güç onları mutsuz edemeyecek, hiçbir güç ayıramayacaktı, biliyordu Ela. Ama yine de kocasının bir nefes uzağına bile gitmeye artık niyeti yoktu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde hep birlikte yalının bahçesine girdiklerinde, Ela etrafındaki mis kokuyu ciğerlerine doldurdu. Hastanenin içini bulandıran kokusundan uzaklaşmış olmak, onu gerçek anlamda mutlu etmiş gibiydi.

Salona doğru ilerlerken, Sarp onun belini sıkıca kavramış, kendisine yaslamıştı.

"Biz hemen yukarı çıkalım. Ela'nın uzanması gerek." derken gergin bakışlarını kadının üzerinde dolaştırmış, bir şikâyeti, ağrısı, sızısı olup olmadığını ifadesinden çözmeye çalışmıştı. Ancak karşılaştığı tek şey Ela'nın asılan yüzü, hafifçe büzüşen dudakları olmuştu.

"Ama saat daha on Sarp. Biraz oturayım içeride."

"Güzelim doktor yatman gerektiğini söyledi ve biz bu şartla seni erken çıkarabildik." dedi ama onun gözlerinin dolu dolu olduğunu fark ettiğinde elleri onun küçük yüzüne uzandı. "Yapma ama böyle Ela. Lütfen."

"Oğlum tamam telaş yapma bu kadar. Kızlar şimdi içeride güzel bir yatak hazırlarlar. Şu büyük kanepede Ela'nın yeri olur bundan sonra. Kıрма hevesini." diyen annesine uvaran, hatta karışmasını istemeyen bakışlarla bakıp "Anne karışma lütfen" derken babası çoktan Ela'nın koluna girmesine izin vermiş ve bahsedilen kanepeye doğru ilerlemişti. Sarp kızgın bakışlarının odağını annesine çevirirken onun şefkat yüklü bakışlarıyla karşılaşmasıyla kendisine hâkim olmaya çalıştı.

"Sarp... Oğlum... Karın hamile senin. Bu bir hastalık değil. Evet, büyük bir risk atlattı ve bundan sonra da ciddi anlamda dikkatli olması gerekiyor. Ama bunu, onu odasına kapatarak

yapamazsın. Bu, ona kendisini yetersiz hissettirmekten başka bir işe yaramaz inan bana."

Derin bir nefes aldı genç adam ve annesine hak vermeden edemedi. "Elimde değil..." derken yüreğinden geçenleri aktarıyordu kendisini dünyaya getiren kıymetlisine. "Onu o halde görmek ölüm gibiydi anne. Bir daha..."

"Şşşt. O ne biçim konuşmak öyle? Kötü şeyler geride kaldı artık, bitti. Sen mutlu olacaksın ki karını da mutlu edebilesin."

"Biliyorum. Ama aklımdan atamıyorum işte. İçim soğumuyor bir türlü."

Bakışları öfke ve nefretle dolup taşarken, belki de saatlerdir aklına getirmemeye çalıştığı o adama karşı içinde kaynayan o volkanın taşmakta olduğunu gösteriyordu. İstese de unutamıyor, bir anlığına kapılıp gitse de Ela ile dolu o huzura, aniden aklına gelenlerle hırs yükleniyordu. Ela'nın içeriden adını seslenmesiyle, o sesteki aşk dolu tınıya gülümsemeye çalıştı genç adam.

"Sarp?"

Kalbini saran o demirden pençeler çözülmüş, Sarp yeniden tüm aklını, karısına yöneltebilmişti.

"Ben içeri gideyim. Anne sen de Ela'ya yiyecek bir şeyler hazırlatır mısın? Acıkmıştır belki..." diyerek içeri yöneldi ve böylelikle annesiyle arasındaki o sıkıntılı dertleşme de sona ermişti.

Kanepede Hasret annenin verdiği yastığa sırtını dayamış, ayaklarını uzatmış ve üstündeki ince pikeyi beline kadar örtmüş karısına doğru ilerledi. Bacaklarını hafifçe kaldırdı ve koltuğa oturur oturmaz kucağına uzattı. Karısının üzerindeki elbisenin etkisiyle açılan bacaklarını pikeyle iyice örtmeyi de aksatmadı.

Saatler ailesinin neşeli sohbeti, Ela'nın cıvıl cıvıl sesi ile akıp giderken çayın yanına bir şeyler atıştırılmış ve dönüp dolaşıp konu yine bebeklere gelmişti. Ela bebekler ile ilgili her konuda adeta çiçek açıyor, yalnızca bu konunun konuşulması bile güzel yüzünü aydınlatmaya yetiyordu. Kısa bir süre önce kalbine sahip olmak istediği kadının, içinde bebeklerini taşıdığını ve üstelik bundan deliler gibi mutlu olduğunu görmek, Sarp'ı çılgınlığa

sürüklüyor, ellerini onun karnından hiç çekmeme isteğiyle boğuşmasına neden oluyordu.

Zihni yine her türlü detaydan uzaklaşmış, karısına sabıtlanmıştı. Onun her hareketini, her gülüşünü, her baktığını aklına kazıyor, hafızasının en güzel yerine hapsediyordu.

Birkaç dakika geçmiş, sohbetleri bu kez Sarp ile Ela'nın kalacağı odanın yeni dekorasyonuna çevrilmişti ki Sarp bir sureddir karısının sesinin çıkmadığını fark etti. Bakışlarını annesiyle babasından Ela'ya çevirdiğinde, başının hafifçe sola, omzuna doğru düştüğünü, simsiyah kirpiklerle çevrili gozkapaklarının yeşillerini örttüğünü gördü.

"Uyumuş..." diye fısıldadı gülümseyerek.

Onu rahatsız etmemeye çalışarak yerinden usulca kalktı ve Ela'nın kendi kucağına uzanmış bacaklarını yeniden koltuğa koydu.

"Senin odanı hazırladı kızlar oğlum..." diyen annesine başını salladı ve yavaş hareketlerle karısını kucağına aldı. Uykuda bile boynuna dolanan kollar, göğsüne sokulan yuz ile huzurlu bir iç çekti genç adam. Annesiyle babasına 'iyi geceler' diyerek salondan çıktı ve yukarı uzanan merdivenlere doğru ilerledi. Hareketleri seri ama nazikti. Kucağında en kıymetlisini, karısını taşıyan adam, onunla birlikte bebeklerini de taşıyor olmanın hazzıyla dolup taşmıştı.

Daha onlar eve gelmeden önce hazırlanan, bir zamanlar tek başına kaldığı geniş odaya girerken Sarp, Ela kucağında ona ivice sokulmuş, mırıltıları adamın kulaklarına dolmuştu. Üzerinde serili pike uçlara kadar katlanmış olan yatağa doğru yurudu ve karısını yumuşacık, geniş yatağa kınılacak bir bibloymuşçasına nazik bir şekilde bıraktı. Hava yaz sıcaklığının etkisiyle bunalıcı olsa da yalıdaki ısıtma sistemi, kimsenin sağlığını bozmadan içeriği serinletmeyi, normal sıcaklığa getirmeyi başarıyordu.

Yatağa, huzurlu bir uykunun koynunda olan karısının hemen yanına oturdu. Ve elini onun sırtına, elbisesinin fermuarına uzattı. Fermuar usulca açılıp, elbise milim milim Ela'nın bedeninden sıyrılırken nefesini tuttu Sarp. Üzerindeki dantel

i amaşırlarında, o çamaşırların örtmeyi başaramadığı dolgunluklarda, kıvrımlarda dolaştırdı bakışlarını. Mira, onların hastanede kaldığı ilk gün evlerine uğrayarak Ela'nın giyebileceği kıyafetleri ve i çamaşırlarını getirmiş, böylece Ela yalnızca birkaç saat üzerinde kalan o hastane giysilerinden kurtulabilmişti. Ancak şimdi... Üzerindeki bu beyaz çamaşırların masum gözükmesi gerekirken tam tersini düşünen Sarp, içinde Ela'ya bakarken kışkırtılmaya, yoldan çıkmaya mahkûm o adamın arzularına ket vurmak için çaba harcamak zorunda kalıyordu. Öyle güzeldi ki karısı, genç adam gözlerini ondan alamıyor, bakarken iinin titremesine engel olamıyordu.

Elindeki elbiseyi yatağın kenarındaki koltuğa bırakırken, kendisi de üzerindeki kıyafetlerden bir çırpıda kurtulmaya koyuldu. Saniyeler sonra üzerinde yalnızca baksırıyla kalmayı başardığında yatağa girdi ve karısını yavaşça kollarına aldı. Kokusu doldu burnuna usul usul... Elleri sırtına uzanırken Ela bedenini ona yaklaştırmış, ılık, tatlı nefesini boynuna estirmişti. Derin bir soluk çekti ciğerlerine adam. Ela kendisini toparlayana kadar işinin zor olduğunu, yanındayken bile onu özleyen bir adam olarak, karısının, bebeklerinin sağığını her şeyden önde tutması gerektiğini biliyordu. Elbette duyarlı, hatta bu konuda fazlasıyla hassastı. Ancak kulağına dolan mırıl mırıl fısıldayış, Ela'nın sesinden işittiği kendi ismi, 'Sarp...' deyişi işini fazlasıyla zorlaştırıyordu.

"Buradayım Ela... Sevgilim... Buradayım."

"Hmmm," diye mırıldandı genç kadın bir kez daha ve bacağının tekini Sarp'ın üzerine atmayı ihmal etmedi. Sarp, Ela'nın kalçalarına uzanan eline mani olamamış, okşayışlarını bir türlü dizginleyememişti. Ancak o, Ela'nın uyuduğunu düşünürken karısının gözleri çoktan açılmış, dudakları adamın boynuna değmeye, oradan göğsüne süzölmeye başlamıştı.

"Canım..." diye inledi Sarp usulca... Elleri Ela'nın çamaşırının zorlukla örttüğü kalçalarında geziniyor, parmaklarının altındaki pürüzsüz ten aklını başından alıyordu.

“Özledim...” diye fısıldadı kadın nefes nefese. Bedeni yorgunlukla sızlasa da, ağrıları hâlâ tam anlamıyla geçmemiş olsa da bu ufacık, aralarındaki fitili ateşleyen anı yaşamadan yapamıyordu. “Çok özledim Sarp... Seni göremeyeceğimi düşündüğüm o anlarda özlemden öldüm.”

“Ya ben...” diye inledi genç adam. Aralarındaki bu konuların ne zaman kapanarak geçmişe gömüleceğini bilmiyor, ancak Ela’nın hissettiği o çaresizliği iliklerine kadar hissediyordu. Çünkü o da aynı duygularla sarılmıştı anbean. Ama Ela’nın ondan çok daha fazla korktuğunu bilemiyordu. Genç kadının, o pisliğin kendisine dokunma ihtimalini düşündükçe cehennemde yanar gibi yandığını, kavrulduğunu, benliğinin korkuyla dolup taşıdığını bilemiyordu. Oysa şu anda yaşadıkları tüm mutluluğa rağmen, bebeklerinin varlığına, her şeyin geçip gitmiş olmasına rağmen, Ela o ihtimali aklından çıkarmayı başaramıyordu.

“Bana dokunuşunu seviyorum.” diye inledi bu kez. Elleri adamın göğsünde, dudakları dudaklarında gezinirken kendinden geçmiş gibiydi. Sarp dudaklarını ağızla kavrarken, dudakları kocasının dudaklarının altında ezilip talan edilirken, kendisini o anın gerçekliğine ve büyüüne bırakıyordu Ela.

“Beni sakın bırakma... Sakın vazgeçme.” diye fısıldarken nefes nefese, adam onu yeniden, büyük bir huzurla kollarına almış, kendi nefesini düzenlemeye, bu kaçamak anın efsunundan sıyrılmaya çalışıyordu. Ela’nın teslimiyet tüten dokunuşlarını, kendini adarcasına öpüşlerini anımsadıkça gerçeğe donmesi anbean zorlaşıyordu.

“Bırakmam... Ölürüm de bırakam.” diye yanıtladı karısını onun uykuya daldığını hissetmeden hemen önce. Parmaklarını usul usul bedeninde, bel çukurunun o eşsiz kıvrımında, belindeki o kışkırtıcı gamzelerde gezdirmeyi surdürürken, gulumseyişine engel olamıyordu. İkisi de öyle dengesiz bir ruh hali içindeydiler ki fırtınalardan çıkabilmeleri için, kalplerini esir alan ve mutluluklarının arasında yer alan küçük, ufacık korkunun uçup gidebilmesi için, tek bir olayın varlığına ihtiyaç duydıklarını bilemiyorlardı. Nitekim Sarp’ın, koltuğun üzerine bıraktığı

pantolonundan gelen telefon sesi, o anın, o ebediyete uzanacak sonsuz mutluluk anının yaklaştığını haber verir gibiydi.

Yavaşça, karısını uyandırmadan kalktı yataktan. Pantolonunun cebindeki telefonu hızla çıkardı ve ekranda beliren ismi görmesiyle hızla cevapladı.

“Efendim Baran?”

İşiteceklerine yöneltmişti tüm dikkatini. Nedense duyacaklarının ne hissettireceğini bilemiyor, kestiremiyordu. Kuzeninin, olanlardan sonra doğru dürüst konuşamadığı, hâlâ kızgın olduğu kuzeninin “Buraya, onun yattığı hastaneye gelsen iyi olur” diyen sesi doluyordu kulaklarına. Ardından işittikleriyle kulakları uğulduyor ve Sarp, duyduklarının kendisini mutlu mu mutsuz mu etmesi gerektiğine bir türlü karar veremiyordu.

27. BÖLÜM

Dizlerinin üzerinde hafifçe eğilip karısının gece rengi saçlarının arasına küçük bir öpücük bırakırken, kendisi dönene kadar aralıksız bir şekilde uyumasını ve Sarp yanında değilken yokluğunu hissetmemesini diliyordu. Çünkü kendisini göremediğinde telaşlanacağını biliyor, zaten zor birkaç gün geçirmişken daha da korkmasını istemiyordu. Ancak başka şansı da ne yazık ki yoktu.

Yerinde hafifçe doğrulurken, ince pikeyi Ela'nın çıplak omuzlarına doğru çekti. Kadının mırıldanarak kendi yastığına sıkıca sarılması, bu da yetmezmiş gibi burnunu yastığa dayayıp oradaki kokuyu derin derin soluması kalbini artık alışkını olduğu kocaman, güçlü bir ağırlıkla sarmaladı. Ela'nın bu halleri onu her şeyden çok mutlu ediyor, özellikle ilk birlikte oldukları, birbirlerine ruhen daha çok bağlandıkları o geceden beri koşulsuz teslimiyeti, aşk tüten bakışları Sarp'ı mutluluk ve huzurla çevrili o duvarlara hapsediyordu. Ve Sarp o duvarlar tarafından çepeçevre sarılmaya dünden razı olduğunun farkındaydı.

Odadan çıktığında az önceki telefon konuşmasından çok Ela'yı yalnız bırakacak olmasının tedirginliğini yaşıyordu genç adam. Nitekim kendisine başka bir yol bulamadığı gibi, belki de hayatı boyunca hiç yapmamış olduğu bir şeyi yapmak için ayaklarının onu bulundukları koridorun sonuna götürmesine izin verdi. Koridorun tam ortasında yer alan ve anne ile babasının özel alanı olan neredeyse bir daire büyüklüğündeki kısma ulaştı. Bu kısım birkaç odadan oluşan bir ev büyüklüğündeydi ve yıllar önce babası bu evi ilk aldığından beri kendilerine ayrılmış durumdaydı. Daha küçüklüklerinden beri oraya girip,

anne babalarını rahatsız etmemek üzerine hiç tembih edilmemiş olsalar da her zaman saygılı olmuşlardı. O nedenleydi birazdan yapacağı şeyin üzerindeki yarattığı tedirginliği hissediyi.

Nihayet hedefindeki kapının önüne geldiğinde bir an bile duraksamadan kapıyı hafifçe tıklattı. Birkaç saniyenin ardından kapı açılmış ve babası kapıda görünmüştü.

Demir kapının çalınışıyla bir an homurdansa da daha önce bu evde neredeyse hiç rahatsız edilmediklerini anımsamış, birkaç metre ötelinde odalarında olan oğlu ve gelinini anımsamıştı. O anda bir şey olmuş olabileceği düşüncesiyle yataktan hızla fırlamıştı. Burcu'nun yatakta kıpırdandığını görmesiyle ise odadan çıktığı anda kapıyı arkasından kapatmıştı.

Yıllar önce kendilerine özel yaptırdığı bir apartman dairesini andıran kısımda adım adım ilerledi. Yatak odalarının önünde uzanan giriş koridor, evin ana koridoruna açılan kapıya doğru gidiyordu. Nitekim birkaç saniyenin ardından nihayet kapıya ulaştı ve hızlıca açtı. Kapıda gördüğü oğlu iyice gerilmesine ve en kötüsünü düşünmesine neden olmuştu.

"Bir şey mi oldu Sarp? Ela iyi mi?" diyerek art arda sorularını sıralarken, oğlunun hafifçe gülümseyişiyle biraz olsun rahatladığını hissetti.

"Merak etme baba. Ela gayet iyi... Şu anda uyuyor."

"E sen nereye gidiyorsun böyle? Giyinmişsin."

"Hastaneye gidiyorum. Az önce Baran arayıp çağırdı."

"Ters bir durum mu var?"

"Sanırım... Durumunun kötüye gittiğini söyledi Baran. Doktorlar sabaha kadar bile dayanamayacağını söylüyorlarmış."

"Bekle ben de geleyim seninle."

Elini babasının omzuna atarak onu durdurdu.

"Hayır baba. Sen burada kal. Belki bir ihtiyaç olur. Hem Ela yalnız... Eğer bir şey olursa senin burada olduğunu bilirim içim rahat edecek."

Başını onay vererek salladı Demir. "Tamam oğlum. Ama lütfen dikkat et olur mu? Yeterince yıprandınız. Bu gece bitsin, her şey geride kalsın artık. Her ne olursa olsun..."

"Sen benim yerimde olsan rahatlayabilir miydin baba? Senin başına böyle bir şey gelseydi... Anneme zarar verecek herhangi bir adamı ve onun yaptıklarını geride bırakabilir miydin? Zamana ihtiyacım var bunun için."

Güldü Demir. Daha çok buruk, biraz da pişman bir gülümseyişi dudaklarına peyda olan.

"Senin yerinde olmuştum. Yıllar önce... Bize de zarar verenler olmuştü. Ancak asıl bendim senin o bahsettiğin adam. Emin ol senin durumun daha kolay Sarp. İnsanın kendini affedip devam edebilmesi, bir başkasını affedebilmekten daha zor oğlum... Bu da senin tesellin olsun. Sen karını böyle sevmeye, üzmemek için uğraşıp didinmeye devam ettiğin sürece, sizi hiç kimse ya da hiçbir şey yıkamaz. Birlikteliğinize en büyük zararı ancak sizin yaptıklarınız verebilir, başkalarının değil, bunu unutma."

Babasının gözlerine baktı Sarp. Yıllar yılı orada mutluluk gördüğü kadar pişmanlık da gördüğü olmuştü. Ancak bu daha çok daha fazlasını yapamamış olmanın yarattığı bir pişmanlık gibiydi. Yaşamının her anında annesiyle babasının aşklarını hissetmiş, o aşkın sindiği bir evde mutlu yıllar geçirmiş olsa da babasının gözlerinde zaman zaman annesine bakarken oluşan o hüzne bir türlü anlam verememişti. Her daim annesinin mavilerinde gördüğü teslimiyete artık Sarp da aşınaydı. Kendi karısının gözlerinde benzerini görüyor, annesi babasına bakarken gözleri nasıl ışıldıyorsa, Ela da kendisine bakarken aynen öyle ışık saçıyordu. Onun da tek dileği babasının annesini nasıl deliler gibi sevdiğini bilse de onun hüznünün kendisine uğramasıydı. Eğer babasının anlattıklarından çıkardıkları doğruysa Ela'ya zarar vermenin düşüncesi bile âşık kalbini hiçbir şeyin olmadığı kadar kanatırdı.

"Ela'nın bir şeye ihtiyacı olursa, annem yanında olabilir mi?" diye sordu havada dönüp duran o ağırlığı söküp atmak ister gibi.

"Tamam oğlum. Sen merak etme. Ben uyandım artık, sen gelene kadar da ayakta olurum. Aklın burada kalmasın."

Babasıyla konuşmasını bitirip, arkasını dönüp yürümeye başladı. Hastane ile ilgili huzursuzluk salan düşünceler çoktan beyninde dönmeye başlamıştı. Gittiğinde orada neyle karşılaşacağını, daha da önemlisi karşılaşacağı herhangi bir ihtimalin kendisini mutlu edip etmeyeceğini bilemiyordu. Tek bildiği artık o adamın adının anılmadığı bir hayat istediğiydi. Onun yaptıklarının gölgesinin aşklarının üzerine düşmemesini dilemekten başka elinden gelen bir şey de yoktu.

Kocasını yanına döndüğünde çoktan az önce yattığı yataktan kalkmış, üzerine sabahlığını geçirmişti. Kapıdan gelen seslerin tümünü duymuş, oğlu ile kocası arasında geçen konuşmaya şahit olmuştu. Nitekim kocası odaya girer girmez adımlarını ona doğru yönlendirmiş ve tıpkı yıllardır devam ettiği gibi güçlü kollarının arasında yerini almıştı.

“Neden kalktın? Uyandırdım değil mi seni?”

“Olsun...” diye yanıtladı kadın kocasını. Başını kaldırdı ve yaşları elliye geçmiş olmasına rağmen hâlâ kalbini kasıp kavuran aşkla sevdiği adama, çocuklarının babasına baktı.

“Sen hâlâ mı eskileri düşünüyorsun Demir?”

Elini karısının saçlarına uzattı ve usul usul okşadı. “Düşünmüyorum. Sen takma kafana bunları. Hadi uykuna devam et.”

“Saat kaç ki?”

“Daha çok erken... Hem sabah da erken uyanmak gerekecek. Sen ara sıra Ela'nın yanına gidip bir kontrol et istersen.”

“Tamam canım. Hatta hazır kalkmışken gidip bir bakayım. Hemen gelirim.”

“Dur şimdi. Sarp daha yeni çıktı. Uyanmasın. Sonra bakarsın güzelim.”

“Sence o adam...”

Devamını getiremedi Burcu. Zira kocası konuşmaya başlamış ve aklındaki tüm şüpheleri yok etmişti.

“O adam yolun sonunda artık. Durumu çok kötüymüş. Zaten hastaneye yattığından beri öyleydi. Pek umut var gibi durmuyor.”

Derin, titrek bir nefes doldurdu ciğerlerine. "Sarp ve Ela da huzura kavuşurlar artık Demir. Böyle düşünmem ayıp mı ya da günah mı bilmiyorum ama ilk kez içimden bu geçiyor."

Gülümsedi adam. Karısının yüreğinin büyüklüğünü, merhametini, her daim hissedilebilen acıma duygusunu yıllardır tatmıştı Demir. Bu nedenle böyle düşündüğü için içten içe kendisini ayıpladığını tahmin edebiliyordu.

"Artık her şey geride kalacak küçüğüm. Onlar da rahat bir nefes alacaklar artık. Böyle düşünmek bizi günahkâr yaparsa, varsın öyle olsun."

Karısını kollarında sıkıca sarıp, camın hemen önündeki geniş koltuğa doğru yürürken, gözlerini kırpmadan sabahı edeceklerini biliyordu Demir. Kendisi zaten uyumayacaktı ama Burcu'nun da içi rahat etmezdi, tahmin ediyordu. Geniş camdaki perdeyi hızla kenara çekip boğaz manzarasını gözler önüne sererken, karısı da üzerindeki sabahlığı atmış, koltuğa bacaklarını hafifçe toplayarak oturmuştu. Onun hiçbir hareketinin, tavrının değişmediğini, bakışlarının yıllardır sıcaklığını koruduğunu gördükçe içindeki, yıllar yılı onu terk etmeyen o pişmanlık biraz olsun azalıyordu. Onunla yaşadığı mutluluk, aşk ve huzur elbette paha biçilemezdi. Demir karısıyla tanış edemeyeceği yoğunlukta, aşk dolu, mutlulukla bezenmiş yıllar yaşamıştı. Ancak yine de ona duyduğu aşkın büyüklüğünün yanı sıra, onu hiç kimsenin beceremediği kadar incittiğini anımsamadan, bunun yakıcı etkisini yüreğinde hissetmeden edemeyecekti. Tek tesellisi ise kızının ve oğlunun onlarınki kadar büyük bir aşkı yaşıyor olmaları ve onun gibi bir pişmanlıkla sınıanmıyor olmaları olacaktı.

Tam anlamıyla ne zaman, hangi zaman diliminde bu denli acımasız olduğunu anımsayamıyordu. Ölümün ne zaman yüreğinde incecek bir sızı bile yaratmayacak kadar vurdumduymaz hale geldiğini hatırlayamıyordu. Tek bildiği, hissedebildiği hiçlikti. O adamın... O adamın dilinden dokulenleri anımsıyordu ve onun da bir insan olduğunu fısıldayan kalbının o utakık

merhametli köşesini hızla susturuyordu. Ela'ya yaptıkları, daha doğrusu Sarp'ın bildiği kadarı bir bir beyninde dolanıyordu. Ve Sarp bir kez daha onun bunu fazlasıyla hak ettiğini düşünmeden edemiyordu.

Başka bir zaman olsa, yalnızca bir insan olduğu için bile birinin ölümüne üzülebilir, en azından bir nebze olsun içindeki acıma duygusu baş gösterebilirdi. Ancak o anda... Hasan'ın ölümünün üzerinden yalnızca beş dakika geçmişken ve Sarp buna gözleriyle şahit olmuş, bağlı olduğu makinelerden çıkan o tiz sesi kulaklarıyla işitmişken tepkisizdi. Daha doğrusu tepkisizlikten çok huzurla doluydu. Bu onu nasıl bir adam yapardı bilmiyordu. Bildiği bir şey varsa o da çok seven bir adam olduğu ve sevdiği kadına zarar veren, her şeye ve herkese ucu bucağı olmayan bir nefret duyduğuydu.

"Artık bitti." diyen kuzeninin sesi kulaklarını dolduğunda, odanın hemen yanındaki duvara yaslanmış adama çevirdi bakışlarını. Buraya gelişinin üzerinden saatler geçmiş olsa da onun gözlerindeki uykusuzluğu, bedenindeki bitkinliği ve daha da ötesi kendisine bakarken gözlerinden okunan pişmanlığı henüz görebiliyordu.

"Bitti Baran. O... Artık yok. Bunun bana huzur vermesi kötü bir şey mi?"

"Değil Sarp. O, belki böyle düşünmek kötü ama bunu hak etmişti. Yaptıklarından sonra bunu kendisi seçmişti."

"Biliyorum. Ben günlerdir, karım sağlıklı, yanımda olduğu halde, riskli de olsa içinde bebeklerimizi taşıdığı halde huzur bulamıyordum. O ölmeseydi bile parmaklıkların ardında olacak olması içimi bir türlü soğutmuyordu. Ela'ya bakarken duyduğum korkuyu atamıyordum içimden. Ama şimdi... Şimdi Ela'nın da benim de huzur bulacağımızı biliyorum."

"Sarp ben... Her şey için çok üzgünüm."

Tıpkı kuzeni gibi yaslandığı duvardan doğruldu. Gülümseyerek aynı kanı taşıdığı kardeş olmasalar bile, canının yarısı olan adama baktı.

"Unutalım Baran. Bitti, gitti."

Başını salladı genç adam. "Biliyorum. Günlerdir bunun pişmanlığını yaşıyorum. Daha dikkatli olabilseydim..."

"Tamam Baran. Hiç kimsenin suçu değildi olanlar. Ortada bir suçlu vardı. O da artık yok. Olanları hatırlayıp moralimizi bozmayalım daha fazla." dedi ve elini kuzeninin omzuna atarak hafifçe vurdu. "Hadi eve gidelim. Sabah oldu artık, saatlerdir buradayız."

"Ehh... Karın seni bekler."

Sarp'ın gülüşü genişlerken elini cebindeki telefona atmıştı bile çoktan. "O zaman evi arayalım da şöyle güzel bir kahvaltı hazırlasınlar. Biraz erken ama hep birlikte kahvaltı edelim ne dersin?"

"Olur. Çok güzel olur. Ne zamandır uğrayamamıştım ben de amcamla teyzeme."

Sarp kulağına götürdüğü telefona dikkatini vermeye çalışırken, bir yandan da iki adam hastaneden uzaklaşıp, arabalarına yürümeye devam ediyorlardı. Sarp evdekilere kahvaltıya Baran ile birlikte gittiklerini haber verip, Ela'yı sorarken, Baran da kapının önünde komiserlerden biriyle konuşan adamına doğru yaklaştı.

"Biz gidiyoruz. Her şeyi halledin." dedi ancak hemen ardından komiserin sesi duyuldu.

"Ben merkeze haber verdim Baran Bey. Bundan sonrasında biz ilgileneceğiz. Ancak sizi merkeze çağırmanız gerekebilir."

"Gerekmesin komiser. Her şey ortada zaten... Günlerdir adamın durumunun kötü olduğuna siz de şahit oldunuz. Bizim polise vermemiz gereken bir rapor yok artık. Doktorun verdiği bilgileri de duyduunuz. Bir şey olursa da beni çağırın. Ela ile Sarp bir daha bulaşmayacak bu olaya."

Genç komiser başıyla onayladı. O da ihtiyaç duyulacağını sanmıyordu. Günlerdir Baran'ın yanındaydı ve onunla birlikte suçlu olduğunu bildiği adamın anbean kötüleşmesini izlemişti. Ölmesini ise zaten saatlerdir bekliyorlardı.

"Tamam Baran Bey. Yardımlarınız ve işimizi yapmamıza gösterdiğiniz ilgi için teşekkürler."

Baran başını eğerek adamı selamladı ve arabanın başında bekleyen kuzeninin yanına doğru yürüdü. Giderken adamına vine birkaç tembihte bulunmayı da atlamadı. Kendi arabasının yanına park etmiş kuzeninin yanına ulaştığında Sarp da telefon konuşmasını bitirmiş, dikkatini Baran'a verebilmişti.

"Hasret anne kahvaltısı hazırlamaya başlamış bile." deyip gülümserken Baran'ın birkaç gündür içinde büyüyen o sıkıntılarla dolu yük hafıtlemiş gibiydi. Onun için bütün kuzenleri özeldi ama Sarp'ın yeri her zaman daha bir ayrı olmuştı.

"E hadi gidelim o zaman. O sofrayı bekletmek olmaz."

Saniveler sonra arabalarına binip yalhya doğru giderken ikisinin de kalbinde yalnızca huzur hâkimdi. Baran içten içe bu işte çualladığını hissetse de kuzeni ile arasının yeniden eskisi gibi olabildiğini gördükçe şimdilik bunu düşünmemeyi seçiyordu.

Nihayet eve varabildiklerinde, yalının ihtişamlı kapısından iki ayrı arabada geçtiler. Sarp'ın lüksün göstergesi ve oturaklı arabasının yanında, bir hız tutkunu olan Baran'ın spor ama fazlasıyla lüks arabası yer alıyordu. İkisi de aynı anda evin önünde durdular ve arabalarından inerek içeri yöneldiler. Baran gelir gelmez amcasının yanına giderken, Sarp da yukarıya çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Kolundaki saate baktığında yedi olduğunu gördü ve erken olduğunu, eğer Ela uyuyorsa kaldırmamanın iyi olacağını düşündü. Ancak odalarına ulaşp içeriye girdiğinde karşılaştığı boş yatak kaşlarını çatmasına neden oldu. Bakışları hızla odanın içinde gezdirirken, aniden kulaklarına dolan ses ile dikkatini banyoya doğru yöneldi. Ancak koşar adım banyonun kapısına ulaştığında karşılaştığı manzaraya hazırlıklı değildi...

Ela şiddetli bir bulantı ile uyandığında güneş henüz dolmuştu odalarının camından içeriye. Gece boyu deliksiz bir uyku çekmesi bir işe yaramamış, midesini ağzına getiren ve bedeninin kasılmasına neden olan bulantı onu adeta sarsıp geçmişti. Hızla banyoya koşup, içindekileri çıkarırken, bir eli karnında yalnızca birkaç günde varlıklarına alıştığı miniklerini okşuyor,

diğer taraftan az önce boş olduğunu gördüğü yatağı düşünmeden edemiyordu. Sarp neredeydi? Neden yanında değildi? Bilemiyordu.

Bitkin bir şekilde klozetin kenarına çöktüğünde Burcu annesinin banyonun kapısından içeri girdiğini ve biraz korku biraz telaş ile kendisine baktığını gördü.

“Ela? İyi misin canım?”

Gülümsemeye çalıştı Ela. Bir yandan hâlâ ara ara midesini zorlayan bulantıyla başa çıkmaya çalışıyor ve devamının gelmemesini diliyor, bir yandan da üzerinde yalnızca iç çamaşırıyla olmasının utancını yaşıyordu.

“İyiyim anne.” diyebilirdi zar zor. “Midem bulandı yalnızca. Onun dışında iyiyim.”

Kadın elinden tuttu ve kalkmasına yardımcı oldu. “Sesini duydum canım. Merak edip bakayım dedim.”

“Sarp nerede anne?” diye sorarken annesinin kocasının nerede olduğunu bildiğinden neredeyse adı gibi emindi. Çünkü diğer türlü onun odaya aniden gireceğini hiç düşünmüyordu. Mutlaka Sarp nerede olduğunu onlara söylemiş ve kadın Ela’ya bakmaya geldiğine göre kendisine göz kulak olmalarını da tembihlemişti.

Kadın derin bir nefes aldı ve gelinini yatağa yatırırken, o da hemen kenarına oturdu.

“Baran aradı Ela. Sarp’ı hastaneye çağırdı.” dediği anda gerildi genç kadın. Duydukları hoşuna gitmemiş, beyni en kötü senaryoları üretmeye başlamıştı.

“Ne oldu? O adam... Kaçtı mı yoksa? Ama çok kotuydu durumu...”

“Sakin ol canım. Yok öyle bir şey. Durumu daha da kötüye gittiği için çağırdı Baran onu.”

“Anladım.” derken solukları sakinleşmiş, gerilen bedeni yeniden gevşemişti. “Peki ne olmuş? Aradı mı Sarp?”

Burcu her ne kadar gerçeği bilse de bunu konuşması gerekenin Sarp olduğunun bilincinde geçici bir yanıt verdi geline.

"Şimdi aradı ama bir şey söylemedi canım. Sadece Baran'la kahvaltıya geleceklerini söyledi. Geldiğinde öğreniriz artık."

Başını salladı genç kadın. Şimdilik duyduklarından tatmin olmuştu. Ancak daha fazlasını öğrenmek için de yanıp tutuşuyordu.

"Ben çıkayım da sen kahvaltıya kadar dinlenmeye devam et canım."

"Teşekkür ederim anne." dedi ve ekledi. "Ben bu kılıkta olduğum için özür dilerim. Çok utandım gerçekten." derken az önceki utangaçlığı yeniden benliğine misafir olmuştu. Her ne kadar kendi odalarında olduğunu bilse de kayıinvalidesinin onu bu halde görmesi genç kadını ister istemez utandırmıştı.

"Elacığım..." dedi kadın onun elini usulca tutarken, "Burası senin evin... En önemlisi de burası senin odan... Kocan ve senin mahremi... Gençliğinden, güzelliğinden ve elbette bunu kocanın üzerinde kullanmaktan sakın utanma. Asıl seni pazen pijamalarla görsem garipserdim." derken kıkırdadı istemsizce. Gelininin de kendisini tutamayıp güldüğünü gördüğünde devam etti. "Hem ben bu yaşında hâlâ giyiyorum o çamaşırları. Ayıp mı?"

Ela'nın kıkırtıları kahkahalara dönüşürken kadın da şefkat dolu bir dokunuşla onun saçlarını okşadı.

"Annenim ben senin. Utanma benden olur mu?"

Ela duyduklarıyla dolu dolu olmuş bakışlarını kadına çevirdi. Kalbini patlayacakmış gibi dolduran ve aniden gelen o hisle baş edemeyerek gözlerinden iki damla gözyaşını akıtırcan, yanındaki kadına sımsıkı sarılmış ve onun sıcaklığı ile bir kez daha sarmalanmıştı.

"İyi ki varsınız... İyi ki..."

"Sen de iyi ki varsın canım. İyi ki geldin evimize, bizim kızımız oldun. Bundan böyle her şey daha güzel olacak." derken aniden aklından geçenleri hem kocasına hem de oğluna çitlatmak için sabırsızlanıyordu. Her ne kadar Ela kendi kızından farkı olmasa da, onun kendisini daha rahat ve daha fazla bu aileye ait hissetmesini sağlamak onun görevlerinden biriydi. Üst kattaki

kullanılmayan odaları birleştirip, onlara aynen Demir'le onlarinki gibi geniş bir alan, daire büyüklüğünde izole ve özel bir kısım yaptırabilirdi. Bu hem gelinine hem de şüphesiz oğluna bir hediye niteliğinde olur, böylece onlarla birlikte yaşamının aile sıcaklığını hissederlerken, bir yandan da kendi özel hayatlarını çekinmeden yaşayabilirlerdi.

Bunun etkisiyle huzurla ayrıldı gelininin yanından. Kendi odalarına doğru yönelirken artık her şeyin bitmiş, ancak aynı zamanda da yeni başlamış olduğunu düşünmeden edemiyordu. Oğlu ve kızı artık tamamen mutluluğu bulmuşlardı ve kadının bunun sonsuza dek devam edeceğinden kuşkusu yoktu.

Sarp merdivenleri çıkarken, Burcu da Ela'nın odasından çıkmalı yalnızca birkaç dakika olmuştu. Ela sadece bir süreliğine kendisini iyi hissedip yataktan kalkmaya ve giyinerek aşağıya inmeye yeltense de bir kez daha, bu kez daha şiddetli bastıran mide bulantısı elini ayağını titretmiş ve genç kadın yeniden kendisini nasıl banyoya attığını bilememişti. Midesindeki kasılmalar öyle şiddetliydi ki ve Ela'yı öylesine bitkin düşürmüştü ki kapıdan gelen sesi bile işitemedi genç kadın. Nitekim yalnızca saniyeler sonra saçlarındaki dokunuşu, belindeki nazik ama güçlü tutuşu hissettiğinde bedenindeki tüm gerginliğin o anda yaşadığı bulantıya rağmen geçip gittiğini fark etti.

Nihayet yerinde doğrulduğunda Sarp karısının saçlarını toplamış ve arkaya atmış, diğer yandan onun elinden tutarak ayağa kaldırmıştı. Gördüğü görüntü onu sarssa da hamileliğin bu denli zor olabileceğini Mira Erim'e hamileyken görmüştü. O nedenle de bu bulantılara aşina olması normaldi.

"İyi misin güzelim?" diye sordu karısının elini yüzünü nazik bir şekilde yıkarken. Ela adamın sorusunu işitmiş ancak yüzüne usulca değen havluyla yanıtlayamamıştı. Yüzünü kuruladıktan hemen sonra adamın gözlerine baktı ve hafifçe gülümsedi.

"İyiyim. Sadece bu bulantılar oldukça şiddetli başladı." dedi ve yeniden lavaboya dönerek dişlerini hızla fırçaladı. Hemen

ardından kocasının kollarına sığınırken, adamın mest eden kokusunu da derin derin solumayı atlamadı.

"Neredeydin?" diye sorarken duyacaklarından içten içe korktuğunu fark ediyor, ancak Sarp'ın yanında olduğunu, onun kollarının bedenini içtenlikle sardığını hissettiğinde tüm korkuları bir bir Ela'yı terk ediyordu.

"Hastaneye gittim Ela. Gel şöyle oturalım güzelim."

Adam sıkıntılı bir nefes doldururken ciğerlerine karısının ellerinden tuttu ve önce kendisi yatağın kenarına otururken, onu da kucağına doğru yavaşça çekti. Kucağına oturan ve söyleyeceklerini merakla bekleyen karısına bakarken gülümsemeden edemedi.

"Onun yattığı hastaneye gittim Ela." diye devam etti bir nefeste. Bu konuyu bir an önce konuşmak ve kapatmak istiyordu içten içe. "Baran durumunun kötüleştiğini haber verince hemen gittim. Gittiğimde kötüydü gerçekten de. Doktorlar sabaha çıkmayacağından bahsediyorlardı. Polisler de oradaydı ve ne olacağını bekliyorlardı."

"Ne oldu peki Sarp? O... Yani..."

"O yaşamıyor artık Ela..." dedi genç adam bakışlarını an bile karısının üzerinden çekmezken. "Sabah altıyı biraz geçerken her şey bitti onun için."

Başını hafifçe eğdi genç kadın. Hiçbir şey söylemedi. İşittiklerinin onu sarsmadığının bilincindeydi. Ancak onunla ilgili hiçbir şeyi artık dillendirmek, kelimelere dökmek istemiyordu.

"Bir şey demeyecek misin Ela?"

"Hayır." diye yanıtladı genç kadın kocasını. Kollarını onun boynuna dolayıp, başını omzuna yaslarken fısıldadı. "Söylemeyeceğim. Biz sanki öyle birini hiç tanımamışız gibi devam edeceğiz hayatımıza. Çünkü ben onun ölümüyle ilgili hiçbir şey hissedemiyorum Sarp."

"Tamam güzelim." dedi adam karısının saçlarının arasından öperken. Elini onun yüzüne uzattı ve dudaklarına küçük

bir öpücük bıraktı. "Artık her şey çok güzel olacak güzelim. Sen, ben, bebeklerimiz..."

"Bebeklerimiz yaramazlığa erken başladı ama Sarp. İşimiz var bizim bunlarla..."

"Olsun... Ben annelerini sevdiğim gibi severim onları..."

"Ben unutulmayacağım ama değil mi?" diye sorarken genç kadın kaşları hafifçe çatılmıştı. Kocasını bebeklerinden bile kiskanabileceğini düşündükçe kendisine inanamıyor olsa da bu duyguya bir türlü mani olamıyordu.

Adamın küçük kahkahası dudaklarından dökülürken dudaklarını kadının kulağına yaklaştırdı. "Senin tadına daha yeni varmışken unutmam mümkün mü?" diye fısıldarken kollarındaki kadının hafifçe titrediğinin farkındaydı.

"Tadımdan sıkılınca unutacak mısın?"

"Öyle bir ihtimal olabilir mi sence?"

"Bilmem. Belki olur..."

"Olmaz. Ben seni bu kadar beklemişken, böyle bir şey söz konusu bile olamaz." Elini karısının henüz dümdüz olan karnına koyup hafifçe okşarken sordu. "Sen acıkmadın mı güzelim? Kahvaltı etmelisin artık."

"Aslında canım çok istemiyor Sarp. Midemde bir şey kalmadı gerçi ama yine de..."

"Canım istemiyor demek yok Ela. Yemelisin güzelim. Aslında yatıp dinlenmelisin de ama doktor bu kadar sıkmaya gerek olmadığını söylemişti zaten. Sadece ani hareketlerden ve stresten kaçınman gerekiyor. Bir de çok iyi beslenmen..." dedi ve gülerek karısını kucağından kaldırdı, ardından kolunu omuzundan geçirerek sımsıkı sarıldı. "Hadi aşağıya inelim de Haset annenin muhteşem kahvaltısıyla tanışsın bu yumurcaklar"

"Sarp..." diye seslendi kadın. Kocasının kollarının arasından usulca sıyrıldı ve tam önüne geçerek bakışlarını adamın yüzüne sabitledi. Elini yüzüne uzattı önce. Onu, o evde gördüğü ilk andan beri için işleyen, kalbini dörtlüyle koşturan, karnında keleklerin kanat çırpmasına neden olan o yüze dokundu

Parmakları adamın dudaklarının kenarında beliren çizgilere kaydı. Bu çizgiler aklını başından alan ilk detaydı. "Seni seviyorum..." diye fısıldadı bakışlarını adamın yüzünde dolaştırmaya devam ederken. "Bana bakışlarını seviyorum. Çok sever gibi... Kıyamaz gibi..."

"Çok seviyorum..." dedi adam fısıltı halinde. Gözlerini karısının dokunuşlarının da etkisiyle yumduğunun farkında değildi. "Kıyamıyorum..."

"Ve dua ediyorum biliyor musun? Daha doğrusu bu bir teşekkür, bir şükür... Beni bulduğun için... Beni sevdiğin ve en önemlisi de çılgının biri olup beni kaçırdığın için... Hem sana, hem Allah'a teşekkür ediyorum. Allah'a seni bana, beni sana yazdığın için... Sana beni sevmekten bir an bile vazgeçmediğin için..."

"Seni bulduğum, o oyuncakçada görüp âşık olduğum ve hayatımdaki belki de en delice şeyi yapıp seni kaçırdığım için, asla pişman olmayacağım Ela..." Gözlerini açıp genç kadının kusursuz güzellikteki yüzüne çevirdi tutku dolu bakışlarını. "Yeşillerinin bana baktığı o ilk anı hiç unutmadım. Ve her zaman da hafızamda saklayacağım. Sen en kıymetlimsin benim. Zor da olsa fethettim seni ben. Bundan sonra bir nefes bile uzağıma gidemezsin."

"Gitmek isteyen kim? Benden kurtuluşun yok Sarp Aras..." deyişle birlikte kapandı adamın dudaklarına. Parmak uçlarında hafifçe yükselirken kocasının kolları beline dolanmış, arzuyla ama nazik bir şekilde kendisini bedenine bastırmıştı. Ela bu adamın her şeyine âşıktı. Ama her şeyden önce sevişine, aşkına âşıktı. Öyle güzel seviyordu ki Sarp, Ela onun sevgisinden de, onu sevmekten de an bile vazgeçemeyeceğinin farkındaydı.

"Canının istediği bir şey var mı kızım?"

Hasret annenin daha toparlanmamış kahvaltı masasının başında, telaşlı bakışlarla baktığı Ela'ya sorduğu soru masadaki herkesi güldürmüştü gibiydi. Baran çoktan Hasret anneye dalga geçmeye başlamış, bu da yetmezmiş gibi ellerini kadının kırışmış yanaklarına uzatarak bir makas almayı da ihmal etmemişti.

"Fıstık bir izin ver de kahvaltısı bitsin kızın. Elinden gelse her dakika bir şey mi yedireceksin?"

"Sen sus bakayım, hayta!" dedi çatmaya çalıştığı kaşlarını Baran'a yönelterek. Ancak çok başarılı olamadığı Baran'a bakarken kıvrılmak için can atan dudaklarından belliydi. "Ahh ahh! Bunun babası da böyleydi. Binnur'a bir yardımcı getirtmişti Baran'a hamileyken. Kadını Binnur'u iyi yedirmesi için tembihledim diye az dalga geçmemişti."

"E haksız mı Hasret annem. Bak tembihlemişsin ortaya bu sırık çıkmış."

Sarp'ın gülererek söylediklerine gözlerini devirdi Baran. Ancak kuzeninin sözlerini de yanıtsız bırakacak değildi.

"Bana söyleyene bak. Senin çocukluğunu da hatırlıyoruz Sarp Efendi. Resmen semirmiştin."

Sarp omuzlarını gerdi ve "Farkındaysan senden büyüğüm Baran. İri olmam normaldi yani" diyerek kuzeninin cevabını verdi. Bir yandan da bakışlarını kahvaltısına devam eden ama onlara da mutlulukla bakan Ela'ya yönlendirmeyi atlamamıştı.

"Sarp sen iri bir çocuktun bunu kabullen oğlum." diyen Demir kahkahasını zor bastırıyordu. Oğlunun ve yeğeninin atışmaları onu da mutlu ediyor, Buğra ile kendisinin gençliğini anımsatıyordu. Sarp tam bakışlarını Ela'dan çekmeyi başarsa da elini omzuna atmış, yanıt verecekti ki Hasret anne araya girdi.

"Ay inşallah evlatlarınız da Sarp'ıma benzer... Şöyle boylu poslu..."

Ela'nın bakışları yaşlı kadından işittikleriyle Sarp'a dönerken, mutlu gülümseyişi aşk dolu bir hale büründü. Yeşilleri adamın kendisine bakarken kararan gözlerini buldu. Elini adamın yanağına uzatırken yine etrafındaki her şeyi, herkesi unutmuş yalnızca Sarp'ın varlığı ile sarılmıştı.

"Keşke..." diye fısıldadı yanağına uzattığı parmakları adamın gülüşünün kıyısındaki ince çizgileri okşarken. 'Ona benzeyen... Onun kokusuna eş bebekler...' diye geçirirken içinden, Sarp'ın da benzer düşünceler içinde olduğunu henüz bilmiyordu. Oysa Sarp, bebeklerinin kendisine benzemesinden çok Ela'ya benzemesini

arzu ediyor, bunun için içten içe Allah'a dua ediyordu. Ancak sonunda kimin istediği olursa olsun, ikisi de birbirlerinden olan o minik varlıkları her şeyden çok seveceklerini ve onlara sahip olmanın aşklarını günbegün artıracaklarını biliyordu.

"E hadi bahçeye çıkalım. Kahvelerimizi orada içeriz." diyen annesinin sesini duyduğunda çoktan parmakları Ela'nın saçlarına uzanmış ve onun ne yapmak istediğini sormaya koyulmuştu.

"Ne yapmak istersin güzelim? İstersen yukarı çıkalım..."

"Biraz dışarıda oturalım Sarp... Temiz hava alsam iyi olur."

"Hadi o zaman." deyip elini Ela'ya uzattı ve önce kendi kalktıktan sonra ona da yardımcı oldu. Elinden geldiğince ani hareket yapmasını önlemeye çalışıyor, doktor her ne kadar bu kadar abartmanın gerekli olmadığını savunsa da Sarp, onu korumak, iyi olmasını sağlamak için bundan daha az temkinli olamayacağını biliyordu. Çünkü her şeyden ve herkesten önce Ela'nın sağlığı Sarp için önem taşıyordu. Sevdği kadının mutluluğunu her şeyin önünde tutan bir adamın da farklı bir biçimde davranması beklenemezdi.

Bahçeye çıkıp havuzun kenarındaki bambudan yapılmış oturma grubuna kurulduklarında Sarp Ela'yı hemen yanına çekti. Aslında onun uzanıp dinlenmesini istiyor, ama kalabalık bir ortamda olmanın genç kadının yüzünde yarattığı huzuru ve mutluluğu gördüğünde bu isteğini dile getirmiyordu. Neyse ki Hasret anne bahçeye elinde tepsıyla çıktığında Sarp'ın da sıkıntısı biraz olsun dinebildi.

"Ela kızım sen şu portakal suyunu al." deyip genç kadının eline taze sıkılmış meyve suyunu tutuştururken Sarp'a da göz kırpmayı ihmal etmedi. O sırada elindeki içeceğe isteksiz bakışlar atan Ela ise onu içmeye itiraz etmek için hazırlanıyordu. Ancak Hasret anne karşısında yenik başladığı savaşı galip tamamlamasının mümkünatı yok gibi gözüktüyordu.

"Sarp sen de al karını, kurulun şu salıncağa oğlum. Ne sıkıştınız öyle oraya? Rahat etsin kız biraz uzanıp..."

Sarp aradığı şey tam da buymuş gibi ayağa kalkıp Ela'nın da elinden tutarken karısının tatlı homurdanışlarına da gülümsemeden edememişti.

"Hep senin yüzünden Sarp! Sen öyle sürekli tedirgin bakmasan, Hasret anne de bu kadar baskı yapmaz bana."

Elindeki portakal suyunu yan taraftaki sehpaye bırakıp, geniş salıncağa oturan kocasının kucağına başını koyup hemen yanına uzanırken gözlerini hafifçe yumdu Ela. Aslında ne olursa olsun Sarp'ın bu kadar üzerine düşmesi hoşuna gidiyor, sürekli onun kuytusuna sığınmayı, sıcaklığında huzur bulmayı, onun sevgisine doymayı bir türlü başaramayan aç kalbini doyurmayı arzuluyordu.

"Dinlenmen gerek Ela. Eğer işe gittiğimde aklımın burada kalmasını, gün içinde huzursuz hissetmemi istemiyorsan lütfen dikkat kendine güzelim."

"Ooo Sarp Bey! Hemen de aklınız bebeklerinizde kalmaya başladı bakıyorum da..." dedi yerinde doğrulup genç adamın kollarının altına girmeye karar verirken. Bacaklarını altında toplamış, Sarp'ın kolunu omuzunun üzerinden geçirmesini sağlarken, kendi kolunu da sımsıkı onun kaslı beline sarmıştı. Bu haliyle onu gören hiç kimse içinde bebeklerini taşıyan bir anne adayı olduğunu bilemezdi. Yalnızca âşık, kocasının sevgisini arzulayan küçük bir kadından başkası değil gibiydi.

"Sadece seni düşünüyorum." dedi Sarp onun omuzunda duran başını çenesinden tutup hafifçe kaldırırken. Elini boynuna götürüp usul usul okşadı. Parmakları genç kadının boynunda ateşe veren dokunuşlarla gezinirken fısıldadı. "Sen iyi ol istiyorum. Mutlu, sağlıklı..."

"Ve âşık..." diye yanıtlayan Ela'ya gülümserken dudakları çoktan onun alnına uzanmış, oradan şakaklarına doğru süzülüyordu.

"Ve âşık..." diye onayladı karısını ve devam etti. Dudakları şimdi onun kokusu cenneti andıran gece karası saçlarında dolaşıyor, genç kadının tatlı, ılık nefesi Sarp'ın tenini yalayıp geçiyordu. "Yine de... Bebeklerimiz... Onlar elbette kalbimde

kocaman bir yere sahipler. Ama... Onlar senin bir parçan... Serkokan iki minik varlık olacak. İşte benim tüm telaşım bu yüzden. Anlıyor musun?"

Zorlukla yutkundu Ela. İşittikleri ile yemyeşil gözleri ıslak ormanları andırırken hafifçe uzaklaştı. Şimdi yüzleri karşılıklı bakıyor, ikisinin de nefesi birbirine karışıyordu.

"Her zaman..." diye fısıldadı Ela elleri adamın saçlarının arasına uzanırken. "Ağzının çok iyi laf yaptığını söylemişimdir." Tatlı bir gülüşle karışık bir hıçkırık kaçarken dudaklarının arasından, aynı anda gözlerinden iki berrak damla firar etmişti. Aslında mutluydu. Hem de o kadar mutluydu ki bunun yarattığı etkiyle boğazı düğüm düğüm olmuş, gözleri akmak için fırsat kollayan yaşlarını geçidi vermişti.

"Ela... Neden ağlıyorsun güzelim?"

Kıkırdadı hafifçe ama yine de gözlerinden akan yaşları durduramadı. İnce parmaklarıyla yanaklarını kurulamaya çalışsa da yenileri akarak sildiği tenin üzerinde yeniden süzülüyordu.

"Bilmiyorum." diye yanıtladı Sarp'ı. Gerçekten de neden ağladığını bilmiyordu. "Çok mutluyum. Ama yine de içimden ağlamak geliyor Sarp..."

Sarp gülerek karısını kollarına aldı. Onun incecik bedenini sımsıkı sararken kulağına fısıldadı. "İşimiz var sizinle Ela Hanım. Hamilelik hormonları daha şimdiden iş başında mı?"

"Şikâyetçi misin? Bıkacak mısın yoksa bu sulu gözülüğünden?"

"Her haline aşığım ben senin. Sadece... Hep gül istiyorum. Mutluluktan da olsa dökülmesin o yaşlar."

Sustu Ela. Yanıt veremedi Sarp'a. Kocasına sımsıkı sarılıp burnunu onun erkeksi kokusunun kaynağına, boynuna yaslar-ken mırıldandı.

"Seni seviyorum." diye fısıldarken elleri adamın etini bulmuş, parmaklarını onun güçlü parmaklarının arasından geçir-mişti. Bu aitlik hissi... Yoo hayır! Sadece sıradan bir aitlik hissi değil, Sarp'a ait olma hissi Ela'nın dünyanın en mutlu kadını

olmasına yetiyordu. Hamileliğin verdiği etkiyle arada boğazındaki yumru büyüse de içinden ona sarılmak, onu öpmek, kısacası her şeyi onunla yapmak geliyordu. Ve o anda... Adam ona böyle okşar gibi bakarken, Ela Sarp'ın elleri de tenini okşasın istiyordu. İçten içe kocasını arzuluyor ve sanki daha yeni bir hengâmenin içinden çıkan o değilmiş gibi teni kocasının tenine karışsın istiyordu. Peki bu bebeklere zarar verir miydi? Ya da bu... Onu azgın bir kadın yapar mıydı? Aklından geçenlerle dudaklarından sevimli bir kıkırtı çıktı.

"Ne oldu?" diye soran kocasının kulağına dudaklarını yaklaştırmak, dolgun dudakları şuh bir şekilde yana doğru kıvrılmış, gözleri Sarp'ın ifadesini kaçırmamak için adamın yüzüne sabitlenmişti.

"Düşünüyorum da..." diye fısıldadı kıkırtıyla karışık kışkırtıcı bir ses tonuyla, "İnsanın kocasını arzulaması... Ellerinin teninde gezinmesini istemesi..." dedi ve dudakları adamın kulak memesine değerken devam etti. "Ve onunla hemen... Şu anda sevişmek istemesi, onu azgın bir kadın yapar mı?"

"Ela..." diye inleyen adamın gözlerini yumduğunu, burun deliklerinin kalbinin atış hızının artmasıyla hafifçe genişlediğini fark etti. Ve Sarp'ın göz kapakları aralandığında ardında kalan kahvelerin zifiri karanlık bir tona büründüğünü görmek Ela'nın da nefesin hızlandırmaya yetmişti.

"Odamıza götür beni..." diye fısıldayan kadına karşı koymanın zorluğu Sarp için tarif edilemezdi. Zira o sırada bedenindeki kaskatı halin tek ilacının hemen kollarının arasındaki sıcacık beden, enfes ten ve cennet koku olduğunun farkındaydı. Ancak elbette ki karısına henüz dokunamayacağının, bebekleriyle ilgili riskli dönemi atlatana kadar ondan uzak durması, bunu onu ve bebeklerini incitmemek için yapması gerektiğinin de bilincindeydi.

"Ela'm... Biliyorsun bu... Olmaz."

Ela işittiklerine şaşırarak "Nasıl olmaz?" diye sordu. O anda neyin olup neyin olamayacağının farkına varamıyor, yalnızca Sarp'ın onu reddettiğine beynini odaklayabiliyordu.

“Biliyorsun güzelim. Bu bebekler için riskli...”

Ela mantığından sıyrıldığı gibi kocasının kollarından da sıyrılırken, onun haklı olduğunu fısıldayan iç sesini hızla aklının bir köşesine kilitlemeyi başardı. O anda önemli olan tek şey kocasının arzularına yenilmemiş ve kendisini kibarca reddetmiş olmasıydı.

“Anladım ben senin ne demek istediğini Sarp.” deyip ayağa kalkarken çoktan adımlarını Sarp’tan uzağa yönlendirmiş, onun arkasından seslenmesine ise aldırmamıştı.

“Ela... Güzelim lütfen...” diyen adam ise karısının tavırlarına gülsün mü tepki mi göstereceğini şaşırarak haldeydi. Ela’nın hamilelik hormonlarının pençesine bu kadar hızlı düşmüş olmasına inanmıyor, önlerindeki ayları nasıl geçireceklerini ise düşünmeden edemiyordu. Yerinden kalkıp onu seri adımlarla takip ederken, bahçenin diğer köşesinde oturan üçlüye hafifçe gülümsedi. Ancak karşılığında aldığı annesinin anlayışlı gülümseyişi olurken, babası ve Baran’ın suratındaki o pişkin sırtışa öfkelenmemesi imkânsızdı. Yine de o anda odağı karısından oluşuyor, bir an önce onun yanına çıkıp bulunduğu ruh halinden çıkmasını sağlayarak ikna etmeyi hedefliyordu.

Nitekim yalnızca birkaç saniyenin ardından üst kattaki yatak odalarına girerken dudaklarında küçük bir gülümseyiş çoktan peyda olmuştu. Yatakta sırtını kapıya dönmüş bir şekilde uzanan karısını gördüğünde ise bu gülümseme şüphesiz artmıştı.

“Ela... Canım...” diyerek yatağa yaklaşırken karısının ‘*banane*’ der gibi silktiği omzunu görmek, kalbini tatlı, huzurlu bir hisle doldurdu. Nereden geldiğini bilmediği bir hayal gözlerinin önünde belirdi ve tıpkı anneleri gibi babalarına küstüğünde omuzlarını silken iki küçük kız çocuğu figürü geldikleri gibi gözlerinin önünden hızla kayboldu. Yatağa hemen karısının yanına uzanan Sarp, ona arkadan sarılarak kendine çekmiş, dudaklarını da boynuna bastırmıştı.

“Seni istediğimden, deliler gibi arzuladığımdan şüphe duyuyorsun anladığım kadarıyla...” Lafı uzatmadan direkt olarak konuya girmenin o anda en iyi yol olduğunu düşündü. Sözlerine

devam ederken ise her zaman olduğu gibi, Ela ile bu konuşma-
sında da kalbinde ne varsa hepsini ortaya sermenin doğrulu-
ğuna inanıyordu.

“Sence seni arzulamamam mümkün mü? Seni günlerce bek-
lemiş, özlemişken... Seni kendime âşık etmek için savaşımış,
türlü deliliklere kalkışmışken üstelik? Sen gerçekten böyle mi
düşünüyorsun yoksa bu da bu minik yaramazların bir oyunu
mu?” derken ellerini karısının karnına uzattı ve eli Ela’nın ti-
şörtünden bulduğu aralıktan süzülerek tenine ulaştı. Ve ondan
hâlâ yanıt gelmemesi üzerine devam etti. “Hem de... Burada...
İçinde bizden bir parça taşıyorken, benim sana duyduğum ar-
zunun, her an seninle sevişmek, tenini hissedebilmek için bede-
nimi ele geçiren tutkunun daha da arttığını bilmiyor musun?”

“Öyle mi?” diye soran karısı kollarında dönüp yeşillerini ona
doğru çevirirken Sarp gülümsedi.

“Öyle tabi ki...” diye fısıldadı ve elini karısının kalçalarına
atarak hafifçe okşadı. Ela’nın kahvaltıya inerken giydiği minik
şortun açıkta bıraktığı tenini, alazlara salan dokunuşlarla ok-
şarken onun bacağına hafifçe kaldırıp kıvrımını sağlamış, ar-
dından incecik bacağına ikisi böyle yan yana birbirlerine dokun-
madan duramaz gibi yatmaya devam ederken belinin üzerine
getirmişti. Tam o anda Ela’nın, Sarp’ın arzusunun kanıtını faz-
lasıyla net bir biçimde hissettiğine şüphe yoktu. Ancak Sarp
yine de hissettiği her şeyi kelimelere dökmenin daha iyi olaca-
ğını düşünmeden edemiyordu.

“Hissetmiyor musun? Bedenim seni nasıl istiyor görmüyor
musun Ela?”

Ela sıklaştan nefesini düzene sokmaya, kocasının sorusunu
yanıtlamaya çabalarken çoktan onun arzusunun esiri olmuş. Çok
daha fazlası için yanıp tutuşmaya başlamıştı. Dudakları adamın
dudaklarına sürtülürken nefes nefese dile geldi.

“Ben... Hissediyorum.” derken başı hafifçe arkaya düş-
müş, adamın dudaklarına adeta boynunda yer açmıştı. Nitekim
beklemedi Sarp. Dudaklarını o açık bir vadiyi andıran fildışı

rengindeki tene değdirirken, dudakları, ıslak öpücükleri milim milim Ela'nın boynunda, gerdanında gezinirken fısıldadı.

"Sadece bu kadar değil hissettiklerim. Kanımı kaynatan kor alevler var içimde. Her an seni isteyen, sana doyamayan, her an daha fazlasını arzulayan bir adam var benliğimde. O adam şu anda kendini sende kaybetmemek için zor tutuyor. Sabrı sınırına ulaşmak üzere... Senin bu kusursuz bedenin aklını bulandırdığı yetmiyormuş gibi sürekli hayaller kurmasına da neden oluyor."

"Ne... Ne gibi hayaller?" Duymak istiyordu Ela. Madem hissedemiyordu, o zaman işitmek ve mutlu olmak istiyordu.

"Mesela bu yatakta... Seninle hiç sevişmediğimizi düşünüyordum."

"Ama... Çok yakın olmuştuk burada..."

O geceyi ikisi de anımsıyordu kuşkusuz. Ancak yine ikisi de Sarp'ın kast ettiğinin o ufacık ama tutkulu yakınlaşmaya benzer bir şey olmadığını biliyordu.

"Hayır... O kadar yakın değildik. Ben..." diye fısıldadı. Elleri kadının tişörtünü yukarı sıyırmış, dudakları nereye dokunması gerektiğini bilir gibi temaslarına başlamıştı. İlk hedefi canını acıtan o dolgun kabartılardı. Ancak karısının göğüslerine dokunmadan cümlesini tamamladı.

"Kalbine dokunacak kadar derinlerinde değildim o gece..." derken dudakları kadının sutyeninden taşan göğüslerini bulmuş ve açıkta kalan tenini yudum yudum içmeye başlamıştı.

"Sıcaklığını bilmiyordum henüz..." dediğinde bir inilti koptu Ela'nın dudaklarından. Parmakları adamın saçlarının arasına süzölmüş, küçük çekişlerle okşamaya başlamıştı.

"Islaklığın... Beni kendimden geçirmemişti." Ela'nın başı iyice arkaya düşmüş, ancak tam o anda Sarp'ın elleri karısının sutyenini de yukarı sıyırarak tenini iyice gözler önüne sermişti. Ve dudaklarını tadına bayıldığı pembelıklere örtmeden önce sözlerini sürdürmüştü.

"O zirve anını, o eşsiz cenneti tatmamıştım."

Dudakları karısının göğüslerine kapanır, pembe uçlarını hafifçe ısırırken Ela'nın inkiyışı kulaklarına çalınmış. Sarp ıttıklarıyla memnun bir tavırla gülümsemişti. Bundan daha fazlasını yaşayamayacaklarının farkındaydı. Ancak en azından ikisi de biraz bu gergin tutkunun tadına varabilirlerdi. Sarp biraz daha adının Ela'nın dudaklarından hazla dokuluşunu dinleyebilirdi. Ya da onun ellerinin saçlarının arasında gezinişini hissedebilir, göğüslerinin adeta onun dokunuşuna hazırlanır gibi sertleşip dolgunlaştığını görebilirdi. Ama yine de durması gerektiğini kendisine hatırlatmalıydı. O zamana... O zamana kadar ise bu kaçamak dokunuşlar ve doktordan karısına korkusuzca dokunabileceğinin onayını alacağı anın hayaliyle, aşk ve tutku kokan dakikaları tüketebilirdi.

28. BÖLÜM

“Günaydın kızım...”

Gözlerini ovuşturarak salona indiğinde kahvaltı masasının çoktan hazır olduğunu, Hasret annenin son eksikleri yerleştirdiğini fark etti. Bakışlarını salonun her bir köşesinde gezdirip arzu ettiği kişiyi görememiş olmasının sıkıntısıyla suratı asılırken, dudaklarının üzüntüyle büzüldüğünün bilincinde değildi. Ancak Burcu, Ela'nın derdini çoktan anlamış, şefkatle ve biraz da imalı bir gülümseyişle genç kadının yanına gelmişti.

“Günaydın anne,” diye yanıtlasa da kendisini, aklının kocasında olduğunu, onu göremeyince yüzünün düştüğünü görebilmişti.

“Hadi, asma o güzel yüzünü. Kocan işe gitmek zorunda kaldı. Bir toplantısı varmış ama erken gelecekmış...”

Bakışlarını mahcup bir şekilde kadının masmavi gözlerinde sabitlerken, utangaç bir gülüşe ile de dudakları tatlı bir biçimde kıvrıldı.

“Çok mu belli ediyorum?”

“Eh, birazcık...”

“Bıktıracağım adamı yakında...”

“Hah! Hamile karısından bıkmak da neymiş? El üstünde tutacak seni.”

Kadının kendisine sarılmasına kendisi de aynı şekilde karşılık verirken birlikte salona doğru ilerlemişler, havanın muhtemelen o gün karanlık ve serin olması sebebiyle içeriye kurulan masanın başına dikilmişlerdi.

"Babam yok mu?" diye sordu Ela sandalyelerden birine otururken ve ardından önüne koyulan portakal suyuna uzanarak büyük bir yudum aldı. Şu aralar sürekli taze bir şeyler tüketmek istiyor, bunun sebebini de bebeklere bağlıyordu.

"Yok canım. Bugün erkekler kahvaltısı var. Ailenin erkekleri katılıyor. Sıklıkla yapıyorlar bu organizasyonu."

"Gençler de mi?"

"Hayır," diye yanıtladı kadın gülümseyerek. Tıpkı gençliğinde olduğu gibi yanaklarındaki o sevimli çukurları ortaya serilmiş, gözleri mutluluğun da etkisiyle ışıltılarla dolup taşmıştı. "Sadece yaşlı kurtlar..."

"Ahh... Çok güzelmış..."

Doktorunun talimatları üzerine hazırlanmış kahvaltısından ilk yudumları alırken Hasret anne de yanlarına gelmiş, kadın kadına keyifli bir kahvaltı etmeye koyulmuşlardı.

"Keşke Mira da burada olsaydı," dedi Ela hafifçe gülümseyerek, "Tombişimi çok özledim."

"Bugün gelecekler. Mira sabahları düşük tansiyonla uyanıyormuş. O yüzden kahvaltı etmeden çıkmadığını söyledi. Bir de sanırım kocasıyla baş başa olmaya henüz devamadı."

Ela sevimli bir şekilde kıkırdadı.

"Haksız da sayılmaz ama değil mi? Çok zor günler yaşamış ondan uzakta."

Kadının gözlerindeki ışıltı az da olsa sönerken kızından tarksız gördüğü gelinini yanıtladı.

"Evet canım. Çok zordu gerçekten," dedi ve ardından hızla toparlandı. Geçmiş anmanın, hüznün yeniden her bulduğu aralıktan içeri süzülmesine izin vermenin zamanı değildi. "Ama neyse ki hepsi geride kaldı. Hepimiz için..."

Ela onun çabasını bakışlarından anlayınca, hemen yanında oturan kadının ellerine uzandı. Narin, bakımlı ama şekat kokan ellerdi avucunun içine aldıkları. O sırada Hasret annenin pişen böreklerden getirmek istemesi üzerine masadan kalkması sonucu yalnız kalmışlardı.

"Bu kadar mutlu olmak... Mümkün olabilir mi anne?"

"Olur elbette... Hep bu kadar mutlu olacaksınız canım benim. Hatta bebekleriniz doğduğunda daha da fazla..."

"Bozulacak diye çok korkuyorum..." dediğinde başını hafifçe eğmiş, bunun düşüncesiyle bile boğazı düğüm düğüm olmuştu.

"Şşşt," diye fısıldadı kadın avucundaki incecik elleri sıkıca tutmaya devam ederken, "Böyle düşünceleri çıkar aklından. Bebeklerinin senin her duygunu hissedebileceklerini unutma olur mu? Kendini kocanla her zaman çok mutlu olacağınızı düşünerek sakinleştir."

"Haklısın. Artık bu hisleri atmam lazım üzerimden." Ellerini annesinin ellerinden sıyrarak karnında birleştirdi. "Cuma günü doktora gideceğiz. Nasıl olduklarını merak ediyorum anne... Umarım her şey yolundadır."

"Yolundadır. Yolunda gitmeyen bir şey olduğunda, emin ol sen bunu hissedersin güzelim. Hiç sıkma kendini. Beslenmene, sağlığına dikkat et."

Tam o sırada Hasret annenin, üstelik de kucağında etrafa gülücükler saçan Erim paşayla salona girmesiyle iki kadının da yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Ela, hemen yerinden fırlayıp Erim'i kucaklamak için uzandıysa da Hasret annenin azarını yer yemez durmak zorunda kaldı.

"Dur bakalım sen! Yok öyle ani hareketlerle atılmak! Üstelik bu tombiş paşayı kucağına almak hiç yok. Ne kadar ağırlaştı bu yumurcak haberin var mı?"

"Ama Hasret anne, bu resmen işkence. Bu tatlı surata bakıp kucaklamamak mümkün mü?" diye mızıldansa da bir işe yaramamıştı.

"Ben şimdi onu mama sandalyesine oturtacağım, oradan seversin," deyip taviz vermez bakışlarla Erim'i anneannesi Burcu'nun kucağına bırakırken, kadının o tatlı suratı öpücüklere boğmasını, kol boğumlarını mıncırmasını kıskındı. Ancak o sırada içeri giren Mira'yı görmesiyle gülümseyerek, Hasret annenin de söylemiyle yavaş hareketlerle ona doğru yaklaştı.

"Hoş geldin canım..."

"Hoş buldum Ela'cığım..."

İki hamile kadın birbirlerine sımsıkı sarıldıklarında, içeriğinde karısının kişisel kol çantası ve Erim'in eşyalarının bulunduğu sevimli çantayla birlikte Yağız girdi. Gülümseyerek önce kayınvalidesine yaklaşp selamlaştı, Hasret anne tarafından mama sandalyesine oturtulan oğluna gülümsemesinin ardından karısının yanına geldi. Bir yandan Mira'nın belini sıkıca kavarken, diğer yandan Ela'ya uzanıp bir ağabey edasıyla yanaklarından öptü.

"Nasılsın Ela?"

"İyiym Yağız abi... Daha iyiym..."

"Kontrol yarındı galiba değil mi? Sarp bahsetmişti."

"Evet yarın... Biraz gerginim o yüzden."

Mira genç kadının eline uzanarak sımsıkı tuttu.

"Merak etme. Her şey yolunda gidecek. Zaten emin ol yolunda gitmeyen bir şeyler olsa sen hissedersin," dedi az önce annesinin sözlerini tekrarladığını bilmeden.

"O zaman ben gideyim artık," diyen Yağız, Burcu ve Hasret Anne'ye göz kırparak bakışlarını yeniden iki hamile kadına çevirdi. "Eh o zaman siz takılın böyle iki hamile. Kendinizi de çok yormayın."

Mira kocasının kollarında dönerken yanağına küçük bir öpücük bıraktı.

"Merak etme sevgilim."

"Ederim... Lütfen bir şeyler yemeye çalış Mira'm. Sabah da yemedin."

"Tamam tamam, yiyeceğim. Sen de dönüşte kafeye uğrayıp tatlı bir şeyler getirmeyi unutma, olur mu?"

"Tamam, unutmam... Hadi ben kaçtım, toplantıya geç kalaçağım," dedi ve fısıltı eşliğinde eklese de Ela adamın karısının kulağına fısıldadıklarına kulak misafiri olmuştu. "Seni seviyorum Mira'm. Bir şey olursa beni ara..."

"Sen de ara ama..."

“Tamam güzelim,” dedi adam karısının dudaklarından tüy dokunuşuyla küçük bir öpücük çalarken. Ardından herkesle vedalaşıp salondan çıktı. Yine kadın kadına kalmışlardı. Aralarında yalnızca Erim paşanın mırıltıları sohbetlerine karışıyor, Hasret anne iki kadına sürekli bir şeyler yedirmeye çalışırken, Burcu da onları gülerek izliyordu.

Salondaki şık ama sade masanın etrafında ne kadar oturduklarını bilmeden kendilerini sohbe bıraktılar. Ancak Ela ve Mira’nın çok fazla sandalyede oturmaması gerektiğini düşünen Hasret Anne onları yerlerinden kaldırmış, salondaki camın önündeki kocaman koltuğun iki köşesine ikisinin de oturmasını sağlamıştı.

Bir yandan Erim’i oyuncaklarıyla birlikte yere bırakırken, “Böyle uç uca oturun bakalım siz. Ben üzerinize bir pike getireyim,” deyip yanlarından kaybolmuş ve yalnızca birkaç saniye sonra elinde iki tane ince pikeyle geri dönmüştü. Birini Ela’nın, diğerini de Mira’nın üzerine örtmüş, ardından ikisinin de altına küçük öpücükler bırakmıştı. “Bir şey istiyor musunuz?”

“Yok, Hasret Annem... Otur sen de çok yoruldu,” dedi Ela gülümseyerek. Bulunduğu durumdan oldukça memnundu. Görümcesiyle sanki iki kız kardeş gibi tatlı tatlı aynı koltukta uzanıyorlar, sevimli bir anın tadını çıkarıyorlardı.

“Tamam. Ben bir kızlara bakayım. Öğlen için şöyle güzel bir şeyler hazırlasınlar,” dedi ve Burcu’ya döndü. “Burcu sen bir şey istiyor musun?”

Kadın masadaki tabakların içlerindeki kırıntıları tek bir tabağa boşaltıp, hepsini üst üste dizdikten sonra kendisine seslenen kadına döndü.

“Yok, Hasret Ablam... Sen ikimize de bir kahve yaptırsan da içsek...”

“Sen bırak o tabakları. Kızlar toplarlar. Ben yaptırıyorum kahveleri,” dedi ve yıllardır temizliğe, evin toparlanmasına elinden geldiğince yardımcı olan kadının ellerini tuttu. Eskiden olduğu gibi gülümsedi. Bakışları tıpkı onu ilk gördüğü günkü gibiydi. Ardından mutfaka kendine bağlı çalışan kızlara emirler

yağdırmaya gitti. Birkaç dakika sonra kızların masayı toparlamalarını söyleyip, elindeki iki Türk kahvesiyle salona geri döndüğünde Burcu'nun kızı ve geliniyle tatlı bir sohbet içinde olduğunu fark etti. Onların arasına karışırken duyacaklarını diğerleri gibi o da kestirememişti.

Burcu elindeki kahveden bir yudum alıp fincanını önündeki sehpa üzerine bıraktığında bakışlarını Ela'nın yeşillerine sabitledi.

"Ben sana bir şey söylemek istiyorum Elacığım."

Ela onun ciddi ses tonunu işittiğinde merakla, yattığı yerde hafifçe doğruldu. Daha ne olduğunu sormasına kalmadan kadın ara vermeden anlatmaya koyulmuştu.

"Aslında Sarp'a danışacaktım öncesinde. Ama akşam Demir'le konuştum ve onun da onayını alınca sana sormak istedim hemen. Sabredemedim."

"Ne oldu ki anne?" diye soran Ela iyiden iyiye meraklanmış, duyacaklarına dikkat kesilmişti.

"Ben... Evin en üst katını, sizin için hazırlamak istiyorum."

"Nasil yani?" diye sordu Ela merakla. Ne demek istediğini o anlamasa da diğerleri çok net kavramış ve anlayışla gülümsemişlerdi.

"Yıllar önce biz bu eve taşındığımızda, daha doğrusu Demir bu evi bana yıl dönümlerimizden birinde hediye ettiğinde, evin içi tam anlamıyla böyle değildi. Özellikle de sizin odanızın da şu anda bulunduğu kat," dedi ve devam etti. "Koridorun sol tarafı ile sağ tarafını ayıran bir bölme yoktu her şeyden önce. Odalar öylece dizilmişti. Ama biz koridorun bir tarafını kendimize özel hale getirdik. Birkaç oda birleştirildi ve şu anda kullandığımız büyük yatak odası ortaya çıktı. Aynı şekilde yatak odasının içinden bir başka odaya kapı açıldı ve o oda da giyinme odası oldu. Bir tane de küçük bir salonumuz var. Daha çok oturma odası gibi... Ve tüm bunlar bir kapı ile evin diğer köşesinden ayrılıyor."

"Peki, bizim için hazırlamak istediğiniz kat öylece boş mu duruyor?"

"Aslında evet... Misafir yatak odaları var o katta. Bir üst kat da çatı katı zaten. Misafir odalarının olduğu katı, eğer sen de istersen sizin için aynen bizim kendi alanımız gibi hazırlatabiliriz."

"Ben," dedi Ela ne diyeceğini bilemeyerek. Aslında kadının amacını, bunu neden yapmak istediğini anlamış ve bunun etkisiyle, hissettiği minnettarlıkla gözleri dolu dolu olmuştu. "Bu kadar düşünceli olduğun için sadece teşekkür edebilirim anne... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ne demek canım... Sen burada bizimle yaşamak istedin. Bizim için bundan daha güzel bir hediye olamaz. Ben de kendimce kocanla daha rahat olabileceğin bir alan yaratmak istedim. Bu koca ev her şeye müsait, inan bana."

"Çok mutlu oldum anne. Eğer Sarp da isterse..."

"İster ister, sen merak etme..."

Ela oturduğu yerden üzerindeki pikeyi kaldırarak çıktı ve kayınvalidesinin yanına oturdu. Kendisini onun anne sıcaklığındaki kollarına bırakırken, kokusunu da içine çekmiş, ancak bu duygusal an yerde oyuncaklarıyla oynayan, bir eli her zaman olduğu gibi ağzında olan Erim paşanın çığıyla yarım kalmıştı. Sonrası harika bir sohbet, kahkahalar, güzel paylaşımlarla geçen dakikalardan ibaretken, bundan sonra her şeyin bu denli muhteşem olacağını düşünen Ela içinse bu unutulmaz anlar, hafızasının en güzel köşesinde yerini almıştı.

Sıcacık bir nefes hissetti. Saçlarının arasına konan öpücükler, yüzündeki narin dokunuş gözlerini usulca aralamasına neden olmuş, bunun etkisiyle hafifçe gülümsemişti.

"Canım," diye fısıldadığını işitirken adamın, Ela çoktan yeşillerini onunkilerle birleştirmiş, incecik elleri adamın sakallı yüzünde okşarcasına gezinmişti.

Mırıl mırıl bir sesle, "Geldin mi?" dedi. Sesi uyku sersemi oluşunun da etkisiyle boğuk ama sevimliydi.

"Geldim... Uykucu karımı burada böylece uyumuş halde buldum."

"Hmm... Uyuyakalmışım, ne yapayım... Hepsi bebeklerin suçu..."

"İyi misin peki? Nasıl hissediyorsun kendini?"

Yattığı yerde usulca doğrulurken gözlerini kocasının şefkatli bakışlarıyla birleştirdi.

"İyiym sevgilim... Bugün kadın kadına geçirdik günümü. Çok güzeldi."

"Sevindim güzelim."

"Mira nerede? O da burada yatmıştı, gittiler mi?" diye sorarken bakışları etrafta gezindi. Sarp dizlerinin üzerinde yerde durmaktan vazgeçip karısının yanına geçti ve onu usulca kollarına doğru çekti.

"Gitmediler. Yemek kış bahçesine hazırlanıyor. Oradalar," diye yanıtlarken onu isteyken bile özlediğinin bilincindeydi.

Ela başını bulunduğu sert ve geniş göğüsten kaldırdı. Elleri adamın sakallarının arasında gezinirken gözlerine bakarak fısıldadı.

"Özledim seni. Sabah uyanır uyanmaz gözlerim seni aradı."

"Böyle söylersen, zaten zor olan işe gidişimi daha da zor hale getirirsin güzelim. Toplantının arasında seni aradım ama annem uyuduğunu söyleyince bir daha aramak istemedim. Dinlenmen hoşuma gitti."

"Hem de nasıl dinlendim. Hasret anne Mira'yla ikimizin ağzına sürekli bir şeyler tıktırdı durdu."

Sarp'ın kahrkahası kadının kulaklarına dolarken Ela onun gülüşüne, dudaklarının kenarında beliren çizgilere takılıp kalmıştı. Parmakları o çizgileri okşarken bugün konuştuklarını kocasına anlatmaya başladı. Ve nihayet annesinin onlar için planladığı şeyi paylaştığında, duyduklarından Sarp da hoşlanmıştı.

"Çok güzel olur güzelim. Sevdim bu fikri," dedi ve gülümseyerek devam etti. "Seninle baş başa kalmak için bize ait bir kat fikri fazlasıyla cazip," deyip nefesini karısının kulağına üflerken dudakları da onun açıktaki boynuna usul usul değmeye, ıslak öpücükleri kadının teninde ateşten yollar çizmeye başlamışlardı.

"Annem bir iç mimarla anlaşırsınız dedi bugün," diyebilirdi Ela adamın etkisinden sıyrılabilirdiğinde, "Ama ben istemedim. Kendim döşemek istiyorum her yeri."

"İç mimar yine tutarız güzelim. Ama her şey senin istediğin gibi olur. Senin yorulmaman gerek."

"Ama kim izin verir ki işine o kadar karışılmasına?"

"Selin'le konuşuruz olmazsa, kendisi yapamasa bile önereceği kişiler olur belki. Ne dersin?"

"Tamam Sarp. Öyle yaparız. Şimdi her şeyi yapabiliyordum geliyor ama gün içinde hemen sızıyorum zaten."

İkisi de aynı anda kıkırdadı. Adamın eli karısının dümdüz karnına uzanırken dudakları da teninde dolanmıştı.

"İçinde bizden iki minik parçamın olması, gün içinde aklımdan çıkmıyor biliyor musun? Sürekli seni düşünüyorum, onların nasıl olacağını hayal ediyorum."

"Ben sadece dua edebiliyorum Sarp. Hep böyle ellerin elime değsin diye... Nefesin nefesime karışsın diye dua ediyorum. Sen olmasan hiçbir şeyin anlamı kalmaz benim için."

Karısının sesinin titrediğini gördüğünde çenesinden hafifçe tutarak yüzünü kaldırdı. Ve o eşsiz yeşillerin dolu dolu olduklarını gördüğünde gülümsemeye çabaladı.

"Sulu göz mü oldun sen bu kadar? Hani böyle üzülme yoktu güzelim?"

"Ne yapayım?" dedi genç kadın omzunu hafifçe silkerken, "Elimde olsa hiç ayrılmamanı sağlasam yanımdan... Ben... O kadar seninle dolmuşum ki seni tanımadan önce ne yaptığımı anımsayamıyorum Sarp."

Duyduklarıyla gülmeye çalışsa da genç adamın boğazı düğüm düğüm olmuş, zorlukla yutkunmuştu. Ve dudaklarını karısının kollarıyla birleştirirken Ela'nın aşkının büyüklüğünü anbean hissetmenin zevkine varmaya çalışmıştı. Daha mutlu olabilir miydi, bilmiyordu. Ancak her geçen günü Ela ile daha da anlam kazanıyor, yüreği onun aşkıyla dolup taşıyordu.

Aralarındaki o ağır havayı dağıtmak, karısını yeniden gül dürebilmek için, "Hadi bakalım," dedi. Dudaklarını bir kez daha onun kulağına yaklaştırdı ve aklından geçenleri söylemeden edemedi. "Bu sözlerimin acısını, doktordan onayı aldığım da çıkaracağım."

"Ne onayı?" diye sorarken Sarp'in elini tutmuş, onun arkasından ayağa kalkarak kocasını takip etmeye kovulmuştu.

"Karımla sevişebileceğimi netleştiren onay tabiri ki güzelim. Ne haldeyim haberin var mı senin?"

"Ne haldeymişsin ki?"

Ela sorusunu sorarken sesinin masum çıkmasına gayret gösterse de başarılı olamamış, ses tonu kocasına karşı gösterdiği o cilveli edadan kurtulamamıştı.

Tam salonun bahçeye açılan ve kış bahçesine uzanan kapısından çıkmışlardı ki Sarp, karısının belini nazık ama sert bir şekilde kavrayarak onu usulca duvar ile kendi ırı beden arasına sıkıştırmıştı.

"Çok fena güzelim... Hem de nasıl fena kelimelerle anlata mam. Bizzat hareketlerimle göstermeyi tercih edeceğim."

"Ne zaman?"

"Bilmem... Sence yarın doktordan onayı kapabilir miyiz?"

Kocasını nefes nefese, "Bence evet," diye yanıtladı. Onun ya kınılığıyla, tenini yalayıp geçen ılık nefesiyle solukları hızlanmış göğüsleri bir körük misali inip kalkmaya başlamıştı.

"O evetleri özellikle geceleri duymak istiyorum o güzel dudaklarından. Ben senin bu güzel vücudunda opulmedik, okşanmadık yer bırakmazken mesela..."

Ela kocasının dudaklarından dokulenlerle kıkırdasa da bedenindeki ateş tarif edemeyeceği kıvama gelmiş, onu nereden ve kıvrandıracak kadar artmıştı.

"Nasıl evetler onlar?"

"Mesela," dedi adam dudaklarını karısının kıkırta suratı altına dudaklarını hafifçe dışıerken, "Evet, çöi güzel. Ya da Evet."

sevgilim... Evet daha fazla... Bu gibi evetler kesinlikle duymak istediklerim."

Ela onun yakınlığıyla inlememek için zor tutarken, bir de dudaklarından dökülen cümleyi duyduğunda delireceğini sanmıştı. Onunla her sevişmelerinin uçsuz bucaksız bir zevk girdabı olduğunu düşünen Ela, malum onayın çabuk gelmesini dilemeden duramamıştı.

"Beni kıvrandırmak hoşuna mı gidiyor Sarp?"

"Evet güzelim... Çok hoşuma gidiyor hem de... Gözlerinin koyulaşmasına, tutkuyla parıl parıl parlamasına bayıldığımı söylememiş miydin?"

"İ ih! Söylememiştin."

"Ayıp etmişim o zaman. Ama yine de... Gözlerinin en çok sevdiğim o halini, bizim malum onayı aldıktan sonra anlatmayı tercih edeceğim."

"Sarp! Ela! Hadi yemek hazır!"

Kış bahçesinden onlara doğru seslenildiğini işittiklerinde Sarp'ın gülümseyişi artmış, bunu gören Ela kendisini homurdanmaktan geri alamamıştı.

"Bu yaptığın çok ayıp Sarp! Hamile kadına yapılır mı ama ya?"

"Niye yapılmasın? Karımı kıskırtmak suç mu?"

"Suç!" diye fısıldadı Ela kış bahçesinden içeri adımını atmadan hemen önce ve sözlerini adamın kulağına doğru fısıltı eşliğinde devam ettirdi. "Seni aşeren hamile bir karın varsa, suç!"

Ardından duyduklarına inanamıyormuş gibi öylece kalakalan bir adam bırakırken hızla içeri doğru ilerledi. Sarp ise karısının dudaklarından dökülenlerle mest olmuş, ilişkilerinin her daim böyle canlı ve tutkulu kalmasını dilemişti. Ela'nın utangaç halleri gibi, bu arzulu, tutku dolu hallerini de sevmişti. Evlilikleri boyunca tutkusundan vazgeçmemesini ve kendisine doyamamasını arzu etmişti. Tıpkı Sarp'ın Ela'ya bir türlü doymayı başaramadığı gibi...

Sarp bir yandan dikkatini trafiğe vermeye çabalarken, "Eee? Ne yapmak istersin güzelim?" diye sordu. Ancak kafası az önce aldıkları güzel haberle öyle doluydu ki içi içine sığmıyor, her şeyin yolunda olduğunu tüm dünyaya haykırmak istiyordu.

"Eve gidelim Sarp," diye yanıtladı Ela kocasını. O da doktorun her şeyin yolunda olduğunu söylemesiyle içindeki kalbini ara ara sıkıştıran o huzursuzluktan kurtulmuş, dudakları tatlı bir gülüşle kıvrılmıştı. "Annemler de merak etmiştir. Onlara da bu yaramazların gayet iyi olduklarını söyleyelim."

Ela'nın karnında birleştirdiği incecik ellerine uzandı. Birini avucunun içine alıp dudaklarına götürürken onun kendine has, çiçek kokusuyla karışmış kadınsı kokusunu derin derin içine çekti.

"Ama doktorun söylediklerini unutma yine de," dedi ve hemen ardından devam etti. "Hareketlerine dikkat edeceksin. Yediklerine içtiklerine de... Neyse ki bir liste verdi, onu hemen Hasret anneye veririz. Düşük riskini artıran yiyeceklerin olduğunu asla düşünemezdim."

"Evet. Onlardan benim de hiç haberim yoktu. Bazı bitki çayları bile yasak. Ama neyse ki canım çektiğinde Türk kahvesi içmeme izin çıktı. En çok buna sevindim besinlerle ilgili olan o uzun söylevden..."

"Peki benim en çok neye sevindiğimi söyleyeyim mi? Senin ve bebeklerimizin sağlıklı oldukları kısmı hariç elbette."

"Neymiş?" diye sorarken işiteceklerinin bilincinde kendisini olarak kocasına doğru çevirdi. Gülen, âşık gözlerle hemen yanındaki yakışıklı adama bakarken kalbi patlayacak gibi ağrımış, ona hissettiği aşk artık yüreğine sığamaz hale gelmişti.

"Tabi ki günlerdir beklediğimiz meşhur onayın çıktığını duyduğumuz an güzelim..."

"Hmm... Peki, bununla ilgili ne yapmayı düşünüyorsun acaba sevgilim?"

"Düşündüklerimi sözlerle değil, hareketlerle anlatmayı tercih edeceğim."

"O zaman bir an önce eve gitsek iyi olur..."

Dakikalar sonra yalıya varabildiklerinde, güzel haberi tüm ev halkına vermişler, Burcu ve Demir ile mutluluklarını paylaşmışlardı. Her ikisi de genç çifti kucaklayıp tebrik ederken, gözleri mutlulukla ışıldamış, çocuklarının mutlu, huzurlu ve âşık olduklarını görmelerinin etkisiyle kendi mutlulukları da artmıştı. Ancak yine de ikisi de tecrübeliydi. Bugünlerden onlar da geçmiş, tutkunun en yakıcı anlarını bıkmadan, usanmadan, birbirlerinin tadına vararak yaşamışlardı. O nedenle de ikisi de iyi haberi almaları durumunda bu gece onları yalnız bırakacaklarını kendi içlerinde çoktan kararlaştırmışlardı.

“Mutlu haberi de aldığımıza göre biz çıkalım Demir,” dedi Burcu imalı bakışlarını kocasına çevirirken. Adamın bir şey belli etmemesini dilemiş, bakışlarıyla onu adeta uyarmıştı.

“Evet, çıkalım biz çok geç olmadan.”

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Ela merakla.

“Beliz’lere davetliydik canım. Hem onlara da verelim güzel haberi,” diyerek Ela’yı öpmeye uzandı. Ardından oğluna da sarılırken onun fısıltıyla teşekkür edişi üzerine, çabalarını anladığını kavramış, küçük bir gülücükle oğluna bakmıştı. Nihayet evden çıktıklarında salonun girişinde Sarp koyulaşmış gözleriyle karısına baktı. Bakışlarını önce usulca etrafta gezdirdikten sonra adımlarını karısına doğru attı ve ona yaklaşarak beline sıkıca sarıldı.

“Hmm... Baş başa mı kaldık?”

“Evet,” diye yanıtlarken kocasını, o kısık ve boğuk ses tonu nedeniyle nefesi hızlanmış, yalnız olduklarını, yaşayabileceklerini düşündükçe özlemi neredeyse zirveye ulaşmıştı.

“O zaman... Arabada konuştuğumuz üzere düşüncelerimi sana anlatmanın zamanı geldi.”

Ela başını soluk soluğa salladı ve adamın nefesi tenine çarpıp onu adeta kor alevler içinde yakarken, ellerini Sarp’ın boynuna uzattı. Parmakları boynunu hafifçe okşarken o da dudaklarını adamın o erkeksi kokusunun kaynağına bastırmıştı.

“Hadi... Ne bekliyorsun beni odamıza götürmek için sevgilim?” diye fısıldadığı anda tek hamleyle kendisini kocasının

kucağında buldu ve bunun etkisiyle dudaklarından küçük bir çılgılık fırladı.

"Özledim," diye adeta inleyen adamın kulağında dilini gezdirirken fısıldadı.

"Her şeyimsin," dedi genç kadın kocasının kucağında yukarı çıkmayı sürdürürken, "Sevgilim, kocam, bebeklerimin babası, ilk ve tek aşkımsın. Sonsuz aşkımsın," dediği sırada yatak odalarının kapısından içeri girdi ve birkaç adımdan sonra sırtının yumuşacık yatağın kumaşına değdiğini hissetti.

Kolları kocasının boynuna dolanıp dudakları onunkilerle birleşirken, adamın elleri kadının narin bedeninde dolanmaya başlayıp onu nefesine ortak ederken gerçek anlamda bebeklerinin varlığını kutluyorlardı. Bir kez daha dile geliyordu aşk ve bu kez aşklarının meyvesini de ortak ediyorlardı. Bundan sonra her anlarının çok daha eşsiz olacağının bilincinde, sonsuz mutluluk yolunda adım adım ilerliyorlardı.

29. BÖLÜM

“Offff...”

Tedirginlik yüklü ama biraz da kurnaz bakışlarla yatakta tüm heybetiyle yatan, kolunu yastığın altına gömmüş, çarşafın açıkta bıraktığı geniş, kaslı sırtı tüm ihtişamıyla gözlerinin önünde olan adama baktı. Hâlâ bir uyanma belirtisi göstermediği için önünde durduğu aynalı şifonyerin çekmecesini açıp hızla, oldukça gürültülü bir şekilde kapattı. Sarp'ın yatakta kıpırdandığını, sırt üstü dönerek yakışıklı yüzünü ortaya çıkardığını gördüğünde dudakları hafifçe kıvrılrsa da, bir yandan bakmaya çalıştığı aynadan da gözlerini alamamıştı.

“Ela?”

Boğuk sesiyle adını mırıldanan adama aynada gördüklerinden memnun olamamış bir biçimde, kaşlarını çatarak döndü. Sarp'ın kaslı kollarını başının altında birleştirdiğini, yastığını da hafifçe dikleştirerek görüş alanını genişlettiğini fark etti. Ela'nın gözleri kocasının kaslı kollarında, belinden aşağısını örten çarşafın açıkta bıraktığı yumuşak tüylerle kaplı göğsünde gezindi. Zorlukla, biraz da arzuyla yutkunurken birden hissettiği öfke zirveye tırmanıvermişti.

“Ne Ela, ne? Şu hale bak!” diye adeta tısladı ve elindeki parfüm şişesini gürültüyle şifonyerin üzerine bıraktı.

“Ne oldu güzelim sabah sabah?”

“Hiçbir şey olduğu yok Sarp Bey. Ne olabilir ki zaten?”

Sarp gülümseyerek yerinden doğruldu ve bacaklarını yataktan aşağıya sarkıttı. Ela'nın bu sabah neye kızdığını merak etmeden duramadı. Dudakları arsız bir biçimde kıvrılırken bakışları

karısının üzerindeki bornozdan gözükmese de kusursuz olduğunu bildiği bedeninde, dolgunlaşmış kalçalarında ve öndeki içini tutkunun yanında şefkatle dolduran çıkıntıda dolaşmıştı.

"Var bir şey belli ki... Kızmışsın... Ama bana neden kızgınsın onu anlamıyorum."

"Asıl sana kızgınım zaten Sarp," diye söylenen kadına gülmsemeden edemedi.

"Ne yapmış olabilirim güzelim? Daha güne bile yeni başladık," derken elini saçlarının arasından geçirdi ve çarşafı üzerinden sıyrarak oturduğu yatağın kenarından kalktı. O anda karşısında gördüğü manzara Ela'nın keyfini daha fazla kaçırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

"Güne yeni başladık öyle mi?" dedi hırçın bir biçimde adamın karşısına dikilerek, "Sinirim bugünlük bir şeye değil zaten Sarp."

Sarp ondan hâlâ bir yanıt alamamış olmanın silik öfkesiyle karısına baktı ve kollarından sıkıca kavrayıp, şişkin karnının verdiği ölçüde bedenini kendisinininkine bastırdı. Bu hareket ikisinin de bedeninin uyanmasına neden olsa da Sarp, onun o güzel dudaklarından sorunun ne olduğunu duymaya kararlıydı.

"Sorun ne Ela? Söylemezsen ne olduğunu bilemem, sen de kendi kendini yiyip bitirirsin."

Genç kadın adamın yakınlığının da etkisiyle titrek bir nefes alsa da onun sıcaklığını sabahın bu saatinde hissetmek bedenini kor alevlerin içine attı. Başını kaldırdı ve öfkesi geldiği gibi hızla uçup giderken yeşillerini onun her zaman içini ısıtmayı başaran bakışlarına odakladı.

Ağzı sulanmış bir şekilde, "Senin şu haline sinir oluyorum," dedi bakışları adamın kaslı göğsünde gezinirken, "Her tarafın boğum boğum kas... Ben file döndüm resmen ve böyle son hız kilo almaya devam ederken senin olduğun yerde sayman çok sinir bozucu."

"Ben de mi kilo alayım yani? İstediğin bu mu?" diye sordu adam onun sorun ettiği şeye gülmemek için kendisini zor tutarak.

"Al tabi! Ne olmuş yani hamile karına psikolojik olarak da destek olsan?"

Sarp onun sıkıntısının komikliğine hafifçe gülümsedi ve onu sarmaya devam ettiği kollarının tutuşunu sıkılaştırdı. Dudaklarını tenine değdirip, boyun çukuruna ıslak öpücüklerini bırakırken fısıldadı.

"Sen bu halinin ne kadar göz alıcı olduğunun farkında değil misin?"

"Beni teselli etmek için söylüyorsun, bilmiyorum sanki ben. Daha cinsiyetlerini bile öğrenemedik ama ben top gibi yuvarlanma seviyesine geldiğimi hissediyorum Sarp."

"Ela'm... Canım karım... Sen bunu neden dert ettin bu kadar? Elbette kilo almalısın. Ama emin ol bu senin abarttığın gibi bir durum değil güzelim. Yalnızca minik bir karın var burada..." diyerek bir elini karısının aklını başından alan karnına uzattı. Ancak üzerindeki bornoz tenini hissetmesine engel olmuş, Sarp o anda bebeklerini, karısının sıcacık tenini tamamiyle hissetmeyi arzulamıştı.

Onu elinden tuttu ve camın önündeki geniş koltuğa oturarak, Ela'yı da kucağına çekti. Dudakları yeniden onun boynuna uzanıp, oradan usulca kışkırtıcı güzellikteki pürüzsüz vadiye değdiğinde fısıldamaya devam etti.

"Bayılıyorum ama ben sana... Sana da... Şurada taşıdığın meleklerimize de..." dedi ve Ela'nın üzerindeki bornozun kuşağını gevşetirken eli hızla içeriye süzüldü.

Kelimeler genç kadının dudaklarından bir fısıltı eşliğinde çıktı. "Gerçekten mi? Şu halime rağmen beğeniyor musun beni?" diye sorarken Sarp'ın arsız elleri en kuytularında dolanmaya başlamış, genç kadının aklını başından almayı başarmıştı.

"Şu haline rağmen mi? Ölüyorum ben senin bu haline... İçime sığmıyor hissettiklerim... İçinde bebeklerimizi taşıdığını düşündükçe, yakında onları kucağımıza alacağımızı hatırladıkça sevinçten delirecek gibi oluyorum Ela. Lütfen kendini bu düşüncelerle yorma güzelim."

Avuçlarını karısının karnında, iyice dolgunlaşmış, Sarp'm her bakışta kanını kaynatan göğüslerinde gezdirmeyi sürdürürken gözlerini yumdu. Onun o masum, tatlı çiçek kokularıyla karışık kadınsı ten kokusunun burnuna dolduğunu hissetmek, genç adamı alıştığını sandığı zevk dolu uçuşunun kenarına itiyordu. Ancak bu sabah doktor randevuları olduğunu bilmek o uçuşuma kendisini bırakmasına engel oluyor, bilincini hızla geri kazanırken Sarp ona hasret bedenini artık dizginleyemiyordu.

"Ne zaman duş aldın sen? Ben uyanık değilken neden duşa giriyorsun Ela'm? Tedirgin olduğumu biliyorsun..." dedi ve ellerini karısının kıvrımlarında dolaştırmaya devam etti. Bornozu biraz daha açtı ve tenini tamamen gözlerinin önüne serdi. Dudaklarını her santiminde gezdirmenin hayaliyle yanıp tutuştuğunu ise düşünmeden edememişti.

"Hmmm..." diye mırıldandı genç kadın kocasına biraz daha sokulup, sıcaklığını, bedeninin ihtişamını hissetmeye çalışırken, "Uyanır uyanmaz işte... Ferahlamaya ihtiyacım vardı, seni de uyandırmak istemedim."

"Neden giyinmedin peki? Böyle bornozun içinde çırlıçıplaksın. Beni delirtmek için mi?" diye sordu ama elleri çoktan onun sıcacık, bu kadar yakınlıkla bile sıırılsıklam olmuş kadınlığının kuytularında uzanmıştı.

"Neden deliriyorsun ki?" diye fısıldayan ama onun dokunuşlarıyla nefes nefese kalan genç kadın ise asıl delirenin kendisi olduğunu biliyordu. O anda vücudunun ne kadar güzel olduğunu, etrafa ne denli göz kamaştırıcı ışıltılar saçtığını ise fark edemiyordu. Çünkü Ela son aylarda hamileliğin getirisi dengesiz hormonlarla baş etmeye çalışıyor ve yalnızca kocasının şımartan ilgisine ihtiyaç duyuyordu.

"Bilmiyor musun neden delirdiğimi? Sana dokunmaya nasıl doyamadığımı?"

"Biliyorum. Ama duymak... Çok iyi geliyor biliyor musun?" dedi ve kocasının aşk, tutku, şefkat kokan sıcağına sokularak devam etti. "Senin beni böyle güzel sevmen, bunu hissettirmekten hiç çekinmemen... Sevgiye aç yanıma öyle iyi geliyor ki..."

Sarp'ın tutuşu sıkılaştı. Karısının davranışlarındaki dengesizliğin hamileliğinin başından beri farkındaydı. Zaman zaman bu artsa da Sarp, her zaman onu sakinleştirmeyi başarmıştı. Bunun da o anlardan biri olduğunu anlamış ve hissettiklerini bir kez daha genç kadının kalbine doğru fısıldamaya başlamıştı.

"Bu hiç değişmeyecek güzelim. Ben her zaman sana duygularımı hissettireceğim. Bir an bile aşkımdan şüphe etmeyeceksin emin ol. Çünkü bu benim de vazgeçebileceğim bir şey değil. Seni sevdiğimi her söyleyişimde, o yeşillerde beliren ısıltılar var ya..."

Genç kadın küçük bir kız gibi başını salladı. Duyduklarıyla boğazı yine düğümlemiş, gözlerine biriken yaşlarla görüşü kapanmıştı.

Sarp onun bu masumiyetine gülümsedi ve minik burnunun ucuna küçük bir öpücük bırakarak devam etti.

"İşte ben o ısıltıları görmeden yaşayamam. Seni sevdiğimi söyleyemezsem, ölürüm."

"Hiç değişme Sarp. Hiç vazgeçme benden, bizden..."

Genç adam karısının narin bedenini hafifçe uzaklaştırarak saçlarını arkaya doğru okşayan bir dokunuşla attı. "Güzelim... Canım..." diye fısıldadı. "Hadi bakalım, giyin artık. Hava soğuk, üşüyeceksin," dedi ve ekledi. "Tabi beni de daha fazla çıldırtmamak için bir an önce sıkı sıkı giyinsen iyi olur. Yoksa bugünkü doktor randevusunu ertelemem an meselesi."

Ela kıkırdayarak kocasının kucağından kalktı ve odanın içindeki, giyinme odasına açılan kapıya doğru kıkırdayarak ilerledi. Önce bornozunun az önce Sarp tarafından çözölen kuşağını bağlamaya çalışsa da son anda aklına gelenle vazgeçti. Omzunun üzerinden kocasına baktı ve aklına gelenlerin etkisiyle tutkuyla kararmış bakışlarını onun gözlerine sabitledi. Üzerindeki krem rengi bornozu usul usul omuzlarından sıyrırken bir an bile gözlerini Sarp'tan çekmedi. Onun dudaklarının hafifçe aralandığını, nefesinin sıklaştığını ve sıkıntıyla ellerini saçlarının arasından geçirdiğini fark etti. Bornozunu tamamen bedeninden

çıkartıp seksi bir biçimde yere bırakırken, Sarp'ı daha çok delirtecek sözleri dile getirmişti.

"Maalesef sevgilim... Bu sabahlık izlemekle yetinmelisin," dedi ve giyinme odasının kapısından gireceği sırada pervaza nazik bir şekilde dayandı. Şuh bir gülümseyişle kıvrılan dudakları Sarp'ın sabrını zorlamaya yeterli olsa da Ela, daha fazlası için son hamleyi yapmaktan kendini alamamıştı. "Ama akşama hamile karının seni ne kadar sevdiğini ve istediğini görebilirsin."

Sarp'ın homurdanışları eşliğinde giyinme odasına adımını atarken kıkırdamaktan kendini alamıyordu. Bir an sonra odanın içindeki kapı sesini ve ardından duştan akan suyun sesini işittiğinde ise artık kahkahalarını tutamıyordu. Kocasını zorladığını bilse de bu durum fazlasıyla hoşuna gidiyor, onu kuşkırttığına kendisine bakan gözlerinin tutkuyla alazlanıp gecenin tonuna bürünmesi genç kadını mest ediyordu. İçten içe Sarp'ın ona daima ne kadar karşı konulmaz bir kadın olduğunu hissettirmesi için dua ediyordu. Ancak asıl önemli olanın kocasının gözündeki yeri olduğunu biliyordu. Ela yalnızca Sarp için karşı konulmaz olmak, sadece onun için tutkuyu, aşkı, arzuyu, saatin sabahı dövdüğü o doyumsuz anlarda ikisini de içine alan alevleri çağrıştırmak istiyordu. Sonsuza kadar, yalnızca kocasına ait olmayı, onun soluğunda can bulmayı, boynunda onun kokusuyla son nefesini vermeyi tüm kalbiyle arzuluyordu.

Haftalar önce Kuzey'in eşi Selin'in yardımlarıyla dekore edilen, adeta yeni baştan tasarlanan yalının ikinci katı artık yalnızca ikisine ayrılmıştı. Tıpkı annesinin anlattığı gibi olmuş, Ela'nın hayalleriyle de birleşince ortaya harikulade bir yer çıkmıştı. Yatak odalarının büyüklüğü ve giyinme odasının genişliği göz kamaştırıcıydı. Bunun yanında yine kendilerine özel dekore edilmiş küçük oturma odası, adeta bir keyif köşesini andırıyordu. Kocaman bir kitaplık, karı kocanın okuma zevklerine göre döşenmiş, kösedeki televizyon bulunduğu yeri doldurmuştu. Tabi bunların dışında aynı katta kocaman bir oda daha bulunuyordu. Bu oda bebeklerine özel ayrılmış, henüz

hangi renklerin baskın olacağına karar verilmese de yavaş yavaş hatları belli olmaya başlamıştı.

Ela bebek odasının beyaz olmasını istemişti. Temizliği, masumiyeti simgelediği için bebeklerinin cenneti andıran bir beyazlık içinde olmalarını arzu etmişti. Bu nedenle de ana mobilyalar bu renkte alınmış ve çoktan odanın içine yerleştirilmişti. Ancak ince detayların bebeklerinin cinsiyeti belli olduğunda karar verilmesi gerektiğini düşündüğünden, şimdilik onların tümünü bebeklerinin kız mı yoksa erkek mi olduklarını öğrendiği güne ertelemişti.

Ve o gün tam da bugündü. Artık dördüncü ayı çoktan tamamlamışlardı ve birkaç haftadır kendilerini bir türlü göstermeyen bebeklerinin artık kendilerini belli etmelerini umuyordu.

"Çok heyecanlıyım Sarp," dedi eli kocasının sıcak avuçlarındayken. Üzerindeki uzun kollu ipek bluzun yakasını düzeltti ve saçlarını usulca arkaya doğru attı. Beyaz bluzunun altına giydiği siyah dar ancak hamileler için özel dikilmiş pantolonuyla göz alıcıydı. Siyah sivri burun şık babetleri ve siyah çantasıyla görünümünü tamamlamış, yaptığı hafif makyaj ile güzelliğine guzellik katmıştı.

Ela Sarp'ın yanında asla güzelliğinden ödün vermiyor, onun vanına vakıf olabilmek için her daim giyimine, saçına ve makyajına özen gösteriyordu. Hamileliğin onun enerjisini sökülüp almasına, kocasını ihmal eden o kadınlar haline getirmesine ise asla izin vermiyordu.

"Ben de güzelim. Bir an önce çıkalım ama artık. Zaten karnın da aç... Doktorda işimiz bitince hemen güzel bir kahvaltı ederiz."

"Sen bugün holdinge gitmeyecek misin?"

"Hayır. Toplantılarımın tümünü önümüzdeki haftaya erteledim. Zaten yarın yönetim kurulu toplantısı var biliyorsun. Herkes orada olacak."

"Evet, söylemiştin," dedi ve üzerine kırmızı ceketini giydi.

Sarp da üzerine deri ceketini giyerken bakışlarını karısının üzerinden ayırmadı. Annesiyle babası birkaç günlüğüne Mira'nın yanında kaldıkları için evde onlardan ve çalışanlardan başka

kimse kalmamıştı. Zaten onlar da bu akşam Mira ve Yağız'ın evlerine yemeğe davetlilerdi ve bebeklerin cinsiyetini de herkesle orada paylaşmayı planlamışlardı.

Evin kapısını açtı ve önce kendisi çıktıktan sonra elini yeni-den Ela'ya uzattı. Araba zaten kapının önündeydi ve Cihan da korumaların yanındaydı. Sarp küçük bir el işareti yaparak onun gelmesine ihtiyaçları olmadığını belli etti ve Ela'yı arabanın ön koltuğuna bindirdikten sonra kendisi de direksiyonda yerini aldı. Yol boyunca karısıyla sohbet etmeyi, onu güldürmeyi, heyecanını paylaşmayı ise atlamamıştı. Bir de bir süredir devam eden bir konu vardı ki Sarp, o konuyu konuşmadan duramamıştı.

"Bengi'yle çalışma fikrini düşünecek misin güzelim?"

"Düşüneceğim Sarp. Ama doğumdan sonra bir süre bebekle-rimize vakit ayırmak istiyorum," dedi ve ellerini karnında birleş-tirdi. Avuçlarını hafifçe belirgin olan karnında gezdirmeyi sür-dürdüğü sırada bakışlarını yeniden kocasına çevirdi. "Bu seni rahatsız eder mi peki? Yani benim bir süre, onlar büyüyene ka-dar evde olmam..."

Tam o sırada kırmızı ışıktaki durmak zorunda kalmalarıyla Sarp ona baktı ve elini avuçlarının içine aldı.

"Sen nasıl istiyorsan, ne yapmayı arzu ediyorsan onu yap güzelim. Ben sen çalışmayı istiyorsun diye Bengi ile ortak bir kreş işletmeni önerdim. Sadece kendini kötü hissetmeni istemiyorum."

"Neden kendimi kötü hissedeyim ki?" diye sordu Ela onun neyi kastettiğini, aylar önce ne sebepten ayrılmanın eşğine geldiklerini unutarak.

Sarp'ın bakışlarının aniden başkalaştığının farkına vardı. Ancak kocası çoktan duyularını dile getirmeye başlamıştı.

"Sen... Kendi ayaklarının üzerinde durmak istiyordun Ela'm... Ben sadece maddi olarak birilerine bağlı olduğumu hissetmeni istemedim. Tam olarak nasıl anlatabilirim bilmiyorum ama pa-ranın aramızda bir sorun haline gelmesinden, senin kendini eksik hissetmenden korktum."

Zorlukla yutkundu Ela. O sırada trafik ışıkları kırmızıdan yeşile dönmüş, Sarp da konuşmalarını yarıda keserek gaza yüklenmişti. Aslında bunu dile getirmek istemese de aklındakileri paylaşmadan edememişti. Her ne kadar Ela'nın çalışmaya ihtiyacı olmasa da onun rahathğini, ruh doyumunu önde tutmuş, iş ile ilgili konuyu tamamen onun seçmesini istemişti.

Dakikalar sonra nihayet hastaneye ulaştıklarında Sarp otoparka hızlıca arabayı park etmiş ve inmek için hareketlenmişti. Ancak kolunda hissettiği yumuşacık dokunuş ile durmak zorunda kalmış, bakışlarını onu durduran karısına yönlendirmişti.

Ela'nın yeşilleri ise akmaya hazır bekleyen, görüşünü bulanıklaştıran yaşlarla dolmuştu.

"Sarp," diye fısıldadı usulca ve kollarını hızla adamın boynuna doladı. Dudaklarını boynuna bastırdı ve kokusunu derin derin solumaya çalıştı. "Ben, zaten bağıyım ki sana... Hayatımın tüm ipleri senin elinde... Artık... Bu konu beni rahatsız etmiyor sevgilim."

Sarp onu kendisinden hafifçe uzaklaştırdı ve dudaklarını alnına değdirerek uzun ama yumuşacık bir öpücük bıraktı. Onun duygusallaştığını anladığında hemen kontrolü ele alarak işi şakaya vurmaya çabaladı. Eski günleri anmanın, o anda benliklerini hâkimiyeti altına almış mutluluklarını bozmanın gereksiz olduğunun farkındaydı.

"Zaten artık istesen de çözülmez o ipler... Çünkü iple değil, prangalarla bağlısın bana..."

"Hmm... Bebeklerimiz pranga mı oldu yani?"

"Hayır güzelim. Bebeklerimiz değil," dedi Sarp ve dudaklarına tutkuyla kapanmadan hemen önce fısıldadı. "Benim sana olan aşkım en büyük pranga..."

•••

Elindeki pamuğu koluna bastırırken kapının önünde onu bekleyen kocasına kocaman gülümsedi. Oturduğu yerden kalkıp, hemşirenin kan aldığı yere küçük bir yara bandı yapıştırmasını bekledi. İş biter bitmez odadan dışarı çıkmış ve Sarp'ın elinde tuttuğu meyve suyunu birkaç yudumda içmişti.

"O kadar açım ki... Bu meyve suyu nasıl iyi geldi," dedi gülümseyerek ve dudaklarını onun boynuna bastırdı. Sarp da kolunu onun omuzlarından geçirip kendine doğru çekerken, "Merak etme seni harika bir yere götüreceğim kahvaltı için," demeyi atlamamıştı."

İkisi de gülümseyerek koridordaki koltuklara oturmak üzereyken hemşirenin sesi duyuldu.

"Ela Hanım, doktorumuz sizi bekliyor. Test sonuçlarınızı daha sonra e-posta olarak size iletacağız."

"Teşekkürler," diyerek gülümsedi. Testlerin formalite olduğunu, bebeklerinin de onun da sağlığıyla ilgili bir sorun olmadığını zaten biliyordu. Yalnızca her kontrolde rutin olarak kan vererek değerlerine baktırıyordu.

Sarp'ın elini sıkıca kavradığını hissetti ve derin bir nefes alarak doktorun odasına doğru ilerledi. Bundan yalnızca saniyeler sonra bebeklerinin cinsiyetini öğreneceğini düşününce kıkırdamadan edememişti.

"Her şey yolunda mı Ela Hanım?" diye soran doktora usulca gülümseyerek başını salladı.

"Evet, her şey yolunda... Bulantılarım artık neredeyse yok gibi... Tek sorun iştahımın fazlasıyla açık olması..."

Orta yaşlarındaki doktorun da gülümsemesiyle genç çift biraz olsun rahatlamıştı.

"Kendinizi yemek konusunda kısıtlamanıza gerek yok. Kilonuz geçen gelişinizde gayet normal seyrediyordu. Birazdan bir kez daha ölçeriz. Yalnızca hamur işinden, kısacası size de hiçbir faydası olmayacak besinlerden olabildiğince kaçınmalıyız. Ancak elbette canınız çektiğinde az da olsa yemenizde sakınca yok."

"Zaten hamur işi tüketmiyorum. Ama yine de canım sürekli bir şeyler yemek istiyor."

"Çok normal Ela Hanım. İkiz bebekler bekliyorsunuz ve onlar sizin tüm enerjinizi adeta emiyor. İsterseniz muayene-den sonra sizin için tok tutabilecek yiyeceklerden oluşacak bir

beslenme planı çıkarırız. Şimdi eğer hazırsanız, bebeklerimize bakalım ne dersiniz?"

"Hazırız," diye yanıtladı Ela ve kalbi adeta ağzında atarken Sarp ile birlikte ayağa kalktı.

Saniyeler sonra doktorun gösterdiği, artık yatmaya alışkın olduğu yere uzandı ve yine alışık olduğu üzere bluzunu yukarı sıyrarak göbeğini açtı. Önce teninde nispeten soğuk jelin dokunuşunu, ardından doktorun elindeki ultrason aletini hissetti. Ve yalnızca birkaç saniye sonra odaya dolan kalp atışları her zaman olduğu gibi iki aşığı fazlasıyla heyecanlandırmıştı.

Sarp karısının elini sıkıca tutarken, bakışlarını bir an bile monitörden ayırmıyordu. Karşısında anlamlandıramadığı figürler görse de oradakilerin bebekleri olduğunu biliyor ve bu ona artık aşına olduğu muhteşem bir huzur bahşediyordu.

"Evet," dedi doktor elindeki aleti Ela'nın karnında gezdirmeyi sürdürürken. Dokunuşu hafifçe baskın olsa da Ela bunun gerekli olduğunu, ancak bu şekilde onları görebileceklerini biliyor ve o hafif baskının rahatsız edici etkisini yok saymaya çalışıyordu. Gözleri ekrana o denli kilitlenmişti ki doktorun yüzünde beliren geniş gülümsemenin farkına varamıyordu.

"Sarp Bey," dedi doktor gülümsemesi anbean daha da büyürken, "Evinizde üç kadınla baş edebilecek misiniz?"

Sarp'ın gözleri iştikleriyle açıldı. Bakışlarını ekrandan çekip doktorun yüzüne sabitledi. *Doğru mu anlamıştı? Doktor tahmin ettiği şeyi mi kastedmişti.*

"Na-nasıl yani?" diyebildi yalnızca. Oysa Ela çoktan anlamış, gözlerinden sevinç dolu yaşlar süzölmeye başlamıştı.

"Yani diyorum ki Sarp Bey. İşiniz zor... İki kız... Eşiniz..."

Ela'nın dudaklarından gözyaşlarına karışan sesli bir kıkırtı fırladı.

"Sarp," diye fısıldayan genç kadın gülüşlerini tutamamış ama aynı zamanda gözlerinden akın eden berrak yaşlara da mani olamamıştı.

Doktor Sarp'ın şaşkınlık içerisinde olduğunu anladığında onları az da olsa yalnız bırakmanın iyi gelebileceğini aklından

geçirdi. Nasıl olsa bundan sonrası yalnızca klasik bir konuşma şeklinde devam edecekti.

"Ela? Doktor... İki kız mı dedi az önce?" diye sordu genç adam. Şaşkınlığını halen üzerinden atabilmiş değildi. Ancak yine de işittiklerinin de bilincinde, yalnızca Ela'nın bunları onaylamasını beklemişti.

"Evet Sarp... Kızmış... İkisi de kızmış..."

Adamın bakışları genç kadının gözlerine kilitlendi. Gözleri milim milim onun güzellik yüzünde, gecenin karanlığını üzerinde toplamış ipeksi saçlarında, onun için aşkı, umudu, huzuru ifade eden yeşillerinde gezindi. Gözlerini yumdu usulca. İki kız... Tıpkı hayal ettiği, içten içe arzuladığı gibiydi.

"Kız istiyordum," dedi kendini tutamayarak, "İçten içe ikisinin de kız olmasını istiyordum. Sana benzesinler istiyordum Ela. Evimizde senin iki minik eşin dolaşsın, ikisi de kucağımdan inmesin, ikisi de sıcağıma sığınsın... Anneleri gibi kalbimi patlayacak kadar mutlulukla doldursun..."

"Neden hep senin istediğin oluyor?" diye sordu Ela parmaklarını adamın yüzüne uzatırken. Kendi gözlerinden akan yaşları unutmuş, kocasının gözlerinden süzülenlere dikkat etmişti. Onun şefkati, mutluluğu ve o anda söyledikleriyse içini sonsuz bir huzurla doldurmaya yetmişti.

"Ben de erkek olsunlar istiyordum," dedi Ela kıkırdayarak ve ikisinin de gözyaşlarının son bulabilmesi için işi şakaya vurdu. "Sana benzesinler istiyordum. Yakışıklı, karizmatik ama en önemlisi, şefkatli, sevmeyi bilen küçük adamlar istiyordum. Gerçi şimdi... İki kız fikri de fena gelmiyor kulağa. Seni epey uğraştıracamız kocacığım," dediğinde kolları adamın boynuna dolandı ve dudaklarını boynuna bastırdı.

"O kadar emin olma güzelim," dedi adam eli kadının saçlarını avuçlarken, "Kızlar babalarına çok düşkün olurmuş. Bence sen bizi epey kıskanacaksın."

"Razıyım ben... Seni kızlarımızla seve seve paylaşırım"

"Hmm... O zaman ben de senin için bir güzellik düşünürüm..."

En son kocasının kendisine doğru eğilen dudaklarına odaklanmışken, "Neymiş o?" diye sordu. Nefesi yüzünü yalayıp geçmiş. Ela'yı o duygusal anda bile tutkuyla titretmeyi başarmıştı.

Bir oğlumuz olana kadar uğraşacağıma emin olabilirsiniz. Ne de olsa karının isteklerini yerine getirmeliyim."

Ela'nın kahkahası adamın dudaklarında kaybolurken, dudaklarından bir inilti fırladı. Öpücükleri derinleşip, ikisini de içine almaya çalışan bir girdap haline dönüşmeden genç kadın kocasıyla dudaklarını soluk soluğa ayırdı.

"Uğraş sevgilim... Şikâyetçi olacağımı sanıyorsan yanıyorsun. Bence sen, seni yataktan atmam için bana yalvarabilirsin..."

"Asla," diye yanıtladı Sarp parmakları karısının dudaklarında gezinirken, "Kocaman bir aile istiyorum Ela. Yanımda sen ve çocuklarımızın olduğu mutlu bir ömür istiyorum."

"Kocaman bir aileden kastın futbol takımı değil ama değil mi sevgilim?"

Sarp kahkahasını tutamadı ve gülerek onun yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Hayır..." dedi ve aklındakini söylemek için bir an bile duraksamadı. "Belki basketbol takımı olabilir ama ne dersin?"

İkisi de kalp çarpıntılarını eşliğinde birbirlerinin dudaklarına kapatırken, Sarp'in eli Ela'nın karnında gezinirken, bebekleri ilk tekmelelerini onlara tapan anne babalarına yollamışlardı.

FINAL

Kocasının her bakışta içinin gittiğini bildiği yeşillerini bu kez sıkıntılı ve yalnız bir sabaha açtı. Bakışlarını boş odanın içinde gezdirirken eli artık iyiden iyiye büyümüş, hatta kocaman olmuş, kendisine nefes aldırmayan karnında dolaştı. Bebekleri henüz yedi aylık olsalar da son günlerde Ela'nın kasılmaları ciddi anlamda şiddetini artırmış, içinde korku ve heyecan baş göstermeye başlamıştı. Nitekim genç kadın bugünkü kasılmaların da son zamanlarda yaşadıklarının en güçlüsü olduğunun tedirginlikle farkına varmıştı.

Doktor bebeklerin ikiz olmaları ve Ela'nın hamileliğinin başında yaşadığı düşük tehlikesi nedeniyle erken doğum ihtimalinin halen varlığını koruduğunu söylemiş, dikkat etmesi konusunda genç kadına uyarıda bulunmuştu. Zaten Ela'nın da bunu tetikleyecek bir şey yaptığı, hatta bazı günler yerinden bile kıpırdadığı yoktu. Bazen öyle halsiz ve bitkin hissediyordu ki, dışarı çıkmaya enerji bulamıyor, bu durum kendisini daha da işe yaramaz ve hantal hissetmesine neden oluyordu.

Ela'nın karnı bu denli kocamanken bile kendisini gerçek bir kadın gibi hissettiği zamanlar, yalnızca Sarp'la birlikte tükettiği dakikalardan ibaret oluyordu. O yanında yokken Ela hamile bir kadın ile âşık bir kadın arasında sıkışıp kaldığını hissediyor, ancak annesi bu durumun tamamen hamilelik psikolojisinden kaynaklandığını söyleyerek iyi hissetmesini sağlıyordu. Zaten o olmasaydı Ela ne yapardı, kendi dengesizlikleriyle nasıl başa çıkardı, bilmiyordu.

Kocasının etkisi, Ela'ya sunduğu o başı sonu olmayan aşk, tutku ve bunun yanı sıra şefkat tartışılmaz olsa da, genç kadın

bir anne tavsiyesi almak istediğinde Burcu annesiyle vakit geçiriyor ya da bir kardeşin yardımına ihtiyacı olduğunda Mira ile birlikte olmayı seçiyordu. Hoş, iki hamile bir araya geldiklerinde ortalık triplerden, ani duygu değişimlerinden ve hatta zaman zaman patlama misali gözyaşlarından geçilmiyordu. Ama yine de ikisi de sürekli bir arada olmaktan kendilerini alamıyor, üstelik bundan şikâyetleri de olmuyordu.

Yatakta karnına dikkat ederek usulca doğruldu ve bacaklarını aşağıya sarkıttı. Hemen komodinde duran telefonunun ekran ışığını yaktığında Sarp'tan gelen herhangi bir arama olmadığını gördü. Dudakları istemsizce, küçük bir kız çocuğu gibi büzülürken burnunu cılız bir öfkeyle çekti.

"Arama bakalım Sarp Bey! Özlememişsin belli ki..." diye söylenirken oturduğu yatağın köşesinden usulca kalktı. Üzerindeki gecelikle camın önüne doğru yürürken sıcacık yorganın altından çıkmak genç kadını ürpertmişti. Kış artık iyiden iyiye kendini hissettirmiş, evin sıcaklığı etkilenmelerine engel olsa da perdeyi açıp baktığında gördüğü karanlık ve yağmurlu hava zaten dengesiz olan ruh halini daha da berbat hale getirmeye yetmişti.

O sırada çalan kapıyı duyduğunda koltuğun üzerindeki sabahlığına uzandı ve bir çırpıda giyerken kasıklarındaki geceden beri devam eden hafif sızıları yok saymaya çabaladı.

Kapıya doğru, "Gelin..." diye seslendi ve adımlarını o tarafa doğru yönlendirdi. Açılan kapıdan Mira'nın girdiğini gördüğünde ise gülümsemeye çalıştı. Ancak kasıklarındaki ağrı iyiden iyiye sıkıntı vermeye başlamış, Ela'nın tüm dikkati ve özeni bebeklerinin üzerinde toplanmıştı.

Önemli bir şey olmayacağına kendini hızla ikna edip, "Hoş geldin canım. Ne zaman geldin, hiç duymadım?" dedi ve gülümseyerek Mira'ya uzandı. Onun da kocaman karınlarının izin verdiği ölçüde kendisine sıkıca sarıldığını hissettiğinde hafifçe kıkırdadı, ardından usulca uzaklaştı.

"Az önce geldim canım. Hasret anne kahvaltıda döktürmüş. Annem sabah arayıp çağırınca dayanamadım."

"Erim aşağıda mı?" diye sorarken gözlerinde Erim'i her düşündüğünde beliren tarifsiz ışıltılar belirmiş, ancak bu hevesi belinde hissettiği ağrıyla bölünmüştü.

"Hayır, onu dışarı çıkarmak istemedim hava çok soğuk diye. Evde bakıcısıyla kaldı."

Ağrısını belli etmemeye çalışarak yeniden Mira'ya döndü ve aldığı yanıtla biraz anlayış, biraz da hüznle baktı.

"Tüh... Tombik paşa biraz keyfimi yerine getirirdi."

Mira'nın kaşları merakla çatıldı.

"Ne oldu? Keyfin neden yerinde değil?"

Adımlarını giyinme odasına doğru yönlendirirken Mira da peşinden onu takip etti. İçeri girdiklerinde Mira gayet rahat bir şekilde kenardaki koltuğa otururken dikkatini Ela'nın söyleyeceklerine verdi. Ela ise gardıroptan giyeceği kıyafetleri çıkardıktan sonra, her ne kadar birbirlerinden saklayıp utanacakları bir şey kalmamış olsa da giyinme paravanının arkasına geçti.

"Neden olacak?" dedi yalancı bir öfkeyle üzerini giymeye çalışırken, "Senin o abin olacak zorba yüzünden tabi ki..."

Kıkırdadı Mira ve giyinme odasındaki geniş koltukta oturmaya devam ederken ellerini büyümüş karnının üzerinde do-laştırdı.

"Ne yaptı da kızdırdı seni?"

"Bir şey yapmasına gerek yoktu aslında," diye yanıtladı Ela paravanın arkasında yavaş hareketlerle giyinmeye devam ederken, "Onun şu anda Rusya'da olması benim için yeterince sinir bozucu zaten."

Mira'nın kıkırdayışları kahkahalara dönüştü.

"Nedenmiş o?"

"Neden olacak? Rusya'nın tabir-i caizse taş gibi kadınları yüzünden..."

"Ah! Ama abim esmerlerden hoşlanıyormuş. Kesin bilgi..."

"Valla dün akşamki kahkaha sesleri hiç öyle demiyordu."

Mira işittikleriyle oturduğu yerde hızla dikleşti ve kaşları duyduklarından hoşnut olmayışının da etkisiyle çatılırken, "Ne kahkahası?" diye sordu.

"Kahkaha işte... Şuh, kadın kahkahaları... Bu saat oldu beyefendi hâlâ aramadı," dedi öfkeyle ve siyah, tayt şeklindeki rahat pantolonunun üzerine şık, krem rengi, yakası minik incilerle süslenmiş kazağını giyerken ekledi. "Sözde iş yapacakları şirketle yemek yiyeceklerdi."

"E belki o şirkette çalışan birileridir..."

Ela paravanın arkasından çıktı ve ayaklarına dolabın yanında duran siyah babetleri geçirirken kısılmış, öfkeli yeşillerini Mira'nın gözleriyle birleştirdi.

"Öyle mi diyorsun? Hiç sanmam..."

"Doğru diyorsun aslında biliyor musun? Bu adamların karıları hamile... Ne işleri var canım iş yemeğinde falan? Şirkette o kadar adam varken o niye gidiyor ki?"

Ela onu kesinlikle haklı görerek, "Aynen öyle," diye onayladı ve oturduğu yerden usulca kalkan görümcesinin koluna girerek odadan çıkmaya koyuldu. Tabi onu ufaktan tehdit etmeden de duramamış, gerçi zaten kendisinin yanında olacağından emin olduğu kadının yerini küçük uyarısıyla sağlamlamıştı. "Lütfen beni destekle Mira... Yoksa geçen gün Yağız'a müşterisi konusunda aslında onun haklı olduğunu söylerim."

Mira'nın duyduklarıyla kaşları çatılırken, "Aşk olsun Ela! Bizimki önemsiz bir olaydı. Öyle şuh kahkahalar falan duymamıştım ben. Sakın tekrar o konuyu açayım deme!" dedi ve sahte bir öfkeyle koyulaşan bakışlarını Ela'ya yöneltti.

Ela, Mira'nın koluna girmiş bir biçimde odadan çıkarken umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti.

"Kadın dayanışması diye bir şey var neticede. Ben senin yanında olmuşum, sen de aynısını yap," dedi ve ardından aklına bir şey gelince durdu, "Ay! Dur, telefonumu odada unuttum." Bir an düşündü ve dudakları yeniden üzüntüyle büzüldü. "Aman! Aradığı falan yok zaten. Kalsın orada öyle," diyerek yoluna kaldığı yerden devam etti. Hem zaten nasılsa evdeydi. Zorba efendi

çok özler de ararsa Ela'yı evde de bulabilirdi. Tabii bu, kesinlikle Ela onunla konuşmak isterse gerçekleşecek bir şeydi.

"E peki sadece kakhaha sesi mi duydun sen? Sadece bu kadar olamaz bu olay..."

"Hayır, tabii ki..." dedi ve salona indiklerinde bakışları etrafta gezindi. Annesiyle babasının kahvaltı masasında oturup çaylarını yudumladıklarını görmeleriyle adımları o tarafa doğru ilerledi. "Ben belki biraz olay çıkarmış olabilirim. Telefonu da yüzüne kapattım sanırım."

Bir kez daha düşününce biraz abarttığına kanaat getirdi. Ancak yine de hamile olan kendisiydi. Sarp'in birazcık alttan alması gerekmez miydi?

Aklından geçen düşünceleri kesinlikle haklı bulurken elini karnına götürerek cime kızlarını hafifçe okşadı. Bugün sanki hareketleri diğer günlere göre yavaşlamış, hatta Ela sabah uyan-
dığından beri onları çok da fazla hissedemediği gibi yalnızca ara ara kasıklarının gerginleştiren ve adeta nefes alışını zorlayan o kasılmaları duyumsamıştı. Bu normal miydi? Doktor ara ara bu tarz ağrılar yaşayacağından, bebekleri gelişimlerini sürdür-
düğünden bedeninin buna uyum sağlamaya çalıştığı için bu gibi fizyolojik ağrıları olabileceğinden bahsetmişti. O halde o anda hissettikleri normal sayılabilirdi. Değil mi?

"Günaydın," diyerek Mira ile birlikte annesiyle babasının ol-
duğu kahvaltı masasına oturdu. İkisinin de şefkat dolu bakış-
ları Ela ve Mira'nın üzerinde dolaştı. Babası domates ve salata-
lığın olduğu tabağı yan yana oturan iki genç kadına uzatırken
bakışlarını Ela'nın üzerinde sabitledi ve aylardır her sabah ol-
duğu gibi rutin sorusunu sordu.

"İyi misin kızım?"

"İyiyim babacığım... Merak etme," diyerek kendisi için en-
dişelendiği belli olan adamın içini rahatlatmaya çalıştı. His-
settiği ağrıların çok önemli olmadığı ve bebeklerinin o anda ga-
yet iyi olduklarıyla ilgili şüphe duymamıştı.

"Alin ve Berin nasıl bakalım bu sabah?"

İşil işil bakışlarını annesine çevirdi.

"İyiler anne... Şimdilik sesleri çıkmıyor ama kahvaltı edince enerji toplarlar."

"E hadi! Börekleri soğutmayın o zaman..."

Hasret Annenin sesini duyduğunda önüne bıraktığı taze sıkılmış portakal suyunu sol tarafına çekti ve önündeki lezzetli kahvaltıya tüm dikkatini verdi. Ancak yine de çok iştahı yok gibiydi. Aklının bir yanı Sarp'ın üzerindeydi. Neden aramadığını merak etmiş, içten içe adamı bıktırmış olabileceğini düşünmeden edememişti. Bir yanı ise şu nereden çıktığını anlamadığı lanet kasılmalara takılmış haldeydi. Ara ara iyice şiddetini artırıyor gibiydi. Ela her ne kadar dayanıklı sayılsa da bunu hissetmemesi elbette ki mümkün değildi.

Dakikalar sonra kahvaltıyı tatlı bir sohbet içinde bitirip, salondaki koltuklarda hep birlikte oturmuşlardı. Ela kahvaltı boyunca dalgın, huzursuz ve düşünceli olsa da Mira, bu halini abisiyle tartışmış olmalarına vermiş, annesine de ne olduğunu sormaması için uyarıcı bir bakış atmıştı.

Oysa Ela'nın aklı tamamen bebeklerindeydi. Biraz daha bekleme kararı vermişti. Elini karnına koymuş onları usul usul okşamaya çalışıyor, nadiren ve oldukça zayıf da olsa kıpırtılarını yakalayarak hissetmeye çalışıyordu. Kasıklarındaki sızı ve kasılmalar artarsa, işte o zaman evdekilere bu durumu söyleyeceğini ve ne yapabileceğine bakacağını düşünerek kendisini ikna ediyordu. Ama yine de içten içe Sarp'ın yanında olmasını arzu ediyor, onun sakinleştirici etkisine, huzur veren sesine, güveni iliklerine kadar hissettiren sımsıkı sarışlarına tüm benliğiyle ihtiyaç duyuyordu.

Telefonunu açar açmaz Yağız'ın, "Hava berbat olduğu için özel uçakların kalkışlarına izin verilmiyor Sarp," diyen sesi genç adamın kulaklarına doldu. Duyduklarıyla ellerini öfkeyle saçlarının arasından geçirirken, içinden ağız dolusu bir küfür savurdu. Bir anlığına düşünse de aklına bir çözüm yolu gelmiyor, Sarp kendisini içten içe sakinleştirmeye çalışsa da bu nafile bir çabadan öteye gidemiyordu. Çünkü aynı sorunu burada kendisi

de yaşıyor, tarifeli uçaklardan birinde yer bulmaya çalışmaktan başka çaresi kalmamış gibi görünüyordu.

"Lanet olsun! Benimkine de izin verilmiyor burada. Tamam, Yağız... Çok sağ ol... Ben buradan biletle almaya çalışacağım. Havalanı o kadar kalabalık ki umarım bulabilirim."

"Neden bu kadar acele ettin Sarp? Yarın gelmeyecek miydin?"

Sıkıntılı bir nefesle doldururken ciğerlerini, "Evet..." dedi ve elindeki ufak bavulu arkasında sürüklerken adımlarını da biletle gişesine doğru yönlendirdi. "Dün akşam Ela'yla tartıştık biraz."

Yağız içten bir gülümseme eşliğinde derin bir soluk alarak sordu.

"Eee? Bu seferki sebep ne? Hayır, yani kendimden biliyorum, kök söktürüyorlar resmen..."

Zorlukla gülümsedi Sarp. İçinde aynı zamanda tarif edemediği anlamsız bir sıkıntı ve bunun yanında bir de heyecan duyumsuyordu. Ancak neden böyle olduğunu bilemiyor, hissettiklerinin yoğunluğunu her zaman olduğu gibi Ela'yı görecektiklerine bağlıyordu.

"Doğru söze ne denir? Yan masadaki kadının kahkaha sesine takıldı. Ne desem ikna edemedim. Bir de telefonu kapattı üstelik. Yani sinirlensem mi ne yapsam bilemiyorum. Ama bu ara o kadar alingan ki kıyamıyorum."

"Doğru söylüyorsun. Alttan almayıp ne yapacaksın ayrıca? Karın senin bebeklerini taşıyor mu? Bu kadar da naz yapsınlar be dostum."

Sarp duydukları her ne kadar hislerinin dışı vurumu olsa da yalandan homurdanırken bir yandan gişeye ulaşmıştı.

"Şimdi Baran olsa bana kadınların tripleri hakkında atıp tutardı. Biz seninle iki âşık hiç çekilmiyoruz Yağız."

"Neyse neyse..." diyerek güldü Yağız, "Hadi bir sor bakalım şu biletle işini. Hatta bekliyorum. Eğer biletle alamazsan, başka bir yol bulmaya çalışalım."

"Tamam, bekle..."

Sarp tüm dikkatini gişede oturan görevliye verirken, akıcı İngilizcesiyle İstanbul uçuşlarının saatini sordu. Kadının kontrol

etmesini biraz sabırsız biraz da gergin bir biçimde bekledi. Ve yalnızca birkaç dakika sonra hedefine ulaşmış gibiydi. Görevliye pasaportunu uzatıp Atatürk Havalimanı'na iki saat sonra kalkacak uçak için biletinin oluşturulmasını beklemeye başlar-ken, rahat bir nefes aldığını hissetmişti.

"Tamam Yağız, hallettim. Uçuşum rötar olmazsa iki saat sonra..."

"Sanırım o kadar kötü bir hava olmadığı için sadece tedbir olarak özel uçuşları durdurmuşlar Sarp. Burada epey karanlık bir hava var."

"Ben de olacağını sanmıyorum. İniş yapan uçaklar var çünkü. Neyse ben ararım gelince, ama havaalanına şoför yollayabilsen harika olur. Cihan'a haber vermeyeyim şimdi, sürpriz kimse- nin kulağına gitmesin," dedi küçük bavulunu yanında sürük-lemeyi sürdürürken.

"Tamam yollarım. Konuşuruz indiğinde... İyi yolculuklar..."

Güvenlik kontrolünden geçip restoranlardan birine oturdu-ğunda, St. Petersburg'dan İstanbul'a gidecek olan uçuşuna ka- dar olan zamanını bir şeyler atıştırarak geçirmeye karar verdi. Ancak ne yaparsa yapsın saat geçmek bilmiyor, bir türlü uçağa yolcu alınacağını bildiren anons duyulmuyordu. Sarp artık iyi- den iyiye sabırsızlanmaya başladığını hissediyor, bunun yanında bir de içindeki sıkıntıyla baş etmeye çalışıyordu. Uçuşun üç bu- çuk saat süreceğini anımsadığında sabırsızlığı daha da artarken Sarp, beklemekten başka bir yol olmadığını biliyordu.

Ela'yı halen aramamış olduğunu düşünüp telefonunu hızla cebinden çıkardı. Ancak saatin çok erken olduğunu anımsadı-ğında bu saatte güzel karısının kesinlikle uyuyor olacağı kanı- sına varmıştı. Son zamanlarda uyumakta zorluk çektiğini bildiği için uyandırmak bir türlü içine sinmemiş, vazgeçip telefonunu cebine koyduğu sırada beklediği anons kulaklarına ulaşmıştı.

Uçağa yolcu alımına başlandığını söyleyen ses, Sarp'ın sıkın- tılı yüreğine iyi gelmiş olsa da genç adam yolculuğu nasıl ko- layca geçireceğini bilmiyordu. Tek istediğinin bir an önce karı- sına kavuşmak olduğunun farkında, yalnızca Ela'sının gönlünü

almayı arzu ediyordu. Her ne kadar telefonda her zaman olduğundan daha hırçın davranmış olsa da hamilelik nedeniyle bu halinin arttığını biliyordu genç adam. Bu yüzden onu sıcağında sarmayı, gecenin rengini üzerinde toplayan ipeksi saçlarını okşamayı, o aklını başından alan güzel yüzünü yudum yudum içmeyi, nihayetinde aklındaki tüm olumsuz düşünceleri ve şüpheleri silmeyi arzu ediyordu.

Son bir aydır ona dokunmaktan, tenini tenine katmak, taptığı bedeninde kendini kaybetmekten epey uzakta olsa da bu özlemine bastırmayı, karısının ve bebeklerinin sağlıklarına odaklanmayı öğrenmişti. Ancak yine de Ela'ya, gözlerinin değdiği tek yeşilin onun gözleri olduğunu, ruhunun kabul edebileceği, tamamlandığını hissedebileceği tek tenin onun mis kokulu, kadınsı ve genç adamı çıldırtan bedeni olduğunu bir kez daha söylemeliydi. Çünkü onun muhteşem güzellikteki kıskanç karısı da Sarp'ın dokunuşlarını uzun zamandır hissetmiyor oluşunun eksikliğini yaşıyor gibiydi.

Hiçbir aksilik yaşanmadan, rötarsız olarak inen uçak Sarp'ı mutlu etmeye yetmişti. Üstelik havaalanının önünde kendisini bekleyen şoförü gördüğünde Yağız'a teşekkür etmeden edememiş, etrafında bu kadar hızlı adamların oluşuna bir kez daha şükretmişti.

Eve giderken birkaç kez Ela'yı aramak istemiş, ancak sürpriz yapacağını içinden geçirerek kendisini engellemişti. Çünkü karısının muhtemelen, her ne kadar bunu yaptığını inkâr etse de öğlen uykusunda olduğunu düşünmüş, bebeklerin onu ne denli yorduğunu, Ela'nın bu yorgunlukla çoğu zaman nasıl olduğunu anlamadan uykunun kollarına kendisini teslim edişini aklına getirdiğindeyse gülümsemeden edememişti.

Dakikalar sonra yalının ihtişamlı kapısından içeri girdiklerinde, Sarp şoföre kısa bir teşekkür etti ve araba evin önünde durur durmaz kendini hızla arabadan dışarı attı.

"Bavulu alın," dediği adamlara başıyla selam verdi ve birkaç adımda kapıya ulaşarak hızla sağ taraftaki zile dokundu.

İçinde asla tarif edemeyeceği bir korkunun nüksettiğini hissediyor, sebebini bir türlü anlamlandıramadığı gibi bundan kurtulmayı da başaramıyordu. Oysa Ela'yla her zaman bu tarz tartışmalar yaşadıklarını ve ikisinin de birbirine karşı koyamaması nedeniyle hızlı bir barışmanın ardından kendilerini birbirlerinin sıcağında bulduklarını biliyordu. Nitekim yalnızca birkaç dakika sonra aynı şeyin yaşanacağından, karısının kendisini görür görmez dudaklarını büzerek narin kollarını boynuna dolayıp, dudaklarını boynuna, yüzüne ve dudaklarına ateşe verircesine dokunduracağından da şüphe duymuyordu.

Kapı açıldığında bir an gözleri bambaşka bir silueti aramış olsa da karşısında annesini bulmasıyla gülümsedi.

"Sarp?" diyerek onu görmenin yarattığı şaşkınlığı belli eden annesinin alnına küçük bir öpücük bıraktı ve fısıldadı.

"Şşşt... Ela'ya sürpriz yapacağım annem."

"Ah, tamam! Hoş geldin oğlum... Ela da telefonunu almaya yukarı çıkmıştı. Sabahtan beri de bir durgun, kavga mı ettiniz siz? Üzdün mü kızı?"

Sarp bir kez daha içtenlikle gülümsedi. Annesi Ela'yı o denli benimsemişti ki tartıştıklarını anladığında suçu hemen Sarp'ta buluyor ve kendisini karısına affettirmesini bekliyordu. O anda da yine Sarp kendisini aynı durumun içinde buluyor ve onların birbirlerine bu kadar bağlanmış olmalarına şükretmeden edemiyordu.

"Evet, biraz... Merak etme alacağım ben onun gönlünü birazdan."

"E tamam, hadi koş yanına git o zaman..."

Annesinin elini tutup dudaklarına götürdü ve şefkat dolu bir öpücük bıraktıktan hemen sonra merdivenlere yöneldi. O sırada kulaklarına dolan ses, karısının dudaklarından dökülen kendi ismi, "Sarp..." deyişi adamı durdurmuş, gülümseyerek bakışlarını yukarıya, merdivenlerin başında duran karısına yöneltirmesini sağlamıştı. Ancak, "Ela... Güzelim..." diye fısıldadığı sırada karşısında gördüğü ellerini karnına dolamış, iki büküm

olmasına ramak kalmış ve acıyla inleyen karısına, bu yüreğini demir pençeler gibi sıkıştıran korkuya hazırlıklı olamamıştı.

ra

Ela, bakışlarını Hasret annenin önüne getirip bıraktığı meyve tabağına çevirse de içinden ne bir şey yemek ne de konuşmak geliyordu. Dakikalar birbiri ardına geçtikçe daha da dalgınlaşıyor, içindeki sıkıntı ve korku genç kadına nefes alacak olanak sağlamadığı gibi kalbinin düzensiz atışlarının kendisini yordugunu hissediyordu. Ancak bunun nedeni Sarp ile aralarında geçen sürtüşme olmaktan anbean çıkıyor, genç kadının korkularının, endişelerinin ve boğucu heyecanının tümü bebekleri üzerinde odaklanıyordu.

"Ben yemeyeceğim Hasret Anne. Yukarıdan bir telefonumu alayım," deyip oturduğu yerden ayaklandığında odada bulunan annesinin ve tabağı bıraktıktan sonra mutfığa dönmeye hazırlanan Hasret annenin dikkati kendi üzerinde toplandı. Mira öğlen uykusuna yatmadan önce hem Erim'i görmek istediği, hem de kafede işleri olduğunu söylediği için kahvaltıdan sonra çıkmış ve yine her zamanki gibi baş başa kalmışlardı.

Yaşlı kadın biraz endişe biraz da şefkatle genç kıza bakarken, "Dur kızım sen çıkma, getirsin kızlar," dedi ve Ela annesinin de bu fikri onaylarcasına başını salladığını gördü.

"Yok..." diye yanıtladı Ela yukarı çıktığında ne yapacağını da içten içe bilemeyerek, "Ben çıkarım. Biraz hareket edeyim Hasret Anne."

Salondan yukarıya çıkan merdivenlere doğru adımlarını ilerletti. Bir yandan içinden Sarp'ı aramak, hissettiklerini anlatmak geçiyor, ancak o anda aklına gelen doktoru arama fikri iyiden iyiye kendisine cazip gelmeye başlıyordu. Hissettiği sancılar sıklaşıp artık fazlasıyla sarsan bir kuvvete ulaşıyor, bebeklerinin hareketlerini duyamadığı gibi kıpırtılarını fark edemeyecek kadar da canı yanıyordu. Ancak yine de direniyordu. Her ne kadar sancıları iliklerine kadar hissediyor olsa da henüz dayanamayacak noktaya ulaşmadığının farkındaydı. Ama volunda

gitmeyen, genç kadını endişelendiren ve zamanını beklemeden Ela'nın bedenini zorlayan bir şeyler olduğu aşikârdı.

Merdivenleri yavaş adımlarla tırmandığı sırada aklındaki tek şey doğumun yaklaşmış olabileceği düşüncesi idi. Bundan korktuğunu inkâr edemezdi. Deliler gibi korkuyor, nasıl olacağını merak ediyor ama her şeyden önce doğum sırasında tek başına olmaktan müthiş bir endişe duyuyordu. Annesinin elbette ki onu yalnız bırakmayacağından şüphe duymuyor, ama yine de yalnızca ve yalnızca Sarp'ın varlığını yanı başında istiyordu. Hayatlarındaki o en önemli anlardan birinde kocasının elini tutmayı, onun dudaklarından başarabileceğini duymayı, her zaman genç kadının içini titretmeyi başaran sıcacık gözlerinde aşkı ve şefkati görmeyi arzu ediyordu.

Yemyeşil gözlerine dolarak görüşünü bulanıklaştıran yaşları kovaladı ve düşüncelerinin saçmalığına, büründüğü bu histerik ruh haline gülümsemeye çabaladı. Bir kez daha henüz erken olduğunu, daha önlerinde bebeklerinin gelişiminin tamamlanması için gereken koskoca iki aylarının olduğunu kendisine hatırlattı. Böyle düşününce küçük cimcimelerinin sadece annelerini ufacık endişelendirmeye karar verdiklerinden, korkmasını gerektirecek bir şey olmadığından neredeyse şüphesi kalmamıştı.

Odasına temkinli adımlarla, elini bir an bile karnından çekmeden girdi ve telefonunu bıraktığı komodinden aldı. Telefon rehberine girdiğinde aklına gelen ilk şey doktorunun numarasını bulmak olmuş, arama tuşuna bastığında birkaç çalışta açılan telefon ciğerlerini derin bir solukla doldurmasına neden olmuştu.

"Merhaba Ekrem Bey," dedi genç kadın ve kendisini dikkatle dinleyen adama sabahtan beri vücudunda değişmekte olan, aklını karıştırarak tedirgin eden her şeyi anlatmaya koyuldu. Nitekim konuşmaları Ela'nın tahmininden kısa sürmüş, kasılmaların sıklığını doktoruna söylediği anda adamın büyük ihtimalle doğumun başlamış olacağını söylediği o şok edici cümleyi işitmek genç kadının nefesinin ciğerlerinde tıkanıp kalmasına neden olmuştu.

Telefonu kapatıp yatağın üzerine geri bıraktığında kendisini toparlamaya çalıştı. Ellerindeki titremeyi şimdilik görmeye çabaladı ve avuçlarını karnında dolaştırarak bebeklerini hissetmeye odaklandı. Ancak o sırada öylece durarak vakit kaybettiğini düşünüp kendine gelmesi ve kaskatı kesilen bedenini hareketlendirerek adımlarını kapıya doğru yönlendirmesi çok vaktini almamıştı.

Odasından çıktığı sırada bedeni daha önce benzerini hissetmediği bir korkuyla sarsılıyor, Ela'yı cılız bir yaprak misali titretirken genç kadın benliğini ele geçiren bu fırtınanın hiçbir şeyle aynı olmadığını biliyordu.

"Beni korkutmayın cimcimeler..." diye söylendi ellerini karnından an bile ayırmadan ve adımlarını merdivenlere doğru yönlendirdi. Kenardaki tırabzanlara sıkıca tutunurken aklında önündeki onlarca merdiveni nasıl ineceği belirdi. Tam derin bir nefes alıp bir alt basamağa adımını atmıştı ki kasıklarından vuran ve adeta bir bıçak kesiği gibi canını yakan sancıyla hareketleri sona erdi. Hissettiği acıyla nefesi kesilmiş ve bunun etkisiyle sesi bile yalnızca kısık, sızılı bir inilti halinde dudaklarından firar etmişti.

Kollarını sıkıca sardığı karnını tutmaya devam ederek hafifçe eğildi. Ne yapacağını bilememiş, aşağıya inmeyi denemeliydi, yoksa birilerine mi seslenmeliydi kestirememişti. O anda kulaklarına dolan sesle dikkati merdivenlerden aşağıya çevrildi. Kendisine huzur veren, aklındaki tüm korkulardan arınmasını sağlayan, güveni, mutluluğu, en önemlisi de başı sonu olmayan bir aşkı ifade eden o sesle genç kadın az da olsa rahatladığını hissetmiş, kalbini sıkıca, canını acıtırcasına saran demirden pençeler adeta gevşemişti.

"Sarp..." diye fısıldarken aynı zamanda bakışlarını kapının önünde beliren adama çevirdi, ancak yeşillerini onun bakışlarıyla buluşturamadan narin bedeni bir sancıyla daha sarsılarak genç kadını iliklerine kadar titretmişti. Ellerini hızla karnına doladı sanki onları koruyabilecekmiş gibi... Kasıklarındaki ağrı artık sıradan, ara ara vuran kasılmalar olmaktan çıkmış, güçlü

Ela'nın elini ayağını kesen, yüreğinin korkuyla çırpınmasına sebep olan sancılar haline gelmişti.

Eşi benzeri olmayan bir acıyla iki büklüm oluşunun üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu. Sarp'ın Ela diye haykıran sesi kulaklarına doluyor, ancak uğuldayan kulakları etrafında olup biteni, evin içinde dönüp duran sesleri tüm bıraklığıyla duymasına engel oluyordu.

Elini sol tarafına attı ve korkuluklara denk gelmesiyle ciğerlerini titrek, sızılı bir nefesle doldurdu. Gözlerinin önüne inen kapkara perdeler görüşünü tamamen kapatıyordu. Sırtından boşalan teri hissedebiliyor, kalbi bedenini terk etmek ister gibi bir hızla atıyordu. Bir de karnından adeta vücudunun dört bir yanına yayılan bir sancı vardı ki Ela'nın canı hayatında hiç olmadığı kadar yanarken, aklında yalnızca bebekleri dönüp dolaşıyordu. Elleri istemsizce karnına gidiyor, onları korumayı, bir şey olmasını önlemeyi arzu ederken kendisini saracak ihtiyaç duyduğu kucağı arzuluyordu.

Sonra... Ellerine değen, sıcak bir dokunuş hissetti. O ana kadar nasıl ayakta durabildiğine anlam veremedi kendisine dokunan güçlü eller tarafından sarıldı ve Ela kendini o güven veren tutuşa teslim etti. Burnundan içeriye taptığı, yanındayken bile özlediği adamın kokusu dolarken dudakları huzurla kıvrılrsa da bedenindeki sancı ona aman vermemişti.

Zar zor, yıkık dökük, acılı bir sesle, "Sarp..." diye fısıldadı. Sesi titriyor, elleri, bedeni korkuyla zangırdarken, az önceki direnmeye çalışan kadından eser bırakmıyordu. "Bebekler... Geliyor..." diyordu soluk soluğa ve bedenindeki tüm gücün çekildiğini hissederken, avuçlarında kendisine güç vermeye çalışan adamın sıcaklığını duyumsuyordu.

Ela'nın gözleri bitkinlikle, iniltiyle eşliğinde kapanırken Sarp'ın etrafa emirler yağdırdığını, durmadan birilerine kükercesine bağırıldığını hayal meyal işitiyordu. Hayatı boyunca bu denli bir acı hissettiğini anımsıyor, ama yine de dudaklarından yalnızca "*bebeklerim*" kelimesi dökülüyordu. Dışlerini sıkıp elini durmadan karnında dolaştırırken, bedenindeki canını tüketen

acıya rağmen bile bebeklerini düşünüyordu. Anne olmak böyle bir şey miydi, bilmiyordu. Bildiği tek bir şey vardı o da o anda bebeklerini kendi canından bile önde tutuyordu.

Bir an sonra kucağa alındığını duyumsadı. Artık hissettiği acının yansıması olan inilti kısıklılaşmış, Ela çığlıklarını bastırmaktan kasılıp kalmıştı. Ancak alnında hissettiği dudaklar, kulağına dolan fısıltılar az da olsa iyi hissetmesini sağlamıştı.

"Buradayım güzelim. Seninleyim. Şimdi hastaneye gidiyoruz," diyen o tok, ilk duyduğu andan beri kalbine baharı yaşatan sesi duyduğunda gülümsemeye çalıştı. Ancak bu kez belinden aşağıya doğru vurup geçen sancı Ela'nın soluğunu kesmiş, genç kadın tek bir söz edecek bile takati kalmadığını sanmıştı. Ama yine de direnmiş ve kocasına bir şeyler söylemeye, onunla konuşmaya çabalamıştı.

"Korkuyorum Sarp... Bebeklerime bir şey olmasın..."

"Hiçbir şey olmayacak güzelim. Üçünüze de hiçbir şey olmayacak. Bak, buradayım. Hisset beni..."

"Hisset..." dedi genç kadın gözlerini aralamaya çalışırken. Ancak ne kadar denese de başarılı olamadı ve hissettiği acıyla tamamen kendinden geçmeden önce, arabaya bindirildiğinin bile farkına varamadan fısıldadı. "Hep hissettim seni... Sakın bırakma ellerimi..."

Ameliyathanenin geniş, gri renkteki kapısı yüzüne kapanırken bir elini hırs ve öfkeyle saçlarının arasından geçirdi. Diğer elini ise kendisine Ela'yı muayene etmeden önce doğuma girip giremeyeceği konusunda bilgi veremeyeceklerini söyleyen doktorlardan hıncını alacakmış gibi ameliyathanenin kapısına geçirmek istedi. Tam yumruğunu kaldırıp içinden geçeni yapacaktı ki elini tutan güçlü tutuş ile hareketi engellendi.

"Yok artık dostum! Sen her Ela'ya bir şey olduğunda elini parçalayacaksan işimiz var."

"Kes sesini Baran! O ameliyathaneye giremezsem bunun acısını senden çıkarırım," diyerek homurdandı ve sinirini atamamış olmasının da etkisiyle bulunduğu koridorda dönüp dolaşmaya

başladı. Kenardaki koltuklarda oturan annesini ve babasını gördüğünde onların olduğu tarafa doğru adım attı. Tam o sırada Mira'nın Ela'ninkinden biraz daha küçük olan karnını tuta tuta, koşturarak kendilerine doğru geldiğini fark etti ve arkasından onu engellemeye çalışan Yağız da görüş alanına girdiğinde ona acımadan yapamadı.

"Yavaş Mira'm... Koşma lütfen, bir şey olacak şimdi..." diye yalvarsa da Yağız, Mira'nın umursamadığı elbette ki kimsenin gözünden kaçmamıştı. Nitekim bir süre sonra genç kadın abisinin kollarına atılmış ve dolu dolu olan gözlerine mani olamadan hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı.

"Abi... İyi mi Ela? Ne oldu?"

"Aaaa... Bu ne canım böyle?" diyerek tepkisini ortaya koyan hiç kuşkusuz ki Hasret Anne'ydi. Bir yanda hıçkırıklarla ağlayan Mira, diğer yanda titreyen çenesiyle kendisine engel olmaya çalışan Burcu yaşlı kadının içini şişirmişlerdi. "Sanki felaketmiş gibi ne kadar abarttınız böyle! Kızın sancısı başladı, doguma girdi. Ağlayıp durmayın canım."

Yaşlı kadının uyarısını dikkate alan kadınlar kendilerini toparladı ve Sarp kardeşine, "Bekliyoruz güzelim. Bakalım doktorlar ne diyecek?" der demez ameliyathanenin kapısı hızlı bir şekilde açıldı.

"Ela Hanım'ın eşi..." diye seslendikleri sırada Sarp öne çıktı ve yanıtladı.

"Evet benim... Başladı mı doğum? Girebilir miyim?"

"Birazdan sezaryene alınacak. İstiyorsanız girebilirsiniz elbette, ama fazlasıyla kısa süreceğini bilmenizde fayda var."

"Olsun..." dedi Sarp ve karşısındaki hemşireye doğru ilerledi, "Orada olmam gerek..."

"Buyurun sizi hazırlayalım o halde..." diyen hemşirenin peşinden giderken tedirgindi. Nasıl bir manzarayla karşılaşacağını farkında değildi. Ancak bunların hiçbirinin bir önemi olmadığını da bilincindeydi. Sarp o anda yalnızca karısının yanında olmayı istemiş, ona bir ömür yerine getireceğine dair verdiği sözü tutabilmek adına elini sımsıkı tutabilmeyi dilemişti.

Zorlukla geçip giden saatlerden sonra adam bakışlarını büyük bir hastane odasında tam karşısındaki manzarada dolaştırıyordu. Ela'nın solgun, yorgun ama bir o kadar da güzel yüzünde gezinen aşk dolu bakışları, ciğerlerine minnet dolu nefesler çekmesini sağlıyordu. Sarp ameliyathanede yaşadıkları kısa ama fazlasıyla etkili anlardan sonra onun varlığına, direncine, gücüne şükreliyordu.

Hastaneye geldikleri, apar topar ameliyathaneye alındıkları görüntüleri gözlerinin önünden bir türlü kovamıyordu. Ela'nın kendinden geçmiş görüntüsü hafızasından gitmiyordu. Kendi korkusunu anımsıyordu sonra... Bir kez daha onu kaybetmenin eşiğine gelişi dağ gibi bedenini bir deprem misali sarsıyor. Sarp o korkuyu bir kez daha iliklerine kadar hissediyordu. Sonra gerçekleşenlerin hızı ise adamı hâlâ şaşkına çeviriyordu. Evet, doğumdan çok önce bebekler ikiz olduğu için doğumun sezaryenle gerçekleşeceği kararlaştırılmıştı. Ancak bunun bu kadar çabuk olabildiğine halen inanamıyordu.

Bebeklerinin Ela'nın yanında doğuma girişinden yalnızca birkaç dakika sonra kucağına verilisi, o ıslak, minicik meleklerin kendisine sunduğu manzara hayatı boyunca unutamayacağı bir andı. İkisinin de aynı anda ağlayışı, pespembe halleri, minicik yumrukları Sarp'ı bir kez daha gülümsetmek için yeterli sebeplerdi. Ancak elbette bebekleri hayata erken gözlerini açtıkları için her ne kadar şu anda bir aksilik olmasa da bir süre kuvözde kalacaklardı.

Ela'nın yatağında kıpırdandığını ve gözlerinin usulca ancak yemyeşil uçsuz bucaksız ormanları önüne sererek açıldığını gördüğünde gülümseyerek koltuğunu yatağa yaklaştırdı. Elini uzatarak onun narin elini avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını tenine bastırdı. Tam o anda gözleri buluşmuş. Ela'nın veşilemesi yine adama aşkı, umudu, huzuru aşılatmıştı.

"Canım..." diye fısıldadı genç adam ozlem, sevgi ve en önemlisi de aşk yüklenmiş sesiyle. "Çok korkuttun beni gülmeliyim, çok..."

"Sarp... Bebeklerimiz..."

"Merak etme," diye fısıldadı Sarp ve onun doğum sırasında tamamen baygın olduğunu hatırladığında olan biteni anlatmaya başladı. "Prenseslerimiz çok iyi... Alin de Berin de çok sağlıklılar..."

Onların aylar önce birlikte kararlaştırdıkları adlarını söylemek adamı dünyanın en mutlu erkeği yapmaya yeterliydi. Sarp o zamana kadar, daha annelerinin karnındayken bile bebeklerimiz demek yerine onlara isimleriyle hitap etmeyi tercih etmişti.

"Neredeler peki?"

"Biraz sabırsız oldukları ve vaktinden önce geldikleri için kuvöze alındılar güzelim. Ama hiçbir aksilik yok, yalnızca tedbir..."

Dudakları karısının ellerine ıslak, aşk kokan öpücükler bırakarak gezindi. Ela'nın gözleri huzurla kapanmış, kocasının yanında oluşuyla yine o mırıl mırıl, küçük kadın haline gelmişti.

"Ben... Gün boyu kasılmalar hissettim. Ama çok erkendi ve doktor ara ara bu tarz ağrılar olabileceğini söylemişti. Doğumun yaklaştığını anlayamadım Sarp..."

Sarp onun sesindeki korkuyu ve tedirginliği işittiğinde dudaklarını alnuna değdirdi. Parmakları genç kadının gün geçtikçe daha da güzelleşen yüzünde gezinirken kendisini iyi hissetmesini sağlamak üzere yanıt verdi.

"Tamam güzelim... Bak her şey yolunda. Kendini neden üzüyorsun? Kızlarımız sağlıklı, sen sağlıklısın... Biz artık tamamlandık farkında mısın?"

"Ben..." dedi genç kadın burnunu usul usul çekip, gözlerine doluşan yaşları serbest bırakırken, "Sen yanımda olmayacaksın diye deli gibi korktum Sarp."

Genç adam karısının tek bir söz daha etmesine fırsat tanımadan aşkla dudaklarına kapandı. Onun pembeliğini koruyan, bal tadındaki dolgun dudaklarını dudakları arasında kıştırırken eli de boynunu usul usul okşamış, Ela'nın her bir zerresinde özlemi, tutkuyu hissetmesini sağlamıştı.

Dudaklarını bir nefeslik de olsa ayırdığında, "Sabah çıktım ben yola Ela'm... Dün akşam senin o kırgın sesini işittiğim an

kararımı vermiştim zaten. Ama hava nedeniyle özel uçuşa izin vermediler," dedi ve ekledi. "Ben seni hiç yalnız bırakır mıyım? Ne yapar eder yanında olmanın bir yolunu bulurdum sevgilim. Senin için neler yapabileceğimi hala anlayamadın mı?"

"Biliyorum... Ama korktum işte... Sen... Benim her şeyim-sin Sarp. Senden başka kimseye ihtiyaç duymadığım için hep yanımda ol istiyorum."

"Ben hep yanımdayım hırçın güzelim. Sen istesen de istemesen de bir adım ötendeyim."

"İstememem mümkün mü sence?"

"İstemediğin zamanları da biliyorum," dedi genç adam gülerek ve karısının alt dudağını dudaklarının arasında kıştırırken fısıldadı. "Ama o zamanlarda bile tam da böyle kaynatıyordun kanımı. Her bakışında özlüyordum seni. Her bakışında dokunmak, tenini tenime katmak istiyordum. Ömrümüz boyunca da hissettiklerim hiç değişmeyecek Ela... Son nefesimi verene kadar..."

"Bırakma beni... Hiç bırakma," diye fısıldayan ve gözlelerinden akan yaşlara hâkim olamayan karısını yeniden sımsıkı sardı. Dudaklarını bir kez daha ele geçirirken onun halen fazlasıyla duygusal olduğunun farkındaydı. Ancak Sarp onu sevmekle her şeyi göze almıştı. Birkaç damla gözyaşını silmenin lafı bile olmazdı.

Elleri kadının ipeksi saçlarına uzandı ve odanın içindeki duygusal havayı dağıtmak adına gülmeye çabaladı.

"Kızlarımızın saçları sana benzeyecek. İpek gibi..." derken Ela'nın gözlerinde mutluluk dolu parıltılar oynamıştı.

"Gerçekten mi? Kime benziyorlar peki?"

"Henüz hiç kimseye sanırım. O kadar pembe ve minikler ki... Gözlerini bile göremedim. Ama sana benzesinler istiyorum. Gözleri seninkiler gibi yemyeşil, uçsuz bucaksız bir orman olsun..."

Genç kadın hissettiği mutluluğu içine sığdıramadığını hissederken, serumun bağlı olmadığı elini adamın yüzüne uzattı.

"Seni seviyorum..." diye fısıldarken bedeni bu kez aşkla titriyordu, "Her şeyini seviyorum. Ve şimdi senin parçan, bebeklerimiz... Onları düşündükçe mutluluktan öleceğimi hissediyorum. Çok mutluyum Sarp ve yaşadığım her büyüğü anın senin sayende olduğunu biliyorum."

"Ben de çok mutluyum güzelim. Onları ilk gördüğüm an şuram..." dedi ve karısının elini tutup göğsünün üzerinde bastırdı. "Şuram dört döndü kafesinde... Tıpkı seni her görüşümde olduğu gibi... Ama daha başka bir aşkı onlara karşı o bir anlık sürede hissettiklerim..."

Ela, "Kıskanmalı mıyım?" diyerek mutlulukla ve huzurla kırdadı. Hâlâ müthiş derecede bitkin olsa da kocasıyla cilveleşmeye her zaman enerjisi vardı.

"Hmm... Kıskanç güzelim benim..." Dudaklarını karısının dudaklarına sürterek iç geçirdi. Onu öyle özlemişti ki bu özlemin kızlarının doğumuyla adeta zirveye tırmandığını hissetmişti. Ve ona çok yakında kavuşacağını, susadığı tenine yeniden dokunacağını düşünmeden edememişti. "Senin kimseyi kıskanmaya ihtiyacın yok. Yan masadan gelen, tanımadığım kişilere ait olan kahkaha seslerini hele hiç..."

Ela iştittikleriyle utançla bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Sarp'ın dün akşam yarattığı gereksiz gerginlikten söz ettiğini ne yazık ki anlamıştı.

"Yan masadan mı?"

Sarp karısının çenesinden tutup ısrarla bakışlarını birleştirirken, "Evet güzelim," dedi. Kaşları ima ile kalkmış olsa da dudaklarının kıyısında kadına iç geçirten bir gülümseme hâkimdi. "Yan masadan... Benim oturduğum masada karşı cinsten hiç kimse yoktu. Ayrıca..." diye fısıldarken dudaklarını karısına yaklaştırdı. "Ben bir esmere aşığım. Yeşil gözlü, bir bakışıyla kalbimi dörtlüğe koşturan, nefesimi kesen güzeller güzeli bir esmere... Gözüm ondan başkasını görmüyor. Gerçi şimdi iki esmer daha girdiğini düşünürsem hayatıma..."

"Sarp..." diye inledi ve kocasının ensesinden narin elleriyle tutarak dudaklarını kendininkilerle birleştirdi. Tıpkı genç adamın

kendisine yaptığı gibi dudaklarını kısırdı, emdi. Ve ikisi de soluk soluğa birbirlerinden ayrıldıklarında bu özlemin git gide dayanılmaz olduğunu düşünse de sözlerine devam etti. "Başka esmerleri unut. Sadece ben..."

"Peki ya kızlarımız..."

"Onlar da halalarına çeksinler canım! Bak ne güzel! Taş gibi kumral..."

Sarp'ın kahkahası odada yankılanırken ikisi de birbirlerinden gözlerini alamıyordu. Adamın, "Ben seninle ne yapacağım böyle?" deyişi kahkahaları arasında kayboluyor, iki genç âşık kusursuz bir mutluluk anını paylaşıyordu. Ancak yine de... O anda bir şeyler eksikti. Nitekim tıklatılarak açılan kapı, önden giren bir hemşire ve arkası dönük olarak odanın içine sürüklenen iki candan kapalı beşik eksiklerini tamamlamaya yetmişti.

"Biz geldik..." dedi hemşire gülümseyerek. O andan sonrası Ela için bir hayalden farksızdı. Hemşirenin, "Siz biraz vakit geçirin, birazdan emzirme için yeniden geleceğim." deyişini zar zor duyuyordu. Bakışları bebeklerinin üzerine büyülenmişçesine sabitleniyor, yatağı dikleştirilip, kucağına minik canlarından biri bırakıldığında bile yeşillerinden süzülen berrak damlaların farkına varamıyordu. Sarp ise kucağında diğer kızlarını tutuyordu. İki âşık karşılıklı kucaklarında bebekleriyle duruyor, gözleri aşkla birleşirken burunlarından içeriye meleksi kokular doluyordu.

"Bu Alin," diye fısıldadı Ela kısık hıçkırıklar arasında, "Bak sana gözlerine, parıl parıl... Işıldıyor miniğim..."

"Bu da Berin," diye devam etti Sarp kucağındaki kızının kaşlarının bilmiş bir şekilde kalkıp, dudaklarının hafifçe kıvrılmasına gülerek bakarken, "Şu gülüşe, şu duruşa bak... Nasıl asil..."

Ela gözleri dolu dolu, "Sarp..." derken aşk kokan sesiyle, bir kendi kucağına bakıyordu, bir kocasının... Başını hafifçe eğip onların cılız soluklarını içine çekiyor, kokuları genç kadını mest ediyordu. "Onlara âşık olmamak elde değil ki... Onları kıskanmak hiç akıl kârı değil. Nefesim kesiliyor mutluluktan. Anne olmak böyle bir şey mi acaba?"

Sarp gözlerine dolarak görüşünü kapatan yaşları geriye itti ve dudaklarını karısının alnına dayadı.

"Canımsın... Üçünüz de benim canımsınız. Üçünüze de aşım ben. Deliler gibi..."

"Hiç bırakma bizi... Hiç..."

"Asla... Asla bırakmam güzelim."

Ela bakışlarını yeniden kızlarına çevirdi ve kıkırdadı.

"Tıpkı bana benziyorlar. Yandın sevgilim..."

"Benim şikâyetim yok güzelim. Hangi erkek hayatında üç güzeller güzeli esmere karşı koyabilir ki," diye yanıtlarken karısının gülümseyişi, şen kahkahası ile baharı yaşayan kalbi ısındı, gözleri tutkuya bulandı. Bakışlarında, dudaklarının Ela'nın tenine değişinde yalnızca aşk vardı. Kucaklarında tuttukları kızları kıpırdanmaya başladıklarında, odanın içinde genç kadının kıkırtısı yankılandı. O andan sonra yalnızca mutluluk sinerken yaşamlarına, gözleri birbirine değdiğinden beri kurulan tüm düşler gerçek oldu.

Adam, kadının yeşillerinde süreceği cennet kokan bir ömrün tam ortasında olduğunu hissediyordu. Filizlendirdiği, umut kokan aşkları anbean büyüyor, uçsuz bucaksız, karısının gözlerine benzeyen yemyeşil bir ormana dönüşüyordu. Kadın, gülüşüne âşık olduğu, dokunuşuna taptığı, nefesiyle soluklandığı adamın yarattığı, aşk dolu hayallerin gerçeğe dönüştüğü bir yaşamın her köşesinde olduğunu biliyordu. Adama dokunuyor, adamı kendi canından vazgeçecek kadar seviyor, adamla gülüp tutkuyla sevişiyordu. Tüm dünyasının dudakları alnına değen, güçlü kolları kendisini saran, gündüz ve gecesini mutlulukla dolduran bu yakışıklı, çılgın adam olduğundan şüphe duymuyordu. Şimdiyse ikisine ait, iki melek mutluluklarını taçlandırıyor. Tutku, aşk ve şefkat yüklü dokunuşlardan doğan kızları tam ortalarında, aşklarının merkezinde yer alıyordu. Ve tertemiz aşklarına yüce, parıltılı, tarifsiz güzellikteki sihrin dokunuşu da onların gelişile oluyor, iki âşık karşılaştıkları ilk andan beri kalplerindeki sonsuz aşkla yalnızca birbirlerine doğru yürüyordu.

Birkaç Umut Yılı Sonra...

“Nereye gittiğimizi söylemeyecek misin güzelim?”

Bakışlarını aynalarda gezdirip direksiyonu sıkıca kavrayarak sol şeride geçti. Araba kullanmayı ona Sarp öğretmişti ve genç kadın günbegün bu konuda daha da iyi olduğunun bilincindeydi. Hemen yanında oturan, gözleri yeşil bir şal ile bağlı adama gözünün ucuyla baktığında kıkırdamadan edemedi.

“Seni kaçıyorum kocacığım.”

Adamın oturuşu dikleşti ve dudakları karısının tam da taptığı gibi kıvrıldı.

“Öyle mi?” diye sordu sesinden hissedilen bir muziplikle, “Zorba mısın sen? Yoksa sapık mı?”

Ela’nın kahkahası arabanın içinde yankılanırken şehrin dışına çıkmışlardı ve trafik iyiden iyiye sakinleşmiş sayılırdı.

“İkisi de...” diye yanıtlarken kocasını aklı yıllar öncesinde yaşananları anımsamadan duramamıştı, “Âşık bir zorbayım ben sevgilim. Seni o kıskanç kızlarından kaçıyorum.”

“Hmmm... Peki ya sapık?”

“Eh, onu da olmam yakındır. Alin ve Berin sağ olsun, beni sana yaklaştırmıyorlar farkındaysan.”

Adam el yordamıyla, gözlerindeki bağı çözmeden karısına uzandı. Yanaklarından süzülen dokunuş, boynuna uzandı. Bu dokunuşun etkisiyle titrek bir nefes alırken Ela, ona duyduğu özlemle kıvrandığının farkındaydı. Küçük kızları büyüdükçe babalarına âşık birer cimcimeye dönüşmüşler, Ela’yı Sarp’tan uzak tutmak içinse her şeyi yapar olmuşlardı. Her ne kadar Ela bu durumu mutlulukla karşılasa da artık içindeki kocasına delicesine bir arzu duyan kadının canına tak ettiğini de düşünmeden yapamamıştı.

“O zaman şükretmeliyim bu zorbalığınıza Ela Aras... Ben de neredeyse özleminden çıldırmak üzereydim.”

"Öyle mi? Hiç belli etmiyordunuz beyefendi," diye sahte bir sitem ederken aslında onun da nasıl zorlandığını anımsadı. Ancak bu kez dizginleri ele alan Ela olmuş, baş başa kalabilmek adına ilk adımı atmıştı.

"Geceleri yaşadıklarımız hayal miydi? Hissetmiyor muydun nasıl özlediğimi?"

"Hissediyordum Sarp," diye mırıldandı Ela son sapağı da dönerken, "Sana da yetmediğini hissediyordum."

"O halde benim de seni kaçırmama ramak kaldığını bilmede fayda var. Erken davranarak çok iyi yaptın sevgilim."

Araba aniden durdu ve Ela'nın oturduğu koltuğun kapısı açıldı. Sarp iliklerine kadar hissettiği heyecan ve dizginleyemediği vahşi tutkusuyla kendi kapısına uzandığında kapı çoktan açılmıştı. O dışarı adımını atar atmaz da karısının yumuşacık elleri gözlerindeki şala uzanmıştı.

Sarp, Ela'nın çözdüğü şalı ellerine alıp, kokusunu derin derin solumak üzere burnuna götürürken, gözlerine çarpan yeşillikten nerede olduklarının elbette bilincindeydi. Kalbinde hissettiği, yıllardır biraz bile etkisini yitirmeyen aşkla, etrafına bakmaya gerek bile duymadan dudaklarını karısının dudaklarıyla birleştirdi. Aralarında bir nefeslik mesafe varken durdu ve elindeki şala sinen kokunun özünün, Ela'nın boynunun kokusunun, ciğerlerine ulaştığını hissetti.

"Her şeyimsin," diye fısıldadı iki nefes arasında... Dudaklarını dudaklarına sürttü ve gözlerini açarak karısının yeşillerine odakladı. "Yeşil gözlü güzelimsin benim..." Karısının yüzünü avuçlarının arasına aldı ve alnını alnına dayadı. Nefesleri birbirine karışırken ikisi de aralarındaki nefes kesen tutkunun somutlaştığını anlamıştı. "Özlemimsin benim," derken Ela'nın kısık iniltisi kulaklarına ulaşmış, Sarp onun belini sımsıkı sararak kendisine bastırmıştı. "O evdeki kıskanç cadalozlar kime çektiler bilmiyorum. Ama özleminden çıldırmak üzereydim artık," dediğinde ise Ela'nın itirazları geniş bahçede yankılanmıştı.

"Kızlarıma kıskanç cadaloz demesene Sarp..."

"Kabul ediyorsun yani sana çektiklerini..."

"Aşk olsun Sarp! Neden öyle diyorsun?"

"Olsun güzelim... Hep aşk olsun... Ama hep bu yemyeşil gözlerde olsun," deyişle genç kadın zorlukla yutkunarak başını salladı ve kocasının huzur kokan kollarına sokuldu.

"Hep olacak," dedi kalbi kafesini delip geçmek ister gibi atarken, "Çünkü o gözlerde sen, hep kendini göreceksin sevgilim."

"Hmmm... Sevdim bunu. O zaman şimdi şu eve girelim, tıpkı ilk karşı karşıya geldiğimiz an gibi... Gözlerimiz kilitlensin birbirine... Ve... Yukarıda... Bana benzeyen," dedi ve daha sözlerinin devamını getiremeden Ela'nın kıkırdayışı arttı. Kocasının onu tek hamlede kucağına almasıyla gülüşü kahkahalara dönüşmüş, genç kadın kollarını onun boynuna dolayarak dudaklarını dudaklarına uzatmıştı.

"Yakışıklı... Belki biraz da çılgın bir oğlan çocuğu yapmaya başlayalım. Ne dersin?" diye sorup sözlerini tamamladığında Ela'nın dudakları genç adamın bedenini alazlandıran bir dokunuşla dudaklarının kıyısından boynuna uzandı. Elleri de rahat durmayıp gömleğinin düğmelerini çoktan açmaya başladığında Sarp'ın artık dayanacak gücü kalmamıştı.

"Hiç sormayacaksın sandım kocacığım," derken aslında birazdan vereceği haberin onu nasıl mutlu edeceğini biliyordu Ela... Günlerdir kendisini elinden geldiğince tutsa da artık onunla paylaşmak için sabırsızlanıyordu. Ancak tam da o an için güzel planlar kuruyordu kendince... Sarp ile sevişmeleri sırasında dile getirmeyi amaçlıyor, kocası kalbine dokunacak kadar derinlerindeyken, bedeninde hüküm sürüyorken, o sıcak bakışları kendisinininkilerle birleştğinde kulağına fısıldamayı arzu ediyordu.

Sarp ise karısını kucağında daha da sarıp, onun boynuna dokunan ıslak öpücüklerinin etkisine kapılmamaya çalışarak eve doğru ilerliyordu. Cenneti andıran bir yaşamın içinde olduğunu biliyor, bu yeşil ormanın, bu ufacık evin içinde başlayan aşkın alevlenerek ikisini de içine aldığını düşünüyordu. O alevlerden küçük ateş parçaları yarattıklarını anımsadıkça dünyanın en mutlu adamı olduğuna şüphesi kalmıyordu.

Sarp bu evde aşktan bir umut ektiğinin, o filizlerin büyü-yerek dört bir yanlarını sardığının farkına varıyordu. Ve biraz-dan karısının teninde, o ısıltılı vadinin içinde aşkı tadacağını dü-şünüyor, hüznünlü bir güzelden gerçek bir kadın yarattığı gibi o küçücük kadının ellerinde yeniden doğacağını da biliyordu.

Sarp her gün yalnızca sol yanında değil, tüm benliğinde ve ruhunda bu duygularla gözlerini açıyordu. Ve tüm ömrünü ikisini de birazdan bir fırtına misali önüne katıp sürükleyecek harlanmış tutkunun kucığında, kollarındaki kadına âşık ve kü-çük prenseslerinin de olduğu ailesiyle sonsuza dek mutlu geçi-receğinden şüphe duymuyordu. Ve genç adam çok yakında *Pars* adında minik bir prensin mutluluklarına ortak olacağını hayal edemiyor olsa da karısı gecenin ilerleyen saatlerinde onu mest edecek anlar yaşatırken, bir kez daha baba olmanın huzurunu da tattırmayı planlıyordu.

SON

TEŞEKKÜR

“Gideceğin yoldan eminsen, engeller ‘dinlenme noktası’ olmaktan öteye gidemez,” der Coelho... Tek başıma başladığım bu yolda önümde sayısız engel vardı. Ancak yazmak, o engellerin tümünü ortadan kaldırırken, benimle birlikte bu yolda olan kişiler her daim arttı çoğaldı. Kurgularım her zaman beni mutlu etmeyi başarmıştı, ama anladım ki aslolan, yalnızca mutlu olmak için yaptığım bir şeyin bana kattıklarıydı. Kulağıma fısıldayan, yazmam için beni zorlayan karakterlerim... Onlar olmasaydı yazarken bile kocaman bir ailenin içinde yer alamazdım.

Hayatıma girdiğinden beri, beni hiçbir anımda yalnız bırakmayan, her ne olursa olsun elinin sımsıkı tutuşunu hissettiğim eşim Sercan Büyükyıldız... Çıktığım bu yolda da hemen yanı başımda yer aldığın ve elbette benim için eşsiz bir ilham kaynağı olduğun için çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın aşkı anlatamazdım.

Annem ve babam... İki kıymetlim; Türkân ve Mustafa Gezer... Her anımda yanımda olduğunuz ve hiçbir zaman esirgemediğiniz sevginiz için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bugünlere gelmiş olamazdım.

Gıybet yuvamın birbirinden çılgın kuşları, canlarım; Binur Bal, Aysun Yalçın, Aylin Çetin ve İlayda Bal... Her zaman, her yerde, hem iyi, hem kötü günümde gülümsetmekten öte, kahkahalar atmamı sağladığınız, dostluğunuz, kardeşliğiniz ve desteğinizi eksik etmediğiniz için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, aynı kanı taşımadan da kardeş olunabildiğini anlayamazdım.

Bana bir editörden çok bir arkadaş olan editörüm Canan Hatiboğlu, sonsuz desteğini ve yardımlarını esirgemeyen Yeliz Kuşçu Kıyak ve yayınevimi olmak üzere emeği geçen herkese çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ve bana inanmasaydınız, bu kitap okuyucuyla buluşamazdı.

Hikâyelerimi kendileriyle buluşturmaya başladığım günden beridir arkamda olduklarından emin olduğum, ilk kitabımda da sonsuz desteklerini esirgemeyen dostlarım ve muhteşem okurlarım... İsimlerinizi tek tek sayamayacağım kadar çoksunuz ve her geçen gün çoğaliyorsunuz. Hepinize desteğiniz, hikâyelerimi, karakterlerimi benimseyip sevdiğiniz ve yanımda olduğunuzu bu denli güzel hissettirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ve benimle birlikte karakterleri yaşamasaydınız, bu kitap asla olmazdı.

Hepiniz iyi ki varsınız... Hep benimle kalmanız dileğiyle...

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşınması Zorunlu Değildir.

.....SON.....

Buraya Yüklediğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız.

Aksi Taktirde Kitabın Telif Hakkı Olan Fırmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan

Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacaktır.

Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabı Beğenirseniz

Kitapçılardan Almanız Ya Da E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.

Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir

Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabı Almanız İçindir.

Benim Bu Kitaplar Da Herhangi Bir Çıkarım Ya Da Herhangi Bir Kuruluşa Zarar

Verme Amacım

Yoktur.

Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz.

Daha Sonrası

Sizin Sorumluluğunuzda Kalmıştır.

1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı

2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi

3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur

4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanıyaktayım Diyorsanız

Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz

5)İnternet Sitemizde Değişik İstedğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanızı

Tavsiye Ederiz

Bu Kitap Bizzat Benim Tarafımdan By-Igleoo Tarafından

www.CepSitesi.Net - www.MobilMp3.Net - www.ChatCep.Com -

www.İzleCep.Com

Siteleri İçin Hazırlanmıştır. E-Book Ta Kimseyi Kendime Rakip Olarak Görmem Bizzat Kendim Orijinalinden Tarayıp Ebook Haline Getirdim Lütfen Emeğe Saygı Göstern.

Gösterinki Ben Ve Benim Gibi İnsanlar Sizlerden Aldığı Enerji İle Daha İyi İşler Yapabilirim. Herkese Saygılarımı sunarım.

Sizlerde Çalışmalarımın Devamını İstiyorsanız Emeğe Saygı Duyunuz Ve Paylaşımı Gerçek Adreslerimden Takip Ediniz.

Not Okurken Gözünüzü Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle İletişime Geçin.

Teşekkürler, Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi YönetimeBildirin

Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.

By-Igleoo www.CepSitesi.Net

BİR GÜNAH GİBİ

AŞK İLE ÖZGÜRLÜK ARASINDA SIKIŞMIŞ BİR KADIN... GÜÇLÜ VE İSTEDİĞİNİ ALMAYA KARARLI BİR ADAM... VE TEK BİR BAKIŞLA BAŞLAYIP YÜREKLERE SIZAN TUTKU DOLU BİR AŞK...

Onlar farklı hayatların, farklı dertlerin, farklı mekânların insanlarıyken tek bir prangayla birbirlerine bağlanmışlardı. Sonsuz, yemyeşil bir rüyanın içine adım attıklarında, hayatlarında varlığını hissettikleri eksiğin de ne olduğunu anlamışlardı.

Sarp, isteyebileceği her şeye sahip, başarılı ve kendini tek gecelik ilişkilerde bulan bir adam olsa da tüm inkârına rağmen ruhuna tek bir kadın dokunmuştu. Kâbus gibi bir hayatın içinde özgür olabilmek adına inancını korumaya çalışan Ela ise mutluluğu tutku dolu bir tutsaklığın içinde bulmuştu.

Kalplerindeki sızı onlara sert bir kışın ardından baharı getirirken, güçlü bir adam elleriyle umut dolu bir aşk yaratacaktı. Yeşil gözlerinin ardına hüznünü saklayan kadın ise o andan itibaren kendini doğru ve yanlışın tam ortasında bulacaktı.

Tüm yaşananlara, yapılan fedakârlıklara ve çılgınlıklara rağmen Ela, tutku dolu bir aşkın alevlerinde yanmayı kabul edecek, Sarp'a bir şans vermeyi göze alabilecek miydi? Sonunda birbirlerine esir olduklarında, önlerine çıkan engelleri aşacak gücü kalplerinde bulabilecekler miydi?

MobilMp3ler.Com

t27,5

www.pshesuyayinlari.com

9 786055 358801

www

Book 7

Edited with Inkscape PDF Editor

- free for non-commercial use

To remove this notice, visit
www.inkscape.com/inkscape